Bind 3: Minnebank Alexander L. Kielland-ulykken

Vi som mistet

Redaktør Marie Smith-Solbakken

Medforfattere:
Hans Inge Fagervik, Audur Hansen, Gudny Hansen, Ellen Kongsnes, Lene Olaug Kråkø, Anne Lise Sæ Olsen, Maria Aano Reme, Hege Kristin Harbak Skomedal, Ole Kristian Skomedal, Linda Sæbø, Tor Gunnar Tollaksen, Else M. Tungland, Hans-Jørgen Wallin Weihe

Dataansvarlig og redaktør: Marie Smith-Solbakken

Utgiver: UiS Scholarly Publishing Services
https://doi.org/10.31265/usps.10
http://ebooks.uis.no/index.php/USPS/catalog/book/10
ISBN 978-82-7644-860-3

This work is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License.

Spørsmål om denne publikasjonen kan rettes til:
Marie Smith-Solbakken
Universitetet i Stavanger
4036 Stavanger
Tlf: 51 83 10 00 Universitetet i Stavanger
Tlf: 51 83 14 14 Marie Smith-Solbakken (kontor), 40 63 53 29 (mobil)
marie.smith-solbakken@uis.no

Forsidebilde
Bente Hofstad og barna som mistet mann og pappen sin Per Hofstad.
Foto: Ellen Kongsnes.
Gjengitt med tillatelse.

Innhold

Synopsis 7
Forfatterpresentasjon 8
Forord 11
Oppdateringer 15
Jeg tenker respekt for alle som stod på den natten og i tiden etterpå 17
Lene Olaug Kråkø fra Åsane utenfor Bergen 19
Familien Berland på Berland på Askøy utenfor Bergen og de som stod dem nært 24
Liv Iren Berland 24
Liv Irene Berland med barn og barnebarn 31
Elin Berland og barna Julia Moen og Helene Moen 33
Thomas Berland og barna Martin Grundal Berland og Sofie Grundal Berland 36
Kim Berland 39
Fellessamtale med Liv Iren, barn, barnebarn, bror, venner og og naboer på Berland 41
Asbjørn Berland 44
Arne Berland 46
Lars Sørhaug 47
Nils Berland 49
Gunnar Guttormsen 50
Familien Olsen fra Førresfjorden utenfor Haugesund 58
Bjørg Olsen 58
Nina Elin Olsen 61
Terje Olsen 63
Fellessamtale hjemme hos Terje med moren Bjørg og søsteren Nina Terje: 65
Terje Olsen (2024) 70
Terje Olsen (2024, English) 71
Familien Bakken fra Førresfjorden utenfor Haugesund 72
Margaret Gaulen Bakken 73
Fellessamtale med Arvid Bakken, Margaret Bakken og Karoline Bakken 76
Karoline Bakken 76
Arvid Bakken 77
Kjersti Stumo fra Stegaberg utenfor Haugesund 78
Wenche Stokland fra Førresfjorden utenfor Haugesund 84
Marie Vågshaug fra Bokn i Ryfylke 87
Familien Sæbø fra Halsenøy i Sunhordaland 90
Gerd Anny Sæbø 91
Linda Sæbø 93
Kommentarer fra Linda Sæbø 98
Henning Sæbø 101
Etterlatte etter Knut Angar Amundsen fra Bodø 103
Frode Amundsen 104
Tone Skirstad Amundsen 107
Tone Skirstad Amundsen (English) 111
Tone Amundsen Skirstad: Min historie fra Kielland-ulykken 116
Tone Amundsen Skirstad: My story from the Kielland accident 121
Kent Amundsen 126
Cathrin Grindedal 129
Bente Hofstad fra Flatåsen utenfor Trondheim 133

Rose Bjørg Jørgensen fra Sandefjord 139
Familien Hagen fra Lillesand 142
Hjørdis hagen (1941-2017) 142
Hjørdis, Johnny, Kenneth Hagen 146
Intervju med Johnny Hagen 150
Interview with Johnny Hagen 156
Intervju med Ole Anton Hagen 162
Interview with Ole Anton Hagen 166
Familien Thomassen fra Lillesand 170
Marianne Thomassen (1950-2017) 170
Søskene Marita Helene og Raymond Thomassen 172
Familien Skomedal fra Nodeland i Vest Agder 179
Kirsten Fjellstad 179
Hege Kristine Harbak Skomedal og Ole Kristian Skomedal 187
Hege Kristine Harbak Skomedal 187
Ole Kristian Skomedal 191
Tonje Kathrine Skomedal Engh 195
Maia Skomedal 198
Familien Lia fra Søgne 203
Trond Lia 203
Janne Lia Christensen 209
Trine Lia 214
Magne Lia 219
Magne Lia (English) 223
Brødrene Ihme fra Ime gård i Mandal 227
Fellessamtale med brødrene Ole Guttorm og Hans Øystein Ihme 227
Aud Marit Hope fra Hundvåg utenfor Stavanger 233
Familien Reme i tre generasjoner 238
Odd Kristian Reme 238
Maria Aano Reme 250
Ludwig Reme Wien 254
Etterlatte etter Lothar Apostel fra Tyskland 256
Ellen Christine Frisvold 257
Ann Siren Solensteen 261
Rebecca Apostel 268
Etterlatte etter plattformsjef Torstein Sæd fra Stavanger 272
En datters betraktninger 273
Anne Lise Sæ Olsen uttaler seg i Stavanger Aftenblad 277
Morten Håland 283
Kari Oftedal Imsland 285
Anne Marie Sæ 287
Erna Haaland Sæd 288
Tordis Nor-Nilsen 290
Familien Reve fra Reve på Klepp 291
Tordis Reve 291
Øyvind Reve 298
Marianne Reve 303
Marianne Reve (english) 308
Intervju med Marianne Reve 313

INTERVIEW WITH MARIANNE REVE 319
EGIL REVE 326
INTERVJU MED RUNE HODNE 327
INTERVIEW WITH RUNE HODNE 333
INTERVJU MED TIRIL APRIL HODNE REVE 339
INTERVIEW WITH TIRIL APRIL HODNE REVE 346
ETTERLATTE AV HANS HERBERT HANSEN (1947-1980) FRA ISLAND 353
HALGRÍMUR HANSEN 354
GUDNY HANSEN: KJÆRE DEG 355
AUDUR HANSEN: MEMORIES ABOUT MY FATHER 358
FAMILIEN HASLUND FRA RÆVESAND PÅ TROMØYA MED SØSTER, VENNER, NABOER OG VERGE 361
BERIT SYNNØVE HASLUND 362
MERETE HASLUND 363
HANS INGE FAGERVIKS SANG TIL MERETE OM PAPPA 369
ARE HASLUND 370
WENCHE HASLUND SKADBERG FRA SOLA 374
FELLESSAMTALE MED VERGE BJØRN HANSEN OG THORA MARGRETHE HANSEN OG MERETE HASLUND 376
MERETE DYRSTAD, DATTER TIL JOAR ASBJØRN DYRSTAD 380
MERETE DYRSTAD, DAUGHTER OF JOAR ASBJØRN DYRSTAD 382
NOTAT FRA TELEFONSAMTALE MED MERETE DYRSTAD, DATTER TIL OMKOMNE JOAR DYRSTAD 384
NOTE FROM PHONE CONVERSATION WITH MERETE DYRSTAD, DAUGHTER OF THE DECEASED JOAR DYRSTAD 386
SAMTALE MED RAKEL ØYERHAMN (ENKE) OG MAGNY ELIN (DATTER) 388
CONVERSATION WITH RAKEL ØYERHAMN (WIDOW) AND MAGNY ELIN (DAUGHTER) 392
TOVE VALLE, DATTER TIL TORVID VALLE 397
TOVE VALLE, DAUGHTER OF TORVID VALLE 399
Samtale med Tom M. Johansen, sønnen til Steinar Johansen 401
A conversation with Tom M. Johansen, son of Steinar Johansen 406
Hanne Lock Nilsen: Til minne om min kjæreste 409
HANNE LOCK NILSEN: IN MEMORY OF MY SWEETHEART 413
BRIAN GRAHAM 417
BRIAN GRAHAM (ENGLISH) 420
SAMTALE MED DEBORAH LAXON 423
CONVERSATION WITH DEBORAH LAXON 425
MEETING WITH THE FAMILY OF ALAN BEGGS 427
MØTE MED FAMILIEN TIL ALAN BEGGS 430
JANE BROOKS (DAUGHTER) AND JOAN DOWSON, WIDOW TO BRIAN OWEN DOWSON (36) 433
JANE BROOKS (DATTER) OG JOAN DOWSON, ENKE ETTER BRIAN OWEN DOWSON (36) 436
NOTE FROM MEETING WITH RELATIVES OF MICHAEL FLEMING 439
NOTAT FRA MØTE MED SLEKTNINGER AV MICHAEL FLEMING 441
LETTER FROM MAUREEN FLEMING 443
BREV FRA MAUREEN FLEMING 445
NICOLA HUNTER, DAUGHTER OF KEITH HUNTER 446
NICOLA HUNTER, DATTER AV KEITH HUNTER 449
WAYNE HUNTER 452
WAYNE HUNTER (NORSK) 454
INTERVJU MED WAYNE HUNTER 456
INTERVIEW WITH WAYNE HUNTER 463
INTERVJU MED LEWIS HUNTER 470
INTERVIEW WITH LEWIS HUNTER 476

COLIN R. LAMB, SON OF COLIN LAMB 482
COLIN R. LAMB, SØNN AV COLIN LAMB 484
AUDREY JOHNSTONE'S STORY 486
TARA PENDER, DAUGHTER OF PATRICK JOSEPH PENDER 488
Clinton Pender: Alexander L. Kielland, North Sea Oil Rig Disaster 490
Clinton Pender: Alexander L. Kielland, katastrofen med oljeriggen i Nordsjøen 492
CATHARINA EIDE SVENSSON, DATTER TIL IVAR ELLINGSEN 495
CATHARINA EIDE SVENSSON, DAUGHTER OF IVAR ELLINGSEN 498
CHARLOTTE EGGEN, DATTER TIL ARNE JØRGEN EGGEN 501
CHARLOTTE EGGEN, DAUGHTER OF ARNE JØRGEN EGGEN 504
HISTORIEN TIL EVELYN SOLBERG, ENKE ETTER ARILD DIDRIKSEN 507
THE STORY OF EVELYN SOLBERG, WIDOW OF ARILD DIDRIKSEN 509
SAMTALE MED JAYNE FLECK, DATTER AV JOHN CHRISTOPHER MURRAY 511
CONVERSATION WITH JAYNE FLECK, DAUGHTER OF JOHN CHRISTOPHER MURRAY 514
LENE YTTERØY 516
LENE YTTERØY (ENGLISH) 517
IMPACT OF THE KIELLAND TRAGEDY; NOTES FROM A CHAT WITH GRAHAM AND MELANIE POULTER 518
ETTERVIRKNINGER AV KIELLAND-TRAGEDIEN; NOTATER FRA EN SAMTALE MED GRAHAM OG MELANIE POULTER 521
SAMTALE MED SVEN OSKAR MOSEID, SØNNEN TIL SVEN HARALD MOSEID 524
CONVERSATION WITH SVEN OSKAR MOSEID, THE SON OF SVEN HARALD MOSEID 528
INGUN RØDBERG 531
BODIL MELKEVIK 534
INTERVJU MED EVA HOFSTAD 536
INTERVIEW WITH EVA HOFSTAD 544
INTERVJU MED JULIE HOFSTAD HAGEN 552
INTERVIEW WITH JULIE HOFSTAD HAGEN 557
INTERVJU MED HEIDI B. BRINGSVOR 562
INTERVIEW WITH HEIDI B. BRINGSVOR 574
INTERVJU MED SILJE BRINGSVOR KRAKK 586
INTERVIEW WITH SILJE BRINGSVOR KRAKK 592
BENTE INGRID ROSTAD 598
BENTE INGRID ROSTAD [ENGLISH] 600

REFERANSER 601
RIKSARKIVET 603
PRIVAT ARKIV 603
FOTO 604

SYNOPSIS

This book is part of a collection of five works on memories from the Alexander L. Kielland oil platform disaster in 1980. The book includes memories of those who lost their relatives or close ones in the accident. When we phrase ourselves in this way, it is an acknowledgment of the many known and un-known of the accident. A number of those who died in the accident had established their own families and had children. In addition all had family members like parents, siblings and other family members in the extended family. In one case one of the dead had a child in the process of being adopted. He was too young to adopt at the time of his death, but the child was the daughter of his partner and regarded him as her father. Thus, socially by the local community and by other family members she was regarded as having lost her father. In other cases there are partners and close ones not officially recognized and we assume possibly not even known. We phrase ourselves like this because we hope that possible additional close ones will get in touch with the memory bank. We do know from wartime cases that such people might in touch after a long time and even through others.

The memories are from interviews conducted by the listed authors with those regarding themselves as having lost a close one in the disaster. The interviewees have all read the interview transcripts, have sometimes altered them and made additions, and in a few cases have rewritten them to such an extent that they themselves are listed as authors.

An included list of references is a selection of archival sources as well as published sources related to the memories in this collection. More substantial bibliographies, as well as lists of archival sources, are included in Smith-Solbakken (2016) and in Smith-Solbakken and Weihe (2019). Further specialized publications focus on subjects such as post-traumatic stress disorders (Smith-Solbakken and Weihe, 2018) and grief (Weihe and Smith-Solbakken, 2012), and include additional bibliographies.

FORFATTERPRESENTASJON

HANS-INGE FAGERVIK (FØDT 1952) har vært profesjonell artist, komponist og tekstforfatter i over 45 år. Han kommer opprinnelig fra Helgeland, men bor nå på Tromøy utenfor Arendal og er gift med Merete Haslund, datter av omkomne Fredrik Haslund og har skrevet sangen *«PAPPA»* til Merete. Han har 19 soloutgivelser bak seg, i form av CD'er og LP'er, flere innspillinger og har holdt konserter i 25 land. *«Farvel Marita»* er hans mest kjente sang, og den har toppet listene også i andre land. For sangene om Nelson Mandela og Mor Teresa har Hans Inge fått takkebrev, både fra ANC og Paven. NRK har kåret hans sang *«La mæ gi dæ ei hand»* til tidenes beste veldedighets-sang. Han har også mottatt priser for sitt artistliv og sitt sosiale engasjement.

AUDUR HANSEN (FØDT 1973) er sertifisert eiendomsmegler med Bachelor i spansk og folklore fra Háskóli´ Íslands (Universitetet på Island). Er vokst opp på Akureyri på Island, firebarnsmor, gift og bosatt i Spania fra 2000. Er datter til omkomne Herbert Hansen.

GUDNY HANSEN (FØDT 1969) har Bachelor i språk med filosofi fra Háskóli´ Íslands (Universitetet på Island). Er vokst opp på Akureyri på Island og arbeidet i flere år som skiinstruktør i Østerrike. Er i dag bosatt i Sandnes og arbeider som prosjektleder ved reisebyrået Egencia. Sitter i styret i Kielland-nettverket og har engasjert i offentligheten på vegne av de pårørende med krav om ny gransking av ulykken. Er datter til omkomne Herbert Hansen fra Island.

ELLEN KONGSNES (FØDT 1970) er utdannet Cand philol i historie fra Universitetet i Trondheim (NTNU). Bosatt i Stavanger siden 1996. Journalist i Stavanger Aftenblad siden 2000, med et opphold i Oslo fra 2002 til 2007, og jobb i Det Norske Veritas (DNV GL) og Dagens Næringsliv. Jobbet for det meste som næringslivsjournalist. Leder i Energiredaksjonen. I dag nyhetssjef. Medforfatter i to bøker om Alexander L. Kielland-ulykken, og medforfatter i bok om demokratisering i Afrika: JJ. Rawlings: *Fra revolusjon til representativt demokrat* .

LENE OLAUG KRÅKØ (FØDT 1975) jobber i dag som kokk og fisker på fiskebåt i Nordsjøen. Har arbeidserfaring som karriererådgiver, lærer og kundekonsulent innen Bygg og industri. Har Bachelor i samfunnsvitenskap fra Universitet i Bergen. Er i tillegg utdannet legemiddelkonsulent med grunnfag medisin og farmakologi, og utdannet addictolog med videreutdanning innen gestalt og traumaterapi. Hun er datter til omkomne Odd Sigmund Kråkø fra Bergen.

ANNE LISE BORGHILD SÆ OLSEN (FØDT 1966). Datter av plattformsjef Torstein Sæd. Yrke: Sykepleier. Arbeidsufør de siste fem år. Har vært medlem i Kielland-nettverket de tre siste årene.

MARIA AANO REME (FØDT 1980) har Master i historie ved UiB og jobber i Byarkivet i Stavanger og som gjendikter for poeter fra arabisktalende land. Har utgitt diktsamlingen *Min brors smerte* med Mansur Rajih og skrev et av essayene om hvordan det er å vokse opp med

minne om onkel hun aldri fikk møte i boka *Alexander L. Kielland-ulykken. Ringene i vannet*

HEGE KRISTIN HARBAK SKOMEDAL (FØDT 1973) har Bachelor i pedagogikk og videreutdanning i rus og avhengighetsproblematikk. Jobber i Kristiansand Kommune i personal - Lærlingeavdelingen. Bosatt i Kristiansand, gift og har en voksen datter. Er datter til omkomne Tom Arne Skomedal.

OLE KRISTIAN SKOMEDAL (FØDT 1976) er utdannet som hjelpepleier, ambulansepersonell, pedagogikk og ledelse. Jobbet i ambulansetjenesten sien 1996 og nå som leder av medisinsk nødtelefon Sørlandet. Bosatt i Songdalen kommune, nær barndomshjemmet. Er sønn til omkomne Tom Arne Skomedal.

MARIE SMITH-SOLBAKKEN (FØDT 1959) er professor i historie ved Universitet i Stavanger og, Underviser på lærerutdanningen i nyere historie og historiedidaktikk. Ansvar for oljehistorie i Store norske leksikon, Styremedlem i stiftelsen i Stavanger Aftenblad og Norsk Oljemuseum, tidligere medlem av Kjeldeskriftkommisjonen i Riksarkivet i Oslo og tidligere ansettelser innen forskning og ledelse i det private næringsliv. Forfatter og medforfatter til flere bøker og bidragsyter til flere artikler og to bøker som er utgitt om Alexander L. Kielland-ulykken. Foredrag om Alexander L. Kielland-ulykken og minner etter ulykken både i Norge og internasjonalt.

LINDA SÆBØ (FØDT 1973) er utdannet Cand. Scient i geologi ved Universitetet i Bergen (UiB). Linda vokste opp på Halsnøy i Sunnhordland, men flyttet til Bergen for å studere og etter hvert jobbe. Hun jobber nå som avdelingsleder i Leiting i Equinor. Er bosatt i Stavanger og er alenemor til tre barn. Linda er datter av omkomne og savnede Magnar Sæbø.

TOR GUNNAR TOLLAKSEN (FØDT 1978) har Master i historie ved Universitetet i Stavanger (UiS) og bachelor i journalistikk med samfunnsfag fra UiS. Jobber til daglig som journalist i Energiredaksjonen i Stavanger Aftenblad, hvor han innenfor oljebransjen har vært med på store redaksjonelle saker om blant annet flerbruksfartøy, Goliat-utbyggingen og dykkervirksomheten. Skriver også oljehistoriske artikler som fagarbeider i Store norske leksikon

ELSE M. TUNGLAND (FØDT 1959) er Cand. Sociol, forsker og forfatter. Bakgrunn som forsker ved Rogalandsforskning (Norce), hvor hun også var fagforeningsleder. Grunnlegger av Igor-partner as, senter for arbeidskultur. Har skrevet bok om nordsjødykkere og om rederiet som kontraherte Alexander L. Kielland plattformen. Forfatter og medforfatter i to bøker om Alexander L. Kielland-ulykken. Har drevet med musikalsk forskningsformidling som operaforedrag innfor HMS arbeid og står bak flere musikalske oppsetninger om Alexander L. Kielland-ulykken i 2016 og 2018.

HANS-JØRGEN WALLIN WEIHE (FØDT 1951) Professor i sosialt arbeid ved Høgskolen i Innlandet i Lillehammer og tidligere professor ved Universitet i Stavanger. Undervisning i sosialt arbeid, innen pedagogikk, sosialt arbeid, sosialhistorie og etikk. Forfatter og medforfatter til flere bøker og bidragsyter til flere artikler og to bøker som er utgitt om

Alexander L. Kielland-ulykken. Foredrag om Alexander L. Kielland-ulykken og minner etter ulykken både i Norge og internasjonalt.

FORORD

Om minnebank, av Marie Smith-Solbakken

Alexander L. Kielland-ulykken i 1980 er Norges største arbeidsulykke. 123 mann omkom i Nordsjøen da plattformen kantret. For de familiene og personene som rammes, ble livene deres og slik de hadde forestilt seg å leve, brått endret. Den dramatiske katastrofen som tok så mange liv har preget oss som fellesskap og nasjon.

Vi har valgt å kalle dette en minnebank, fordi vi vil understreke at minnene representerer verdier som kan vokse, deles og utvikles. De nedtegnede minnene er erfaringskapital som er investert i fellesskapet. Vi håper at flere vil deponere sine minner til minnebanken. Minnene rommer erfaringer, refleksjoner og meninger fra mennesker som ble berørt av ulykken. Dette materialet deles fordi kunnskap om og innsikt i ulykken vil bidra til mer innsikt i tragedien og de utfordringene enkelte sto og står overfor, men også for å forstå fellesskapet reaksjoner. Minnebanken vil være en ressurs for hele samfunnet, men vil ha en spesiell betydning for alle som var berørt av ulykken og alle dem som på en eller annen måte kjenner en tilknytning til dem. Norge er en kystnasjon. Havet har kostet mange liv, men også gitt velstand og levebrød. De individuelle minnene er en del av vår nære fortid og kulturarv og gir innsikt i hvordan ulykken griper inn i det nasjonale eposet om oljenasjonen og velstandssamfunnet.

Minnebanken inneholder intervjuer og notater fra samtaler med mennesker som har blitt berørt av Alexander L. Kielland-ulykken (ALK).

MINNENE I MINNEBANKEN ER SORTERT I FEM BØKER

1) Vi som overlevde
2) Vi som reddet, berget og etterforsket
3) Vi som mistet
4) Vi som arbeidet og vi som var arbeidsgivere
5) Vi som bestemte, støttet og var tilstede

Alle som er intervjuet har godkjent notatet fra samtalen og har gitt sitt samtykke til å være en del av minnebanken. Noen få av minnene som er inkludert er fra intervjuer utført flere år før vi startet vårt arbeid. Det er ingen avgrensing i tidsrommet for når intervjuene er gjennomført, eller hvem som er intervjuet, eller hvem som har laget notatene intervjuet er basert på. Som redaktør ønsker jeg å uttrykke takk til alle som har delt sine minner. De som var med har måtte leve med belastninger og utfordringer som er langt over det det de fleste av oss kan forestille oss. Redningsarbeidere hadde helt spesielle belastninger. Arbeidet skjedde under ekstremt vanskelige forhold, under forhold der det var avgjørende viktig å arbeide så raskt som mulig og ofte med utstyr som hadde store svakheter og noen ganger ikke fungerte.

Initiativtakere til minnebanken er professor i historie, Marie Smith-Solbakken ved Universitetet i Stavanger, forsker, sosiolog og forfatter Else M. Tungland og historiker Ellen Kongsnes, som også er journalist i Stavanger Aftenblad. Sammen har de samlet inn et betydelig intervjumateriale fra prosjekt om oljehistorie, ulykker, nordsjødykkere og sorgarbeid.

Tidligere Publikasjoner og oppføringer basert på bruk av minner

Det foreligger allerede flere publikasjoner som er basert på det innsamlede materialet, men det er ennå mye som ikke er benyttet. Gjennom minnebanken ønsker vi derfor å gjøre innsamlede data tilgjengelige for andre som vil jobbe videre med prosjekter der Alexander L. Kielland-ulykken er temaet. I minnebanken inngår også noen intervjuer som journalist og historiker Tor Gunnar Tollaksen, Ellen Kongsnes og Finn E. Våga har utført om Alexander L. Kielland-ulykken. Dette er artikler som tidligere er publisert i dagspressen som Rogalands avis I 2005 og Stavanger Aftenblad I 2010 og 2016.

Noen av sitatene fra minnesamlingen ble benyttet i *Råolje*, der hovedproduktet var en fotofortelling om Kielland-ulykken [1]. Tord F Paulsen var fotograf i *Råolje*, og har også hatt egen separatutstilling på Sola Strand Hotell, høsten 2016 og på Kapittel litteraturfestival, høsten 2014.

I 2016 publiserte også Stavanger Aftenblad en større artikkelserie om Alexander L. Kielland-ulykken der tema var ulike årsaksteorier, i samarbeid med journalist Tommas Torgersen Skretting og Ellen Kongsnes. Årsaksteoriene er også behandlet i en egen artikkel [2] som inngår i den vitenskapelige antologien «Alexander L. Kielland-ulykken: Hendelsen, etterspillet, hemmelighetene»[3]. Antologien som er basert på basert på arkivstudier fra Statsarkivet i Stavanger, Riksarkivet, private arkiv og innsamlet minnemateriell inneholder også en artikkel som sammenligninger etterspillet omkring de to storulykkene Alexander L. Kielland og Piper Alpha som hendte i Nordsjøen på 1980-tallet.[4]

En samling av stemmene i Alexander L. Kielland-historien, er også satt sammen i en sjangermessig ny framstilling, som en polyfoni [5]. Utvalgte sitat fra disse samtalene har til nå resultert i tre kunstneriske oppføringer; en på Sola Strand Hotell i regi av Else M. Tungland, Berit Seagrief Meland og Torfinn Nag og en i Trefoldighetskirken i Arendal i regi av datteren til en av de omkomne, Merete Haslund og Helge Jordal. I 2018 ble denne samlingen av stemmer lagt til grunn for en musikalsk oppføring sammen med Stavanger symfoniorkester og Rogaland Teater i Stavanger konserthus [6]

[1] Paulsen & Smith-Solbakken 2017
[2] Kongsnes & Smith-Solbakken 2016
[3] Smith-Solbakken 2016
[4] Daatland, Smith-Solbakken & Weihe 2016
[5] Tungland & Smith-Solbakken 2016
[6] Nag & Nøst 2018

Det foreligger også flere vitenskapelige publikasjoner som er basert på en kombinasjon av arkivstudier, minner og litteraturstudier. To eksempler er Smith-Solbakken og Weihe (2019) om ulykkens årsaker og debatten rundt ulykken og Smith-Solbakken og Weihe (2018 og 2016) om sorg i et langtidsperspektiv.

Vi har inkludert en referanseliste som gir oversikt over et utvalg av arkivkilder, private dokumenter og utgitte publikasjoner. En del av referansene er fra dokumentasjon som er i privat eie, slik som loggbøker og notater. Vi har kalt slike referanser for private arkiv og de er ført opp i en egen liste i referanselisten.

Referanselisten gir bakgrunnsinformasjon til minnene i teksten. I enkelte tilfeller er det i minnene vist direkte til referanser i teksten. Det er imidlertid kun i innledningen vi fører inn referanser på vanlig måte. I minnene skjer bruken av referanser ved at det er fortalt om rapporter, loggbøker eller annet materiale.

Til disse publikasjonene og oppføringene, hvor minner er benyttet som kilder, er prinsippet om dynamisk samtykke benyttet. Det betyr at i disse publikasjonene og oppføringene har den enkelte samtykket til at utvalgte sitat fra samtalen har blitt brukt i publikasjoner og fremstillinger hver gang.

INNHOLD, FORM, HENSIKT OG BRUK

I Minnebanken blir notater fra samtaler med berørte frem til våren 2019 publisert i sin helhet, slik at ettertiden kan dra nytte av arbeidet som er gjort og få del i det berørte har meddelt oss. Minnebanken inneholder sagt med, en historikers fagspråk, primærkilder til ulykken. Det betyr at det er kilder fra de som var med, slik de forteller det, og ikke våre fortolkninger av hvordan ulykken opplevdes. Vi har prøvd å gjengi dette så nært og transparent som mulig.

Det er i tråd med våre informanters ønsker, at deres minner og refleksjoner som er delt med oss og nedtegnes overleveres Norsk oljemuseum, Statsarkivet i Stavanger, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv og blir tilgjengelig for alle. Hensikten er at deres stemme skal komme til uttrykk i offentligheten, at erfaringer og refleksjoner utveksles, at dette skal bli et avtrykk som vil kunne stå i dialog med fremtidige generasjoner, og at deres erfaringer skal inngå i det nasjonale eposet.

Dette er tiende versjon. Minnebanken åpner for å legge til nye minner etter hvert og revidere og utvide eksisterende minner. Vår erfaring hittil er at de publikasjonene vi har kommet med og formidlingen av minner har ført til at stadig nye personer ønsker å komme med bidrag. Vi håper det vil fortsette og setter stor pris på både de bidragene som har kommet, nye bidrag og suppleringer til de minnene vi har. Målet er å vedlikeholde dette dokumentet som en dynamisk samling der nye berørte kan legge inn nye notater etter samme mal og til samme betingelser som de øvrige intervjuene. Det gjøres oppmerksom på at dette kan føre til at enkelte sidetall forskyver seg, når nye minner legges til.

Jeg gjør oppmerksom på at dokumentet ikke har gjennomgått språkvask som det normalt hadde fått ved en vanlig publisering. Jeg er likevel av den oppfatning at det viktigste er å gjøre meddelelsene tilgjengelige og at den litt råe formen ikke er noen ulempe for nye brukere. Noen av notatene er detaljerte og omstendelige, andre er korte og konkrete og inneholder bare en saksopplysning. Det reflekterer at minnene er nedtegnet fra mennesker som utrykker seg forskjellig.

Vi vil be dere som bruker Minnebanken om at dere meddeler dere til dem som har avlevert minnene, og gir dem kunnskap om hvordan minnene deres blir brukt. Jeg oppfordrer også alle som siterer fra Minnebanken å ta kontakt med de som siteres, og be om deres samtykke. De som har deponert sine minner i minnebanken bør fortsette å få vite i hvilke sammenhenger deres erfaringer, refleksjoner og meninger inngår i. I den grad de som har avlevert sine minner har synspunkter på hvordan minnene blir brukt og hvordan de blir sitert, synes jeg at det skal tas hensyn til. Dette gjelder både i film, kunstneriske oppføringer, vitenskapelige og journalistiske arbeid. Jeg vet at de fleste som har meddelt seg til oss vil sette pris på en slik dialog. Det handler både om å opprettholde tillit, men mest av alt å vise respekt for opphavet til minnet, og kreditere den som har delt sine erfaringer, refleksjoner og meninger.

OPPDATERINGER

- Mars 2023: Intervjuer med en rekke britiske etterlatte lagt til.

- Mai 2023: Intervjuer med Audrey Johnstone og Tara Pender lagt til.

- Mars 2024: Intervjuer med Hanne Lock Nilsen, Magne Lia, Marianne Reve, Merete Dyrstad og Rakel og Magny Elin Øyerhamn lagt til. Opprinnelig intervju med Tone Skirstad Amundsen oppdatert, og hennes egen historie lagt til. Tillegg til Terje Olsens historie lagt til.

- Mai 2024: Intervjuer med Catharina Eide Svensson og Charlotte Eggen lagt til.

- September 2024: Intervjuer med Evelyn Solberg, Jayne Fleck, Lene Ytterøy, Graham og Melaine Poulter og Sven Oskar Moseid lagt til.

- Okotober 2024: Notater fra telefonsamtale med Merete Dyrstad lagt til, og intervjuer med Bodil Melkevik og Ingun Rødberg.

- Januar 2025: Et minne flyttet til annen plassering i boka.

- Februar 2025: Intervjuer med Tove Valle, Tom M. Johansen og Clinton Pender lagt til.

- April 2025: 11 nye intervjuer lagt til.

- Januar 2026: Minne fra Bente Ingrid Rosland lagt til

Hans-Inge Fagervik, Merete Haslund og Helge Jordal under minnemarkering om Kielland-ulykken i Trefoldighetskirken i Arendal 18. november 2016.

JEG TENKER RESPEKT FOR ALLE SOM STOD PÅ DEN NATTEN OG I TIDEN ETTERPÅ
Innledning av Lene Olaug Kråkø

Det er 22. januar. Jeg sitter utenfor Oasen kjøpesenter i Haugesund i en grå Hyundai da Marie ringer meg og spør om jeg kunne tenke meg å skrive innledning på vegne av de som mistet. Jeg blir stille. Jeg kan kjenne jeg blir glad, men også redd. Jeg har fått tillitt og føler meg sett. Livet mitt har ikke vært preget av tillitt. Noe av den forsvant den 27. mars 1980. Den som skulle lære meg om tillitt og livet generelt døde denne kvelden. Pappen min ble bare 32 år gammel.

Når jeg leser alle historiene til de som har mistet kjenner jeg meg igjen i så mye. Alle følelsene som preger oss etter ulykken. Sorgen en ikke fikk sørge, mødrene som skulle være sterke og ikke vise følelser for barna. Det å ikke delta i begravelsen fordi det skulle beskytte oss barna, og hemmeligheten og stillheten som kom som resultat av å skjule sannheten. Sannheten som ikke tåler dagens lys frarøvet oss åpenheten. Retten til å snakke om, og retten til å vite hva som skjedde den 27. mars er tatt fra oss når ikke all innsyn i ulykken er tilgjengelig for offentligheten. Den ble lagt under lokk. Derfor er jeg ydmyk og engasjert i det å skrive og utrykke meg. Kanskje trykket går opp og varmen øker. Rettferdighet kan bringe nytt lys i hverdagen. Det skjulte, det tunge og det mørke vil få nye farger.

Boken beskriver sterke og personlige historier hvor alle har felles opplevelser og følelser. Alle mistet en de var glad i. Alle mistet en som dro på jobb for å kunne forsørge sin familie. Alle mistet en som skulle gitt livet mer mening. Alle mistet en som de delte opplevelser og hendelser med. Alle mistet et familiemedlem eller en venn som dro på jobb og som aldri kom hjem igjen. Alle mistet en liten del av seg selv.

Når livet skulle gå videre etter ulykken preget dagene meg slik at jeg begynte bekymre meg for mamma. Jeg utviklet et kontrollbehov og fikk mønster på å passe på. Jeg gikk i skjørtene på henne. Mamma skulle også utad være sterk og ikke vise sorgen hun bar på. Men hun kunne egentlig spart seg for energien hun brukte for å skjule den, jeg følte den. Det preget meg slik at jeg bekymret meg for henne nesten hver dag så lenge hun levde. Jeg ble redd for å miste henne også, redd for å miste de jeg var glad i. Derfor er jeg redd for å bli glad i mennesker.

I dag jobber jeg på fiskebåt. Muligheten til dette kom etter at det var nedbemanning i min forrige jobb. Jeg brukte tid på å bestemme meg. Men jeg tror at alt skjer av en grunn, og alt til sin tid. Jeg tenkte automatisk på pappa. En del av frykten kom opp igjen. Redselen for havet, redsel for uværet og havets kraft, og redsel for alle følelsene jeg har inni meg. I dag er jeg mer takknemlig for muligheten. Jeg føler meg nærmere pappa, jeg kan snakke med han, han prater også til meg, jeg har skrevet et brev til han og sendt i flaskepost.

Jeg har fått noe mer forståelse av det som skjedde den kvelden 27 mars.

Jeg tenker på hva som skjedde på Alexander L. Kielland når jeg har opplevelser på jobb. I uværet på sjøen, når alarmer går ombord, når jeg ligger på lugaren og det er storm ute, når HM Coastgard rescue spør på WHFen om de kan få bruke båten i et treningsoppdrag mens vi kjører i 10 knopp i Nordsjøen på vei mot Shetland for å fiske makrell. Jeg tenker på de som overlevde, og på alle som mistet og på redningsmannskapet som stod på for å reddet flest mulig. Dette er en ulykke som har preget mange mennesker. Jeg tenker respekt for alle som stod på for å redde flest mulig denne natten og dykkerne som hentet opp de døde fra havbunnen. Jeg tenker på at sikkerhet er viktig, noen ganger er det livsviktig.

Takk for muligheten. Og takk til dere som bidrar til å gi oss som mistet en stemme og muligheten til å bli hørt.

LENE OLAUG KRÅKØ FRA ÅSANE UTENFOR BERGEN

Av Lene Olaug Kråkø og Marie Smith-Solbakken, 21. januar 2019.

PERSONALIA

F. 1975

Lene.krako@hotmail.com

BRUK OG GJENNOMFØRING

Lene Kråkø tok selv kontakt. Første samtale gjennomført 24.10.2017 på Litteraturhuset. Neste samtale 21.01.2019 over telefon.

Samtykket i at notat fra samtalen offentliggjøres og inngår i minnesamling om Alexander L. Kielland-ulykken som overleveres Norsk oljemuseum, Statsarkivet i Stavanger, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv for at ettertiden får del i dette. Storebror har også samtykket. (E-post 15. februar 2019)

BAKGRUNN

Datter av Anne Karin Kråkø og Odd Sigmund Kråkø

Bergen

Var 4 ½ år da pappaen hennes omkom, boren Kenneth var 6 år.

UTDANNELSE OG ARBEIDSERFARING

Alltid på søken etter ny kunnskap som kunne gi svar på tanker og følelser inni meg. Begynte på Universitet. Endte med en Bachelor i historie, klassisk arkeologi og engelsk. Jobbet som lærer innimellom. Noen år senere begynte jeg på grunnleggende medisin og farmakologi. Utdannet med som legemiddelkonsulent, med markedsføring grunnfag fra BI som tillegg til det. Kanskje var målet å redde mamma fra hennes avhengighet med mer kunnskap om tabletter?

Jeg jobbet som kundekonsulent etter dette. Ble etterhvert utmattet av å være flink pike, og av å prøve å redde alle andre rundt meg. Manglet fokus på meg selv og mitt. Fikk diagnosen ME. Stadig på søken etter svar. Fikk tips om addictologi. Det fikk meg til å titte innover. Sakte men sikkert fant jeg mer og mer tilbake til meg selv og hvem jeg var. Jeg fikk energien tilbake. Utdanne meg som Addictolog. Videreutdannet meg innen traumer og gestaltterapi. Etter hvert jobbet jeg som karriereveileder i Din Utvikling. I dag jobber jeg som kokk og fisker på fiskebåt i Nordsjøen.

Jeg fikk som barn et stort ansvar i å ta vare på min mamma på en del områder. Jeg ble sterk utad. Når jeg var voksen i alder, og skulle ut i arbeidslivet følte jeg et enormt press. Jeg gikk med konstant frykt på om jeg var god nok. Fra å få diagnosen ME til i dag å jobbe på fiskebåt er for meg en triumf, jeg er stolt. Det er nok pappa også. I tillegg får jeg vært ute på havet og nærmere han.

PAPPA

Min far var født i 1947, han var 32 år da det skjedde.

Husker han. Han var trygg og nær. Husker tatoveringene på armene hans. Jeg husker jeg likte nærheten hans.

Han var fra Stavanger. Familien er egentlig fra Rørvik i Nord Trøndelag. De flyttet til Stavanger når de vokste opp. Han var elektriker egentlig, så fikk han jobb i Nordsjøen.

Han traff min mor på en uteplass i Bergen, Rosenkrans. Han var forlovet med en annen før mamma. Har prøvd å ta kontakt med henne (tidligere forlovede) for å høre om hvordan han var. Hun vil ikke snakke med meg

Jeg vet at han var flink å synge og spille gitar, rask og kjapp i bevegelsen, og litt stille. Han var utrolig vakker. Veldig flott å se på. Vi mistet mange bilder da huset vårt brant. Jeg har noen få bilder.

Pappa har søsken. En bror som er to år eldre, og et tvillingpar som er ti år yngre. De mistet kontakten når han vokste opp. Det er ikke mye de kan si, men litt.

FARMOR OG FARFAR

Etter at pappa døde ble det lite kontakt. Min mor og min farfar hadde noen uoverensstemmelser, og han tok heller ikke kontakt med oss.

Da han ble pensjonist, jobbet han som barnehageonkel og snekret der, der var han til han døde, 89 år.

Farmor døde av kreft to år før jeg ble født. Hun var veldig nær pappa, det er det jeg vet.

HVA ER DET FØRSTE DU HUSKER?

Jeg husker at noen kom til leiligheten på Toppe i Bergen.

Vet ikke sikkert om det har skjedd, fordi jeg har spurt mamma, og hun husker det ikke. Mamma husker ikke hva som skjedde da pappa forsvant. Om det var fordi hun var i sjokk, det vet jeg ikke.

Gunnar Guttormsen (tillitsvalgt for pappa) reagerte på at mamma ikke tilslutt ringte og spurte om pappa. Jeg har spurt mamma hva som skjedde: Om de som kom til oss til Toppe, hvem de var, men mamma husker det ikke. Tilslutt kom det noen å ga beskjed.

De fikk aldri skværet opp

Pappa skulle egentlig ikke jobbe i påsken. Han drar likevel ut, og de to krangler før han drar. De får aldri skvære opp. Ble fortalt om dette etter at mamma var død. Hadde det skjedd noe mellom de? Mamma var enke fra Alexander L. Kielland, men var de separert? Kanskje de hadde gått fra hverandre. Jeg vet ikke. Mamma sa aldri noe om det. Fikk sjokk når jeg så det i barnevernpapirene. Stusset litt ved det. De bodde sammen. Ting har ikke blitt snakket om. Tante visste ikke om seperasjon, hun visste ikke om noe. Men de kan ha kranglet fordi han skulle reise i Nordsjøen likevel i påsken. Og har fått høre at han var sjalu på mamma. Han hadde sagt det til tillitsvalgt den turen han aldri kom hjem igjen.

Begravelse og gravstein

Vi var ikke med i begravelsen, meg og min bror. De ville beskytte oss. Vi snakket ikke om det. Mamma sa plutselig noen år før hun døde at akkurat det angret hun på. Det var nok noe hun bekymret seg for.

Han ble begravet på Salhus kirkegård. Mamma ville bli begravet med pappaen min. Det var ikke plass til henne der. De flyttet jorda til Bygstad kirkegård fordi min mor var der i fra, hun ville at de skulle være begravet sammen og ha samme stein.

Mor for min mor

Vi snakket aldri om det. Ofte når jeg spurte avviste mamma å snakke om pappa. Ble for mye for henne. Hun fikk aldri sørget selv, hvordan kunne hun da møte meg i min?

Jeg hadde behov for å høre om pappa. Hun ble aldri seg selv igjen etter hun mistet pappa. Jeg mistet på en måte mammaen min. Jeg gikk etter henne i skjørtene hele tiden. Var ekstrem redd når hun ikke var der. På et punkt i oppveksten var det jeg som overtok å ta vare på henne.

Vi flyttet til Gandalen. Fikk oss hus. Bodde der noen år til huset brant ned. Etter det begynte hun med tabletter. Det ble for mye for henne.

Vi flyttet til Sogn og Fjordane. Hun fortsatte med tabletter hele livet. Hun hadde flere menn. Hun kausjonerte for en mann som skulle kjøpe seg inn. Han stakk av med pengene. Det ble rettsak. Hun vant, men fikk aldri pengene tilbake. Det endte med at hun måtte selge. Mamma døde 14. januar 2014 av lungekreft.

FOSTERHJEM

Mamma ble sendt i behandling. Da bodde jeg hos tante som var fostermor og noen venner av oss som var fosterforeldre. Jeg savnet henne ekstremt mye. Jeg hadde passet på henne. Mamma klarte ikke alltid å ta vare på seg selv. Storebror ble helt stille. Han var aktiv før.

Barnevernet kom inn. Det er i de sakspapirene jeg har lest om seperasjon. Derfor vet jeg en del detaljer. Har blitt fortalt i ettertid at mamma og pappa kranglet en del pga. sjalusi. Men de bodde sammen, og var ikke separert.

MEG SELV

Jeg har alltid fått høre at jeg var så sterk. Jeg har alltid prøvd å få hennes oppmerksomhet, men fikk det ikke. Jeg fikk aldri sørge, mammas sorg var viktigere enn min.

Jeg har vært mye redd uten å vite hvorfor. Trøstet meg med å hørte på kassett med Øivind Blunck, «Reidar reiser snart». Reidar var en av hans kjente figurer fra 80-tallet. Den fikk meg til å sove.

Jeg begynte å røyke og stjele i butikker. Jeg ble upopulær blant venner og foreldre. Vet ikke hvorfor jeg gjorde det.

Gått i terapi senere for å bearbeide oppveksten. Skjønner mer nå hva som har skjedd.

MORMOR OG MORFAR

Mamma er vokst opp med fem søsken, det var alltid åpent hus. Bestefaren min var lausunge, og bestemor var åtte år eldre. Hun falt helt for han. Det var ekte kjærlighet. De stilte veldig mye opp for alle oss. De har betydd mye.

MINNE

Har sendt flaskepost til pappa. Minnes han på havet. Derfor har jeg også nå valgt å jobbe på fiskebåt. Viktig for meg å være nær havet, nært der han var.

Anne Karin Kråkø (1949-2014) og Odd Sigmund Kråkø (1947-1980) gifter seg 1973.
Foto tilhører: Lene Olaug Kråkø.

FAMILIEN BERLAND PÅ BERLAND PÅ ASKØY UTENFOR BERGEN OG DE SOM STOD DEM NÆRT

LIV IREN BERLAND

Av Marie Smith-Solbakken, 4. februar 2016

PERSONALIA

f. 1952

liv.irene.berland@gmail.com

Berlandsveien 243, 5314 Kjerrgarden

BAKGRUNN

Gift med Karstein Berland. Etterlatt med tre barn; Elin, Thomas og Kim. Svoger med Asbjørn Berland. Husmor. Utdannet som hjelpepleier (måtte slutte har blitt hjerteoperert, har byttet klaff et par ganger). Fra 2002-dd: Salgskonsulent, Dagen

GJENNOMFØRING OG BRUK

Gjennomført flere samtaler fra 4. februar 2016 til 1. mars 2016. Barna er kontaktet og vil også kontaktes**:** Elin; Thomas; Kim. Avtale om å besøke familie og naboer på Berland. Besøk gjennomført 13. august 2016. Notat fra samtalen korrigert noe. Samtykket til bruk av sitater i polyfoni, essays og fotofortelling.

Samtykket til at notat fra samtalen med henne, med barn, barnebarn og naboer/venner offentliggjøres og inngår i minnesamling og overføres Norsk oljemuseum, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv og bibliotek for at ettertiden for del i dette.

27. MARS 1980

Husker som det skulle vært i går. Vi hadde Dagsrevyen på, og dette var en torsdag og det var Kari Søby som leste opp nyhetene. Nummer to satt i en badestamp (Thomas), og det kom inn en melding om at Alexander Kielland hadde tippet rundt.

Jeg var 8 måneder på vei med tredjemann og hadde Thomas 3 år og Elin 5 år. Han ble stille i magen. Vi hadde ikke telefon heller.

Det opplevdes helt uvirkelig. All informasjon fikk vi bare gjennom TV. Det var bare å følge med der. Det var så uvirkelig, samtidig som det var skjedd.

Samles hos meg

Naboene mine var gode å ta vare på oss. De kom seinere på kvelden. Asbjørn (bror til Karsten) kom også. Svigermor og svigerfar kom. Jeg hadde ikke telefon.

Husker de sa på TV at nå hadde alle pårørende fått beskjed om de som har overlevd. Husker det. Stor smerte var det å se på skjermen når alle de omkomne ble båret ut av helikopteret på bårer. Da tenkte jeg er det mannen min, er det mannen min? Jeg trodde så sterkt på at han hadde overlevd. Er det noen som var stor og sterk, så var det han. Da skjønte jeg det vel. Jeg hadde ikke fått noen beskjed. De som også hadde overlevd kom også ut fra helikopteret, er det mannen min, er det mannen min, tenkte og håpte jeg. Sånt var det.

Tøft å se på at de bar ut de omkomne. De viste det om igjen og om igjen. Vet ikke om de hadde gjort det i dag. Det var veldig lite skånsomt. Dette skjedde før noen hadde vært hos meg. Verken arbeidsgiver, prest eller politi hadde vært her.

Han arbeidet i Aker. De troppet aldri opp hos meg personlig. Det gjorde de ikke. De jeg hadde var mine svigerforeldre og min svoger. De var de aller nærmeste.

Presten kom etter noen dager og sa at han var savnet. Han kom seint, men det var godt at han ikke kom før, for da var det håp. En håpte jo, til det aller, aller siste.

Beskjeden

De første som kom til meg var to polititjenestemenn. De ville ha kjennetegn, og spurte om spesielle kjennetegn. Mine foreldre og mine svigerforeldre var hos meg. Da visste jeg at han måtte være omkommet og at jeg ikke bare skulle ta vare på to, men på tre. Jeg skjønte at han var død. Jeg hadde håpet lenge. Det var 123 menn i beste alder som kom vekk. De fant han etter 11 dager. Da hadde jeg gått elleve dager og ventet.

Arbeidskameratene

Arbeidskameratene til mannen min stilte opp. Vi hadde akkurat skutt ut til hustomt. Under hele husbyggingen stilte de opp, og når det var klart for det eklektiske arbeidet, da tok de det på dugnad. Mannen min var elektriker, og det var i planen at han skulle gjøre det. Kollegene hans gjorde det, alt det elektriske, når de var hjemme på dugnad. Det var helt fantastisk. De ba også om å gjøre det.

Jeg har valgt å ikke vite hva som skjedde. Det jeg har fått høre var at han var i kinosalen. Jeg har ikke gått inn for å vite nøyaktig hvordan det gikk med han. Vi fikk han ikke hjem igjen, uansett. Flere av de som var her, og gjorde det elektriske arbeidet, var ute samtidig med han. Det var en av de som fortalte det at han var i kinosalen med han.

Spør *svoger* om hva de hette de som gjorde det elektriske.

De var en fem seks stykker som kom her. De fikk full forpleining. Svigermor stod på. Det var fantastisk av de, at de gjorde det. Mat var i hvert fall det minste, sa svigermor. De takket veldig for det.

Barna

Ja, det var det verste. De forstod det, at noe var skjedd. Men jo jeg kan huske at når politiet var der, så lå nummer to under bordet. Der ble han liggende. Det var så rart, han kom ikke frem i det hele tatt. Han ble liggende der. Jeg sa det ikke til de med rene ord til de. De forsto det, og jeg sa det ikke.

Begravelse

De var ikke med i begravelsen. Det har jeg angret i ettertid. I den tiden skulle de skånes. En nabo passet de da. Akkurat det har jeg angret veldig i ettertid på. Begravelse er det endelige. De var ikke med.

Det var en stor begravelse. Han var alene fra Askøy som omkom.

Svigermor og Svigerfar

Svigermor var 57 år det skjedde (død 2009) og svigerfar var over 60 år (død 1997).

De hadde det tøft, jeg har hatt en veldig støtte i de. Vi hadde et veldig godt forhold. Vi ble knyttet sammen. De var fantastiske mennesker. De bodde noen hus nedenfor.

Min svigerfar ble farsfiguren, jeg spurte de om råd. De var veldig gode å ha. Min svoger hadde startet familie selv. I tillegg til sin sak, han hadde mistet sin eneste bror. Jeg hadde fantastisk støtte av dem. Tror at vi sammen var vi et veldig godt team i lag.

Jeg var så redd for at de skulle dø, når ungene var små, og er så glad for at jeg fikk beholde de lenge, helt til barna mine var voksne. Svigerfar døde av hjerteinfarkt (1914-1997) 83 år, og svigermor levde til hun var 86 år. Veldig glad for at jeg fikk beholde de så lenge. Svigerfar bodde hjemme helt til han døde, svigermor på sykehjem.

Barna er voksne nå. Elin er 42 år og sosionom, Thomas er 40 år og økonom og jobber på bybanen og Tredjemann er 36 år og skytebas.

Jeg er bestemor nå, farmor og mormor til to stykker hver. Den eldste fikk to jenter og gutten fikk en jente og en gutt.

NABOENE

En nabo var med når jeg fødte, en venninne av meg. Jeg hadde gode venner rundt meg. Naboskapet var fantastisk. Jeg fikk hjelp på alle bauger og kanter. Har bare godt å si om hvordan naboene hjalp meg.

Det gikk greit med barna. Det har ikke vært lett. De hadde en farmor og farfar, det utgjorde alt, for at det har gått bra.

BERLAND

Liten bygd på Askøy, ligger nord ut mot Herla.

Her bodde ca. 100 personer. Det har kommet nye som har flyttet til.

Det er tradisjon for å stille opp for hverandre. De var vant å hjelpe hverandre. Skjedde det noe så stilte de opp. Det har vært et kjennetegn med denne bygda. Det kom vei veldig seint. Først i 1967 kom det vei.

ERSTATNING

Vi fikk billighetserstatning 500 000. Fikk utbetalt en viss sum, så var det ikke mer. Har fortsatt enkepensjon. Barna fikk 50 000 hver.

Når jeg var på advokatkontoret, det var ingen god følelse, han var utsendt fra Phillips. Den gangen sa han, vi måtte være veldig fornøyd med at vi hadde fått dette her. Han var kjøpt og betalt. Det var ingen god opplevelse. Selv satt jeg der med den minste på fanget. Ingen god opplevelse. Det var det vi fikk, og det var nesten et krav om at vi skulle være fornøyde. Jeg hadde mer enn nok med å holde tak i oppgaver og forpliktelser og tok imot det jeg fikk. Vi var vel en prøveklut. Det har vært en så stor ulykke.

Etterpå gikk broren til Reme i gang. Han mente at vi hadde fått alt for lite. Han fikk ikke det i gjennom.

GLEMSEL

Det er 36 år siden, mye er diffust.

STERKESTE MINNE

Dagsrevyen med Kari Sørby: «Plattformen Alexander Kielland har tippet rundt»

HVA HAR ULYKKEN GJORT MED DEG

Det er mye. Det ble et annet liv.

MINNER

Han var aldri rådløs, veldig jovial og han var en fighter. Det fantes ikke problemer, alt var det en ordning på og alt var muligheter. Han var veldig nevenyttig, og et veldig omsorgsmenneske. Han stod opp for oss, men også for de han var onkel til. Det er bare han eldste som husket han.

De fire føttene som lå i sjøen var et sterkt syn vi hele tiden har på minnet. Det var så mye om og men, om hvordan de skulle få den snudd. Det var ren tortur. Vi fikk tilbud om å være med når de endelig hadde fått snudd den. Det var tøft. Siden har jeg ikke vært der. To av de jeg hadde kontakt med som også var tilstede, var fra Bergen.

KIRKEGÅRDEN

Det er jeg som har stellet. Det har jeg alltid gjort med glede. Det har jeg ikke følt som et offer. Det har vært veldig viktig for meg å ha en grav. Har tatt barna med.

Var med å se på når Alexander Kielland var snudd. De fant noen. Det har ikke vært lett for de som ikke ha hatt noen grav å gå til. Var der når den var slept inn i en fjord. Det ble kastet ut en krans, til de de ikke fant. Angrer ikke at jeg reiste dit og deltok, men det var grufullt.

BRUTT LENKE

Jeg har ikke vært der

SORG

Det er et stort tap. Jeg har den troen at vi møtes igjen, akkurat som farmor og farfar hadde. Min kristne overbevisning og tro har hjulpet meg. Han er vekke, men et gjensyn vil komme.

De døde skal minnes, men de skal ikke dyrkes. Vi har minnene. Livet har måttet gått videre, vi har ikke så mange andre valg. Jeg tror han har det godt der er han er.

Min svigermor sa at måten jeg tok det på har hjulpet de. Så har vi hjulpet hverandre. Hun var et skjønt menneske.

Siste gang vi var sammen

Kanskje følte han at noe ville skje. Siste gang han var hjemme, gjorde han noe jeg jeg husker godt, som om det var i går. Vi hadde fått en bibel av presten da vi gifter oss. Han var ikke personlig kristen. En av de siste dagene før han reiste tok han frem bibelen. Dobbeltsengen var slik at det var hylle over hodet. Han tok ned Bibelen og spurte om vi ikke kunne lese i den da. Om han har følt at noe skulle skje, vet jeg ikke. Men øyeblikket der og da er spikret fast i meg. Det var første gang vi leste i Bibelen sammen. Om han hadde fått noe forvarsel det vet jeg ikke. Svigermor og svigerfar var glade for å høre dette.

Forhold til kristendommen

Vi sang godnattsanger ba aftenbønn med barna, men ikke mer enn det. Mannen min var oppvokst i et kristent hjem. Det var ting som for han var veldig naturlig å gjøre. Vi sang godnattsanger, men ba ikke til Gud og Jesus selv.

Om barnet vårt i magen min

Han (Kim) må ha kjent på min smerte. Det ble veldig stille i magen. Han ble stille da nyheten kom og Thomas satt i stampen. Jeg tenkte at det ikke måtte skje noe med Karsten, men at Kim har kjent smerten, det gjorde han. Han ble stille, som frosset fast, han visste nok. Så var det uvissheten og håpet jeg hadde om han kanskje ble funnet, selv om det visnet mer og mer. Så fikk vi greie på nyhetene at nå var alle overlevende funnet, og pårørende har fått beskjed, men jeg hadde ikke fått beskjed. Da var det vel ikke håp? Jeg visste det vel, og han kjente det. Han var stille. Så ble han funnet, politiet kom hjem til oss det var 7. April. Han ble begravet litt senere. Barnet vårt var stille helt til jeg fødte han 1. Mai. Alexander Kielland-ulykken har preget han. Det skjedde noe med han. Ha fikk traumet i seg da faren forsvant, og jeg var redd og uviss og fortvilet.

Askøy

En til fra Askøy. Joar Dyrstad. Vi hadde kontakt, men hun fant seg en annen mann. Hun flyttet til Stavangerkontakten.

Det var ikke hjelp å få fra kommunen.

AVSKJEDEN

Glemmer aldri avskjeden, han var kommet ut på gangen, han kom tilbake, klemmer meg, og sa: «Det kommer til å gå fint». Så var han vekk. Det gjør godt å tenke på

Tror på det at han visste at noe ville skje. I dag vet jeg at han er hjemme i himmelen.

SØNDAGSSKOLELÆREREN

Hun ble forhindret fra å komme i begravelsen. Kisten ble senket ned 12. Da hadde hun besøk av en engel.

Hun var en nøktern dame, søndagsskolelæreren. Hun fortalte at hun fikk en engel på kjøkken, englene sa at hun skulle gi beskjed om at mannen min var berget og at han var hjemme hos herren. Mannen min hadde ropt på Jesus der ute. Og ble berget på den måten.

Engelen hadde sagt, at vi skulle ikke sørge, for han var hjemme i himmelen, han var berget. Vi skal møtes igjen. Eg vet at vi har det godt der han er. Det ble ropt på Jesus. Min svigermor ba for han, en mors bønner når langt.

Gjensynsgleden er der. Vi møtes igjen.

LIV IRENE BERLAND MED BARN OG BARNEBARN

Marie Smith-Solbakken, 13.august 2016, Berland

Thomas Berland med Sofie Grundal Berland f. 2003 og Martin Grundal Berland f. 2006

2006

Elin Berland med Julia Moen f. 2008 og Helene Moen f. 2010 og naboer og venner fra Berland.

I tillegg var bror, naboer/venner/arbeidskamerat fra Nordsjøen tilstede. Det var Asbjørn Berland (bror) Arne Berland (arbeidskamerat/nabo fra Nordsjøen, ikke slekt), Nils Berland (nabo/kamerat/murer) og Lars Sørhaug (nabo/kamerat/murer) tilstede.

BRUK OG GJENNOMFØRING

Det var gjort avtale om å møte Familien Berland på Berland den 13. August 2016. Tilstede var Liv Irene Berland med barna Elin Berland med mann og to døtre, Julia 2008 og Helene 2010 og Thomas Berland med kone og barna Sofie 2003 og Martin 2006 og naboer / venner fra Berland.

Jeg orienterte om prosjektet, at undertegnede var behandlingsansvarlig og at UiS var behandlingsansvarlig institusjon, at i tillegg var det knyttet databehandlere til prosjektet. Disse er Statsviter Christer D Daatland, historiker og journalist Ellen Kongsnes, sosiolog Else Tungland, professor i sosialt arbeid Hans-Jørgen Wallin Weihe og master i kunstfotograf Tord Paulsen. Vår vanlige fotograf var forhindret å delta og derfor var fotograf fra Bergens Tidende Odd Mehus med. Det ble samtykket til at alle disse har innsyn i det som her noteres.

Det ble vist til at noen av dem hadde jeg snakket med før, og at det var tatt notat fra samtaler og at de var gitt samtykke til at de kunne brukes i vår fremstilling av Alexander L. Kielland-ulykken herunder fotofortelling, essays og polyfoni som er en sammenstilling av ulike utsagn fra ulike personer.

Det ble vist til at siden det var barn tilstede som også skulle bidra med sine fortellinger om tap av morfar/farfar måtte både barna og deres foreldre gi samtykke til at det ble ført notater fra samtalene og at de ble fotografert. Både de fire barna og deres foreldre samtykket i dette.

Det ble ført notat fra samtalen. Det ble avtalt at notat fra samtalen skulle sende Elin Berland for gjennomlesing og korrigering. Korrigeringer fra Elin Berland mottatt 5.9.2016 er innarbeidet.

Det ble gitt samtykke til at sitater fra samtalene kunne brukes i polyfoni, essays og fotofortelling. Notat fra samtalene sendt til korrigering, samtykke gitt 24.09.2016.

Samtykke til at notatene fra samtalene kan offentliggjøres og inngå i minnesamling som overleveres Norsk oljemuseum, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv. (E-post fra Elin Berland på vegne familien 20.12.2018)

Thomas Berland samtykket på vegne av seg selv og sin familie. Liv Irene Berland samtykket på telefon før jul 2018.

Elin Berland og barna Julia Moen og Helene Moen

Personalia

elinberland@gmail.com

f. 1974

Mor til Julia Moen og Helene Moen

Beskjeden

Vi bodde på Tertnes, det var om kvelden det kom en prest. Om det er samme dagen eller dagene etter ikke husker jeg ikke. Det var fullt av folk i stuen hjemme, mormor og morfar, farmor og farfar og brødrene til mamma. Thomas må ha satt seg på mamma sitt fang. Jeg satt på morfar sitt fang. Da sa morfar: Nå er pappa død. Da begynte jeg å grine.

Hele slekten var der, tjukkpakka med folk. Fetteren min, han var hos farmor og farmor. Han kom løpende inn og sa: «Vet dere at onkel Karstein er død, vet dere det.»

Det var sånt vi fikk vite det. Det er filmen som sitter fast.

Den røde foten

Så var det den røde foten som lå og duppet i havet, hele tiden. Det er mitt bilde av ulykken. Det fosser hvitt vann over den, så ligger den der og dupper.

Så husker jeg at de overlevende kom i land. De gikk i organge dresser. Tenk om tenk hvis. Vi å på alle fjesene, og gikk helt oppi tv-skjermen

Det var mye på tv i månedsvis etterpå.

Se og Hør og Allers

Venninnen min klippet ut alle reportasjer. Hun syntes det var stas at hun kjente noen som hadde vært i ukeblad. Vi var i Se og Hør og Allers. Vi ble litt småkjendiser en kort periode.

Lite snakk

Kan ikke huske at vi snakket om det på skolen.

Alle visste det her ute.

Vi har snakket lite om det kanskje for lite.

Ingen satte ord på det.

Begravelsen

Vi fikk ikke være i begravelsen. Vi var nede hos Nils. Konen til Arne passet oss. Øyvind og Terje, Roger, Monica var der. Jeg satt i stuen og så alle som toget ned trappen til farmor og de. Og mamma med den store magen. Husker det, hvordan hun stotret seg ned trappen, Hun hadde kåpe på seg. Jeg skjønte hva hun skulle. Vi fikk godtepose midt i uken.

I dag ville det vært helt sprøtt at vi ikke var med. Det hadde ikke skjedd i dag.

På graven var vi ikke på før lenge.

Jeg var ikke ofte på graven. Men jeg husker en skolegudstjeneste hvor jeg og en venninne gikk bort til graven. Læreren min kom bort til oss og var der sammen med oss.

Om det var en tanke om det, at vi trengte hverdag og det dagligdagse, vet jeg ikke. Det ble ikke snakket om det. Jeg følte meg likevel privilegert. En mor alltid hjemme, farmor og farfar ved siden av og nytt hus.

Farsdag

Hvert år ble det satt av en skoletime til å lage farsdags-kort. Dette var før hver farsdag, hvert eneste år på barneskolen. Dette husker jeg som en vanskelig opplevelse hvor det ble veldig tydelig at jeg ikke hadde en pappa. Det gav en følelse av annerledeshet og utenforskap som ikke var god å kjenne på.

Minner om pappa

Jeg husker godt pappa, han var sånt som lekte med oss.

Leken pappa.

Overlevelsesdrakten.

Overlevelsesdrakten…

JULIA MOEN
f. 2008

Barnebarn til omkomne Karstein Berland og datter av Elin Berland.

Hadde det vært min pappa hadde jeg grenet i flere år flere uker .

Jeg får klump i halsen av å tenke på at mamma mistet pappa. Mamma var 6 år. Å miste pappaen min, det hadde vært helt forferdelig om jeg hadde mistet pappa.

Jeg var på mormor sitt rom. Der så jeg gifteringen. Jeg spurte mormor. Da skjønte jeg at jeg ikke hadde morfar. Hun fortalte hva som var skjedd.

HELENE MOEN
f. 2010

Barnebarn til omkomne Karsten Berland og Liv Iren Berland og datter til Elin Berland.

Mormor har ikke mann, jeg har ikke morfar.

Thomas Berland og barna Martin Grundal Berland og Sofie Grundal Berland

Personalia

Thomas.berland@gmail.com

Far til Martin Grundal Berland og Sofie Grundal Berland

Minne

Jeg har et svakt minne om at de samlet på Tertnes. Jeg lå under bordet. Rar stemning, tv-en var på. Jeg ligge under bordet og fikk sånne mange rare blikk *«så-synd-i-deg-blikk».*

Livet videre

Vi snakket ikke om det hjemme. Besteforeldrene som bodde her nede snakket heller ikke om det heller. Vi kunne ikke nevne det.

Skjønte at da hadde de blitt kjempeleie seg. Det skjønner en fort som barn.

Jeg husker at jeg syntes at pappa har vært lenge nok i himmelen, nå får han komme ned igjen.

Det var en kjent ulykke. Det var status. Den var stor. De fikk en posisjon. Fortsatt i dag har det betydning. Det er et nasjonalt traume.

Husker at jeg ble flau

Husker at jeg var hos farmor og farfar og så fikk jeg saft i glasset, jeg reagerte og spurte om jeg bare fikk så lite. Så så bare pappa rart på meg. Skjønte da at det var dumt sagt. Det skulle jo fylles opp med vann. Dumt at det er bare det jeg husker

Ungene mine

At ungene mine fikk en sterk reaksjon, kanskje sterkere enn meg har jeg tenkt mye på. Da blir det nært igjen. En stund var det distansert. Ikke nå.

Martin Grundal Berland

f.2006

Barnebarn til omkomne Karsten Berland og Liv Iren Berland og sønn til Thomas Berland og

Mamma som fortalte det til oss. Før når jeg var mindre begynte jeg å gråte at jeg ikke hadde farfar å være med. Det er trist, vi har ikke farfar.

Vi spurte farmor; hvorfor kommer du alltid alene til oss, har du ikke venner ?

Ble lei meg, når jeg hører «en farfar i livet».

Farsdagskort, farfarsangen gikk om og om igjen i hodet mitt.

SOFIE GRUNDAL BERLAND
f. 2003

Barnebarn til omkomne Karstein Berland og Liv Iren Berland og datter til Thomas og

ODD NORDSTOGA
Sangen til Odd Nordstoga om «Ein farfar i livet» som ble spilt i en time. Jeg hørte på «ein farfar i livet» som alle skulle alle hatt, og at det er det beste man kan ha, da ble jeg lei meg.

Vi savnet en farfar, vi aldri hadde møtt. Vi hadde også lyst å ha farfar, som alle andre. Jeg gråt da jeg kom hjem. Hvis det er det beste man kan ha, er det rart da at man tenker, at man glipp av noe ?

Odd Norstoga

Ein farfar i livet

Ein farfar i livet skull'

alle ha Ein goffa å

springe ned til

som alltid har lyst på ein kaffikopp

og til å kaste bort tid på ein liten kropp

Ja, ein farfar i livet skull' alle ha

Ein farfar i livet skull' alle ha

Ein bessfar å vende seg til

med alt som ein går rundt og

lurar på I Farfar sitt naust er

det alltid råd

Ja, ein farfar i livet skull' alle ha

Ein farfar i kjeledress skull' alle ha
som luktar av olje og sjø

Og med lommene fulle av

gamalt skrot Det er mykje få

bruk for i Goffas rot

Ja, ein farfar i livet skull' alle ha

Ein farfar sitt fang det er godt å ha

For Farfar har vore her før

Med heile sitt liv ligg han

framom deg Og spør du, ja,

Bessfar han viser veg Ja, ein

farfar i livet skull' alle ha

(Odd Nordstoga, 2011)

FARFAR-KORT

Vi laget farfarkort på skolen. Jeg hadde ikke noen å adressere kort til, alle andre hadde farfar. Da følte du deg spesiell.

Gud for en idiotisk time det var. Ble irritert på læreren min.

Julia: Det var slemt å gjøre det.

KIM BERLAND

Av Marie Smith-Solbakken, 14. mars 2016.

BAKGRUNN OG PERSONALIA

kimberland@live.no

BAKGRUNN

f. 1980

Sønn til omkomne Karstein Berland

BRUK OG GJENNOMFØRING

Samtale med Kim Berland 14. Mars 2106. Samtalen var avtalt i forkant. Det ble samtykket i at det kunne føre notater fra samtalen.

Jeg orienterte om prosjektet *Råolje,* og fortalte at jeg hadde snakket med hans mor og hans bror og ba han fortelle om hvordan han var berørt av Alexander L Kielland-ulykken.

Det ble gjennomført oppfølgingssamtale den 22. august 2016. Jeg orienterte om at undertegnede var behandlingsansvarlig og at UiS var behandlingsansvarlig institusjon, at i tillegg var det knyttet databehandlere til prosjektet. Disse er statsviter Christer D Daatland, historiker og journalist Ellen Kongsnes, sosiolog Else Tungland, professor i sosialt arbeid Hans-Jørgen Wallin Weihe og master i kunstfotograf Tord Paulsen. Det ble samtykket til at alle disse har innsyn i det som her noteres.

Notat fra samtalene 14. mars og 22. august ble sendt til gjennomlesing og korrigering. Det bes om at notatet kan brukes som et grunnlagsdokument i vår fremstilling av Alexander L. Kielland-ulykken herunder fotofortelling, essays og polyfoni som er en sammenstilling av ulike utsagn fra ulike personer.

Samtykke gitt 23.08.2016, se mail fra Kim Berland

Samtykket til at notat fra samtalen offentliggjøres og inngår i minnesamlingen som overleveres til Norsk oljemuseum etter at bokprosjektet er gjennomført. (Sms 22.12.2018)

PAPPA OG MINNER

Onkel fortalte om pappa at han var en «artigper». Onkel fortalte at det var så mye strøm her da de var utpå og fisket. Han hadde ute snøret, og pappa gjorde som han hadde fått en stor fisk. Han dro i snøret til de som var i andre siden av båten

MEG

Var villere og galnere enn de andre søskena. Har gjort alt. Svart får i flokken, den rollen tar jeg lett. Umoden – noe så jævlig og. Antennene er brettet ut nå, og lysene skrudd på. Ikke oppegående før nå. «Eg var sånt; strekkode, født sånt, sånn er du.»

SAVN

Vet ikke hva det går ut på. Det blir som en rev i et bur som aldri har vært utfor. Jeg vet ikke hva det betyr å ha en far.

Sett han på bilder. Det er ikke så mange bilder av han.

NY JOBB I NCC

Skal begynne å jobbe der. Gleder meg, griseflaks, å begynne å jobbe på Andenæs. Skal brette ut antennene så langt det går.

BERLAND – GODT Å BO DER

Hadde det godt. Gromme besteforeldre. Godt vokse opp der.

Hadde gjort det samme som de. Skjer det noe sånt, da bretter du opp armene og tyner deg. Hadde det vært noen andre, hadde jeg og gjort det som de gjorde for oss. De var snille og greie og hjelpsomme. Det står jo respekt av. Det er litt instinkt å hjelpe folk når det går litt på trynet. Sånt er jo det.

Fellessamtale med Liv Iren, barn, barnebarn, bror, venner og og naboer på Berland

Av Marie Smith-Solbakken, 13. august

Bakgrunn

Bror, venner og naboer av familien Berland. Asbjørn, Arne Berland, Nils Berland, Lars Sørhaug

Bruk og gjennomføring

Det var gjort avtale om å møte Familien Berland på Berland den 13. august 2016. Tilstede var Liv Iren Berland med barna Elin Berland med mann og to døtre, Julia f 2008 og Helene f 2010 og Thomas Berland med kone og barna Sofie, født 2003 og Martin født 2006.

I tillegg var bror, naboer/venner/arbeidskamerat fra Nordsjøen tilstede. Det var Asbjørn Berland (bror) Arne Berland (arbeidskamerat/nabo fra Nordsjøen, ikke slekt), Nils Berland (nabo/kamerat/murer, ikke slekt) og Lars Sørhaug (nabo/kamerat/murer) tilstede.

Jeg orienterte om prosjektet, at undertegnede var behandlingsansvarlig og at UiS var behandlingsansvarlig institusjon, at i tillegg var det knyttet databehandlere til prosjektet. Disse er Statstviter Christer D Daatland, historiker og journalist Ellen Kongsnes, sosiolog Else Tungland, professor i sosialt arbeid Hans-Jørgen Wallin Weihe og master i kunstfotograf Tord Paulsen. Vår vanlige fotograf var forhindret å delta og derfor var fotograf fra Bergens Tidende Odd Mehus med. Det ble samtykket til at alle disse har innsyn i det som her noteres.

Det ble vist til at noen av dem hadde jeg snakket med før, og at det var tatt notat fra samtaler og at de var gitt samtykke til at de kunne brukes i vår fremstilling av Alexander L Kielland-ulykken herunder fotofortelling, essays og polyfoni som er en sammenstilling av ulike utsagn fra ulike personer.

Det ble ført notat fra samtalen. Det ble avtalt at notat fra samtalen skulle sende Elin Berland for gjennomlesing og korrigering.

Det spørres om samtykke til at notatene fra samtalene kan overleveres Norsk oljemuseum.

Samtykke gitt av alle på vegne av Liv Irene Berland

Steinrøys blir hus

Arne: Det var bare en steinrøys her huset står. Tomten er ikke så stor. Det var fredagen før det skjedde han reiste ut. Det siste han hadde gjort var å skyte ut tomten. Han (Karsten) og Eilifen boret etter vann, og skøyt ut. Det hadde boret 90 m etter vann. Alle hadde brønner.

Konrad (far til Karsten) sa: «Skal jeg se på en steinrøys resten av livet», sa Konrad (far til Karsten). Faren var skeptisk til at de skøyt ut tomten her. Konrad sa: skal jeg se på en steinrøys resten av livet.

Asbjørn: Så var det denne haugen, hva skulle vi gjøre med den. Vi fikk orden på den, så gikk det sag i slag. Fetteren var med her, han fikk låne lastebil av broren. To lastebiler og vi fikk planert. Fikk tak i rørlegger som la ned rør.

Nils: Og så støypte vi plata.

Arne: De kom med lecastein, alt som kunne krype og gå bar opp lecastein, hele bygda samlet seg om dette. Jeg og Lars murte meste parten.

Nils: Vi la stein med grunnmuren. Det sulle ikke komme vann til grunnmuren. Steinene er ble lagt skikkelig her. Om det skulle skje noe.

Asbjørn: Teo tømret. En slektning i husbanken hjelp til med søknad og de papirer som skulle til for å ordne med lån. Kollegene tok det elektriske

Arne: Jeg malte og tapetserte, jeg var oljearbeider og var heime i lange perioder.

Nils: Før jul flyttet de inn. (8 måneders byggeprosess). Det ble tatt noen sjefsavgjørelser. Det var hektisk. Men det gikk.

Asbjørn: Husker flyttesjauen, flytte fra Tertnes. Du og meg måtte bære ned vaskemaskinen. Karsten hadde båret opp alene. Det var en sånn halvautomatisk. Hvordan han hadde klart å få den opp alene, forstod vi ikke, så vi måtte vi ta den ned to stykker.

Liv Irene: Flytta inn i nytt hus til jul. Vi feiret jul her alle

Viktige personer for oss de som er her i dag. Det var viktig at de stilte opp. Jeg var bundet opp med Kim. Jeg var ikke med. De gjorde det.

Arne: Det ble tatt noen sjefsavgjørelser.

Nils: Vi tok kommandoen.

HVA GJORDE AT DERE SAMLET DERE OM DETTE I MÅNEDSVIS?
Alle: Måtte gjøre det. Det er sånn vi er skrudd sammen her.

Arne: Vi var født på 1950 og 1952 og var sammen. Vi var en stor familie. Vi gikk inn av husene som vi ville her på Berland. Det var en fredelig plett. Det var 24 hus. Vi var 13-14 gutter, jentene som kom snakket bymål.

Det var andre tider. Faren hans og min jobbet på rutebåter. En som var såpass ung og går med og hadde famille. Det hadde skjedd før her. Det hadde vært tragedie før, men det var lenge siden.

JOHANNES EIDE FORLISTE 1936
I det forliset gikk far, sønn og onkel sønn. Det ble en del enker da. En fiskebåt fra bygda som forliste

BESKJEDEN

Arne: Det var torsdag, butikkene var lenge åpne. Vi var i byen. Det var blitt mørkt. Med det samme vi var kommet hjem. Da ringte Konrad. Han spurte hvor Karsten var. Han er på Edda, svarte jeg. Åja sa han. Jeg visste ikke hvorfor han ringte, han pleide ikke ringe sånt, og da jeg spurte om han skulle ha fatt i han. Så sa han det skulle jeg gjerne, om han er på Edda er det greit.

Jeg sa til han at han måtte ringe Rogaland radio, og han bor ikke på Edda, han bor på den ved siden av, han bor på Alexander Kielland. Da skjedde det. Da rakna alt for han. Han la jo bare på.

Vi hadde satt fra oss det som var i bilen og skrudde på TV. Dette var gått galt. Jeg skjønte litt hvor stort det var. Jeg bodde på nesten samme sorten plattform. Det var 400 stykker om bord på sånne floteller.

Det var ufattelig mange tilfeldigheter. De var i ferd med å trekke den i fra. Det var mye bølger. Mange var andre steder og jobbet. Det var ikke klart hvem som var hvor. Hvem var hvor, var et spørsmål.

Asbjørn: Så på nyhetene. Men og Anne skulle på skiferie til Østerrike. Jeg jobbet og i Nordsjøen da. 8 dager ute og 8 dager hjemme.

Snakket med deg (Liv Iren) og skjønte at han var på den plattformen. Vi fikk greie på det andre påskedag at han var funnet.

Jeg jobbet på Aker 3 plattformer. Det var noen rustne «sigarkasser» som var skrudd sammen. De var rustne!

Kjekt hadde vi. På fine dager tok jeg ut innmaten i hjelmen og helte hele hjelmen full av softis. Så satt vi på dekk og spiste softis med skei rett fra hjelmen. Det var kjekt

Samtykket til at notat fra samtalen offentliggjøres og inngår i minnesamlingen om Alexander L. Kielland-ulykken og overleveres Norsk Oljemuseum, Statsarkivet i Stavanger, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv og bibliotek for at ettertiden skal få del i dette forutsatt at Liv Iren Berland samtykker til det. Liv Iren Berland har samtykket per telefon, 23.12.2018.

ASBJØRN BERLAND

Av Marie Smith-Solbakken, 4. Februar 2016.

PERSONALIA

Bror til Karsten Berland.

GJENNOMFØRING OG BRUK

Telefon 4. februar 2016, gjort notat av samtalen og sendt tilbake samme dag for korrigering og samtykke. Samtykke gitt over telefon. Neste møte var på Berland med Liv Irene Berland med hennes datter og sønn og barnebarn tilstede sammen med bror Asbjørn, venn/nabo Nils Berland, Arne Berland og venn/nabo Lars Sørhaug tilstede. Fotograf fra BT var tilstede og fotograferte.

STERKESTE MINNE

Kvelden det skjedde, uvirkeligheten og omfanget de fleste var lammet, selv om de ikke var involvert. Sjokket i forhold til det som var det største.

27. MARS 1980

Fikk høre om ulykken på nyhetene. Var ikke sikker på om han var der, visste heller ikke hvilken plattform han var på. Jeg snakket med en kamerat av han som visste at han var der. Vi håpet at det gikk godt, men det gjorde det ikke.

Satt og så på nyhetene. Jeg var 29. Han var 27 år. Han var elektriker, jobbet i Stelco.

BESKJEDEN

Vi fikk ikke beskjed før ute i påsken. Andre påskedag kom presten ut til Berland og varslet min svigerinne med sine to barn (Elin 6 år, Thomas 3 år) og som ventet yngstemann som ble født en måned etterpå.

Det var bare meg og han. Jeg ble plutselig enebarn, det var ikke planen.

Han var ikke bare min bror, han var min kamerat. Vi hadde samme omgangskrets. Vi var tilstede for hverandre.

FAMILIEN

Mor; hun var den sterkeste, min far var ganske nede.

ERSTATNINGEN

Det hun fikk var lite. Vi var i sjokk hele gjengen. Hun fikk 500 000. Så fikk ungene 50 hver, da de ble myndige. Jeg har snakket med henne om det etterpå, hun sier hun har klart seg.

De måtte skrive under på at de ikke ville kreve mer, vi var så utenfor og hadde så nok med det som var skjedd, at vi verken stilte ikke spørsmål eller krevde noe mer.

STØTTE FRA FAMILIE, NABOER OG KOLLEGER

De holdt på å bygge hus når det skjedde, hun fikk opp huset og flyttet inn til jul 1980. Feiret jul der.

Jeg har vært en nær onkel for de, og er det fremdeles. Nå er de to eldste gift og de har barn. Reiser og besøker min svigerinne innimellom. Det gikk bra, det har gått bra med alle.

Går på graven med min mor far, bror og besteforeldre.

HUSKER BEST

Den foten som lå og flaut i havet, og de beina som lå rett opp. Har vært med å bygge plattformer, H3, så jeg vet hva krefter det er.

FLERE HJALP Å SETTE OPP HUSET DERES

Han skulle flytte ut til Berland. Det var hans store drøm. De hadde nettopp skutt ut tomta.

Guttormsen har fortalt at de satt med det samme bord og diskuterte det elektriske opplegget til huset, de sprang hver sin vei. Han overlevde, men bror omkom.

Asbjørn Berland bror: Organiserte, og hjalp, hadde en kamerat som hadde lastebil og gravemaskin

Gunnar Guttormsen elektriker, kollega og tillitsvalgt: tok det elektriske

Nils Berland, Lars Sørhaug murere og naboer og venner: Grunnmur:

Arne Berland stillasarbeider i Nordsjøen og nabo og venn: Tapet og maling

ARNE BERLAND

Av Marie Smith-Solbakken, 8. august 2016

PERSONALIA

f. 1952

BRUK OG GJENNOMFØRING

Kontaktet Arne Berland 8. August 2014 og avtalte å møtes på lørdag 13. august på Berland.

Liv Iren Berland tilstede sammen med Lars Sørhaug, Nils Berland, Asbjørn Berland og barn og barnebarn av Karstein Berland i sitt hjem.

KARSTEIN

Vi var naboer og vokst opp i lag. Han var på Kielland og jeg var på Statfjord. Det var bare meg og han som var i Nordsjøen den gang. Sånt var det.

DUGNAD

Lars Sørhaug, Nis Berland, Asbjørn Berland, Arne Berland og Gunnar Guttormsen. Det var noen andre der og, noen fettere av Karsten. Husker ikke navn på de.

SE OG HØR

De laget en reportasje om dugnad og Kielland, og Huset.

BYGDA

Det var en veiløs bygd.

LARS SØRHAUG

BAKGRUNN

Murer og venn med Karstein og Liv Iren

ULYKKEN

Hørte om ulykken, hørte på nyhetene. Jeg fulgte med utover kvelden og fulgte med på nyhetene. Det var forferdelig. Vi reagerte. Mange satt oppe den natten. Det var sjokk, kunne ikke tro det. Vi fikk greie på at han var om bord på plattformen. Tror det var Nils som sa det at Karstein var med. Fikk ikke greie på det før om morgenen.

HUSET

Lå ei steinrøys , så langt var de kommen,

Ikke hele tomten var gravd ut, så vidt begynt på et hus

Vi følte at vi måtte hjelpe til.

Skulle bare mangle

Vi var mellom 25 og 40 år. Vi var en del som kunne hjelpe til heldigvis.

Det var en selvfølge.

Alle følte med henne

Hun venta den tredje, høygravid, bursdag 1. mai

NATURLIG MED DUGNAD

Mange som gjorde en innsats. De hadde sprengt ut fjellet, de var ikke ferdig, de hadde smått begynt å grave ut, her lå det en steinrøys. Jeg blåste golv og murte pipen. Nils var med å hjalp med maling, han var nærmeste nabo til de.

Det var naturlig. Godt samhold i bygda. Før var det mer av det. Bygda var mer forandra, folk var begynt å reise ut til Bergen.

MURERE

Nils og meg er murere, vi murte grunnmuren og støypte golv, Nils hjelp også med maling, støypte badegolv og pipen

Det var for å støtte enken, gjorde det på fritid, tok ikke betalt, det var rein dugnad

Jeg er innflytter, har en søster her, etter jeg ble voksen er det mitt tilholdssted. Gift her. Karstein kjente jeg veldig godt, vi var gode kompiser og veldig god kompis med Asbjørn, det var her jeg reiste på ferie.

Husket den dagen vi grovstøypte golvet, svigerfar var med, fire fem mannfolk var med, de var godt opp i årene, 55 og oppover og hjalp oss å få det gjort.

NILS BERLAND

PERSONALIA

bdalejenny@gmail.com

NABO OG KAMERAT

Fikk høre det på fjernsynet, var ikke sikker på om det var på hans plattform, fikk kontakt med faren og fikk vite det, fikk sjokk. Vi har barn i samme alder, var på besøk hos hverandre.

Han sprengte tomten før jeg reiste ut, han skulle ta utgravingen når han kom hjem.

Da ble det familien hans, noen grov ut steinen og fikk den ut

SVIGERFAREN

Svigerfaren sa han kunne ikke se på stor steinrøys resten av livet, som det ikke ble noe av. Han gjorde det for hele familien. Han var aktiv helt tilslutt

Det var viktig å gjøre noe. Være med. Det meste ble gjort på fritid, noe på arbeidstid.

DUGNAD

Så samles vi alle folk på Berland, støpte grunnplaten, og murte opp grunnmuren meg og kompanjongen – alt var dugnad.

De fleste på Berland var med.

Godt samhold her. Det har aldri skjedd noe sånt dramatisk før. Ikke så vanlig at hele bygda stilt opp, i denne størrelsen som dette ble.

Kamerat. Det var hardt selvfølgelig,

Hun hadde ikke klart det alene, hun ventet en liten.

Det var et stort ansvar på henne

Alt av maling gjort på dugnad. Muring venner og naboer

GUNNAR GUTTORMSEN

Av Marie Smith-Solbakken, 5. Februar 2016

Samtykket til offentliggjøring 24.12.2018.

PERSONALIA

g-guttor@online.no

BAKGRUNN

F 1944

Arbeidet for Stelco på Alexander Kielland

Har arbeidet som huselektriker, tavleelektriker, industrielektriker

1977-1981: Elektriker, supervisor, formann i Stelco og tillitsmann for ansatte i Stelco

1982-1986: Elektriker PS Contractors på Vallhall, Frigg, mm

1987-2010 inspektør Bergens lysverker

2010: Pensjonist

OM KARSTEN BERLAND OG DUGNAD

Vi var ute sammen på denne turen. Han var ansatt som elektriker og spurte meg om råd siden jeg hadde god erfaring hus installasjon. Han holdt på å bygge hus. Vi så på tegningene av huset og jeg foreslo hvor stikk-kontaktene burde være. Han omkom.

MILJØET I NORDSJØEN

Vi ble sammensveiset når vi var i Nordsjøen. Vi var sammen i arbeidstid og på fritiden der ute. Vi og de fra Førresfjorden, vi var som en liten familie. Vi norske satt mye sammen og ble godt kjent. Når vi var ferdig med jobben var det å spise og sette seg ned og prate.

Vi i Stelco bestemte oss for å ta det elektriske når Karsten omkom. Vi syntes det var rett og riktig å gjøre det. Vi hadde jo jobbet i sammen.

Svigerfaren var så behjelpelig. Hun, enken, var jo fantastisk hun og, hun ventet jo en liten. Har snakket med de etterpå. Hun imponerte meg. Det gjorde foreldrene og.

OM ULYKKEN

Det tok tid å komme over ulykken. Vi var syv som reiste ut fra Stelco, og tre som kom tilbake igjen. Mundheim *(Johannes Mundheim, 44 år Strandbarm)* reiste ut en til to turer etterpå, og ga seg. Stigen *(Gerny Stigen, 26 år Bergen)* reiste aldri ut etterpå. Det var bare meg som fortsatte. Jeg reiste ut etter ulykken i slutten av mai, og var der i 8 år etterpå.

SPANJOLER-MESSEN

Satt med Vaagsbø *(Jostein Vaagsbø, 28 år Os)* og Kråkø *(Odd S. Kråkø, 33 år Åsane*) og spiste under dekk. Vi kalte det for spanjoler-messen. Det var to messer på Kielland, vi var i den nederste messen, ikke langt fra kinoen.

Vi hadde hørt slag før, at sjøen slo opp under dekket og plattformen ristet. Men denne gangen begynte den å krenge. Det kom flere kraftige slag, så begynte den å krenge, mer og mer, så gikk det fort, og plattformen la seg enda litt mer.

De to andre kameratene sprang opp mot dekket. Jeg ble stående igjen og lure på hva jeg skulle gjøre, og glei tilbake til veggen på grunn av krengningen.

Alt som var løst kom rasende nedover, mat, saus, gryter, tallerkener og softismaskinen. Alt havnet på golvet. Det var forferdelig sleipt og glatt, og vi sklei rundt. Det var nesten umulig å komme seg oppover. Heldigvis var bordene skrudd fast, og vi ålte oss opp langs de, vi som var blitt igjen i messen.

Jeg så at de begynte åpne nødutgangen mot livbåtene. Jeg kom meg utenfor. Det første jeg så var en livbåt som var i ferd med å bli slått i stykker. Vi ålte oss oppover mot den andre livbåten som å høyere og lå fri fra sjøen.

LIVBÅT 1

Det første jeg ser er at den ene livbåten er slått i stykker. Spanjoler-messa lå nesten i sjøen nå. Vi ålte oss opp i mellom noen rør og fikk klatret opp til den andre livbåten. Tilslutt var vi 26 i den livbåten.

Da vi skulle låre denne livbåten, så ble den hengende fast i den bakerste daviden, og ble hengende som en pendel og ble slått inn mot stagene på plattformen.

På grunn av en tidligere ulykke hvor de hadde løst ut wiren alt for tidlig, før de hadde låret den ned, og tre ble drept, var det livbøye rundt livbåten og det var laget slik til at det måtte være mindre enn 75 kg kraft for å løse den ut. Det betyr at den bare kunne løses ut vannoverflaten. Med så stor sjø ble hengende igjen som en pendel, slått mot stakene, mens vi forsøkte å løse den ut.

Plutselig ble hele styrehuset knust mot leggen. Jeg var på vei til å hjelpe til, så ble hele pilothuset slått av på grunn av at vi ble slått inn mot stagene. Dermed var det fri sikt til daviden. Den ene karen kom seg bak, forsøkte å løse ut, akkurat da var det sannsynligvis så lite kraft at vi kom oss fri.

Hammer *(Bengt Hammer, 26 år Bergen)* fikk oss løs. I denne livbåten var det masse av mannskapet fra plattformen *(Stavanger Drilling)* og mange fra cateringen. Ikke mange jeg hadde sett før og kjente. Hammer kjente jeg fra før. Han var isolatør. Han gjorde en bra jobb med å få oss løs.

Var bak og hjalp til, så at plattformen lå på skrå. Vi gikk ned en bølgedal, og da så jeg ikke plattformen mer, så ikke når den veltet, vi var kommet bort fra plattformen da den veltet. Alt var så kaotisk

Må si, jeg var ikke redd, oppførte meg ganske kald, følte jeg var med i en katastrofefilm og spilte en rolle. Det var den følelsen jeg hadde under selve hendelsen.

Det ble ikke vindstille på sjøen. Vi fikk inn vann i båten. Den var åpen. En mann måtte pumpe. Vi prøvde å kjøre på langs av bølgene, for å ikke fylle båten med vann. Det som skjedde da var at vi kjørte fra plattformen. Vi hadde en helt annet vei, enn enn det de må ha trodd. Det gikk lang tid før de fant oss. Vi hadde ikke radioforbindelse, eller noe som helst. Så fant de oss. Et engelsk redningshelikopter var nede i båten og da fikk vi radio levert.

De ville at vi skulle kjøre inntil en supplybåt og hoppe over i nett. Vi ville ikke gjøre det på den måten. Vi ville vente til vi ble hentet opp med helikopter. Mange av oss var så avkreftet og sjøsyke at vi ville ikke klart det. Vi visste at det skulle blåse opp og at været skulle løye til natten, jeg hadde snakket med kapteinen tidligere og han hadde fortalt det. Det var like godt å være her som å hoppe i supplybåt.

De jeg trodde det var tak i, var det ikke tak i. De som jeg ikke hadde tenkt meg ville ta et tak, tok et tak. Vi klarte oss alle sammen i denne livbåten.

Reaksjoner

Vi skjønte hva vi var vært med på , og lurte på om vi var de eneste som hadde overlevd.

Helikopter

Klokken 12 om natten kom redningshelikopter. Jeg ble tatt opp klokken 1 om natten og ble fraktet opp til hovedkvarteret på Ekofisk. Det var folk i livbåten til halv seks, de hadde problemer med vinsj på helikopter.

Ekofisk hovedkvarter

Fraktet derifra og inntil Sola.

De andre i Stelco

Vi opplevde ikke dramatikken på samme måte, vi som var på andre siden av plattformen, på baksiden av Edda da den kantret. Vi var mot været.

Mundheim han satt på lugaren sin og løste kryssord da det skjedde, når den velvet la det seg et skap foran døra. Han hoppet ut vinduet, kom seg i en livbåt som kantret og svømte over i en annen livbåt. De som dro han opp da, sa det var i siste liten, når han holdt i de, måtte de brekke fingrene hans løs

Stigen snakket jeg ikke mye med om ulykken.

De to jeg satt med, *Kråkø* og *Vaagsbø*, omkom begge to. De løp opp-

Berland, vet ikke

De fleste løp til topps, en god del satt i kinosalen. Det er naturlig at man går mot det høyeste punkt, men der var det løse containere som raste av sted nedover og wire som røk. Mange ble truffet av det.

Forhaling

De hadde tatt opp gangbrua til Edda og forhalt riggen like før den veltet. De bruker vinsj. De drar i noen anker og slakker i andre ankrene. Det er en ganske god påkjenning for riggen, og lett å skjønne at det er en stor påkjenning når sjøen kommer. De holdt på en god stund. Broen ble tatt, så begynte de å dra plattformen, vet ikke om de var ferdig når den veltet. Har på følelsen at de var ferdig. Det er ikke noen slepebåt som gjør det. De gjør det selv med ankervinsj. Det var en vanlig prosess å dra riggen fra Edda i dårlig vår. Jeg har opplevd at gangbroen har duttet av.

Arbeidsoppgaver

De var i ferd med å rigge ned Alexander Kielland. Utstyret skulle rigges ned. Utstyr ble satt over på Edda. Det var allerede kommet ut mye rør, for den skulle rett i boring. Vi holdt på å rigge den opp for boring. Ibsen skulle for å overta som hotell.

Vi skulle hente ned noen antenner (fjernsynsantenner) som var i toppen, som skulle flyttes over på Ibsen (fjernsynsantenner).

Arbeids- og boforhold på Alexander Kielland

Det var satt opp masse containere oppå hverandre. Vi var vant med de forholdene. Ikke noen moderne rigg akkurat. Det var ikke den vi likte best. Ibsen skulle ut, den var modernisert. Kielland var en ganske stabil rigg. Det var rigger som var mindre stabil enn den. Vi følte oss trygge på Kielland.

De ville ha oss på arbeid lengst mulig. Klart de tok sjanser. De var alltid på limiten. Ved juletider nektet vi å gå tilbake fra Edda til boligplattformen pga storm.

Årsaken

Vi har spekulert i hva det kunne være. De sa det var en sveis. Det kan vel like godt være forhalingen som har vært en for hard påkjenning plattformen?

Når den lå på anker, og hadde alle ankrene ute, da strammet de noen og slakket de andre for å forskyve plattformen. Når det var virkelig sjø, og den lå fritt fikk vi akkurat den samme følelsen som da Kielland gikk rundt. Det skjedde noen ganger, at det bare var wire som holder igjen. Det skjedde både på Kielland og Ibsen, da ristet det hele plattformen. Har spilt bordtennis i full storm. Det kommer seg av at plattformen var strammet ned mot ankrene Hva den tåler og ikke tåler, det ble for mye den dagen, de vet vi. De sier det var en sveis som gikk opp. Har en sveis gått opp, må det ha vært en påkjenning først.

Livbåtene

Daviden som sviktet, det spørs om de hadde godt nok vedlikehold på livbåtene. Hvorfor løste ikke daviden seg ut? Livbåten ble hengende som en penn.

Etter Kielland ble Safe Astoria lagt ut til Edda. Reiste ut i mai. Var med på livbåtøvelse på Edda. Alle skulle i livbåtene, og livbåtene skulle senkes ned til vannet. Jeg ble forespurt om å være med på det. Jeg skal være med på å låre ned livbåten. Lårte ned, løste ut daviden, den ene daviden løste seg ut, den andre ble hengende igjen. Jeg tok jeg det opp når jeg var til avhør hos politi.

Det ble lagt inn noen wirekuttere, så vi kunne kutte hvis noe slikt hendte. Det må vedlikeholdes hele tiden. Det må smøres, det fikk jeg en aha-opplevelse av etter ulykken.

Nå er det fritt fall båter. De er ikke prøvd i full storm. Man kan nok få seg noen overraskelser med fritt fall livbåtene og.

Sterkeste minne

Vet ikke hva jeg skal si. Vi finner en måte å beskytte oss. Jeg har aldri vært redd for å snakke om det. Det er medisin i seg selv å snakke om det. Ulykken har jeg satt i samme bås som at jeg nesten har kjørt utenfor en vei.

Det om gjorde mest inntrykk var alle kameratene jeg mistet; Berland, Vaagsbø, Kråkø og de fra Førresfjorden. Kameratskapet i Nordsjøen er annerledes enn på land. På land går vi hver til vårt på fritiden. I Nordsjøen var vi sammen i fritiden og snakket om alt, om de hjemme, om hvordan vi hadde det, og hva vi gjorde. Vi var nære hverandre og vi var gode kamerater der. Vi fra Stelco satt mye sammen med de fra Førresfjorden og pratet om kveldene. Det er rart å tenke på at de er vekke.

Begravelsene

Jeg var i alle de begravelser jeg kunne. Deltok i Berland, Vågsøy og Kråkø sin begravelse. (Joar Dyrstad, som omkom, hadde byttet skift med en pga konfirmasjon)

Dugnad

Vi var flere som var med å hjelpe Berland. Vi skyldte de noe. De døde, vi overlevde. Det var godt å være med å hjelpe. Jeg hadde lyst å gjøre det. Vi gjorde alt det elektriske på huset. Noen la rørene, og jeg strakk ledninger og monterte i sikringsskapet.

Tillitsmann i Stelco medlem i Elektriker forbundet i LO

Jeg besøke noen av konene, og fortalte hva som skjedde. Det var tungt. Mundheim fikk problemer. Han fikk problemer med å komme seg ut. Stigen ville ikke ut igjen heller. Jeg var den som jeg slapp best unna av alle sammen.

Erstatning

Vi fikk erstatning for tort og svie. Vi hadde gjennomgått en stor belastning. Vi visste ikke om vi skulle godta det. Det var en LO-advokat som hadde forhandlet det frem 25 000 på hver av de overlevende.

Jeg traff LO-advokaten med Tinghuset. Han satte oss i en forferdelig situasjon. Vi måtte fraskrive oss om vi fikk følgeskader, det satt oss i et dilemma. Vi visste ikke hvordan vi skulle - takle dette i ettertid. Akkurat der og da var jeg sint på LO-advokaten. Det sa jeg til han. Han tok imot. De hadde bestemt seg, da hjelper det ikke å si noe.

Jeg sa ja til de 25 000 kronene til sist. Greit for meg, jeg var ikke skadet. Samtidig var jeg tillitsmann og tenkte på de andre. Mundheim ringte og spurt om råd, jeg sa ikke godta det. Han kom i forhandlinger og fikk mer. Han var skadet. Jeg vet ikke hva Stigen gjorde.

STELCO SOM ARBEIDSGIVER

Det var ikke flinke å takle det. De fulgte ikke opp de pårørende

En av konene fikk ikke beskjed fra firmaet om at ikke mannen var blant de overlevende, eller at han var savnet eller at han var omkommet. De lot ikke høre fra seg. Hun ringte til min kone og spurte. De var uerfarne. Det ble amatørmessig hele greia. Det må vel bli det, når noe slik skjer.

ANNEN OPPFØLGING

Vi er blitt fulgt av psykologer over tid. Men nå har jeg sagt at jeg ikke vil ha noe mer med de å gjøre. Grunnen er at de førte ikke til noe. De ga ikke noe, de bare tok noe. Ble bare urolig av de, derfor ga jeg beskjed om jeg jeg ikke ville ha noe mer kontakt med de.

KONTAKT MED ANDRE FRA KIELLAND

Har vært anonym. Har ikke deltatt i Stavanger på arrangementene. Har lagt en distanse til hendelsen.

KIAN REME OG KIELLANDFONDET

Hadde ikke kontakt med han. Har fått brev, men har ikke deltatt i noe som helst.

MEDIA OG JOURNALISTER

Vi ble fanget i hangaren av representanter fra selskapet og fraktet til hoteller for at vi skulle-skjermes. Men noen av journalistene hadde fått nyss om at vi var på KNA-hotellet. Vi Menn hadde lagt seg inn på værelset ved siden av meg. De banket på døra, de prøver å presse seg inn på rommet. Jeg ber han dra en viss plass, og klemte døra igjen.

Om morgenen ble vi plassert ned på firmaet, til Haugesund de Groot, etter hvert som de overlevende kom inn. Vi ble kledd opp, og klarte å berge oss inn på flyet uten at noen journalister oppdaget oss.

Vi ble fraktet hjem i privatfly til Flesland. Der Stod NRK Hordaland og tok imot oss.

Så kom BT og så Morgenavisen. Jeg slapp de inn, skulle ikke gjort det. Det ble sagt litt, om øyeblikksopplevelsene. Det kom intervju i begge de avisene. Hele første side stod det : Pappa kom hjem.

Hadde gått alt for mange timer uten å sove, de sa at verden hadde rett å vite hva som var skjedd, de bruker de knepene de kan. Oppslaget var alt for stort. Det var plagsomt. Alle så på meg. Jeg ble nesten kjendis over natten, det var ikke så greit.

DEBATTBØKENE

Så var det populært med bøker, der står det om hendelsesforløpet. Har to bøker:

1) Bernt Eggen og Håkon Gundersen
2) Ståle Lønning og Aage Enghaug

Å LEVE MED OPPLEVELSEN

Jeg tenker om det at jeg spilte en rolle i en katastrofefilm. Det er Kanskje slik vi beskytter oss på.

FAMILIEN OLSEN FRA FØRRESFJORDEN UTENFOR HAUGESUND

Av Marie Smith-Solbakken, 6. januar 2016 og 22. februar 2016

GJENNOMFØRING OG BRUK

Hadde først samtale med Terje Olsen på telefon 6. Januar 2016. Det ble informert om prosjektet og hensikten med det. Det ble videre avtalt at vi skulle møtes i Førresfjorden. Han ville fortelle sin søster og mor om prosjektet og høre om de ville delta på en felles samtale. Det ble gjennomført fellessamtale med Terje Olsen, Bjørg Olsen og Nina Elin Olsen 22. februar i Førresfjorden. Det ble tatt notat fra samtalen som ble oversendt dem til gjennomlesing og korrigering 23. februar 2016. Det ble gjennomført en ny samtale sammen med fotografering av Terje Olsen 14.3.2016 i Vats på fabrikkbåten. Det ble tilføyd notatet nye opplysninger. Et samlet notat fra samtalene med de tre ble oversendt 11.april 2016. I telefonsamtale har jeg bedt om samtykke til å kunne bruke notatet som er utarbeidet som et grunnlagsdokument i vår fremstilling av Alexander L Kielland-ulykken herunder fotofortelling, essays og polyfoni som er en sammenstilling av ulike utsagn fra ulike personer. Terje Olsen har samtykket til at notatet kan brukes på telefon. Nina Elin Olsen og Bjørg Elin Olsen har samtykket på sms 11 april 2016. Leste opp sitat for Bjørg Olsen 17. Oktober 2016.

Samtykket til at notat fra samtalen kan offentliggjøres og inngå i minnesamlingen om Alexander L. Kielland og overleveres Norsk oljemuseum, Nasjonalbiblioteket for at ettertiden får del i dette. SMS 5.1.2019 på vegne av alle tre.

BJØRG OLSEN

F. 1946

Husmor, pensjonist

VISSTE INGENTING

Huske - fikk det på nyhetene.

Hørte han var kantra.

Var sikker på at mannen min for, visste at han ikke kunne svømme

Det var fæle bølger.

Søster min var der.

Ringte til ei annen søster.

Hun lå der om natten.

Hørte på nyheter gjennom hele kvelden.

Visste ingenting, ingen beskjeder.

Per Prest kom etter to-tre dager, det var ikke med det samme.

Høre det, fikk det på fjernsynet, visste ingenting før.

Innbilte meg at han var omkommet når vi ikke hørte no. Per prest var god å ha.

Det var ikke noe all verdens med blomster.

Gikk opp til naboen Kåre Svennsbø, dagen etterpå. Ville høre hvordan det lå an. De hadde sittet på lugaren, da den begynte å krenge, så hadde de kommet seg ut, så visste han ikke mer hvor det ble av mannen min. Noen fikk vester.

Hadde ingen forhåpning. Er forsvunnet vekk. Var sånt sjokk at jeg fikk det ikke inn.

Han gikk bare på jobb, han kom aldri hjem igjen.

MINNESTEIN

De fant han ikke heller.

Håpet at de skulle finne han når de snudde. Det ble ikke.

Det hadde vært bedre, enn når de forsvinner på havet, men har fått minnestein der borte.

Har en plass. *Alsaker* (en nabo i bygda), hjalp meg med å få den. Slik at jeg fikk gravstøtte. Han var veldig kjekk. *Haldis* (konen til Alsaker) kom flere ganger på besøk.

MINNEGUDSTJENESTEN

Vet at det var mye folk, husker ikke spesielt mye. Det var en fæle tid.

FOLK I FØRRESFJORDEN

Ernst Frøyland hjalp med å selge bil. Pappa var med i pistolklubb (Terje Olsen). Kåre ordnet med det (Bjørg Olsen) .

Tante Marit var der. (Terje Olsen)

Margot Ytterøy Hansen, *Torill Stumo* og *Gunvor Lervik* holdt noe sammen. (andre koner fra Førresfjorden som mistet mannen sin). Ble kjent med de på møter om Kielland og erstatning. Vi var på flere hytteturer.

ERFARING

Tomt.

Det måtte bare gå, hadde ikke noe valg.

Nina Elin Olsen

Personalia

F. 1967

ninaelinolsen@live.no

Hjelpepleier

Den dagen

Hadde vært på noe klubbgreier på bedehuset. Kom him, masse folk, masse grining, tante Elisabeth sa det til meg. Jeg forstod det ikke. Hun fortalte at noe var skjedd med den plattformen pappa var på. Gikk og la meg, husker ikke hva jeg tenkte.

Neste dag, stod opp, samme da og. Akkurat som ei tid jeg ikke husker.

Snakket ikke om det

På skolen, ingen snakket om noe. Husker ikke hva som hendte på skolen.

Per prest kom. Husker ikke at han snakket med meg, husker at han var der.

Ingen som snakket om det i det hele tatt.

Var i sammen med andre, men snakket ikke om det. Døtrene til Stumo, Kjersti (et år yngre), mistet også pappaen sin. Vi snakket ikke om det, men visste om det. Det var en god følelse likevel. Det var en støtte. Var godt å ha de som hadde opplevd det samme.

Pappa

Han var mye ute og reiste, egentlig så er det ikke så masse å si. Han var på sjøen når jeg var liten, så var han i Nordsjøen. Jeg var med han til Nord Norge til Stokmarknes. Var med han alene. Vi gikk vi opp til noen fiskevann og fisket. Bare meg og han, med fiskestang og var vekke hele dagen. Og masse myggstikk.

Husker ikke siste gang han var hjemme, husker ikke når/om jeg fulgte han. Jeg har fått vite at jeg fulgte han til bussen, fordi Terje har fortalt det. Eneste jeg husker er at vi skulle reise vekk i påsken – vi hadde bestilt campingvogn og alt. Vi hadde aldri reist på fjellet før noen gang, men da skulle vi reise.

ETTERPÅ

Fikk aldri fred, enten var det på tv eller så var det i aviser. Fikk aldri snakket om det med noen, fikk det bare hevet mot deg.

MINNEGUDSTJENESTEN

Masse folk, følte deg alene. Hørte alle andre hylte og grein. Hørte mor mi grein, alt var så stort. Husker at jeg satt langt fremme i kirka, satt ikke ved siden av mamma. Ser ingen bilder, hører bare hyling og grining, og mamma som griner. Husker at ingen kom bort til meg. Husker skjermer og høyttaler anlegg, og at det var stappet med folk, folk stod.

Når det var slutt, så var det ikke mer, så var jeg alene på rommet mitt. Så var farmor og farfar der noen dager.

TIDEN ETTERPÅ

Det var så rart at. Alle visste om deg, men spurte ikke etter.

Han ble enda mer borte. Hørte jeg forfatteren Alexander Kielland stengte jeg ute alt.

Etter en stund engasjerte jeg meg ikke.

DE FANT HAN ALDRI

Hadde vært viktig å hatt en grav. Den minnesteinen betyr ikke noe. Han er ikke der borte, er der bare om jeg skal følge mor mi. Ikke et sted å knytte minner til, ingen plass å minnes.

Tok DNA test for noen år siden, slik at om de fant han, så visste de om hvem han var.

TERJE OLSEN

PERSONALIA

Fabrikksjef på prosessbåt oppdrettslaks

F. 1974

5563 Førresfjorden

HUSKER

Jeg søster mi som fulgte han ut til Flotmyr. I ettertid husker jeg at han ikke egentlig skulle vært ute da. Han tok ekstra tur for en annen.

Vondt – jeg fylte 6 år 26. mars, og ulykken var 27. mars. Nyhetene stod på, familien kom hjem i stua til mamma, forstod at noe var gale, masse gining og masse folk.

Mor mi fortalte det – hun var ikke så gammel, hun var 32 år, søster var 13 år. Hun skjønte litt mer.

Per prest kom, han kom hjem til oss ofte. Husker at han satt der, jeg var alltid i nærheten av mamma. Per prest så på meg, spurte meg og snakket med meg.

Kameraten av pappa, Kåre Svennsbø, husker at han var på besøk hos oss. «Eg var liten, men eg hadde store øyrer», husker at han viste med en tallerken hvordan plattformen krenget og demonstrerte med tallerken hvordan den veltet til mor mi.

PAPPA BLE IKKE FUNNET

Det ble litt løye at han ikke ble funnet, vi håpte de skulle inne han. Det var far min i Førresfjorden som ikke ble funnet. Mamma valgte å få opp en gravstein som en minnestein, lik de andre. Den står der sammen med de andre.

Mamma ville ha ei grav å gå til, selv om de ikke hadde funnet han.

HAVET OG MINNENE

Har respekt for havet, han kunne ikke svømme. Ulykken har ikke preget meg slik at jeg ikke vil være på havet.

Når jeg seiler og dårlig vær tenker jeg kossen hadde de det den natten ?

Jeg var med når de la krans etter de hadde snudd plattformen, det ble lagt ut krans på siden av den. Jeg har vært på markeringene på Smiodden.

ETTERPÅ

Vi har ikke snakket om det. Søster låste seg inne på rommet.

Kåre Svennsbø bor rett oppforbi meg. Jeg har mange ganger tenkt at jeg har hatt lyst til å snakke med han, og få vite hva som skjedde. Jeg gikk på skole med sønnen hans. Det ble ikke noe snakk om ulykken. Jeg har prøvd å fiske med mamma.

Har ikke mange minner, har hørt at han var en trivelig kar. Har hørt at eg ligner på han.

Vi hadde ikke noe apparat rundt oss og min mor annet enn Per prest. Tror ikke hun husker ikke så mye av det. Det var tøft for henne. De ringte til søster mi, de ville ta en dna prøve av henne.

DET VIKTIGSTE

Det verste er at jeg vet så lite. Jeg prøvde å fiske frem ting om min far, har lyst å vite hva som skjedde. Kåre Svennsbø var han som så han sist. Savn etter et svar, hva som hendte.

Og få fortellinger om far, om hvordan han var. Har det meste fra det jeg har lest meg frem til i intervjuer med de som var der. Det har ikke blitt mye snakk om verken om han eller ulykken.

DEN VÅTE GAVEN

Olja har vært penger, penger, penger, to dager etter ulykken, så var de i gang igjen. De begynte å bore to dager etterpå fra Edda. De avblåste letingen. 30 ble aldri funnet.

Jeg var 16 år, lå ute på en stand by båt på Statfjordfeltet, der var jeg om sommeren. Om vinteren så jeg hva krefter det var, da tenkte jeg på det.

Har klart å forsone seg med at far har våt grav. Det ble sånt når mamma satte opp minnesteinen. Jeg har vært der, men vet han ikke er der, vet at han ligger i sjøen. Sjøen er min minneplass.

Fellessamtale hjemme hos Terje med moren Bjørg og søsteren Nina

Terje:
TV-en var på.
Om kvelden kom det masse folk og slekt.
Forstod at noe var gale.
Mye grining.

TAPET

Du ble gjenkjent med han som mistet faren sin på Kielland.

Per prest og jeg snakte om det, at jeg kunne plukke blomster og gå bort på minnesteinen.

Jeg og Rune gikk nedover, så spurte naboen om far min. (Spørsmål stilt i ettertid av samtalen av Marie Smith-Solbakken: Var det den eneste gangen du husker at noen spurte etter din far? Ja, bekrefter Terje.)

Jeg har en klump i magen, som jeg aldri fikk ut, jeg blir alltid minnet om den hvert år, jeg fyller år 26. mars og 27. mars skjedde ulykken.

OPPLEVDE MEST STILLE OG TAUST

Ingen snakket med deg.

Satt med masse spørsmål og tanker.

Ingen å dele det med.

HVA SKJEDDE MED PAPPA?

Har lurt mye på hva skjedde med pappa, hvor var han når det skjedde, hva gjorde han, hvordan døde han. Kåre Svennsbø var hos mamma. De snakket sammen. Jeg satt alltid i bakgrunnen, og ville vite alt. Da satt han ved bordet og tok en tallerken i hånda og viste hvordan plattformen krenget.

Har lett i kassettene etter stemmen til pappa, vi har bilder, noen. Nina gikk rundt og tok opp. Fant ikke stemmen.

Fant en kassett tilslutt med stemmen hans, ville høre stemmen til faren min. Kassetten hadde røket bånd. Eg tapet det sammen. Satt på kjøkkenet. Hørte litt, det var ikkje møje han snakket, men eg hørte stemmen hans. Hørte på den mange ganger. Gikk igjennom alle kassettene en

gang til. Tenkte at det hadde vært kjekt at han var blant oss. Bladde gjennom alle for å finne mer, men det gjorde eg ikke. Spelte den om igjen og om igjen. Har tenkt å finne den kassetten igjen.

Ingen i familien som snakket om det heller.

Mamma våknet på nettene, hun hadde mareritt. Så på henne. Var redd for at hun også skulle dø. Akkurat som hun ikke fikk pustet.

KRANSPÅLEGGELSEN

Først i kirka. Det var mørkt når vi gikk ut i båten. Når vi var i båten var det mye grining. Vi stod som sild i tønna. Var ikke gammel (7 år ?). Ville prøve å komme frem, ville ha med meg at de heiv kransen ut. Våget ikke å gå bort. De kjørte først oppunder Kielland. Gikk på sida av plattformen. Lå og lyste mot den. Så hvor «basje» (rotete, grusomt, forferdelig) det så ut. Gikk litt ut, og lyste med lyskaster mot Kielland, og så heiv vi kransen på sjøen. De lyste på kransen, i svarte havet. Det var fint å se.

Hadde sett plattformen på nyhetene. Annet å se den slik den var. Det å stå å kikke på plattformen, at de heiv kransen på sjøen hvor vi var, det var godt, var godt å se den der.

Fine seremoni. Eg har sett det på det etterpå. Så ei tante på film etterpå, som jeg ikke hadde husket var der.

BRUTT LENKE

Var med på avduking på Smiodden. Samles før vi gikk i bussen, da begynte de som hadde vært der ute å snakke. Hadde lyst å gå bort til de, og spørre om de kjente faren min, hørte at det var en som fortalte at han gikk i basket. De fortalte.

MINNESMERKE

Bare noen år siden jeg la merke til den på Aibel. Var med på det. Så bare etter navnet hans, var ikke noe mer.

Nina Elin:

Bare eg hørte Alexander Kielland, lukket jeg alt, til og med forfatter.

Terje til moren: Du husjet meg vekk, at Nina skulle få være i fred.

Bjørg:

Nina og Terje reiste til Flåttmyr og fikk kinderegg. Men Nina husker ikke dette, bare Terje. (fulgte faren til busstoppen på Flåttmyr, da han reiste i Nordsjøen). Huske at dere gikk sammen over marka, begge ved siden av han. Han hadde bar bagen på ryggen. Det var frost.

HUSKE OG GLEMME

Terje:
Jeg har villet huske, Nina har villet glemme.

Noen fortalte at pappa var skoier og lagde fuglelyder. Godt å vite at han var flink med nevene og lekte med ungene.

Var på byen i Haugesund, det var en som kjente far min, han og fortalte at han kjente godt pappa. Han tok tok bussen hjem fra, han sa mye fint om far min, jeg gikk ikke av på min stopp, fulgte med han helt til han gikk av.

Det ble aldri snakket om far min, ingen har snakket om hvordan pappa var, han likte å tøyse, ingen sa koss han var, koss var han som person. Kåre som var med han på fisketurer, har ikke fortalt meg noe. Arvid (sønn til Kåre) og jeg gikk på skole i sammen. Arvid kjørte bil, vi snakket ikke om det. (De kjørte bil sammen en halv time hver vei til skolen mens de gikk på videregående, og de snakket aldri om far til Terje, og kameratskapet mellom Kåre og Terje. Terje hadde ønsket at de hadde snakket om faren.)

Du ligne på far din, bra, det var en anerkjennelse. Hvem sa det? Kåre Svennsbø.

Kunne tenkt meg og tatt en tur til Kåre. Har lest og hørt lydintervju av Kåre.

Bjørg:
Det var folkesnakk om Kåre, at han hadde helse han, han kom aldri i arbeid igjen. Han var oppe og gikk og så frisk og rask ut. Han hadde det ikke godt. (Han var den eneste i et arbeidslag fra Førresfjorden på HMV på 8 mann som overlevde).

Bjørg:

Huske når dere gikk snarveien, dere tre, ser for meg det bildet der, det var siste gang. Heiv bagen på skulderen. (det var frost, derfor kunne de gå over marka)

Terje til moren: Du holdt meg, så venta vi på at pappa skulle komme. Så kom han – var det en blå bag? (når han kom hjem fra Nordsjøen)

NORDSJØJAKKER

(Parkasjakke i bevernylon med teddyforpels på kragen som de som arbeidet i Nordsjøen fikk)

Terje: Nordsjøjakker var fra pappa.

Nina: Pappa hadde tatt med seg en sån hjem, pels rundt, og orange inni.

Terje: Vi hadde de på oss, fór og hoppet rundt og lekte vi var i Nordsjøen.

ÅRSAKEN

Hvorfor har årsaken blitt dysset ned? Hvorfor har ingen rotet i dette? Det er mange spørsmålstegn. Noen snakker om at holet i staket er gjort for inspeksjon, andre sier at det er gjort for å legge sprengstoff i det. Hva skjedde ? De sa imot hverandre, trøtthetsbrudd blir det fint brudd, er det eksplosjon da krøller stålet seg.

Fortøyninger, folk jeg har snakket med peker på fortøyningen. Han var ikke i tvil. Han hadde vært der ute den dagen. Han nevnte han hadde vært på ankerskip og hadde sett at en ankerkjettingen var pinnstram. Det var en Karmøybu, Didrik Stonghaugen.

HVORFOR VIL VI VITE?

Scandinavian star, folk vil vite. Er det naturlig årsak som har gjort det, er det menneskelig svikt med fortøyninger, er det sabotasje.

En vil helst ha det unngått. Om det er mørke sider som ikke skal ut i dagens lys, vil folk vite det.

De skriver så mye fint om oljå som har bygd opp hele landet, men det er mye som ikke tåler dagens lys.

Får ikke far min tilbake.

Jeg var sammen med Trond Lervik hver dag etter skolen i mange år, han og mistet faren sin på Kielland. Vi var ute i Nordsjøen sammen og jobbet på standby båt som 16 åringer, malte og

skrapte. Vi snakket ikke om det, aldri. Jeg tenkte på han, at en plass her er, var han. Om vinteren var det et forferdelig vær, det blåste opp. Jeg tenkte i disse bølgene kjempet han, hvordan hadde han det, hvordan hadde jeg klart det?

Da jeg er ute om vinteren, og havet ….

Bjørg:

Høre det, fikk det på fjernsynet. Innbilte meg at han var omkommet når vi ikke hørte no. Per prest var god å ha.

TERJE OLSEN (2024)

Av Vilde Omdal, Melanie Solvei, Nghi Vuong Nguyen & Hannah Eileen Johansen

BRUK OG GJENNOMFØRING

Vi fant Terje Olsen i Minnebanken, men ønsket å få svar på en del ting som ikke er nevnt i Minnebanken. Vi fikk kontakt med han gjennom e-post, og han har gitt oss tillatelse til å legge informasjonen han har delt med oss i Minnebanken den 15. februar 2024.

Samtykket har blitt gitt til at notat fra samtalen offentliggjøres og inngår i minnesamlingen om Alexander L. Kielland-ulykken og overleveres til Norsk oljemuseum, Statsarkivet i Stavanger, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv og bibliotek for at ettertiden skal få del i dette. (E-post 31.01.24 og 15.02.24)

HVEM FORTALTE DEG OM ULYKKEN?

Det var ingen som fortalte meg om ulykken, mamma fortalte i ettertid at det var for å skåne meg.

HVOR MYE FORSTO DU AV ULYKKEN DA DEN SKJEDDE MED TANKE PÅ AT DU VAR SÅ UNG? HVA SLAGS FØLELSER SATT DU MED?

Forstod at noe hadde skjedd, kom mange fra familien hjem til oss. Mye gråt og TV-en stod på hele tiden.

HVILKEN ROLLE SPILTE KOMMUNIKASJONSMETODENE I DIN OPPLEVELSE AV HENDELEN?

Fikk info via tv og lyttet til de voksne. Det var ingen som pratet direkte til meg. Så fraværet av kommunikasjon har nok forsterket hendelsen på en negativ måte og gjort den mere traumatisk for meg.

HVORDAN VAR NÆRE OG KJÆRE RUNDT DEG ETTER HENDELSEN? FORANDRET DE SEG? BLE FORHOLDET DERES ENDRET?

Merket ingen forskjell, det ble ikke pratet om ulykken i familien vår og ikke i ettertid heller.

HVORDAN HÅNDTERTE SAMFUNNET RUNDT DEG ULYKKEN? SKOLEN? PREST? PSYKOLOGER?

Ble ikke pratet om på skolen og ingen psykologer, men presten var hjemme hos oss noen ganger. Var ikke mye jeg pratet med ham.

HVORDAN HAR DU HATT DET I ÅRENE ETTER ULYKKEN, OG HVORDAN HAR DU DET DEN DAG IDAG?

Man glemmer det aldri, men jeg har lært å leve med det. I dag har jeg det bra, men savnet etter en far og mange ubesvarte spørsmål er der fortsatt. Det var 123 unge menn som mistet livet den kvelden, men ingen har blitt stilt ansvarlig for ulykken, det virket på meg som at det gjalt å bli ferdig med Alexander Kielland fortest mulig og pumpe videre. Synes behandling og etterforskningen av ulykken var lite verdig for overlevende/etterlatte. Dette var menn som var med på å bygge opp den velferdsstaten vi har i dag.

TERJE OLSEN (2024, ENGLISH)

By Vilde Omdal, Melanie Solvei, Nghi Vuong Nguyen & Hannah Eileen Johansen

USE AND IMPLEMENTATION

We found Terje Olsen in the Memory Bank but wanted to get answers to a few things that were not mentioned in the Memory Bank. We made contact through email, and he has consented to add the information shared in the Memory Bank on 15 February 2024.

Consent has been given for the notes from the conversation to be published and included in the Alexander L. Kielland accident memorial collection and handed over to the Norwegian Petroleum Museum, the State Archives in Stavanger, the National Library and the Labour Movement's archive and library so that this information can be made available to future generations. (E-mails 31.01.24 and 15.02.24)

WHO TOLD YOU ABOUT THE ACCIDENT?

No one told me about the accident; my mum told me later that it was to shield me.

HOW MUCH DID YOU UNDERSTAND ABOUT THE ACCIDENT WHEN IT HAPPENED, CONSIDERING THAT YOU WERE SO YOUNG? WHAT KIND OF FEELINGS DID YOU HAVE?

When we realised that something had happened, many of our family members came to our house. There was a lot of crying, and the TV was on all the time.

WHAT ROLE DID THE COMMUNICATION METHODS PLAY IN YOUR EXPERIENCE OF THE INCIDENT?

I got information from the TV and listened to the adults. No-one spoke directly to me. So, the absence of communication probably reinforced the incident in a negative way and made it more traumatic for me.

HOW WERE YOUR NEAREST AND DEAREST AROUND YOU AFTER THE INCIDENT? DID THEY CHANGE? DID THEIR RELATIONSHIP CHANGE?

I didn't notice any difference; the accident wasn't talked about in our family and not afterwards either.

HOW DID THE COMMUNITY AROUND YOU HANDLE THE ACCIDENT? THE SCHOOL? PRIEST? PSYCHOLOGISTS?

It wasn't talked about at school and there was no psychologist, but the priest was at our house a few times. I didn't talk much with him.

HOW DID YOU FEEL IN THE YEARS AFTER THE ACCIDENT, AND HOW DO YOU FEEL TODAY?

You never forget it, but you learnt to live with it. Today I'm fine, but the loss of a father and many unanswered questions are still there. There were 123 young men who lost their lives that night, but no one has been held accountable for the accident; it seemed to me that the important thing was to finish Alexander Kielland as fast as possible and continue pumping. I think the treatment and investigation of the accident was unworthy of the survivors/survivors. These were men who helped build the welfare state we have today.

FAMILIEN BAKKEN FRA FØRRESFJORDEN UTENFOR HAUGESUND

Av Marie Smith-Solbakken

BRUK OG GJENNOMFØRING

Det er tidligere gjennomført samtaler med Margaret Bakken og Wenche Stokland 23.02.2015 (døtre etter omkomne). Det ble videre gjennomført oppfølgingssamtale med Margaret Bakken sin familie året etter. Tord F Paulsen og Marie Smith-Solbakken møtte Margaret Bakken med familie, Arvid Bakken (1965), Karoline Bakken (1993), Marianne Bakken (1996), Ida Sofie (1999) 4. februar 2016 i deres hjem. Det er gjort notat fra samtalene og gjennomført fotografering. Notatet er sendt til gjennomlesing og korrigering. Samtykke til å kunne bruke notatet som et grunnlagsnotat i vår fremstilling av Alexander L Kielland-ulykken herunder fotofortelling, essays og polyfoni som er en sammenstilling av ulike utsagn fra ulike personer. Samtykke gitt Margaret på vegne av familien 27.06.2016.

Samtykket i at notat fra samtalene offentliggjøres og inngår i minnesamlingen om Alexander L. Kielland-ulykken og overleveres Norsk oljemuseum, Statsarkivet i Stavanger, Nasjonalbiblioteket, Arbeiderbevegelsens arkiv og bibliotek for at ettertiden får del i dette. (SMS 10.01.2019)

Margaret Gaulen Bakken

Bakgrunn

Datter av omkomne Einar Gaulen fra Førresfjord.

27. mars 1980

Den dagen det skjedde var jeg i nabohuset, da jeg kom hjem fortalte mor mi meg at det var en fæl ulykke i Nordsjøen. Jeg visste ikke at pappa kunne være der fordi jeg hadde fått en t-skjorte med navn med et annet navn på plattformen, så dermed regnet jeg med at dette ikke hadde noe med oss å gjøre. Jeg gikk å la meg, gikk på skolen og ante ikke hva som var skjedd. Mamma satt oppe og så på nyheter utover natten. Hun visste heller ikke at han var der. Jeg grein i løpet av skoledagen, visste det ikke, men visste det.

Dagen etter

En nabo som kom opp i døra sa «eg tror at Einar er». De ringte sammen til HMV. Der visste ingen ting. De hadde ikke oversikt, det var kaotisk. Det var ikke sånne rutiner den gang som det er nå, skylder ikke det på noen. Jeg kom hjem fra skolen, kom mamma mot meg i døra og fortalte at han var på den plattformen som var veltet.

Husker at jeg søkte ut, orket ikke være hjemme, telefonen ringte hele veien. Det ble ikke vanlig helg for noen, alt ble avlyst. Ikke alt vi husker. Det kom telefoner fra familie og venner og presse.

Håpet

Vi håpte i det lengste, at kunne det være plasser hvor de kunne gjemme seg, der det kunne være luft. Min far ble 52 år.

Beskjeden

Ser Per prest sin bil kjøre opp mot skolen. Noe sa til meg at nå skulle han til oss. Jeg sprang hjem til oss, så kom Per og sa nå har vi funnet far din. Jeg har trodd at han var en av de første de fant fordi det stod nummer 5 på kisten hans.

Det må ha vært noen dager ute i påskeuka at de fant han.

Vi fikk ikke se han, det var bestemt.

Siste jeg husker av far

Jeg var med far min å pakke på den siste turen, han fortalte hvor viktig det var å ha orden i tingene, vite hvor de var. Det var den ene gangen. Hva var det? Skummelt – var det forutbestemt? Det er ikke noe man tror på, men etter noe sånn lurer man, det er nok tilfeldigheter.

Han lo mye, han lo høyt, har funnet mye glede i humor

PÅSKEN

Det var så stille. Så stille, det var ikke folk noen plass. Tok lang tid før påsken ble en god tid igjen. Å si god påske satt langt inne.

BEGRAVELSE OG KONFIRMASJON

Begravelsen var stor og lite personlig. Jeg opplevde mye uønsket oppmerksomhet. Bare noen uker etter var det konfirmasjon. Det første vi møtte når vi gikk ned trappene var gravene til far og de andre herfra som omkom.

KONFIRMASJON

Jeg var veldig i tvil om jeg ville konfirmeres. Var sint og spurte meg selv om det kunne finnes en Gud når sånne ulykker kom.

Så kom det til deg, at pappa hadde nok villet at jeg skulle fortsette. Husker at vi tre jenter som var i samme situasjon. Det var Elisabeth, Wenche og meg (Margareth) som alle tre mistet fedrene våre.

Konfirmasjonen var ingen kjekk dag. Minnes den ikke med glede. Men det er viktig for meg som har tre jenter, at det skal bli en gledes dag for dem. Mamma gjorde alt hun kunne for at det skulle bli en fin dag for meg. Jeg fikk ny bunad og fint selskap. På grunn av sorgen og tapet av pappa ble det vondt for oss alle. Det skulle være en gledens dag, men vi ble påminnet det som hadde skjedd noen uker før. Han lå også i graven rett nedenfor kirketrappen.

GRAVEN OG SAVNET

Graven er viktig, det gir et bånd. Jeg har hatt med jentene fra de var små på graven. Besøker den ved alle merkedager. Påsken er en tid jeg tenker mye på det jeg mistet. Lettere å leve med det, men savnet er der for alltid.

ERSTATNING

Det gikk mye rykter at nå satt vi godt i det. Det var sårende, ville heller ha far vår, mor mi sparte - hun havnet i avisen med formue. Vi var sparsommelig.

ETTERVIRKNINGER

Blir engstelig når det er storm og sånn, selv om jeg sitter trygt og godt inne i et hus. Er utrygg på mange ting som gjelder Nordsjøen. Dårlig vær virker inn på meg. Blir utrygg da.

Familien min

Familien er viktig for meg. Mistet mor min 11 år etterpå. Syntes det var urettferdig – det var ikke min tur. Mistet søsteren min og. Nå begynner de å ta oss, det går av våre rekker.

Det er viktig å glede seg over det en har, for vi vet ikke hvor lenge vi har dem. Ikke tenke at vi skal gjøre alt når vi blir gamle. Vi leve underveis og gjøre det vi synes er riktig og ta vare på hverandre. For oss er familien det viktigste.

Har klart meg godt, har mannen min, har ungene mine, men har savnet.

Oljen har en dyr pris

Er utrygg på mange ting som gjelder Nordsjøen. Fant de svaret på hvorfor den kantret og om det kunne vært unngått ? Jeg var og så Alexander L. Kielland da den var snudd. Vi kjørte rundt den. Det var et forferdelig syn.

Ikke lenge etter ble den sprengt. Da sa vi; fant de ut alt før den ble sprengt ? De hadde det travelt med å kvitte seg med den før alle svarene var der.

Svigerfar

Svigerfar ble sendt ut for å lete. Det var et forferdelig vær, når hun kom hjem fortalte ungene svigermor at svigerfar hadde reist ut i Nordsjøen i det forferdelige været for å lete.

Per prest

Hadde nær kontakt med Per prest. Per prest vokste opp med foreldrene til Arvid. Han var flink å møte de familiene som mistet sine.

Han var her et år før han døde. Alexander Kielland hadde preget han som menneske. Han opplevde et stort ansvar for de etterlatte. Det forandret han som menneske. Han hadde jobbet med å bygge opp et kriseteam, og la vekt på de erfaringene han hadde. Han gjorde en stor jobb.

Turøy

Jeg kom til Bergen og skulle gjøre en undersøkelse på sykehuset. Og møtte de som stod å ventet på flyplassen. Det var fælt. Ulykken kom opp igjen. Tenkte på de.

Fellessamtale med Arvid Bakken, Margaret Bakken og Karoline Bakken

Karoline Bakken

Personlige opplysninger

F: 1993

Kokk (utdannet fra Frankrike)

Utdannet innen HMS

Datter til Margaret og Arvid Bakken

Kielland-ulykken

Føler ikke at vi har ikke snakket så mye om det. Vi har alltid visst at han døde i Alex Kielland-ulykken. Det har vært oppe på skolen mange ganger. På hms bachelor har vi hatt mye om den ulykken.

Morfar og farfar

Det har blitt snakket om at han døde der, var spesielt at farfar også var i båten for å redde de. Siden jeg ikke hadde mormor og morfar ble farmor og farfar ble ekstra viktige for oss. Vi hadde et nært forhold.

Det har vært flere dokumentarer på fjernsyn, da kommer det det over en igjen. Hadde vondt over han som gikk med i monsterbølgen.

Konfirmasjon

Jeg har alltid visst at to måneder etter begravelsen så var det konfirmasjon for mamma i samme kirke. Jeg har alltid viss at mamma var i sorg når hun ble konfirmert. Jeg hadde en fin konfirmasjon, det var viktig for mamma at det ble en festdag for meg.

ARVID BAKKEN

PERSONLIGE OPPLYSNINGER

F: 1964

Ektemann til Margaret Gaulen Bakken, datter av Einar Gaulen Bakken

Sønn til Erik Bakken som var med på redningsaksjon i supplybåt

FAR REISER UT OG ER MED PÅ REDNINGEN

Min far har deltok under redningen. De ringte og sa at det var skjedd en stor ulykke i Nordsjøen, og han var full fart ut om kvelden. De gikk hele natten i et skikkelig uvær for å komme ut. De for av gårde 10 om kvelden. Kona visste ingen ting. Hun var i politikken, og han var gått når hun kom hjem.

SNAKKET OM DET

De hadde gått det som båten tålte. Vi har alltid snakket om dette til ungene.

STORT OMFANG FOR OG STORT INNTRYKK I LOKALMILJØET

Den ulykken gikk inn på han, og alle som bodde her i området. Den gjorde et stort inntrykk. Flere ble rammet. Det var en tragedie uten side stykke.

KIELLAND-ULYKKEN OG OSS SOM PAR

Arvid: Den har vært en del av livet. Den har preget Margaret. Hun er alltid engstelig når det er dårlig vær og tenker på ulykken og at det skje ting. Prøvd å si at det kan gå godt.

For meg er det og har vært uaktuelt å arbeide i Nordsjøen pga. Margaret.

Margaret: Arvid har vært flink å støtte.

Arvid: Jeg fikk aldri hilst på faren til Margaret. Han døde et år før vi ble sammen. Hun var 15 år da vi ble sammen, og jeg var 17 år. Vi har et sterkt samhold, opplevd mye i lag.

SENKING OG SNUING

Arvid: Jeg var med Margaret og så på plattformen da den var snudd. Det gjorde et sterkt inntrykk. Har aldri skjønt hvorfor de måtte sprenge og senke den så fort. Det har vi alltid spurt oss om.

Margaret: Vi følte de gjorde det så fort, at vi lett kunne lure på, om de hadde noe å skjule?

KJERSTI STUMO FRA STEGABERG UTENFOR HAUGESUND

Av Marie Smith-Solbakken, 8. april 2016

PERSONALIA

F: 1968

kjersti.stumo@hotmail.com

BAKGRUNN

Datter til Odd Einar Stumo og Torill Stumo

Barnehageassistent i Gard barnehage Haugesund

BRUK OG GJENNOMFØRING

Samtale gjennomført på telefon 8. april 2016. Notat fra samtale oversendt sammen dag, men pga feil e-postadresse kom det ikke Kjersti Stumo til gjennomsyn før 18. April. Notat godkjent samme dag som grunnslagsnotat for fremstilling av Alexander L. Kielland-ulykken herunder fotofortelling, essays og polyfoni som er en sammenstilling av ulike utsagn fra ulike personer. Kjersti Stumo setter som forutsetning at avsnittet med farmor blir satt inn i en sammenheng som ikke blamerer farmor og som bror til far, Bjarne Stumo, kan akseptere. Eventuell bruk av det avsnittet må tas spesielt opp med Kjersti Stumo. Med denne begrensing har Kjersti Stumo gitt sitt samtykke til bruk 18. April 2016, se e-post.

Samtykket i at notat fra samtalen offentliggjøres og inngår i minnesamling om Alexander L. Kielland-ulykken som overleveres Norsk oljemuseum, Nasjonalbibloteket og Arbeiderbevegelsens arkiv for at ettertiden får del i dette. (SMS 14.02.2019)

TAP AV FAR

Det stopper aldri, når jeg presenterer meg spør folk er du datter til Odd, ja sier jeg, så begynner de å grine. Vi kjente han. Det er ikke ferdig. Dør du av en sykdom så er det en naturlig prosess, en ulykke er ikke naturlig. Den følger deg hele veien resten livet. Det er min opplevelse av det.

SISTE MINNENE

De dagligdagse tingene. Mor hadde ikke sertifikat. Han som kjørte og hentet på blokkfløyteundervisning, de dagligdagse tingene som du legger merke til når det ikke er der. Tur i fjellet med pappa. Han hadde alltid med seg «after eight»-sjokolade. Den lå på sengen, da visste jeg at han var kommet hjem.

TV serien «Røtter». Fikk ikke lov å se den. Var sur på det. Hadde ikke sett den, han nektet det. Det var for grovt mente han.

FAR

Sånt eg huske han, var han interessert i politikk. Ofte møter hjemme hos oss. Han var med i Jeger- og fiskelaget, og han likte å fikse laks. Han var aktiv medlem i Arbeiderpartiet. Det var politiske møter hjemme. Holdninger han stod for var respekt for andre. Om du var alkoholiker eller noe annet som samfunnet reagerte på, så skulle vi ha respekt for vedkommende for det. Han var opptatt av at vi gjorde det bra på skolen, at det ikke var noe slinger i valsen, han var streng med det. #g sa pappa daglig og far når eg var sur på han

FAMILIEN

Mamma Torill som var hjemmeværende. Han var mekaniker på HMV.

Jeg hadde en eldre søster, Åse, som var to år eldre enn meg, og en bror som var seks år yngre enn meg. Han hette Per Anders. Vår familie på fem bodde Stegaberg i Førresfjorden, og hadde mye familie rundt oss som onkel, søskenbarn og farmor.

27. MARS 1980

Ulykken skjer. Jeg er usikker på om hva jeg husker, eller om jeg er blitt fortalt det. Jeg tror jeg stod på badet og rettet på håret. Meg og ei venninne skulle reise på leir. Det var på nyhetene om en plattform som hadde veltet. Jeg tenkte ikke over det. Visste at pappa var der, men stengte ute at han kunne være der. Mamma sa ikke så mye. Hun var rolig. Jeg aldri sett henne hysterisk eller grine. Hun tok det rolig. Hun var ikke helt som hun pleide å være, men var fattet.

Det var folk hos oss hele tiden. Jeg fikk med meg halvparten av ingenting. Akkurat som du levde i en boble. Visste det var noe. Visste at det gjaldt pappa, visste ikke om han var funnet eller ikke. Brødrene til far min, besteforeldrene mine mormor og morfar, og farmor var der. Hele familien samlet seg om kvelden. Også dagen etterpå. Far min hadde også en bror i Oslo. Han var der ikke til å begynne med, han kom etter hvert. Brødrene var Bjarne og Magne og Olav og Sjur. Bjarne, Magne og Olav bodde på vestlandet. Bjarne jobber i Hydro, Magne i et datafirma ,han er død, Olav i et datafirma han er død og Sjur i Oslo. Farmor er også død.

FARMOR

Farmor var en veldig troende kristen dame. Hun mente det var en mening med dette. Hun sa til meg en kveld på senga etter jeg var lagt meg: «At Gud hadde en mening med dette at Gud tar de han må og vil.» Om hun sa det for å trøste oss, eller om hun mente det, vet jeg ikke.

Kanskje hun sa det like mye for å trøsts seg selv som for å trøste meg. «Møkje løje som blir sagt.»

Det var Ikke en trøst for meg. Jeg reagerte med sinne. Sa til henne at det var tull og at hun måtte gå ut av rommet mitt.

Farmor var snill og kjekk dame. Hvor akkurat det der kom i fra, lurer jeg på. Det var helt på jordet.

MAMMA

Kan ikke huske henne hva hun sa. Hun laget plan og tok sertifikat. Hun jobbet seg gjennom hele sulamitten på. Hun var alene på noen og tredve år. Noe må du gjøre. Hun stod der alene med tre unger. Hun klarte livet. Hun sier at hun har fortrengt det meste. Hun snakker ikke om det. Hun vil ikke. Hun snakker mer om det nå enn før. Nå kan hun si huske dere far deres, når far deres gjorde sånt og sånt. Husker dere når han heiv en appelsin i veggen så den sprakk og sprutet alle veier.

Kan huske at hun ble kjempetynn.

Hun har vært veldig flink. Hun fikset det meste.

SKOLEN

Frem til sommeren gikk jeg siste år på barneskole. Det var en grendaskole hvor 4., 5. og 6 klasse var slått sammen. Lærer var Ole Borsheim. Han bodde på Stegaberg, kjøpte tomt av Ove Stumo og bodde i nærheten av oss. Han bor der enda.

Det ble ikke noe spesielt snakk på skolen. Alle visste det, og sånt var det. Vi ble ikke møtt på en spesiell måte. Ikke første dagen heller.

UNGDOMSKOLEN

Men første dag på ungdomskolen ble det tema. Vi skulle presentere oss alle samme. Det var ikke hovedlærer, men han vi hadde i kristendom. Han sa: «Og det var du det, det var du som mistet far din.» Åh, ja det var helt pyton. Jeg ville absolutt ikke bli bemerket. Det ble helt feil.

Det er skummelt å reise opp, så stå samlet foran nye medelever fra alle kanter av distriktet. Mange visste det fra før, men noen visste det ikke. Han sa det mer og mindre til seg selv. Det var ubehagelig og unødvendig. Det kommer i kategorien: «Mye dumt som blir sagt».

«BYGDEDYRET»

Når jeg kom på butikken, så ble det helt stille. Ikke hver gang, men noen ganger. Det ble snakket om hvor mye penger vi fikk. Mor sa at det trengte ikke si det til noen eller svare på det når vi ble spurt. Folk kom og spurte hva vi fikk i erstatning. De virket misunnelig.

Vi hadde en bil. Mor ville ha en greie og trygge bil. Vi bodde i hytti heiti. Nå har hun fått mye penger. Har du råd til ny bil, ble det sagt. En gang skulle jeg gå til ei venninne, hun bodde noen kilometer fra oss. På Høie traff jeg to mannfolk (vil ikke navngi dem) som gikk tur. De stoppet meg og spurte om mamma hadde råd til å kjøpe bil og hvor mye penger hun hadde fått. Jeg fortalte det ikke til mor min.

VENNINNER

Venninner la armene rundt meg og trøstet. Berit Olsen, Bente Kallvik var venninnene mine fra barneskole. Vi snakket ikke direkte om det, men de visste hvordan vi hadde det. De var der bare på en måte. De er to år eldre enn meg og gikk på ungdomskolen. De forsvant ut etterhvert. På ungdomskolen ble jeg mer venninne med Nina Elin og Sissel. Vi snakket heller ikke om det. Det var et ikke tema. Snakket litt med Sissel om det. Hun hadde en bror som var narkoman, og hun fikk høre sladderting. Det var litt lettere, å snakke om det når også hun hadde noe. Nina var et år eldre enn meg, vi snakket ikke om at vi hadde mistet fedrene våre i samme ulykke. Men Sissel lettet på sine problemer og da var det lettere for meg. Litt løje egentlig at ikke Nina og meg snakket om ulykken. Men sånn er det.

VERDEN ER LITEN

Jobbet sammen med Hilde Lethinen, litt tidligere. Vi jobbet på boliger. Der begynner sønnen. Jeg traff henne på vei til Stavanger på minnemøte under tredveårsmøte. Vi treffes på bussen i Stavanger. Vi ble overrasket, vi visste ikke om hverandre.

Vi bare kjente hverandre, bare klemte hverandre, og jeg tenkte dette skulle vi ha visst om før. Det var en god følelse. Jeg likte henne veldig godt. Hun er en flott dame. Har henne på Facebook. Snakkes litt når vi treffes.

BEGRAVELSEN OG MINNEGUDSTJENESTEN

Det var en grusom affære. Det sitter fortsatt i. Det var så lite personlig. Det var stappfullt i kirka. De begravde flere om gangen. Det hadde vært bedre om de hadde begravet en og en. Det tenker jeg da og det tenker jeg fortsatt. Jeg husker hvordan fotografer hang ut klokketårnet. Det var ikke greit.

Det var organisert slik at vi pårørende fikk sitte fremme. Jeg kjente at vi ble beglodd. Det var forferdelig.

Har aldri snakket om det med mannen min, før etter flere år. Han har kjøpt noen bøker «Det hendte». Vi kikket i bøkene, og så på året 1980. Plutselig ser vi ser vi bilder fra begravelsen til vår far, og på bildet ser vi søster, bror min og meg. Det er vår familien som står rundt graven til far. Det er tatt ovenfra og ned på skrått. Det visste jeg ikke eksisterte. Det er ugreit og ubehagelig. Jeg visste at det ble tatt mange bilder, og så det dukket opp tjuve år etterpå. Da fortalte jeg til mannen min hvordan jeg hadde opplevd begravelsen og hva jeg tenker om det.

KIRKEGÅRDEN

Å besøke graven er viktig for meg. Jeg er innom der når han har bursdag og 27. mars. Der snakker med han. Jeg forteller hva som skjer, hva vi gjør, hva vi ikke skulle ha gjort. Han er enige med meg. Han er fortsatt nærværende.

SØSKEN

Bror vår var 5 ½ år da det skjedde. Han husker ikke så mye av det. Han ble det veldig fort synes veldig synd på. Han ble bortskjemt. Han var mye med meg og storesøster. Han spurte ikke noe spesielt etter far vår. Egentlig er det litt merkelig. Far min var mye vekke. Kan det ligge noe der ?

MEG NÅ

Jeg vet ikke hvordan det hadde vært uten ulykken. Jeg har levd med den. Du blir formet av noe slik. Jeg har hatt en mann selv i Nordsjøen. Jeg likte ikke når han var på Ekofisk. Sjansen for at det skal skje to ganger er liten, men jeg likte aldri han reiste i Nordsjøen. Han sluttet fordi han fikk en arbeidsskade på HMV. Derfor jobber han på land på Aibel. Det er bra.

PER PREST

Han kom. Jeg synes han var skummel. Han kjente farmor. Han hadde vært hos farmor før angående det kristne. Det ble ikke bedre når han kom med budskapet.

Jeg følte at vi visste det før han kom. Da han kom visste vi hvorfor han kom. Han gikk mest til farmor. Mor mi er ikke kristen. Han gikk til farmor og onkel. Søskenbarnet mitt ble redd når han kom til dem. Han banket på soveromsvinduet. Han var litt skummel og autoritær.

UNGENE MINE

Simen er 25 år og Sonja er snart 20 år. Jeg prøver å fortelle dem hvordan han var. Jeg viser dem litt bilder av han. De få bildene vi har. Sonja er veldig mye inn på graven. Da hun var liten så sa hun at «nå må vi gå på graven og gi morfar vann».

Sønnen min ligner på far min i enkelte situasjoner. Det er sånt som mor mi også legger merke på. Nå har han skjegg, det hadde far min og.

GRÅT

Jeg har ikke grått mye. Det verste var rett etterpå, året etter det skjedde. Året på ungdomskolen var verst. Kan ikke huske at mor mi grein, farmor grein, søsknene til far min grein. Lillebror grein ikke, han skjønte det ikke.

TAUSHET

Snakket ikke mye om det. Snakker noe om det nå. Å være stille om det er en måte å klare seg på. Vi var tause.

WENCHE STOKLAND FRA FØRRESFJORDEN UTENFOR HAUGESUND

Av Marie Smith-Solbakken, 23. februar 2015

PERSONALIA

Datter til omkomne Ivar Traa.

F. 1965

GJENNOMFØRING OG BRUK

Møte med Margareth Bakken og Wenche Stokland 23.02.2015 i Førresfjorden. Det er gjort notat fra samtalen. Notatet er sendt til gjennomlesing og korrigering. Det bes om samtykke til å kunne bruke notatet som et grunnlagsnotat i vår fremstilling av Alexander L Kielland-ulykken herunder fotofortelling, essays og polyfoni som er en sammenstilling av ulike utsagn fra ulike personer. Foto gjennomført av Tord F Paulsen. Samtykke gitt.

Samtykket til at notat fra samtalen offentliggjøres og inngår i minnesamling om Alexander L. Kielland-ulykken som overføres Norsk oljemuseum, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv og arkiv for at ettertiden får del i dette. (SMS 4.1.19)

27. MARS 1980

Var hima, det begynte om kvelden. Vi hadde på nyhetene og hørte om en plattform som hadde veltet. Jeg ble sendt i seng.

DAGEN ETTER

Morgen etterpå fortalte mamma at plattformen som pappa var på hadde kveltret.

Vi satt og ventet og satt der for å høre nyhetene. Jeg ble heima. Fikk ikke lov å gå på skole. Mamma holdt meg hima. Bror min ble også heima. Han andre var i militæret på båt. Det ble ordnet med helikopter. HMV fikset helikopter og hentet han.

Tror ikke vi lot det gå innpå oss. Vi hørte at det var overlevende, og ventet på beskjeden at han var kommet til rette og var reddet. Vi hørte på nyheter.

Vi fikk etter hvert beskjed at han ikke var reddet.

LØRDAGEN

Heldigvis kom mormoren min og tanten min.

Vi fikk beskjed på lørdagen. Jeg hadde vært i byen og kjøpt minnestundklær. Jeg var i byen for å kjøpe noe klær, da hadde mormoren min fått telefon om at de hadde funnet han.

Det var en lettelse at de hadde funnet han. Den ene bror min var også med og lette.

Det var nok også en stor påkjenning å lete også.

Det var presten som hadde ringt him til oss, og sagt at de hadde funnet han. Mormor ga beskjed til oss.

Minnestund med familien

Vi hadde minnestund med de nærmeste, eldstebror min, yngstebror min, mormor, tante, mormor og meg. Vi fikk ikke lov å se han. Han hadde ligget i vatnet en stund, de mente det var ikke noe godt syn på oss.

Er bitter for at vi ikke fikk se han. Forstod det, men jeg fikk ikke sagt hadet. De mente vi ikke hadde kjent han igjen, og at det var best å ikke få det minnet. Det var tanten og mor mi som trøstet meg.

Andre pårørende

Hadde mye å gjøre med Elisabeth Iversen, traff henne på minnestund for fem år siden

Presten og kateten som var med den gang var også der.

Konfirmasjonen

Gravene er plassert rett utfor kirketrappene. Det er det første vi så, og det siste vi så

Der er hu, sa de, de visste ikke at det var vondt, men var vondt

Begravelse

Tre stykker ble begravd samtidig. Det var like mye folk utfor som inne i kirken og det var ordnet med tv overføring. Vi var ufrivillig oppi dette, pressen lå utfor i busker og ville ta bilder av deg.

Etterpå

Jeg søkte ut blant venner. Jeg fikk være i en gjeng med noen som var eldre.

Vi fikk besøk av en av de overlevende som fortalte om at faren min ga redningsvesten til han som overlevde. Jeg ble sint, hvordan kunne han gjøre det mot oss.

Han ble bare 42 år.

PÅSKEN

Vi skulle på påskeferie, tror alltid at noe vil skje, tror alltid at noe kan forandre seg fort. Tør ikke glede meg, noe kan skje…

STØTTE

Per prest, Aud og Haldis ringte på. Per prest var der, han gikk inn i hjemmene. Plutselig var han der, spurte hvordan det gikk. Han sendte brev og julekort.

ÅRSAKENE

Det ble spekulerte om sabotasje i årevis. Jeg prøvde å få det på avstand. Det syntes jeg var vondt

MINNEMARKERING

Ved minnemarkeringen for fem år siden, var vi på forsiden i Aftenbladet.

ERSTATNING

Vi fikk 25 000 i erstatning. Vi fikk noen kommentar. Det gikk rykter, nå har hun råd til det og det.

LÆRDOM

Jeg blir provosert av å høre at nå har vi i hvert fall lært, og at det er blitt trukket følger av det som skjedde, men det kom ikke oss til gode. Ingen som har kommet til oss etterpå. Hvorfor har de ikke snakket med oss og hørt på oss ?

MARIE VÅGSHAUG FRA BOKN I RYFYLKE

Av Marie Smith-Solbakken, 19. september 2016

PERSONALIA OG BAKGRUNN

f.1957

marie.vaagshaug@gmail.com

BRUK OG GJENNOMFØRING

Responderte på en melding på Facebook, og spurte om å få en samtale med henne om ulykken. Snakket med henne på telefon 19.9.2016.

Marie Vågshaug var informert om prosjektet, ref. utsendelse av informasjonsbrosjyre. Marie Vågshaug ble opplyst om at undertegnede er dataansvarlig og at UiS er ansvarlig institusjon for prosjektet Råolje. Hun samtykket i at det kunne tas notat fra samtalen, og ble opplyst om at hun kunne trekke tilbake sine uttalelser.

Samtykket i at notat fra samtalen kan offentliggjøres og inngå i minnesamling om Alexander L. Kielland-ulykken og overleveres Norsk oljemuseum, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv for at ettertiden får del i dette. E-post 06.01.2019.

BAKGRUNN

Kusine til omkomne Jon Agnar Skogøy

Bonde, assistent på skole

HUSKER MEST

En tragedie som skjedde, vi visste ikke at han var om bord, han jobbet på HMV, de hadde fått et oppdag, egentlig var det en annen som skulle ha vært der, men så hadde Jon Agnar reist i stedet for.

Vi kom ikke på at det var noen av våres som var om bord.

Han ble ikke funnet.

Det gikk voldsomt inn på tanten min, som var moren hans. Hun hadde også mistet mannen i drukningsulykke. Ble rammet to ganger. Det var noen år siden hun hadde mistet mannen sin på Hundsnes, i nærheten av Hervik. Min mor var søster til mor hans.

Han var gift og hadde to unger. Han var 28 år.

Husker nyhetsbilde. Husker den klumpen som kom i magen, og at den strammet enda mer når jeg skjønte at det var en av våre egne. Trodde ikke at det gikk an, at den kunne kvelve.

TANTE

Kjente tanten min. Min sorg var mest at jeg hadde veldig vondt av de som var igjen. Gjorde sterkt inntrykk at unge dør, tenkte før at døden var noe som traff de gamle.

Fikk meg til å verdsette livet mer.

Tanten min, hun gikk inn i en voldsomt stor og tung sorg. Det gjorde det ekstra sterkt at hun ikke fikk en grav. Hun hadde et dikt som noen hadde skrevet som han i glass i rammet, og tok vare på alle avisutklipp.

Hun var på alle samlinger.

Hun kom ovenpå igjen, men aldri over det. Hun hadde veldig behov for å snakke om det. De andre gikk videre, hun hadde behov, de gikk videre, de andre skjermet seg for å ikke høre om han, snakke om de ting som var før, om det som skjedde.

Det var tøft for hele familien, hun hang i det en god stund. Det var hennes måte å bearbeide det på.

DIKTET

Husker du diktet?

Ser for meg bildet – et dikt som var skrevet om ulykken.

Kanskje gjenkjenner det.

STORFAMILIE

Det ble et tungt lokk som ble lagt.

Det var en familie med sterkt samhold, viste omsorg.

Reiste mye på besøk, det ble omsnakket hele veien, eg kjørte mor mi.

Han var en del av familien, selv om han ikke var der.

Tante hadde tre unger til.

Vet at hun hadde tung sorg.

Depresjon vet ikke, ikke godt å si.

Tanten min lever ikke. Hun var født i 1921, moren min også død for noen år siden.

PÅVIRKET MEG

Var en del av sorgen der og da, det var en katastrofe for landet og for de det skjedde for og for vår familie.

Det var en følelse av at livet kunne stoppe brått selv om man var ung. Det var en vekker. Faktisk skal en dø engang.

Min tante mistet sønn, mine søskenbarn som mistet en bror.

SNUING

Snuing, de håpte at de skulle finne han. Det hadde betydd mye for min tante om hun hadde hatt en grav å gå til. Det gikk inn på henne.

Magnar Sæbø (1950 -1980). Foto er fra 1976 og tilhører Linda Sæbø.
Gjengitt med tillatelse.

GERD ANNY SÆBØ

Av Linda Sæbø

Personalia

Etterlatt etter Magnar Sæbø

Gerd Anny Sæbø

Den 27. mars 1980 var hun 26 år, gift med Magnar Sæbø og mor til to barn: Linda 6 år og Henning snart 3 år.

Hun hadde møtt Magnar 7 år tidligere da hun flyttet fra Atløy i Sunnfjord til Halsnøy for å jobbe. De giftet seg, stiftet familie og sammen renoverte de det gamle huset de kjøpte på Sæbøvik.

Magnar jobbet i firmaet Teknisk Isolering, og reiste bare offshore ved behov (ikke fast turnus). Han hadde ikke sikkerhetskurs.

Da påsken 1980 nærmet seg drog Gerd og ungene til Atløy for å besøke moren hennes. Linda skulle begynne på skolen til høsten, og Gerd ville tilbringe mest mulig tid hjemme hos moren som nylig var blitt enke. Magnar skulle dra offshore på Alexander Kielland like før påskeferien, og planen var at han skulle komme direkte til Atløy da han var ferdig på jobb på påskeaften.

Den 27. mars 1980 ble Gerd svært urolig da det kom ekstra nyhetssending på NRK om at en alvorlig ulykke hadde skjedd i Nordsjøen. Hun og far til Magnar, Tørris Sæbø, hadde tett dialog på telefon fra den kvelden. De var svært bekymret og levde i uvisse. De trodde Magnar skulle jobbe på Bravo-plattformen frem til kl 1900, og håpte derfor at han var i sikkerhet. I tillegg visste de at Magnar var i svært god fysisk form, han var veldig godt sjøvant og en god svømmer. De fulgte konstant med på TV for å få mer informasjon, og leita desperat etter Magnar sitt ansikt blant alle overlevende som ble filmet. Men de fant han ikke.

Lørdagen (29. mars 1980) ble det bekreftet at Magnar var blant de omkomne etter ulykken.

I stedet for at Magnar kom for å feire påsken på Atløy, drog Gerd alene som enke tilbake til Halsnøy sammen med ungene. Der bodde de hos foreldrene til Magnar de første to månedene. Dette kjentes tryggest og best for alle parter. Sorgen var uendelig vond og sår, og i tillegg var det en enorm belastning at Magnar ikke var funnet. De kunne ikke planlegge begravelse, men endte med å holde en minnestund for Magnar i kirken en måned etter ulykken. Siden Magnar ikke var funnet, var det også vanskelig å bestemme om de skulle ha en gravstein på kirkegården, men etter hvert kom de frem til at Magnars grav ble på havet der han forsvant.

Gerd følte seg utrygg med den nye livssituasjonen hun hadde havnet i på grunn av ulykken, og alle fremtidsplaner og drømmer var knust. Hun var bekymret for økonomien, hvordan skulle hun klare å oppdra ungene aleine og i tillegg til sin egen sorg, satt hun igjen med to små barn som også var livredde, som savnet pappaen sin og som var i dyp sorg. Gerd valgte å fokusere på barna, og gjøre livet mest mulig bra for de. Hun måtte være sterk og trygg for ungene, og hun måtte bare klare denne nye utrolig vanskelige livssituasjonen.

Gerd opplevde god støtte fra sin egen familie og ikke minst Magnars familie i tiden etter ulykken. Alle ville hjelpe til. Far til Magnar ordnet alt det praktiske. Det var han som hadde kontakt med politiet, arbeidsgiver, granskingskommisjonen og Kielland-fondet. Han snakket også med andre fra Halsnøy som hadde overlevd – for å prøve å få informasjon om hva som hadde skjedd med Magnar under ulykken. Hadde han overlevelsesdrakt på seg? Var han i livbåt? De forsøkte finne svar på hva som hadde skjedd, hvorfor hadde han ikke overlevd, og hvorfor ble han ikke funnet.

Erstatningen som ble utbetalt etter ulykken ble både en god og en dårlig erfaring. Det var godt å få økonomisk sikkerhet en tid, og vissheten om at hun skulle kunne klare beholde hjemmet til seg og ungene. Medieomtalen om at enkene kom til å få opp mot 1 million i erstatning ble derimot en ekstra belastning. Gerd opplevde at medfølelse ble omsnudd til misunnelse ev enkelte. Ingen penger i verden kunne veie opp for tapet av Magnar.

LINDA SÆBØ

Av Marie Smith-Solbakken, 26. september 2016, Sola Strand Hotel.

PERSONALIA

lsab@statoil.com

f. 1973

Bor på Åsen

Arbeider i Statoil

Datter av Magnar Sæbø

BRUK OG GJENNOMFØRING

Samtale gjennomført 21. September 2016. Samtykke til å kunne bruke det som fremkommer i samtalen i fotofortelling, essays og polyfoni som er en sammenstilling av ulike utsagn fra ulike personer i vår fremstilling av Alexander L. Kielland-ulykken. 26. September 2016.

Samtykket i at notat fra samtalen offentliggjøres og inngår i minnesamling om Alexander L. Kielland-ulykken og overleveres Norsk oljemuseum, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv og bibliotek for at ettertiden skal få del i dette. (Sms 14.01.2019)

DATTER AV MAGNAR SÆBØ

Jeg fortalte at jeg visste at hun var datter av Magnar Sæbø som omkom i Alexander L. Kielland-ulykken, og at vi ønsket å høre og notere hvordan ulykken påvirket henne. Samtidig ville vi informere om at vi har hørt gjennom vårt arbeid om hvordan hennes far omkom, og spurte han om han ønsket å vite det. Det ville hun.

VAR 6 ÅR DA ULYKKEN SKJEDDE

Vi var på påskeferie i Sunnfjord på Atløy. Vi satt og så på nyhetene, og vite at det var en plattform. Jeg hadde snakket med pappa om det, Pappa hadde sagt det er så langt uti havet at du ser ikke land. Mamma sa ikke noe. Det var mye slik at hun og farfar snakte i tlf. Jeg levde da med en forferdelig uro inni meg.

Var ute og lekte, de og så på nyhetene. Gikk til naboen og sa Pappa er også der. De ble stille. Tanta til mamma grein, tårene trillet. Om kvelden, da mamma skulle pusse tennene mine, spurte jeg hvorfor grein Astrid. Da sa mamma at pappa var sikkert død. Da hadde det gått mange dager. De prøvde å beskytte meg. De snakket mye i tlf. Da hadde de fått bekreftet at

han mest sannsynlig var død. Mamma hadde ventet, hun kvidde seg. På badet til mormor fortalte hun det.

Da var tante Olav og tante Gro kommet. Med en gang de hørte det hadde hun kommet for å være med mamma.

Astrid grein nok for hun viste. Onkel og tanten min fra Halsnøy kom til oss på Atløy for å være med oss (bror til mamma) Farfar var sjef på fabrikken, Christian Bjelland nr. 13. Der møttes mamma og pappa for de jobbet på fabrikken begge to.

Pappa jobbet på Aker Stord

Så begynte pappa på Aker på Stord, og da vet jeg ikke hvor mange dager. Si det hadde gått to dager.

Halsnøy

Reiste tilbake til Halsnøy. Det kvidde jeg meg for. Da kom jeg til farmor og farfar. Pappa hadde sju søsken, alle var kommet hjem. Det var det verste å komme hjem. Det første møtet. Før hadde ikke mamma vist oss at hun grein. Hans familie, alle var der, han manglet.

Gråt

Var alltid redd når mamma grein. Foreldre skulle være sterke. Når mamma og farmor møttes kastet de seg rundt halsen og hylgrein. Der satt alle onklene og tantene mine. Jeg føler det første møtet med de. Jeg huser at mamma og farmor kastet seg rundt hverandre og hylgrein. De andre satt og var triste, og så på oss. Jeg krøyp under bordet og gjemte meg.

Det var skremmende å se reaksjonen. Farmor og mamma var jeg tryggest på.

Fra da av, bodde vi hos farmor og farfar i mange måneder. Vi bodde der i mange måneder. Henning (9.5.1977) feiret bursdag der.

Pappa

Pappa var så full i liv. Pappa måtte gjøre masse jobber. Han kjørte hjem alle damene i fabrikkene. Det var benker inni bilen. Det var så kjekt når han kjørte de. Han kjørte de opp til oss. Han tullet med oss.

Husker koss puten hans lukta, husker hva han hadde i lommene.

Det er så langt vekke at du ser ikke land. Her kan du se plattformen jeg jobber på . På det bildet var det land, den var nok til reparasjon da.

HENNING

Han var så liten, han ble ikke redd.

MAMMA

Jeg ble så redd for mamma. Jeg var så redd for at hun skulle også dø. Gikk i angst. Vi hadde ikke mobil. Jeg tror det er to ganger jeg kom hjem fra skolen, da hun ikke var hjemme, trodde jeg at hun var død. Det var ikke noe med hennes oppførsel, men jeg var redd.

Morfar døde da jeg var 4 år. Da pappa døde visste jeg med en gang hva det var. Nå ser jeg ikke han igjen.

Mamma var helt fantastisk. Hun har klart seg godt. Hun har vært både mor og far, gjort alt. Hun klarte seg greit økonomisk. Hun pusset opp huset og betalte det ned. Grei økonomi. Henning og jeg fikk 50 tusen hver. Når vi var store dekket det bare et år.

Jeg gikk med dødsangst hele veien. Jeg var redd at hun for fra oss, jeg gikk og ventet.

Den angsten hadde jeg til jeg var 18 år, til jeg klarte meg selv. Det har hjulpet meg når jeg fikk mobiltelefon.

SKOLEN

Skolen gjorde ikke noe. Det verste der var å lage farsdagskort. Jeg fikk beskjed om du kan jo bare lage et til farfar. Han grein når han fikk det. Det er det jeg husker best fra skolen, og det var det vanskeligste.

Det var i 1980, det var ikke så mange som var skilt. Folk var ikke skilt. Alle var kjernefamilier. Vi skilte oss ut. Som unge har du lyst å være lik de andre.

Mamma var alenemor, alle de andre hadde to foreldre. Sånt var det også i familien.

Alle juleselskap og søndagsmiddager manglet han, vi manglet å ha en far. De var fem brødre. De tullet og lekte med oss. Det var mye aktiviteter uteleker. Det var veldig markant at han manglet. Søskenbarna hadde pappa men ikke oss

MINNESTEUND

Det var minnestund i kirken etter pappa, det var som en begravelse, det var bare voksne.

Verken jeg eller Henning var der, ikke søskenbarna mine heller jeg ble veldig redd når de voksne grein.

Mamma reiste til Stavanger, de heiv krans på havet.

Vi har diskutert om vi skulle hatt en stein, det ble feil. Vi diskuterte det med brødrene hans, og. Mamma sa at han har en grav på sjøen.

SMIODDEN

Var med på avdukingen av monumentet, også 35 år. etter

FARFAR

Snakket med alle som var om bord og med de fra Halsnøy. Farfar reiste til Stavanger og ordnet opp. Farmor sa det at om du skulle mistet en av foreldrene dine så – når det en gang var så gale å miste en foreldre så måtte det verste være å miste en mor.

VI BLE ANNERLEDES

Mamma sa du der så sterk, jeg har ikke hatt noe valg. Jeg passet på broren min, han lekte i stranden, jeg for etter han hele tiden. Var redd for han.

Meg og Henning har det godt veldig godt med, vi har hatt god familie rundt.

Mamma har lært oss opp til å ikke være bitre. Hun har aldri klandret noen. Hun har bare fokusert på at alt er blitt bedre etter ulykken, sikkerheten har blitt bedre.

Ikke har jeg flere søsken, ikke har ungene mine bestefar, og når jeg ble tretti år selv, så skjønte jeg hvor kort tid av livet han hadde levd.

SØRGE

Henning har ikke sørget, han har ikke visst hva han hadde, selv om pappa var fantastisk flik med Henning.

Jeg hadde en veldig forskjell i reaksjon da jeg mistet morfar 4 år og da jeg mistet pappa 6 år.

Farfar ser på bildet av pappa hver kveld før han sovner. Han holdt tale hver julaften, og grein, vi var veldig bevisst på at han var borte og var leie oss, selv om vi skulle være glade. Han manglet.

TV OM KVELDEN

Vi satt og så på tv og lette etter pappa, der så vi Kåre Eide, men ikke pappa, vi lette etter han. Det ble sendt mye på tv - ekstra. Vi lette og lette blant de reddede , jeg husker jeg var så redd.

PLATTFORMFOTEN D-SØYLEN

Det verste med den foten, var at den kom til Halsnøy til slutt. Plutselig kom den til Høylandsbygd, kan de ha fått den til opphugging ? Det var mens jeg gikk på gymnaset. Det må ha vært 15 år etter.

PONGTONGENE

Bildet om de fire pongtongene som lå og skvulpet husker jeg, det er et mareritt. De bildene, tv-bildene er marerittfølelse å tenke på .

ERSTATNING

Misunnelse på erstatning, mamma opplevde at det snudde fra medlidenhet og omtanke til misunnelse.

KOMMENTARER FRA LINDA SÆBØ

Fra: Linda Sæbø **Dato:** tirsdag 27. september 2016 23.20 **Til:** Marie Smith-Solbakken **Emne:** RE: møte sola strandhotel klokken 900 mandag 26. september

Hei og takk for hyggelig møte på mandag. Eg merker det er tungt å gå inn og tenke gjennom alle dei triste detaljane som har prega heile livet mitt, men har kome på ein del ting til som kanskje kan belyse koreis det har vore å vekse opp utan pappa.

Eg fantaserte om at pappa hadde svømt i land i England, men ikkje fann vegen heim (eg visste jo at han ikkje var funnen)

Eg var redd for at mamma skulle dø dag og natt. Pappa hadde døydd heilt utan forvarsel, så eg trudde at det same kom til å skje med mamma kor tid som helst.

Dersom mamma var på korøving eller ute med venninner sat eg i vindauga, såg etter henne og venta til ho kom heim igjen.

Om kveldane når mamma trudde at eg sov, så låg eg og høyrte etter at ho levde nede i stova. Høyrte eg at ho gjekk på kjøkkenet, eller bevega seg, så pusta eg letta ut. Dersom eg ikkje høyrte henne, ropte eg på henne og ba henne komme slukke lyset mitt, eller eg fann på andre unnskuldningar berre for å høyre livsteikn.

Om nettene gjekk eg ut i gangen for å høyre at ho pusta, dersom ho sov så stille at eg ikkje høyrte pusten hennar gjekk eg inn til henne og sa eg hadde hatt mareritt

Eg verna mamma frå mange ting eg tenkte på og ting som skjedde. Eg sa aldri at eg var redd for at ho skulle døy. Eg ville ikkje at ho skulle bli redd for meg, eller lei seg. Eg holdt f eks på å drukne sjølv i ein innsjø fire år etter at pappa døydde. Eg svømte saman med farmor, medan farfar sat og såg på oss. Noko skjedde slik at eg fekk panikk og både eg og farmor holdt på å drukne. Farfar oppdaga det heldigvis og fekk oss til land (då var eg bevisstlaus). Verken eg, farmor eller farfar snakka nokon gong om dette saman i ettertid, og ingen av oss sa noko til mamma. Me visste at det som holdt på å skje var så hakkandes gale at mamma ikkje hadde takla det. Eg og farfar snakka imidlertid om det for nokre få år sidan. Det var nære på.

Som du forstod gjekk meir eller mindre heile familien til pappa i oppløysing etter han døydde. Før han døydde var alt trygt og godt, hans dødsfall var starten på mange triste og tragiske hendingar på pappa si side av familien.

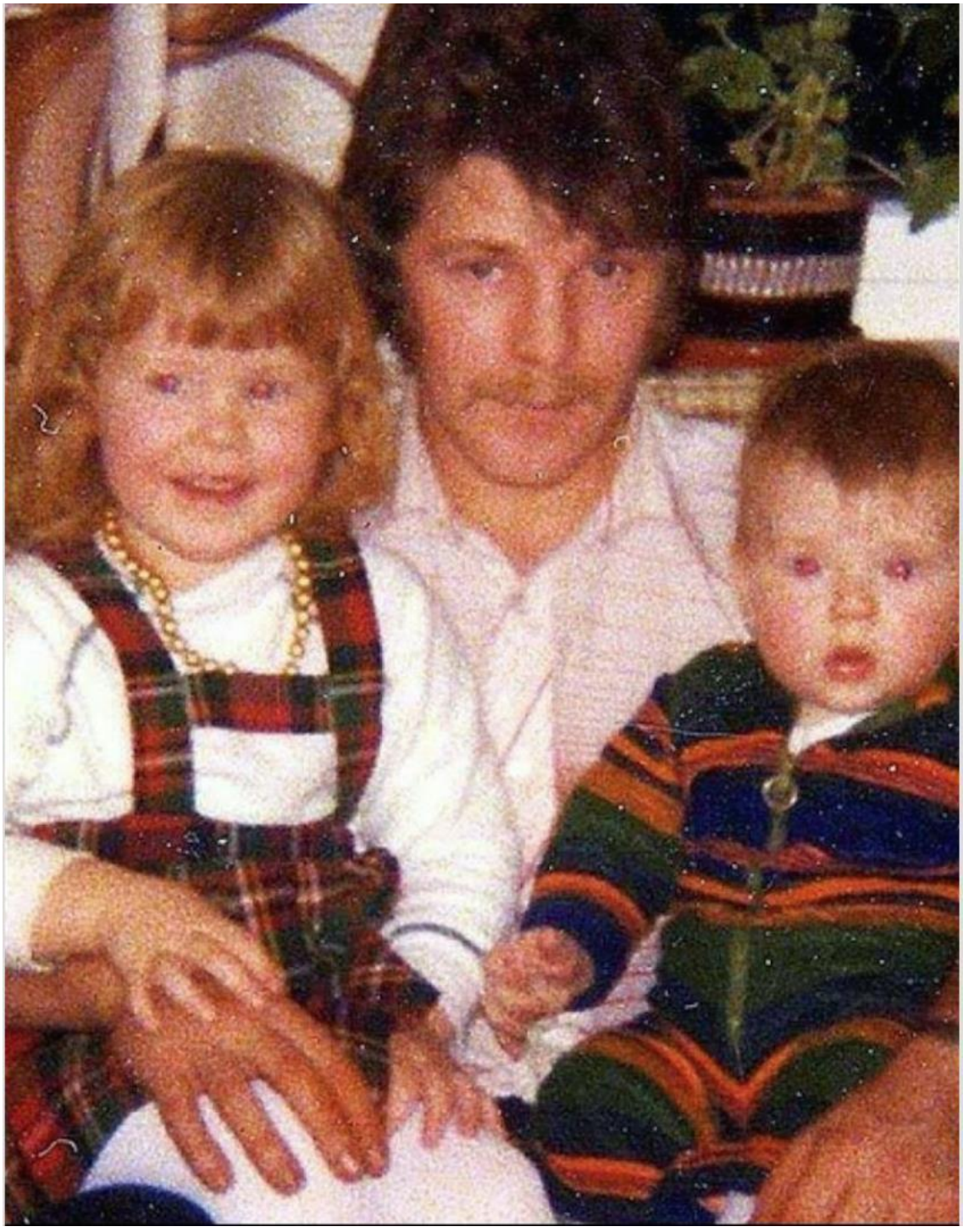
Men det er også viktig å få fram at på tross av alt dette, så har det gått fint med både meg og Henning og mamma. Me har vent oss til å leve med sorga, me veit at me aldri får han tilbake. Me er blitt sterke, empatiske og omsorgsfulle på grunn av det som skjedde.

Henning skal ta bilder av kortet pappa sendte meg i morgon, eg sender det til deg så snart eg har fått dei. I kortet stod det:

Hei lille venn. Du syns sikkert eg har vore lenge borte nå. Eg kjem heim enten på tirsdag eller torsdag. Er du snill jente? Er Henning også snill? Du må helse masse til mamma og sei at eg lengtar etter dåko. Du må helse alle andre kjente frå meg også. Klem frå pappa.

Det stod ikkje svart på kvitt at han var glad i oss slik eg sa til deg….det las eg mellom linjene ☺ Du ser om de vil bruke det…eg syns det set eit personleg preg på historia – men det er dykkar vurdering om de tar det med eller ei ☺

Beste helsing Linda

Magnar Sæbø (1950-1980) med sine to barn Linda og Henning på fanget i 1977.
Foto tilhører Linda Sæbø. Gjengitt med tillatelse.

HENNING SÆBØ

Av Marie Smith-Solbakken, 21. September 2016.

PERSONALIA

hesaebo@gmail.com

f. 1977

Produksjonsleder mekanisk industri

BAKGRUNN

3 år og sønn til omkomne Magnar Sæbø, bror til Linda Sæbø.

GJENNOMFØRING OG BRUK

Samtale gjennomført 21. September 2016.

Samtykke til å kunne bruke det som fremkommer i samtalen i fotofortelling, essays og polyfoni som er en sammenstilling av ulike utsagn fra ulike personer i vår fremstilling av Alexander L. Kielland-ulykken. (Telefon september 2016)

Samtykket i at notat fra samtalen offentliggjøres og inngår i minnesamling om Alexander L. Kielland-ulykken og overleveres Norsk oljemuseum, Statsarkivet i Stavanger, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv og bibliotek for at ettertiden får del i dette. (E-post 27.01.2019)

SØNN AV MAGNAR SÆBØ

Jeg fortalte at jeg visste at han var sønn av Magnar Sæbø som omkom i Alexander L. Kielland-ulykken, og at vi ønsket å høre og notere hvordan ulykken påvirket han. Samtidig ville vi informere om at vi har hørt hvordan hans far omkom, og spurte han om han ønsket å vite det. Det ville han svært gjerne.

Malvin Hauge: *«Magnar Sæbø*, fra samme sted (Halsenøy) døde. Han var i samme livbåt som meg, men han kom ikke opp i basketen. Han kom opp i en flåte. Og da han skulle hoppe i nettet for å komme til supplybåten bommet han, og de fant han ikke.» Jeg fortalte også om hvordan redningsmannskapet (Bjarne Dybvig, Alf Skeime) på Safe Truck reagerte.

Henning Sæbø bekreftet at vi kunne bruke denne historien om hans far. Han oppfordret meg også til å ringe hans søster Linda Sæbø.

Hva ble fortalt

De ble fortalt meg at en fot på plattformen som knakk, og at min far ble ikke funnet.

Hørte at de hadde vært i en livbåt som hadde gått hål i, og at de ikke kom ut.

Har hørt noen sa at han hjelp noen å komme ut, og kom ikke ut selv. Jeg var stor når jeg hørte disse tingene. 17 år.

Å ikke ha far

Jeg vet ikke om hvordan det ville vært å ha en far. Jeg har aldri hatt han. Jeg har ingen minner. De sier at jeg ligner på han i fakter og interesser.

Tenker på at min 11 års gamle sønn hadde hatt en bestefar.

Fiske og sjøen og jakt og friluft var interesser far min hadde.

Liker gode historier.

ETTERLATTE ETTER KNUT ANGAR AMUNDSEN FRA BODØ

Knut Angar Amundsen og de andre arbeidskameratene som omkom i Siemens.

Siemens Intern
Nr. 2 — Tirsdag 15. april 1980

10 Siemensmedarbeidere omkom i Nordsjøulykken

Katastrofen i Nordsjøen den 27. mars, da boligplattformen «Alexander Kielland» veltet, og som førte til at 123 mennesker omkom, er også den største ulykke i vårt firmas historie. Siemens A/S hadde 15 mann ombord da ulykken skjedde. 10 av dem omkom, 5 ble reddet. De omkomne er følgende:

Montør Knut A. Amundsen (43). Feios i Sogn.

Læregutt Ingebrigt Glærum (23). Surnadal.

Montør Lazlo Hajek (27). Klæbu.

Montør Per Bjarne Hofstad (27). Trondheim

Montør Arnt Egil Korsnes (27). Kristiansund.

Læregutt Erik Leknes (20). Haugesund.

Montør Rolf L. Lervik (31). Førdesfjorden.

Montør Vidar Skjervøy (25). Trondheim.

Montør Olav Sønderland (28). Drangedal.

Formann Svein Vikan (31). Kattem.

FRODE AMUNDSEN

Av Marie Smith-Solbakken, 5. februar 2019.

PERSONALIA

f. 1967

frodeamundsen@hotmail.com

Bor i Bodø

Samtykket i at notat fra samtalen kan offentliggjøres og inngå i minnesamling om Alexander L. Kielland-ulykken og overleveres Norsk oljemuseum, Statsarkivet i Stavanger, slik at ettertiden får del i dette. (E-post 15.02.2019)

BAKGRUNN

Formann på lager og transport, jobber på teknisk avdeling i Bodø kommune.

ULYKKEN

Husker ulykken godt, og husker de dagene det skjedde. Vanskelig. Var 12 år, det er da faren din er din beste venn. Husker godt ulykken. Min far var født i 1937, han var 43 år da han døde.

Vi hørte om ulykken på TV i Bodø. Vi visste bare at han skulle i Nordsjøen. Og ikke at han var på Kielland. Så da jeg bilen til presten komme, da skjønte jeg hva han ville.

Han var en av Siemens sine karer. Han hadde ikke vært så mange ganger i Nordsjøen. Han jobbet i Nordsjøen, og bodde på Kielland. Hva arbeid de skulle gjøre, vet jeg ikke.

FAMILIEN

Mora og faren min var separert, vi hadde halvsøster som bodde på Vestlandet, Feios i Sogn og Fjorande. Han var flyttet fra Nord Norge. Halvsøster var født i 1978, hun var ikke blitt 2 år en gang da han døde. Pappa var i Bodø, like før, og ble oppringt om han ville ta en ekstraturnus. Han holdt på å bygge hus, så han ville det, kjærkomne penger, og reiste ut. Nye dama var ikke glad. Min halvsøster, Katrin, skulle ha bursdag, og skulle egentlig feire bursdag da.

Mamma og pappa gikk fra hverandre i 1974. Pappa bodde i Bodø noen år, fant seg ei ny og flyttet sørover til hjemplassen hennes. Så fant han ut at han skulle jobbe i Nordsjøen. I Bodø satt ekskone og tre barn; Frode 12 år, min søster Tone (Skirstad) 9 år, min yngste bror Kent Amundsen (samme navn som min far). Har også en halvbror fra min mor. Han er født i 1975, Johnny Vryblod. Jeg hadde ny stedfar. Han har aldri erstatta faren min. Han har vært lite involvert i oss unger som moren vår hadde fra før.

HUSKER DE DAGENE GODT

Tone og Kent husker vel lite.

Jeg rømte opp på rommet. Han gikk og pratet med min mor. Så kom mamma opp på rommet og fortalte hva som var skjedd. Jeg hadde skjønt det. Det var lite skolegang. Da de hørte hva som var skjedd, så jaget de meg hjem. De skal være hjemme med familien, så ser vi deg igjen om ei uke. Husker ikke alt ordrett. Jeg var ikke helt meg sjøl. Læreren sa gå hjem.

PAPPA

Snill mann, og utrolig glad i unger. Flink å ta vare på oss. Likte friluftsliv og fiske. Han var elektriker og mye på jobben. Jeg husker han som min beste venn. Det var han jeg så opp til. Jeg kjenner meg igjen i min egen sønn, Slik som han ser opp til meg, og jeg ser meg igjen slik jeg var mot pappa. Han var glad i ungene. Det var mamma som brøyt opp med pappa. Det gikk hardt innpå pappa. Så traff han en ny, og så fikk han ny unge.

BESTEFORELDRE

Bestemor døde i 1978. Bestefar mistet sin livspartner. Da pappa døde ble han knust. Da ga han opp. Han kom på gamlehjem. Han skreik når han så oss. Han døde i 1981. Han levde bare et og halvt år etter pappa døde. Han ble 79 år.

ERSTATNING

Det ble satt inn noe penger på oss. Det var advokater som tok seg av det. Overformynderiet som tok seg av det.

ETTERPÅ

Første tiden – får det litt på avstand. Har levd et godt liv. Minnene er gode å ha. Jeg har ikke dvelet.

Skulle ønsket at han var her, kan ikke reversere historien. Han ble funnet, det er jeg glad for, han er gravlagt på Bodø kirkegård. Så vi har en grav å gå til. Det er godt.

Steller på graven, planter blomster, prater for meg selv. Har med sønnen min. Han lurte på hvem det var. Jeg fortalte at det var bestefaren hans. Sønnen min er fire – fem år. Han fant ut hvor beina var og hodet var. Og sønnen min satte seg på magen hans.

IKKE BITTER LENGER

Med det samme ulykken skjedde ville jeg finne hvem som hadde skyld. Ville finne ut hvem det var som var ansvarlig. Ville straffe de som hadde gjort det. Jeg ville ha en synder. Jeg ville vite hvem har tatt livet av faren min. Det tenkte jeg. Etter hvert blir man voksen, og lar det det ligge. Jeg vil ikke, heller ikke nå, at noen skal slippe unna med å gjemme det vekk. Noen må bli ansvarliggjort. Er ikke bitter lengre, men nysgjerrig og rettferdig.

HVORDAN GIKK DET MED FAMILIEN

Mora min går det godt med. Søsknene klarte seg. De huser bare småting. Jeg husker mer. Jeg husker dagligdagse hendelser.

Katrin har jeg litt kontakt med. Hun bor så langt borte. Vi har ikke møttes siden hun flyttet sørover. Har kontakt med henne på Facebook.

Har kontakt med mora og Katrin på Facebook, jeg har sendt bilder av graven til henne. Vi følger med hverandre. Vi sender julekort.

En bror, Kent, bor på Osterøy. Tone bor i Bodø jobber på sykehuset på barneavdelingen.

BAR KISTEN

Ble fort voksen. 12 år så vrir det rundt i hodet på deg å miste faren din. Jeg insisterte på å bære kisten, og fikk lov til det. Tror det var søskenbarnet til pappa som spurte meg. Jeg stod ved fotenden, kanskje der det var lettest der. Det var veldig tungt. Det var naturlig å gjøre. Er glad for at jeg gjorde det. Søsknene mine var også med i begravelsen. Mamma fant ut at alle skulle være med.

Vi fikk ikke være med på min bestemors begravelse, men pappa og bestefar sin begravelse fikk vi være med på.

STERKESTE MINNE

Når vi så ulykka på TV. Når de brøyt inn med nyhetssending. Det ble uro i kroppen. Ble engstelig. Husker det veldig godt.

TONE SKIRSTAD AMUNDSEN

Av Vilde Omdal, Melanie Solvei, Nghi Vuong Nguyen & Hannah Eileen Johansen (redigert tekst til Marie Smith-Solbakken 13.02.2019).

Personalia
f. 1970

Oppvokst i Bodø, bor i Bodø
Barnesykepleier på Nordland sentralsykehus
Gift i 2001, har to gutter, 18 og 20 år.

BRUK OG GJENNOMFØRING

Samtykke har blitt gitt i at notat fra samtalen offentliggjøres og inngår i minnesamlingen om Alexander L. Kielland-ulykken og overleveres til Norsk Oljemuseum, Statsarkivet i Stavanger, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv og bibliotek for at ettertiden skal få del i dette. (E-post 13.02.2019 og 07.02.2024)

Det ble gjennomført samtale med Tone Skirstad 13.02.2019, og hun ga samtykke til at hennes erfaringer og refleksjoner kunne inngå i Minnebanken. Gjennom FOU-prosjekt på UiS (våren 2024) er det gjennomført en ny samtale med Tone Skirstad. Hennes refleksjoner fra 3. februar 2024 er innlemmet i teksten fra 13.02.2019. Denne teksten er godkjent av Tone Skirstad.

BAKGRUNN

Datter til omkomne Knut Agnar Amundsen. Min far er oppvokst i Bodø, der bor vi fremdeles. Vi var tre helsøsken igjen i Bodø, samt ei halvsøster som flyttet herfra grunnet pappas nye jobb.

ULYKKEN

Jeg var bare 9 år. Husker jeg så nyhetene. Vi var alene hjemme. Etter nyhetene var slutt kom et familiemedlem på døra. Det syntes jeg var rart. Visste ikke hva det var, skjønte ikke at det som gikk på nyhetene hadde sammenheng med pappa. Jeg visste ikke at min far var på plattformen. Jeg trodde han var på en annen plattform.

Jeg gledet meg til at han skulle komme etter påske. Dagen etter samlet min mor oss på lillebror sitt rom, og så fortalte det til oss. At han var der. Det var trasig. Jeg ville mest tro at han ikke var der, at han ikke var med på ulykken. Det var ikke bevis. Vi fulgte med på fjernsynet de neste dagene, og håpte at det skulle komme informasjon om overlevende og at min far skulle være en av dem, og at noen skulle ringe og gi beskjed om det. Men vi fikk aldri noen telefon, verken fra myndigheter, prest, arbeidsgiver eller andre. Sånn som jeg husker det, så fikk vi endelig bekreftelse på at min far var omkommet via fjernsynet, når alle navnene på de som var bekreftet omkommet rullet over skjermen.

Vi hørte om overlevende og alle trodde og håpte de ville finne han. De fant han etter fire dager. Det var helt uvirkelig. Trodde ikke det var sant. Husker at jeg ble svært lei meg, og trakk meg tilbake på rommet mitt for å sørge for meg selv. Ville ikke vise til andre at jeg var lei meg.

Stillheten

Vi barna snakket lite. Det var lite rom for sorg den gang. Vi trakk oss tilbake på egne rom, og sørget for oss selv. Mamma snakket lite, tok nok hensyn til sin nye partner. Hun snakket når vi barn tok initiativ. Hun sørget ikke åpent. Det er vanskelig å si om det var kulturen den gang eller hensyn til ny partner, eller av hensyn til å beskytte oss. Det ble enda mindre rom for å sørge, eller snakke om pappa i plenum. Det gjorde at vi lot være, for hennes del.
Hun prøvde å gjøre dagene bedre for oss. Hun jobbet som renholder, hun var vår støtte. Det er svært synd at vi av mange grunner dessverre mistet kontakt med vår halvsøster.

Mine besteforeldre på min mors side var veldig gode. De kom og hentet oss etter et par dager og tok oss med på påskeferie. Det gjorde at vi fikk et avbrekk fra den triste stemningen hjemme, og fikk tenke på noe annet for en stund. Vi hadde noen fine dager på ferie, men det ble ikke snakket med oss om ulykken, eller spurt om hvordan vi hadde det eller hva vi tenkte. Tror de mente det var best for å tenke noe annet. Jeg hadde synes det var fint hvis vi kunne snakke mer om ulykken.

Familien

Min farfar, eller vår tante på farssiden hørte vi ikke noe fra etter ulykken. I ettertid har jeg forstått at bestefar nok var bitter etter mine foreldres skilsmisse, og at han klandret min mor for det. Det gikk dessverre ut forholdet til oss barna også.

Skolen

Jeg husker ikke om jeg var på skolen dagen etter. Da jeg kom på skolen sa læreren høyt at Tone hadde mistet pappaen sin i Alexander Kielland-ulykken, ba de andre elevene måtte være snille med meg. Læreren pratet ikke mer om det i ettertid. Jeg fikk mange medlidende blikk.
Medelevene syntes det var vanskelig å snakke om det. De dro meg med på lek. Jeg syntes det var greit. Vi snakket ikke om det.
Jeg kunne ha ønsket at en av lærerne tok meg til side og spurte meg om jeg ønsket å snakke om det, men jeg hadde uansett sagt nei, sett i ettertid. Fordi det jeg trengte og ønsket meg var informasjon om hva som hadde skjedd med pappa, hvordan han døde og om det gikk fort eller om at han kjempet lenge. Hvor redd var han.

Begravelsen

Farfar og min tante ordnet begravelsen og det praktiske tror jeg, vi barna ble ikke involvert i det. Men vi fikk komme i begravelsen heldigvis, og det var viktig for vår bearbeidelse.
Jeg ville se han, for det var uvirkelig, jeg ville se han for å tro det. Det gjorde at jeg aldri helt stolte på at det var ham som lå der, ikke før jeg nå i voksen alder har fått se identifikasjons-rapporten av ham, der var kjennetegnene tydelige, og det har vært godt for meg å få endelig bekreftelse på at det var ham.

Skjønner som voksen at det ikke var tilrådelig, han hadde ligget fire dager i vannet.

GRAVEN

Graven er i Bodø. Jeg steller den. For meg betyr den mye. Den er for meg en plass å gå til, for å vise min omtanke til han og lette på tanker. Det har gitt meg en glede å stelle graven det har vært mitt lille bidrag. Mine brødre har ikke det samme forholdet til graven som jeg har, vi er forskjellige.

ALENE

Vi følte oss alene her nord, det var ingen andre her nord som hadde befatning med ulykken. Han var elektriker, ikke oljearbeider. Oljeeventyret var fremmed for meg. Det var en ny jobb han hadde fått. Vi visste knapt at han var der. Hadde aldri tenkt at det var en risiko.

Vi har hørt at han var ny i jobben. Han var på sitt første skift. Han skulle ikke vært der. Han hadde byttet for å komme hjem til oss etter påsken.

Vi fikk aldri vite hvor han ble funnet. Hvor var han da ulykken skjedde? Er spørsmål vi har stilt oss. Det er tungt å ikke vite. Ja – det er det.

PAPPA

Pappa har jeg har tenkt på. Jeg vet at savnet etter pappa har vært større enn sorgen. Sorgen minker gradvis, men savnet har økt mer og mer. Jeg tenker på pappa i alle anledninger han skulle vært med på. Jeg var nok var en skikkelig pappajente som liten, og garantert ville vært det fortsatt om jeg hadde fått lov. Jeg husker han som verdens snilleste, og veldig hjelpsom. Han var bare god. Han elsket å spøke med oss unger. Skulle bare ønsket at jeg hadde flere minner. Jeg husker godt de hyggelige stundene da han satt med gitar og spilte med oss rundt seg. Husker stemningen.

I ETTERTID

Det går fint med meg i dag. Men jeg slet mye i barndommen og tenårene med tankekjør og sorg over tapet av min far. Jeg var redd for å miste min mor også, tenkte mye på hva som skulle skje da. I tenårene utviklet jeg en periode noen tvangslignende ritualer, som å ikke tråkke på streker o.l. dette gikk heldigvis over etter hvert som jeg ble eldre. Det kom og gikk i perioder.
Jeg har vært misunnelig på venninner som har hatt begge sine foreldre. Likte ikke farsdag på skolen. Jeg var konstant bekymret for familiens økonomi. Vi hadde dårlig råd gjennom hele oppveksten, og det bekymret meg mye.

GUTTENE MINE

Jeg har to gutter, 18 og 20 år. Snakker ikke så mye om ulykken eller far. Kanskje det er fordi at de ser at jeg blir lei meg.

HALVSØSTER

Fikk aldri til å møte hverandre. Gjenopptatt kontakt i voksen alder. Kontakt på brev og Facebook. Hun bor inne i landet. Så vidt jeg vet har ikke hun vært nordpå. Det er det triste. Vi mistet helt

kontakten. Hun var veldig liten. Vi var ikke så gamle vi heller. Det var ikke før vi var større at vi lurte på hvorfor vi ikke hadde kontakt. Min halvsøster skrev brev, vi har holdt kontakt gjennom brev. Hun hadde sin mor igjen, hun hadde eldre brødre. Hun var så liten. Hun husker ikke noe av pappa.

MINNESAMLINGEN

En minnesamling kan skape et felleskap med folk som har opplevd det samme, som jeg ikke vet om og som har de samme følelsene og tankene som meg. Det kan være god trøst i det at man ikke er alene. Det var en stor (og vanskelig) beslutning å bestemme meg for å engasjere seg i Kielland-nettverkets arbeid. Var redd for at jeg ikke skulle takle det. Men i ettertid ser jeg at det har komme mye god bearbeiding ut av det. Jeg jobber meg gjennom all informasjon jeg kommer over i dag, og sorgen har blitt litt lettere etter det, selv om det er tøft å gå gjennom.

TANKER OM OPPFØLGINGEN AV BARN

Skulle ønske at jeg som barn hadde hatt en nøytral fagperson å snakke med og dele tanker og bekymringer med. Jeg var mye bekymret som barn. Ble spesielt redd for også å miste min mor. Kunne ikke dele denne redselen med noen, prøvde å unngå at andre i familien min ble lei seg, derfor sa jeg ingenting. Men hadde jeg hatt noen utenom familien å snakke med, så hadde det vært mye lettere. Jeg tror for min del at det også hadde vært fint med en sorggruppe for barn. Har alltid savnet å kunne snakke med noen som har opplevd det samme, eller noe tilsvarende. Derfor har det for med vært veldig terapeutisk å være på de to siste samlingene med Kielland-gjengen. Har plutselig blitt kjent med andre barn (nå voksne) som også mistet fedrene sine, og det å dele historier og det fellesskapet dette har gitt, har fungert som ren terapi. Pleier å si at jeg har fått meg nye Kielland-"søsken". Det har vært utrolig fint.

KOMMUNIKASJON I KRISESITUASJONER

Jeg har jo i voksen alder lært litt om krisehåndtering. Jobber i dag selv som barnesykepleier. Vet at det er viktig å gi barn rom for å utrykke seg, og få tilpasset informasjon, selvsagt tilpasset alder og modenhet. Det vi fikk tilbud om den gangen på 80-tallet var jo ingenting i det hele tatt. Har lært via egen erfaring at det ikke er sunt å holde sorg inni seg, men at man må få utrykke det på en eller annen måte. Tenker også at barn trenger mye informasjon, men at den må være tilpasset hva barnet tåler/ønsker.

I DAG

I dag lever jeg et godt liv. Er i full jobb som barnesykepleier, har familie og venner som betyr mye for meg. Jeg møtte som 24-åring mannen som jeg i dag er gift med, og etter det har jeg funnet en trygghet og ro som jeg ikke har hatt før. Jeg har også fått mer familie i min svigerfamilie som betyr mye for meg. Så jeg har i grunnen vært veldig heldig, og tror at takket være at jeg er en god plass i livet, så har jeg hatt krefter til å nå ta tak i denne ubearbeidede sorgen etter ulykken.

TONE SKIRSTAD AMUNDSEN (ENGLISH)

By Vilde Omdal, Melanie Solvei, Nghi Vuong Nguyen & Hannah Eileen Johansen (edited text to Marie Smith-Solbakken 13th February 2019).

PERSONAL DETAILS

Born in 1970
Grew up in Bodø, lives in Bodø
Paediatric nurse at Nordland Central Hospital
Married in 2001, has two boys, aged 18 and 20.

USE AND IMPLEMENTATION

Consent has been given for the interview notes to be published and included in the memorial collection on the Alexander L. Kielland accident and to be handed over to the Norwegian Oil Museum, the State Archives in Stavanger, the National Library and the Labour Movement Archive and Library for posterity (Emails of 13th of February 2019 and 7th of February 2024).

A conversation was held with Tone Skirstad on February 13, 2019, and she gave consent for her experiences and reflections to be included in the Memory Bank. Through the FOU project at UiS (spring 2024), a new conversation was held with Tone Skirstad. Her reflections from the 3rd of February 2024 have been incorporated into the text from the 13th of February 2019. This text has been approved by Tone Skirstad.

BACKGROUND

Daughter of the deceased Knut Agnar Amundsen. My father grew up in Bodø, where we still live. We had three siblings left in Bodø, as well as one half-sister who moved away due to my dad's new job.

THE ACCIDENT

I was only 9 years old. I remember watching the news. We were home alone. After the news ended, a family member came to the door. I thought it was strange. I didn't know what it was, didn't realise that what was on the news was related to my dad. I didn't realise that my dad was on the platform. I thought he was on another platform.

I was looking forward to his arrival after Easter. The next day, my mum gathered us in my little brother's room, and then told us. That he was there. It was sad. I mostly wanted to believe that he wasn't there, that he was not involved in the accident. There was no proof. We watched the television for the next few days, hoping that there would be information about survivors and that my father would be one of them, and that someone would call and let us know. But we never got a phone call, not from the authorities, the priest, the employer or anyone else. As I remember it, we finally got confirmation that my father had died via the television, when all the names of those who were confirmed dead scrolled on the screen.

We heard about that there were survivors and everyone believed and hoped they would find him. They found him after four days. It was unreal. I didn't believe it was true. I remember feeling very sad and retreating to my room to take care of myself. I didn't want to show others that I was sad.

THE SILENCE

Us kids didn't talk much. There was little room for grief back then. We retreated to our own rooms and grieved by ourselves. Mum didn't talk much, probably paying attention to her new partner. She spoke when we children took the initiative. She didn't grieve openly. It's hard to say whether it was the culture at the time, or out of consideration for her new partner, or to protect us. There was even less room to grieve or talk about dad in plenary. That meant we didn't, for her.

She tried to make the days better for us. She worked as a cleaner, she was there for us. It's a shame that we unfortunately lost contact with our half-sister for a number of reasons.

My grandparents on my mum's side were very good. They came and picked us up after a couple of days and took us on an Easter holiday. It gave us a break from the sad atmosphere at home and allowed us to think about something else for a while. We had a few nice days on holiday, but they didn't talk to us about the accident, ask us how we were feeling or what we were thinking. I think they thought it was best to just think about something else. I would have liked it if we could talk more about the accident.

THE FAMILY

We didn't hear anything from my grandfather or our paternal aunt after the accident. In retrospect, I've realised that my grandfather was probably bitter after my parents' divorce, and that he blamed my mother for it. Unfortunately, that affected his relationship with us children as well.

SCHOOL

I don't remember if I was at school the next day. When I arrived at school, the teacher said out loud that I, Tone, had lost my dad in the Alexander Kielland accident, and asked the other pupils to be kind to me. The teacher didn't talk about it afterwards. I received many compassionate looks. My fellow pupils found it difficult to talk about it. They involved me in their games. I found it okay. We didn't talk about it.

I would have liked one of the teachers to take me aside and ask me if I wanted to talk about it, but in retrospect I would have said no anyway. Because what I needed and wanted was information about what had happened to my dad, how he died and whether it was quick or whether he fought for a long time. How scared he was.

THE FUNERAL

My grandfather and my aunt organised the funeral and the practicalities, I think. Us kids weren't involved in that. But fortunately, we were allowed to come to the funeral, and that was essential in terms of processing.

I wanted to see him, because it was surreal, I wanted to see him to believe it. This meant that I never quite trusted that it was him lying there, not until I saw his identification report as an adult, where the characteristics were clear, and it has been good for me to finally get confirmation that it was him.

I realise as an adult that it was not good idea as he had been in the water for four days.

The grave

The grave is in Bodø. I take care of it. It means a lot to me. It is a place for me to go to, to express my affection for him and to take my mind off things. It has given me pleasure to take care of the grave, it has been my small contribution. My brothers do not have the same relationship with the grave as I do, we are different.

Alone

We felt alone here in the north, there was no one else here in the north who had anything to do with the accident. He was an electrician, not an oil worker. The oil adventure was foreign to me. It was a new job he had gotten. We hardly knew he was there. We had never thought it was a risk.

We heard that he was new to the job. He was on his first shift. He shouldn't have been there. He'd swapped to come home to us over Easter.

We never learnt where he was found. Where was he when the accident happened? These are questions we've asked ourselves. It's hard not knowing. Yes, it is.

My dad

Dad has been on my mind. I know that the longing for my dad has been greater than the grief. The grief is gradually diminishing, but the longing has increased more and more. I think about Dad on all the occasions he should have been there. I was probably a real daddy's girl as a kid, and I'm sure I would still be one if I had been given the chance. I remember him as the world's kindest, and very helpful, he was just good. He loved to joke with us kids. I just wish I had more memories. I remember the cosy moments when he sat with his guitar and played with us around him. I remember the atmosphere.

In retrospect

I'm fine today. But I struggled a lot in my childhood and teenage years with thoughts and grief over the loss of my father. I was afraid of losing my mum too, and thought a lot about what would happen then. During my teenage years, I developed a period of compulsive habits, such as not stepping on lines and the like. It came and went in periods. I've been jealous of friends who have had both parents. I didn't like Father's Day at school. I was constantly worried about the family's finances. We were financially strapped throughout my childhood, and that worried me a lot.

My boys

I have two boys, aged 18 and 20. I don't talk much about the accident or my dad. Maybe it's because they can see that I get upset.

Half-sister

Never got to meet each other. Resumed contact in adulthood. Contact by letter and Facebook. She lives in the country. As far as I know, she hasn't been up north. That's the sad thing. We completely lost contact. She was very small. We weren't that old either. It wasn't until we were older that we wondered why we weren't in touch. My half-sister wrote letters, we've kept in touch through letters. She had her mum again, she had older brothers. She was so young. She doesn't remember anything about her dad.

The memorial collection

A memorial gathering can create a community with people who have experienced the same thing, who I don't know about and who have the same feelings and thoughts as me. There can be comfort in knowing you're not alone. It was a big (and difficult) decision to decide to get involved in the Kielland network's work. I was afraid I wouldn't be able to handle it. But in retrospect, I can see that a lot of good processing has come out of it. I work my way through all the information I come across today, and the grief has become a bit easier after that, even though it's tough to go through.

Reflections on the follow-up of the children

I wish that as a child I had a neutral professional to talk to and share my thoughts and concerns with. I worried a lot as a child. I was especially afraid of losing my mum. I couldn't share this fear with anyone and tried to avoid upsetting others in my family, so I didn't say anything. But if I'd had someone outside the family to talk to, it would have been much easier. For my part, I think it would also have been nice to have a grief group for children. I've always missed being able to talk to someone who has gone through the same thing, or something similar. That's why it's also been very therapeutic to attend the last two meetings with the Kielland group. I have suddenly become acquainted with other children (now adults) who have also lost their fathers, and the sharing of stories and the community this has provided has been pure therapy. I usually say that I have gained new Kielland "siblings". It's been incredibly nice.

Communication in crisis situations

In adulthood, I have learnt a bit about crisis management. I now work as a paediatric nurse. I know that it's important to give children room to express themselves and receive appropriate information, of course adapted to their age and maturity. What we were offered back in the 80s was nothing at all. I've learnt from my own experience that it's not healthy to keep grief inside, but that you have to express it in some way. I also think that children need a lot of information, but that it must be adapted to what the child can tolerate/wants.

TODAY

Today I live a good life. I work full-time as a paediatric nurse and have family and friends who mean a lot to me. At the age of 24, I met the man I'm married to today, and since then I have

found a sense of security and peace that I never had before. I've also gained more family in my in-laws, who mean a lot to me. So I've basically been very lucky, and I think that thanks to being in a good place in life, I've had the strength to deal with this unresolved grief after the accident.

TONE AMUNDSEN SKIRSTAD: MIN HISTORIE FRA KIELLAND-ULYKKEN

OM MEG

Mitt navn er Tone Amundsen Skirstad, og jeg er datter av Knut Amundsen som omkom i Alexander Kielland-ulykken i 1980. Pappa var 42 år gammel og jeg var 9 år da ulykken skjedde.

Jeg ble spurt av Åse i Kielland-nettverket om jeg kunne tenke meg å dele min historie på samlingen i Trondheim januar 2024. Min umiddelbare tanke var at nei, det greier jeg ikke. For det første så har jeg vel aldri satt sammen min historie tidligere, og alle minner om og rundt ulykken er uklare og det gjør meg usikker på om det var sånn det var. Jeg har egentlig aldri bearbeidet følelser rundt ulykken ordentlig heller, så det gjør det vanskelig å snakke om uten at følelser kommer til syne. Det ble også tydelig da vi hadde en gruppe-seanse på treffet i Stavanger i september 2023, som også var mitt første treff med Kielland-familien, at det ble vanskelig å sette ord på noe som man egentlig bare har brukt mange år på å forsøke å fortrenge. Men jeg endte med å si ja, og jeg er glad for det i ettertid, selv om det ble like ubehagelig som jeg hadde trodd på forhånd. Å ha gått igjennom prosessen med å skrive det ned, og deretter si det høyt og dele det med andre med felles skjebne, gjorde at det fungerer som ren terapi, og man føler seg lettere etterpå.

ULYKKESKVELDEN

Pappa jobbet som elektriker hele sitt voksne liv. Han vokste opp, og bodde i Bodø inntil rett før ulykken skjedde. Han traff mamma, de giftet seg i 1965, og fikk til sammen tre barn; Frode, som var 12 år da ulykken skjedde, meg som var ni, og Kent, som var åtte år gammel. Våre foreldre skilte seg dessverre noen år før ulykken, og pappa, som hadde fått seg ny samboer og ei ny datter, som den gang bare var et år gammel, hadde kort tid før ulykken flyttet fra Bodø og sørover fordi han hadde fått seg jobb i Nordsjøen. Pappa jobbet mange år som elektriker i Haneseth i Bodø. Men på nyåret i 1980 hadde han akkurat fått seg ny jobb i Siemens, og skulle jobbe ute på plattform i nordsjøturnus. Det var det vi fikk vite var grunnen til at han skulle flytte fra byen og oss. Vi visste ikke, eller kan i hvert fall ikke huske hvilken plattform han skulle jobbe eller bo på. Han var helt nyansatt, og kjente trolig få eller ingen av sine kollegaer så vidt vi vet. Vi vet heller ikke om han gjennomgikk sikkerhetskurs eller ikke før han dro ut. Vi har forstått at han var på sitt første eller andre skift der ute når ulykken skjedde, og skulle egentlig komme hjem til Bodø rett etter påske for å treffe oss, og vi gledet oss veldig til det.

Kvelden da det skjedde var jeg og brødrene mine alene hjemme. Som mange andre barn på 80-tallet var også vi ekte nøkkelbarn, og var vant til å være endel alene hjemme. Jeg kan huske at jeg satt og så på TV da det plutselig kom en spesialsending angående ulykken. Husker at jeg opplevde det som voldsomt og skremmende, men tenkte faktisk aldri tanken på det tidspunktet at pappa kunne være der, og heldigvis for det. En stund etterpå, men samme kveld, ringte det plutselig på døra og en slektning av pappa, hans søskenbarn, sto utenfor og spurte etter min mor. Etter å ha fortalt hvor hun var, dro han igjen uten å si noe mer til oss. Jeg husker at jeg syns

det var rart, siden han aldri pleide å komme hjem på besøk til oss, men jeg tenkte ikke mer over det der og da.

Da mamma kom hjem på kvelden hadde vi barna allerede lagt oss, for det hadde vi gjort avtale om på forhånd. Så det var ikke før neste morgen at mamma samlet oss tre ungene, og fortalte at pappa hadde vært på plattformen. Hun fortalte at han nå var meldt savnet, men at hun ikke visste noe mer på det tidspunktet. Husker at jeg fikk helt sjokk, og at ingen av oss sa noe som helst, vi ble bare tause, veldig tankefulle og veldig lei oss. Vi gikk alle tre hver til vårt og sørget for oss selv i stillhet. Mamma har sagt i ettertid at hun ikke følte at hun håndterte denne situasjonen spesielt godt, og at hun har hatt dårlig samvittighet for det.

DAGENE ETTERPÅ

Dette skjedde rett før påska i 1980, og jeg husker at min mormor og morfar kom og hentet oss neste dag og tok oss med på påskeferie på fjellet, det ble vi veldig glade for, stemningen hjemme var jo bare trist. Vi fikk en fin ferie med campingvogn, ski og termos og alt som hører til. Det var deres måte å vise omsorg for oss på, og vi hadde noen fine dager på fjellet der vi fikk tenke på noe annet, og fikk mye oppmerksomhet. Men selv vår kjære mormor og morfar, som var vår trygge base gjennom hele oppveksten, snakket ikke med oss barna om ulykken, heller ikke de spurte hvordan vi hadde det og hva vi tenkte. Det var en slags «glem og gå videre»-mentalitet over det hele, som jeg har reflektert over i ettertid, som jo fungerte på et vis. Vi klarte å fortsette å leve videre tilnærmet normalt, som barn gjerne gjør. Men slik fortrengning har en pris tror jeg, og i perioder kunne tanker omkring ulykken komme plutselig over meg som en slags angst, med litt panikkfølelse omkring ulykken og på pappas vegne. Disse episodene syns jeg var litt vanskelig å vite hvordan man skulle håndtere.

Vi dro ikke på skolen igjen før etter påske, og jeg husker fortsatt at læreren startet dagen med å informere hele klassen om ulykken, og om at pappa hadde omkommet. Det gjorde han uten å si noe til meg på forhånd, og det likte jeg dårlig, men jeg sa ikke noe. Jeg var uforberedt, og syns det var svært ubehagelig med den uønskede oppmerksomheten, ville ikke ha den, og ønsket bare å være som de andre. Ingen klassekamerater turte forresten å snakke med meg om det, men jeg husker mange medlidende blikk den dagen. Da valgte jeg bare å snu meg bort, eller unngikk øyekontakt. Vår familie var så vidt vi vet, de eneste i Nord-Norge, og hvert fall i Bodø som hadde mistet noen i ulykken, så vi følte oss ganske alene. Hadde ikke lyst til å snakke med noen som uansett ikke ville forstå.

Vi fikk aldri noen telefon fra verken arbeidsgiver, myndigheter, eller prest. Men vi fikk til slutt bekreftet at pappa var omkommet via navnene som rullet på TV-skjermen. Det var tre eller fire dager etter ulykken sånn som jeg husker det. Vår farfar, som året før hadde mistet vår farmor i sykdom, og som nå også mistet sin eneste sønn, knakk fullstendig sammen etter dette. Farfar svinnet hen, var konstant deprimert, spiste dårlig, og havnet på sykehjem etter noen måneder, og døde rundt et år etterpå. Har alltid tenkt at han rett og slett sørget seg i hjel. I det året som gikk før han døde tok mamma oss med på besøk til ham hver lørdag, og vi husker at han gråt fra vi kom til vi dro, og at vi etter hvert prøvde oss på å slippe å være med dit fordi det var så trist,

men at mamma insisterte på at vi måtte bli med, for hans skyld. Syns enda det er uendelig trist at han ikke fikk noen hjelp til å håndtere sorgen sin bedre. Vi var jo tross alt bare barn som ikke forsto.

Begravelsen

Vi fikk heldigvis lov til å være med i begravelsen, og fordi den var i Bodø var den nok mye roligere enn mange av begravelsene som var på sør- og vestlandet med mye folk og journalister. Jeg mener at det kom en representant fra Siemens dit, men har ikke fått vite hvem det var, selv om jeg har forsøkt å finne ut av det. Utenom det var det kun familie, venner og tidligere kollegaer til stede. Jeg husker godt at jeg ønsket å få se ham i kisten, fordi jeg hadde et slags barnlig håp om at han kunne ha blitt forvekslet med noen andre, og kanskje overlevd på et eller annet vis. Men det fikk vi ikke lov til av begravelsesbyrået, som sikkert var forståelig nok. Men dette forsterket vår antagelse den gang, av at han ble funnet etter lang tid, og antageligvis rett før de avsluttet søk og startet opp med produksjon igjen. Jeg tenkte at han sikkert hadde blitt liggende lenge i vannet, og ikke så bra ut, kanskje til og med svært skadet. Det trodde vi jo fordi vi ikke fikk annen beskjed eller informasjon.

I ettertid har vi funnet ut, ved hjelp av Kielland-nettverket, at han mest sannsynlig ble tatt opp fra vannet allerede samme kveld, dette fordi han ble registrert som omkommet nr 27. Pappa ble funnet uten overlevelsesdrakt eller redningsvest, så enten var det ikke nok vester, eller så rakk han ikke å finne en. Så nå har jeg slått meg til ro med at han enten druknet eller frøs i hjel.

Bearbeiding

Det var for meg personlig, veldig viktig å få vite alt jeg kunne av detaljer, fordi fantasien alltid er så mye verre enn virkeligheten. Men vi fikk ikke vite noen ting, ingen informasjon fra noen som helst. Skulle likt å vite akkurat hva som skjedde med pappa. Hvor han jobbet, hva han gjorde før ulykken, hvem han bodde på lugar med. Små uviktige detaljer tenker man kanskje, men som for meg ville hjelpe mot alt tankekjøret i alle år. For meg ville det også ha vært en god hjelp i bearbeidelsen av sorgen.

Vi som barn fikk vite så lite, og det var sikkert ment for å skåne oss, men på en misforstått måte. Og jeg var redd for å spørre, fordi jeg ikke ville gjøre de andre i familien lei seg, hvis de var på en god plass, når jeg ikke var det. Som barn på 80-tallet så ble vi stille opplært til at den beste strategien var å bite tennene sammen, prøve å glemme og gå videre med livet. Det virket lettere, trodde jeg iallfall, å bearbeide tankene selv, eller aller helst prøve å fortrenge.

Men vi fikk likevel med oss mye via fjernsyn og aviser, og fantasien løp løpsk til tider om hvordan pappa døde, og når, hvor, og hvordan. Vi fikk aldri noe informasjon om dette, verken den gang eller i ettertid når vi har lett og søkt etter det.

Økonomi

Økonomisk fikk vi ungene etter hvert tildelt en sum, mener det var en sum på rundt 100 000 kr hver. Men siden våre foreldre var blitt skilt, fikk vår mor ingenting, og beløpet til oss ungene ble

satt under overformynderiet via advokat. Det var sikkert en grei sum verdimessig i 1980, men pengene ble låst på bankkonto uten å forrente seg noe særlig, og beløpet var ikke like mye verd når vi fikk tilgang til det da vi fylte 18 år. Mamma hadde i perioder 2 jobber for å få det til å gå rundt i oppveksten, ingen av dem godt betalte, og hun så seg nødt til å søke til overformynderiet for å kunne bruke av erstatningen for å ha råd til mer enn det absolutt nødvendige. Tror at det å stå med lua i hånda hos overformynderiet opplevdes svært ubehagelig for henne, men hun gjorde det for oss. Faktum er at disse pengene betalte blant annet for våre konfirmasjoner, det gjorde at vi kunne holde selskap, at jeg kunne få bunad som de fleste andre fikk, og at vi kunne få dekket sertifikat til bil når den tid kom. Dette gjorde at vi ikke følte oss så veldig annerledes enn de andre vennene rundt oss. Så vi er alle tre takknemlig for at vi hadde denne muligheten under oppveksten, hvis ikke hadde det blitt svært vanskelig.

ETTERTANKE

Men tross alt, så har det gått bra med oss alle tre i livet, og jeg tror ulykken har knyttet oss tre enda mer sammen enn det ellers ville gjort. I mitt bryllup ble det for eksempel min eldste bror som førte meg opp kirkegulvet, det tror jeg vi begge tenker på med glede. Det som jeg syns er synd, er at vi dessverre mistet kontakten med vår halvsøster, og det har vært et savn og føles som et tap. Selv om vi alle tre har vært igjennom perioder med både sorg, bitterhet, savn, sinne og vemod, og sjelden i fase med hverandre, så har de fleste dagene vært gode, og vi har lært oss å akseptere tapet på hver vår måte.

Men selv om sorgen har blitt blekere og mindre over årene, så har savnet alltid vært like sterkt, og kanskje til og med sterkere med årene. I alle livets store dager, spesielt etter at vi ble voksne, i bryllup, dåp, konfirmasjoner, farsdag, bursdager osv. Da har vi alltid manglet den ene. Men også i de litt mer uviktige dagene, som når vi har trengt noe fikset, eller har trengt en hjelpende trygg pappa å ringe til, har savnet vært der. Er fortsatt rett og slett misunnelig på venninnene mine som bare ringer til pappa når små problemer oppstår. Håper de vet å sette pris på pappaen sin. Men på den andre siden så måtte vi bli veldig selvstendige da, og det er jo god læring. Jeg er uansett veldig glad for at mine egne to gutter har verdens beste pappa, og det skal jeg sørge for at de aldri glemmer å sette pris på.

I kongens nyttårstale i år snakket han om at vi alle trenger hjelp av usynlige hender i hverdagen, når den blir for tung. Det syns jeg var veldig fint sagt, og jeg har alltid tenkt og følt at pappa har passet litt på oss på en måte. Noen som gir oss små tegn og leder oss umerkbart i rett retning når vi har gått oss vill. Det syns jeg er en fin tanke. Jeg velger å tro at han passer litt på oss fortsatt.

Tone.

Knut Amundsen
(Foto: Tone Skirstad Amundsen/Privat)

TONE AMUNDSEN SKIRSTAD: MY STORY FROM THE KIELLAND ACCIDENT

ABOUT ME

My name is Tone Amundsen Skirstad, and I am the daughter of Knut Amundsen, who died in the Alexander Kielland accident in 1980. My father was 42 years old and I was 9 years old at the time of the accident.

I was asked by Åse in the Kielland network if I would like to share my story at the gathering in Trondheim in January 2024. My immediate thought was that no, I can't do it. Firstly, I've probably never put my story together before, and all my memories of and around the accident are unclear, which makes me unsure if this is how it was. I've never really processed my feelings surrounding the accident properly either, so it makes it difficult to talk about it without my feelings coming out. It also became clear when we had a group session at the meeting in Stavanger in September 2023, which was also my first meeting with the Kielland family, that it was difficult to put something into words that you've spent so many years trying to repress. But I ended up saying yes, and I'm glad I did, even though it was as uncomfortable as I had thought it would be. Having gone through the process of writing it down, and then saying it out loud and sharing it with others with a common destiny, made it feel like pure therapy, and it makes you feel lighter afterwards.

THE NIGHT OF THE ACCIDENT

My dad worked as an electrician all his adult life. He grew up and lived in Bodø until just before the accident happened. He met my mum, they got married in 1965, and had a total of three children; Frode, who was 12 years old at the time of the accident, me, who was 9, and Kent, who was 8 years old. Unfortunately, our parents divorced a few years before the accident, and my dad, who had a new partner and a new daughter, who was only a year old at the time, had moved from Bodø and southwards shortly before the accident because he had got a job in the North Sea. Dad worked for several years as an electrician at Haneseth in Bodø. But in the new year of 1980, he had just gotten a new job at Siemens, and was going to work on the platform in a North Sea rotation. That's what we learnt was the reason why he was moving away from the city and us. We didn't know, or at least can't remember, which platform he was going to work or live on. He was a new employee and probably knew few or none of his colleagues as far as we know. We also don't know whether or not he underwent safety training before he went out. We understand that he was on his first or second shift out there when the accident happened, and was supposed to come home to Bodø right after Easter to meet us, and we were really looking forward to it.

The night it happened, my brothers and I were home alone. Like many other children in the 80s, we were also real latchkey kids, and were used to being home alone a lot. I remember sitting watching TV when a special programme about the accident suddenly came on. I remember experiencing it as violent and frightening, but I never actually thought at the time that my dad could be there, and thank goodness for that. Some time later, but that same evening, the

doorbell suddenly rang and a relative of my dad's, his cousin, stood outside asking for my mum. After telling us where she was, he left without saying anything more to us. I remember thinking it was strange, as he never used to come home to visit us, but I didn't think anything more about it at the time.

When mum came home in the evening, we kids had already gone to bed, because we'd agreed on that beforehand. So it wasn't until the next morning that mum gathered us three kids together and told us that dad had been on the platform. She told us that he had been reported missing, but that she didn't know anything more at the time. I remember being completely shocked, and none of us said anything, we just fell silent, very thoughtful and very sad. All three of us went our separate ways and mourned in silence. Mum has said in retrospect that she didn't feel that she handled the situation particularly well, and that she has felt guilty about it.

THE DAYS AFTER

This happened just before Easter in 1980, and I remember that my grandmother and grandfather came to pick us up the next day and took us on an Easter holiday in the mountains, which we were very happy about, as the atmosphere at home was just sad. We had a great holiday with a caravan, skis and thermos and everything that goes with it. It was their way of caring for us, and we had some nice days in the mountains where we could think about something else and got a lot of attention. But even our beloved grandmother and grandfather, who were our safe haven throughout our childhood, didn't talk to us kids about the accident, nor did they ask how we were feeling or what we were thinking. There was a kind of "forget and move on" mentality to the whole thing, which I've reflected on in retrospect, but it worked in a way. We managed to carry on living almost normally, as children tend to do. But this kind of repression comes at a price, I think, and at times thoughts about the accident would suddenly come over me as a kind of anxiety, with a sense of panic about the accident and on my dad's behalf. I found these episodes a bit difficult to know how to deal with.

We didn't go back to school until after Easter, and I still remember the teacher starting the day by informing the entire class about the accident and that my dad had died. He did this without giving me a heads-up, which I didn't like, but I didn't say anything. I was unprepared and found the unwanted attention very uncomfortable, I didn't want it and just wanted to be like the others. No classmates dared to talk to me about it, but I remember many sympathetic looks that day. Then I just chose to turn away or avoided eye contact. As far as we knew, our family were the only ones in Northern Norway, and certainly in Bodø, who had lost someone in the accident, so we felt quite alone. We didn't want to talk to anyone who wouldn't understand anyway.

We never received a phone call from Siemens, the authorities or a priest. But we eventually got confirmation that Dad had died via the names rolling on the TV screen. It was three or four days after the accident, as I remember it. Our grandfather, who had lost our grandmother to illness the year before and who now also lost his only son, broke down completely after this. My grandfather was wasting away, was constantly depressed, ate poorly, and ended up in a nursing home after a few months, and died about a year later. I've always thought that he simply

mourned himself to death. In the year before he died, mum took us to visit him every Saturday, and we remember that he cried from the moment we arrived until we left, and that we eventually tried not to go because it was so sad, but mum insisted that we had to go, for his sake. I still think it's infinitely sad that he didn't get any help to deal with his grief better. After all, we were just children who didn't understand.

THE FUNERAL

Fortunately, we were allowed to attend the funeral, and because it was in Bodø, it was probably much quieter than a lot of the funerals in southern and western Norway with lots of people and journalists. I think a representative from Siemens was there, but I haven't been able to find out who it was, even though I've tried. Apart from that, only family, friends and former colleagues were present. I remember well that I wanted to see him in the coffin, because I had a childlike hope that he could have been mistaken for someone else and perhaps survived somehow. But we weren't allowed by the undertaker, which was probably understandable. But this reinforced our assumption at the time that he was found after a long time, and probably just before they ended the search and started production again. I thought that he had probably been in the water for a long time and didn't look well, maybe even badly injured. That's what we thought because we had no other news or information.
In retrospect, we have found out, with the help of the Kielland network, that he was most likely pulled out of the water the same evening, because he was registered as deceased no. 27. Dad was found without a survival suit or life jacket, so either there weren't enough vests, or he didn't have time to find one. So now I've settled on the assumption that he either drowned or froze to death.

PROCESSING

For me personally, it was very important to get as many details as I could, because the imagination is always so much worse than reality. But we weren't told anything, no information from anyone. I would have liked to know exactly what happened to my dad. Where he worked, what he did before the accident, who he lived in the cabin with. Small unimportant details you might think, but which for me would help against all the thought process all these years. For me, it would also have been a good help in processing the grief.

As children, we were told very little, and it was probably meant to protect us, but in a misunderstood way. And I was afraid to ask, because I didn't want to upset the others in the family if they were in a good place when I wasn't. As children in the 80s, we were quietly taught that the best strategy was to grit our teeth, try to forget and move on with life. It seemed easier, or so I thought, to process the thoughts myself, or preferably try to repress them.

But we still learnt a lot from television and newspapers, and our imaginations ran wild at times about how dad died, and when, where, and how. We never received any information about this, either at the time or afterwards when we searched for it.

FINANCES

Financially, we kids were eventually allocated a sum, I think it was a sum of around NOK 100,000 each. But since our parents had divorced, our mum got nothing, and the amount for us kids was placed under the guardianship of a lawyer. It was probably a decent sum in terms of value in 1980, but the money was locked in a bank account without earning much interest, and the amount was not worth as much when we got access to it when we turned 18. Mum worked two jobs at times to make ends meet while we were growing up, neither of them well paid, and she had to apply to the guardianship office to be able to use the compensation to afford more than the absolute necessities. I think that standing with the cap in her hand at the guardianship centre was very unpleasant for her, but she did it for us. The fact is that this money paid for our confirmations, it meant that we could hold parties, that I could get a national costume that most others got, and that we could get a car licence when the time came. This meant that we didn't feel very different from the other friends around us. So all three of us are grateful that we had this opportunity growing up, otherwise it would have been very difficult.

AFTERTHOUGHT

But despite everything, all three of us have done well in life, and I think the accident has bonded the three of us even more than it would have otherwise. At my wedding, for example, it was my eldest brother who walked me down the aisle, and I think we both remember that fondly. What I think is a shame is that we unfortunately lost contact with our half-sister, which has been a loss and feels like a loss. Although all three of us have gone through periods of grief, bitterness, loss, anger and sadness, and rarely at the same time, most days have been good, and we have learnt to accept the loss in our own way.

But even though the grief has grown paler and smaller over the years, the loss has always been just as strong, and perhaps even stronger over the years. In all of life's big days, especially after we became adults, at weddings, christenings, confirmations, Father's Day, birthdays, etc. We've always lacked that special someone. But even on the less important days, like when we've needed something fixed, or have needed a helpful, safe dad to call, we've missed him. I'm still simply jealous of my friends who only call my dad when small problems arise. I hope they know how to appreciate their dad. But on the other hand, we had to become very independent, and that's a good learning experience. I'm still very happy that my own two boys have the best dad in the world, and I'll make sure they never forget to appreciate that.

In the King's New Year's speech this year, he talked about how we all need the help of invisible hands in everyday life when it gets too heavy. I think that was a very nice thing to say, and I've always thought and felt that my dad has looked after us in some way. Someone who gives us little signs and leads us unnoticeably in the right direction when we've lost our way. I think that's a nice thought. I choose to believe that he still looks after us a little.

Tone.

Knut Amundsen
(Photo: Tone Skirstad Amundsen/Private)

KENT AMUNDSEN

Av Marie Smith-Solbakken, 11. februar 2019.

PERSONALIA

F. 1971

BRUK OG GJENNOMFØRING

Samtykket i at notat fra samtalen offentliggjøres og inngår i minnesamlingen om Alexander L. Kielland-ulykken og overleveres til Norsk oljemuseum, Statsarkivet i Stavanger, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv og bibliotek for at ettertiden skal få del i dette. (E-post 11.02.2019)

FAMILIE

Sønn til omkomne Knut Agnar Amundsen.
Frode 12 år, Tone 10 år, Kent (meg selv) på 8 år, så Cathrin på knapt 2 år som var pappa sin, og en lillebror som var mamma sin.

BAKGRUNN

Bodø; gikk på skole til og med gymnas, på Bodin videregående. Jobbet så i kiosk
Bodde i Bodø til 23 år. Reiste til Bergen. Studerte historie på Universitet i Bergen. Har bachelor i historie. Jobber nå på et datasenter. Er forfatter i tillegg. Har gitt ut barnebok, og en tekst i en antologi. Bor på Osterøy i Vaksdal kommune.

ULYKKEN

Husker ikke så mye. Ble litt skjermet til å begynne med inntil mamma og de visste hva som var skjedd. Det var på nyhetene. Var 8 år og mye ute og lekte. Merket at det var en underlig stemning. Var noen bilder på TV. Visste ikke at pappa hadde noe med det å gjøre, men visste at han var i Nordsjøen.

Husker best den dagen det ble bekreftet at han var omkommet. Da tok mamma oss opp på soverommet. Hun satte seg på senga med oss unger og fortalte at pappa var omkommet. Jeg ble stille, men veldig trist.

Jeg hadde ikke sett pappa på en stund. Han hadde flyttet. Var litt forvirret. Visste ikke hva jeg skulle tenkte

FORSTOD IKKE AT PAPPA VAR DØD

Begravelsen det var rart. Jeg var stille. Har skrevet en novelle om det. Har brukt de erfaringer jeg fikk den gang i en novelle. Husker at det var mye stein, steinkirke, steingolv, steinvegger. Det var så kaldt. Alle syntes så synd på meg. Jeg forstod ikke det. Jeg var ikke død. Det var han som var død. Jeg hadde ikke forstått alt som skjedde rundt meg. Jeg fokuserte på detaljer rundt meg, som steingolvet, som små gutter gjør.

Mange syntes så synd på meg. Det var ubehagelig. Likte ikke være sentrum. Jeg fikk mye oppmerksomhet fordi jeg var den minste. Det var oppmerksomheten som var det dummeste. Det var dumt at pappa var død, men forstod det ikke.

Manglende åpenhet

Det var først mange år seinere at jeg forstod det. At man tok det innover seg at jeg faktisk en far som er død. Så tenkte jeg på årsaken til hva som skjedde. Så er det en ulykke det hele tiden dukker opp nye opplysninger. Det ligger fremdeles opplysninger som ikke er offentlige. Det er noe jeg funderer på.

En stund slo jeg meg til ro at det var en svikt i en sveiseskjøt. Ok, da der det en menneskelig feil, og det er lov. Men så er det ikke sikkert at det var bare det. Når man er 8 år er ikke det et problem, men nå er det problem at prosessen er lukket.

Man lurer på svar på hvorfor ens egen far er død. Og når det fremdeles er hemmelighold blir man kritisk. Da er det ikke rart at det blir konspirasjonsteorier.

Mamma og pappa skilt

Jeg hadde en grei oppvekst.
Mamma og pappa ble skilt, mamma flyttet sammen med en stefar. Etter to tre år fant pappa seg ny kjæreste. Det var ikke vanskelig å være skilsmissebarn. Mitt forhold til pappa ble fjernere. Husker ikke så veldig mye. Han flyttet sørover for å jobbe.

Minne

Mitt første minne i livet, er når han holder meg i lufta, jeg ligger oppå fotsålene hans, og ser ned på han, og vi ler. Det er godt å tenke på.

Pappa var veldig, veldig snill. Aldri noe kjefting, eller noe vondt i han i det hele tatt. God og snill. Det er godt å ha med seg.

Bestefar

Bestemor var død, hun døde i 1978. Pappa døde i 1980. Bestefar døde i 1981. Bestefar var gammel. Han var klassisk gammel, og sørget. Husker ikke hvordan han tok det.

Far selv

Jeg har en sønn på 7 år. Pappa betyr ganske mye etter jeg ble far. Jeg tenker ofte på at jeg ikke har vokst opp med min far. Jeg vil at han skal vokse opp med begge foreldrene sine. Jeg vil at han skal ha en far. Jeg prøver å etterleve å være snill og grei slik som pappa var.
Jeg snakker litt om pappa, han vet om det. Døden er en del av livet. Som jeg har opplevd i mitt liv. Det er ikke noe vi skjermer han for.

Det har preget meg ellers i livet. Jeg har ikke fått noen traumer. Det er en ting som alltid har vært med meg. Som stadig dukker opp igjen. Det kan være sånne absurde ting. Jeg kunne se en person på gata, og så tenkte jeg at han pappaen min, selv om jeg visste at han var død. Da reflekterer man over – hva det betyr å vokse opp uten en farsfigur som har veiledet meg gjennom livet. Den jobben måtte mamma gjøre.

MAMMA

Hun håndterte det veldig godt, hun er snill og tok godt vare på oss. Vi var fire unger, vi hadde også en halvbror.

Hun var flink med sorgprosessen, hun var åpen. Det er tøft å være mor til fire og håndtere dette. Hun har vært flink.

ØKONOMISK

Tror ikke det hadde noen innvirkning. Vi hadde en stefar i huset.

MINNES

Hver gang jeg i Bodø drar jeg innom graven og sier hei. Er det noe spesielt så sende jeg en hilsen til han.

NÅ – DET VIKTIGSTE MED KIELLAND-ULYKKEN NÅ

Større åpenhet om hva som skjer i en ulykke. Hemmelighold gjør at de etterlatte blir usikre. Helt klart at alt om Kielland må åpnes. All dokumentasjon må være tilgjengelig.

Vi må få alle opplysninger.

Tragedie å miste sin far.

Heldigvis har sikkerheten blitt styrket. Håper at vi lærer. Jobber litt med HMS selv.

CATHRIN GRINDEDAL

Av Marie Smith-Solbakken, 9. februar 2019.

PERSONALIA

F. 1978

cathrin_grin@hotmail.com
Leder for servitører på hotell Blix i Vik i Sogn
Gift med fire barn: 20, 18, 14 og 4 år

BRUK OG GJENNOMFØRING

Samtykket i at notat fra samtalen offentliggjøres og inngår i minnesamlingen om Alexander L. Kielland-ulykken og overleveres til Norsk oljemuseum, Statsarkivet i Stavanger, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv og bibliotek for at ettertiden skal få del i dette. (E-post 13.02.2019)

BAKGRUNN

Datter til Knut Agnar Amundsen, den yngste.

Født i Bodø, bodde første året i Bodø, så flyttet vi til Feios i Sogn. Flyttet til Feios.

FEIOS

Mamma og pappa planla hus på Vangsnes. Det var midt i de planene at ulykken skjedde. Ulykken skjedde noen dager før bursdagen min, 3. april. Egentlig skulle ikke pappa være ute da. Han hadde friperiode. En annen tilsett som ba om å bytte, så gjorde han det.

Etter ulykken bestemte mamma seg for å fortsette med huset. Vi bodde der et par år. Solgte huset, så flyttet vi Oslo. Der bodde vi i leilighet. Ingen av oss treivs der. Ikke de to eldre brødrene mine heller. Flyttet fra Oslo til Møre og Romsdal. Bodde der to og het halvt år, så tilbake til Sogn. Det var da min bestefar døde, at mamma ville tilbake til Sogn for å være og nær min mormor. Og her har jeg bodd siden 5. klasse på grunnskolen.

Jeg har videregående, gift fire barn. Var 20 år når jeg fikk han første. Har jobbet på hotell. Er leder for servitørene (bar, resepsjon og servering) på et lite hotell, Blix hotell. Hotellet ligger i Vik. Det brant ned. Så er det pusset opp. Fikk navnet for å hedre Blix for at han har pusset opp gamle kirker.

KIELLAND: HVORDAN DET VIRKET PÅ MEG

Jeg husker ikke pappa. Var veldig liten da han omkom. Jeg fikk aldri vite så mye om ulykken før jeg var 5-6 år. Da spurte jeg mamma om hvorfor jeg ikke hadde pappa. Da tok hun meg på fanget, fortalte om ulykken og hva som var skjedd.

Det var veldig vanskelig å snakke om. Jeg skjønte at det var vanskelig for henne å dele. Først de siste årene er har hun snakket om det.

BURSDAGEN MIN

Pappa hadde planlagt bursdagsselskap, med familie og sånt. Så ble det til at han skulle jobbe en uke. Hun var ikke begeistret for det. Bursdag skulle feires. Da hadde han sagt, jeg kommer jo hjem noen dager før, det skal gå fint. Men det ble ikke sånt.

TELEFON

Vi hadde ikke telefon. Hun (mamma) var hjemme hos bestemor. Det var en naboen som hadde telefon. Vi fikk greie på ulykken det på nyheten. Fikk telefon at han var savnet. I de dagene før de fant han, bodde jeg og de to brødrene mine hos bestemor og bestefar. De ville ikke at mamma skulle være alene. Det kom en ny telefon til naboen, de fortalte at de hadde funnet han.

De fant han inne i kinosalen eller i plattformen, de fant han på havbotnen. Det var der de fant han.

FORLOVELSESRING OG KLOKKE

Hun fikk overlevert klokka og forlovelsesringen. På innsiden var det gul maling. Mamma fortalte om det til meg. Han må ha kjempet og holdt seg fast. Hun fortalte at jeg hadde diltet etter henne hele tiden og hadde spurt «kor e pappa». Var liten, to år, med hadde fått med meg at noe var skjedd.

Det syntes hun var spesielt, at jeg spurt etter pappa hele tiden

EN DRØM OG ET MINNE

Jeg fortalte mamma om en drøm jeg hadde da jeg var 15-16 år. Jeg har sett han på bilder.

Det jeg drømte om var at han hadde holdt meg mens han lå på ryggen på golvet, så løftet han meg opp over seg, og så senket han meg ned mot en kjeks han hadde i munne sin. I det jeg fikk tak i kjeksen løftet han meg opp igjen, jeg syntes det var så morsomt. Lo, og så løftet han meg i full fart opp. Han gjorde sånt. Tullet med meg sånt.

Jeg fortalte det til mamma. Dette er sånt som han pleide å gjøre, fortalte mamma. Det var ikke et bilde av dette her i de bildene jeg hadde sett. Da fant hun det bildet, hvor han ligger på ryggen og med kjeks i munnen. Et minne som har ligget i bevisstheten

Det er det eneste minne jeg har om han. Husker han ikke att.

Fantaserte

En periode, da jeg var mellom 10-14 år, husker jeg at jeg hadde problemer med å aksepterte at han var borte. Jeg fantaserte at han jobbet på skip, var på skip og seila i utlandet

Oppgaven på skolen

Når jeg gikk 9. klasse fikk en oppgave fra læreren om å lage en historie om en ulykke. Jeg valgte å skrive om dette, brukte ulykken om oss. Det handlet om en mann som hadde forlovet seg og skulle jobbe på en plattform, om hva som skjedde, at den rystet kraftig og kveltret. Skrev om han og hva som skjedde, og at han skjønte det ikke gikk bra. Det lignet på Kielland-ulykken. Det hjelp meg å komme videre

Det var sjeldent vi snakket om det, meg og mamma. Det ble lettere for meg å snakke om det etter oppgaven. Læreren tok meg til side. Hun spurte om dette var ulykken til pappa. Da sa jeg ja. Da var det lettere. Klarte å akseptere det.

Vet lite om ulykken og hvordan andre har hatt det

Jeg visste lite om ulykken. Respekterte at mamma ikke ville snakke. Fått vite mer og mer om ulykken etter hvert.

Jeg har lest om det som er skrevet om ulykken. Har alltid lurt på hvordan andre hadde det. Er interessert i det.

Min mor

Hun har slitt, spesielt i starten. Hun fikk ikke hjelpen hun trengte. Hun har slitt med nervene. Det går lettere med henne nå. Da skulle ikke snakke da.

Hun stengte det inne i seg. Det ble liggende å gnage. Alle ulykker som skjer, reagerer hun på. Ble deprimert om ulykker skjedde. Minner kommer. Hun har fått hjelp i ettertid til å bearbeide. Har fortalte mer om pappa etter hvert. Hun sleit.

Minnes

Mamma og meg pleide å kjøpe ei rose i mange år. Reiste ned til sjøen, og la den på sjøen. Vi gjorde det uansett hvor vi var. Ikke alltid rose, men en fin blomst. Vi gjorde det hvert år i

mange år. Etter vi fikk kontakt med Frode og Tone, så tenner de lys for meg og. Frode er flink, han sender bilde av graven med lyset.

PÅSKEN

Det skjedde rundt påsketider. Har hatt problemer med påske og farger. Det er ikke mye gult. Vekker dårlige minner. Påsken er ikke noen stor feiring oss. Det var da ulykken skjedde.

Prøver å ta opp påskepynting, mannen min er vant med det. Jeg vil at ungene mine skal ha et naturlig forhold til påske.

BENTE HOFSTAD FRA FLATÅSEN UTENFOR TRONDHEIM

AV ELLEN KONGSNES, 14.1.2016, Trondheim.

PERSONALIA

epost: be-hofs@online.no

BAKGRUNN

Enke etter Per Hofstad, Siemensansatt som omkom på Alexander Kielland.

Per og Bente Hofstad hadde rukket å være gift i 6 år. De hadde to barn, ei jente Eva på 5 og et halvt år og en gutt på 2 og et halvt år. Husker datteren faren?

Det er ikke lett å si om hun husker eller om hun er blitt fortalt det hun tro hun husker. Men hun har noen glimt, for eksempel av pappa på ski med pulk i snøen.

ULYKKEN

De hadde ikke telefon den gangen i 1980 da Alexander Kielland-ulykken skjedde. Den 27. mars var Bente i huset de bodde i den gangen, på Flatåsen i Trondheim.

Alt var ferdig pakket. De skulle reise på påsketur dagen etterpå. Bente holdt på å vaske, derfor var ikke fjernsynet på. Svigerforeldrene kom innom og lurte på om hun visste hvo r Per var. De hadde hørt om ulykken. Det var mye som ikke var som det skulle være den dagen. I Nordsjøen var det tåke og dårlig vær. Vi visste ikke at han var på Alexander Kiellandplattformen. Hverken vi, foreldrene eller Siemens visste det.

Foreldrene til Per og Bentes foreldre kom til huset på Flatåsen. De lurte på om jeg visste hvor han var. Jeg trodde at jeg visste at han var på Alfa-plattformen. Den usikkerheten levde jeg med til neste formiddag. Da skjønte jeg. Og utpå ettermiddagen kom presten og politiet, kledd i sivil. Vi var ikke sikre selv om vi var sikre. Han var ikke funnet. Politiet spurte etter spesielle kjennetegn.

Det hadde han. Et arr etter en nyresteinoperasjon som strakk seg fra navlen og bakover til midt på ryggen. Om kvelden da det skjedde hadde ungene hadde lagt seg. Foreldrene mine sov over og neste dag reiste vi hjem til dem på Byåsen for de hadde telefon. Da det ikke hadde kommet noen telefon fra ham utpå formiddagen, skjønte vi det. Alle som var på plattform i Nordsjøen ringte jo hjem for å fortelle at de levde.

Følelsen var helt forferdelig. Jeg følte at jeg var ferdig med livet. Jeg var 23 år og ferdig med livet. Det kom hverken apati eller gråt. For jeg hadde to unger å passe på. Men innvendig var det et kaos. Bente begynner å røyke igjen. Og hun drikker kaffe hele tida. Røyken er en trøst ennå. Når tårene kommer sier jeg til meg selv, ta deg en røyk nå, så går det bedre.

Dagen etterpå fikk vi vite at han var funnet.

SORGEN

Så bisart det enn kan høres ut, men midt i alt dette var det at han ble funnet et gledens budskap. Vi visste jo at han ikke var i live. Da var det nest beste at han ble funnet. En av de ti siemensgutta som døde ble aldri funnet. Foreldrene hans fortalte at de skatt til hver gang telefonen ringte i mange år etterpå.

Var gravsteinen viktig for ungene? Da de vokste til var det nok greit å ha noe håndfast, at han ikke bare forsvant på sjøen. Men i begynnelsen kunne jeg ikke ha med begge barna på grava sammen. Minstemann forstod det ikke det med et gravsted. Han skjønte ikke hvorfor vi ikke bare kunne grave ham opp. Det var en stor belastning for eldstejenta som da var seks år og forstod mye mer. Hun hadde et stort behov for blomster og pynting slik større barn og ei jente trengte. Derfor var det ofte vi to som gikk til grava.

Jeg tok med barna dit hver for seg. Bente synes også det er godt å vite hvor han er.

Det hadde vært en stor ekstra belastning å ikke vite. Jeg er ikke religiøs men jeg liker å vite at ting bare ikke forsvinner ut i intet.

Per ligger på Havstein kirkegård i Trondheim. I samme kirke er han også døpt, konfirmert, gift og begravet. Egentlig hørte Flatåsen til Leinstrand kirke. Men etter noen omganger fikk vi begrave ham på Havstein. Det er mye som ikke har vært helt rett fram etterpå. Møtet med Trygdekontor et, for eksempel.

Turnusen og skiftarbeidet i Nordsjøen var ukjent for de som skulle beregne pensjonen. Jeg tror at samfunnet har lært en masse av Alexander Kielland om hvordan mennesker ikke skal behandles. Vi ble helt overlatt til oss selv. I dag er det jo krisepsykiatri og all slags. Diss e fagfolkene fantes den gangen også. Men de var ikke der for oss.

Da jeg utpå høsten trengte å snakke med noen som ikke gråt sammen med meg tok faren min kampen og kjempet som en løvepappa. Han fikk meg inn hos familievernkontoret. Det satte en del ting på plass for meg.

Bente var ei ung enke på 24 år, alene med to små barn. Men hun stod også i en skvis med Perssørgende foreldre, særlig far. Svigerfar ville trøste og hjelpe. Han ville gjerne overta som pater familias. Han ville hjelpe men han skjønte ikke at han gikk for langt. For han sørget slik selv at han ikke så.

Per og Bente hadde allerede hatt planene klare og skulle begynne å grave ut den nye tomta på Uståsen på Kattem. Nå ønsket svigerforeldrene å kjøpe nabotomta for å kunne være nærmere. Heldigvis ble det ikke slik, kanskje innså de selv at det ikke ville vært så heldig.

Svigerfar kjempet for sannheten om Alexander Kielland-ulykken. Han trodde ikke at alt hadde kommet fram. Men for meg ville ikke sannheten gi meg Per tilbake. Ja, vi skal lære av det. Men likevel.

Foreldrene hans var nok litt skuffa over min mening her. Men jeg klarte det ikke. Jeg skulle være både mamma og pappa og i tillegg bygge hus. Min rettesnor har alltid vært at jeg skal kunne stå inne for innsatsen min og at per fra det hinsidige skal kunne nikke å si at hun klarte seg bra og gjorde så godt hun kunne. Jeg har et nært forhold til alle mine barn.

Eldstedatteren min sa i konfirmasjonstalen sin at hun hadde to ting å utsette på meg: den ene var at jeg røkte. Det andre var at hun ikke fikk hest. Det kan jeg leve med.

Eldstejenta tok på seg et veldig stort ansvar etter ulykken. Hun har en veldig sterk empati. Fremdeles er hun veldig redd for å såre folk. Når hun var ute og lekte kunne komme inn i rekkehuset og rope på mamma. Da måtte jeg komme helt ut i gangen og vise meg fram, slik at hun så ansiktet mitt. Hun måtte inn og se at jeg ikke gråt. Hvis hun så at jeg var lei meg og gråt, kom hun inn fra leken. Derfor var det opp til meg å ta meg sammen slik at hun fikk leke som andre unger.

Alle søsknene er nære. Eldstejenta Eva bor litt lenger nedi samme gate med to barnebarn. Men akkurat langt nok unna til at de må ta ytterjakke på for å besøke hverandre.

Huset vårt har alltid vært ungene. Jeg var jo en ung mor med mye energi. Hjemmet hos oss var en samleplass for hele nabolaget. Vi voksne var aktive i korps, idrett og som klassekontakter. Det hendte at vi måtte kjøre to biler fordi alle de andre sendte ungene sine ned til oss. Det er sånn det er med aktive foreldre. Du møter igjen de samme i korps, og idrettslag og FAU.

Kampen for å skape et hjem ble mitt livsprosjekt.

Like etter ulykka fikk Bente to nødplasser i barnehagen på Flatåsen. Da de flyttet til det nye huset på Uståsen året etterpå, fikk hun barnehageplasser der. Egentlig var lysten til å flytte bleknet, men Eva skulle begynne på skolen og det ble et mål å komme i hus til skolestart. I den nye barnehagen på Katten hadde mor Bente et behov for å snakke med personalet om situasjonen i familien. Jeg ba om et møte både med barnehage og skole og jeg ba dem bistå meg med å se jentene mine. Jeg ville at de skulle kjenne historien slik at de kunne se det og forstå det hvis det kom noen reaksjoner mens jeg ikke var der. De kunne jo komme til å vise sinne eller frustrasjon eller sorg eller noe annet, jeg kunne ikke vite hva som kunne komme.

Det var ikke vanlig at foreldre ba om en samtale på den måten. Jeg ble møtt med litt forundring, men det var likevel positivt.

Heldigvis kom det aldri noen reaksjoner på skolen eller i barnehagen. Ikke hjemme heller. Vi har snakket når ungene har hatt behov. Jeg har forsøkt å svare ved å fortelle sannheten slik jeg opplevde den. Og vi har bladd i album. Særlig sammen med eldstejenta, hun hadde et enormt behov for å se i album. For meg var dette både godt og vondt. På mange måter hjalp det også meg i sorgarbeidet. Det hjalp meg med å møte verden. Det ble viktig for meg at Per ikke skulle ties i hjel. For barna mine sin skyld. Ungene hadde behov for å snakke om han. Det

hadde jeg også. Men omgivelsene ville helst la være. Venner var redde for at jeg skulle begynne å gråte. Jeg har opplevd at folk krysset gata for å slippe å prate med meg. Fordi de ikke turte. Etter to slike opplevelser bestemte jeg meg for at hvis det skjedde igjen, skulle jeg gå etter. Det gjorde jeg. Da jeg tok henne igjen sa hun at hun ikke visste hva hun skulle si. Jeg sa at hun ikke trengte å si noe. Hun trengte bare å gi meg en klem. Neste gang jeg traff henne sa hun at hun var glad for at jeg hadde de stoppet henne.

Døden kan være tøff. Mange kan synes at en minnestund er unødvendig. Senere skjønte jeg at minnestund er til for å få unnagjort det første møtet. Pers minnestund ble holdt i Frimurerlogen i Trondheim. Lokalet var stappfullt. Selv husket hun veldiglite. Men lokalet var fint og det gir gode vibrasjoner. Familien valgte ofte Frimurerlogens utleielokaler når de hadde samlinger.

Huset: Det nye huset i Uståsen hadde Per og Bente valgt ut sammen. Huset var bestilt, sammen med rørlegger, gravearbeid og alt mulig annet. Det ble en pause, kan du si. Så måtte det nye byggetillatelser til og noen runder med kommunen. Men pappa hjalp meg. Det føltes tyngre å være på den nye tomta enn i huset på Flatåsen. Her var alt tomt og her var jeg veldig alene. Da var løvepappa god å ha igjen. Han sa til meg at vi tar ett skritt om gangen. Og hvis du ikke vil flytte inn, så kan du selge. Ett år etterpå så ting annerledes ut. Vi flyttet inn i mars 1981. Og Bente hadde funnet lykken igjen.

Ni måneder etter ulykken, møtte hun Sverre. Jeg var ung. Og jeg hadde bare gode minner og ekteskap og samliv.

Hun møtte Sverre på travbanen der hun jobbet ekstra i utbetalingsluka. Sverre spøker med at hun tok med seg den største gevinsten hjem selv.

Jeg har bare en ting å si om han; at jeg og ungene har vært heldige. Han var like ung som meg og han tok hele pakken.

Jeg hadde jo fått vokse med oppgaven. Han måtte ta en ferdig pakke, med to unger og neste ferdig hus. Bente fikk 800.000 i erstatning for tapet av Per. Det kom noen kommentarer omkring forsikringsutbetalingen og lykkejegeren som hadde kapret enka.

I 1980 var det mye penger. Huset kostet 300.000. Det sier litt om størrelsen på summen. Noen så bare pengene og ikke ansvaret som Sverre også tok på seg.-

Samtidig var ikke jeg ferdig med å sørge. Men jeg fikk lov til å gjøre det. Jeg har grått på skulderen til Sverre over at jeg har savnet Per. Sverre er veldig omsorgsfull og var overfor mine humørsvingninger. De kan komme ennå. Han har lært når han bør ta en tur i kjelleren og når det er tid for å holde rundt meg. Det var en bratt lærekurve for en ung mann.

Men hos meg stod ungene først. Da vi møttes var det godt for meg, men likevel var min beskjed til ham tydelig: Kjemien med ungene måtte fungere. Og jeg måtte få stå på egne bein. eg hadde ikke behov for å gifte meg igjen. Jeg hadde behov for å kunne stå på egne bein, å

være selvstendig. Jeg tror Per ville likt Sverre. Ytre sett er de ulike. Per var 1.85 og mørk, mens Sverre er 1.73 og lys. Men inni er de samme type.

Men Sverre er ikke en erstatning. Per er Per og Sverre er Sverre. Når jeg ser tilbake og ser hans forhold til barna, ser jeg at jeg har gjort riktig med å bli sammen med Sverre. Jeg tror det er to ting som har gjort at det har gått så bra: Sverre har vært sitt ansvar bevisst. Og jeg har sluppet ham til. Svigerforeldrene synes det var vanskelig at Bente fikk ny kjæreste.

Svigers taklet det ikke i begynnelsen. Det var ei tøff tid. Det var vanskelig for meg å forklare dem at jeg fortsatt var like glad i Per og at man kunne være både trist og glad samtidig. Men det skal mine svigerforeldre ha. De har tatt imot Sverre og blitt veldig glad i ham.

FORHOLD TIL HAVET

Jeg er veldig glad i havet. Han hytte og en liten båt i Taftøysundet på Hemne, vis av vis Hitra. Der kan Sverre og jeg reise ut med båten og spise formiddagsmat midt utpå. Jeg har aldri tenkt at det var sjøen som tok Per. Det var oljeeventyret. At det kunne skje en slik ulykke hadde ikke streifet meg. Det jeg var redd for var helikopterturene, der hadde det jo skjedd ulykker. Etterpå har jeg ikke følt behov for å vite akkurat hvor han døde. En siemenskamerat fortalte meg at Per hadde sagt; slapp av, den velter ikke. Etterpå har jeg tenkt; Faan, hvorfor fikk han ikke heller panikk, da hadde han kanskje overlevd. Men jeg kan forstå hvordan han tenkte. Hvem kunne tro at en svær plattform kunne velte. Har hun vært bitter, nei hun tror ikke det. Hvis jeg har vært bitter, er det på meg selv. Per var på sin tredje tur. Jeg hadde lenge strittet imot at han skulle jobbe offshore, men han ønsket å reise ut. Tenk om jeg hadde nektet litt til. Men vi kjenner ikke morgendagen. Heldigvis. Det er 35 år siden men jeg husker det som om det var i går.

Tiden leger alle sår, heter det, men det er ikke sant. Såret vil alltid være der. Sånn som når det skjer ting som på Utøya, da åpner såret seg. De ungdommene var enda yngre enn oss.

Det vondeste å tenke på i forhold til Per er tanken på alt han ikke fikk oppleve. Det er det verste ved ta unge dør. De har ikke begynt å leve ennå. Derfor fikk jeg et barn til, Tone. Det var ikke rett av meg at han ikke skulle få oppleve å ta imot en baby. Han skulle også få oppleve et svangerskap og kjenne lukta av en liten nyfødt. Jeg innrømmer at jeg var litt urolig for at han skulle behandle ungene forskjellig. Men ingen av ungene, hverken Eva, jan Helge eller Tone, har gitt uttrykk for at de ble forskjellsbehandlet. Vi tenner lys på Pers grav hvert år og Sverre har vært med meg i alle årene. Pers gravsted er en dobbeltgrav. Hvor skal Bente selv begraves. Jeg har tenkt tanken, men har ikke funnet svaret. Kanskje er det ikke jeg som skal bestemme det. Sverres mor ble selv enke tidlig Der ble Bente tatt imot med åpne armer.

Etter ulykken ble det viktigere for meg å ikke bøye av når noe var viktig for meg. Det hadde nok med alt sammen å gjøre, at svigerforeldre og andre forsøkte å bestemme over meg. Jeg skulle faan ta meg vise dem.

En ting er jeg 110 prosent sikker på og det er at Per aldri hadde villet at jeg skulle være alene.

Jeg kom ned på beina. Men jeg har ikke landet der alene. Jeg har hatt god hjelp. Noen har vært spesielt viktige, slike som naboen min på Flatåsen. Hun ringte på døra mi hver eneste dag. Det er veldig lett å tenke at jeg skal gjøre det i morgen, men hun gjorde det hver dag. Jeg hadde også ei tante som ringte. Hun kom hun hjem til oss og la på rene sengeklær etter at jeg hadde tatt av de skitne, men ikke hatt krefter til å legge på nytt. Det er en kunst det; å tørre å bry seg, men uten å blande seg.

ROSE BJØRG JØRGENSEN FRA SANDEFJORD

Av Else M. Tungland, 17. februar 2016.

PERSONALIA

3225 Sandefjord

BRUK OG GJENNOMFØRING

Godkjent

HVORDAN OPPLEVDE DU ULYKKEN?

Visste ingenting før søsteren min ringte og fortalte at det hadde vært en ulykke i Nordsjøen på AK. Jeg var i syklubb og tenkte at det sikkert ikke var så farlig.

Den har jo 5 bein så det kan jo ikke skje noe alvorlig. Jeg gikk inn til de andre igjen, men ba om å få se nyhetene klokka 9. Da var det nyheter på svensk TV. I slutten av sendingen

Kom nyheten om at AK hadde veltet og at de holdt på og ta opp levende og døde.

Da reagerte jeg.

Jeg kjørte hjem. Ungene på 13-15 år var hjemme alene.

De så på nyhetene når jeg kom hjem.

Satt oppe hele natten og så på TV. Jeg fulgte med da de viste de som kom inn med helikopter. Så om jeg kunne se mannen min, men det gjorde jeg selvfølgelig ikke.

Å VENTE I UVISSE

Det hendte på en torsdag. Jeg ventet på at arbeidsgiveren hans skulle ringe meg. Han jobbet på TS – Contractor. Jeg ringte ikke til dem for jeg tenkte at de hadde sikkert nok å gjøre. Jeg ventet helt til klokka 3 dagen etter. Jeg var redd for at de skulle gå hjem etter dette, for det var jo helg. Da fikk jeg beskjed om at jeg kunne ringe politiet i Stavanger.

De visste ikke mye der heller, men jeg fikk snakke med en politimann (Bengt Rode).

Det kom en prest på søndag. Jeg syntes det var dumt å komme da, før vi visste noe sikkert. Han mente det nok godt.

TELEFONEN

Mandag fikk jeg beskjed om at Arne var funnet.

Det var den politimannen jeg hadde snakket med tidligere som ringte. Jeg ante ikke om han var gammel eller ung, bare at det var en omtenksom mann. Da han ringte til meg spurte han først om jeg hadde noen hos meg. Jeg syntes det var flott at han tenkte på at jeg ikke bare satte der alene i en krok.

DU SENDTE BLOMSTER TIL HAN ETTERPÅ?

Ja, de politifolkene hadde det sikkert ikke heller så lett. Han fortjente virkelig en blomsterbukett.

ET MINNE

Vi var i Tananger når Arne var med å bygge disse svære søylene. De var kjempehøye. Vi tok en nettingheis utvendig opp på søylene. Mannen min syntes det var gøy. Han ville vise barna dette fantastiske han var med på, på toppen skulle vi gå fra en søyle til en annen. Der det kun noen rør som rekkverk. Da fikk jeg panikk.

TIDEN ETTER

Etter ulykken var jeg alene i noen år. Traff en ny mann som døde av kreft nokså fort. Etter dette har jeg klart meg med barn og barnebarn.

Jeg har en venninne i Stavanger og har besøkt henne mange ganger. Det tok mange år før jeg orket å se momentet over ulykken, brutt lenke.

ERSTATNING

De sa at jeg skulle få 1 million i erstatning, men så ble det ble trukket skatt og 200.000 i oppkapitalisering til folketrygden. Så 550.000 var det jeg fikk utbetalt fra oppgjøret.

Synes at dette ble helt feil!

I tillegg hadde sjefen i firma mannen som min jobbet i med seg en sjekk på 250.000 i begravelsen. (Watne het han i TS-contractors.)

Vi hadde egen forsikring i tillegg, så det ble over en million til sammen, men det var ikke slik det skulle være!

Jeg var flink med penger så vi klarte oss bra.

FAMILIEN HAGEN FRA LILLESAND

HJØRDIS HAGEN (1941-2017)

Av Marie Smith-Solbakken og Hans-Jørgen Wallin Weihe

PERSONALIA

F. 1941

GJENNOMFØRING OG BRUK

Samtale hjemme hos Hjørdis Hagen 24.10.2015. Det ble tatt notat fra samtalen, avtalt å gjennomføre ny samtale med begge sønnene tilstede samt fotografering. Foto gjennomført 10.11.2015. Notat fra første samtale ble vist Hjørdis og sønnene. Det ble gjort noen små korrigeringer. Den andre samtalen ble gjennomført som en felles samtale med mor og sønnene, og det ble fotografert. Det ble gjort ny avtale om å fotografere ute i dagslys noen dager senere.

Notat fra samtalene er oversendt til Kenneth Hagen som skal sørge for at alle tre for anledning til å lese notatet og gjøre korrigeringer. Det bes om samtykke til å kunne bruke notatet som et grunnlagsdokument i vår fremstilling av Alexander L Kielland-ulykken herunder fotofortelling, essays og polyfoni som er en sammenstilling av ulike utsagn fra ulike personer.

Samtykke gitt av alle 20.06.2016.

Samtykket i at notat fra samtalene offentliggjøres og inngår i minnesamling om Alexander L. Kielland-ulykken som overleveres Norsk oljemuseum, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv og bibliotek for at ettertiden skal få del i dette. SMS 1.1.2019, Kenneth Hagen.

BAKGRUNN

Hjørdis Hagen mistet mannen sin Kjell Hagen og bror Arne Thomassen i ulykken. Verken Kjell eller Arne ble funnet.

Hjørdis var gift med Kjell Hagen (omkom) og de sønnene

Kenneth Hagen (15 år 1980) og Johnny Hagen (12 år 1980)

Hjørdis er søster til Arne Thomassen som omkom. Han var gift med Mariann Thomassen. De hadde barna Marita Thomassen, som bor i Vågsbygd i Kristiansand og sønnen Raymond Thomassen som bor i Høvåg

DE FØRSTE DAGENE

Tøffe tak. Giftet meg i 1963, hadde vært gift i 17 år da det skjedde.

Han var just begynt, hadde ikke vært hjemme en tur engang. Begge to hadde nett begynt, mannen min og broren min. Ulykken skjedde på en torsdag. Det skjedde halv sju.

Han skulle være på en annen plattform. Han er ikke der han, tenkte jeg. Han skulle være på Albuskjell Alpha, det var hva jeg trodde. Jeg sendte min sønn til av sted til konfirmasjonslesing. De skjønte vel mer enn det jeg skjønte. Lederen sendte han hjem.

Jeg ante uro, og slo det fra meg. Svigerinnen min var helt annerledes. Hun var sikker på at de var borte.

GUTTENE

Sønnen vår, han eldste, han på 15, han tok det veldig alvorlig. Han på 12 år tok det ikke så alvorlig. Han viste det ikke sånn. 15 åringen stod bare å kikket gjennom vinduene. Mange kamerater som kom til han, og fikk han med igjen.

SAVNET

På lørdag kom presten og fortalte meg at han var savnet. Kjell hadde bestilt telefon. Den var ikke kommet til oss den gang. Presten kom på huset. Jeg husker ikke hva han sa.

KJELL HAGEN OG ARNE THOMASSEN

Min mann, han var maskinist. Han hadde jobbet i Nigeria i 3 år. Vi var der alle sammen en sommer, så begynte han i Nordsjøen. Jeg hadde lyst å ha han hjemme.

Min bror og han hadde bare hatt en tur, de bodde på samme plass der ute, og de ble borte begge to. Jeg har fått vite at Abrahamsen og min mann satt i kinosalen og bror min i byssa.

Kjell og Arne hadde ikke vært ute før. De var ikke kjent på plattformen.

VÆRET

Fælt vær

DAGENE SOM FULGTE

Jeg leste ikke aviser på fjorten dager og hørte ikke på radio var redd for å se navnet hans. Han var savnet. Stengte postkassen og dro ut kontakten til radio og tv.

Gjorde noe hele tia. Støvsuget. Har ikke noe valg, hadde to unger, måtte stå i det. Tenkte det er jo de som har mistet hele familien før, og de har overlevd. Det var tøft.

Det var tøft å skulle bestemme alt selv.

Minnestund i Vestre Moland

Det var felles minnestund i Vestre Moland for min bror, min mann og en til.

Minnemarkeringer

Husker lite fra det, det var tøft.

Deltok på minnestund også i Stavanger, ved plattformen, tre år etterpå, så var det minneplaten. Siste gangen tenkte jeg, nå må det snart være nok.

Fikk en innbydelse, til minnehøytid, på 30 års markeringen, gikk ikke. Så først innbydelsen etterpå, trodde det var noe reklame.

Jeg trenger ikke alle de markeringene for å huske. Jeg synes ikke det er så greit. Du ripper oppi det hver enda gang.

Historien er viktig

Vi og ripper opp, er det vanskelig? Ja, men nå er det sånt. Torsdag eller fredag kan du møte sønnene.

Det er viktig for mine barnebarn at det blir en historie og at den blir fortalt. Det er viktigere enn at den aldri blir fortalt.

Familien ble berørt

Hadde kontakt med mange i familien.

Svigermor; hun opplevde det – hun sa ikke så mye, hun var et tøft menneske. Mistet mannen i 1977, etterpå mistet hun sønnen.

Nå er det for mye når noe skjer. Mistet både mann og bror. Vi var ti søsken, nå er vi ni igjen.

Savnet og guttene

Det var ikke så veldig annerledes å være alene. Jeg har alltid vært mye alene, det funket som det alltid hadde gjort. Det var ting jeg ikke kunne gjøre, som ble gjort når han kom hjem. Men så ble jeg helt alene, han var borte, han ville aldri komme hjem mer.

37 år ble jeg enke. Savnet etter han var stort. Jeg ble alene med ungene oppover. Konfirmasjonen ble annerledes enn jeg hadde tenkt. Han kunne velge om det skulle være hjemme eller ikke, så ble det hjemme.

Jeg vet ikke hvordan det virket på guttene, vi snakket ikke om det. Han på 15 år stod bare og så ut vinduet. Han på 12 sa ikke så mye. Jeg vet ikke

Jeg sa til guttene: «nå må dere spise!» Da sier de: «Det må du å!»

Sønnen min jobber i Maritime Protection, jobber som prosjektleder. Jobber med maritime sikkerhet. De er i Brasil rundt alle veier. Den yngste er anleggsgartner, de er veldig forskjellig.

ERSTATNING

Vi fikk et engangsbeløp, vi klarte oss.

SORG

Klarer litt av hvert, når jeg må. Det tok mange år, to tre år før jeg kom over det. De første årene så kjente jeg at jeg ikke hadde lov å le. Kan ikke le lenger, jovisst kan du le, sa presten. Vi hadde en så veldig god prest. Jeg sa det til han en gang at jeg synes ikke jeg hadde lov å le. Presten sa du må bare le. Presten var til hjelp.

Til og med når jeg er på kirkegården, kan jeg le. Så står vi der og ler høyt på en kirkegård, passer det seg ? Han hadde ikke noe imot at jeg gikk ute og lo.

MINNER

Det er i grunnen det du husker best er de gode minner. Vi var på båttur og greier, da satt jeg bak og øste, og han styrte båten, jeg var ikke redd, nei jeg var ikke det.

Han lo mye. De har arvet det etter han.

SORG

Det må overvinnes, det må gå videre.

SISTE TUREN

Når han skulle dra, ville sønnen min være med hver gang, Kenneth var med siste gangen au, det var ikke han andre.

TIDEN SOM FULGTE

Fikk ingen oppfølging fra det offentlige. Fikk ingen trøst. Ingen som snakket om det. Glad i hagen. Hadde 2 mål med hage der nede. Hagen har vært god å ha. Den ene sønnen har den nå.

HJØRDIS, JOHNNY, KENNETH HAGEN

Av Marie Smith-Solbakken, 10. 11.2016, Tingsaker.

Hjørdis Hagen (1941-2017)

Johnny Hagen

Kenneth Hagen

MINNER

Da ulykken skjedde var Kenneth 15 år og Johnny 12 år.

Hjørdis: Sendte han (Kenneth) ut på Borkedalen skole på konfirmasjonsundervisning. Han skulle være på Albuskjell Alpha. Fikk greie på at han var der (Alexander Kielland), men ville ikke tro det (Hjørdis).

Johnny: Fikk høre om han som hadde mistet sin far. Pappa var ikke der. Visste det på et vis, men trodde ikke han skulle være der. Ingen som sa noe den kvelden.

Ble sendt på skolen den morgenene. Skulle ha dobbeltime i musikk. TV ble slått på. Der snakket de om ulykken på Nordsjøen. Jeg visste ingenting. Lærerinnen spurte om min pappa var der. Jeg blånektet, nei han er ikke der. Robin Abrahamsen, Torunn Falk hadde også fedrene sine der.

Noen gikk hjem, følte jeg måtte være der, ganske sikker på at det ikke hadde skjedd min pappa.

Kenneth: Husker lite. Jeg var helt ute av meg på vei hjem.

Kan huske at han stod i overlevelsesdrakt på kjøkkenet. Han tok på seg drakten og prøvde den dagen før han reiste. Han hadde gått på kurs. Det var ikke rare greiene.

Jeg var med inn til Kjevik.

Jeg hadde en forutanelse om noe, var urolig og kjente på det før vi kjørte til flyplassen og da vi var der. Jeg husker når han gikk fra oss. Da vi fikk vite at an plattform hadde veltet, tenkte jeg at pappa var der.

Hjørdis: Svigerinnen min hadde kamerater som besøkte henne og som visste at de (Arne og Kjell) måtte være borte og at de var på Alexander Kielland (Arne Thomassen, bror til Hjørdis)

Jeg trodde ikke det var hendt noe. Jeg ville ikke vite det. Jeg fikk ikke noe beskjed. Hadde ikke tven på, leste ikke aviser på mange uker. Ville ikke se han på noe liste over savnede.

Kenneth: Mamma tviholdt på at pappa var på en annen plattform. Jeg sa Pappa er ikke der. Hun svarte det er han helt sikkert. Jeg tenkte at alle var på Alexander Kielland på grunn av været, og skjønte han var borte.

Hjørdis: Jeg husker ingenting fra minnegudstjenesten. Ting er veldig blankt. Husker at vi var på med båten og la krans på sjøen. Husker også godt monumentet "Brutt lenke", husker det godt. Husker litt fra kirka, og at det var veldig ubehagelig med TV. Prøvde å gjemme meg så godt jeg kunne.

Johnny: Rart å være i den settingen, veldig offentlig og veldig privat.

Hjørdis: Marianne (svigerinne) bodde hos ei venninne. Vi hadde mye kontakt .

Johnny: Husker at jeg nektet å godta hva som var skjedd, leste om sjøferder i livbåter, mytteriet på Bounty, og Robinson Crusoe. Gikk i månedsvis og trodde at han kom tilbake, og gråt om natten.

Kenneth: Var stille og innesluttet.

Johnny: Jeg så at det var veldig vondt for deg (mamma). Jeg ville ikke være en byrde, Kunne ikke grine. Det gjorde jeg om natta. Det kunne jeg ikke vise. Var for å beskytte deg.

Ville ikke vise til mamma at jeg grein. Jeg ville ikke bekymre henne.

Hjørdis: Så var en tanke jeg trodde lenge på, selv om det var sagt at han var død, var det vanskelig å ta inn over seg. Jeg håpet og trodde at han ikke var der, han var her på en måte, de fant han aldri, han kom ikke hjem, han ble borte.

TAPET

Johnny: Vanskelig det der med kamerater. Foreldre spurte hvem er du? Hvem er faren din? Det takla jeg ikke, da måtte jeg rømme huset.

I kiosken kunne de si: «stakkars deg hvordan skal det gå?». Folk hadde det med veldig sånt synes synd på.

Kenneth: Etter hvert som tiden gikk husker jeg de gode sidene. De mange positive ord som kom om pappa. Det var positivt at jeg var sønn av han. Det var alltid noen som hadde noe godt å si om han.

Johnny: Jeg merket, at jeg etter hvert hadde hunger etter å høre om pappa. Da var det gått mange år. Jeg var blitt voksen.

BARNEBARNA

Kenneth: Har fortalt dem (barna mine) hva som har skjedd, om en plattform som kantret Alle tre barna, alle vet det. De har vært mange ganger med på kirkegården og hvor det er plassert en minneblankett på hans foreldres gravsted. Den yngste på 17 spør og graver litt. Han er oppkalt etter han. Han heter Kjell Magnus Hagen.

Johnny: Vet ikke om jeg har vært god å snakke om det, men det har vært nevnt.

OPPDRA ALENE

Hjørdis: De fikk båt da de var 15 år. De skulle håndtere den alene. Jeg måtte spørre meg selv hva ville faren deres ha gjort ? Han hadde gitt de lov. Da kan jeg og gjøre det. Jeg ga de lov. Hadde vi vært to, kunne jeg vært mer imot. Det hadde jeg nok vært, om han var der, men jeg var alene og jeg måtte gjøre det sånt som det ville blitt.

De hadde ikke far, så de måtte gjøre mye sånt rydde og sjaue.

Kenneth: Fikk beskjed av onkel, nå er du mannen i huset.

ETTERPÅ

Kenneth: Nye sikkerhetreglene er resultat av Kielland.

Johnny: Arbeidslivet er blitt sikrere.

SNUING AV PLATTFORMEN

Hjørdis: Om jeg mente det var rett å snu plattformen fikk jeg spørsmål om. Synes ikke jeg ville svare på det. Jeg kunne ikke si bare la de ligge. Noen andre får avgjøre det, mente jeg. Så får vi bare godta det.

INTERVJU MED JOHNNY HAGEN

Intervjuer: Tonje V. Hetlelid

PERSONALIA:
Johnny Hagen, f.1968.
Lillesand

BRUK OG GJENNOMFØRING:
Vi kom i kontakt i Oslo, på landsmøtet til Kiellandnettverket og konferansen «Når det verste skjer». Jeg ble presentert for Johnny og hans sønn av en annen informant i forbindelse med masterprosjektet som omhandler oppfølging og informasjon etter A. L. Kiellandulykken. De ble informert om prosjektet og Johnny sa seg villig til å la seg intervjue.

Vi gjorde intervjuet over Teams, 16.10.24. Intervjuet ble tatt opp med lydopptaker på telefon, og har blitt transkribert ved hjelp av Dropbox Ai verktøy og manuell redigering.

Godkjent for bruk i Minnebanken, 5. februar 2025.

BAKGRUNN:
Sønn av omkommet Kjell Hagen.

- *«Jeg tror nok det hadde hjulpet å få snakke med noen for å slippe å gå så lenge å føle et veldig ubehag. Veldig sånn ja, gnager liksom i sjela di på en måte. Og det har en jo tatt med seg liksom langt oppi livet egentlig, og så plutselig så får en bare veldig sånn sorg kastet over seg.» (J. Hagen, 16.10.24).*

KIELLANDULYKKENS BETYDNING I FAMILIEN:

Hvilken betydning tror du Kiellandulykken har hatt i familien din? Hvordan har livet vært i familien med tanke på at din far omkom?

Ja, det, det blir jo litt som mange andre har sagt. Det er bare sånn vi har hatt det. Altså oss to sønnene, har jo hatt mye samvær med mamma da. Siden hu ble alene og trengte noen i huset, hun trengte hjelp og giftet seg aldri på nytt igjen. Så det, det tror jeg, det har hatt stor, betydning. Det at vi har vært mye på besøk hos henne og vært der mye og delt mye sammen gjennom årene. Det samme med farmor som og, hun var jo enke når pappa døde, så vi måtte jo ta vår rolle der og måtte hjelpe henne med hus og hjem og sånne ting. Så, ja, vi har nok brukt veldig mye tid sammen med vår mor og besteforeldre, i tiden etterpå. Og hva det har gjort med

meg sånn, det, det er vanskelig å si egentlig. Det var jo litt vanskelig sånn når vi skulle videre i livet og ikke ha noen å se opp til og ikke ha den farsfiguren som på en måte kunne være med å styre utviklingen. Så jeg kikka mye til onkler og lente meg mye til dem og, selv om det ikke var så mye så var de nå der. Det var ikke så mye som ble sagt, men jeg visste de var der. Nei det var jo mange såre år i etterkant, med ja, og ikke vite så mye. Ut ifra ja jeg fulgte ikke så mye med i media for det fikk jeg ikke lov til, og i ettertid var det jo helt stille i familien og ellers, ingen som sa noe eller fortalte noe. Ikke noe ble fortalt. En stod jo mye sånn alene, og det har jo gjort en del med mye grubling og tenking og ja. Ja, også har jeg vel kanskje prøvd å kopiere litt ubevisst da, det jeg husker sånn som jeg hadde med ja, med flinke mannfolk som var nevenyttig og sånn, selv, de klarte det meste. Det har inspirert meg hvert fall.

Vi snakket ingenting i starten, de første 10 årene var det hvert fall helt stille. Det hendte vi markerte bursdag, men jeg tror det for mamma sin del så var det veldig sårt. Det gikk veldig inn på oss alle, så hun valgte bare å lukke igjen egentlig, og så var det sikkert for å beskytte oss for vi var jo veldig sårbare, og vice versa egentlig. Vi prøvde jo å beskytte hu igjen, ikke vise våre følelser for mye, hun hadde jo nok med det hun stod oppi da. Vi kommer ikke fra en veldig pratesalig familie, kjeften går ikke i det hele tatt, så det er, ja, mamma var ikke så flink til å fortelle så mye ting, så da var det egentlig markere bursdag kanskje og så var vi jo borte på minneplaten og minnesmerke ble avduket og sånn, så var vi der. Ellers så var det ikke så mye. Nei.

Bestemor lagde en slags minneplakett i sånn bronse som hu festa på familiegravsteinen da. Så den er på en vanlig gravstein, så er det to steinfløyer på siden som det står en plakett på den ene siden der om. Så der er det tekst om hva som skjedde og dato og antall døde og sånne ting. Hun ønsket det. Der ligger besteforeldre, nå ligger mamma der, og liksom alle samla på samme sted. Nå har vi jo blitt sånn at vi må stå for den type skjøtsel, så ja, nei så da ser vi jo den hver gang vi er innom og planter og ja. Ja. Så det, akkurat det er jo fint da, for en får jo en påminnelse om det. Det var en voksen ting, og gå der på gravstedet og sånn, og ikke gikk vi i kirka, så jeg var ikke der når jeg var liten. Det var litt tanker sånn at barn, og, selv om jeg var 12 år, fortsatt bare et uvitende lite barn som ikke hadde så mye følelser eller tanker om så mye ting. Vi visste jo ikke bedre når vi var små. Så det var litt den tankegangen i vårt hus hvert fall. Så ja, men nei det ble ikke noe av at jeg snakket med min farmor heller, nei, og det var, han var jo enebarn så det var nok veldig sårt.

Vi ble tatt med til andre familiemedlemmer som onkler og tanter som på en måte dro oss med da siden, da var vi plutselig bare tre i familien, altså pluss bestemor selvfølgelige, nei da følte jeg at vi ble samlet som en ordentlig stor familie, i årene etterpå, til, ja vi holdt på ganske lenge med det og feiret sammen med, og det synes vi var kjempefint. Og familien tok jo vare på oss på den måten, sammen med nyttårsaften, vi bodde litt sånn tett en del sånn, ja, søstre og brødre til mamma da, tette forhold. Følte jo at de prøvde på sitt vis og ja, vise litt omsorg, ja. Litt det samme med ferietur og sånn, helst vinterferie og sånne ting, så vi ja, mamma var jo egentlig veldig avhengig av pappa da, han var jo kapteinen hennes som forsvant ikke sant, som hu trengte, trengte for at noe skulle skje, trengte hun at noen hjalp hu på vei, så vi var mye med

tanter og sånn som stod mamma nær og unger som er i samme alder som oss.

Det var veldig fint, jeg tenkte ikke så mye over det den gang at det var derfor da, men. Jeg synes bare det var kjempegøy at vi kunne være sammen og kose oss. Med de andre ungene og, gjerne på en lørdag så bodde vi jo ganske nært hverandre, og da kunne vi jo sitte barnevakt for hverandre omtrent ikke sant, så samlet foreldrene seg i et hus og vi i et annet, og sånn var det. Jeg har ikke snakket så mye med min sønn om det. Det har jo blitt nevnt og sånn, hva han har gjort og sånn. Men jeg er redd for å terpe på det lissom som at det skal bli for mye. Så var det jo det at når han var 6 år og i forkant av det så hadde vi jo litt delt foreldretid så det, når han da, når jeg hadde han da så ble det ikke et tema egentlig å prate om sånne ting egentlig. Men, men han er jo godt kjent med hva som er skjedd og, tror jeg hvert fall. Hvis han husker det da. Men jeg har ikke, nei jeg er ikke noen flink forteller selv så. Så jeg er opptatt med så mye annet da, så ja.

Skulle kanskje ønske jeg hadde fortalt mer. Om jeg hadde satt meg ned og brukt mer tid på det kanskje. Ja, funnet frem noe familiealbum kanskje, funnet noen bilder kanskje av alle for å si det sånn. Nei det er, lissom det er ikke blitt noe, nei. Det er jo ikke for sent. Det vil si, vi har ikke mye bilder av pappa nei, for det var han som var den store fotografen. Og ja, vi hadde sånt filmapparat. Sånn 8mm og det var bare han som klarte å håndtere det, så alt er jo med han bak linsa da, så det er bitte lite. Det er noen bilder andre har tatt, som de har, fått at de har tatt doble kopier eller, eller så er det en del sånne ungdomsbilder, eller når han var baby, forlova, eller når han var ungdom, så har vi en del liggende faktisk.

OPPFØLGING:

Har familien (noen i familien) hatt noen oppfølging i etterkant av ulykken?

Nei det var ikke det, det, ikke i det hele tatt. Ikke fra skolen, og det var ikke, det en fikk av oppfølging, det var bare stakkars deg, hvordan skal det gå med deg. Det var det jeg hørte. Det var veldig sårende. Nei, mamma hu meldte seg litt inn, vi hadde en fin prest her i byen på den tiden, en sjømannsprest, som var ganske klar og tydelig, som var ja, kanskje siden pappa var sjømann og gått på land, så kanskje hun synes det var litt trygt da. Så hun var med dem i sånn kirkering og for å ha noen rundt seg, hun trengte å fylle tiden med noe. Rett og slett. Og ja, ikke bare det, en kaffekopp med søstre og venninner, men det var spesielt i den nære tiden etterpå da. Så, da trengte hun kanskje å spør presten om ting som kanskje, ja, hva som sømte seg og hva som gikk an, hun måtte ofte ha litt bekreftelse fra noen som hadde litt posisjon. For selv så, ja, hun var, kanskje du kan kalle det en grå mus i det vanlige det daglige. Veldig forsiktig og ja veldig beskjeden dame. Ja, men hun ble jo mer etter hvert som hu ble eldre og så fikk hun litt høyere stemme.

Jeg har nok veldig, det er nok veldig mange svarte hull i tiden etterpå. Men jeg kan ikke huske noen samtale med noen. Hverken presten, eller noen på skolen, eller lærere eller noen ting. Og det, men jeg vet jo det at, rett i forkant av den ulykken da, sånn cirka 3 mnd. før, så fødte jo

mamma en gutt som døde i, under fødsel, og det var en ganske tøff fødsel, så da, hun ble lenge på sykehus, så da hadde vi, ja det må ha vært rundt juletider da egentlig, så da hadde vi husmor-vikar i huset og sånn, så hun var jo ganske langt nede når den ulykken inntraff. Så ja, så det ble jo en ekstra belastning. Så da var vi litt i forkant også, var litt hos folk, noen naboer og litt familie og hadde litt sånn, ja, for at hun skulle få ha litt fred og hun var jo en stund på sykehus. Men det var jo den tida da måtte en klare seg selv, hvert fall her. Det var ikke så godt utbygd, nei. Så nei, ingen å dele tanker med eller spør, eller jo det var jo det, men det ble hvert fall ikke sendt noen til oss nei.

Det er tre år mellom meg og min bror, så det, vi utvikla vel en litt mer distanse til hverandre og, vi hadde jo våre fighter som hører litt til tenårene, en liten lillebror som begynner å bli litt innpåsliten og sånn, nei vi hadde ikke noe dialog om det i det hele tatt. Det ble en sånn, litt sånn, hard kamp mellom oss da, mamma som på en måte skulle følge opp to tenåringsgutter som vokste og ja, så det var ganske tøft. Vi satt jo på ja, mange, utfordringer.

Hva tror du det har betydd at det ikke har skjedd?

Kanskje det hadde gitt fakta litt lettere og fortere. Det gikk jo, vi gikk jo å venta i flere år egentlig. Et lite halmstrå å holde seg i. For det at en, ja, hadde jo et håp da. Det er sånn som jeg er, mens min bror avslo det liksom, han var helt klart på at nei her er det ikke noe. Over og ut. Så hadde noen fornuftige folk pratet litt om det, så, hadde det kanskje gjort det litt lettere kanskje. Men det ble bare sagt at pappa er død, og det var det. Men jeg har heller ikke rotet i det, for det var jo flere overlevende her i byen da, ja jeg har ikke pratet med de, nå er det jo for sent, om de hadde noen informasjon og sånne ting om hvor de har vært og om noen har sett noe underveis og sånne ting.

Egentlig ville jeg jo at de som stod nærmest kunne ha pratet litt. Nærmeste familie, at de hadde åpnet opp litt, og jeg savnet at folk snakket om pappa og i ettertid, og at han forsvant helt, for ingen turte å si så mye, regner med jeg hadde fått hjelp av psykolog og, men jeg ville egentlig høre historier om pappa da. Hvem han var, og hva de hadde gjort, eller ja, bare hatt en åpen dialog i det hele tatt. Ja, følte vel egentlig det at jeg hadde behov for informasjon.
Den vissheten om å ikke vite noen ting, altså du måtte tenke så mye ut selv, og jeg var ikke frempå nok til å tørre å spørre og bry folk med det. Ville ikke være i veien. Så det, ja. Jeg tror nok det hadde hjulpet å få snakke med noen for å slippe å gå så lenge å føle et veldig ubehag. Veldig sånn ja, gnager liksom i sjela di på en måte. Og det har en jo tatt med seg liksom langt oppi livet egentlig, og så plutselig så får en bare veldig sånn sorg kastet over seg.

PÅVIRKNING:

Hvordan tror du dette har påvirket deg?

Ja, nei, si det. Jeg prøver hvert fall å, jeg vil jo si at jeg ikke er så flink til å tenke på meg selv, setter ikke meg selv i første rekke i alle fall, setter veldig pris på å kunne hjelpe andre og være til

stede for andre. Og det sier folk at det er lissom, siden jeg har gått gjennom noe spesielt, så er det spesielt at en har på en måte et annet tankesett då. Med det med å vise omsorg og sånt da, og så nevnte jo litt i sted da det med, det at en tidlig måtte klare seg selv og i den grad når en var liten, og det i voksen alder det å begynne å klare seg selv på alle slags vis. Nå er jeg jo anleggsgartner og liker å gjøre ting med hendene og lage ting. Jeg liker å klare meg selv på veldig mange områder, ja. Hvert fall når det gjelder håndverk, så er det andre ting jeg er helt noldus på. Sånn er det, kan ikke mestre alt.

Jeg vet jeg brukte mye tid på å finne ut av det og sånne ting, og hadde jo kanskje en plan om å kopiere det pappa gjorde da, og sånne ting. Nei også er jeg veldig stille og beskjeden og, av natur, og ja. Litt fornuftig kanskje. Veldig realistisk kanskje, på en måte.

Sitter sjelden i ro. Så tror jeg også at det hadde med at jeg vokste opp med dem, med pappa som gjorde veldig mye selv og var nevenyttig, og onkler og sånt, og folk var flinkere før å ordne seg på egenhånd. De hadde jo ikke mye valg heller, folk hadde jo ikke mye penger. Sånn at, det har nok preget meg på et vis, men det kan jo også være at det er et valg, på en måte et skjult valg, eller som en ikke tenker over, ja, det å klare seg selv er verdifullt. Og at en plutselig kan stå aleine. Og så tror jeg det har vært viktig for meg at det må skje ting, for å holde sikkert tanker og tankespinn utav veien, at jeg har hele veien har jobbet og vært travelt opptatt.

Var jo ganske fysisk, jo. Gjorde nok, gjorde nok ting jeg ikke skulle ha gjort kanskje. Hadde nok et behov for å markere meg litt sånn og, og sånne ting. Ja. Jeg var veldig fysisk aktiv og ja. Vi fløy rundt i skogen her og klatret i fjell og sånn som var ganske vanlig hvis en bodde sånn til da. Prøvde jo litt sånn utfordrende fysisk ting, men ikke noe sånt.

Nei nå føler jeg at jeg har sånn bra kontroll på det. Nå går det greit, det er nok fordi at jeg har på en måte pratet litt og ja. Jeg har en kone som er flink til det og sånne ting. Det har vært veldig lærerikt, og jeg føler ikke det er noe spesielt jeg unngår egentlig, eneste som er litt sårt det er og det merker jeg selv, og det er at jeg bruker ordet pappa, om pappa da. Det er et veldig sårt ord, som jeg må jobbe litt med for å bruke og kan egentlig bare bruke det til mine nærmeste. Det vil si min bror da, ellers så blir det å si faren min eller, men pappaen han forsvant jo, så det har vært veldig vanskelig. Min sønn sier pappa til meg, men det blir en annen pappa. Så ja. Det er ikke, det er den der følelsen jeg har tilknytta, tilknytningen jeg har med det ordet til min pappa, så det er ja, jeg blir litt sånn satt tilbake med det ordet. Det tar meg rett inni, ja.

Har du forsøkt å finne ut mer ved å snakke med familien, holde deg oppdatert på forskningen/minnebanken Kielland?

Nei jeg har nok ikke det. Det har nok, men det tror jeg for det at, tror det har vært sårt rett og slett. Vanskelig å gjøre. Og det tror jeg er liksom det er på grunn av hele bildet, det med ja, at det var, det var så fryktelig tungt i ettertid, her hjemme i huset da, det var så, det var så mørkt og trist rundt. Så jeg har liksom ikke, nei jeg har ikke orka å ta tak i det. Og nå kan jeg sånt sett, altså historie er alltid hyggelig å høre om, men jeg har liksom ikke gravd og spurt veldig mye, nei jeg

har ikke det. Så. Får meg ikke helt til å gjøre det da men. Når det gjelder ulykken og sånne ting, så føler jeg at jeg ikke, nei. Ja. Jeg er vel ja, nei jeg vet ikke. Synes det er et ømt punkt.
Har sett dokumentarene, men det blir litt annerledes. Blir to ulike ting på en måte, klarer å distansere det litt.

Har du delt tanker om ulykken med andre utenfor familien?

Nei, egentlig ikke. For det at, merker det at livet går jo videre. Det er ikke alle som har fått med seg, og spesielt nå så er det jo ganske lenge siden, sånn at det, for de fleste som ikke, de litt yngre har det hvert fall gått i glemmeboka, så men, nei jeg har ikke fått delt veldig mye om mine tanker og følelser og sånn med utenforstående men. En merker jo det at det veldig mange som har et feil bilde av det som har skjedd og ikke har noe informasjon egentlig. Når de begynner å prate om det, så det er, så, så, ja. For det ble jo nevnt det og liksom, at alle fikk jo en kjempe erstatning for folk er jo opptatt av penger selvfølgelig, så ja. Så en skal vel ikke klage og, det er jo helt normalt at folk dør, og diverse supperetter, kan være litt sånn då, så derfor så, har jeg liksom sittet litt stille i båten.

Nå har det hjulpet litt å være på disse treffene, en sitter jo ikke med kjempemye informasjon selv heller for en har jo ikke orket å ta tak i det. Så det er jo først i 40 og 50-årene at en har begynt å ta inn litt reell informasjon.

INTERVIEW WITH JOHNNY HAGEN

Interviewer: Tonje V. Hetlelid.

PERSONAL INFORMATION:
Johnny Hagen, b. 1968.
Lillesand

USE AND EXECUTION:
We came into contact in Oslo, at the national meeting of the Kielland network and the conference When the worst happens. I was introduced to Johnny and his son by another informant in connection with the master's project about follow up and information after the Kielland accident. They were informed about the project and Johnny agreed to be interviewed. We did the interview over teams, 16th of October 2024. The interview was recorded with an audio recorder on the phone and has been transcribed using Dropbox Ai tools and manual editing.

Approved for use in the memory bank, 5th of February 2025.

BACKGROUND:
Son of the deceased Kjell Hagen.

- "I think it would have helped to talk to someone so that I wouldn't have to go so long feeling very uncomfortable. Very much so, it kind of gnaws at your soul in a way. And you've carried that with you for a long time in life, really, and then suddenly you just get a lot of sadness thrown at you." (J. Hagen, 16.10.24).

THE IMPACT OF THE KIELLAND ACCIDENT IN THE FAMILY:

What impact do you think the Kielland accident has had in your family? How has life been in the family considering that your father died?

Yes, that, it's a bit like many others have said. That's just how we've had it. So we two sons have had a lot of time with our mother. Since she was left alone and needed someone in the house, she needed help and never remarried. So that, I think, has had a big, important impact. The fact that we've visited her a lot and been there a lot and shared a lot together over the years. The same with grandma and, she was a widow when dad died, so we had to take our role there and had to help her with the house and home and things like that. So, yes, we've probably spent a lot of time with our mother and grandparents, in the time after. And what that has done to me, that, it's hard to say really. It was a bit difficult when we were moving on in life and not having

anyone to look up to and not having that father figure who could somehow help guide our development. So I looked up to my uncles a lot and leaned from them a lot and, even though it wasn't that much, they were there. Not much was said, but I knew they were there. No, there were many painful years afterwards, with yes, and not knowing much. Based on yes, I didn't follow the media much because I wasn't allowed to, and afterwards it was completely quiet in the family and otherwise, no one said anything or told anything. Nothing was told. You were left alone a lot, and that has done a lot with a lot of pondering and thinking and yes. Yes, I may have also tried to copy a little unconsciously, what I remember to have seen, with good men who were useful and knew things themselves, they managed most of it. That certainly inspired me. We didn't speak at all at first, the first 10 years it was completely silent. Sometimes we celebrated a birthday, but I think for my mother it was very painful. It really affected all of us, so she just chose to shut down, and then it was probably to protect us because we were very vulnerable, and vice versa really. We tried to protect her back, not to show our feelings too much, she had enough with what she had going on then. We're not from a very talkative family, she doesn't talk at all, so it's, yeah, my mother wasn't that good at saying that much, so then it was really to celebrate a birthday maybe and then we were over at the memorial plaque and the memorial was unveiled and stuff, then we were there. Otherwise, it wasn't that much. No. Grandma made a kind of memorial plaque in bronze that she attached to the family gravestone. So it's on a regular gravestone, then there are two stone wings on the side that have a plaque on one side. There's text about what happened and the date and number of deaths and things like that. She wanted it. There are grandparents, now there's mom, and like everyone gathered in the same place. Now we've become the responsible for taking care of the grave and then we see it every time we come by to plant and stuff. Yes. So that, that's nice, because you get a reminder of it.

It was an adult thing, going to the grave and stuff, and we didn't go to church, so I wasn't there when I was little. It was a bit of a childish thing maybe, even though I was 12 years old, I was still just an ignorant little child who didn't have that many feelings or thoughts about that many things. We didn't know any better when we were little. So that was a bit of a mindset in our house. So yeah, but no, I didn't get anything out of talking to my grandmother either, no, and it was, he was an only child so it must have been really painful for her.

We went to other family members like uncles and aunts who kind of dragged us along with them, then suddenly there were only three of us in the family, plus grandma of course. I felt like we were brought together as a really big family, in the years that followed, until, yes, we did it for quite a while and celebrated together, and we thought that was great. And the family took care of us that way, together on New Year's Eve, we lived close to each other, yes, sisters and brothers of my mother, close relationships. I felt that they tried in their own way and yes, showed some care. A bit the same with vacations and such, preferably winter vacations and such things, so we yes, my mother was really very dependent on my father, he was her captain who disappeared, right, who she needed, needed for something to happen, she needed someone to help her on her way, so we were a lot with aunts and such who were close to my mother and children who were the same age as us.

It was really nice, I didn't think much about it at the time that – that's why, but. I just think it was great that we could be together and have fun. With the other kids and, sometimes on a Saturday, we lived quite close to each other, and then we could babysit for each other, right, so the parents gathered in one house and we in another, and that's how it was.

I haven't talked to my son about it that much. It's been mentioned and so on, what he's done and so on. But I'm afraid to dwell on it like it's going to be too much. Then when he was 6 and before that we had a bit of shared parenting time so, when he, when I had him then it didn't really become a topic to talk about things like that. But, but he's well aware of what happened and, I think at least. If he remembers it that is. But I haven't, no I'm not a good storyteller myself. And I'm busy with so many other things then, so yes.

I might wish I had told him more. If I had sat down and spent more time with it maybe. Yes, maybe found some family albums, maybe found some pictures of everyone, so to speak. No, it's just like I haven't done it, but - It's not too late. That is, we don't have many pictures of my dad, because he was the big photographer. And well, we had that kind of film camera. Like 8mm and it was only him who could handle it, so everything is with him behind the lens, so it's very little. There are some pictures that other people have taken, that they have, that they have made double copies of or, or there are some pictures like that of him in his youth, or when he was a baby, got engaged, or when he was a teenager, we actually have some of that lying around.

FOLLOW-UP:

Has the family (anyone in the family) had any follow-up after the accident?

No, it wasn't, not at all. Not from school, and it wasn't, what you got from follow-up, it was just poor you, how will you live on from this. That's what I heard. It was very hurtful. My mom she got involved a little bit, we had a nice priest here in town at the time, a sailor's priest, who was quite clear and distinct, who was yes, maybe since dad was a sailor and had gone ashore, so maybe she thought it was a little safe. So she was with them in church like that and to have someone around her, she needed to fill her time with something. Simply. And yes, not only that, a cup of coffee with sisters and friends, but it was especially in the immediate period afterwards. So, then she maybe needed to ask the priest about things that maybe, yes, what the right conduct was and what was acceptable, she often had to have a little confirmation from someone who had a little position. Because even then, yes, she was, maybe you could call it a gray mouse in the ordinary, everyday life. Very cautious and a very modest lady. Yes, but she became more outspoken as she got older and then her voice got a little higher.

I probably have very, there are probably very many black holes in the time after. But I can't remember any conversation with anyone. Neither the priest, nor anyone at school, not the teachers or anything.

And that, but I know that, right before that accident, about 3 months before, my mother gave birth to a boy who died in, during childbirth, and it was a pretty tough birth, so then, she stayed

in the hospital for a long time, it must have been around Christmas time actually, so then we had a housewife-substitute in the house and stuff, so she was pretty depressed when that accident happened. So yes, it was an extra burden. So in that way we were a bit ahead of it all, in that we went to people's houses a bit, some neighbours and some family and had a bit like that support, yes, so that she could have some peace and since she was in hospital for a while. But that was a time when you had to fend for yourself, at least here. It wasn't that well developed, no. So no, no one to share thoughts with or ask, or yes there was, but at least no one was sent to us no. There are three years between me and my brother, so we developed a little more distance from each other and, we had our fights that are a bit like teenagers do, a little brother who is starting to get a little annoying and stuff, we didn't have any dialogue about it at all. It became a kind of, a little bit like that, hard fight between us, mom who in a way had to follow up on two teenage boys who were growing and yeah, so it was pretty tough. We were faced with, yeah, many, challenges.

What do you think it has meant that it has not happened?

Maybe it would have given us the facts a little easier and faster. It was like, we waited for several years actually. A small straw to hold on to. Because you, yes, had hope then. That's how I am, while my brother kind of rejected it, he was very clear that no, there's nothing here. Over and out. Then if some sensible people had talked about it a little, maybe it would have made it a little easier maybe. But they just said that dad is dead, and that was that. But I haven't looked into it either, there were more survivors here in town then, but I haven't talked to them, now it's too late, if they had any information and things like that about where they've been and if anyone has seen anything along the way and things like that.

Actually, I wish those who were closest could have talked a little. Close family, that they had opened up a bit, and I missed people talking about dad afterwards, he disappeared completely, because no one dared to say that much, I guess I had gotten help from a psychologist to, but I really just wanted to hear stories about my dad. Who he was, and what they had done, or yes, just had an open dialogue in general. Yes, I really felt that I needed information.

That certainty of not knowing anything, you had to think so much around it yourself, and I wasn't confident enough to dare ask and bother people with it. Didn't want to be in the way. So well, yes. I think it would have helped to be able to talk to someone so that I wouldn't have to go so long feeling very uncomfortable. Very much so, yes, it kind of gnaws at your soul in a way. And you have carried that with you, like, for a long time in life, and then suddenly you just get a very sad feeling thrown at you.

IMPACT:

How do you think this has affected you?

Yes, well, who knows. I'm trying to, I want to say that I'm not that good at thinking about myself, I don't put myself first in any case, I really appreciate being able to help others and be there for

others. And people say that it's funny, since I've been through something special, it's special that you have a different mindset now. With this about showing care and stuff, and as I mentioned a little before, with that you had to fend for yourself early on and when you were little, and so as an adult, you start to fend for yourself in all sorts of ways. Now I'm a landscaper and I like doing things with my hands and making things. I like to take care of and fend for myself in a lot of areas, yes. At least when it comes to crafts, there are other things that I'm really bad at. That's just how it is, one can't master everything.

I know I spent a lot of time finding out about it and things like that, and maybe I had a plan to copy what my dad did back then, and things like that. I'm also very quiet and modest and, by nature, and yes. A little sensible maybe. Very realistic maybe, in a way.

I rarely sit still. I think that it has something to do with the fact that I grew up with them, with my dad who did a lot himself, and uncles and stuff, and people were better at taking care of themselves in that way before. They didn't have much choice either, people didn't have much money. So, that has probably influenced me in a way, but it could also be that it's a choice, in a way a hidden choice, or that you don't think about it. Being able to take care of yourself is valuable. And that you can suddenly be alone. And then I think it's been important for me that things have to happen, to keep thoughts and stuff out of the way, therefor I've been working all the time and been busy.

I was quite physical. Did enough, did enough things I shouldn't have done maybe. Had a need to make a mark a little like that and, and things like that. I was very physically active and yes. We flew around in the forest here and climbed mountains and things like that which was quite common if you lived like that back then. I tried some challenging physical things, but nothing like too extreme.

No, now I feel like I have such good control over it. Now it's going well, it's probably because I've kind of talked a little and yes. I have a wife who is good at that and things like that. It's been very educational, and I don't feel like there's anything in particular that I'm avoiding really, the only thing that's a little painful is and I notice that myself, and that's that I use the word dad, about dad. It's a very painful word, that I have to work a little to use and can really only use it for my closest people. That means my brother then, otherwise it's going to be “my father” or, but my dad he disappeared, so it's been very difficult. My son calls me dad, but it's a different dad. So yes. It's not, it's that feeling I have associated, the connection I have with that word to my dad, so it's yes, I'm kind of put back by that word. It hits me right in the gut, yeah.

Have you tried to find out more by talking to the family, keeping up to date with the research/memory bank Kielland?

No, I haven't. It’s probably, I think that's because, I think it's just been painful. Hard to do. And I think that's kind of because of the whole picture, that with yes, that it was, it was so terribly heavy afterwards, here at home in the house, it was like, it was so dark and sad around. So I kind

of haven't, I haven’t had the energy to deal with it. But now I can see, like history is always nice to hear about, but I kind of haven't dug and asked very much, I have not. Can’t quite get myself to do it either. When it comes to the accident and things like that, I feel that I don't, no. Yes. I'm like, no I don't know. I just think it's a sore point.

I've seen the documentaries, but it's a little different. It’s like two different things in a way, I manage to distance it a little.

Have you shared your thoughts about the accident with others outside the family?

No, not really. Because, you know, life goes on. Not everyone has noticed, and especially now it's been quite a while since it happened, so that, for most people who haven't, the slightly younger ones at least, it's been forgotten. I haven't been able to share a lot about my thoughts and feelings and such with outsiders. You do notice that a lot of people have a wrong idea of what happened and don't really have any information. When they start talking about it.. Because it was mentioned and like, that everyone got a huge compensation because people are concerned about money of course. So you shouldn't complain and, it's completely normal that people die, and various things like that, it can be a bit like that then, so that's why, I've kind of sat quietly in the boat and not saying anything.

It has helped a little to be at these meetings with the Kielland network, you don't have a lot of information yourself either because you haven't had the energy to deal with it. So it's only in your 40s and 50s that you have started to take in some real information.

INTERVJU MED OLE ANTON HAGEN

Intervjuer: Tonje V. Hetlelid

PERSONALIA:
Ole Anton Hagen, f. 2003.
Drammen

BRUK OG GJENNOMFØRING:
Vi kom i kontakt i Oslo, på landsmøtet til Kiellandnettverket og konferansen «Når det verste har skjedd». Jeg ble presentert for Ole Anton og hans far av en annen informant i forbindelse med masterprosjektet som omhandler oppfølging og informasjon etter A. L. Kiellandulykken. De ble informert om prosjektet og Ole Anton sa seg villig til å la seg intervjue.

Vi møttes på Thon Hotel Opera, ved et bord i konferanseområdet til hotellet, 06.10.24. Intervjuet ble tatt opp med lydopptaker på telefon, og har blitt transkribert ved hjelp av Dropbox Ai verktøy og manuell redigering.

Godkjent for bruk i Minnebanken, 29. januar 2025.

BAKGRUNN:

Barnebarn av omkommet Kjell Hagen, barn av Kjell Hagens sønn, Johnny Hagen.

- *Når jeg var liten så husker jeg, jeg var sånn fire eller noe sånn. Jeg visste jo at Bestefar var gått bort, men da visste jeg vel ikke hvordan eller hva. Men da husker jeg at jeg gikk til vinduet, også ba jeg – jeg ba liksom opp til han da, snakka med han, og fortalte han om ting da innimellom (O.A. Hagen, 06.10.24).*

KIELLANDULYKKENS BETYDNING I FAMILIEN:

Hvilken betydning tror du Kiellandulykken har hatt i familien din? Hvordan har livet vært i familien med tanke på at din bestefar omkom?

Jeg tror at det har hatt ganske stor betydning. Hvert fall på pappa og hvordan han har tatt det videre til meg, hvordan han har oppdratt meg. Vert en pappa og sånn. Jeg var veldig liten da jeg først fikk vite om ulykken. Vi pleide og dra på gravplassen til bestefar. I helgene og på høytider og sånn. Nå har jo jeg bodd på Østlandet siden jeg var seks år, men når jeg var hos pappa på julaften og whatever. Da snakket vi om det. Da jeg var rundt sjuårsalderen kanskje, fikk vite om hvordan han døde og sånn. Det var litt sånn skånsomt eller sånn linjert fortalt, det var en ulykke og han

døde der. Og at han ikke ble funnet og sånn da, men han har en gravstein. Jeg har aldri spurt så mye mer, ikke tenkt det var noe mer til det.

Vi har ikke snakket så mye om det i familien. Snakket litt med bestemor, Hun hadde jo både bestefar og en bror som døde der. Broren var 30 og bestefar var vel 39-40. Jeg har snakka litt med henne og om noen bilder som hun har hatt. Men ikke noe utdypende nei. Det er bare det som pappa har fortalt egentlig.

Onkelen min, Kenneth har nok tatt mye mer avstand fra det en pappa. Han er ikke med på de møtene, han er ikke med i Kiellandnettverket. Pappa er den som har tatt initiativet til det nå, i etterkant av at hans mor døde. Det var da han begynte å engasjere seg. Så ble han spurt om å være med i en bok. Første eller andre boka. Det var noe bilder av folk og av de pårørende og sånn. Så jeg tror det var inngangen hans da. Men ellers har det ikke vært noe snakk om det i familien nei, ingen som har sagt så mye. Mamma har villet latt pappa fortelle om det og sånn. Så jeg vet egentlig veldig lite om alt rundt. Bare hvordan det skjedde og sånne ting.

Jeg har ikke blitt fortalt noe om Bestefar. Med det er jo litt sånn de er da. Nei, han er død, så da trenger vi ikke tenke på det. Så er det følelser og sånn – de kunne sagt han var en fin mann. De skyr veldig følelser og sånn da, så det er sikkert derfor de ikke snakker om han. Jeg kunne gjerne fått vite litt mer om hvordan han var som person, det hadde jeg likt. Jeg hadde et veldig godt forhold til bestefaren min på mamma sin side. Han og jeg ligner veldig - på måten vi er på. Så han er jeg også oppkalt etter – Ole. Så han kjenner jeg jo veldig godt til, men jeg skulle gjerne visst mer om Kjell og, og hvordan han var. Men det tror jeg aldri kommer til, altså… Da får pappa fortelle selv etter hvert. Det hadde sikkert vært enklere for han hvis jeg hadde spurt. Men da blir det også, eller det kan være litt sånn. Hvert fall sånn jeg kjenner han, så synes han det er litt vondt. Eller altså litt sånn kleint, og han blir klein inni seg, eller uggen av å snakke om det. Det beste er hvis han tar initiativ selv, og at vi prater når han vil. Hvis det kommer opp eller sånn da, tror jeg er det beste for han.

OPPFØLGING:

Har familien (noen i familien) hatt noen oppfølging i etterkant av ulykken?

Nei, tror ikke det. Eller altså - pappa hadde det når han var liten. Han var vel rundt, altså, han var vel tolv når det skjedde. Han fikk det via en, ikke en prest, men en sånn hjelper i kirka da. Som hjalp han gjennom sørgeprosessen da. Han er jeg oppkalt etter, Anton heter han. Pappa oppkalte meg etter han. Og fetteren min heter Kjell, det er også det bestefaren min het. Så det er.. Men vi har ikke fått noe oppfølging i moderne tid, det har vi ikke.

Nei, jeg vet ikke om Kenneth, onkelen min – om han har fått noe heller. Han er noen år eldre en pappa. Så han var tenåring, så han tror jeg skjøv det litt vekk. Sånn som han kanskje gjør fortsatt. Ikke vil snakke om det, eller vil jo snakke om det – men har kanskje ikke lyst til å åpne for det igjen da. Kan være sårbart og sånn. Jeg vet ikke om han har fått det. Men det eneste pappa har

fått er han i kirka. Vet ikke med bestemor heller, men tror ikke noen fikk noe oppfølging eller hjelp.

Hva tror du det har betydd at det ikke har skjedd?

Jeg tror det hadde gjort mye for pappa hvis han hadde fått noe oppfølging. Hvis han fikk uttrykt seg mer psykologisk, snakke om det og sånn ting. Bearbeide traumene rundt det å plutselig miste sin far. Han har en veldig gammeldags måte å forholde seg til meg og oppdra meg på da. Jeg tror hvis han hadde fått litt mer hjelp til det, å bearbeide sorgen og følelsene rundt ulykken, så tror jeg det hadde kunnet løst mye ja.

Han er veldig sånn at hvis jeg har et problem med noe eller noen, så er det bare sånn at, det får du leve med. Ikke bry deg, om du skjønner. Litt sånn at vi bare går videre, uten å nødvendigvis håndtere problemet.

Han var mye sinna, altså når jeg var liten og sånn, ikke sånn farlig sinna, men han hadde et høyt temperament og ble sur fort. Så jeg tror hvis han hadde fått oppfølging så hadde han ikke hatt det sånn. Det er mye som skyldes dårlig oppfølging tror jeg.

PÅVIRKNING:

Hvordan tror du dette har påvirket deg?

Altså, blir jo påvirka gjennom pappa da. Hva han har opplevd og hvordan det har formet han. Det at han ikke har hatt en far har nok gjort at han ikke har hatt et forbilde. At han har mista litt av det hvordan han kan være som pappa. Han prøver å gjøre sitt beste ikke sant, men så er det kanskje litt feil måte å gjøre det på da. Det går mye på at det emosjonelle, følelser og sånn er vanskelig for pappa. Han og jeg er veldig ulike på den måten. Jeg er veldig omsorgsfull og følsom og sånn, mens han er mer sånn «går det fint, så går det fint». Så det har påvirket meg. Positivt fordi jeg har lært å like at jeg selv er mer i kontakt med følelsene mine, og ikke har sperrer som stenger for dem. Negativt fordi jeg har savnet at pappa og jeg kan ha et dypere far og sønn forhold.

Når jeg var liten så husker jeg, jeg var sånn fire eller noe sånn. Jeg visste jo at Bestefar var gått bort, men da visste jeg vel ikke hvordan eller hva. Men da husker jeg at jeg gikk til vinduet, også ba jeg – jeg ba liksom opp til han da, snakka med han, og fortalte han om ting da innimellom. Det husker jeg. Men ikke noe mer, men det er vanskelig da – når jeg ikke har møtt han og sånn.

Har du forsøkt å finne ut mer ved å snakke med familien, holde deg oppdatert på forskningen/minnebanken Kielland?

Ikke i forskningen, for jeg visste ikke at det har vært noe... At det kan ha blitt begått noe feil fra plattformens sitt sted. Det har jeg ikke vist før nå nylig. Men, jeg har jo undersøkt litt det på hva

som skjedde, at det var den ene søyler som ble ødelagt, og sett på videoer liksom, demonstrasjon av hvordan det så ut og sånn. Men ikke noe særlig mer før nå, med pappa. Jeg har ikke visst at det fantes noe særlig heller.

Har du delt tanker om ulykken med andre utenfor familien?

Nei, egentlig ikke. Det eneste er at jeg har snakket litt med mamma om det. Fordi hun husker veldig godt at ulykken skjedde. At det var på nyhetene, at det var landesorg. Hennes stefar skulle egentlig vært på jobb på plattformen. Så hun fortalte om hvordan hun opplevde ulykken. Mamma og jeg har vel også snakket om hvor traumatisk det må ha vært for hele familien, både pappa, bestemor og onkel.

Nå på denne konferansen (Når det verste har skjedd) lærer jeg mer, og det er gøy. Ser at pappa bryr seg mye, og det er fint å vise at jeg bryr meg, og stiller opp for han da. Når jeg hører foredraget om hvordan det har påvirket etterlatte så forstår jeg kanskje litt mer av hvorfor han er sånn som han er, men nå når jeg er 21 år så har jeg jo skjønt en del av det av meg selv også.

INTERVIEW WITH OLE ANTON HAGEN

Interviewer: Tonje V. Hetlelid.

PERSONAL INFORMATION:
Ole Anton Hagen, b. 2003.
Drammen

USE AND IMPLEMENTATION:
We came into contact in Oslo, at the national meeting of the Kielland network and the conference "When the worst happens". I was introduced to Ole Anton and his father by another informant in connection with the master's project about follow up and information after the Kielland accident. They were informed about the project and Ole Anton agreed to be interviewed.

We met at Thon Hotel Opera, at a table in the hotel's conference area. 06th of October 2024. The interview was recorded with a telephone audio recorder, and has been transcribed using Dropbox Ai tools and manual editing.

Approved for use in memory bank, January 29, 2025.

BACKGROUND:
Grandson of the deceased Kjell Hagen, child of Kjell Hagen's son, Johnny Hagen.

- *"When I was little, I remember, I was about four or something like that. I knew that Grandpa had passed away, but at the time I didn't know how or what. But then I remember that I went to the window, and I also prayed – I kind of prayed up to him then, talked to him, and told him about things from time to time"*
  (O.A. Hagen, 06.10.24).

THE SIGNIFICANCE OF THE KIELLAND ACCIDENT IN THE FAMILY:

What impact do you think the Kielland accident has had on your family? How has life been in the family considering that your grandfather died?

I think it has had quite a big impact. At least on my dad and how he has passed it on to me, how he has raised me. Being a dad and stuff. I was very little when I first found out about the accident. We used to go to my grandfather's grave. On weekends and on holidays and stuff. Now I have lived in Eastern Norway since I was 6 years old, but when I was with my dad on Christmas Eve and whatever. Then we talked about it. When I was around 7 years old maybe, I found out about how he died and stuff. It was a bit like gently or like that linearly told, it was an accident

and he died there. And that he was not found and stuff like that, but he has a gravestone. I never asked much more, didn't think there was anything more to it.

We haven't talked about it much in the family. I talked to my grandmother a little bit. She had both a grandfather and a brother who died there. The brother was 30 and my grandfather was probably 39-40. I've talked to her a little bit and about some pictures that she had. But nothing in depth, no. It's just what my dad has told me, really.

My uncle, Kenneth, has probably distanced himself much more from it than my father. He is not involved in those meetings, he is not part of the Kielland network. My father is the one who has taken the initiative for it now, after his mother died. That's when he started getting involved. Then he was asked to be in a book. The first or second book. There were some pictures of people and relatives and stuff like that. So I think that was his entry then. But otherwise there has been no talk about it in the family, no, no one has said that much. My mother has wanted to let my father tell me about it and stuff like that. So I really know very little about everything around it. Just how it happened and stuff like that.

I haven't been told anything about Grandpa. Well, that's just the way they are. No, he's dead, so we don't need to think about it. Then there are feelings and stuff - they could have said he was a nice man. They're really shy when it comes to feelings and stuff, so that's probably why they don't talk about him. I would have liked to know a little more about what he was like as a person, I would have liked that. I had a very good relationship with my grandfather on my mother's side. He and I are very similar - in the way we are. I'm also named after him - Ole. So I know him very well, but I would like to know more about Kjell and, and what he was like. But I don't think that will ever happen, so... Then Dad will have to tell me himself eventually. It would probably have been easier for him if I had asked. But then it will be, or it may be a bit like that. At least the way I know him, he thinks it's a bit painful. Or a bit like that, and he gets a little bit uncomfortable inside, or he's afraid to talk about it. The best thing is if he takes the initiative himself, and we talk when he wants. If it comes up or something like that, I think that's best for him.

FOLLOW-UP:

Has the family (anyone in the family) had any follow-up after the accident?

No, I don't think so. Or rather - Dad had it when he was little. He was probably around, I mean, he was probably twelve when it happened. He got it through someone, not a priest, but a helper at the church. Who helped him through the grieving process. He's the one I'm named after, his name is Anton. Dad named me after him. And my cousin's name is Kjell, that's also my grandfather's name. So it's... But we haven't had any follow-up in modern times, we haven't. No, I don't know about Kenneth, my uncle – if he's gotten anything either. He's a few years older than my dad. So he was a teenager, so I think he pushed it away a bit. Like he might still do. Not wanting to talk about it, or wanting to talk about it – but maybe not wanting to open up about it again. Could be vulnerable and stuff. I don't know if he's gotten it. But the only thing my dad has

gotten is that person from church. I don't know about my grandmother either, but I don't think anyone got any follow-up or help.

What do you think it means that it hasn't happened?

I think it would have done a lot for dad if he had received some follow-up. If he had been able to express himself more psychologically, talk about it and things like that. Process the trauma of suddenly losing his father. He has a very old-fashioned way of relating to me and raising me. I think if he had received a little more help with that, to process the grief and the feelings around the accident, I think it could have solved a lot, yes.

He's very much like, if I have a problem with something or someone, it's just like, you just have to live with it. Don't worry, you know. Kind of like we just move on, without necessarily dealing with the problem.

He was very angry, when I was little and so on, not like dangerously angry, but he had a high temper and got angry quickly. So I think if he had been followed up he wouldn't have been like this. I think a lot of it is due to poor follow-up.

IMPACT:

How do you think this has affected you?

Well, I'm influenced by my dad. What he has experienced and how it has shaped him. The fact that he has not had a father has probably meant that he has not had a role model like that. That he has lost a bit of how he can be like as a dad. He tries to do his best, right, but then it is perhaps a bit of the wrong way to do it. A lot of it is that the emotional, feelings and such are difficult for dad. He and I are very different in that way. I am very caring and sensitive and such, while he is more like "if it goes well, it goes well". So that has influenced me. Positively because I have learned to like that I myself am more in touch with my feelings, and do not have barriers that close them. Negatively because I have missed that dad and I can have a deeper father and son relationship.

When I was little, I remember, I was about four or something like that. I knew that grandpa had passed away, but at the time I didn't know how or what. But then I remember that I went to the window, and I also prayed – I kind of prayed up to him then, talked to him, and told him about things from time to time. I remember that. But nothing more, but it's difficult – when I haven't met him and so on.

Have you tried to find out more by talking to the family, staying up to date on the research/memory bank Kielland?

Not in the research, because I didn't know that there had been something... that there might have been some mistake from the platform's side. I didn't know that until recently. But, I've

investigated a bit about what happened, that it was one of the pillars that was destroyed, and watched videos, like, demonstrations of what it looked like and stuff. But not much more until now, with dad. I didn't know that there was anything special either.

Have you shared your thoughts about the accident with others outside the family?

No, not really. The only thing is that I've talked to my mom about it a bit. Because she remembers very well that the accident happened. That it was on the news, that there was national mourning. Her stepfather was supposed to be working on the platform. So she told me about how she experienced the accident. Mom and I have also talked about how traumatic it must have been for the whole family, including dad, grandma and uncle.

Now at this conference (When the worst has happened) I'm learning more, and it's fun. I see that dad cares a lot, and it's nice to show that I care, and stand up for him. When I hear the lecture about how it has affected the survivors, I maybe understand a little more why he is the way he is, but now that I'm 21, I've understood some of it myself too.

FAMILIEN THOMASSEN FRA LILLESAND

MARIANNE THOMASSEN (1950-2017)

Av Marie Smith-Solbakken, 13. November 2015, Høvåg sykehjem

BRUK GJENNOMFØRING

Barna Marita og Raymond ga samtykke til at vi fikk besøke Marianne og snakke med henne om Kielland-ulykken. Det ble samtykket til fotografering.

Barna til Marianne har samtykket til at samtale og foto med henne kunne publiseres i polyfonien og fotofortellingen.

Samtykket til at notat fra samtalen offentliggjøres og inngår i minnesamlingen om Alexander L. Kielland-ulykken og overføres Norsk oljemuseum, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv for at ettertiden skal få del i dette. (SMS 02.01.2019 fra Marita Thomassen og Raymond Thomassen 02.01.2019 på vegne av familien).

BAKGRUNN

f. 1950

Enke etter Arne Thomassen (omkommet og ikke funnet). Mor til Marita Helene og Raymond, og bestemor til Emma. Gift med Terje fra 1985.

Høvåg sykehjem

Tilstede Emma Thomassen (12 år barnebarn), Raymond Thomassen (sønn)

PÅ HØVÅG SYKEHJEM

Marianne bor på sykehjem hun fikk diagnosen Alzheimer 2009. Raymond fortalte at vi skrev bok om Kielland-ulykken, at vi samlet inn minner fra ulykker, at vi ønsket å vite hva hun husket fra ulykken.

Marianne hadde ulike uttrykk. Hun lo litt, var alvorlig, var tenksom og var trist.

Hun sa dette:

Han er jo her.

Da er det en til.

Han har det.

Ja men da.

Kan jo ikke alt gulljentå.

Du var så nær.

Nå skal vi sjå, og ikke noe mer før vi fær.

Ja det var det.

Kan ikke gå opp der.

Du har jo noen som du har hatt før, det er så feil

Det er ikke godt å vite.

Det er fint med to av han.

Du holder så hardt.

Du var så liten

Det var sånn det var.

SØSKENE MARITA HELENE OG RAYMOND THOMASSEN

PERSONALIA

mht19759@gmail.com

1.3.1975

BAKGRUNN

5 år, mister far

Datter av Arne og Marianne Thomassen
Barn: Arne, Johanna

Førskolelærer Kristiansand

Far omkom i Alexander Kielland-ulykken

Ikke funnet

RAYMOND THOMASEN

PERSONALIA

BAKGRUNN

1.9.1977

2 ½ år

datter av Arne Thomassen og Marianne Thomassen

Barn: Emma, Mathea, Sander

Far omkom i Alexander Kielland-ulykken

Ikke funnet

BRUK OG GJENNOMFØRING

9.november 2015, Caledonian, Kristiansand

Marie Smith-Solbakken

Tord F Paulsen (foto gjennomført)

Samtale med søsknene Marita og Raymond Thomassen på Caledonian Hotel i Kristiansand. Det ble tatt notat fra samtalen. Gjorde avtale om å møtte Raymond 13. November 2015 for å

møte deres mor Marianne Thomassen som har Alzheimer, og avtalte å møte Marita 14. November på «Brutt lenke» i Stavanger. Vi besøkte Marianne Thomassen, enken etter Arne Thomassen, på Høvåg sykehjem sammen med barnebarnet Emma og Raymond. Notat fra samtalene ble overrakt Marita på Brutt lenke 14. November 2015. Vi ba henne vurdere å samtykke i bruken av notatet fra samtalen med deres mor.

15. juni 2016 hadde vi en siste gjennomgang av notatet på telefon hvor notatet ble korrigert.

Det er gitt samtykke til å bruke notatet av Marita Thomassen og Raymond Thomasen og i vår fremstilling av Alexander L Kielland-ulykken herunder fotofortelling, essays og polyfoni som er en sammenstilling av ulike utsagn fra ulike personer. Marita og Raymond Thomassen har samtykket i at notat og bilde av deres mor Marianne Thomassen, som ikke er i stand til å samtykke selv, kan brukes i fremstilling av Alexander L Kielland-ulykken herunder fotofortelling, essays og polyfoni som er en sammenstilling av ulike utsagn fra ulike personer.

HVA JEG HUSKER ?

Marita

Jeg husker jeg fikk dokke av han til bursdagen 1. Mars. Hadde ønsket den i lang tid. Veldig hyggelig at jeg husker akkurat det.

Stod jeg på sofa kanten i stua og ropte ut vinduet. Det var mørkt og regn ute og ropte «nå må du ikke drukne pappa», «neida jeg skal ikke drukne» ,svarte han

Raymond

Jeg husker ingenting

Marita

En dag etterpå (det var skjedd), sa mamma til meg når jeg spurte etter han, at han kommer snart. Jeg ventet. Stod på badet (dagen etter da var det gått to dager), så sa jeg til henne, «han kom jo aldri». Så sa hun at han var død. Mamma trodde ikke at en femåring skjønte så mye. Så husker jeg ikke mer.

Var stille en stund, men det tok ikke lang tid så var jeg meg sjøl igjen.

Var ei tøff jente, ikke redd for noe ting, alle hadde mamma og pappa da, ingen var skilt. Jeg fortalte at pappa var død. Det var noe alle forstod.

Hadde hørt at vår far var veldig tøysete, var misunnelig på de som hadde far.

Kom en tid i tenårene, det var tøffere da, når jeg ble 13 og 14. Nå skulle pappa vært her. Bare så du vet det, sa mamma, han var strengere enn meg. Tenårene var vanskelig

Raymond

Husker ikke noe jeg. Husker ingenting av det som skjedde. Jeg har bare blitt fortalt litt og litt. Tror ikke jeg har skjønt at jeg ikke har hatt en far som har vært borte. Når jeg har blitt eldre har jeg skjønt at jeg aldri har hatt en far, og at jeg har savnet han. Det har kommet når jeg ble voksen.

Marita / Raymond

Mor var sterk. Hun fortalte at hun hadde sagt kom dere i seng, så hadde hun gått rundt stuebordet hundre ganger. Hun har oppdradd oss fint. Blitt bra. Det gikk bra. Hun var 30 år og enke.

Vi fikk ikke hjelp utenfra, ingen psykolog. Det var gode venner og familie som var der. Mamma hadde mistet sin mor noen få år før. Mamma fikk Alzheimer da hun var 59 år. Har hørt at stress traumer kan forskynde det. I dag kan man få hjelp. Mamma mistet også svogeren (Kjell Hagen) sin der. Hun og svigerinnen holdt sammen.

HVORDAN VI MINNES

Når vi fikk spørsmålet om vi ville ha en grav, svarte vi heller ville ha en plass å gå til. Snakket med presten. Det var ikke naturlig å ha en gravstøtte på kirkegården når han ikke var der.

Marita

Vi skal til Stavanger helgen, til minneplassen. Jeg skal ha med datteren min på seks år med, og jeg vil fortelle henne om han. Vi besøker minnesmerket i Stavanger ganske ofte, og legger ut rose, og deltar på markeringene.

Raymond:

Var på samlingen da det var 30 år.

Marita

Hver bursdag, kjøpte mamma tre roser, en fra meg , en Raymond og en fra mamma. Så tente vi lys. Vi var stille, vi pleide ikke si noe.

Han er ikke der, «Søren heller, sånn er det,» sa hun.

Raymond

Husker ikke noe, har ikke visst hva jeg har savnet, har skjønt det når jeg er far selv.

Marita
Husker latteren hans.

Vi har sett levende film av han. Vi har han på film. Det er ikke lyd, men det er levende for det.

Rørende, har sett det sammen med barna våre. Raymond er så lik sin far. Det er spesielt. Fakter og gange er likt.

Raymond

Når ungene var mindre trodde de det var meg (på film) – men så var det han.

Marita:

Han er farfar hos Raymond, og morfar hos oss.

Marita

Var og pratet med henne, prater med henne om alt som foregår, og vi fortalte at vi skulle møte dere.

Hun husket han for inntil to år siden, «det er trist», sa hun…

Viste bilde av han og fortalte at han omkom i Alexander Kielland: «Åh sa hun, den mannen, de krøllene, det er forferdelig»....

KRANSEPÅLEGGELSE PÅ HAVET

Hun angret i ettertid, det var krans som ble lagt på havet. Mamma var med på båten, angret på at hun ikke tok oss med. Rart å se den filmen, at mamma tørker tårer. Det er godt å se.

Marita:

Nå er jeg 40 år og har lært hvis du ikke får bearbeidet sorgen vil det henge igjen. Vi lærer å leve med sorgen. Mamma har sagt at mye av ungdommen min har gått med på å tenke på han, hun har vært god psykolog.

HVORDAN MØTE SORG OG SAVN?

Som førskolelærer; møtte en som ikke får treffe sin far, «jeg har en pappa vet du», sier han/hun, men har ikke sett han. Da tar jeg frem at du har det greit hos mamma.

Da jeg holdt på å utdanne meg fikk beskjed at det var en gutt som har mistet sin far i motorsykkelulykke. Jeg sa på avdelingen at jeg kan det med barn og sorg. Jeg har skrevet en oppgave om det, og snakket litt om det. Gutten snakket med meg, jeg har ikke en pappa lengre, sa han. Jeg svarte, men du har sikkert noen fine bilder. Gutten svarte jeg jeg har bilde på nattbordet og ser det hver kveld. Personalet var glade for jeg var der.

Marita

På en minnehøytid, da brøyt Raymond sammen. Mamma grein som bare det, han grein og satte seg på kne. Marita spurte hun, kan du ta deg av din bror. Det var på 25 års markeringen.

Raymond

Jeg grein og grein, holdt henne (Emma) og grein og grein. Holdt henne, hun var to år. Holdt Emma på skulderen,

Marita:

Endelig fikk han ut litt.

Raymond

Phillips spilte med korps, pappa sveiv i min hjernen da. På minnemarkering kommer det skoleklasser, de skøyet og lo. Ble litt irritert.

Marita

Bjørn Skånes på Iveland som er på veien mot Vennesla omkom. Det var en familie med fire døtre som mistet faren sin. Jeg har litt kontakt med de. Den eldste datteren sa at heller ikke hun fikk ut sorgen, før for over fem år siden (25 års markeringen). Vi holder noe sammen. Mamma var mye sammen med henne som mistet mannen sin. Hun er død nå. De jentene ble tidlig alene uten mor og far.

Marita

Gunvald Falk, var en fantastisk mann. Han overlevde. Han fortalte om hva som skjedde i

Vi Menn. Han sa, husker Arne godt, da kom tårene. Jeg har *Vi menn* i skuffen.

Han fortalte at pappa fikk panikk, Han var ny, det var på hans første tur, han hadde ikke fått gjennomgang av sikkerhet, og rømlingsveier. Pappa løp, Gunvald ropte ikke der, så kom det en container – han ble knust. De andre gikk mot høyeste punkt.

Mamma var glad for å få vite og takket han, hun fikk først greie på hva som skjedde med med pappa etter 15 år. Hun visste at han slapp å lide.

Jeg hadde hatt epilepsianfall den dagen (Kielland gikk rundt) og hadde vært hos tannlege. Lå og sov. Våknet opp og sa jeg til mamma: «Kan pappa svømme?» «Klart det,» svarte mamma. Nå er han druknet, sa jeg. (Det var omtrent samme klokke samme kveld som Kielland veltet).

Mamma snakket med presten om det, han sa at det var et tegn, og at det var pappa som fortalte oss det.

Hun og broren uttrykte at det var fint å snakke sammen med oss. Marita kontakter Tord, slik at han kan være med på minneplassen på lørdag.

MAMMA

Mamma har Alzheimer nå, hun husker litt, men lite nå. Mamma har alltid vært åpen, og fortalt om hva som skjedde og snakket til oss om pappa. Jeg er sikker på at hun ville deltatt, derfor samtykker Raymond og meg at dere møter mamma.

FAMILIEN SKOMEDAL FRA NODELAND I VEST AGDER

KIRSTEN FJELLSTAD

Av Marie Smith-Solbakken, 26. januar 2016, Risør.

PERSONALIA

f. 1956 Enke etter Tom Arne Skomedal Mor til Hege, Ole Kristian, Tonje og Silje

GJENNOMFØRING OG BRUK

Risør, 26. Februar 2016. Korrigert og returnert av Kirsten Fjellstad. Samtykket til at notat fra samtalen kan offentliggjøres og inngå i minnesamling om Alexander L. Kielland-ulykken som overleveres Norsk oljemuseum og Nasjonalbiblioteket for at ettertiden får del i dette. Innarbeidet noen korrigeringer. (E-post 08.01.2019)

BAKGRUNN

Kjæreste med Tom 14 år, og fra Hege var 3 mnd.

Mor 17 år

Fire barn: Hege f 1973, Ole Kristian f 1976, Tonje f 1978, Silje f 1993

Jobbet på gatekjøkken når Tom var hjemme

Utdanning 1980-1989

Treffer Petter og flytter til Risør 1991

Arbeider i Habiliteringstjenesten i Risør kommume v/ Sandnes Ressurssenter som enhetsleder.

SKOLE OG UTDANNING 1980-1989

Tom dør i mars 1980.

Begynte på helse og sosial høsten 1980

Helse og sosial, hjelpepleien, 3. påbyggingsår

Jobbet på Mandal på sykehus som tilkallingsvikar

Lærerskolen med biologi og spes.ped: (har flere fag historie, samfunnsfag, kristendom med alternativ livssyns undervisning, heimkunnskap i ettertid tatt lederutdanning, psykiatri etc…)

«Trives ikke med å være alene. Blir mor fornøyd mor, så blir det fornøyde unger».

Jobbet som miljøterp. ved Kongsbo skole og dagsenter i Kristiansand de siste årene før jeg flyttet til Risør.

Tom reiser i Nordsjøen

Tom kom hjem fra jobb, og sa at han måtte i Nordsjøen. Det var en annen som skulle ha reist ut som ikke kunne. Han som skulle ha reist ut var min fetter, Geir.

Tom hadde ikke sikkerhetskurs. Han hadde fått en bok på flyet som han skulle lese på. Snakket med han onsdag kveld på telefon. Vi gjorde avtale om at han skulle ringe hver kveld, fordi Tonje var syk. Hun hadde noe med luftveiene på grunn av for tidlig fødsel var ikke lungene hennes «modne» da hun ble født.

Torsdag var jeg på jobb på gatekjøkken. Det var flere som kom inn og sa at det var kantret en plattform, og mange spurte om Tom var der. Jeg ble ikke nervøs før dagen etter, tenkte da at det var veldig rart at han ikke hadde ringt.

Øgrey kunne ikke svare, om han hadde overlevd eller om han var der. Det samme svaret var det på lørdag da ringte jeg igjen. Da skjønte jeg at noe måtte være galt. På søndag kom politiet og ville ha signalement av Tom. Så kom det informasjon på TV søndagskveld om hvem som var savnet. Kan i hvert fall huske at jeg skrudde ned lyden. Jeg ville ikke at Hege skulle vite noe, før det var sikkert. Hun kunne lese, så hun så pappaen sitt navn. Hun var den av ungene som reagert mest.

Begravelsen

Han ble begravet offentlig sammen med en annen fra Nodeland, Steinar Johansen som var ansatt hos Øgrey. Det var så mange folk, kirken var fullsatt av folk og journalister. Det var lite personlig. Det var ikke sånt jeg ville sagt hadé. Merkelig var det og at de som var i begravelsen, ikke hilste på meg på butikken og gata. De bra så rett gjennom meg.

Barnas reaksjon

Hege husker at det stod et fat med appelsin og at hun pelmet de rundt i stua etter at hun hadde lest navnet hans. Så ble hun sinna på meg og var sint i lange tider, fordi det var min skyld at han var reist i Nordsjøen.

Hege var sint, om hun var sint, eller at hun ikke turte å sove, vet jeg ikke. Jeg gikk til doktor for å få råd og fikk sovemedisin til henne. Det var eneste hjelpen vi fikk. Min mor (mormor til Hege) protesterte. Etter en stund klarte jeg å få henne til å sove uten medisin. Måtte sitte hos henne hele natten.

Ole Kristian husket på pappaen sin når vi skulle kjøpe is. Han veldig lei seg for at vi ikke kunne kjøpe is til pappaen, som var i himmelen. Ole Kristian var veldig redd for at jeg skulle bli vekke, han var et steg bak meg hele tiden, tok jeg et skritt bak, så trødde jeg på han.

Tonje var 10 år før hun kunne være vekke hjemmefra. Ubevisst merket de det.

NÆRMILJØ OG NÆRMESTE FAMILIEN

Jeg støttet meg på meg selv og jakka til Tom. Dette høres jo helt sprøtt ut, men det var vel det samme som å søke en makt utover seg selv som en kunne støtte seg på.

Presten lurte på om jeg ikke kunne bli kristen, så kunne jeg treffe Tom igjen.

Akkurat med en gang, kom *mamma* – hun tok seg fri og var med på begravelsen.

Min *mor* hadde måttet face det samme, da hun var 24 år. Da satt hun i samme situasjon selv. Min far ble skutt på harejakt. Mamma etablerte seg på nytt og fikk Ragnhild som var et år eldre enn Hege. Mamma og meg hadde små unger på samme tid. Hun er 81 år nå. Hun er sånn at hun skal ikke prate om sånt. Vi har lært at det som er sikkert, ikke er sikkert, og at vi må være her og nå, vi vet ikke som skjer og kan skje.

Min *svigermor (mor, Arnhild)*, var ganske ustabil psykisk. Hun var sånn som sa det var mye verre for henne å miste sønnen sin, enn for meg å miste mannen min. Hun var sinna på meg når jeg begynte på skolen, for at jeg sørget ikke nok, og når jeg gikk på kino for at jeg ikke heller sørget. Etter jeg flyttet til Risør ble det mindre kontakt, mor ble syk. Hun beklaget slik hun hadde vært mot meg på slutten av livet.

Min *svigerfar* var godheten selv. Han kom opp på besøk, selv om han ikke fikk lov av mor. Han gjorde mye med ungene.
Leieboerne våre Ottar og Kirsti, var nære for oss. *Onkel Geir* ble viktig for ungene, han ble som en viktig farsfigur. Men vi mistet dem alle. De døde fra oss.

Både Ottar, Geir og far (svigerfar) ble viktige farsfigurer for ungene.

SORGEN

Etter Tom døde, kunne jeg sette jeg meg ned med jakka hans, og snakke med han. Jeg sa til han, at ingen skal si, at jeg ikke klarer ungene. Han nikket. Han sa at jeg skulle prøve å gjøre noe jeg selv ville, selv om det tok tid, så skulle jeg gjøre noe jeg ville. Jeg satt og holdt jakken inntil meg, kjente på lukten, og snakket med han. Så lenge jeg hadde behov for å kjenne lukten holdt jeg den inntil meg. Nå ligger den (en lyseblå strikkejakke) fint nedpakket i en koffert . Brukte den nok i 5 år. Tom og jeg var enige om at jeg kunne ikke være både mor og far, men jeg kunne være en god mor.

Gikk rundt travbanen, skjermet de (barna) for min sorg. Gikk tur med hundene. Gikk i vaskekjelleren. Jeg var bevisst på at jeg ikke måtte ødelegge barndommen for mine barn med sorg. Visste at jeg ikke kunne være far og mor, men jeg kunne være en god mor. Tok en del år før jeg skjønte at Hege hadde tatt over en voksenrolle. Hun kanskje tok på seg mer ansvar enn hun hadde behøvd når det gjaldt pass av småsøsken, ta avgjørelser så ting ikke skulle bli/være vanskelig for meg.

Hun var eldst og var den som var oppe lengst om kveldene og som jeg på en måte hadde «voksenpraten» med.

TOM OG HEGE

Hege ble ertet fordi at Tom ikke var pappaen hennes da gikk han ut i gata og sa «tenk e kunne velge dæ Hege, så heldig e som fikk deg, mens de måtte ta de dridongene de fikk». Det stoppet kjeftet deres, hun ble aldri ertet om igjen.

Hege ble ikke adoptert. Når vi giftet oss sendte vi inn adopsjonspapir, de var undertegnet og lå klare til å tre i kraft da Tom var fylt 25 år. Heges far var enig, det var slutt med han lenge før hun kom til. Tom ble funnet død 1. April, den dagen han fylte 24 år, og ble ikke far til Hege.

MINNER

Det sterkeste minne er savnet. Det var som at et eple ble delt i to, så heiv de den andre halvparten. Det ble sånt at når Tom døde, så døde også nettverket vårt. Arbeidskamerater forsvant. Det er sånn at når du gifter deg så får du vennene til mannen din, og de forsvant sammen med han. Savnet at jeg ble så alene. Jeg måtte klare meg alene.

Dette ser jeg kan bli oppfattet litt feil, det jeg mente var at vennskap som var etablert sammen med Tom forsvant, jeg hadde noen få gode venner igjen, som jeg hadde hatt fra barne-/ungdomsskolen.

Når jeg gikk på byen, så de så ikke på meg, akkurat så de ikke facet at jeg var blitt alene. Istedenfor å si hei og gi meg en klem og spør hvordan det går, gikk de forbi meg. Prosessen var slik at venner rundt meg kunne bare spørre meg om jeg kunne å ta meg av ungene deres. På en måte var de venner og ikke venner – de tok meg som en selvfølge.

En nyttårsaften like etter hadde jeg alle ungene, 14 stykker, mine og deres. Så akte jeg forbi huset der vennene var. Tok med meg alle ungene, og sa at de kunne hvert fall spurt meg om jeg ville vært med de. Det var ikke alle som var like glade for det.

Når Tonje lærte å gå var hun to år, hun var sein fordi hun var født for tidlig. Kunne ikke dele det med noen, da var Tom død. Det var savn å ikke ha noen å dele hverdagsgleden med.

Det var alltid bilde av han. Han har alltid vært en del av mine ungers liv. Vi gikk på kirkegården, tente lys, pratet om det han hadde gjort og fortalte om det vi gjorde. Han var alltid en del av oss. Jeg valgte å leve alene. Prioriterte å ta meg av ungene, gå på skole og være oss fire.

Han er fortsatt en del av familien vår, blir ofte snakket om, for meg er det viktig å si at han Tom ville ha vært stolt av barna sine.

Var heldig at jeg ikke var 45 år, og ikke hadde hatt noen som var der og trengte meg, og at jeg ikke kunne tillate meg å gi opp. Jeg måtte ta det.

Jeg hadde ikke lov til å gi opp og tenkte aldri på det heller.

ERSTATNING OG ØKONOMI

Hege fikk ikke erstatning, siden hun formelt ikke var hans datter. Hun skulle hatt 50 000,- . De andre ungene fikk. Jeg sparte samme beløp til henne.

I utgangspunktet var det 1 million i erstatning. Dette kunne vi ta imot under forutsetning av at vi fraskrev oss muligheten til å reise mer krav. Høsten etter kom en advokat, han sa at skulle vi få penger, så måtte vi skrive under på å ikke gå til sak sel om det ble oppdaget andre ting enn det som var kjent nå. Jeg skrev under**.** Jeg fikk ut 680 000 kroner fordi jeg var ung.

I juli 1980 kom LO advokat Karl N. Dahl og Ragnar Kvamme.

Jeg ble også kontaktet av en advokat som hette Stig Skottum. I utgangspunktet var det 1mill i erstatning med redusert kapitalisert enkepensjon fra folketrygden som etter avtalen var nedsatt til kr.200.000.-,ergo 800.000,-kr. Det ble også gjort fratrekk for det som jeg hadde fått av Einar Øgrey slik at alle etterlatte skulle få en lik sum. Vi måtte underskrive og kvittere på erklæringen at vi da ville ikke ville kreve de for mer erstatning.

Vi hadde nettopp bygd hus, det kostet over 400 000. Tom hadde kausjonert for et hus til noen venner. Venne innlot å betale etter at Tom var død. Banken krevde at jeg betalte. Så måtte jeg betale det og.

Vi hadde som sagt nettopp bygd hus og bodde i en «steinhaug», ingenting var ferdig rundt huset eller på tomten. Jeg kunne kanskje ha valgt å selge hele greia kjøpt meg en leilighet, men de tankene hadde jeg ikke i hodet på den tiden. Slik jeg så det i den tiden var det å kvitte seg med all gjeld det viktigste for meg, derfor betalte jeg ut huset (480.000,-kr) fikk opparbeidet tomten, bygd garasje osv. slik at vi skulle få oss ett hjem.

Og kjøpt oss hytte slik at vi hadde en plass å reise på ferie til.

I stedet for krans (fra naboene) til Toms begravelse valgte jeg å få gavekort på ett hagesenter til beplantning i hagen.

STØTTE FRA ARBEIDSGIVER; ØGREID (ØGREY)

Alt stod på hans konto, alt ble sperret. Jeg hadde ingen penger den første tiden. Heldigvis Einar Øgreid, han var en fantastisk mann og arbeidsgiver. Sjefen selv kom hjem til oss. I flere år, helt til vi flyttet til Risør, fikk vi julegratiale. Han kom hjem like etter ulykken og ga meg kontakter og betalte begravelsen. Det betydde mye at jeg hadde støtte fra arbeidsgiver.

Jeg ser jo i ettertid at jeg manglet en del kunnskap om hva og hvilke rettigheter jeg hadde, f.eks. sluttet jeg på jobben dagen etter at Tom omkom. Ingen fortalte meg at kunne ha sykemeldt meg og fått sykepenger, trodde at jeg ikke hadde rett til det da jeg kun hadde en liten stilling. Tom ble ikke funnet med en gang og det tok tid før han ble erklært død, i denne tiden hadde jeg ikke tilgang til noen kontoer. Ergo medførte det til at jeg måtte «låne» penger av moren min, lån måtte utsettes osv. Trygdekontoret visste ikke helt om jeg skulle ha enketrygd eller trygd for enslig forsørger(?), da vi ikke hadde vært gift i 5 år. Jeg har ikke funnet (har nok ikke spart på vedtaket om trygd) men jeg tror at jeg ikke fikk trygd før etter ca. 3mnd i juni. (Kan huske det var sommer, varmt og at vi feiret det med is).

AVKORTING AV ERSTATNING

Det var hardt økonomisk. Vi hadde ikke vært gift i fem år, og derfor fikk jeg ikke etterlattepensjon den første tiden. Det ble forandret. Siden vi hadde barn i sammen, så fikk vi. Det kan vi takke samboeren til *Brynjar Hoff,* en visesanger fra Nord Norge for. Han døde og det ble det sak av at hun overtok gjelda hans, men fikk ikke trygda hans. Det var masse i media. Han og samboeren hadde barn sammen.

Fikk først trygd som «enslig forsørger». Er usikker på hvor lenge det gikk før jeg fikk etterlattepensjon ett par år.

DISPONERING AV ERSTATNINGEN

Brukte erstatningen til å betale ut huset, til lånet til kameraten til Tom, satte av penger til Hege og så kjøpte jeg hytte på Åseral. Det er en herlig hytte, vi har hatt mye glede av. Jeg visste at vi kunne ikke reise på ferie, og da hadde vi en plass hvor vi kunne dra i mange år fremover, og det gjorde vi.

IKKE STUDIELÅN OG STIPEND

Fikk ikke studielån og stipend fordi jeg hadde formue med nedbetalt hus og Hege sine penger og så hadde jeg enkepensjon

Her falt jeg nok mellom to stoler. Søkte også om bostøtte men det fikk jeg heller ikke fordi jeg hadde betalt ut huset/husbanken. Jeg fikk heller ikke støtte til barnepass, bøker etc. som enslige mødre under utdanning fikk. Jeg spurte en gang på trygdekontoret hvorfor ikke jeg

fikk når andre enslige mødre fikk... de svarte da at det var jo ikke så vanlig at man ble enke så tidlig og det var i hvert fall ikke vanlig at man skulle gå på skole og ta seg en utdanning.

KIELLANDFONDET

Fikk informasjon, men ikke noe mer.

ERFART OG LÆRT

Når det skjedde, kunne jeg ikke tillate meg å grine, turte ikke å grine, det tok mange år før jeg turte det. Jeg forlanger mye av meg selv, men jeg forlanger også mye av andre. Jeg gir ikke opp.

Har lært meg å sitte på trappa med kaffekoppen og være glad for det jeg har, istedenfor å streve etter noe jeg ikke har.

Vi har lært at det som er sikkert, ikke er sikkert, og at vi må være her og nå, vi vet ikke som skjer.

Mistet mye av impulsiviteten. Er målrettet men legger aldri planer som går langt frem. Det er første gangen i midt liv at jeg har planlagt mer enn et halvt år, vi skal til Cuba i vår.

Jeg er ganske raus, gir folk en sjanse , jeg tror at det beste om folk før det motsatte er bevist.

Jeg har fått mange muligheter. Jeg har måttet organisert livet mitt selv. Det har jeg turt.

FAMILIEN

Vi ble veldig tette, og veldig tolerante. Mine unger har vært uenige, men de krangler ikke.

Løste hverdagen med å ha praktikant hjemme. Det var det som fungerte hjemme.

Vi måtte ha dagsplaner for å få logistikken til å gå opp, alle hadde oppgaver, med farge, hva de skulle gjøre. Vi hadde to bikkjer og to katter. Fra de var ganske små lærte mine unger at for at en familie skulle fungere måtte alle yte. Det ble som et tannhjul.

PETTER

Når jeg traff Petter var de store. Petter var alene med to gutter, og jeg alene med tre.

Petter skulle aldri bli eller kunne aldri bli en ny pappa for de. Han fikk ikke en plass der. Han er en god bestefar for barnebarna. Når jeg traff Petter og flyttet til Risør var de store. Jeg sa til de at nå at om tre fire år var de flyttet ut, så satt jeg der alene. Nå prioriterte jeg meg. De var på vei ut av reiret.

Det var ikke meningen at Petter skulle være en pappa for mine barn, de hadde sin pappa MEN Petter kunne bli en farsperson/-figur for de. Det er forskjell å være pappa og å være en farsfigur. I vår «nye» familie" er også Tom en del. Vår felles datter Silje er også vokst opp med å besøke graven til Tom osv.

Ungene gikk godt i sammen. Hege datt utenom. Traff Petter gjennom fotball. Tonje var på kretslaget. Ungene hadde felles interesse. Fikk Silje 1993. Hun og er også med i vår klan.

MAIA

I etterkant ser jeg at hun alltid har vært mor for sin egen mor. Mor (Arnhild) var i konflikter med alle og så bare seg selv.

Jeg tror eller jeg tenkte ikke så mye på det da jeg «var i det», men i ettertid har jeg sett at det var hun som måtte trå til med å passe mor (svigermor) som ett barn. Hun ble mor for sin mor, hun passete på at hun spiste, la seg om kvelden etc. Maja sier selv at hun har glemt mye av dette, fortrengt tenker jeg heller er rette ordet. Det var vanskelig å snakke om dette så lenge mor levde men i ettertid har vi snakket om det. Du skal bli ganske voksen før du kan se feil og «anderledeshet» hos dine foresatte og erkjenne at sånn var det.

TOM OG ULYKKEN

Har hørt at han var sett i vannet, og at han hjalp en opp i basket.

Jeg vet at min svigermor var i kontakt med to stykker fra Søgne.

Jeg har vært i kontakt med min fetter og han skulle prøve å kontakte en av de to fra Søgne som var ute på Kielland plattformen…skal purre på han.

Det var en fra Søgne, hette han Frank, hun ville vite hva som skjedde. Tom ble funnet med overlevelsesdrakten på. Han var sterk, løftet vekter, spilte fotball, rart han døde.

Det kan være noe Arnhild har sagt for at ungene skal få bilde av en far som helt.

MINNEMARKERINGEN

Vi var på Brutt lenke. Jeg la merke til mange pregede mennesker av de overlevde. Det var en der, som ikke hadde truffet noen før da. Du kunne se han hadde levd et hardt liv. Minnemarkeringen var fin. De spilte ut mot havet.

Jeg sa til ungene mine: «Vi har også sluppet unna å få hjem en skadet mann. Jeg så at mange var skadet.»

HEGE KRISTINE HARBAK SKOMEDAL OG OLE KRISTIAN SKOMEDAL

Av Hege Kristin Harbak Skomedal og Ole Kristian Skomedal, 25. Januar 2016, Kristiansand.

BRUK OG GJENNOMFØRING

Samtale gjort mellom Ole Kristian Skomedal, Hege Skomedal og Marie Smith-Solbakken 25. Januar 2016. Notat fra samtalen oversendt til Ole Kristian og Hege som utarbeidet dette skrivet, 14.02.2016. Samtykket til at notatet kan offentliggjøres og inngå i minnesamling om Alexander L. Kielland-ulykken og overleveres Norsk oljemuseum og Nasjonalbiblioteket for at ettertiden skal få del i dette. (E-post 04.01.2019 fra Ole Kristian Skomedal på vegne av de begge).

HEGE KRISTINE HARBAK SKOMEDAL

BAKGRUNN

Datter av Kirsten Harbak Fjellstad

Født 1973

Flatholmveien 6

Kristiansand, 25. januar 2016

Jobber som personalrådgiver i Kristiansand kommune. Her jobber Hege med inntak og oppfølgning av lærlinger.

VED PERSONALBASKET

Noen har fortalt at Torleif (?) og pappa var sammen ved liften. Han var skadet, og pappa visste vel at han ikke ville klare seg lenge i sjøen og pappa lot han derfor gå foran og hjalp han opp i liften. Pappa var en robust og sterk mann, men da «basketen» kom ned igjen, var pappa revet bort av bølgene.

En som muligens kunne være han, satt delvis i rullestol, og gikk på krykker. Jeg tror han var fra Søgne. Da jeg traff en som muligens kunne være han og spurte om dette, ble han sint og ville ikke snakke mere med meg. Det er ca. 8-9 år siden. Kan det være Torleif han heter, husker ikke helt.

(Vi skal prøve å undersøke dette nærmere. 7 menn ble tatt opp av personalbasket. Vi har intervjuet 4 stykker (Løvø, Berheim, Hauge og Skotheim). I tillegg ble Johan A Nielsen, Gerry Atle Stigen og Frank H Pedersen tatt opp av personalbasket. Vi fortsetter undersøkelsen, går igjennom politiavhør av alle de som ble tatt opp i basket. Frank H Pedersen var den eneste den

gang av de 89 overlevende som nektet å avgi forklaring. Jeg har kontaktet Frank H Pedersen 416 40 556, han benektet at han har noen befatning med Alexander Kielland-ulykken. Vi fortsetter med intervjuene og vil også gjennomføre intervju med Nielsen og Stigen som ble løftet opp av personalbasket. I følge politiet ble en av dem som ble tatt opp i basket skadet i beina.)

HEGE 7 ÅR

Mamma hadde meg fra før og Pappa, skulle adoptere meg. Men han fikk ikke lov å adoptere meg før han var 25 år. Dette skulle skje 1. April 1980, den dagen han ble 25 år.

Jeg tror jeg husker når politiet kom på døra. Jeg husker de dagene da vi gikk og ventet. Han har bursdag 1. april. Han var en «aprilsnarr» og en skøyer. Han var levende og alltid tilstede.

Det var slik at jeg ikke var Pappa sin biologiske datter, jeg ble av og til ertet for dette, spesielt av en av nabojentene. Når jeg fortalte dette til han, svarte han så klokt til den jenta som ertet meg at han var heldig han, fordi han kunne faktisk velge! Mens hennes far måtte faktisk ta til takke med den drittungen han fikk.

Pappa var et arbeidsjern og en glad ung mann. Jeg husker at han alltid holdt på med noen prosjekter, snekring, båt og andre ting. Inntrykket mitt var at han var flink til å jobbe og sto alltid på.

ØKONOMI OG ERSTATNING

Mamma ble enke, hun hadde ingen utdannelse og stod alene om å oppdra tre barn.

Jeg oppfatter at hun ikke fikk den støtten hun hadde behov for. Jeg føler pappas død medførte at jeg ble voksen tidlig. Jeg var eldst og måtte påta meg ansvar og mange oppgaver som andre på min alder ikke måtte utføre.

Slik jeg har forstått det i ettertid var ikke jeg berettiget erstatning. Mamma satte likevel inn samme beløp til meg, som mine to søsken fikk. Hun måtte betale skatt på renter av formuen som ble tildelt oss.

Vi hadde så dårlig økonomi at hun ikke hadde penger til å fylle bensin og komme seg på forelesninger. Jeg husker flere episoder hvor økonomien var utfordrende, blant annet at Ole Kristian måtte ha flatbrød med smør på som nistemat. Vi manglet brød og pålegg, det var det ikke penger til. Andre ting var også vanskelig, heriblant fortalte jeg til mamma og venner at jeg ikke hadde «lyst» til å delta på klassetur, fordi jeg viste at vi ikke hadde råd til dette…

Mamma stod alene uten noen ting. Hadde hun hatt advokat kunne kanskje noen ha hjulpet henne i saken og beløpet for tilkjenning av erstatning. Da kunne ting kanskje blitt annerledes. Oppfølgingen rundt familiene var heller ikke tilstede.

Jeg ble selv alene med ansvaret for et lite barn i ung alder. Vi hadde det også trangt økonomisk, men det kan ikke sammenlignes med sånn som mamma hadde det. For meg fantes i det minste enkelte andre ordninger som ivaretok oss til en viss grad.

Hva er lykke (spørsmål fra Marie Smith-Solbakken)?

Lykke er for meg friheten til å velge og det å være økonomisk frigjort. Det at ikke en liten regning eller uforutsett utgift/hendelse «velter» hele månedsbudsjettet…(!)

Noen synes nok at jeg skjemmer bort Vilde. Jeg tror ikke vi skjemmer henne bort, men vi er opptatt av å ivareta henne på best mulig måte. Dette med å gi henne verdier og riktige holdninger. Vi er opptatt av at hun må få seg en utdanning og jobb for senere å kunne ivareta seg selv. Jeg er også nøye med å fortelle datteren min at jeg er veldig glad i henne. Jeg kan ikke legge meg på kvelden før jeg har sendt henne en godnatthilsen, selv om hun nå er voksen og bor på en annen kant av landet.

FAMILIELIV

Jeg ble pålagt ansvar, men om jeg ble pålagt så mye ansvar som jeg valgte å ta, det vet jeg ikke? Jeg tror kanskje at jeg tok mer ansvar enn hva mamma forventet. Jeg tar fort ansvar, jeg opplever meg selv som handlingsrettet.

Vi hadde et effektivt system for fordeling av arbeidsoppgaver. Det fulgte ulike oppgaver med de ulike fargekodene, fra støvsuging, lufte hunden osv. Alle måtte delta, sammen fikk vi det til.

MAMMA;

Ut ifra de forutsetninger hun hadde, har hun gjort så godt hun kunne og vært en god mor.

Mamma var 24 år uten utdannelse og jobb da hun ble alene med 3 barn. Sett ut fra dette synes jeg mamma har klart seg godt, det har tidvis vært tøft, men hun har klart å ta utdannelse og oppdra barna sine på en god måte.

Hun visste hun måtte ha utdanning for å kunne forsørge seg selv og ungene. Hun viste at vi ikke ville ha råd til å reise så mye på ferier i årene som kom, men valgte å kjøpe hytte på Bortelid for noe av erstatningssummen. Her kunne vi feriere og tilbringe ferier for en liten kostnad. Her har vi tilbrakt mange ferier og helger. Vi fikk alltid lov til å ta med venner på hytta, dette var nok ganske bevisst. Hun stuet unger og hundene inn i den lille bilen vi hadde, vi la ned setet om nødvendig for å få plass til alt og alle. «Der det er hjerterom er det husrom», slik var det da og sånn er det fremdeles i dag.

STERKESTE MINNE

Jeg synes ulykken er tragisk.

Det sterkeste minnet jeg har fra hendelsen er mamma sin sorg, som hun forsøkte å skjule for oss barna. Det er trist at de etterlatte ikke fikk den støtten og oppfølgningen de skulle hatt.

Minnemarkeringen

30 års minnemarkering var veldig fin. Jeg opplevde egentlig å komme nærmere ulykken på den måten. Det var en sterk, men fin opplevelse.

Konsekvenser

Vi har alltid pratet om pappa og om hvordan det hadde vært å vokse opp med han.

Hvordan ville da livet ha vært? Vi hadde nok ikke vært det vi er, uten denne erfaringen. Samholdet oss søsken og mamma imellom er sterkt og ubrytelig. Konsekvensen er vel at vi har vokst opp under trange økonomiske kår, men vi har sammen løst utfordringen på en best mulig måte. Dette har nok bidratt til å forme oss som mennesker og hva vi i dag er.

Ole Kristian var den første gutten på hjelpepleien i Grimstad. Ulykken har kanskje formet han som person. Han var alene med tre damer i vanskelige kår.

OLE KRISTIAN SKOMEDAL

Av Hege Skomedal og Ole Kristian Skomedal

BAKGRUNN

Sønn av Tom Arne Skomedal og Kirsten Fjellstad

Født 1976

Songdalen, 25. januar 2016

Jobber i ambulanse – og nødmeldetjenesten, nå leder av medisinsk nødsentral Sørlandet (113 sentralen) Med ansvar for Aust Agder, Vest Agder, to kommuner i Telemark, samt Lund kommune i Rogaland.

HUSKER NÅR DET SKJEDDE

Jeg har gode minner fra min far, noen sterkere enn andre. Jeg husker spesielt godt da min far kom hjem etter jobb. Han hadde med seg en stor bag som han satte fra seg i gangen, en mørkeblå bag som det stod OiS på. Han var en stor skøyer. Første replikken han hadde var «Skal du ha deg en blue henger» (om jeg skulle ha en blåveis). Jeg var sønnen, så standard var jo å lekeslåss når han kom. Han hadde store, kraftige hender og bein, en robust mann.

Jeg husker det godt, spesielt det som skjedde i ettertid. I tiden etter at pappa ikke kom hjem.

Jeg husker at det kom mange mennesker på besøk. Dama i banken kom også, og alle voksne var så triste, mange gråt. Vi var vant med at pappa var borte noen dager, så vi skjønte ikke dette tidsperspektivet. Vi skjønte heller ikke hvorfor det var mye folk på besøk og all griningen.

Husker at far (farfar) kom mye opp til oss i den tida. Han var god mot oss, og jeg har mange gode minner fra dette. Han var flink, jeg tror jeg var privilegert, han tok spesielt seg godt av meg. Det var gutteturer på hytta, skogsturer, fisketurer og mye annet som vi gjorde sammen.

Men jeg husker også tomheten i årene som fulgte etter pappas død. Jeg var den eneste gutten i huset, og nå skulle bo alende med tre damer. Det manglet noe…

HÅNDTERING AV TAPET

Når Pappa døde, fantes det nok ikke slike ordninger med støtte, hjelp og oppfølgning som i dag. Etterlatte og familier var nok mer overlatt til seg selv, for oss ble det noen få nære venner som bidro og støttet oss.

Min livsvei var å forlate det, den avgjørelsen tok jeg ganske tidlig. Hva godt ville det medført meg eller mine rundt meg, om jeg gikk og bar på nag, bitterhet og kanskje hat til alt som hadde oppstått. For meg dreier dette seg om ikke å la en hendelse, som du ikke kan reversere, påvirke livet ditt i negativ retning. Det dreier seg om ikke å la dette påvirke livet mitt, leve i

bitterhet og kjenne på sorg, ensomhet, sinne og frustrasjon. Den andre veien var å forlate det. Det gjør jeg først og fremst for min egen del. Jeg har en familie og to barn, jeg skal ta vare på dem og gi dem alt jeg kan. Forlate er ikke det samme som å glemme. Tapet kan ikke styre livet mitt, men hva jeg kan lære av hendelsen, det kan jeg styrer, jeg kan velge.

Min oppfatning er at dette ikke er lett! men en må være bevisst og kjempe for at ting en ikke kan endre på skal bli ved deg, og kanskje påvirker meg i negativ retning. Det blir det samme som å være selvdestruktiv. Det ønsker jeg ikke. Slik jeg oppfatter dette er det en vanskelig prosess, jeg opplevde vel at Mor (Farmor) i mindre grad klarte å forlate hendelsen og følelsene til de som hadde forsømt seg (de skyldige for hendelsen). Mor ble syk av tapet, jeg vil nok si at hun ble mentalt syk og da svært deprimert. Hun viste imidlertid kjærlighet til meg og Tonje, men jeg tror ikke hun hadde overskudd til å gi det til så mange andre rundt seg. Det ble for smertelig og vanskelig å forlate dette, mange fikk skylden, aggresjon kom til utløp og livet ble annerledes etter dette. Aggresjon er vanskelig å forstå, det påvirket både henne og familien vår.

Jeg har lært at livet er veldig skjørt. Pappa reiste på jobb, nygift og lykkelig. Like etterpå dør han brått og etterlater sin kone med 3 små barn. Jeg tar ingenting for gitt, livet kan snu seg veldig fort. Det samme har jeg sett og opplevd på nært hold gjennom mitt arbeid. Det har nok påvirket meg.

Vi i familien er veldig bevisste på å fortelle hverandre at vi er glade i hverandre. Jeg legger meg f. eks aldri på kvelden før jeg har sagt til barna og samboeren at jeg er glad i dem. Om barna sover, må jeg gå inn å fortelle det til dem likevel, det har jeg alltid gjort. Det er viktig for meg at barna mine vet nettopp dette, at jeg er glad i dem, ting kan brått endre seg, også for meg.

Mamma og pappa har lært oss at «dere må ikke la solen gå ned med sinne» eller «ikke gå i seng som uvenner». De la seg heller aldri, som vi kan huske, før de hadde skværet opp.

Jeg vil at mine barn skal huske meg for det jeg var, om jeg faller bort skal ungene ha et godt minne. Det er viktig for meg at ungene husker meg. Det har vært viktig for meg og nok preget hvordan jeg har praktisert barneoppdragelse og prioritering av tid med kjernefamilien. Nå er de blitt eldre enn jeg var, da jeg mistet pappa. Jeg vil være tilstede i barnas liv. Jeg tror nok at mange som har opplevd en brå og vanskelig endring med dødsfall i nær relasjon er der.

Nå er eldste datteren min 14 år, samboeren og jeg har vært alene 2 ganger på weekendturer i løpet av disse årene. Jeg har en samboer som også setter sine barn veldig høyt, så prioriteringen er ganske klar her i huset.

Jeg har bevisst valgt og ikke la tapet påvirke meg og leve et liv i sorg og bitterhet. Etter mitt syn, kan man velge å la livet stoppe opp, la hendelsen i negativ retning prege resten av livet sitt. Mamma kunne valg å bli sint på mor, firma, systemet og alle rundt seg. Hun valgte å gå videre, hun valgte å gjøre det beste ut av en vanskelig situasjon. Jeg tror nok hun bevisst forskånet oss for mye.

ARBEIDSGIVER

Jeg husker i ettertid at Øgrey sendte julekasse med mat til oss, dette i mange år etter ulykken. Det betydde mye for oss! Mamma var nøye med å skryte av det, og takke for at vi ble ivaretatt. De kom med julekasse i mange år etterpå. Det at vi ble tenkt på, var viktig for oss. Jeg tenkte og opplevde dette som godt, uten at jeg nødvendigvis ga uttrykk for det til alle andre. Jeg tenkte ofte at det ikke hadde vært nødvendig for Øgrey å gjøre det, men det betydde mye for oss i en trang økonomi at vi fikk julemat, det var både nøtter og sylte og mye annet i kassen. Jeg tror det var Einar Øgrey selv som kom og leverte en hilsen og julekassa med mat.

ØKONOMI

Den økonomiske kompensasjon var ikke nok til å dekke gjelden og alle utgiftene vi hadde. Mamma var alene med tre barn, uten utdannelse og med nytt boliglån. Vi gikk på skolen noen ganger uten nistepakke, fordi vi ikke hadde mat. Ikke for at vi hadde glemt det, men kjøleskapet og skapene var rett og slett tomme. Noen ganger hadde jeg flatbrød og smør som niste, det var det vi hadde…

Det er mye vi kunne vært bitter for, og latt det prege livene våre i negativ retning. Du skal vite at det har vært mange tunge, sårbare og ensomme stunder. Økonomisk sett har vi hatt det vanskelig.

Jeg er glad for hva vi klarer å skaffe oss selv. Vi hadde aldri vært i syden før mamma traff Petter. Vi hadde ikke penger til sommerferie og skoleturer. Dette har nok påvirket meg, å nå er jeg opptatt av at barna mine skal ha sommerferie. Er fast bestemt på at de skal oppleve noe hver sommer. Det å ikke kunne snakke om hva du har gjort i sommer ferien når du kommer tilbake på skolen, kan både være vanskelig å litt ensomt. Du blir god på å sette pris på de små tingene.

DE NÆRMESTE

Husker lite. Husker far tok seg av oss. Han var trist.

Hege: Kirsti hadde Tonje, de leide hybel hos mamma og pappa. Kirsti og Ottar vår reservefamilie.

Ottar ble reservepappa, han døde for 2 ½ år siden. Kirsti lever fortsatt. Mamma og henne er gode venninner den dag i dag.

FAR

Hege: Ottar, far og onkel Geir ble en farsfigur. Geir ble skadet i fallskjerm ulykke. Far døde når han var i starten av femtiårene. Det var vondt. Onkel Geir døde for noen få år siden. Han ble

lam fra halsen ned og levde sånn i mange år. Ole Kristian var personlig assistent for Geir, en stund etter ulykken.

I en periode av livet mistet vi så mange vi var knyttet til. Jeg husker en gang at læreren spurte oss hvem i klassen som hadde vært i en begravelse og til hvem. Det var rart, det var klassevenner som aldri hadde vært i en begravelse, vi hadde vært i mange. Det var kanskje da jeg forsto at det vi hadde opplevd kanskje ikke var så vanlig?

Onkel Geir har nærmest vært en farsfigur for meg, men det har også andre måtte være. Både far (farfar) og Ottar. Alle har vært en slags farsfigur for meg gjennom oppveksten, det er vondt å tenke på at de alle sammen nå er borte.

Hege: Mamma har funnet en ny mann nå. For min del er det sånt at så lenge hun er glad og fornøyd er dette det viktigste. Jeg var 16 da hun fant Petter og jeg gikk 9. Klasse.

Ole Kristian: Jeg bodde halvannet år i Risør, så flyttet jeg på hybel for å gå på skole. Jeg flyttet også inn til mor (farmor) like etter at far døde. Vi hadde et godt forhold. Jeg tror hun synes det var fint å ha meg boende der. Jeg gikk på Helse og sosial i Kristiansand. Jeg bodde hos mor like over 1 år, så flyttet jeg og gikk videre på hjelpepleier linjen.

LÆRDOM

Som søsken tror jeg vi er mer sammensveiset enn andre søsken.

Liv og død kan jeg ikke styre, men det jeg ***kan*** påvirke og styre, det forsøker jeg å styre i positiv retning.

Folk stod ikke akkurat i kø for å hjelpe. Slik jeg kan huske dette fikk vi ikke så mye hjelp, mamma måtte klare det meste alene. Men oss fire i sammen ble et godt team, sammen fikk vi det jo til.

OM MINNEBOKEN FOR ALEXANDER KIELLAND-ULYKKEN

Vi skal ikke tillate å glemme. Det er en anerkjennelse å være med, at en blir husket, og at de erfaringer vi har gjort, som var så tragiske, betyr noe. Det blir litt som julepakka fra Øgrey, at vi ikke blir glemt eller oversett og tatt med, det betyr noe.

Selv om jeg har valgt å forlate det, vil jeg ikke glemme!

TONJE KATHRINE SKOMEDAL ENGH

Av Hans-Jørgen Wallin Weihe, 22. januar 2016, Lillehammer

PERSONALIA

MAIL: tonjeksengh@gmail.com

GJENNOMFØRING OG BRUK

Samtykke i at notat fra samtalen kan offentliggjøre notatet og la det inngå i minnesamlingen om Alexander l. Kielland-ulykken som overleveres Norsk oljemuseum, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv for at ettertiden får del i dette. (E-post 09.01.2019)

BAKGRUNN

Datter av Tom Arne Skomedal og Kirsten Fjellstad

OM PAPPA

Tonje forteller at hun var ett og et halvt år da hun mistet faren. Hun sier ofte at hun husker ham godt, men tror egentlig ikke at hun husker ham. Det hun husker er minnene og historiene andre har fortalt henne. Hun har sett bilder og film av faren. For hennes mor var faren veldig levende. Han var det hun kalte hennes store kjærlighet. Moren fikk en mann da Tonje var i tenårene, men faren var alltid den samme. De nye mannen ble aldri noen far for henne.

Jeg spør om hvordan det var for den nye mannen. Hun svarer at det var noe han måtte leve med. Morens store kjærlighet var alltid han hun mistet, men det betydde ikke at hun ikke hadde et godt forhold til sin nye mann. - Mamma sier at pappa ble hennes største kjærlighet- han ble frarøvet henne- Mamma fikk en ny mann som også jobbet i Nordsjøen. Selv – sier Tonje – bestemte jeg meg for at jeg ikke ville ha en mann på sjøen. Så smiler hun og sier at hun fikk en mann som hadde gård i Søre Ål (syd for Lillehammer sentrum – merknad av HJWW).

TAPET

Jeg spør hvordan det har preget henne; hun svarer at det har preget hele livet – selv om jeg bare var ett og et halvt år har det alltid vært et savn - jeg var alltid redd for å gå fra mamma –redd at det skulle skje noe med henne –

- Det var tøft også. En inntekt som ble borte. De hadde ikke vært gift i fem år så enkeerstatningen kom ikke – også var ikke adopsjonspapirene undertegnet før han døde – de var klare til underskrift, men de var ikke underskrevet. Mor hadde det

knapt økonomisk, det var vanskelig mange ganger. Hun var tøff moren min tok utdanning, ble alene med ansvaret og hadde oss. –

- Det var praktiske ting også. Jeg følger barna mine på idrett, mor kunne ikke det. Jeg var aktiv i fotball. Jeg var ganske god, spilte på kretslaget og var med en gang på landslaget. Mor fikk bare sett på en kamp. Det var ikke mulig for henne å bli med oftere. Vi forstod det godt. Det var sånn å være alene med tre barn.
- Mamma var fantastisk. Hun klarte det vanvittig bra.

Faren hadde fylt 24 år i april det året Alexander Kielland veltet. Eldste søsteren i familien hadde moren fra et tidligere forhold. De hadde adopsjonspapirene ferdige og de skulle undertegnes når han kom i land. Både hun og de andre to søsknene betraktet hverandre som helsøsken. De har et tett forhold til hverandre og snakker ofte om faren. Tonje tror det har hjulpet at moren har vært så åpen om ham og sin sorg over å ha mistet ham.

Åpenhet

Åpenheten rundt faren har gjort ham veldig levende. Denne helgen var hun på en idrettsturnering sammen med et lag av barn. Hun traff sin bror under turneringen. Hun forteller at søsknene er veldig tette på hverandre. Hun tror fellesskapet de fikk med moren etter at faren gikk bort har bidratt til det. Som alltid når de treffes snakket de om faren. Tonje fortalte broren at hun besøkte farens grav ved Greipstad kirke i Sogndal og snakket med ham der – fortalte ham om barnebarna og om hvordan de hadde det. Broren fortalte at han gjorde det samme. Hun prøvde å forestille seg hvordan han hadde vært som bestefar og tenkte mye på alt han aldri fikk oppleve.

Graven

Hun hadde tatt med sine egne barn til graven også. Selv syns hun at hun snakket mye om sin far til barna, men trodde kanskje ikke det var så mye som hun trodde. Barna mine er veldig opptatt av bestefar. Når jeg tar dem med dit er det som jeg viser dem fram til ham.

Min datter har store bein – akkurat som bestefaren. Ingen av oss andre har det, men hun har arvet hans bein.

Jeg vet det høres litt rart ut når jeg snakker om det med graven, men det er sånn.

Manglende åpenhet om ulykken

Det har vært vanskelig å få opplysninger om ulykken. Det er ingen som har villet prate om det som skjedde. En gang har hun møtt en som spurte om de var barn til faren, men han lukket seg helt da de forsøkte å spørre om ulykken. Moren trodde at faren var på en annen plattform da ulykken skjedde. Det tok noen dager før hun fikk vite at han hadde vært på plattformen.

Vi har savnet å få vite noe om ulykken. Far var sterk og flink til å svømme. Han druknet der ute. Jeg forteller om nedkjølingen, fra granskningsrapporten og fra andre samtaler jeg har hatt rundt ulykken.

Markeringen i Stavanger Domkirke

Under tredveårsmarkeringen i Domkirken i Stavanger pekte moren ut noen som satt på en benkerad foran som hadde vært farens kollegaer. Tonje forteller at det var en fin markering. De var ved den brutte lenken etterpå.

Mormor og morfar

Morfar og mormor har vært viktige. De var de eneste vi hadde igjen, jeg savner dem veldig.

Gifteringene

Far var en helt, han var en veldig familiemann og veldig glad i mamma. Jeg forstår jo at han var en ung tyveåring og en glad gutt. Han likte nok å more seg, men han var en helt. Han stilte opp for venner og for oss. Vi tre barna er veldig knyttet til hverandre. Da jeg giftet med i Nordseter fjellkirke var det broren min som fulgte meg opp kirkegulvet. Pappas giftering fikk broren min og jeg fikk mammas. Det var viktig for meg.

MAIA SKOMEDAL

Av Marie Smith-Solbakken og Hans-Jørgen Wallin Weihe, Kristiansand jernbanestasjon

BAKGRUNN

Søster til Tom Arne Skomedal, 24 år, fra Nodeland i Vest Agder.

11. januar 2016

BRUK OG GJENNOMFØRING

Samtale mellom Maia Skomedal og Marie Smith-Solbakken, Hans-Jørgen Wallin Weihe (foto gjennomført) på Kristiansand jernbanestasjon.

Samtykket i at notat fra samtalen kan offentliggjøres og inngå i minnesamling om Alexander L. Kielland-ulykken og overføres Norsk oljemuseum, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv og bibliotek for at ettertiden kan få del i dette. (SMS 22.12.2018)

BAKGRUNN

F. 1970

Nodeland

Renholdsleder i Sogndalen kommune

Søster til Tom

10 ÅR

Var 10 år da det skjedde, da Tom Arne døde.

Mamma ble psykisk syk etter på , når hun mistet sin sønn. Det skjønner jeg og, det preger meg i ettertid. Når jeg var ti år måtte jeg ta meg av min mor. Enten du lever med rus eller psykisk syke er det det samme, må du leve med dem.

Det tok en tid før de fant Tom. De fant Tom 1. april. De fikk ikke lov å se han. Så går du i uvissheten og ikke vet noe. Jeg husker kaoset.

Mamma flakset frem og tilbake til Kirsten som var konen, det var tre barn hjemme. Hege var 8 år da, stedatter. Hun satt alene med tre barn.

Hun har flyttet til Risør. Hun fikk en datter som er 21 år nå.

Vanskelig familiesituasjon.

Det var ikke å miste min bror som var verst, men det etterpå, det kaotiske.

27. MARS 1980
Tv hele dagen, begynte listene å komme opp,

Husker det var kaotisk hjemme, mamma og pappa ble urolige, mange telefoner, opp til Kirsten. Så på nyhetene hele tiden, de fikk ikke beskjed. De så mye på tv.

Uro – folk inn og ut.

Mamma satt bare der og kokelurte. Til slutt fikk hun hjelp, det tok mange, mange år. Hjelpeapparatet var ikke tilstede.

FAMILIEN MIN
Jeg var 10 år, søster Gerd Kari 17 år, bror Odd Magne 22 år, Tom Arne 24 år.

De eldste ble skånet for dette, hun flakset ut, og bror var flyttet. Satt hjemme, laget mat, passet på at de kom hjem på tide.

Ringte og sa nå må du komme hjem mamma, jeg har satt varme på teppet i senga.

Ble psykisk syk selv og. Gikk til legen, var rundt 14 år. Fikk magesmerter, de ga meg Vival. Tenkte det var psykisk. Gikk til legen, så spurte legen er det noe du er redd fort, jeg er redd for mamma skal ta livet av seg. De spurte mamma – og så ble mamma innlagt på psykiatrisk som dagpasient på Kongsgård. Da mamma kviknet til ble jeg bedre.

Da slapp jeg å bekymre meg for at hun skulle ta livet av seg. Mamma har alltid brukt mye tabletter, husker sovetabletter, og de små vivalene og mogadonene. Det var den måten de løste tinga på.

Spente alltid i ytterdøra, for at jeg skulle ha en reaksjon fra mamma at hun levde, før jeg turte å gå inn.

ETTERPÅ
Husker ikke så mye, hadde mer enn nok med det jeg hadde. Min far, han var nå der. Det har vært ungt for han og. Han jobbet på Øgreid, han var platearbeider. Pappa døde 64 (1992) år hjerteinfarkt, mamma av kreft 64 år (1999).

Min far sa at jeg ser Tom overalt på jobben, og mamma sa hun hørte stega hans.

Jeg fant også en mann jeg skulle passe på, han hadde et alkoholproblem. Jeg har tenkt at dette begynte da jeg var 10 år, at jeg begynte å passe på folk.

Kirsten og ungene var mye hos mamma.

HUSKER

Husker at hun styrte med å legge skylda på noen, hun jobbet med dette. Hun var hos Reme for å undersøke, hun hadde snakket med de en del. Pappa veldig stille, han snakket ikke så mye.

BEGRAVELSEN

Husker ikke begravelsen, det er skremmende.

GRAVSTEDET

Vi var alltid på graven bursdagen hans, julaften tente lys, og den dagen han døde. Gjør det ennå.

TOK ANSVAR

Noen må passe på mamma, bringe dette videre. Begynte å ordne opp fort. Jeg begynte når jeg var 10 år og begynte å styre andre. De sa Maia du er så flink, du ordner opp. Og det gjorde jeg. De skulle ikke sagt at jeg var så flink.

Familien skulle grepet tak i dette. Mine søsken og pappa skulle grepet tak i det. De skulle grepet tak i de rundt den psykisk syke.

HVA SOM SKJEDDE ?

Rykter om hva som skjedde: Noen hadde sett han hoppe i underbuksa, noen hadde sett at han gikk inn for å hente noe. Best å snakke med Kirsten.

JEG SOM MOR

Jeg har vært med en rusavhengig, jeg har skjøvet mine unger vekk, jeg har hatt det kjipt, men jeg har gått til behandling i ettertid for dette.

Jeg har gått gjennom 12 trinnsprogrammet. Da oppdager jeg hva jeg har gått gjennom fra jeg var 10 til nå. Mitt kontrollbehov har jeg måttet jobbet med, å jobbe med å gi slipp på det. Er

41 år når du begynner på programmet, og reflekterer over livet mitt – hva har skjedd i livet mitt. Hvor gikk det galt hen, hvor ble noen mønster etablert som jeg ikke klarte å bryte.

Det har gitt meg mye også å leve med en psykisk syk mor. Jeg ville ikke vært det foruten – den erfaringen.

Jeg har tenkt på henne 16 år. Hun sa mamma jeg går ut, det kan jeg ikke, da blir du alene, jeg sa gå ut og ha det gøy, hun skal ikke passe på meg, jeg skal passe på henne.

Jeg får tilbakemeldinger på at de har det greit.

SER PÅ LIVET MITT – HVA HAR JEG GJORT

Forlater min mann for fire år siden. Da begynner jeg å se hvor det går galt. Begynner å analysere livet mitt.

Og da ser jeg hva som går galt, det er da det rauser da jeg må begynne å ta meg av mamma.

ER HAN FREMDELES LEVENDE?

Hørte skrittene, jeg hører at Tom går forbi. Jeg har ikke sett han, det er ikke sikkert at han er død. Han kan ha svømt en plass.

Hvem var det som så at dette var Tom?

BRUTT LENKE

Kjempefint.

Kirsten og de var der på markeringene.

BARNA MINE

22, 20 ,16 de har klart seg godt.

Livet går på skinner nå, så tar jeg med meg det jeg har opplevde videre, så blir vi bedre mennesker.

STERKESTE MINNE

Hektiske tiden etterpå, da mamma er syk og mamma som jeg er redde for, jeg styrer skuta, pappa går på jobb. Jeg står alene med mamma som jeg må redde for å gå til grunne, så hun ikke tar livet av seg.

Lærdom

Mye ha jeg lært, der jeg står nå, er at mitt liv er mitt ansvar, og jeg må gjøre meg selv lykkelig, ingen andre som skal ordne opp for meg, der står jeg nå.

Ta vare på de pårørende og hjelpe de videre, og bruke pengene der.

Mamma var syk, de rundt ble syke.

Sette inn ressurser og hjelpe de pårørende,

Mange ble nok psykisk syke, mange ble rusavhengige.

Vi må hjelpe de som står rundt.

Mitt minne om Tom

Mye ute og reiste, og kom hjem med godteri til deg. Når han traff Kirsten så sa jeg at hun fikk dra seg tilbake fra der hun kom fra. Jeg ville ikke ha de inne i livet mitt. Så han har vært en god storebror. Jeg var en sjalu 10-åring.

FAMILIEN LIA FRA SØGNE

TROND LIA

Av Marie Smith-Solbakken, 28. April 2016.

PERSONALIA

Trondlia@telia.com

F: 1966

GJENNOMFØRING OG BRUK

Telefonnummer fått av søster Janne. Avtale om intervju 28. April 2016. Samtale gjort på telefon. Notat oversendt til gjennomlesing og korrigering 9. Juli 2016. Det bes om samtykke til å kunne bruke notatet som et grunnlagsdokument i vår fremstilling av Alexander L Kielland-ulykken herunder fotofortelling, essays og polyfoni som er en sammenstilling av ulike utsagn fra ulike personer. Trond er informert om at han når som helst kan endre notatet eller trekke det tilbake. Samtykke gitt 28.07.2016. Noen korrigeringer innarbeidet 30.01.2019.

Samtykket til at notat fra samtalen offentliggjøres og inngår i minnesamling om Alexander L. Kielland-ulykken og overleveres Norsk oljemuseum, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv for at ettertiden skal få del i dette. (E-post 30.01.2019)

BAKGRUNN

1981: Utdannet kokk
1982:Rosenberg som hjelpemann og isolatør
1983-1986: Hovden høyfjellshotell kokk
1986: Leder skipatruljen, Fjellredder, Instruktør i snøskred, Arbeider med fjell, og natur, Informerer folk om fjellsikkerhet i fjellet, skader i naturen. Kjører snøscooter.

HUSKER STEINEN FRA EDDA

Jeg var jeg på vei til skolen. Du må sette på tv-en Tron, du må sette på tv-en Trond, sa noe i meg. Satt og glodde på den en stund, så på sendinger om Kielland-ulykken, og så gikk jeg ned en trappa, der lå det en stein i trappa. Steinen er som en halvmåne. Ca. 15 cm høy og 10 brei. En stein som hadde sittet fast i borekronen. De slitte borekronene var veldig populære. Det

var de som hadde jobbet lengst som fikk de med seg hjem. Jeg hadde spurt Pappa om han kunne ta med seg noe sånt hjem. Han kom hjem med en stein i steden.

På den hadde han skrevet navnet på steinen Edda. Da skjønte jeg at han var der. At han var på den boligplattformen som han sammen med Edda. Det går opp for meg da jeg så på steinen at ulykken handler om den plassen som min far oppholder seg på. Han var en kjempe han, han var flink til å svømme. Jeg tenkte at han klarer seg. Han er sterk.

Det kretset gjennom håp og fortvilelse. Ulykken førte med seg at Magne 14 år, Janne 12 år, Trine 8 år og jeg mistet pappaen vår.

Morgenen 28. mars

Etter at jeg hadde sett på steinen vekte jeg de andre søsknene mine.

Det var et helvete da telefonen ringte, alle ringte, alle ringte kolleger, familie, og venner og alle skulle skaffe seg informasjon. Å er han der, gud så forferdelig. Når det ringte hadde vi håpet, men så var det bare andre som skulle vite.

Sterkeste minne

Det som hopper opp i hodet først – det er steinen i trappen. Det gjorde størst inntrykk på meg. Jeg håpte jo at det ikke var der ulykken var. Jeg synes jeg kjente navnet. Faen og det er jo der. Jeg ville ikke vekke de andre. Steinen lå i trappa, gikk og så på den, og skjønte at det var der.

Skolen

Jeg var hjemme en uke før jeg hadde mot å gå tilbake til skolen.

Rektor sa når jeg kom tilbake kondolerer så mye, jeg svarte værsågod. Han reagerte ikke noe på det. Da lærte jeg hva det ordet betydde.

De var veldig flinke på skolen, de tok hånd om jeg. Jeg fikk gå vekk. Fikk tilbakeblikk, gikk og tenkte på det. Det var ikke den letteste måneden på skolen. Eksamen. Ble ferdig.

Pappa sine arbeidskamerater

De kom hjem til meg. Det var sjefen til pappa, eller sjefen til firmaet som pappa jobbet i og arbeidskamerater som tok meg med ut. Vet ikke om det var pappas jobb eller mamma som betalte mopeden. Tror det var jobben.

De gjorde det direkte etter ulykken. De tok meg med inn til Kristiansand og kjøpte en helt ny moped til meg. En Panter 50 kubikk. Her hadde vi tenkt å ha en moped etter Olga, så fikk jeg

gå inn i Kristiansand og velge den fineste mopeden som var i hele byen. Jeg kjørte han vel i fillebiter til slutt.

FANT HAN ETTER TRE UKER

Pappa fant de ikke før etter tre uker. Nå skulle de ut å tråle, ut å fiske. Etter tre måneder hadde de identifisert han på ring og klokke. De spurte mamma om spesielle kjennetegn.

Min bror, Magne, sprang i skogen og slo i stykker skauen. Slo med pinner på trærne. Mye tårer i skauen. Ingen slo tilbake. Han grein og slo. Jeg løp etter Magne. Mamma sa løp etter han og se hva han gjør.

Trine gikk rundt og ikke forsto så mye, hun skjønte ikke alvoret. Janne forstod alvoret. Hun forstod alt.

BEGRAVELSEN

Den var i Søgne, full kirke. Jeg var forbanna. Jeg hadde forhåpning om å se min far for siste gang. Jeg ble frarådet av alle, fordi jeg skulle ha et siste minne slik han så ut. Han hadde ligget i havet i tre uker, og ville ikke ligne på min far. Det var kanskje en klok beslutning. Det er ikke din pappa som ligger her, han ser ut som en annen. Jeg spurte om det og jeg maste om det, og fikk greie på at det var en dum ide. De om det.

Vi satt langt fremme. Alle vi kjente og ikke kjente, den gigantiske ulykken. Men presten sa feil navn på han tre fire ganger. Han heter Olav Lia. Jeg hadde lyst å reise meg å rope for full hals. Jeg var dritsur. De kunne hatt så mye respekt at de kunne lære seg navnet hans. Det var et sterkt minne at han aldri klarte å si rett navn. Jeg hadde ikke mot til rope. Beit meg i leppa, og knokene var hvite. Jeg knyttet hendene.

KIRKEGÅRDEN

Brødre og bekjente bar kista. Graven er i Søgne. Mine søstre er oppmerksomme. Jeg besøker graven. Jeg tar med meg dine barn. Mine barn spør mye om min bestefar. De spør mye om han. Han blir aldri glemt på noen måte. De synes det er veldig trist. De ser han på bilder her hjemme. Min datter spesielt synes det er veldig skjørt og trist at hun ikke har truffet bestefar. Jeg blir også veldig trist av å høre henne si det. Jeg savner han.

JEG BLE VOKSEN

Tok ansvar. Jeg måtte sørge for at de ryddet huset, at de hadde gjort lekser. Mamma klarer ikke alt dette alene. Kom an. Mamma var på sykehuset. Det har formet meg . I alle mine roller, jeg sørger for at alla ting er på rett plass. Fikser og ordner og ansvar.

Jeg ble mer eller mindre voksen, måtte hjelpe de mer. Jeg vasket og støvsuget, verden stopper ikke fordi noen er døde. Det dagligdagse måtte fortsette. Jeg hadde nok begynt med det før. Vi måtte hjelpe til hjemme.

Broen min Magne reagerte annerledes

Min bror gjorde motsatt, vi har hatt en diskusjon om det. Min bror ble en liten rebell. Han har bedt om unnskyldning. Rebell og ulydig, ga faen. Han synes han var stygg mot meg. Vi tok helt forskjellige retninger. Han var mer sinna for at pappa ikke kom hjem. Jeg prøvde å få han til å oppføre seg, jeg ble den store stygge broren, som skulle korrigere. Vet ikke om de hadde kranglet. De var litt som hund og katt. Vi har hatt mange diskusjoner om det i ettertid. Det tok 25 år kanskje 30 år. Vi var aldri uvenner. Han ba om unnskyldning for at han hadde oppført seg dårlig etter pappa døde. Han forsto at jeg hadde tatt et stort ansvar for at jeg bar lasset. Aldri vært sint på han. Det var hans måte å reagere på. Han valgte å ikke høre på de eldre, sikkert sånn som sin far var.

Han fullførte ungdomskolen med å gå 3 dager på skolen og jobbe to dager. Murermesterfagbrev. Min bror lyktes, han driver i arbeidslivet. Han har fem ansatte, frue og to barn. Utdannet seg til murer. Han har kommet utrolig langt med sitt langt karrieremessig og økonomisk. Han har alltid vært et arbeidsjern.

Søstrene mine

Janne og Trine (8 år). Det var mest vanskelig for Janne. Hun har lidd mest av det hele tiden. Hun har tatt det vanvittig tungt. Det kjentes som at hun sleit. Trine var så liten at det var lettere for henne. Jeg og Janne har pratet om det.

Jeg havnet etter hvert bort fra Søgne

Ulykken skjedde da jeg var 16 år og gikk på kokkeskolen i Kristiansand. Jeg fortsatte på Hotel Caledonian i lære. Da var jeg ferdig kokk, fikk nok av matlaging. Hadde litt kontakter med de som kjente pappa. Tidligere kolleger /bekjente fra arbeid som hjalp meg å få jobb.

Hoppet av militæret etter 3 mnd. Jobbet på Rosenberg på Statfjord C som var under oppbygging. Det var de som pappa jobbet for som hjalp meg inn. Ticon var etablert selskap som dreiv med isolering. Jeg isolerte rør og beslagla rør og plater inne på plattform C. Begynte som sjauer. Var der i 4 måneder. Var 10 dager på og 5 dager av. Det var en fantastisk tid. God mat og gode kolleger.

Skiulykken

Tur på ski, kjørte mye på ski. Var i Sirdalen og stod på ski sammen med kameraten Ivar. Var ganske vill på ski, skulle gjøre to bakoversaltoer. Jeg landet stygt og på en stor stein, brakk ryggen på to plasser. Jeg var på sykehus, ble ikke lam. Etter jeg var ferdig. Gikk på rehabilitering ville tilbake på Ticon. Det som skjedde var at jeg fikk ikke lov å ta sikkerhetskurset, siden jeg hadde brukket ryggen. Derfor ble jeg ikke oljearbeider. Iom den ulykken ble jeg nektet å reise i Nordsjøen. Jeg kom ganske enkelt ikke ut. Og da ble det jobb på høyfjellshotell. Kort intensivt oljearbeiderliv tok slutt.

SVERIGE

Fortsatte med skikjøring, ble bedre og bedre og stå på ski. Jeg traff en svensk dame som jobbet der. Da fant hun ut at hun skulle jobbe i Sverige på Idrefjell, som ligger nordre Dalerne. Det ligger 12 mil nord fra Trysil og ca. 15 mil til Røros. Dette var et norsk område en gang i tiden. I Sverige er jeg rett innenfor grensen. Jeg kjørte henne bort.

De hadde mangel på kokker, siden jeg var der, så ble jeg spurt om jeg kunne hjelpe han på kjøkken. Så ble jeg der i 3 dager. Jeg likte meg i Sverige. Det var mye alkohol på Hovden. Var lei av party 24/7. Jeg reiste bort igjen og tok med alle ting, og ville jobbe der på Idrefjell. Kom aldri hjem igjen.

Min eldste datteren min er 28 år (Malin). Fikk to barn med min andre kone: Rasmus 15, og Victoria 13 med Anna som jeg er gift med nå.

OM MEG

Hadde jeg valgt nytt yrke, ville jeg blitt ambulansesjåfør, redningsmann på helikopter.

Jeg havnet langt vekke fra sjøen, Idre er det punktet i Sverige som lengst fra sjøen i Sverige

PAPPA OG MEG.

Var 43 år da han døde Jeg er nok mer lik på min mor. Han er mer lik i min far. De er så like at det er rart. De kan irritere folk og erte. Jeg er mer som mamma vil at alle skal ha det bra.

Jeg har hele tiden vært slik at jeg ville være stuntmann. Tatt ryggen på ski og stygge motorsykkelulykken. Mer galskap i hodet. Har ikke tenkt konsekvenser. Har ikke vært redd.

Min far var uredd på ski, uredd for å stupe høyt fra klipper og ned i elver. Både meg og han har aldri vært redd. Utforsker og har sprenger komfortsonen. Jeg har blitt mer forsiktig etter jeg fikk to siste barna. Nå er jeg er fornuftig og forsiktig. I Sverige kaller de meg for «den tokige nordmannen». En gal mann. Hopper lengst med scooter, motorsykkel, høyt på ski, stuper fra store høyder.

Pappa var uredd og grensesprengende. Kan du hoppe fra 10, 15 m hopp fra 25 m. Ingen har gjort det før. Det var drivkraften å hele tiden gjøre det verre, lengre og høyere. Har roet meg ned.

Jeg har min mentale side fra min far.

Jeg er redd for at mine barn skal bli farløs

Min sønn holdt på å omkomme. Jeg var først på plass, der lå min sønn på 12 år. Han holdt på å dø i mine armer.

Min sønn skada seg i et stort hopp i skianlegget som jeg jobber i, og jeg var som sagt først på plass, det var bare der å dra direkt når jeg hadde gjort først undersøkelse av han. Jeg var klart urolig for at han skulle omkomme, fordi han ikke pusta godt og var lett blå i ansiktet på grunn av dårlig syresetting av blodet.

Tøff tid på sykehus med han og flere store operasjoner.

Han har vanskelig for å gå. Jeg har definitivt ikke villet at mine barn skal gjøre som meg. Jeg har en sønn som er steingal. Han har brekt armen 5 ganger. Han kastet seg uti alt. Jeg måtte holde han i bånd. Jeg hadde også brekt armen fire ganger.

Sønnen min

Han er 15 år og sliter mentalt og fysisk. Han kan gå. Brakk ryggen på tre plasser, punktere lungen, brakk hoften, bekken. Kan sykle litt. Spiller golf på den svenske Handikapptouren og har stor sjanser til å komme med på Paralympicis neste gang. Moped det er jo en frihet.

Pappa gal - jeg gal – sønnen min steingal.

Han hadde null redsler og skrupler.

Datteren min

Min datter, den streetsmarte litt roligere og beskjeden typen, men med ett sykt hissig humør, som sin far fort sint, kommer raskt over det.

JANNE LIA CHRISTENSEN

Av Marie Smith-Solbakken, 7. april 2016

PERSONALIA

År 1967
Datter av Olav Lia
Janne.ch@online.no

GJENNOMFØRING OG BRUK

Samtale sendt til korrigering 8.april 2016 hvor det samtidig bes om samtykke til å bruke dette som et grunnlagsdokument i fremstillinger av Alexander L. Kielland-ulykken herunder fotofortelling, essays og polyfoni (sammenstilling av utsagn fra flere berørte)

Janne er kjent med at hun når som helst kan trekke notatet tilbake eller gjøre endringer. Det er gitt samtykke til å kunne bruke notatet som et grunnlagsdokument i vår fremstillinga v Alexander L Kielland-ulykken herunder fotofortelling, essays og polyfoni (sammenstilling av utsagn fra flere berørte) 28.07.2016.

Notatet ble korrigert den 28.07.2016 med Trond Lia og mor Hildeborg Lia delvis tilstede. Janne har samtykket i at notatet kan overleveres sammen med de andre minnenotatene til Norsk oljemuseum, Riksarkivet og Nasjonalbiblioteket. Omtalen av hennes mor er godkjent av hennes mor Hildeborg Lia 29.07.2016.

Samtykket til at notat fra samtalen offentliggjøres og inngår i minnesamling om Alexander l. Kielland-ulykken og overleveres Norsk oljemuseum, Statsarkivet i Stavanger, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv for at ettertiden skal få del i dette. (Messenger 21.01.2019).

ALEXANDER L. KIELLAND-ULYKKEN

Litt diffust minne. De hemmeligholdt ting. Vi var fire søsken som ble igjen. Husker fra dag.

27. MARS 1980

Det jeg husker fra dagen 27. mars var at vi var en gjeng som spilte kort og hadde det gøy. Vi hørte på nyhetene at det var skjedd en ulykke i Nordsjøen, vi tenkte det gjelder ikke oss, og gikk og la oss. Jeg stod opp om morgenen, og så at mamma sitter og griner. Broren min, han eldste Trond på 16 år, sa ikke stå opp enda. Mamma er i telefonen. Han var 16 år. Mamma grein. Mamma kom og sa til oss, jeg tror at pappa er på den plattformen som har kantra.

Jeg ble hysterisk. Jeg var skikkelig pappajenta. Jeg vil ikke på skolen, fordi jeg trodde at pappa er på plattformen som har kantret. Vi fikk ikke ordentlig svar fra OiS. Det tok tid før vi fikk vite hvilken plattform han var på.

Skjønner det

Det gikk tre til fire dager så hørte vi at Henrik Ibsen skulle ut på det stedet som plattformen var veltet. Jeg husker at pappa sa før han reiste, jeg håper at den nye plattformen har kommet. Da skjønte jeg at pappa var på Kielland. Jeg ble helt fra meg.

Beskjeden om at pappa er funnet

Når de tauet inn plattformen fant de pappa. Han var vel en av de siste som ble funnet. Det hadde vel gått fjorten dager da. Han datt i garnet, og vi fikk gravlagt han.

Da de fant han kom legen til oss. Han sa du må ta denne. Det var en rosa tablett. Det var fordi jeg var så hysterisk. De fulgte meg inn på rommet og satt med meg der til valiumen virket. Jeg husker jeg ville ut til mamma. Jeg ville være med mine.

Å få vite som 12 åring at han kommer aldri hjem var vanskelig. Det siste jeg sa til han var hade, så gikk han til bussen, og så kom han aldri hjem. Jeg var sinna. Det var urettferdig.

Det de kalte for kriseteam den gang var valium. Mange følelser som dukker opp etter så mange år. Da jeg var 18 år fikk jeg bearbeidet det hos psykolog. Jeg har gått til behandling igjen da jeg var 23. Og nå går jeg i samtaleterapi. Jeg går i terapi for å skjønne dette og jeg forstår nå hvor avhengig jeg var av pappa.

Familien min

Søsteren min var Trine var 9 år, jeg 12 år, Magne 15, Trond 16 år.

Vi har hatt veldig gode venner, kamerater og venner har gått inn og ut. Vi har alltid pratet om det. Alltid. Mamma var flink til å finne ut hvor han hadde vært i Nordsjøen og når tid om det var noen som lurte på det. Da gikk hun inn på timelistene hans og svarte oss.

Mamma

Hun var fantastisk med oss. Hun lagde rutiner, ordnet det slik at vi alltid hadde fellesmåltider, frokost og middag. Det gikk på omgang. Vi var alltid samlet til frokost og middag. Mamma var sykepleier i hjemmesykepleien og gikk skift. Og hun lagde ukeplaner som involverte oss. Hun

har alltid vært åpen og lot pappa alltid være tilstede blant oss. Mamma var unik. Det hjalp oss at vi hadde verden beste mamma. Hun var 39 år og satt med fire unger i den verste alderen. Vi hadde alltid folk rundt oss rundt. Mamma var 24 /7. Hun var hos oss og var tilstede for oss hele tiden.

Herregud som hun sleit. De pengene vi fikk var på sperret konto. Hun jobbet fullt og så var hun leder på avdelingen, og så jobbet hun i begravelsesbyrå. Hun har jobbet fullt. Aldri manglet noe. Vi hadde har ikke hatt det nyeste tøyet, heller ikke nye sykler, men vi har aldri lidd nød.

Hun er 75 år nå. De første årene etter pappa forsvant var det for henne bare oss og jobb, og så en gang til. Hun satt sitt liv på vent for å ta vare på oss. Huset var åpent for alle venner. Hun bodde på kjøkkenet, så vi kunne ha folk i stua.

Vi er glad i mammaen vår. Hun åpnet huset for alle ungdommer, 20 stk. Hun holdt oss sammen vi fire barn. Vi er veldig sammensveiset. Hun var tryggheten, vi hadde hverandre. Vi er 5 minutt i bil fra hverandre alle sammen, bortsett fra den eldste som betyr mye for oss. Han har flyttet til Sverige.

SØSKEN

Noen ganger måtte jeg ta meg sammen. Jeg var så sinna, hun minste skjønte det men ikke på samme måte. Den eldste ble pappa, han tok ansvar. Han ble stor. Han flyttet ut som 18-åring og fikk jobb på høyfjellshotellet som kokk og skilærer. Jeg var frisør i mange år. Magne er murer og har åtte ansatte. Han støttet tidlig opp under mamma økonomisk. Søster er fostermor til et barn, og så har hun adoptert en jente fra Kina.

Storebroren min bor i midt Sverige og er redningsmann på fjellet. Han trives med det. Jeg savner at han bor så langt vekke, men vi fire søsken og mamma har jevnlig kontakt. Det er vanskelig å komme mellom oss. Vi er en klan.

VENTINGEN

Mamma ringte Phillips, de kunne ikke svare. Hun ringte OiS, de kunne ikke svare. Ingen kunne svare, vi måtte vente. Vi satt sammen mamma, søsknene og meg så på tv når navnene kom. Han var savnet. Vi snakket med en overlevende som hadde pratet med pappa da de var i kinosalen.

ERSTATNING

Nå ble du rik. Nå har du penger, kunne jevnaldrende si til meg. Jeg ville heller ha pappa.

27. mars er en rar dag.

MIN JENTE

Jeg har fortalt min jente at pappa er på skulderen min. Han er der hele veien. Han hjelper meg passer på meg, og at han er med i vårt liv. Du har bestefar, sier jeg. Vi vet at han ble drept. Tenk om jeg mistet pappa, kan hun si. Da svarer jeg svarer jeg, men da er jo mamma der.

PAPPA

Han var sjømann, og så fikk han jobb i Nordsjøen for i OiS. Han var en som var glad i å fiske, gå på ski, og ta oss med på tur. Vi fisket i vann, laget bål og steikte fisken ute. Vi hadde det så fint. Alle vi fire går mye på tur, og liker oss ute i skogen.

Av og til kjenner jeg pappalukt. Jeg kan huske at han luktet jern og røyk. Han jobbet med jern og han røykte. Sammen blir det en spesiell lukt. «Herre minn det lukter pappa». Han røykte den svarte Orginal.

Snill, glimt i øyet, godt humør, ski, sporty, veldig glad i å være i skauen, brenne bål og grille fisk. Han var friluftsmann.

Når det var farsdag var det veldig stas å rulle røyk og lage kaffe. Når en dritunge rullet røyk blir det bare en klump i midten. Han sa ingen ting, han røykte og drakk kaffe.

Jeg husker jeg satt på fanget hans og greide håret hans, han lo og sa at snart hadde han ikke hår.

KONFIRMASJON

Det var bensinstreik da jeg konfirmerte meg. Hele familien min kommer fra Bø i Telemark. Vi ble 12 stykker. Det var ikke bensin til å kjøre ned. Det er fem konfirmasjonsbilder. Jeg var ikke snill. Jeg tok det utover henne at han var død.

UNGDOMSTIDA

Jeg begynte å gå tidlig ut, begynte å feste tidlig (uten alkohol). Mamma var sinna, brødrene mine sinna. De mente at jeg måtte skjerpe meg.

ERSTATNING

Venner og kjente var misunnelige at vi fikk penger. De kunne kommenterte jøss nå er du rik, du kan jo gjøre hva du vil.

BEGRAVELSEN SØGNE KIRKE

«Du vet at det er en mening med dette», sa tante Marit. «Hvis du mener at det er en mening med dette, tante Marit, så kan du den guden og dra til helvete, for den guden er ikke snill», ropte jeg da de skulle senke kisten. De fleste i gravfølget hørte det.

Mamma kom og hentet meg og tok armen rundt meg og sa, nå går vi.

Etter den dagen har jeg aldri trodd på Gud.

LUNDE SKOLE

Når vi skulle på skolen etter påske så var det Minnegudstjeneste. Jeg fikk lov å slippe. Læreren sa hvis du ikke vil være med er det ok. Jeg bare grein. De andre søsknene mine var med.

FARMOR BRYTER MED OSS

Mye av forholdet til pappas familie ble ødelagt etter han døde. Farmor mente at det var mammas skyld at han jobbet i Nordsjøen. Hun mente det var verre å miste en sønn enn for henne å miste en mann og for oss å miste en far. Det var ikke godt forhold, de klandret mamma.

TRINE LIA

Av Marie Smith-Solbakken

PERSONALIA

F: 1970

Datter av omkomne Olav Lia.

GJENNOMFØRING OG BRUK

Ble oppfordret til å ta kontakt med Trina Lia fra hennes søsken Janne Lia Christensen og Trond Lia som begge deltar i undersøkelsen. Det var gjort avtale om å gjennomføre et telefonintervju 10. August 2016. Trine Lia ble informert om prosjektets hensikt, og samtykket til å delta og at det ble ført notat fra samtalen. Hun ble orientert om hvordan data behandles, og orientert om at 5 andre forskere som deltar i prosjektet vil ha anledning til å lese de nedtegnelser som blir gjort fra samtalen. Videre at jeg er behandlingsansvarlig og at Universitetet er behandlingsansvarlig institusjon. Trine Lia er orientert om at nedtegeneslen fra samtalen med henne er tenkt overlevert Norsk oljemuseum, Statsarkivet, Nasjonalbiblioteket for bevaring. Nærmere opplysninger om retningslinjer for innsyn og innhenting av samtykke fra henne om dette vil komme senere. Trine Lia er positiv til at notat fra samtalen med henne bevares på Norsk Oljemuseum, Statsarkivet og Nasjonalbiblioteket

Notat fra samtalen sendt Trine Lia til gjennomlesing og korrigering 11. August 2016.

Samtykke til å bruke notatet som et grunnlagsdokument i vår fremstilling av Alexander L Kielland-ulykken herunder fotobok, essays og polyfoni som er en sammenstilling av ulike utsagn fra ulike personer er gitt 21.08.2016.

Samtykket til at notat fra samtalen offentliggjøres og inngår i minnesamling om Alexander l. Kielland-ulykken og overleveres Norsk oljemuseum, Statsarkivet i Stavanger, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv for at ettertiden skal få del i dette. (Messenger 21.01.2019).

ULYKKEN

Jeg var bare ni - ti år. Jeg husker at Mamma løp frem og tilbake, hun visste ikke om han var på den plattformen. Så begynte familien, de fra Bø å ringe, og spurte om han var der. Nei sa mamma. Min mor gikk inn på rommet og fant et visittkort der det stod Alexander L Kielland, Olav Lia, fødselsdato, Firma. Det var et et klypekort, med bilde av han. Sånt kort som hang på kjeledressen.

Da begynte vi å lure, og vi begynte å skjønne mer at det var den plattformen han var på. Det kom opp i løpet av de neste dagene hvem var savnet. Vi satt klistret og så på tv.

Vi satt og så på oljearbeidere som kom ut med dress og pledd på seg fra helikopter. Vi satt og håpet på at pappa skulle komme ut. Det gjorde han ikke. De filmet nærme, vi så ansiktene deres. Hadde det vært pappa, hadde vi kjent han igjen.

Vi håpet lenge. Etter 14 dager fikk vi beskjed at de hadde funnet han.

VENTINGEN

Huske nesten ikke hvordan dagene gikk. Det ar mye folk ut og inn. Det kom folk herifra Søgne med mat til oss. De fra Bø i Telemark kom. Hun (mamma) var 39 år og alene med fire unger. Hun tok det greit overfor oss andre.

MAMMA

Mamma var sterk. Hun klarte å ta være på oss og seg selv. Det har vi rost henne for. Hun har alltid vært veldig ærlig. Hun har alltid gitt oss det vi trengte. Hun jobbet som en hest selv.

Jeg har alltid fått det jeg har villet. Jeg var minst og fikk det jeg ville.

Hun tok oss med på en ukes tur til Geilo et par år etter ulykken. Hun alene og fire unger med. Han eldste hadde fått lappen. Det satt vi veldig pris på.

Hun har vært åpen om alt, om ulykken og alt.

SKOLEN

Jeg opplevde mye medlidenhet. Det var ingen jeg kjente den gang som hadde mistet pappaen sin. Jeg kjente ingen. Lærerne tok godt vare på meg. Jeg har aldri blitt mobbet, jeg har hatt det veldig greit.

Det var sårt på avslutninger, hvor alle hadde mamma og pappa med. Så hadde jeg bare mamma med. Jeg gikk i fjerde klasse da det skjedde.

Jeg kan ikke huske om det var noen markering på skolen. Husker at de hadde om døden i kristendomstimen, da ble jeg fritatt. Jeg hadde det så nært på kroppen at jeg slapp det.

BEGRAVELSEN

Den var tøff. Jeg satt foran med mamma og de andre søsknene mine. Min bror var 16 år. Han hadde masse mopedguttevener. Husker at det kom mange av hans kompiser til begravelsen.

Mamma reiste seg opp og snudde seg akkurat da de kom. Om hun ikke grein da, så grein hun da de kom. Mamma ble så glad for at de kom for å støtte han.

Pappa hadde en kompis som leste opp sløyfene, husker ikke hvem som bar ut.

Pappa

Tenker at jeg skulle husket han mer. Han var god å spille orgel. Jeg var alltid med han og fisket juletorsk. Vi fikk aldri gå på isen før han hadde sjekket den.

Han jobbet i Nordsjøen hele mitt liv. Han var mye borte. Han var veldig glad i dyr, han hadde en hund han var glad i, han sa han ga den vekk. Jeg har skjønt siden at han nok skøyt den. Den var gammel og syk.

De kom hjem med en bitteliten dvergsnauzer. Han ble veldig glad i den.

Jeg har gode minner med han. Jeg har alltid vært glad i han.

Savnet

Vi pratet mye om han hjemme. Vi snakket om Nordsjøen og om han med kompisen han var mye sammen med. Kompisen hadde vi mye med i ettertid. Vi var mye sammen. Vi fire søsken har et unikt vennskap som vi har hatt helt frem til i dag.

Vi har tatt vare på hverandre. De har tatt vare på meg. Jeg har blitt godt tatt vare på. Jeg har blitt kjørt på og hentet av disse brødrene mine. Det er lett å dette feil. Det har ikke skjedd med noen av oss. Mamma har vært flink.

Måtte videre

Min mor var bestemt på at vi måtte videre. Takket være henne klarte vi oss. Hun klarte å ta vare på oss midt i sorgen. Hun er 76 år. Hun er flink. Hun har trødd til med barnebarn, med henting og bringing og det meste.

Lært at det er lett å miste

Jeg har alltid syntes det har vært utrolig urettferdig. Jeg har aldri vært kristen, det lå ikke for meg. Om det er sånt Gud er med folk, så kan jeg ikke tro på han. Det påvirket at jeg ikke kunne bli kristen.

Jeg har slitt med sinne. Jeg vet det hjelper ikke å bli sinna. Jeg har lært å være ærlig å ta vare på hverandre er viktig.

Vi må ta vare på de en glad i. Jeg tenker veldig ofte at jeg kan miste de. Jeg har to barn selv. Har en jente på 13 år og en fostergutt på 6 år. For fire år siden ble han jeg var gift med rammet i en trafikkulykke. Da tenkte jeg at jeg måtte gjøre som mamma og være for de to som var igjen. Han overlevde, men han var hodeskadet. På grunn av hodeskaden var det vanskelig å leve med han. Hun på 13 år er på besøk hos han. Jeg er redd det skal skje meg noe. For da har hun ikke mye igjen, da har hun bare en far som er veldig syk. Han er en snill pappa , men veldig redusert. Hun har mistet han, selv om han er der.

Jeg syntes nesen jeg gikk gjennom det samme som mamma, jeg mistet han ikke helt, men halvt. Jeg tenkte jeg måtte stå i det som mamma gjorde. Hun klarte det med fire barn, da må jeg klare det med to. Mamma ble en modell, hun stod gjennom det.

Jeg har alltid vært stolt av henne, veldig glad i henne. Når vi treffes er det klem og veldig glad i deg. En klem viser mye det og. Jeg har hatt det trygt og godt med mine søsken og mamma.

Erstatning og arv

Det ble brudd med familien til pappa etter han døde. De mente at de skulle ha pengene etter han. De hadde mistet sønnen sin. Og at hun ikke skulle ha erstatning.

Så døde de, og vi har mistet kontakten med pappas familie. Dårlig gjort å oppføre seg slik mot svigerdatter som er alene med fire unger.

Dine barn og Morfar

De har egentlig ikke et forhold til det. Han på 6 skjønner ikke. Hun på 13 spør meg «har du savnet han»? Vi tenner lys og blomster til jul og påske.

Bestefar ble mammas nye venn

Min mor fikk en venn når og han oppfører seg som en bestefar for dem. Det er ikke noe forskjell.

Sterkeste minne

Vi fikk lunsj med Kong Olav på Radisson Blue hotellet ved vannet i Stavanger. Det var veldig stort å spise lunsj med kongen. De leste opp navene, det var veldig sterkt. Det ble snakket om hva som var skjedd. Mamma var der med oss alle fire. Det var veldig mye folk. Både etterlatte og de som overlevde. Det var mye unger.

Jeg var med på 10-årsmarkeringen, ved minnesmerket da det ble avduket. Det var sterkt å være der å se rett ut mot havet. Vi kom på TV. Det er ikke mange som hadde vært på TV den gang, husker det.

Savner å høre mer om ulykken og de som ble berørt

Jeg har alltid savnet å treffe igjen de som har overlevd. Det hadde vært spesielt å høre hva de hadde å fortelle. Det vil være vondt på engang, som det vil være godt å høre det.

Skulle gjerne hatt mer med de som ble berørt av ulykken. Både de som overlevde og de som mistet.

Jeg ønsker å møte andre som også mistet pappaen sin. Det er vondt å høre, men godt å vite. Det er et savn.

Har savnet en minnebok. Det blir gøy. Det vil bli satt pris på av oss.

Minnes han

Jeg kjører ofte forbi kirkegården som ligger ved motorveien. Jeg ser opp på den og sier: «Jeg har ikke tid akkurat nå å komme hen å besøke deg på graven pappa, men du vet akkurat hvorfor, og du vet at jeg tenker på deg, og er glad i deg og at jeg savner deg». Det sier jeg alltid.

Jeg kan gå på graven og grine enda. Jeg klarer fint å snakke om det, og forteller det jeg husker.

Jeg liker å snakke om det.

Avisutklipp

Jeg har spart på alt i en perm.

Noen ganger går jeg inn på google og leser om 1980, om Kielland. Og leser hva som skjedde da. Det er spesielt det som er om ulykken. Jeg ønsker å vite hva som skjedde.

Sjøen

Jeg har respekt for sjøen. Jeg er ikke kjempepysen. Jeg er glad i fart. Min søster er redd når det er vind på sjøen. Når mine er på sjøen og det går tid blir jeg redd.

MAGNE LIA

Av Vilde Omdal, Melanie Solvei, Nghi Vuong Nguyen & Hannah Eileen Johansen.
5. februar 2024

PERSONALIA

Sønn av Olav Lia
f. 1964
Bor i Søgne

BRUK OG GJENNOMFØRING

Informasjon om Magne fått fra Marie Smith-Solbakken. Fikk kontakt med Magne via melding på Messenger. Avtale om intervju 5. februar 2024. Samtale gjort over telefon. Det er gitt samtykke av Magne til å kunne bruke notatet som et grunnlagsdokument i vårt forskningsprosjekt av etterlatte i Alexander L. Kiellandulykken.

Magne har gitt samtykke til at notat fra samtalen offentliggjøres og inngår i minnesamling om Alexander L. Kielland-ulykken og overleveres Norsk oljemuseum, Statsarkivet i Stavanger, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv for at ettertiden skal få del i dette. (Messenger 07.02.24).

VAR 15 ÅR DA ULYKKEN SKJEDDE

Yngste søsteren min var 9 år, ho andre var 12, jeg var 15 og han eldste broren min var 16. Mamma var på jobb, på sykehuset. Ho kom hjem på natta. Vi fikk vite om en ulykke på Nordsjøen via nyhetene. Ekstrasendingen med Kari Sørbø, det husker jeg godt. Trodde først ikke at pappa var på den plattformen, men på en annen som het Frigg. Trodde ikke det gjaldt oss. Tanter og onkler fra Telemark ringte, der pappa kommer ifra. Vi sa nei, han er på Frigg.
Når mamma kom hjem, fikk vi vite dagen etter at han var på Alexander Kielland. Dette var en ekstratur han var med på.

Fikk veldig lite informasjon, kun gjennom media. Presten og lensmannen kom på døra, det var det. Husker ikke mye fra da de kom, jeg løp på skauen, på heia.

BEGRAVELSE

De fant ham på havet etter et par uker, så ble en vanlig begravelse. Alle fikk delta i begravelsen. Han har en grav fremdeles.

PÅ SKOLEN

Ble veldig annerledes med de rundt meg etter ulykken. Spesielt på skolen, de trakk seg veldig vekk, unntatt de jeg var veldig god venn med. Ble veldig rart i klasserommet. Ble veldig alene på den tiden. Kun min familie på denne skolen tror jeg, som mistet i ulykken. Hadde minnestund på skolen, i gymsalen. Husker ikke stort, men det var noe slags opplesning. Husker jeg syns det var veldig rart og tomt på minnestunden. Var uvirkelig.

Var ikke mye snakk om ulykken med lærerne, men jeg fikk mye frihet på skolen etter hvert. Jeg ble jo "den umulige". Ble veldig utagerende, slutta på skolen etter hvert og begynte med andre ting.

SINT PÅ SAMFUNNET

Ble veldig sint og utagerende, fordi jeg ikke så vitsen i noen ting. Ingenting. For å si det mildt ble jeg fly forbanna på myndighetene, og måten det ble håndtert på. Var utrolig sint på den tiden. Jeg ble sinna på samfunnet, på måten det ble reagert på. Vi ble jo helt alene. Vi ble fattige rett og slett. Utrolig fattige.

Ikke lenge siden vi hadde bygd hus, som mamma ble sittende alene med. Hadde ikke råd til noen ting, ingenting. Hadde ikke penger. Fikk litt av lønna, feriepengene og etterlønna hans, i tillegg til at vi ungene fikk 50 tusen hver. Til sammen tror jeg vi fikk 800 tusen med han sin lønn, feriepenger og etterlønn, og den kompensasjonen på 50 tusen hver.

JOBB

Jeg begynte å jobbe når jeg var 15, for å hjelpe til hjemme. På en fabrikk i Søgne. Gikk ikke på skole, siden jeg var jo litt umulig på skolen. Har jobbet siden. I 1984 var det en som het Petter Kristensen som tok meg inn, i et murerfirma i Søgne. Han ble som en stefar for meg, og hjalp meg. Siden har jeg vært murer hele livet. Har eget firma i dag.

FAMILIEN ETTER ULYKKEN

Eldste bror ble veldig forsørger og "far" i huset. Tok seg av oss som var yngre, hjalp mamma og gikk videre på skole. Jeg var ikke mye hjemme etter ulykken. Jeg ble det sorte får. Mamma måtte jo også jobbe. Vi fikk en husholder som hjalp hjemme, og fikk oss blant annet på skolen. Resten av familien bodde i Telemark.

Meg og søsknene mine ble jo en veldig sammensveiset gjeng. Vi var på fest sammen, var mye sammen. Samholdet i familien ble veldig sterkt. Var ikke veldig på å prate om ulykken. Trengte ikke si så mye, vi ble fortsatt veldig sammensveiset vi fire. Det er vi fremdeles i dag. Vi var alltid sammen. Jeg tror det var en trygghet for oss. Så vi ikke var alene, ute blant folk. Var litt lettere da tror jeg. Når det kommer noen det har skjedd noe med, så detter jo stemningen litt, den dør ut. Følte det mange ganger når jeg kom, eller vi kom. Men det tok seg alltid opp igjen. Var stort sett bare de første årene, folk glemmer jo sånt. Var derfor en trygghet at vi fire hadde et sterkt samhold.

URO OG PROBLEMER MED DET SOSIALE

Etter ulykken har jeg jobbet mye. Druknet meg i arbeid, og blitt veldig sliten. Brukt arbeid til å fortrenge det som skjedde.

Jeg hadde veldig mye uro, problemer med å sitte stille, slappe av. Jeg ble nokså dårlig i sosiale sammenhenger. Store forsamlinger hatet jeg som pesten. Kunne ikke tenke meg noe verre. Fant alltid på noe for å komme meg vekk. Påvirket meg hele ungdomstiden og til jeg ble voksen.

Måtte alltid ha kontroll på at jeg kunne komme meg vekk, fra situasjonen. Det tror jeg ligger på at min far ikke kunne komme seg vekk. Alltid hatt det at jeg må komme meg vekk fra situasjoner. Kanskje jeg var redd for å bli stengt inne, vet ikke. Vanskelig å sette ord på.

Har også vært bitter i ettertid. Vi hadde jo så dårlig råd. Kunne ikke være med på noen ting, og jeg arvet klær av broren min. Andre fikk jo nytt tøy, sykler og mopeder. Det fikk jo ikke vi. En detter jo da litt utenfor. Jeg fikk jo litt pga. jobb, så jeg kunne hjelpe litt hjemme. Men det var jo ikke mye.

OPPFØLGING ETTER ULYKKEN

Var så uheldig at jeg hadde en ansatt som jobbet for meg som druknet. Både faren og sønnen jobbet i firmaet mitt, men faren mistet sønnen sin denne dagen. Den oppfølgingen de har fått, i forhold til det vi fikk, er jo et hav i forskjell. Med krisepsykiatri, psykiatere, prest, lege og hjelp i hjemmet i ettertid. Sorggrupper osv., vi hadde jo ingenting av det. Vi måtte takle det selv rett og slett, bare alene. Gikk ikke til noe prest og fikk hjelp på den tiden, eller leger. Var utrolig lite hjelp å få på den tiden.

Jeg ble veldig innelukka. Ingen jeg snakket med det om. Har gjort det i ettertid da, når jeg var rundt 40 år. Gikk på en vegg da. Ganske lenge etter ulykken skjedde. Det var beinhardt å ta opp alt igjen etter så lang tid. Alt som var fortrengt. Hjelper masse, selv om det såklart var tøft å ta opp igjen.

TANKER OM OPPFØLGING AV BARN

Er jo veldig forskjellig fra barn til barn. De må få hjelp nokså fort. En går jo i et vakuum, blir helt tomt. Forskjellig for hvert barn hvordan en opplever sorg. Noen vil prate masse og noen vil prate litt. Det kommer jo reaksjoner en gang, uansett, når en holder inne sånt. Om 5, 10 eller 20 år, så kommer den uansett. Jeg fikk jo den når jeg var 40 år. Derfor viktig å hjelpe fort, med en gang. Som jeg sa til faren til han ansatte vi mistet; du må ta det nå, hjelper ikke å vente. Du må ta sorgen nå, ikke vente med den eller legge den vekk. Du må grine mens du kan. Ikke stenge det inne, det er farlig. Det kommer tilbake igjen, beinhardt, hvis en ikke får tatt det med en gang. En må bli ferdig med det, selv om det aldri blir ferdig. Følelsene dine og aggresjonene dine må ut, fort.

Ikke alltid bra som ungdom, å bli tatt til siden i skolen og snakke om det. Det lureste kan være å prøve å snakke med den det gjelder, om en vil ta det opp i klassen, grupper eller noen en kjenner godt. Kanskje en gruppe med bestevennene til han eller hun det gjelder først kanskje. For når alle satt i klasserommet når de begynte å prate om det, syns jeg ikke det var noe greit husker jeg. Det likte jeg ikke. Så det beste er å spør de først om hva de foretrekker.

I DAG

Lever fint nå i dag. Eier et firma, med seks ansatte. Har to unger, kone og har det veldig greit. Men jeg kjenner jo veldig på det. Det blir jo aldri ferdig. På nyhetene, aviser og TV, har jo vært slik i 42 år. Det kommer alltid opp igjen. Det blir aldri ferdig, fordi myndighetene holder mye

hemmelig. De vil ikke frigi alle dokumenter, som er hemmeligstemplet, langt tilbake i tid. Det er jo noe som de ikke vil ut med enda, og det irriterer meg grenseløst. Det blir aldri ferdig. Bøker har jo forsvunnet. Loggen som kapteinen hadde skrevet er vekk, ingen som finner den. Han har jo skrevet noe der som de norske myndighetene ikke vil ha ut. Så jeg har jo lite tiltro til myndighetene. Bittelite. Eller jeg har ingenting. Jeg er jo selvfølgelig kjempebitter over at vi ikke får all informasjon, men jeg kan ikke gå rundt å tenke på det. Det går bare utover meg, myndighetene driter jo i det.

Jeg kan ikke gå rundt å tenke på det daglig, men hver gang det kommer opp tenker jeg hvorfor de ikke bare kan frigjøre det, og bli ferdig med saken. Det blir aldri ferdig, og det irriterer meg veldig, i den dag i dag kjenner jeg. Men jeg har uansett et veldig fint og godt liv nå i dag.

MAGNE LIA (ENGLISH)

By Vilde Omdal, Melanie Solvei, Nghi Vuong Nguyen & Hannah Eileen Johansen.
5th February 2024

PERSONAL DETAILS

Son of Olav Lia
f. 1964
Lives in Søgne

USE AND IMPLEMENTATION

Information about Magne received from Marie Smith-Solbakken. Made contact with Magne via a message on Messenger. Agreed to an interview on 5 February 2024. Conversation was conducted over the phone. Magne has given consent to use the notes as a basic document in our research project on survivors of the Alexander L. Kielland accident.

Magne has consented to the notes from the conversation being published and included in a memorial collection about Alexander L. Kielland accident and submitted to the Norwegian Petroleum Museum, the State Archives in Stavanger, the National Library and the Labour Movement Archives so that posterity can benefit from it (Messenger 07.02.24).

WAS 15 YEARS OLD WHEN THE ACCIDENT HAPPENED

My youngest sister was 9 years old, my other sister was 12, I was 15 and my oldest brother was 16.

My mum was at work, at the hospital. She came home at night. We learnt about an accident in the North Sea via the news. I remember the extra broadcast with Kari Sørbø very well. At first I didn't think my dad was on that platform, but on another one called Frigg. I didn't think it concerned us. Aunts and uncles from Telemark where my dad is from called. We said no, he's on Frigg.

The next day, when mum was home, we learned that he was on Alexander Kielland. It was an extra trip he was on.

We got very little information, only through the media. The priest and the sheriff came to the door, that was it. I don't remember much from when they came, I was running in the countryside, on the heath.

FUNERAL

They found him at sea after a couple of weeks, so it was a normal funeral. Everyone was allowed to attend the funeral. He still has a grave.

AT SCHOOL

Became very different with those around me after the accident. Especially at school, they withdrew very much, except those I was very good friends with. Became very strange in the classroom. Became very lonely at that time. Only my family at this school, I think, that lost someone in the accident. Had a memorial service at school, in the gym. I don't remember much, but there was some kind of reading. I remember thinking it was very strange and empty at the memorial service. It was unreal.

We didn't talk much about the accident with the teachers, but I was given a lot of freedom at school for a while. I became "the impossible child". Became very aggressive, eventually quit school and started doing other things.

ANGRY AT SOCIETY

Became very angry and acting out, because I didn't see the point of anything. Nothing. To put it mildly, I was furious with the authorities and the way things were handled. I was incredibly angry at the time. I was angry at society, at the way it was reacted to. We were all alone. We became poor, pure and simple. Incredibly poor.

Not long ago we'd built a house, which my mum was left alone with. Couldn't afford anything, nothing. Didn't have any money. We got some of his salary, holiday pay and severance pay, in addition to us kids getting 50,000 each. In total, I think we got 800 thousand with his salary, holiday pay and severance pay, and the compensation of 50 thousand each.

WORK

I started working when I was 15, to help out at home. At a factory in Søgne. I didn't go to school, as I was somewhat difficult at school. I've been working ever since. In 1984, a man called Petter Kristensen took me on at a bricklaying company in Søgne. He became like a stepfather to me and helped me. Since then I've been a bricklayer all my life. I have my own company today.

THE FAMILY AFTER THE ACCIDENT

My eldest brother became the breadwinner and 'father' in the house. Those of us who were younger helped mum and went on to school. I wasn't home much after the accident. I became the black sheep. Mum had to work too. We had a housekeeper who helped at home and got us to school, among other things. The rest of the family lived in Telemark.

Me and my siblings became a very close-knit group. We went to parties together and spent a lot of time together. The family bond was very strong. We weren't very keen to talk about the accident. We didn't have to say much, the four of us were still very close-knit. We still are today. We were always together. I think it was a security for us. So we weren't alone, out among people. It was a bit easier then, I think. When someone comes along with whom something has happened, the atmosphere drops a little, it dies out. I felt that many times when I arrived, or we arrived. But it always picked up again. It was mostly just the first few years, people forget things like that. It was therefore reassuring that the four of us had a strong sense of togetherness.

ANXIETY AND SOCIAL DIFFICULTIES

After the accident, I've worked a lot. I drowned myself in work and became very tired. I used work to repress what happened.

I had a lot of anxiety, problems sitting still, relaxing. I became quite awkward in social situations. I hated large gatherings like the plague. I couldn't imagine anything worse. I always found a way to get away. Affected me throughout my adolescence and into adulthood. I always had to make sure I could get away from the situation. I think it's because my father couldn't get away. I always felt that I had to get away from situations. Maybe I was afraid of being locked up, I don't know. It's hard to put into words.

I've also been bitter afterwards. We had so little money. I couldn't participate in some things, and I inherited clothes from my brother. Others got new clothes, bikes and mopeds. We didn't get that. You're a bit left out. I got some things because of my job, so I could help out at home. But it wasn't much.

FOLLOW-UP AFTER THE ACCIDENT

I was so unfortunate that I had an employee who worked for me who drowned. Both father and son worked at my company, but the father lost his son that day. The follow-up they have received, compared to what we received, is a world of difference. With crisis psychiatry, psychiatrists, a priest, a doctor and help at home afterwards. Grief groups, etc., we had none of that. We had to deal with it ourselves, just on our own. We didn't go to a priest and get help at that time, or doctors. There was incredibly little help available at that time.

I became very withdrawn. I didn't talk to anyone about it. I've done it afterwards, when I was around 40 years old. I hit a wall then. Quite a long time after the accident happened. It was really hard to bring everything up again after such a long time. Everything that had been repressed. Helps a lot, even though it was obviously tough to bring up again.

THOUGHTS ON FOLLOW-UP OF CHILDREN

It's very different from child to child. They need to get help fairly quickly. You go into a vacuum, become completely empty. How each child experiences grief is different. Some will talk a lot and some will talk a little. There will be reactions at some point, no matter what, when you hold these things in. In 5, 10 or 20 years, it will come anyway. It happened to me when I was 40 years old. That's why it's important to help quickly, right away.

As I said to the father of the employee who died; you have to deal with it now, there's no point in waiting. You have to deal with the grief now, not wait or push it aside. You have to cry while you can. Don't bottle it up, it's dangerous. It will come back again, hard, if you don't deal with it right away. You have to be done with it, even if it never gets done. Your emotions and aggression need to come out, fast.

It's not always good as a young person to be pulled aside at school to talk about it. The best thing to do is to try to talk to the person in question, whether you want to bring it up in class, in

groups or with someone you know well. Perhaps a group with the best friends of the person in question first. Because when everyone was sitting in the classroom when they started talking about it, I didn't find it okay, I remember. I didn't like that. So the best thing is to ask them first about what they prefer.

TODAY

I have a good life today. I own a company with six employees. I have a wife, two kids and I do well.

But I still feel it. It never finishes. It is in the newspapers and on tv, and has been like that for 42 years. It always resurfaces. It never finishes because the government is keeping things secret. They won't release all the documents that are classified a long time ago. There is something that they don't want known yet, and it annoys me to the bone. It never finishes.

Books have gone missing. The captain's log has disappeared, no one is able to find it. He has written something there that the Norwegian government doesn't want public. I don't have a lot of faith in the government, a tiny bit. Not any really. I am of course very bitter over the fact that we aren't provided with all the information, but I can't go around thinking about it. It will only affect me, the government couldn't care less.

I can't go around thinking of it daily, but every time it comes back up I wonder why they can't just release it all and be done with it. It can never rest, and it annoys me a lot to this day. But anyways, I have a good life today.

BRØDRENE IHME FRA IME GÅRD I MANDAL

FELLESSAMTALE MED BRØDRENE OLE GUTTORM OG HANS ØYSTEIN IHME

Av Marie Smith-Solbakken, 11. januar 2016, Ihme gård i Mandal.

BRUK OG GJENNOMFØRING

Samtale gjennomført 11.01.2016, korrigert 29.02.2016. Samtykket i at utvalgte sitat kunne brukes.

Samtykket i at notat fra samtalen kan offentliggjøres og inngå i minnesamling om Alexander L. Kielland-ulykken som overleveres Norsk oljemuseum, Statsarkivet i Stavanger, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv og bibliotek. (SMS 14.01.2019 fra Hans Øystein Ihme, 21.01.2019 fra Ole Guttorm Ihme).

OLE GUTTORM IHME

PERSONALIA

f. 1949

BAKGRUNN

Bror av Per Harald Ihme 23 år, som omkom i Alexander Kielland-ulykken.

Sivilingeniør

Har arbeidet med oljerelatert arbeid og skipsbygging hele yrkeskarrieren

Politiker for Høyre. Fylkesleder i Vest Agder, bystyrerepresentant i Mandal og medlem av sentralstyret i Høyre

Bonde på Ihme

HANS ØYSTEIN IHME

PERSONALIA

f. 1952
haihme@yahoo.no

BAKGRUNN

Bror av Per Harald Ihme 23 år, som omkom i Alexander Kielland-ulykken.

Sivingeniør. Arbeider i marine, oil & gas industrien. Arbeidet stort sett med marine og offshore relatert arbeid.

Bor i Kristiansand.

Hans Øystein: Ansatt i Air Products AS-Kristiansand. Har gjennom Air Products AS arbeidet med produkter som omhandler liv og sikkerhet til sjøs i 30 år. Selv om Air Products AS ble dannet før Berge Istra og Berge Vanguard forlisene, så la disse ulykkene grunnlaget for utviklingen av selskapet.

Fra en av båtene fant de en overlevende til havs, en spanjol som kunne fortelle hva som egentlig skjedde, og som dannet grunnlag for nye IMO-regler.

Sånn sett tilfeldig at jeg havnet der. Jeg søkte meg ikke inn på dette området pga. Per. Men det var klart at jeg ville til Sørlandet etter det med Per for å være sammen med min familie.

Air Products er i dag verdensledende innen membranteknologi, og leverer nitrogen generator over hele verden for å hindre eksplosjon på skip og offshore installasjoner, for på denne måten sikre liv og verdier til havs.

27. MARS

Jeg bodde og arbeidet i Trondheim sammen med min kone Wenche på den tiden. Vi var på vei hjem til Mandal for å feire påske og overnattet hos noen venner i Kongsberg. Der hadde vi det veldig hyggelig inntil det kom på nyhetene om at Alexander Kielland var veltet og mange antatt omkommet. Jeg tok det ganske rolig, fordi jeg visste at Per var på Albuskjell plattformen. Men vi var begge urolige, og jeg stod tidlig opp neste morgen. De vennene vi bodde hos hadde ikke fått installert telefon, så jeg gikk til en kiosk og ringte hjem. Min far fortalte da at Per hadde blitt flyttet over fra Albuskjell til Kielland noen timer før.

Han hadde blitt ble overført – sa min far. Det var enda håp. De fant overlevende stadig vekk og plukket opp folk. Per hadde status som savnet.

Stoppet og ringte flere ganger underveis fra Kongsberg for å få siste nytt. På radioen spilte de bare sørgemusikk. Det var en forferdelig grusom biltur hjem for oss begge to.

Det var noen hadde sett han på kinoen på Kielland fortalte min far. Det var kaotisk, vi hadde fremdeles håpet. Når vi endelig kom hjem var han fremdeles enda savnet. Husker ikke når vi fikk endelig beskjed om at alt håp var ute, men han ble aldri funnet.

Ole Guttorm Ihme: Vi klamret oss til håpet

Det ble funnet livbåter og flåter flere timer etter at Kielland hadde veltet.

De fant bagen hans. Tilslutt innså vi at han var savnet for godt. Lommeboka og nøklene er her fremdeles. Det har vi fått.

MINNER

Hans Øystein: Etterpå har vi bare mintes. Vi har gode minner, Per og jeg gikk samtidig på NTH i ett år, og bodde på Singsaker studenthjem.

Når vi tenner lys og går på gravene til mine foreldre og min bror Tormod, så er Per alltid inkludert i våre tanker.

Vært to ganger i Stavanger og lagt ned blomster på minnesmerket. Vi har masse bilder og minner av Per. Vi tenner lys på bursdagen hans, og tenner lys på den 27. mars, som også er Ole sin gebursdag. Det blir dobbelt så tungt.

Ole Guttorm: Fikk være med på minnestunden i Stavanger. Ble tatt godt vare på av OiS og Stavanger. Vi glemmer det ikke at Kielland skjedde på den dagen.

TIDEN ETTER

Hans Øystein: For tre år siden ringte politiet. Min datter Pernille tar telefonen, de forteller at de vil ta DNA test av meg. I et kort øyeblikk tenkte jeg at Per var funnet, jeg håpet inderlig på en grav. Men det var noe de gjorde i forbindelse med at det ble innført en database for alle savnede personer i Norge.

Kielland medførte at Wenche og jeg flyttet hjem til Sørlandet. Ole var i Kristiansand, og jeg var i den tiden i Trondheim.

Hans Øystein: Jeg har aldri vært offshore, selv om jeg har jobbet med offshoreinstallasjoner i over 30 år, og er med på å leverer anlegg over hele verden, men aldri vært på en plattform. Det har vært av hensyn til min kone og mine barn, det kan jo skje igjen...tenker jeg.

MAMMA OG PAPPA OG FAMILIEN

Hans Øystein: Å miste en sønn er forferdelig. Pappa er født i 1922 og mamma i 1921. Vi kom gjennom tragedien, for vi holdt sammen. Vi har vært en liten familie totalt sett. Min far jobbet seg ut av det, han gravet seg ned i arbeidet. Min mor var mer innesluttet. Hun tenkte alltid på det, hvorfor og hvorfor og hvorfor.

Ole Guttorm: Mamma lå på sofaen og gråt og gråt. Tror at mamma visste at Per var død da, selv om han hadde status som savnet.

Vi var fire gutter, hadde god barndom og god oppvekst i Brasil. Var der i 12 år.

Per og Tormod er født i Brasil.

27. MARS

Ole Guttorm: 27. mars er min bursdag. Jeg var på vei hjem fra Sudan. Jobbet i OiS i Kristiansand. På vei hjem satt jeg sammen med min sjefs kone. Det var en hyggelig tur oppigjennom Europa. Landet på Kjevik 2230 den 27.mars. Få folk på Kjevik. Jeg skulle kjøre henne hjem til Vågsbygd. Var så mye trist musikk på radioen, kjedelig synes jeg, så kjørte jeg henne hjem. Min kone tok imot meg, og lurte på om jeg hadde hørt det. Jeg tenkte øyeblikkelig på Per. Hadde ikke fasttelefon, min kone visste ikke noe ting. Reiste ned til OiS på Amalienborg. Da jeg så alle bilene som stod der, skjønte jeg det.

Så kom jeg inn, så sa sjefen fra OiS, at mange var savnet, at han nok var savnet. De hadde ikke oversikt. Klokken var noe av 23 da. Noen timer før hadde han snakket med far, og fortalt at de fra OiS var på Albusjell og at alt var greit. Jeg ble der hele natten sammen med de andre i administrasjonen fra OiS. Vi satt kontinuerlig i telefonen. Jeg satt hele natten og håpet, sa til min kone at han var savnet.

Langt om lenge ble klokken….. Gikk inn på kontoret og slo 62592, husker skiva som gikk rundt hver gang for hvert nummer, og da siste siffer gikk og det ringte. Så sa jeg Per er savnet. Det var blytungt å si det. Hun satte i et skrik. Og så gå fra OiS og hjem til min kone og to barn, og så reise hjem til min mor og far som var sjokkskadet var tungt.

Hans Øystein: Sånt gikk det fire-fem dager, vi bodde på barndomshjemmet på Berge utenfor Mandal hele gjengen. Kom i prinsippet hjem for å feire påske, det var utrolige traumatiske dager.

Ole Guttorm: Sjefen fra OiS kom hjem til oss Bjørn Lisegard (død) og Styreformann Sverre Walter Rosstoff (død) til mamma og pappa for å snakke og søke trøst sammen med oss.

Minnegudstjeneste i domkirken i Kristiansand, husker lite. Bare tomhet. Det hele var uvirkelig.

Vi var en nær familie, og glade i hverandre, vi var fire brødre.

PER

Ole Guttorm: Per var en flink gutt. Bare noen måneder før var Per var ferdig med diplomen på NTH. Han var kommet inn på universitetet i Amerika for å studere økonomi fra sommeren av. Så drev han og maset på meg om ikke jeg kunne finne han en sommerjobb i Nordsjøen til han midt på vinteren. Langt om lenge ute i februar fikk han. Det var det jeg som skaffet han jobb til han som Fieldengineer (ingeniør). Så tjente han penger til han skulle til Amerika. Jeg hadde stor stjerne da.

Dette var hans andre tur, eller var det hans første tur. Det har ikke gjort skade på meg, at jeg skaffet han jobbet. Hvorfor gjorde du det sa min mor.

Hans-Øystein: Olje var stas. Nordsjøen hadde høy status. OiS var i Fevennen hver dag, og det stod om oljevirksomheten omtrent hver dag. En bedre sommerjobb kunne ikke Per ha fått. Han var på feil sted på feil tid.

Ole Guttorm: For 15 år siden fikk vi bekreftet at det var en av containere som kom rasende som tok Per, som var en av de som satt på kinoen.

SNUINGEN

Ole Guttorm: Orket ikke se Dagsrevyen på et år, skulle se på det som lå med beina i været.

Var Per der, var skuffet. Ble stadig minnet på det der. Fasen etterpå var det vanskeligste. Snuingen tok for lang tid. Det var for mye frem og tilbake. Det mest traumatiske var snuingen.

Reme ville til bunns, og ville ha far med, men far hoppet av, han orket ikke, mamma orket ikke mer.

Det ble kastet en krans i havet, en stor krans, mamma og pappa var med. Kong Harald holdt en veldig fin tale.

STERKESTE MINNE

Ole Guttorm: Etter dette vet jeg hva en mors sorg er, det er som å miste**.** Å miste en bror er en ting, men å oppleve en mors sorg over å miste sin sønn, er ti ganger verre. Hun ble aldri ferdig. Hun led. Hun fikk lov å prate om det hele tiden.

Vi var en vellykket familie, så pang, så la det seg sånne sorgtepper over familien i årevis.

Hun var religiøs. Hun var på TV. Erling Borgen intervjuet henne, da snakket hun om sorgen sin.

Hans Øystein: Det var overgangen. Fra å være engstelig, til å bli glad for å høre at han var på Albueskjell til å få greie på at han var på Kielland. Det var fra topp til bunn.

Mange tunge år, at vi holdt sammen - det hjalp – samholdet vi hadde.

AUD MARIT HOPE FRA HUNDVÅG UTENFOR STAVANGER

Av Else M. Tungland og Marie Smith-Solbakken

PERSONLIGE OPPLYSNINGER

f. 1950

audmarithope@hotmail.com.

Ektefelle til omkomne Gunnar Torsteinbu.

Jobbet på Rikstelefonen.

Utdannet seg til sykepleier fra 1991, ferdig i 1994.

Sykepleievitenskap på folkeuniversitetet.

GJENNOMFØRING OG BRUK

Intervju 21. januar 2016 av Marie Smith-Solbakken og Else M Tungland i Aud Marit Hope. Aud Marit Hope var gjort kjent med prosjektet. I etterkant gjennomført flere telefoner. Aud Marit Hope har sendt oss et brev om sine erfaringer og meninger. Det er gitt skriftlig samtykke til bruk av hennes utsagn i fotobok, sammenstillinger av utsagn til en samlet fortelling og i essays.

Samtykket til at notat fra samtalen kan offentliggjøres og inngå i minnesamling som overleveres Norsk oljemuseum, Statsarkivet i Stavanger, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv og bibliotek for at ettertiden skal få del i dette. (Messenger 14.01.2019). Gjort noen korrigeringer 22.01.2019. Barna Bente og Rune, og ektemann Tor har samtykket i at de omtales. (Messenger 22.01.2019).

LIVET MED GUNNAR

Vi hadde vært sammen siden 1968. Traff hverandre da jeg jobbet i skobutikk, var nettopp ferdig på Solborg folkehøgskole. Jeg var bare 18 år. Forlovet oss i 1969, og giftet oss i 1972. Bente ble født 9 måneder etter og Rune 22 måneder etter. Vi bodde først på Mariero. Jeg jobbet på rikstelefonen.

Flyttet så til «litla huset» på Hundvåg. Barna var da 3 år og 1 år. Travel tid. Ferie og litt fri uten lønn. Vi håpet å få bygge nytt hus. Kommunen hadde andre planer. En jul hadde de bestemt at huset skulle rives. Det trakk litt og vi hadde utedo. Vi hadde ikke varmt vann. Det var en gammel brønn med dårlig vannkvalitet, men vi trivdes, plassen var bra. Rett før han reiste ut siste gang hadde vi fått vite at vi fikk bygge hus.

Gunnar var veldig musikalsk, han kunne spille alt han ville. Spilte orgel, gitar og trekkspill.

Gunnar reiste mye til Skipavåg og bygde en 32 fots båt sammen med far sin. De skoget materiale selv, og bygde båt. Den var fint. Vi innredet båten. Jeg sydde puter og trekk.

Svoger til min eldste søster som jobbet i oljå anbefalte og overtalte Gunnar til å begynne Nordsjøen. Han hadde dårlig samvittighet for det etterpå. Det har han ingen grunn til.

ULYKKESKVELDEN

Gunnar hadde reist for 8 dager siden. Jeg lengtet veldig til han. Det var en vanlig kveld, rett før påske. Jeg hadde fyrt i ovnen og det var koselig med nye stoler i stua. Så ringte telefonen like før nyhetene. Han skulle ikke ringe da, allerede torsdag. Vi hadde jo nettopp snakket sammen, tenkte jeg. Likevel ringte han. Jeg spurte hvordan det var der ute. Han sa det var ikke så gale. Jeg sa at jeg lengtet etter han. Han sa at han lengtet etter meg, at jeg måtte passe godt på meg selv og ungene i blåsten, at han gledet seg til å komme hjem. Så ble det brutt, jeg hørte bare masse støy.

Jeg ringte opp igjen. Ringte hele kvelden og fikk ikke svar. Snakket med Kjell Åge (politi) som var kamerat med Gunnar. Fælt å ikke vite noe. Husker ikke helt samtalen Kjell Åge om hva vi snakket om.

Vi hadde hustelefon. Jeg var nødt til det siden jeg jobbet på rikstelefonen. Bente 7 år sa at hun husker at hun også snakket litt med han og sa «hei pappa» samme kvelden som det skjedde.

Jeg begynte å ringe opp igjen. Men det var ikke svar å få. Så ringte jeg Stavanger Drilling, firmaet han jobbet i. Var nok alene en stund, ville ikke tro at det var så gale. Men på nyhetene så jeg hva som var skjedd. Det var der jeg fikk beskjeden om ulykken. Jeg ringte og ringte for å høre om Gunnar, fikk ingen svar.

En god stund etterpå ringte jeg til venninnen min og ba henne komme, hun var der hele natten. Husker ikke når jeg fikk beskjed når han var omkommet. Hun sovnet litt etter hvert i stolen, jeg fortsatte å ringe. Venninnen min tok ungene med seg om morgenen, hun tok de med seg. På et eller annet tidspunkt fikk jeg vite at Gunnar var funnet død.

Bente (datter 7 år) har sagt, at hun aldri glemmer at jeg var så hvit i ansiktet, at hun ikke kjente meg igjen.

DAGENE ETTER

Husker ikke dagene tydelig etterpå. Det er bare glimtvis. Alt var som en sort flekk. Mange ting som står helt svart. Bente og Rune ble med hjem til venninnen min.

Måtte fortelle det til Bente og Rune. Var nok vanskelig å forstå.

Husker at Bente skulle rundt å selge lodd og følte at hun fikk så mange lange blikk, «stakkars hun er blitt farløse».

Hun fikk plass på skolen, og så rett ut rett mot gravplassen, så spurte hun om å få en annen plass i klasserommet.

FLYHANGAREN

Husker at vi møtte opp ute i flyhangaren. Det var en forferdelig opplevelse. Der lå kister på rekke og rad. De åpnet kisten til Gunnar og jeg fikk se han. Jeg klarte ikke gå der ifra, klarte ikke å rive meg laus. Nå må vi gå, sa de som var med deg – men jeg klarte ikke å gå. Til slutt måtte jeg gå. På veien hjem så vi en annen plattform som krenget. Svogeren min, Torvald bror til Gunnar og min eldste søster Torill søster var med meg.

BLOMSTER

Veldig sterkt at jeg fikk blomster. Det gjorde sterkt inntrykk. Jeg brøyt i sammen, men det var positivt på samme tid. Det var en bekreftelse på at de andre hadde forstått at han var død. Jeg fikk fra fjerne og nære og fra de jeg ikke hadde så mye med. Det opplevdes veldig sterkt og samtidig veldig rørende at de så mange brydde seg.

ØKONOMI

Jeg fikk 1 million i erstatning, så trakk de fra 200 000 kroner, så det ble 800.000 + 50.000 til hver av ungene. Jeg fikk ingen annen oppfølging på noe vis. Jeg fikk ingen enkepensjon. Jeg fikk overgangsstønad. Det var lite for lite å leve av. Jeg hadde lyst å fortsette å jobbe, men jeg måtte være hjemme å ta meg av barna. Søsteren min hadde passet på de. Jeg søkte permisjon uten lønn fra Rikstelefonen. Det gikk på et vis. Fikk det til.

HUSET

Vi hadde fått byggetillatelse. Jeg brukte penger fra erstatningen til å bygge huset. Jeg var glad for erstatningen og glad for å komme i gang med huset.

Det gamle huste ble revet. Fikk låne en brakke av naboen. Flyttet ut av det litla huset i mai.

Jeg og barna bodde i brakka mens vi bygde og hadde åpent hus for alle. Vi bodde i den brakken hele sommeren, og flyttet inn til jul.

Det var fint vær den sommeren.

Vi hadde det litt koselig. Det var liten plass, men vi klarte oss fint i brakka. Bente begynte på skolen. Vi kokte kakao om kveldene, det gikk fint.

November 1980 buttet det imot. Da reiste jeg og søsteren min til Kanariøyene. Det er det beste jeg har gjort. Fikk et nytt løft, kom hjem før jul. Det gjorde godt, jeg hadde ikke vært utenlands før.

Vi kom inn i huset til jul! Det var fantastisk. Det hadde vært en tøff byggeprosess. Mye å passe på, men det ble vellykket til slutt.

Flyttet inn lillejulaften. Jeg var så forkjølet, men veldig glad for å komme inn i huset til jul. Hele familien min kom og var der hele julen.

Nyttårsaften ble det storm og snø. Brakka vi hadde bodd i ble tatt av stormen og blåste bort.

Mine foreldre, Foreldrene til Gunnar, vennene og søsken

Vi hadde et godt forhold svigerforeldrene mine og meg. Svigermor dør av kreft 17. mai, halvannen måned etter at jeg mistet mannen min. Rune (sønnen) ble skadet samme dag, da de brant bål nede ved sjøen hos naboen. Det var en som heiv rødsprit på bålet, og Rune fikk flammene på magen. Naboen gjorde det rette, og tok han fort ned til sjøen og under vann og kom løpende bort til meg Rune i armene. Jeg fikk sjokk, ble helt nummen, jeg trodde han var druknet og var helt i fra meg. Men han var bare skadet. Naboen kjørte meg til legevakten og Rune fikk bandasje. Det var et sår som jeg måtte stelle resten av sommeren.

Svigerfar sa til meg at du er så unge at du finner deg en ny mann Aud Marit. Vi snakket mye sammen, mens svigermor lå på sykehuset. Han hadde med seg en liten båt som han lå i. Jeg kjørte han på sykehuset hver dag.

Uten den støtten jeg hadde rundt meg vet jeg ikke hvordan jeg hadde klart det. Jeg er takknemlig. De betydde veldig mye.

Sorg

Veien mellom glede og sorg kan være kort. Jeg husker at far, mor og lillesøsteren min kom på besøk rett etter det var skjedd. Hun hadde på seg en «løjen» jumper der det sto «Seljord folkehøgskule». Den var veldig komisk. Vi brast vi i latter. Midt i sorgen hadde vi et lyst sinn. Det var komisk fordi hun aldri hadde gått på den skolen. Det skulle lite til å komme på «låtten». Vi lo litt når vi ikke hadde lov å le.

Man kan le selv om man er i sorg.

Mistet mange nære

Først mistet jeg mannen min, så dør svigermor. Mistet også en venninne på 30 år i brystkreft det året.

I 1982 dør min far dør plutselig av hjerteinfarkt. Han var bare 53 år gammel, og var på sin første utenlandstur til Kanariøyene. Da raste verden i sammen for meg. Noen måneder etterpå dør farmor. Det ble mye. Da sa jeg: Nå klarer jeg ikke å sørge mer.

Jeg har aldri følt meg direkte deprimert, men jeg har hatt sorgprosesser. Uten kjærlighet er ikke livet så verdifullt, men prisen for å elske er høy.

NY KJÆRLIGHET

Jeg fant en ny mann snarere enn jeg hadde tenkt.

Venninnen min fikk meg med ut. Vi var på «Cobra» på Atlantic. Jeg hadde på meg en hjemmesydd drakt, en omsydde kjole. Jeg la ikke merke til han. Da han så meg hadde han tenkt, at hun vil jeg ha. Jeg forstod det ikke da, men han har sagt det mange ganger etterpå. Vi danset og han spurte om å treffe meg igjen. Jeg dro på det, for jeg hadde tenkt å være alene. Venninnen min sa: «klart at du må treffe han igjen, den fine mannen».

Så ble det oss. Ungene mine likte han også. Vi giftet vi oss i 1982. Fikk ei datter tre år etterpå i 1985. Først giftet vi oss her borgerlig. Så reiste vi til New York og Brooklyn. Hadde alltid hatt lyst til å reise dit. Vi ble velsignet i Sjømannskirken. Vi kjøpte ringene der borte. Hun som ekspederte oss hette Hope. Søster hjalp med unger hjemme.

Aud Marit har i dag, mann, 3 barn og 7 barnebarn.

FAMILIEN REME I TRE GENERASJONER

Odd Kristian Reme

PERSONALIA

F: 1953

BAKGRUNN

Bror til Rolf Reme

Far til Maria Aano Reme

Leder av Kiellandfondet og Kielland-nettverket

GJENNOMFØRING OG BRUK

Det er gjennomført flere samtaler med Kian mellom mai 2014 og mai 2016. Fotografering gjennomført mai 2014. Kian deltok også på Kapittel 2014 i debatt sammen med Aslak Sira

Myhre, Frode Fanebust og Marie Smith-Solbakken med Bjørn Sæbø som debattleder. Det er også gjort notater 16. Mars 2015 fra forarbeidet til reportasjen om ulykken 35 år etter hvor Leif Stang fra i Dagbladet intervjuet Magne Ognedal, Stein Bredal, Odd Kristian Reme og Marie Smith-Solbakken. Samtaler med Kian er i tillegg gjennomført 27. oktober og 14. desember 2015.

Kian skaffet oss tilgang til dokumenter fra Kiellandfondet og Kaptein Torstein Sæds dagbok.

Kian er forespurt om det er greit å intervjue hans datter om hvordan det var å dele en far med offentligheten.

Intervju med Maria Aano Reme er gjennomført 22. Juni 2016.

Notatet er sendt til gjennomlesing og korreksjon. Samtykket til å kunne bruke notatet som et bakgrunnsnotat ifm vår fremstilling av Alexander L Kielland-ulykken, herunder fotofortelling, essays og polyfoni som er en sammenstilling av ulike utsagn fra ulike personer høsten 2016.

Samtykke til at notat fra samtalen offentliggjøres og inngår i minnesamling om Alexander L. Kielland-ulykken og overføres Norsk oljemuseum, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv for at ettertiden skal få del i dette. (E-post 06.01.2018).

I februar 2020 har Kian selv foretatt justeringer i teksten, basert på ny innsikt de siste årene.

PÅSKEN 1980

Utgangspunktet var at Rolf skulle være hjemme i påsken. Vi var på vei hjem fra Oslo, stanset hos et vennepar i Kristiansand

– og fikk melding på Dagsrevyen. Ringte hjem og fikk vite at mor mi var ute og feiret søsteren sin bursdag og at Rolf hadde reist ut på ekstratur. Han hadde jobbet der i fem år, og det var han første ekstratur. Rolf var kalt ut for å bistå en på Edda.

Kjørte hjem tidlig neste morgen. Vi hadde ikke fått noen telefon. Vi hadde ikke hørt fra noen, ingen fra Phillips og ingen fra politiet hadde ringt. Broren min var ugift og bodde hjemme.

Kom hjem, så begynte vi å ringe. Ringte til Phillips, ringte Stavanger Drilling, ringte til politiet. Vi dreiv og ringte frem og tilbake. Når ikke Rolf hadde gitt lyd fra seg, måtte de vite noe, mente vi.

Så sa jeg til politiet: Jeg vil vite om broren min er på noen liste. De spurte om jeg aksepterte at det var et offisielt svar. Jeg bekreftet det. Så fikk jeg vite at broren min var savnet. Mitt første dødsbudskap som prest ga jeg til mor.

Det tok tre dager til før prest kom til oss. Fortsatt hørte vi ikke noe fra Phillips. Så fikk jeg vite at det var tre fra Phillips som var på Alexander Kielland.

En omkommet og to overlevende var ansatt i Phillips.

Resten var mannskap fra Stavanger Drilling og ansatte som var innleid fra selskaper som OiS i Kristiansand, HMV i Haugesund og Siemens i Trondheim og ansatte i cateringselskap.

MØTE MED PHILLIPS

Far kom hjem til Stavanger seint om kvelden 28. mars, han hadde vært på jobb i Amerika. Vi hadde ennå ikke hørt noe fra Phillips. Når det var gått noen dager uten lyd fra Phillips, tok vi tok kontakt med Phillips og ba om møte.

Da vi kom til kontorene deres, ble vi spurt om det var ok at de hadde med to advokater i møtet. Vi forsto ikke hvorfor, men aksepterte det.

I møtet sa far at han hadde kopi av det amerikanske passet til min bror Rolf.

Advokaten deres hevdet at han hadde frasagt seg det amerikanske statsborgerskapet og at han nå var norsk statsborger. Det hadde vi aldri hørt noe om – han var alltid stolt av sitt amerikanske statsborgerskap. Vi kjørte direkte ut til Folkeregisteret for å undersøke denne påstanden.

I Folkeregisteret fikk vi høre at representanter fra Phillips hadde vært der dagen før. Der hadde de fått vite at Rolf aldri hadde frasagt seg det amerikanske statsborgerskapet.

De var villige til å lyve, det var så sterk kost. Advokaten til Phillips hadde løyet for oss. Da skjønte vi at de fryktet et søksmål i USA. Derfor bestemte vi oss for å ta initiativ til det.

89 oljearbeidere overlevde. 123 menneskeliv var gått tapt. 37 av dem var savnet. Det ble antatt at noen av dem var igjen inne i vraket.

FØRSTE SNUING, SPILL FOR GALLERIET

Vi tok initiativ til en fellesuttalelse til regjeringen fra familiene med krav om snuing. Sommeren 1980 var det fire av de etterlatte etter de 37 savnede som ikke tok standpunkt til snuing, fire var mot, mens de øvrige var for. Lignende undersøkelser året etter viste at oppslutningen om snuing var økt. Siste undersøkelse ble gjort sommeren 1982, og viste at to var mot, to hadde ikke tatt standpunkt mens resten var for.

Tilslutningen for å snu riggen økte. Da den ble snudd, var det bare to motstandere, mens resten var

for.

Både regjeringen Nordli og deres etterfølgere regjeringen Brundtland var tilhengere av å snu riggen. De ville pålegge Storebrand å snu riggen. Dette gikk seint, vi trodde ikke at Storebrand var interessert i å snu den. Alt ble halt ut i tid.

Ved regjeringsskiftet oktober 1981, øynet vi et nytt håp: Vi satset på at en ny regjering ville få

fart på arbeidet med å snu riggen.

Det første snuforsøket var et spill for galleriet. Det var ikke egentlig vilje for å snu den, den

tekniske løsningen holdt ikke mål. Vi oppfattet at dette forsøket mest var ment for å mislykkes - og deretter erklære det for umulig å snu plattformen. Vi fortalte det til Reiulf Steen i et morgenmøte, som den gang var Handels og sjøfartsminister, han trodde på oss, og han stoppet snuforsøket.

SNUING

Vi gikk etter regjeringsskiftet til Arne Skauge, og ba han om å vise mer handlekraft enn de foregående regjeringene og sa: «Eksproprier riggen og så tar staten har ansvar for gjennomføring av snuing». Istedenfor ble det motsatt resultat. Handel og sjøfartsdepartementet ved statsråd Skauge innstiller på senkning av riggen. Vi måtte erkjenne at regjeringen med Willoch var det dermed enda vanskeligere å oppnå snuing av plattformen. Willoch bestemte seg for å bryte forpliktelsene, senke riggen.

Fra 1981 til 1983 var dermed oppgaven blitt vanskeligere. Nå hadde vi ikke lenger en regjering som ville snu riggen, men som ville senke den. Dermed måtte vi jobbe i forhold til Stortinget.

Vi bygde opp en allianse av etterlatte/overlevende, fagbevegelsen og kirken. De tre var

avgjørende for å få gjennomslag.

KIELLANDFONDET

Da dannes Kiellandfondet (oktober 1981), og styreleder for Kiellandfondet blir Aksel Kloster.

Aksel Kloster satt i granskingskommisjonen, han lot seg overbevise av oss etterlatte. Aksel

Kloster påtok seg å være leder Kiellandfondet. Odd Sjursen som var medlem av styret kom fra

Fellesforbundet (Jern og Metall) på HMV. I Kiellandfondet satt Reme, Sjursen og Kloster.

Ivar Garberg ble teknisk rådgiver for Kiellandfondet. Kian var talsmann.

DOKUMENTERER TEKNISK GRUNNLAG FOR SNUING

Vi hadde møte med Stortingets handels og fiskerikomite. De hadde det politiske ansvaret, og de hadde sympati med oss. Men det holdt ikke bare med flertall, vi måtte også dokumentere at det gikk an å snu plattformen.

Vi måtte dokumentere en teknisk løsning. Hvordan skulle vi gjøre det? Da var det Ivar Garberg kom inn. Han gikk til forskjellige ingeniørselskap (13 selskap) og sa at han representerte Stortinget og ba dem utarbeide et tilbud om å snu Kielland.

Børseth var i et av de 13 selskapene, Tenvig Offshore, og viste at det var mulig.

Selskapene leverte. Ivar Garberg hadde gitt de jobben, og selskapene sendte re

gning på snupakken. Vi måtte ha dekning for 4 mill. Strategien vår var å gå tilbake til Stortinget og be om å få penger til å gjøre opp for det Stortinget hadde bedt oss om å svare på. Regjeringen sa

at de hadde ikke bedt om dette. Kiellandfondet kom etter sterkt press fra Stortinget fram til en avtale med Departementet og fikk den nødvendige støtte slik at vi kunne betale kravene fra ingeniørselskapene.

Ivar Garberg gjorde et grep, han fikk departementet til å overføre de 4 mill til en konto i Bergen bank, som Ivar Garberg hadde kontroll på. Vi gikk til sak mot Ivar Garberg og

Bergen bank. Vi vant som det suste. (Se dommen) Vi fikk pengene fra Bergen bank og betalte omsider selskapene.

OLE ØSTLUND

Det ble oppnevnt en ny teknisk rådgiver etter Ivar Garberg. Det ble Ole Østlund. Østlund fikk sparken fra det selskapet som regjeringen hadde gitt snuingsoppdraget til. Han forlangte full kontroll, og fikk det ikke. Han gikk på dagen (han var hyret fra Bergen Engineering). Han fikk ikke styringsrett over snuoperasjonen.

Vi valgte Ole Østlund fordi han kom til oss. Han fortalte oss at det var et press i systemet for å

vOle Østlund fulgte med, slik at det ikke ble lagt kjelker i veier for å lykkes, han mente at

det var valgt metoder som ikke lot seg forsvare hvis målet var at riggen skulle snus.

SNUING 1983

Så kom utvidelsen av regjeringen, våren 1983, (Willoch II). Regjeringen ble utvidet ved at Venstre,

Krf, SP fikk plass i regjeringen i tillegg til H. Krf fikk Handel og sjøfartsminister, Asbjørn

Haugstvedt. Det var første statsråden siden 1981 som gikk inn for snuing. De to sentrums-partiene fikk i mai 1983 en avtale med Høyre. Et av kravene var å endre holdning til

Kiellandsaken. Sentrumspartiene fikk støtte for at Kielland skulle snus, og Høyre skulle

bestemme hva som skulle skje etter snuing.

Dersom Stortinget skulle gi endelig grønt lys for operasjonen, måtte snuløsningen kvalitetssikres gjennom Veritas.

Etter et par oppklaringsrunder fikk snuingen godkjentstempel. Dermed vedtok stortinget å

snu riggen. Med den nye regjeringens støtte ble det fart på dette. Det endte med at Staten

tok ansvaret for å gjennomføre snuingen.

DE ETTERLATTE OG SNUING

Av de 36 enkene var to imot snuing.

En i Haugesund var imot fordi hun ville ikke rippe opp i det. Levningene etter hennes mann var en av de seks som ble funnet om bord. Hun ringte et halvt år etterpå, og sa at hun nå forstod at det var viktig. Sønnen hadde blitt spurt hvor er faren din, rent fysisk. Etter at de hadde fått levningene på plass, hadde gutten tatt med lekekameratene og mora til graven og vist dem graven og sagt: Her er far.

STOREBRAND

Storebrand som eier av vraket måtte bare forholde seg til det. (Storebrand: Monsen)

Storebrand var det selskapet som brakte Kielland inn til oljeforsikringspoolen. Oljeforsikringspoolen fungerte slik at de (rederiet) gikk til et forsikringsselskap som så sørget for

å få en reassuranse i samarbeid med andre forsikringsselskap gjennom Norsk

Oljeforsikringspool, som deretter gjorde avtale med et internasjonalt forsikringspool.

Storebrand var det operative forsikringsselskapet, men kostnadene ble delt på flere.

Forsikringssum: 400 millioner, og Storebrands andel var på 9 millioner.

OPPHOGGING OG VIDERE GRANSKING

Jeg sa til Gro på Stortinget, som var leder av opposisjonen, at hun burde foreslå at riggen blir

hogd. Gro svarte at hun fremmet aldri den typen saker uten at hun visste at hun ville få flertall.

Både SV, V, SP, Krf ga uttrykk overfor Gro at de ville støtte opphogging.

Hun ber dermed om å få en sak opp i Stortinget «etter møtets slutt», og fremmer forslaget. Alle som går opp på talerstolen støtter forslaget om hogging. Det var flertall for forslaget.

Likevel ser vi at det var taubåter klare på plattformen og at klar til turen ut til Nedstrandfjorden.

Neste morgen får vi høre at Willoch hadde «tauet inn» de parlamentariske lederne for regjeringspartiene og sagt: «Enten senker dere Kielland, eller senker dere denne regjeringen». Altså et internt kabinett spørsmål. Hvorfor var det viktig for Willoch å senke den?

Dagbladet skriver: Willoch brukte rå makt.

Det går rykter om at noen høyt oppe i Storebrand hadde tatt kontakt med Willoch og fortalt

at sprengstoff var plassert på riggen, fordi riggen var klargjort til sprenging og senkning.

Willoch hadde fått beskjed om at det ville bli for risikabelt å fjerne sprengladningene.

EN SKIKKELIG UNDERSØKELSE AV VRAKET MANGLER

En rekke fagfolk ble engasjert av Kielland-fondet for å undersøke vraket. De mente de fant spor av en eksplosjon i et annet stag, D4. Det kan ha bidratt til at to stag ble revet bort på D-beinet. Spekulasjonene var sterke om en mulig sabotasje, men det ble aldri bevist.

Høyre ville senke riggen så snart vi hadde fått ut de omkomne. Vi allierte oss med Gro Harlem

Brundtland som krevde opphogging stedet for senking. Dagen etter at saken var behandlet i Stortinget stod det i Dagbladet at Willoch brukte rå makt. Alexander Kielland ble senket på 712 meters dyp i Nedstrandsfjorden 18. november 1983.

Årsaken til ulykken ble aldri fullt ut belyst fordi det ikke ble gjennomført en skikkelig befaring i vraket.

EKSPLOSJONSTEORIEN

Knut Børseth og Ole Østlund etablerer teorien om eksplosjon etter befaring i 1983.

Eksplosjonsteorien etableres etter Kielland ble snudd.

Østlund og Børseth går om bord på vegne av Kiellandfondet på den snudde plattformen i Gandsfjorden. Det første de ser er hull i dekket. De hullene ser ut som at dekket er truffet av glødende metallbiter. Slik som formen er ser det ut som det er glødende metallfragmenter som har kommet fra undersiden. De spurte om dette. Det kom en tynn forklaring. De begynte da å undersøke andre ting.

Bruddflaten på D4-staget (skråstaget) så annerledes ut enn de andre.

Torgeir Moan fra Granskingskommisjonen hadde konkludert med at det var D6 -staget (tverrstaget mellom søylene under vann), at bruddet starter der, og at det var årsaken som utløste havariet.

I D4-staget var det hull, det må ha vært en sveis som ble gjort før Kielland havarerte. Sveisen var ikke gjort under vann. Forklaringen var at det var dykkere som lagde dette da de gikk inn for å undersøke plattformen. Hvorfor det? De kunne gått inn en meter lengre ned, og sluppet å brenne hull.

Neste spørsmålet var da; om ett stag ryker, vil riggen rase sammen?

Alle mellomstykkene som ble brutt ble analysert på Statoils materialtekniske institutt. De fant

ut at på samtlige rør som var brutt passet bruddflatene sammen, unntatt for et rør, og det var

D4-staget. Det så helt annerledes ut. Både på beinet og staget brettet metallet seg utover. Fem av seks stag var mulig å rette ut, og sette sammen. Da klassifiseres det som mekaniske brudd.

Det sjette staget, D4-staget, var det ikke mulig å sette sammen. Det var ingen korrespondanse

i bruddflatene mellom stumpen på beinet og mellomstykket, og heller ikke på mellomstykket

og stumpen som stod igjen på riggen.

Var det tilstrekkelig at brudd i D6-staget forårsaker brudd i alle stak ?

SE UTTALELSER FRA SPRENGINGSEKSPERT OG DOKUMENTAR I NRK

Pål Skarning: KRIPOS, teknisk sjef i 13 år. Se oppsalg i Dagbladet 1983. Han mener at det ligner

på et eksplosjonsåsted.

Bjørn Nielsen TV dokumentar, desember 1983

Vi ville analysere bruddflatene på D4-staget. Var det mulig å få prøver? En metallurgisk

undersøkelse kunne bekreftet og avkreftet.

FRANSK UNDERSØKELSE

Representanter fra det franske veftet og den franske ekspertkommisjonen var interessert i å finne årsaker. De var her med 20 mann som saumfarte riggen i ukevis. Østlund tok kontakt med franskmennene. Østlund foreslo at de skulle ta et avkapp av D4-stumpen. Storebrand sier at D4

-staget er uinteressant. Franskmennene forhandlet med Storebrand. Krav fra Storebrand at kappet måtte forsegles, og sendes til Frankrike uten at andre fikk tilgang. Avkappet lå på Randaberg sveiseindustri, så skulle den forsegles dagen etter.

STUMPEN FRA D4-STAGET

Så tenkte Ole og jeg: Vi stikker ut på Randaberg sveiseindustri. Der stod det en politibil med

politivakt. Det var vakt over stumpen. Men det var regn, og politimann satt inne og drakk

kaffe. Vi gikk gjennom sveiseanlegget, og spurte en sveiser, er det ikke rimelig at også vi får en prøve. Denne sveiseren sa ja, han kjørte ut tralle med gass og sveiseutstyr, og Ole Østlund satte folkevognbussen foran. I det øyeblikket han begynte å sveise, stod flammestålene over folkevognen. Det var lett å se. Han sveiset av en stump fra D4 staget, og vi fikk hevet stumpen inn i folkevognbussen. Var redd for at det skulle gå hull i dørken.

Vi kunne blitt anmeldt, og kjørte stumpen hjem til en kollega av meg, Arnfinn Fiskå, og spurte om vi kunne få lov til å legge et stykke metall fra Kielland i kjelleren hans. Arnfinn stilte opp, og vi lastet det av og ned i kjelleren.

NRK OG UIO

Videre hadde vi avtale med Bjørn Nilsen, NRK. Han hadde anledning til å gjøre egne undersøkelser. Bjørn Nilsen tok stumpen til fysisk institutt. Førsteamanuensis Zagierski som jobbet med professor Gjønnes laget en rapport på 6-7 sider for NRK som konkluderer med at Kiellandstålet generelt holdt den forventede kvaliteten, mens stålet i prøven fra D4 ikke holdt denne standarden. De trakk fra forurensing som sveisingen hadde gjort ved å ta ut delen.

De finner to metallurgiske strukturer som ikke skulle ha vært der: «tvilling» og «bainitt». Tvilling oppstår bare ved eksplosjonsartet deformasjon. Dette er i strid med påstanden om mekaniske brudd.

HVORDAN KAN EN EKSPLOSJONSARTET DEFORMASJON OPPSTÅ?

To sivilingeniører, Østlund, Børseth

To sprengningseksperter (Kripos: Nils B Skarning og major i forsvaret)

To metallurger fra Fysisk institutt UiO: Zagierski og Gjønnes

- alle disse bekrefter indikasjoner på eksplosjon.

Vi fikk tilgang til avhørsprotokoller. Ved å gå gjennom dem kronologisk, hvor vi så på de eldste avhørene først, bruker vitnene utrykket eksplosjon. «Beskutt av ubåt», «tredje verdenskrig». To slag.

Ser vi på de eldste avhørene, gis det et inntrykk som åpner for eksplosjon.

I årene etter disse funnene ble det ensidig fokusert på sabotasje. Dette gjelder særlig Ole Østlund.

I de siste årene har det framkommet ny dokumentasjon som peker på at en eksplosjon i D4 kan ha vært et arbeidsuhell.

Kielland skulle etter planen først til land for ombygging og reparasjoner, og deretter til britisk sektor på boreoppdrag for Shell. Men på grunn av at avløserriggen Henrik Ibsen ble sterkt forsinket røyk tidsplanen for Kielland. Dermed satte rederiet i gang med å bygge om riggen til boreoppdrag ute på feltet. I tillegg sendte de to ukjente sveisere ut til riggen 26 mars, som startet sveisearbeid både nede i søylene og på D4-staget.

Dette arbeidet innebar grove brudd på reglene. Og noe kan meget vel ha gått galt.

Torstein Sæd har observert en sprekk seinest i februar 1980, sannsynligvis i 1979.

Torstein Sæd har oppdaget skade, han har varslet Stavanger Drilling og Phillips

og han skal bare ut for å ta riggen til land for reparasjon.

Det er sagt at rederiet tok ikke hensyn til Sæd (plattformsjef og kaptein) sin bekymring. Hauge

avtroppende plattformsjef varsler om at riggens skal direkte til britisk sokkel for boring. Sæd er

oppskaket. De to hadde solid krangel, bare timer før ulykken. Teknisk sjef ble utestengt.

STAVANGER DRILLING USERIØST SELSKAP

Gubben (Gudmund Gowart Olsen) har sagt at dersom Johan Brun (eier i kommandittselskapet

for Alexander L Kielland og Henrik Ibsen) hadde fått med seg alt han hadde røvet i graven

hadde det vært den største gravhaugen i Rogaland.

Stavanger Drilling (riggselskapene) hyrte inn tjenester fra Gowart Olsen som

managementselskap. Veritas var slappe. De gjorde inspeksjoner og hadde tillit til Stavanger

Drilling fordi de oppfattet at Gowart Olsen gikk god for dem, som de erfarte var seriøse aktører.

Når Veritas klasser fartøy, så har Veritas tillit. Gubben sa det var ikke Gowart Olsen som dreiv

selskapet, de hadde management jobben i en fase. Stavanger Drilling fikk ufortjent mye godvilje.

Vertias hadde nok gjort en slakkere jobb. Gowart Olsen brøt med SD på et tidspunkt. Randi

Gowart Olsen var med på eiersiden. Storebrand dreiv det for henne. Ivar Garberg jobbet med eierkonstruksjonen i selskapet, flere aksjeporteføljer som ble håndtert av Storebrand. Den største eierkonstellasjonen blir Storebrand, ca. 24 % fordi de eier noe selv, og de håndterte porteføljen. De måtte ut med 9 mill., og fikk betydelig mer i erstatning. Norsk oljeforsikingspool overtar eierskapet når plattformen er havarert og Storebrand drifter oppgjøret. Monsen fra Storebrand var involvert i jobben.

EN SKIKKELIG UNDERSØKELSE AV VRAKET MANGLER

En rekke fagfolk ble engasjert av Kielland-fondet og dels av NRK for å undersøke vraket. De

mente de fant spor av en eksplosjon i et annet stag, D4. Det kan ha bidratt til at to stag ble

revet bort på D-beinet. Spekulasjonene var sterke om en mulig sabotasje, men det ble aldri

bevist eller dokumentert. Høyre ville senke riggen så snart vi hadde fått ut de omkomne. Vi allierte oss med Gro Harlem Brundtland som krevde opphogging stedet for senking. Dagen etter at saken var behandlet i Stortinget stod det i Dagbladet at Willoch brukte rå makt. Alexander Kielland

ble senket på 712 meters dyp i Nedstrandsfjorden 18. november 1983.

Årsaken til ulykken ble aldri fullt ut belyst fordi det ikke ble gjennomført en skikkelig befaring

i vraket.

Maria Aano Reme

Av Maria Aano Reme og Marie Smith-Solbakken, 22. Juni 2016, Stavanger.

Bakgrunn

F: 1980

Datter til Odd Kristian Reme og Aud Jorunn Aano

Gjennomføring og bruk

Gjennomført samtale på kontoret i Byarkivet i Stavanger 22. Juni. Notat fra samtalen sendt til gjennomlesing og korrigering. Gjort egen avtale om foto.

Samtykke til å kunne bruke notatet som et bakgrunnsnotat i vår fremstilling av Alexander L Kielland-ulykken herunder fotofortelling, essays og polyfoni som er en sammenstilling av ulike utsagn fra ulike personer. Samtykke gitt 08.07.2016

Samtykket til at notat fra samtalen offentliggjøres og inngår i minnesamling om Alexander L. Kielland-ulykken som overleveres Norsk oljemuseum, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv for at ettertiden får del i dette. (E-post 01.02.2019)

Alexander L Kielland som livserfaring, Rolf

Jeg ble født tre måneder etter at Kielland veltet. Ulykken har alltid vært en del av oss. Kan ikke huske at Rolf noen gang ikke var en del av oss. Jeg har alltid visst om ham. Han var et av familiemedlemmene mine som bare ikke var der lengre.

Jeg har holdt det nært, men det er ikke vondt å snakke om. For min del er det privat og personlig samtidig som det er offentlig. Det er en offentlig tragedie, samtidig dypt personlig for meg og familien vår. Jeg vokste opp med det. Jeg ble født inn i det. For meg har det vært en selvsagt del av tilværelsen. Rolf har alltid vært død, og alltid vært der.

Ulykken er en del av vår familiehistorie

Da jeg var liten fortalte Kian gjerne om seg selv og Rolf og Marianne som små, og om alle rampestrekene de fant på, i Amerika spesielt. Tvillingene på tre har jo ikke tenkt på det enda, men femåringen min har. Kian har fortalt Ludwig om Rolf. Han har fortalt om rampestrekene, som han gjorde til meg, om hva han og Rolf gjorde da de var små og bodde i Amerika. Han spør, og Kian forteller det noen ganger som god natt-historier. Han fortalte ham tidlig at han har en storebror som er død nå, og jeg snakker av og til med ham om det var en stor ulykke

når jeg var liten, og at Rolf var der og ikke overlevde. Men at vi kanskje kan snakke med ham for det.

Jeg snakket jo med Rolf da jeg var liten. Jeg trodde ikke at han var der helt på ordentlig, men det var naturlig for meg å snakke med ham likevel, særlig når jeg hadde lagt meg. Jeg diktet min egen historie.

Vi er en liten familie. Det ble bare Kian og Marianne igjen, og jeg er enebarn. Reme-familen er liten. Aano-siden, min mors familie, er større, og har vært et viktig nettverk for både meg og min far.

Farmor var åpenbart veldig preget av det de første årene. Jeg har bare hørt bruddstykker om det, men det preget henne dypt også etter at jeg ble voksen – selvfølgelig.

På barneskolen husker jeg at det var litt dramatisk, nesten spennende, de få gangene jeg fortalte om det. Alexander L Kielland-ulykken var en del av det kollektive minnet i Stavanger. Du fikk en sånn *åja!* reaksjon. Alle måtte vite hvor vondt det måtte ha vært for foreldrene mine og besteforeldrene. Jeg la merke til at det var spesielt, litt unikt å stå så nær Kielland-ulykken.

HVA SKJEDDE EGENTLIG?

Da jeg var mellom 13 og 15 år ble jeg mer undrende til hva var det som faktisk hadde skjedd. Frem til da hadde det vært en naturlig ting. Rolf var 27 år og Kian 26 år, og plutselig mister han et søsken? Når jeg innså hvor stor belastning det må ha vært, så spurte jeg først moren min om hvordan det var for ham. Hun tok det veldig fint, selvfølgelig, og fortalte ham at jeg nok ønsket en prat.

Så tok jeg en samtale med faren min. Han fortalte meg blant annet at det var han selv som måtte gi dødsbudskapet til sin egen mor, min farmor. At de satt våkne og fulgte med på nyhetene. At det var så usikkert. Rolf hadde landet med helikopteret så kort tid før det skjedde, han skulle jo egentlig ikke ha vært der en gang. Kian fortalte om hvordan det var de de timene de satt og ventet og dagene som fulgte.

Hele den historien fortalte han. Det var godt å høre det. Jeg fikk satt meg inn i hans ståsted. For når du er 14 og 15 år er det litt enten eller, hvis noe fælt skjer så sluker det liksom alt i hele verden, livet er over. Jeg forsto ikke hvordan var det mulig for han å stå oppreist etter et slikt tap. Men nå forsto jeg at det går an å leve med sorg, og leve videre, i sorg.

STOLT

Jeg ble også stolt over hva han gjorde, hva han hadde gjort, og hva han hadde gitt. At han utførte jobben med Kiellandfondet, med snuingen, at han håndterte belastningen, gjorde det rette, om du vil.

Jeg var stolt av ham da, og jeg har nok vært stolt av ham hele livet. Både ham og mamma, faktisk. Jeg var et typisk snilt barn, likte å gå på skolen, likte å lese, og jeg husker godt at jeg lot som jeg syntes at foreldrene mine var teite på ungdomsskolen, fordi det skulle man jo synes. Men jeg syntes ikke de var det.

Stoltheten jeg følte og åpenheten rundt tapet var viktig for meg. Tapet av Rolf har ikke preget meg negativt. Det har jo alltid vært der. Det er en del av meg.

KIAN SOM FAR OG OFFENTLIG FIGUR

Etter ulykken trengte farmoren min støtte. Kian var nyudannet og bodde i Oslo. Det var kanskje et bra tidspunkt å flytte vestover, men det rev jo selvfølgelig opp det livet han og min mor hadde hatt der. De trivdes her, og ble her, helt til nå. Hele slekten min bor i Rogaland, omtrent. Men jeg tror de begge ofret mye i forbindelse med ulykken og særlig det som kom etter den.

Jeg husker ikke mye konflikt hjemme eller i den utvidede familien. Foreldrene mine hadde mange av de samme prinsippene og idealene, som toleranse, menneskerettigheter, kristendom. Morfar var jo en enda mer kjent personlighet enn Kian, og jeg liker måten han og mormor aksepterte pro-palestina-presten som sin svigersønn. Kian har stått for saker jeg respekterer. Kielland, med snuing av plattformen. Palestina. Palestina har kanskje preget meg enda mer enn Kielland, i alle fall på en mer konkret måte siden det fortsatt er så mye å slåss for. Han startet også Bymisjonen i Stavanger. Han er inkluderende, ikke dømmende. Han har stått opp for rettferdighet for etterlatte og de pårørende, og for verdighet for rusmisbrukere. Det er verdier jeg har vokst opp med.

Men faren min var nok både elsket og hatet ute i samfunnet. Noen ganger ringte det folk på fasttelefonen og ville snakke med ham, særlig etter at han ble politiker, men også før. De spurte: Er Kian der?, og la på hvis jeg sa nei. Andre ganger la de på når de hørte stemmen min. Noen ganger snakket folk i den andre enden til meg og kunne si: «Du, han der far din, han burde aldri vært prest.» Da svarte jeg: «Det kan du mene, nå legger jeg på.»

Jeg hadde hørt hvordan gjorde det. Ofte begynte han diskutere med dem, så sa han etter hvert nå legger jeg på, og så la han på.

Jeg var nesten litt flau over hvor ofte jeg var enig med ham da jeg var ungdom. Jeg ble med i Rød Ungdom etter hvert, og de var jo mer radikale enn han var. Selv om vi var uenige om flere

enkeltsaker i politikken da, og fortsatt er det, så har verken han eller moren min reagert noe negativt når jeg har ment andre ting enn dem.

SENKNINGEN AV PLATTFORMEN

Hva inntrykk gir det at man velger å senke til tross for bestemte og sterke stemmer kommer med alvorlige innsigelser ?

Det er mistenkelig. Det gir næring til spekulasjoner. Det kan gjøres for å sette lokk på, eller for å unngå flere etterforskninger.

Forklaringen som er gitt ift D6 er for meg ikke holdbar. At den svakheten alene er nok til at hele greia veltet, virker merkelig. De står to diskurser mot hverandre med ulik agenda og ulike motiv.

Det skulle vært etterforsket.

FAMILIEHISTORIE

I uthuset vårt var det hyller og mapper og alt handlet om Kielland. Det er ryddet nå. Mappene er overlatt til Statsarkivet. Men Rolf sin kjeledress er der. Den er et viktig minne for meg.

Vi har en tradisjon. Rolf hadde bursdag 22. desember. Vi drar bort til minnesteinen på Sandnes, og ved minnesteinen ligger også mine besteforeldre begravet. Vi reiser der hvert år på bursdagen hans, og har markering. Vi synger en salme sammen, de av oss som er hjemme og har anledning.

Ulykken er offentlig, men for oss mest personlig. Vi går ikke rundt og snakker om det hele veien, men vi fortier det ikke heller. Det er en del av vår familiehistorie.

Rolf er med i storfamilien. Han var og er en konstant del av livet mitt, det har han alltid vært, slik som min fars arbeid med Kiellandfondet, og at han har hjulpet andre grupper av etterlatte med å starte støttegrupper alltid har vært en del av oss.

Jeg er på en måte slett ikke påvirket, for jeg er del av det. Det er integrert, det er jeg stolt av.

Det har gjort meg til den jeg er.

LUDWIG REME WIEN

Av Maria Aano Reme

PERSONALIA

F. 2011
Rolf Arthur Reme var hans grandonkel.

BRUK OG GJENNOMFØRING

Mor Maria Aano Reme har fortalt om sin sønn Ludwigs født 2011 forhold til hennes onkel Rolf Arthur Reme. Ludwig er kjent med teksten og kjenner seg igjen slik det er formulert og vil delta i minnesamlingen.

Hans foreldre har sammen med han samtykket i at beskrivelsen offentliggjøres og inngår i minnesamlingen om Alexander l. Kielland-ulykken som overleveres Norsk oljemuseum, Statsarkivet i Stavanger, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv og bibliotek for at ettertiden skal få del i dette. (E-post 21. februar 2019)

LUDWIG HAR VISST OM ROLF

Ludwig har visst om Rolf helt siden han var stor nok til å høre fortellinger. Han var kanskje tre, fire år den første gangen morfaren hans, Kian, fortalte historien om da han og broren Rolf startet en skogbrann på Long Island der de bodde som barn. Ludwig elsket den historien, og gjenfortalte den gjerne:

Kian og Rolf lekte med fyrstikker i skogen bak huset, og tente fyr på noen blader. Men flammene tok tak i et tre, og flammene ble en brann. Skrekkslagne gikk de til naboen og spurte:

- Kan vi låne en bøtte med vann?

Naboen ringte brannvesenet, som fikk slukket brannen.

Dagen etterpå kom brannbiler kjørende inn i skolegården. Rolf og Kian fikk utdelt medaljer for sin heltedåd; varslingen av en skogbrann. Brannsjefen tok dem i hånden, men trakk neven til seg med et skeptisk uttrykk og viste dem en eske fyrstikker. Kian holdt på å bryte sammen og innrømme alt, men brannsjefen hadde bare tøyset, og begynte å le. Ingen fant noensinne ut hvordan brannen hadde startet.

Ludwig ble veldig opptatt av slike historier om morfaren og Rolf. Rolf var den som fant på mest ugagn, og trakk med seg Kian, noe Ludwig syntes var spennende. Han visste helt fra starten at Rolf er død, at han døde i en ulykke sammen med mange andre menn på en plattform. En stund var Ludwig nysgjerrig på hva som egentlig skjedde, men han aksepterte det uten problemer - Rolf er død, men vi glemmer ham ikke. Ludwig har sunget i kirkekor helt siden han var tre år gammel og fikk en sterk tro på livet etter døden. Han koblet Rolf til sin egen

storebror; et barn som ikke overlevde i magen og som vi ofte besøker på Tjensvoll gravlund. Morfar sa gjerne at *både du og jeg har mistet storebroren vår*. Og etter at Ludwigs oldefar døde, da han var 5 år, snakket vi ofte om at det går an å snakke med de som er døde og som vi savner. Vi hører dem ikke med ørene, men kanskje med hjertet, eller med pusten.

Ludwig har fortsatt å ville høre historier om Rolf, Kian og Marianne som barn. Han elsker å høre «røverhistorier» eller historier om alt det gale de fant på, gjerne også historier om vennene til Rolf som var enda galnere enn ham! Han ber morfaren sin fortelle nesten hver gang han overnatter hos dem eller er på hytta med dem, en hytte som oldefar Morris bygde sammen med sønnene sine. Det er mye historie der, mange veier til fortellinger.

Ludwig finner også nye veier til grandonkelen sin. Da han var omtrent 6 år, mente han at Rolf befant seg på den andre siden av en mosegrodd steinmur.

- Men det er vel ikke plass? undret jeg.

Det er ikke noe problem, for det er en hemmelig verden bak denne.

Jeg er glad for at jeg har fått fortelle Ludwigs historie for ham.

Maria Aano Reme (mamma)

ETTERLATTE ETTER LOTHAR APOSTEL FRA TYSKLAND

Lothar Apostel. Foto tilhører Rebecca Apostel. Gjengitt med tillatelse.

Ellen Christine Frisvold

Av Tor Gunnar Tollaksen og Marie Smith-Solbakken, 21. februar 2019

Født: 1954.

Bakgrunn: Bor i Stavanger, jobber i Region Stavanger. Utdannet økonom. Jobbet i Elf da Alexander L. Kielland-ulykken skjedde. Ellens mann, Lothar Apostel, omkom i ulykken. Bodde i Professor Hansteens gate på Tjensvoll i Stavanger da ulykken skjedde.

Gjennomføring og bruk

Ellen Frisvold ble intervjuet 21. februar 2019. Hun ble orientert om minnedatabasen etter Kielland-ulykken hvor intervjuer med overlevende, vitner, etterlatte og andre med tilknytning til ulykken gjøres tilgjengelig for videre forskning. Frisvold var positiv til dette arbeidet og ønsker at intervjuet gjøres tilgjengelig i minnedatabasen. Intervjuet ble godkjent med enkelte presiseringer den 17.03.2019.

27. mars 1980

-Lothar reiste ut i femtiden om morgenen denne torsdagen. Han hadde nettopp foretatt en operasjon hos tannlegen. Tannlegen anbefalte sykmelding, men Lothar hadde bestemt seg for å reise ut og sa at det gikk ofte helikopter om det skulle være noe. Jeg gikk til samme tannlege, og noen år senere sa tannlegen til meg at han etterpå alltid hadde insistert på at når han sa at noen skulle være sykmeldt, så skulle de ikke jobbe.

Om kvelden, etter at jeg hadde lagt ungene, så jeg Dagsrevyen og da fikk jeg vite hva som var skjedd. Vi hadde ikke telefon på den tiden, vi flyttet inn i leiligheten i 1977 og var fortsatt på venteliste for å få telefon. Jeg kontaktet en dame som bodde i samme oppgang i blokken.

Hun hadde telefon og jobbet i politiet. Hun ringte inn, men det var ikke mulig å få greie på noe særlig. Jeg fikk lånt telefonen og ringte min mor som kom til leiligheten, og vi fulgte ekstrasendingene hele natten.

Neste dag var jeg innom Elf. Der fikk jeg låne en mobiltelefon slik vi fikk underrettet familien i Vest-Tyskland. Presten kom et par dager etter ulykken med budskapet. Lothar var en av de første omkomne som ble identifisert. Presten sa at det var den beste tiden på året ulykken skjedde, med tanke på Jesus og korsfestelsen. Da husker jeg at jeg fikk nok.

Det kom også en del journalister på døra og ville ha intervju, men jeg slapp ingen inn. Til arbeidsgiver ga jeg beskjed om at jeg ikke var interessert i å snakke med noen.

Ulykken skjedde torsdag før palmehelgen, mens begravelsen ikke var før etter påske. Hos oss kom og gikk folk hele tiden, men etter begravelsen ble det stille. Først da sank hendelsen virkelig inn over meg. Rundt to og en halv måned etter ulykken kom politiet med gifteringen og klokka til Lothar.

DU BLE ALENE, HVORDAN REAGERTE BARNA?

Når det gjelder barna mine, er det ikke godt å si hvordan de reagerte. Rebecca var ikke fylt to år og reagerte nok ikke så sterkt da. Hun spurte etter pappa, men var også vant til at han var borte 14 dager om gangen. Den eldste (Ann Sirén) gikk i førsteklasse. For en sjuåring - det å miste for alltid, jeg vet ikke om de vet hva det innebærer, men noe de forstår etter hvert som tiden går. Vi var ofte på graven. Gravstøtta ble faren for dem.

Jeg prøvde å gjøre det beste ut av det. Vi klarte oss, jeg var yrkesaktiv og det gikk i ett, men jeg måtte bare klare meg. Husker en gang jeg fikk influensa, da kom en nabofrue ned og spurte om hun kunne gi middag til ungene og meg. Høsten 1980 fikk vi telefon, da ble ting litt enklere. Etter som månedene gikk, savnet jeg nok litt å ha fri, å være alene en helg. Jeg var også vant til å ha en mann som var borte i perioder, jeg var vant til å drive husholdningen, jeg tror nok det også var til hjelp for meg etterpå.

HVA GJORDE HENDELSEN MED DEG?

De første ti årene i hvert fall, når det kom til månedsskiftet i februar/mars, begynte jeg å svette, en illeluktende svettelukt, sikkert psykisk. Klarte ikke sove eller spise skikkelig. Dersom påsken var tidlig, begynte det gjerne før, og var påsken sen, kom det der også og varte i en lenger periode. Alle reagerer forskjellig når de mister noen.

HVA ER DITT STERKESTE MINNE NÅR DU SER TILBAKE?

Dagen etter ulykken måtte jeg ut å handle matvarer eller muligens det var lørdagen, så sto jeg i butikken på Tjensvolltorget og kikket på avisforsidene. Jeg kjente butikksjefen. Han kom mot meg og så jeg sto der. «Hva er det?», sa han. «Er det det jeg tror det er?» Jeg nikket. Jeg tror det var da selve ulykken gikk skikkelig opp for meg. Tyske media omtalte Nordsjøen/Nordsee som Mordsee, det gjorde sterkt inntrykk. Da jeg siden så pontongene i Gandsfjorden da plattformen lå der, var det de samme bildene jeg hadde sett på avisforsidene i butikken. Alt sammen kom tilbake igjen da.

Jeg husker også at vi så plattformen da den lå i Gandsfjorden. Det var ikke noe kjekt syn. Det samme da Oljemuseet åpnet i 1999, og utstillingen «De svarte dagene». Ubehagelig. Ting kom tilbake. Men mange ting er ubehagelige som du bare blir nødt til å leve med.

HVORDAN HAR ULYKKEN FORMET DEG?

Jeg lærte mye om hvordan jeg skulle oppføre meg dersom jeg traff folk som hadde mistet noen. Jeg var i sjokk, det var utrolig trist, og jeg tenkte hvorfor dette skulle skje oss som hadde et godt ekteskap. Jeg stilte spørsmål, tanker slo meg om hvorfor det ikke kunne skje noen som var på vei fra hverandre, helt forferdelig å tenke sånn selvfølgelig. Jeg var veldig ung på den tiden og var vant med å gjøre alt alene, jeg hadde ansvaret for to små barn. Jeg tror vi vokser på de triste og tragiske sidene og etter tid beholder vi de gode minnene. Det har nok gjort mye med hvordan jeg er formet som menneske og valg jeg tar. Jeg har fått en ballast som jeg ikke misunner noen å få, men jeg har fått bedre forutsetninger for å takle vanskelige ting.

BLE DERE INNKALT TIL KONTORET, VAR DET NOEN FORM FOR OPPFØLGING?
Vi hørte lite fra Stavanger Drilling. De ringte, jeg fikk et brev og en bukett blomster. Ulike forsikringer trådte i kraft, og jeg antok at forsikringsselskapene skulle ta seg av resten. Det var veldig ulikt hva de enkelte fikk i erstatning, avhengig av om de var yrkesaktive eller ei.

HVORDAN VAR LOTHAR?
Rebecca minner veldig mye om han. Smilende og «fjåge», arbeidsvillig, god mann, veldig snill. Husker han bakte rundstykker til frokost da han var hjemme. Jeg møtte han i Stavanger. Han jobbet da på supplybåt for et tysk rederi. Han var sjømann og hadde tidligere vært med en av forsyningsskipene som slepte Deep Sea Driller på vei til verft i Bergen da den forulykket i 1976. Det må ha vært i 1977 han begynte i Stavanger Drilling.

Etter at vi møttes, flyttet han til Stavanger. Han lærte seg veldig raskt norsk. Jeg var vant med å ha en far som var sjømann, på den tiden kunne de være borte to-tre år av gangen før han fikk avløsning, så det å ha en mann som jobbet borte, tenkte jeg ikke så mye over. Det var noe jeg var vant med. På en måte var det nesten litt luksus med jobb i Nordsjøen med to uker på og to uker av. Da han var hjemme, hadde han fri.

TAUSHETEN
Jeg opplevde at det skulle ties i hjel. Det kan vi ikke i dag, med alle de mulighetene som ligger med sosiale medier.

HVA ER DET DE IKKE SNAKKER OM?
De forteller ikke sannheten, årsaken til ulykken. Stagene: Feil belastning i forhold til hva de var dimensjonert for? De kastet ballen fram og tilbake, skyldte på hverandre for det som hadde skjedd, ingen ville ta ansvar. Det kunne blitt erstatningssak med hundrevis av millioner.

ER SANNHETEN VIKTIG?
Sannheten bør alltid komme frem. Ikke for min del nå, det er gått 39 år. Men for de som overlevde vil jeg tro det er viktig å vite hva som skjedde. For samfunnet sin del må sannheten fram, hvordan klarer de å skjule noe så stort? Det dreier seg om penger. Dette er et spill på et veldig høyt nivå. Husker jeg fikk en sjekk i postkassen noen år etterpå som var samlet inn av skotske oljearbeidere, det var nok til å kjøpe inn to søljer til ungene sine bunader. Det gjorde stort inntrykk.

SA LOTHAR NOE OM AT HAN SKULLE VIDERE MED PLATTFORMEN?
Han nevnte at Kielland skulle videre et sted, men husker ikke hvor. Jeg husker ikke om at han skulle bli kortere ute denne turen. Etter at jeg begynte å jobbe innen reiseliv, delte vi kontor med bedriften hvor Harry Vike (radiooperatør på Kielland) jobbet. Han visste hvem jeg var, jeg visste ikke hvem han var. Han hentet Lothar den morgenen de skulle ut. Han bør vite hvor de skulle med plattformen. I ettertid husker jeg også at jeg ikke kunne fatte at samme bedrift skulle godkjenne og inspisere plattformen (DNV). Det burde vært to forskjellige parter som var uavhengige av hverandre.

INVITATION

Phillips Petroleum Company Norway — on behalf of the Phillips Norway Group — and Stavanger Drilling, take pleasure in inviting you to the presentation and tour of the semi-submersible Flotel

«HENRIK IBSEN»

«Henrik Ibsen» is owned by Stavanger Drilling and has been converted from a drilling rig to a flotel at Stord Verft A/S. «Henrik Ibsen» can accommodate 600 persons and will now be put into service at Ekofisk. Before it leaves, employees of Phillips Petroleum and Stavanger Drilling will have the opportunity to tour the «Henrik Ibsen». Employees may bring their families along, however, no more than four persons per family. Children must be of school age.

The presentation will take place
Wednesday, March 26, 1980

PROGRAM

Wednesday, March 26, 1980
14.30, 15.00, 15.30, 16.00, 16.30, 17.00, 17.30, 18.00 and 18.30.

Meet at the Phillips base in Tananger.
Transportation by supply ship to «Henrik Ibsen», approx. 10 min.
Guided tour of the flotel, approx. 30 min.
Lunch in the dining room, approx. 20 min. Coffee, rolls and open sandwiches.
Return to the base, approx. 10 min.

The decks of the «Henrik Ibsen» are high above the water. The gangways are secured by railings, but there are no parapets. There are no railings or parapets on the helicopter decks. Parents must therefore have their children under constant surveillance.

Visitors must comply with instructions from the crew.

Notification of attendance can be given to Anne Rogers, Public Affairs Department of Phillips, phone 045/96 711, ext.377. Please inform what time is suitable. The number of participants on each tour is limited.

Ann Siren Solensteen

Av Tor Gunnar Tollaksen, 26. Februar 2019

Personalia

Født: 31. august 1972.

E-post: annsol@randabergskolen.no

Bakgrunn: Utdannet lærer og jobber som sosiallærer på Harestad ungdomsskole i Randaberg kommune. Bor på Sunde i Stavanger. Gift og er mor til fire barn.

Ann Sirén Solensteen er datter av Ellen Frisvold som var gift med Lothar Apostel som omkom i Kielland-ulykken.

Gjennomføring og bruk

Ann Sirén Solensteen ble intervjuet 26. februar 2019. Hun ble orientert om minnedatabasen etter Kielland-ulykken hvor intervjuer med overlevende, vitner, etterlatte og andre med tilknytning til ulykken gjøres tilgjengelig for videre forskning. Hun var positiv til dette arbeidet og ønsker at intervjuet gjøres tilgjengelig i minnedatabasen. Intervjuet ble godkjent 17. mars 2019.

27. mars 1980

Jeg husker ikke så mye fra selve dagen, men da mormor kom på uanmeldt besøk ut på kvelden, skjønte jeg at det var alvor. Far skulle egentlig ikke dratt ut i Nordsjøen den dagen. Han var sykmeldt, men han dro likevel. Jeg er blitt fortalt etterpå at han dro ut fordi en kompis der ute hadde bursdag og at de skulle gjøre noe kjekt for han. Jeg husker han dro tidlig om morgenen, jeg var våken da.

Om kvelden var det unntakstilstand hjemme. Jeg så det på de voksne. Forstod at noe alvorlig var skjedd, men de voksne forsøkte å holde masken. På TV så vi at det var skjedd noe med far sin plattform. I ettertid var det som om jeg kom inn i en boble og bare var der. Føler at jeg kanskje ble litt mor selv også, og passet på mor. Den følelsen sitter i.

Jeg husker at presten kom. På en måte var det en lettelse også, på den måten at vi fikk greie

på hva som var skjedd. Far var i det minste funnet, mens mange andre ikke ble funnet. Jeg opplevde at mor holdt masken, kanskje fordi at hun måtte være vertskap for tyske slektninger som kom midt i alt det vonde, men også fordi det var mye styr fra folk rundt oss. Det var deilig da de dro, husker jeg.

Begravelsen var i Hetland kirke. Alvor. Tårer. Det var Oma og Opa fra Vest-Tyskland som hadde mistet sønnen sin. Husker jeg tenkte at det måtte være vanskelig for dem å reise fra Lothar som lå i jorda. Husker ikke jeg gråt, men jeg gjorde nok det. Jeg tror jeg fanget opp den gang et inntrykk om at andre antok at mor ikke sørget skikkelig fordi hun ikke gråt så mye i begravelsen. Jeg vet ikke om det skyldes kommentarer i ettertid eller om det var en oppfatning jeg skapte i meg selv, fordi at det er «først når du gråter at du er virkelig lei deg». Jeg har skjønt i ettertid at sorg har mange ansikt.

Tiden etterpå

Etterpå fikk vi mye oppmerksomhet, fra naboer og av medelever på skolen. Jeg gikk i første klasse på Tjensvoll skole da det skjedde. Jeg lærte raskt at vi måtte være forsiktige med å fortelle om at faren min var død, da kunne det bli mye spørsmål og styr, og jeg var ikke alltid klar til å gå inn i den biten. Far ble gravlagt på Tjensvoll gravlund. Avstanden var kort fra der vi bodde, og jeg tok turer der med familien og klassekamerater. Det ble mange turer til graven.

Jeg opplevde det som spesielt å bli vist slik hensyn til i tiden etterpå. Akkurat som vi ble gjort spesielle på grunn av at vi mistet faren vår. Jeg opplevde ekstra sympati, det var litt kult i seg selv, men en litt spesiell følelse. Å være en som mistet faren kunne være interessant et stykke på vei, men ikke mer enn det. Jeg husker at vi møtte stor forståelse blant folk, ble tatt godt vare på. Det var ingen som bare gjemte seg vekk. Det er noe jeg også husker etter at vi flyttet fra Tjensvoll til Vardeneset. Alle visste om ulykken.

For meg handlet det mye om å ta vare på mor. Hun har nok hatt et inntrykk av at hun klarte å skåne oss for mye, men jeg fikk med meg alt. Jeg tok nok innover meg mye av det hun

opplevde. Hun ble alene med to barn, i en alder av 26 år, men sto i det og holdt ting gående. Jobbet for at vi skulle ja det bra. Jeg er, og har alltid vært utrolig stolt av henne. Hun jobbet mye, jeg tror ikke hun har fått bearbeidet hendelsen skikkelig, det var tøft for henne. Jeg kan ikke huske at vi snakket noe om ulykken i ettertid, det ble lagt lokk på. Jeg vet at jeg forsøkte å spørre mor, men på grunn av reaksjonene hennes lot jeg det heller være. Det var nok for tøft. Jeg grublet mye og strevde med å sovne om kveldene. Jeg hadde god kontakt med mormor og fikk snakket mye med henne om sorgen det er å miste en far.
Vi så på plattformen der den lå i Gandsfjorden. Det gjorde inntrykk. Jeg husker at jeg prøvde å se for meg hvordan det så ut innvendig. Jeg tenkte veldig på de som ikke var funnet, på familiene deres, og var frustrert da de bestemte å senke plattformen.

Flere flyttinger

Mor jobbet og vi klarte oss egentlig greit, men da forsikringspengene kom, ble ting litt friere. Vi kunne kjøpe hus med hage, mor elsket å stelle i hagen og jeg syntes at vi hadde den fineste hagen i nabolaget.
Da pengene kom, viste det seg også at en del familievenner egentlig ikke var så gode venner likevel. Jeg husker at jeg hadde et inntrykk av at da vi fikk penger, så var det egentlig ikke så farlig at vi hadde mistet noen, det var ikke synd på oss. Det virker veldig usannsynlig nå.
I 1981 flyttet vi til Vardeneset. Til et hus i Gamle Dusavikveien 20. Det var et eventyr. Jeg begynte i 3. klasse på Vardenes skole, en ny epoke i livet begynte. Mor traff en svenske i Syden, og hun bestemte at vi skulle flytte etter han til Sverige. Høsten 1983 flyttet vi til Lidingö utenfor Stockholm. Jeg husker det var vanskelig å få innpass som norsk, kjente på utenforskap og det å ikke være inkludert, bortsett fra at jeg spilte håndball. Jeg fortsatte å gruble mye, strevde med å få sove. Mor ville at lillesøster Rebecca skulle begynne på skolen i Norge, og vi flyttet tilbake i desember 1984. Mor sin svenske kjæreste ble med oss tilbake. Året etter begynte jeg på Tastaveden ungdomsskole. Tre år senere, rett før jeg begynte på

videregående skole, flyttet vi til et annet hus – i Storden – på Vardeneset, med mor sin svenske kjæreste, som etter hvert fylte rollen som en far for meg.

Ikke far likevel

En dag, jeg var 15 år, satte mor seg ned med meg i stua hjemme. Hun fortalte at Lothar, som jeg trodde var faren min, ikke var faren min likevel. Hun fortalte at Lothar kom inn i livet mitt da jeg var 8 måneder og at han som var den biologiske faren min ikke ville vedkjenne seg at han var faren min. Det var ingen god nyhet for meg, og det gjorde at jeg grublet mye videre. Jeg vet at jeg ble veldig bevisst på lillesøsteren min, som om hun ble enda mer søster, nå som hun bare var «halv». Selvfølgelig var dette vanskelig å fortelle til folk, det var jo så sprøtt. Jeg husker bestevenninnen min var såret fordi jeg ikke hadde sagt noe til henne før. Men jeg visste jo ingenting, men hun sa at dette var jo noe «alle visste om».

Jeg vet ikke helt hvordan det skjedde, men det viste seg at jeg hadde en halvbror på Tastaveden skole som min biologiske far også var far til. Jeg tror det var han som hadde kontaktet mor, slik at mor følte hun måtte fortelle meg at Lothar ikke var far min. I tillegg fant jeg ut at jeg hadde en yngre halvbror til.

I ettertid har jeg tenkt på at det selvfølgelig var en del folk som visste at moren min var gravid og at det ikke var en far inne i bildet. Dette var blitt en del av snakket og ryktene, men jeg skulle gjerne ha funnet ut mer om hvordan det var, og hvorfor venninnene mine reagerte som de gjorde, for de virket jo ikke overrasket da jeg fortalte det.

Minnesamlinger

Jeg har alltid fått med meg 27. mars, men ikke tenkt på at det hadde med påske å gjøre. For meg har datoen vært viktigere enn at ulykken skjedde like før påske. Jeg har vært på minnemarkeringer på Smiodden (minnesmerket «Brutt lenke» ble avduket i 1986), husker første avduking. Husker sorgen og inntrykkene fra folkene rundt. Husker spesielt et møte fra en slik samling, det må ha vært i Atlantic Hall, etter en minnesamling. Alle journalistene

måtte ut, og det var noen som la fram denne teorien om sabotasje på «Kielland». Husker det var litt spennende den gang.

Men igjen husker jeg utenforskap, etter at jeg ble gjort kjent med at jeg hadde en annen, biologisk far, var det som om søsteren min fikk enerett til de opplevelsene knyttet til sorg og minnesamlinger, mens jeg opplever at jeg i større grad ble holdt utenfor. Jeg som hadde hatt et forhold til far. Jeg fikk nesten inntrykk av at siden Lothar ikke var min biologiske far, så hadde jeg ikke rett til å sørge lenger. Det virket som mor heller ikke regnet med meg skikkelig etterpå at hun fortalte om min biologiske far. For meg kjentes det ikke bra ut. Jeg har alltid forsøkt å ta vare på slektningene våre i Tyskland, men nå ble også det «fremmed» og vanskelig.

Det har vært sårt og frustrerende for meg i ettertid. Nesten som jeg fikk en følelse av at jeg ikke trengte føle sorgen over tapet av far så sterkt som jeg gjorde, siden han ikke var min far.

Men for meg var han far. Jeg har også tatt med mine barn til minnesmerket på Smiodden, til dem sier jeg at det var morfar som døde i Alexander L. Kielland-ulykken. De vet om han biologiske morfaren også, men han er foreløpig ikke til stede.

HVEM VAR LOTHAR?

For meg er han far. Han var en farsfigur, omsorgsfull, sto for humor og tøys og gjorde meg utrolig attraktiv i gata. Alle ville være med hjem til oss. Jeg merket først og fremst på mor at han ikke var der lenger. Først etterpå så jeg hvilken forskjell han utgjorde. Han hadde tid til meg, brukte tid på meg, mens mor var litt mer utilgjengelig, særlig etter ulykken. Tror moren min jobbet seg ut av ulykken, vi merket at hun arbeidet mye. Det var nok hennes måte å gå videre på. Jeg tror at mange av verdiene mine i dag kommer fra mor og mormor.

Far lærte meg tysk. Vi snakket tysk sammen. Det var en gave for meg. Jeg kunne snakke med familien i Vest-Tyskland da vi dro på sommerferier der. Jeg lurte en tid på å ta tysk som

grunnfag, men hadde ikke selvdisiplin nok til å pugge gloser, men fortsatt hender det at jeg tar vikartimer som tysklærer.

Jeg husker at han pleide snu meg opp ned i lufta, det likte jeg godt. Han var god til å fortelle historier, praktisk anlagt og snill. Det var flere familievenner som fikk hjelp av han. Jeg husker at han tapetserte hjemme hos mormor. Husker tapetet før og etter at han hjalp til. Vi hadde møbler fra Vest-Tyskland, slike vi ikke fikk kjøpt i Norge. Det var stilig, husker jeg. Livet hjemme forandret seg veldig etter at han døde. Et tidsskille i livet. Mer alvor, mindre latter og glede. Jeg tenker at jeg ble litt bråvoksen.

Jeg har også vært bevisst på at lillesøster Rebecca, som aldri rakk å bli kjent med han, at hun skulle vite at hun hadde verdens beste far. De ligner veldig.

HVA GJORDE ALT DETTE MED DEG SOM MENNESKE?

Jeg har funnet min hylle i livet. Jeg har et rikt liv hvor det skjer mye, det har det alltid gjort. Jeg er nok blitt i stand til å møte folk der de er, jeg kjenner at jeg kan utgjøre en forskjell som lærer og sosiallærer. Hendelsene har formet meg til en sterkere person. Jeg er blitt mer robust, blir ikke slått i bakken så lett. Tenker jeg ikke ville vært uten alle disse opplevelsene, ville ikke vært i stand til å stå i det livet jeg lever nå.

Det merkelige er også at en tidligere kjæreste jeg hadde, hadde en onkel som omkom i Kielland-ulykken, det knyttet oss sammen. Også faren til mannen min i dag, fikk livet sitt endret på grunn av ulykken. Han var selv sykmeldt fra å dra ut på jobb til Alexander Kielland og så ble det kompisen hans som reiste ut i stedet – og omkom. Svigerfar fikk store problemer i ettertid. I tillegg var også min biologiske far i Nordsjøen. Han hadde erfaring fra oljejobbing i USA, da han er halvt amerikansk, og var ettertraktet arbeidskraft i starten på oljealderen i Norge. I etterkant har jeg funnet ut at også han jobbet på Alexander Kielland og var på vei ut samme kvelden. Han måtte lande på naboplattformen og fikk med seg ulykken med på nært hold. Han mistet mange venner og kolleger i ulykken. Han visste

godt hvem Lothar var, men visste ikke at han var gift med moren min.

Om ulykken i ettertid

Jeg har prøvd å beskytte meg selv. Jeg ble veldig opprørt av detaljer fra ulykken og tanker rundt det som skjedde, og har forsøkt å beskytte meg selv. Mors reaksjoner gjorde at jeg styrte unna. På en måte skjer det tusenvis av ting i livet mitt hele tiden, jeg må velge hva som er oppbyggelig og det som ikke er det. Jeg har tenkt at når tiden kommer, vil jeg ta alt innover meg og fordype meg i det. Opprinnelig var jeg samfunnsfagslærer, men nyheter gjorde så sterkt inntrykk på meg at jeg måtte gi meg med det. Jeg levde meg sånn inn i det. Den siste tiden har jeg fått med meg alle diskusjonene og har følt meg inkludert blant de etterlatte. Det er flott at noen bruker tid og krefter på dette. Jeg tror det er bra for moren min, søsteren min og jeg at vi får vite mer om hva som skjedde. Kanskje går det an å slå seg til ro på et tidspunkt, fram til nå har det vært for mange ubesvarte spørsmål. Jeg har tro på prosessen som er satt i gang.

Er det viktig at mer av sannheten kommer fram?

Jeg har hørt andre har sagt det, men har ikke satt meg selv inn i det på samme måte. Jeg tenker at mor burde tatt noen oppgjør med en del ting i livet for å få det bedre. Jeg tror at dette er et sår i henne som ikke har fått gro. Vi gikk på en måte videre som om ingenting var skjedd, men jeg ser for meg at det var åpenlyst for alle andre. Ting var ikke ferdig bearbeida. Tror vi ville fått det bedre om flere av spørsmålene ble besvart.

Å bli intervjuet nå, ser jeg på som en mulighet for «helbredelse» for oss, vi kommer nok til å snakke om det som blir sagt her, og jeg synes at det er utrolig godt initiativ.

REBECCA APOSTEL

Av Marie Smith-Solbakken, 20. februar 2019, Stavanger

PERSONALIA

f. 1978

Datter til Lothar Apostel og Ellen Frisvold
rebecca_apostel@hotmail.com

GJENNOMFØRING OG BRUK

Samtykket til at notat fra samtalen offentliggjøres og inngår i minnesamling om Alexander L. Kielland-ulykken som overføres Norsk oljemuseum, Statsarkivet i Stavanger, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv og arkiv for at ettertiden får del i dette. (E-post 21. februar 2019)

FAMILIEFORHOLD

Datter av omkomne Lothar Apostel. Rebecca datter til Ellen og Lothar Apostel. Hadde to halvsøstre; Sirikit og Ann Siren Solensteen. Sirikit var Lothars datter fra første ekteskap og Ann Siren var Ellens datter. Lothar skulle adoptere henne. Adopsjonspapirene var hjemme og var klare til innlevering. Jeg var 1 ½ år da ulykken skjedde. To halvsøstre. En som 10 år eldre i Tyskland fra første ekteskap, og en som min mor hadde fra før.

Lothar er født i 1942 under andre verdenskrig i Tyskland. Farmor tok det tungt. Mistet ektemann under krigen, og sønnen i Kielland-ulykken.

BAKGRUNN

Kokk. Har jobbet på flere restauranter. Eget firmaet. Lager såper og naturlige velværprodukter. Ikke barn. Reist verden rundt som min far. Jobber i BI-kantinen nå.

Jeg var 1 ½ år da vi mistet han. Har bilder i fotoalbum, og husker det som er blitt fortalt. Det var vanskelig når jeg spurte henne om han. Hun ville ikke snakke om det. Hun var enke i en alder av 26 år. Hun hadde kommet videre i livet og hadde ikke mange var å gi. Jeg fikk røde hunder da det var begravelse. Både begravelse, besøk fra Tyskland, og jeg syk. Det var mye for henne.

Når jeg var 4 år fikk mor ny kjæreste. Han var svensk. Vi flytter til Sverige. Bodde der et par år. Mor studerte et par år i Stockholm. Hun jobbet senere på Elf. Jobber nå i region Stavanger

med reiseliv. Så flyttet vi tilbake og jeg begynte på skolen på Vardeneset. Vi bodde på Tjensvoll.

HUSKER LITE, MEN HAR BLITT FORTALT

Hun har fortalt at han var utadvendt, sosial og morsom. Han var tysk.

Søster som forteller historier om faren min. Hun husker han godt. Hun var 8 år. Alle i gaten snakket om han. Ungene i gaten ville hjem til oss. Han var populær. Han var gavmilde og hjertelige.

Mormor har fortalt mye om han. Hun var veldig glad i han. Han hjelp mormor å pusse opp huset. Vi bodde der den første tiden. Mormor sa at han var hjertegod og snill. Han fikk folk til å le. Når jeg begynte på kokkeskolen, lovte jeg mormor at jeg aldri skulle begynne å jobbe offshore. Det løftet har jeg holdt. Bryter ikke løfter.

Har også vært mye i Tyskland hos farmoren min. Har søskenbarn i Tyskland. Jeg glemmer ikke hans side, Vært mye sammen med de.

STILTE SPØRSMÅL OG VILLE VITE ALT OM FAREN MIN

Det var nå jeg gikk i barnehage at jeg stilte spørsmål om pappa. Mor fortalte ikke så mye.

I 12-15 årsalderen stilte jeg mer dype og seriøse spørsmål. Ville vite alt om han. Når jeg var 16 ble jeg kjent med datteren hans fra hans første ekteskap. Hun var 10-12 år eldre enn meg. Hun hette Sirikit. Oppkalt etter dronningen i Thailand. Far min kalte henne opp etter verdens vakreste dame. Vi lignet utseendemessige. Hun døde av kreft for et par år siden. Hun kjempet i fem år. Hun fortalte mye om han.

Det var et vondt brudd mellom Lothar og mor til Sirikit. Hun var også mye hos besteforeldrene mine, i en by utenfor Bremen, Niemburg. Vi var ikke der samtidig. Hun ringte meg en dag jeg var 15-16 år. Så flyttet hun til USA etterpå. Holdt kontakt på brev, så kom Facebook. Det var da det blomstret. Hun bodde resten av livet i USA. Vi hadde Facebook-kontakt. Hun fortalte de samme historiene om faren min som jeg hadde hørt. Han var utadvendt, smilende, hjertelig og morsom.

Da jeg var 15-25 år var jeg veldig interessert. Ville vite alt. Hva han gjorde da han var liten ? Hvorfor han hadde seilt på de syv hav? Hvordan han hadde det i oppveksten. Han var sjømann, reiste mye. Jeg har også reist mye.

HAN VAR SYKEMELDT

Han var sykemeldt. Han trosset sykemelding. De koste seg offshore den gang. Han ville ut, likevel. Det var tannlegen som tok frem papirene ifm. identifikasjon. Og da viste det seg at han var sykemeldt. Han hadde gjennomgått en tannoperasjon.

Tapet

Savnet er der ennå. Mer etter jeg ble voksen. Jo eldre jeg har blitt, jo mer har jeg tenkt på det. Det påvirket en hel familie. Det har vært tomt. Konfirmasjoner og merkedager var uten han. Jeg savnet faren min. Minnet mitt er savnet og at han er borte.

Bittert med arbeidsulykke

Det er så unødvendig. Ble så sint at Alexander Kielland ikke er registrert på mange statistikker.

Ulykken skulle være unngått. Når du hører om sprekker. Hvorfor løste de ikke det ? Det gikk utover mange familier. Mange døde, og mange mistet noen de var glade i. Det forsvant. Mange var forsørgere og unge fedre. Jeg er veldig kritisk til at ikke alt om ulykken kommer frem. Alt må være åpent. Pårørende skal vite hva som skjedde.

Vi vil ha svar. Du går og lurer litt. Det er noe som har forsvunnet fra meg, som jeg aldri får tilbake. Det var far min.

Vi må lære. De må komme frem hvem som hadde ansvar for ulykken.

Det kan aldri erstatte far min. Men jeg vil vite. Det er viktig for meg.

Minnet

Ulykken har formet meg. Den har påvirket meg mye. Jeg har vokst opp uten far. Vokst opp med minner om en far.

Hvilke minner?

At jeg har gått glipp av en flott mann.

Det er mitt minne.

Ettertiden

Mor ble opprørt da det var oppe i media sist.

Minnemarkering

Jeg husker dagen ulykken var. Og bursdagen hans. Da tenker jeg på han. Tenner lys og tenker på han. Meg og søsteren min snakker mye om han. Av og til er mor min med.

På 30 års-markeringen inviterte vi oss selv. Mor ringte og sa at vi måtte få komme. Det var veldig fint og veldig viktig. Da satt jeg ved bordet med mange som hadde jobbet med far min. Mye humor. De fortalte at de kødda med han, ropte han opp som «der führer», god og varm galgenhumor. Ble veldig rørt av å snakke med arbeidskameratene hans. Den ene ble også veldig rørt, av å møte meg. De sa at jeg lignet på far min.

Husker et par andre markeringer da jeg var liten. 10 års markering ved monumentet. Det var en rar følelse. Så mange folk rundt er i sorg. Egentlig litt kjedelig. Var en liten jente som stod der. Havnet i et klipp på nyhetene.

Energien er å tung. Du kjenner hvor vanskelig det er. Vil ikke bli glemt, men vil forstå. Det skal ikke glemmes. De får ikke stengt et kapittel. Det er en klump, det er en verkeklump.

Det er tragisk at så mange skulle dø, og at det ikke skal være åpent. Ser frem til Kielland-utstillingen på Oljemuseet.

ETTERLATTE ETTER PLATTFORMSJEF TORSTEIN SÆD FRA STAVANGER

Plattformsjef Torstein Sæd. Foto tilhører: Anne-Lise Sæ Olsen. Gjengitt med tillatelse.

En datters betraktninger

Av Anne Lise Sæ Olsen, 28. mai 2019

Å leve i smerten

Jeg hadde ikke ord eller verktøy for å bearbeide alle følelsene og sorgen etter pappa. På den tiden fantes ikke noe kriseteam eller hjelp å få etter traumatiske hendelser. Når de fant pappa 10 dager etter ulykken ønsket jeg å få se ham. Dette ble jeg naturlig nok nektet, da jeg bare var 14 år. Pappa hadde ligget lenge i sjøen og var ille tilredt. Jeg hadde behov for å se pappa for å virkelig å kunne tro at han var borte for alltid, ja død. Mamma sa at vi måtte huske ham slik han var og prøvde å trøste meg. Men jeg ble helt hysterisk gråt og skrek.

Jeg dro også til begravelsesbyrået Hviding sammen med den eneste venninnen min, som jeg følte jeg kunne dele litt av sorgen med, fordi hun var 3 år eldre enn meg og jeg følte hun forsto mere en mine jevnaldrende venninner. Der gråt og kjeftet jeg, og spurte med hvilken rett de hadde til å nekte meg å se min egen far. Min venninne måtte ta meg i armen og dra meg ut .

Ukene etter min far døde følte jeg meg nærmest fremmedgjort i egen kropp. Skyldfølelsen, savnet og sjokket holdt på å ta overhånd. Jeg tenkte på klemmen pappa ba om da han sto nede i kjellerstua og ventet på meg rett før han skulle dra ut til Alexander Kielland 27. mars 1980.

Min mor sa at pappa ønsket en avskjedsklem. Jeg gikk ned og sto på i døren ned til kjellerstua. Jeg så min far sto og ventet på avskjedsklemmen, men jeg var tenåring og sur for et eller annet. Jeg husker ikke hva. Mens jeg så pappa stå der, så snudde jeg på hælen fra det øverste trappetrinnet og sa «*Nei, det får du ikke»*. Pappa hadde vært sjømann og bortreist tre uker om gangen all min levetid, så dette var like vanlig for meg som en åtte til fire jobb på land. Jeg angret litt på at han ikke fikk klemmen like etter han dro, men trøstet meg med at jeg ville snart se ham igjen. Samme kveld så vi på Dagsrevyen at plattformen som pappa var kaptein på hadde kantret.

I ukene som gikk holdt skyldfølelsen og sorgen på å fortære meg.

Jeg husker en konkret anledning når jeg gikk over den store gressplenen like ved borettslaget vårt, så tenkte jeg at jeg ikke vil leve i denne virkelighet. Jeg kan gå over i en annen virkelighet som det ikke er så smertefullt å leve i. Jeg kjente jeg kunne velge - å skli over til en annen dimisjon. Jeg valgte min den reelle virkeligheten. Det andre ble for skummelt. Jeg har tenkt mye på den episoden. Med erfaring som sykepleier i psykiatrien så må den nevnte opplevelsen min være det nærmeste jeg personlig har kommet en brist på virkeligheten.

Min mor var opplært til at triste følelser holder vi for oss selv. Jeg husker at jeg gråt og sa jeg savnet pappa. Mamma begynte også å gråte høyt og hulke. Jeg har aldri sett mamma gråte slik før. Jeg ble redd og holdt hardt omkring mamma og ropte at *«du må ikke gråte mamma».*

Jeg var redd for at hun, som var hele vår verden skulle rase sammen. Mamma var trygghet og vår bauta. Mamma gråt aldri mere foran meg.

Jeg begynte noen måneder etter ulykken og smake alkohol med jevnaldrende i helgene. Jeg drakk meg så full innimellom at jeg ikke husket noen ting . Venner fortalte meg at når jeg ble så full så gråt jeg og ropte på pappa.

Mamma var fortvilet over oppførselen min og søkte litt bistand hos logopeden min som hun visste jeg hadde et godt forhold til. For at han også kunne snakke meg til rette .

Min nest yngste bror Torstein som var 11 år da pappa døde, hadde tegnet og fargelagt en tegning som hang opp forbi sengen hans. Der lå pappa i svart frådende hav med armer som strekker seg mot himmelen. Så hadde han tegnet en hånd som kom ut fra himmelen og berørte pappas hånd. Hvis jeg ikke husker helt feil så var teksten, «*kjære Gud, hjelp pappa».* Min brors barnetro forsvant etter Kielland-ulykken.

Å LEVE MED OLJENORGE

Det er opprørende at min fars muntlige og skriftlige varslinger om plattformens tilstand ikke ble tatt på alvor av Stavanger Drilling, oljeselskapet Phillips eller granskningskommisjonen. [7]

Stavanger Drilling og Phillips benektet at de hadde mottatt noen klage fra min far. Dette oppleves som et hån mot min fars integritet som menneske og plattformsjef. Pappa var pliktoppfyllende og ansvarsfull. Det er svikt i alle ledd i rettsstatens kjede: Politiet, Sjøfartsdirektoratet, Veritas, Statsadvokaten, Riksadvokaten, Stortinget og Stortingets justiskomite. Politiet gjorde en slett etterforsknings jobb, fikk ikke de nødvendige fullmakter til å få utlevert nødvendige dokumentasjon fra riggselskap og operatør, og stilte heller ikke riggeier og operatør til ansvar. Hverken Phillips leder i Norge eller de amerikanske eierne eller lederne og eierne i Stavanger Drilling ble noen gang etterforsket og rettslig avhørt.

Granskningskommisjonen skulle naturligvis ha verifisert min fars bekymringer. Han varslet. [8] Det var flere i familien og bekjentskapskretsen rundt min mor og far som hadde fått med seg i samtale med pappa at han var bekymret for sikkerheten på Kielland. Noen av disse var min mor, min tante og onkel Nor Hansen og min logoped Georg Egenberg. Pappa hadde betrodd seg til min mor og til min logoped. Min mor hadde betrodd seg til søster Nor Hansen og sin eldste datter Kari. Min mor, slik jeg husker det ville bare ha fred og hatet alt oppstyret omkring Kielland. Hun var nedbrutt i sorg og sjokk. Til tross for at jeg vet dette, er det leit å lese at hun ikke klarte å gå frivillig men måtte tvinges til å vitne i Stavanger byrett. De kom hjem til huset vårt og avhørte henne. Godt å vite at de lot henne være hjemme når hun forklarte seg om min fars bekymringer. Jeg synes å huske at mamma sa at hun måtte skrive under på at hun måtte

[7] Mitsem (1986a)
[8] Mitsem (1986b)

avstå fra alle fremtidige søksmål mot Phillips for å få utbetalt erstatningssummen. Dette kan også kanskje ha skremt henne fra å stå frem som vitne for pappas bekymring.
Granskningskommisjonen virker heller ikke kjent med den amerikanske oljekultur, hemmeligholdelse og trusler som var tilfelle på 80-tallet. Flere av pappas kolleger har stått frem etter de ble pensjonister og fortalt at de ble truet til taushet. Hvis de stilte kritiske spørsmål omkring sikkerheten, feil og mangler på Alexander Kielland, kunne det straffe seg. Truslene gikk på oppsigelse og aldri mere få jobbe i Nordsjøen. Granskningskommisjonen så ut til å leve i den villfarelse at eierne av riggen og operatøren av Alexander Kielland selv ville avdekke alle fakta som ville belyse ulykken.

Statsadvokatene i Rogaland og Stortingets justiskomite mottok klagen til Riksadvokaten fra advokat Pål Mitsem. [9] Klagen avdekker en mengde mangler og feil ved granskningen. Til tross for det valgte våre rettsinstanser og politikere å ikke følge opp henstillingen. Helt ubegripelig. 123 mennesker døde i på jobb i Norges største arbeidsulykke.

Det er mye som ryster meg med Kielland saken. Det er for meg helt uforståelig at Stavanger Drilling og Phillips virket til å være opphøyd over lov og dom. For eksempel nektet den amerikanske plattformsjefen på Edda å hjelpe mannskapet på Alexander Kielland som lå i vannet. De fikk ikke lov å sette ut flåter og livbåter. Kranføreren på Edda reddet 8 personer opp fra bølgene med kranen. Men da han ville sette ut en av Edda sine livbåter nektet plattformsjefen plent. I forhold til Sjøloven § 135 så har alle sjøfolk plikt til å hjelpe noen i havsnød såfremt det ikke er til fare for dem selv. Plattformsjefen måtte jo forstå at hjelp var underveis og at Edda ikke var i noen overhengende fare, så lenge broen var trukket inn. Helt uforståelig at den amerikanske plattformsjefen gikk klar uten noe form for offentlig tiltale, kritikk eller straff for sin unnfallenhet.

Hvordan kunne Veritas godkjenne plattformen - til tross for at det var bygget som en borerigg og ikke boligplattform som bebodde flere hundre mennesker? Hvordan kunne det aksepteres at plattformen lå oppankret med 8 anker, ikke 10? Og hvordan kunne Veritas akseptere utsettelse på plattformens overhaling og inspeksjon?

Hvordan kunne Torgeir Moen, som på gitt tidspunkt under Alexander Kiellands levetid var engasjert i Veritas, bli med granskingskommisjonen? Kan man bli mere inhabil ?

Jeg har lagt merke til at fremdeles den dag i dag viser ikke Phillips (nå ConocoPhillips) noe offentlig selvinnsikt, ydmykhet eller tar selvkritikk på hvordan Kielland ulykken ble håndtert. Provoserende!

Jeg holder Phillips, Sjøfartsdirektoratet og Veritas ansvarlige for Kielland-ulykken. Sjøfartsdirektoratet og Veritas gjorde det mulig for Phillips og prioritere profitt fremfor sikkerhet.

[9] Advokatfirmaet Mitsen M. N. A. (1986)

Alexander Kielland ble senket 18. november 1983 på 700 meters dyp i Nedstrandsfjorden, i hui og hast. Med dette, og låste arkiver hos Phillips så forsvinner noe av de viktige brikkene i katastrofens puslespill. Nå i dag, per 24. mai 2019, snart 40 år etter ulykken vil fremdeles ikke Conoco Phillips offentliggjøre arkivene som kan være med å avdekke og verifisere Alexander Kielland ulykken ytterligere. Denne hemmeligholdelse av dokumenter som er av stor samfunnsmessig og offentlig interesse burde være kriminalisert.

RESPEKT

Jeg er stolt over at vi bor i et velferd samfunn tuftet på demokratiske verdier og likhet for loven mellom alle mennesker. La dette også gjelde for de som gav sitt liv for at vi skulle få leve ut oljeeventyret og ta del i rikdommen.

Vi som er igjen ønsker ikke vendetta - men en politisk beklagelse, full åpenhet om hele saken og synliggjøring av ansvar.

En offentlig beklagelse og innrømmelse av skyld er å vise respekt for de som døde, og for oss som lever videre som etterlatte. Det er å ta å ta ansvar. En beklagelse for at min far og de andre varslerne ikke ble hørt og for alt som gikk galt den fatale kvelden i mars 1980 er å ta ansvar.

Jeg ønsker oljenasjonen Norge et godt og troverdig ettermæle. Derfor må Alexander Kielland ulykken granskes på nytt. Vi må betale den kostnaden. Vi har ikke råd til å la være.

Anne Lise Sæ Olsen uttaler seg i Stavanger Aftenblad

Av Ellen Kongsnes, 19. november 2016, korrigert 28.05.2019 [10]

Peronalia

Kontaktinformasjon: oannelisesae@yahoo.no

Født 1966. Datter av plattformsjef Torstein Sæd som omkom i ulykken.

Bakgrunn:

Det var den 27. mars 1980. Den dagen plattformsjef Torstein Sæd skulle reise ut til nytt skift på Alexander L. Kielland-plattformen i Nordsjøen. Han stod i trappegangen i rekkehuset på Tjensvoll i Stavanger og ropte opp trappa til datteren sin, Anne-Lise. Han ba om en klem før han skulle dra.

Pappa fikk ikke klem

Anne Lise var en trassig tenåring med humørsvingninger som 14-åringer flest, og akkurat denne dagen var hun i dårlig humør. Hun la merke til at han så litt tristere ut enn vanlig. Men hun hadde ikke lyst til å gi pappaen en klem. Anne-Lise rope til ham at «nei, det får du ikke». Så snudde hun ryggen og gikk.

– Det var de siste ordene vi sa til hverandre, sier Anne Lise Sæ Olsen, som hun heter i dag.

Hjemme i stua i Egersund, der Anne-Lise bor med mann og barn i dag, ser vi gjennom fotoalbum. Barna hennes har sett dem mange ganger, sammen med historiene om bestefar de aldri fikk møte.

Pappa gjorde det han kunne

Plattformsjefen ble med ned

Ulykken på Kielland-plattformen skjedde samme ettermiddag som Torstein Sæd reiste ut. Det har bare gått fire og en halv time siden han mønstret på. Klokka var 18.30 da foten på Alexander Kielland-plattformen knakk av. 123 mennesker omkom i norgeshistoriens største industriulykke.

Plattformsjefen ble med ned. De siste observasjonene av ham ombord tyder på at han brukte de siste tjue minuttene av livet sitt i et desperat forsøk på å redde plattformen fra å gå rundt. Han klarte det ikke. Vannet strømmet inn gjennom åpne ventiler og dører slik at den tok

[10] Kongsnes 2016c

overvekt. Pumpene fungerte ikke. Tjue minutter etter at foten knakk av, gikk plattformen helt rundt.

– Min mor fikk fortalt etterpå at pappa ble sett mens han banket på lugardørene i et forsøk på å redde kolleger, sier datteren.

Han ble funnet av dykkere inne i plattformvraket ti dager senere.

PAPPAS JENTE

Da Anne-Lise var liten, var hun ei pappajente, som likte seg på fanget og var med ham i båten når han hadde turnusfri. Da tenåra kom, ble de mer distansert.

– De siste ordene til pappa, at jeg nektet å gi ham den klemmen, det har hjemsøkt meg helt opp til voksen alder, forteller Anne-Lise Sæ Olsen.

TORSTEIN SÆD:

Torstein Sæd var en stillferdig fyr, oppvokst i Eidfjord i Hordaland.

Arbeidskameratene kalte ham «Bjørnen» sannsynligvis fordi han var en stor og røslig kar. Det var ikke så mye snakk om følelser hjemme. Han var ikke en far som ofte ba om en klem.

De var mor og far og tre søsken. En halvsøster var ti år eldre, og hadde flyttet ut. Familien hadde god økonomi og levde et trygt middelklasseliv i 70-tallets Stavanger.

– Vi hadde egen båt og reiste til Syden hver sommer.

Livet var godt. Før ulykken.

Siden hun var 14 år har Anne-Lise Sæ Olsen lurt på om faren hennes, plattformsjef Torstein Sæd, gjorde nok for å forhindre storulykken på Kielland-plattformen. Og hun har angret på klemmen hun ikke ga ham før han reiste.

Hele tilværelsen brast.

LIVET ETTER ULYKKEN:

Da faren døde, forsvant hele fundamentet. Den trygge faren var borte. Den økonomiske tryggheten forsvant sammen med ham.

– Min mor hadde vært hjemmeværende og var ikke vant med å styre en familieøkonomi. Det gikk ikke så bra, minnes Anne-Lise.

Etter ulykken fikk familien 800.000 kroner i erstatning. Barna fikk 50.000 kroner hver. Men det tok tid før pengene ble utbetalt, og i månedene mens de ventet måtte familien leve på sparepengene faren hadde etterlatt dem. Det var ingen hjelp å få fra farens arbeidsgiver eller fra storsamfunnet.

Det var ikke noe støtteapparat som hjalp dem med sorgen eller bearbeidelsen av følelsene. Anne Lise husker at en lærer kom bort til pulten hennes og sa med lav stemme; «Det var synd med faren din», så gikk han videre nedover i klasserommet. Det var alt som ble sagt på skolen om ulykken. Iallfall som Anne Lise kan huske. Det ble riktignok flagget på halv stang i skolegården.

Ingen hjelp til sorgen

Anne-Lises mor, Erna Haaland Sæd, fikk heller ingen hjelp med sorgen. Hun satt igjen alene med tre barn på 7, 12 og 14 år. Hjemme strevde hun med å administrere hus og hjem. Omsorgen for barna tok resten av kreftene. Hennes egen sorg var det ikke rom for. Erna fortrengte savnet og sorgen ved å bygge en perfekt fasade. Hun holdt seg travel med stadig nye oppussingsprosjekter og tok med seg barna på sydenturer, slik de hadde pleid å gjøre i den lykkelige tiden. Men i sin nye tilværelse hadde de egentlig ikke råd nå som familiens hovedinntekt hadde falt vekk.

– Da jeg var 22 år gikk huset vårt på tvangsauksjon. Brødrene mine var 19 og 16 år.

Åtte år hadde gått siden ulykken. Ingen hadde fanget opp at Erna slet med en tung depresjon bak fasaden hun kjempet for å opprettholde.

Hun fikk endelig hjelp etterhvert. Diagnose, behandling og medisiner. De siste åra, før hun døde av kreft for to år siden, hadde Erna et godt liv og barnebarna i Egersund husker bestemor som kjærlig og snill. Men hun måtte ha gjeldssanering og levde i en anstrengt økonomi resten av livet.

Alene med problemene

Tvangsauksjonen ga søskenflokken nok et sår i sjelen. Å se barndomshjemmet sitt forsvinne, ga følelsen av at tilværelsen glapp for andre gang.

– Det var ingen i familien som fanget opp problemene til mamma. Hjelpeapparatet fantes heller ikke slik det gjør i dag. Vi barna var for små til å forstå, før det var for seint, sier Anne Lise.

Torstein Sæds arbeidsgiver, Stavanger Drilling, eide Alexander Kielland. Anne-Lise kan ikke huske at familien hørte noe fra hverken dem eller operatøren på oljefeltet, Phillips Petroleum.

ARBEIDERGIVER OG OPERATØR:
Stavanger Drilling er forlengs avviklet og ledelsen fra den gangen lever ikke lenger. Phillips er blitt til ConocoPhillips.

– Det er gått vel 36 år siden den tragiske Kielland-ulykken. Ingen av våre ansatte som den gang arbeidet med riggen før ulykken og med oppfølgingen i etterkant er lenger ansatt, og vi kan ikke kommentere de opplevelsene de enkelte sitter igjen med. Vi beklager de vonde følelsene de etterlatte sitter igjen med, sier Stig S. Kvendseth, direktør for kommunikasjon og samfunnskontakt i ConocoPhillips.

Mamma Erna hadde ikke utdannelse selv, men jobbet i noen år deltid i en klesbutikk og som helsearbeider i årene etter at hun ble enke. Det ble et viktig prosjekt for henne å skaffe barna utdanning. Anne-Lise er utdannet sykepleier, storebror Torstein ble akademiker og tok doktorgrad, men døde bare 39 år gammel av sykdom. Minstemann Morten er lærer og bor i Sandnes. Eldstesøster Kari jobber på sykehuset.

Det har gått bra. Selv om barndommens minnebank er full av hull. Anne Lise tror at den såre sorgen er årsaken til at hun ikke husker om søsknene var hjemme da presten kom på besøk, eller hva han sa da han kom med budskapet om at faren var funnet omkommet av dykkere, ti dager etter ulykken. Hun husker at det var mange folk i begravelsen, men detaljene er borte, det samme er detaljer fra ungdomsårene og skoledagene.

Det har vært både godt og vondt å lese boka om Kielland-ulykken som kom denne uka og de siste ukenes artikkelserie i Stavanger Aftenblad. Og det gjør spesielt vondt å se faren stå alene med sin versjon etter sin død.

– Jeg gjør meg mange tanker. Det er tungt å akseptere at pappas bekymringer for at plattformen ikke var i god stand ikke ble hørt. Og at han historie ikke ble trodd og ikke fikk støtte fra andre etter hans døde, sier Anne-Lise.

Torstein Sæd hadde forsøkt å si fra til ledelsen, både muntlig og muntlig, om feil og mangler på plattformen før ulykken. Det har hennes mor, Erna fortalt datteren. Han hadde rapportert til ledelsen om at riggen ikke ble drevet i tråd med driftshåndboka og at feil i ballasteringen påførte riggen store belastninger i skroget. Han ble ikke hørt mens han levde.

Også i en erstatningssak, som gikk for retten i 1986, vitnet Erna Sæd om ektefellen Torstein Sæds bekymringer. Uroen hans økte de siste månedene før ulykken. Han hadde oppdaget sprekkskader i skroget og mente de burde utbedres. Etter at Erna Sæd hadde fortalt ektemannens historie til retten, ble Stavanger Drillings sjef, Alf Kaasen innkalt for å svare på spørsmålet om hva ledelsen hadde gjort med Sæds bekymringer. Men innen han måtte møte i vitneboksen, hadde saken gått til forlik. Det kommer fram i boka *«Alexander Kielland»-ulykken, hendelsen, etterspillet og hemmelighetene*. Innholdet i forliket er hemmelig og Kaasen lever ikke lenger.

Brevene faren hadde skrevet til ledelsen i Stavanger Drilling var det ingen som fant etter ulykken. Ingen i Phillips husket heller bekymringene han hadde delt med rederi og operatør. Dette opplever Anne-Lise fortsatt veldig provoserende.

– Det var mange i samtiden som sviktet, både inspektørene, myndighetene og politikerne. Dette ble ikke fulgt opp tilstrekkelig etterpå.

– Politiet burde hatt en mer kritisk etterforskning av Stavanger Drilling og Phillips. Og granskingskommisjonen burde snakket med flere vitner og undersøkt flere uregelmessigheter, tenker Sæ Olsen i dag.

– Kanskje burde de etterlatte vært representert i granskingskommisjonen, spør hun.

Anne-Lise er glad for at arbeidskameratene av faren fra Stavanger Drilling nå står fram og støtter hennes fars bekymring for alt som var galt ombord før ulykken skjedde, selv om det er 36 år siden. Fem av farens kolleger, sier både i boka og i Aftenbladet at de bekrefter Sæds observasjoner fra før ulykken.

NY GRANSKING:
Datteren håper det blir en ny gjennomgang av saken, og at det hemmelige forliket mellom det franske verftet på den ene siden og Phillips og de norske forsikringsselskapene på den andre siden åpnes for innsyn.

– Det virker som om den norske nasjonens oljeinteresser gikk foran behovet for å finne alle svar, den gangen. Men det er ikke for seint, sier Sæ Olsen.

En ny gjennomgang kan føre til ubehagelige avsløringer for enkeltmennesker og bedrifter, erkjenner Anne-Lise. Men samfunnet vårt må tåle at alle sider av sannheten kommer fram, i respekt for de 123 oljearbeiderne som omkom, og de enker og barn som lever etter dem, mener hun.

– Selv om jeg opplevde pappa som samvittighetsfull mann, kan jeg fortsatt ikke den dag i dag la være å spørre meg om han gjorde nok for å si ifra.

Uroen slipper ikke taket

– Jeg må minne meg selv om at livet i Nordsjøen på 1970-tallet var annerledes enn i dag. Det var en annen tid der rangordningen i sjømannskulturen var annerledes og man hadde større respekt for autoriteter. Det var også mindre oppmerksomhet på helse, miljø og sikkerhet.

Uansett hvilke svar som finnes i det hemmelige forliket, og hva som kan avdekkes i en ny gransking; noen svar må Anne Lise la stå ubesvart:

– Hva ville skjedd om hennes far hadde overlevd Kielland-ulykken og kunne fortalt sin versjon etterpå? Hadde han blitt trodd, ville han blitt hørt? Ville rederi og operatør her hjemme blitt tillagt større ansvar da, eller ville sveisefeilen fra det franske verftet likevel blitt stående som ulykkesårsak?

– Jeg tror det ville vært veldig vanskelig for min far å leve med hvis han hadde overlevd, mens arbeiderne han hadde ansvaret for omkom. Han hadde vært sjømann siden han var 15, nå var han kaptein og kunne ikke forlate sitt skip. Jeg tror ikke han ville klart å leve med det, sier Sæ Olsen.

Den siste klemmen han ikke fikk

Anne-Lise kan ikke huske at faren hennes hadde bedt om en klem noen annen gang enn den dagen han reiste ut på sin siste tur.

– Hvorfor ønsket han en klem akkurat denne dagen? Været han at han ikke ville komme hjem igjen? Anne Lise tror ikke at farens bekymring var så konkret. Men hun har tenkt at han ubevisst kanskje følte en uro som gjorde at han ønsket den klemmen akkurat da.

Hun har angret seg syk på klemmen hun ikke ga faren sin.

- Det var først da jeg var i 20-åra at jeg klarte å forsone meg med at jeg ikke ga ham den klemmen.

Derfor er hun sikker på at pappaen visste at jenta hans var glad i ham.

MORTEN HÅLAND

Av Else M. Tungland, 15. februar, Gamla verket Sandnes.

Samtykket i at notat fra samtalen kan offentliggjøres om inngå i minnesamling om Alexander L. Kielland-ulykken og overleveres Norsk oljemuseum, Statsarkivet i Stavanger, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv og bibliotek slik at ettertiden får del i dette. Under forutsetter at hans tante Anne Marie Sæ samtykker. Anne Marie Sæ samtykket på telefon 26.01.2019.

PERSONALIA

Morten.haaland@lyse.net.

TILKNYTNING

Morten Haaland (Haaland er moren sitt pikenavn). Sønn av plattformsjef Torstein Sæd.

BAKGRUNN

Yngst av 4 søsken. Eldste søster er halvsøster. Moren hadde en datter før hun giftet seg med Sæd. Hun hadde flyttet ut når faren døde.

Samboer med 2 barn, skal snart gifte seg.

Lærer, rådgiver og sosiallærer.

ULYKKEN

Morten var 6-7 år når ulykken skjedde. Husker at han satt på kjøkkenet og lekte med plastsoldater, når moren og søsteren snakket om ulykken. Mener at de nok skjermet han for detaljene. Kan ikke huske at noen snakket om konstruksjonsfeil som faren var bekymret for.

Etter ulykken fortsatte de å bo i samme hus. Moren fikk erstatning, men brukte nok for mye penger. Hun kjøpte mye, og reiste mye. (At hun ble enke kan nok ha vært en av årsakene til dette?) De flyttet etterhvert til Mariero og da måtte de leie bolig. Moren var omsorgsfull og tilstede. Jobbet litt forskjellige steder, i butikk, men mest helsevesenet som hjelpepleier.

Moren døde av kreft for noen år siden, 79 år gammel.

Sæd var fra Eidfjord. Han snakket Hardanger dialekt. Reiste til sjøs som 14-15 åring og tok utdannelse som kaptein. Har en søster som Anne Marie Sæ.

Sæd hadde reist rundt jorden før han giftet seg med moren hans. Hadde lang erfaring på sjøen, jobbet som styrmann/kaptein i ulike rederier og ble nærmest headhuntet til jobben i Nordsjøen.

Husker ikke så mye av faren. Han var mye borte. Var opptatt av sjølivet og båter og reiser med familien. Ville at vi skulle oppleve ting sammen.

Han var tullete, kunnskapsrik, ironisk og omsorgsfull, men hadde også temperament.

Kan ikke huske at han fikk noen oppfølging på skolen etter ulykken og at helsesøster el.likn. snakket med ha om hva som hadde skjedd. På skolen var det andre også som ikke hadde far, så det var ikke så spesielt.

Jeg kjente egentlig aldri far min. Det er jo ganske innlysende siden jeg var knapt var 7 år når det skjedde, og han var mye vekke på jobb. Tror at søsknene mine hadde ett litt annet forhold til han enn meg. Jeg har mistet mor og en nevø. Har fulgt broren min gjennom sykdom til han tok farvel. Dette er nærmere og har nok preget meg mer enn å ha mistet far. Har lært at det er viktig å leve livet når man har det.

KARI OFTEDAL IMSLAND

F. 1955

BAKGRUNN

Datter og stedatter av Erna og Torstein Sæd. Renholder på SUS. Hun var 25 år da ulykken skjedde, og var flyttet hjemmefra og hadde egen familie da ulykken skjedde.

BRUK OG GJENNOMFØRING

Samtykket til at notat fra samtalen kan inngå i minnebanken som publiseres av Universitetet i Stavanger. (5. juni 2019).

HUSKER

Husker godt at mannen min og meg var og kikket på plattformen på onsdagen (Henrik Ibsen). Kjekt å vite hvordan han hadde det. Det var han som inviterte oss. Han kikte på Ibsen på tirsdag. Vi fikk muligheten på onsdag. Da vi hørte om ulykken, kunne jeg se det for meg. Det var spesielt. Vi hadde vært om bord på Ibsen dagen før.

Han reiste ut 27. mars om morgenen (torsdag) for å overta ansvaret. Vi hadde ikke anledning å gå om kvelden. Den gangen han skulle være lengre ute enn de vanlig de tre ukene. Plattformen skulle inn. Tror jeg hørte noe om ettersyn. Han kulle være tre fire dager lengre enn vanlig.

MOR FORTALTE MEG AT HAN VAR BEKYMRET FOR FEIL OG MANGLER VED PLATTFORMEN

Det var et forferdelig uvær. Før han reiste ut – siste gangen – hadde han sagt at han ikke ville reise ut. Det var ikke været som bekymret han, men plattformen. Han var ikke trygg. Han hadde fortalt min mor at han var utrygg. Mor fortalte meg at han hadde kontaktet firmaet han jobbet med, og at han ikke kom noen vei. Han hadde også skrevet i ei bok hva som var feil med plattformen. Det var ting med plattformen som skulle vært sjekket og gjort noe med, som ikke ble gjort likevel. Han ble ikke tatt på alvor. Det har mor mi fortalt meg flere ganger. Hun snakket om dette helt frem til hun døde.

Da han var savnet sa hun: *«Han som var så redd, det var ikke uværet han var redd for, men feil og mangler med plattformen».*

Da ulykken var et faktum sa hun: *«Det er første gang jeg hadde hørt han si at han grudde seg for å reise ut. Han hadde en uro, var bekymret for plattformen».*

Hun gjentok ofte: «*Tenk Torstein han føler seg ikke trygg lengre, Torstein som aldri var redd på havet, han grudde seg for å reise ut igjen».*

MOR MI

Mor mi hadde ikke lett for å snakke, hu bar på det. Den kvelden det skjedde kom søster til Torstein til oss. Hun hadde vært på byen på dans. Vi visste ikke utfallet. Mor mi snakket helt vanlig. Jeg fulgte etter henne, hørte at hun grein på badet. Jeg lå der den natten. De ringte hele natten. Hu føyk til telefonen hver gang, for å høre noe nytt. Det var bare journalister som ringte. Ikke noe nytt om Torstein, han var savnet. Hun var helt utkjørt.

De fant han etterpå, ikke med en gang.

Hu satt igjen med tre unger.

Det vanskelige var at mor mi ikke klart å snakke om det. Hun fikk jobb med en gang. Noen tar piller og alkohol. Hun handlet og kjøpte ting hele veien. Ingen hjelp å få.

TORSTEIN

Mor og Torstein giftet seg da jeg var 10 år. Jeg har min egen far. Jeg hadde et liv utenom. Jeg hadde ikke mistet min far.

Han var rolig og sindig. Elsket å være på sjøen. Han var havseiler. Han seilte engang over Jæren i dårlig vær. Mor og ungene tok toget hjem. Han måtte kutte jollen, som han meldte til politiet. Jeg er hundre prosent sikker på at det ikke uværet han ar redd for..

Godt likt. Familiemann. Gode minner om han.

ANNE MARIE SÆ

Av Marie Smith-Solbakken, 26 januar 2019.

Samtykket i at notat fra Morten og hennes opplysninger kan inngå i minnesamling som overleveres til Norsk oljemuseum, Statsarkivet i Stavanger, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv og bibliotek. (Telefon 26.01.2019)

SØSTER TIL TORSTEIN SÆD

Vi kom fra Eidfjord i Hardanger. Jeg hadde lite med han å gjøre i oppveksten. Han reiste til sjøs da han var 14 år. Jeg var fire da. Det var ti års forskjell. Han hadde vært 88 år nå.

HUSKER

Jeg var ute og danset på Atlantic den kvelden. Så stoppet musikken opp. Det ble opplyst om at det hadde skjedd en ulykke i Nordsjøen.

Jeg reist med en gang opp til Erna. Tok drosje. Og var der resten av kvelden og natten.

Så er alt blankt. Husker ikke mer.

ERNA HAALAND SÆD

f. 21.05.1935

GJENNOMFØRING OG BRUK

I Terje Johansens private arkiv finnes blant annet vitneavhør med avdøde Erna Haaland Sæd, plattformsjef Torstein Sæd sin kone gjengitt i sin helhet. Etter samtykke fra avdødes barn Anne Lise Sæ Olsen og Kari Oftedal Imsland 28.05.2019 og 05.06.2019 gjengis vitneavhøret [11] i sin helhet og publiseres i minnebanken. Byrettsdommer Olav T. Laake er orientert 28.05.2019 om at avhøret som er et offentlig dokument blir publisert.

KILDE

Stavanger Byrett. Vitneforklaring avholdt i Bjørnstjerne Bjørnsonsgate 14 c, av byrettsdommer Olav T. Låke.

Sitat vitneavhør:

Hun forklarer at hennes mann sa svært lite om arbeidet på ALK.

Men de siste 3 månedene før ulykken sa han at han var bekymret over å reise ut. Det gikk på riggens tilstand. Han sa at man hadde funnet sprekkdannelse i det ene benet (leggen).

Det hadde han sagt fra om til Stavanger Drilling. Der hadde de svart at ALK skulle inn på verksted om noen uker. Det hastet ikke sa de, den skulle jo på verksted.

Hennes mann fortalte at han hadde rapportert både skriftlig og muntlig om sprekkdannelsen. Muntlig rapport hadde han gitt sa han, til Kaasen og dessuten tror hun hun nevnte Nilsen.

Han fortalte også at de hadde hatt dykker nede for å se på sprekkdannelsen.

Hun sier at den leggen som brakk av, var den hennes mann hadde sett sprekkdannelse i. På nærere spørsmål sier hun at hennes mann ikke har beskrevet denne leggen så nøyaktig at man senere kunne si at det var den samme som brakk, men hun regner selv med at det var den.

Hennes mann ble gradvis mer bekymret ettersom tiden gikk. Han nevnte at det muligens var overbelastning p. G. A last ombord.

Han fortalte at han flere ganger hadde tatt opp spørsmålet om sprekkdannelsene med Kaasen og Nielsen. Siste gang han var hjemme, hadde han ikke lyst til å reise ut. Han grunnga ikke dette spesielt, men hun tolker det slik at han var veldig bekymret for noe.

Dette var veldig ulikt ham, fordi han var pliktoppfyllende og pålitelig.

[11] Stavanger Byrett

Forsikringen ble ikke diskutert dem imellom – hun visste ikke noe om den. Hun tolker tegningen av forsikringen slik at han var bekymret, han var nemlig svært lite praktisk slik. Hun tror ikke forsikringen hadde skattemessige motiver. Han var ikke spesielt opptatt av å få redusert skatten sin.

På spørsmål om navnet på den andre utenom Kaasen som hennes mann snakket med, sier hun at det ikke var Jensen.

Opplest og vedtatt. Hun avga forsikring på ære og samvittighet.

Stavanger Byrett, Olav T. Laake

TORDIS NOR-NILSEN

Født 1933

Av Marie Smith-Solbakken, 28.05.2018

GJENNOMFØRING OG BRUK

Gjennomgått rettsdokumenter fra Stavanger byrett i Terje Johansen private arkiv. Ser at ekteparet Harry Nor-Nilsen og Tordis Nor-Nilsen ble avhørt i Stavanger byrett. Har etter samtale med Torstein Sæds datter, Anne-Lise Sæ Olsen, tatt kontakt med hennes tante og onkel. Samtale på telefon gjennomført 28.05.2019. Godkjent at hennes utsagn kan inngå i minnebanken om Alexander L. Kielland-ulykken.

BAGRUNN

Søster til Erna Haaland Sæd. Torstein Sæd var min svoger. Vi hadde noe kontakt den gang. Min søster er død.

TORSTEIN SÆD

Traust og pålitelig mann. Veldig pålitelig. Han fortalte aldri noe til oss. Vi vet ingen ting. Han var nettopp gått om bord på plattformen. Han avløste den tidligere plattformsjefen.

BETRODDE SEG TIL MIN SØSTER

Jeg har hørt at han bekymret for riggens tilstand. Han sa det ikke til oss personlig, men han betrodde seg til min søster. Vi synes det er flott at saken kommer opp igjen.

VITNET I RETTSAK

Byretten kalte oss (min mann Harry Nor-Nilsen og meg) inn til avhør i den første saken både mannen min og meg. Vi hadde ikke noe nytt å fortelle. Vi vil ikke å bli dradd inn i saken nå. Vi er for gamle jeg og min mann.

SE KILDE:

Advokatfirma Mitsem M. N. A. (1986) Klage til Riksadvokaten – Manglende etterforskning i "Alexander L. Kielland"-saken, Stavanger 31. mai 1986. Terje Johansens private arkiv.

FAMILIEN REVE FRA REVE PÅ KLEPP

Av Marie Smith-Solbakken, 8. januar 2016, Klepp

TORDIS REVE

BAKGRUNN

f. 1942

Gift med omkomne Leif Ø. Reve, Stavanger Drilling, Kleppe. Mor til Øyvind, Egil og Marianne

Fra Sjernarøy

GJENNOMFØRING OG BRUK

Foto tatt med iPhone. Har sagt seg villig til å fotograferes i hjemmet. Er bevegelseshemmet, foto må skje hjemme. Hun har også bildene på veggen, de bildene hun fortalte om.

Samtykket i at notat fra samtalen offentliggjøres og inngår i minnesamling om Alexander L. Kielland-ulykken og overføres Norsk oljemuseum, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv og bibliotek for at ettertiden får del i dette. (Telefon 14.01.2019)

DREV MOTEBUTIKKER PÅ 70-TALLET

Startet med helsesalong på Klepp i begynnelsen på 70 tallet. Etter hvert det var mye folk som gikk hos meg. Mange ville ha meg til Sandnes og. Hadde før stått på Judith på Bryne, når hun var i sin glanstid. Har alltid interesse for klær, moter og folk i sin helhet.

Startet i Sandnes 1973 og åpnet butikken Lito. Solgte undertøy, morgenkåper og fine ting som de ikke hadde andre plasser.

Leif tok seg fri et halvt år, og fikset opp stallen (mellom Langgata og Storgata i Sandnes) så eg kunne drive. Han var handymann. Eg sluttet i 1982, orket ikke være her lengre, flyttet til Kristiansand, vanskelig å være her – etter Leif var borte.

Vi bodde på Reve rett nedfor svigerforeldrene, det var mye…. Etter at Leif døde.

Lillan overtok butikken. Det var igjen 400 000 av mitt i butikken. Fikk det ikke nedtegnet hos revisor. Lånte henne penger 400 000. Fikk det ikke igjen. Det var halvparten av erstatningspengene.

1982- 1988 i Kristiansand, jobbet i butikk La Maison.

REVE

Flyttet fordi, det var noen vintre med mye snø og greier, vanskelig å få hjelp, bodde nede ved sjøen, de måtte ta traktor for å brøyte opp så eg kom meg på jobb, lite hjelp å få. Kunne ikke bo der.

Der bodde eg og Leif, der var eg mye alene før og, før han døde. Enten jobbet han, eller han kjørte krane, og var overalt, nesten aldri hjemme. Han bygget butikk, bygget helsesalong, han støttet meg veldig, hadde veldig tro på at eg klarte alt.

Eg jobbet på Pelsa – tok inn mink, bearbeidet til skinn, var der i mange sesonger, forskrapte og etterskrapte, gikk på åkrene på høsten og tok opp kålrot, vi måtte slite og tok med oss ungene fra de var bitte små.

KIELLAND KAN ALDRI VELTE!

Var i Paris på motemesse, var der i februar 1980. Leif holdt på å pusse opp huset fordi vi skulle ha konfirmasjon. Han tapetserte og malte i fritiden sin. Da jeg kom hjem hadde jeg kjøpt ei flaske med Ballentine. Han hadde vært i Frankrike og var med da de bygde opp Kielland.

Jeg kommer aldri til å glømme det, hvorfor vet jeg ikke, ungene likte aldri at Leif reiste, spesielt ikke Øyvind, han eldste.

Så sitter vi der og drøser, så sa eg, du Leif, sei at plattformen kveltrer. Han så på meg, og sa den kan ikke kveltra. Så lenge det er mennesker kan alt skje, sa eg. Du skal ikke sei noge du ikkje har greie på kåna, sa han og så hentet han papir og blyant og tegnet den hvordan den ville ligge. Den kunne aldri kveltre rundt, fordi det var noen rør som det var luft i. Så kutt ut og snakk om det der, kåna!, sa han. (Tordis forteller at hun har hevet tegningen)

Jeg fikk mer og mer vondt i ryggen og og kneet, så tar han meg og bærer meg ut i folkevognen og kjører meg til Sandnes sykehus, og legger meg på ei båre og seier han: «Henne har eg ikkje ansvar for lengre».

Jeg ble innlagt på sykehuset, det var et «merakkels», eg hylte og remja, han måtte bli sykepermittert, ungene kunne ikke være alene, og meg fant de ikke ut av. De strekte på meg, tok ryggmargsprøve, eg hadde smerter. Da jeg hadde ligget der en måned, lå på femmannsrom, det var den tid vi fikk lov å røyke alle veier.

Siste gangen eg såg han var da hadde han med seg det beste kaffeservicet, rødvin, kaffe, kjøpt kylling og pommes fritte til alle sammen på rommet. Og det var bare galkoselig. Han fortalte han at hadde han fått en telefon at han måtte komme ut dagen etterpå. Han var kranfører og hadde med livbåter og styr og stell, fordi at de skulle slepe AK inn, måtte han ut, han skulle bare være der et par dager. Det siste han sa – alt ligger klart, det er bare å slå på noen lister rundt golvene, så er alt klart heime.

Så reiste han ut den dagen etter. Om kvelden trilte de meg ut i gangen til fjernsynet. De kjente Leif etter hvert der inne. Så satt eg ute i senga og hadde en røyk. Kjenner enda måten hun la armen rundt meg, jeg reagerte der og da. Det er telefon til deg, du kan ta den inne på kjøkkenet her. Det er telefon der, svarte eg. Kan eg ikke ta den her ? Nei, sa sykepleieren, det er best at eg kjører deg inn der. Så tok eg telefonen. Eg hørte bare vræling og skriking, tenkte det var bror min. De hadde ei datter, hva har skjedd, sa eg. Slutt med den griningen, sa eg. Kor e Leif henne, spurte han. På Alexander Kielland, svarte eg. Har du ikkje hørt ? Hørt ka da, svarte eg? At Alexander Kielland har kveltra. Ka var det du sa, sa eg.

Husker det som det var nå. Det er prenta seg inn i håvet på meg. Kor mange har de reddet då, spurte eg. 68 stykker, sa han. Da hylte eg. Sykesøstrene kom og satte ei sprøyte på meg.

Så tok de å kjørte meg inn på et nakent legekontor. Fikk ligge alene. Der låg eg. De ga meg på sprøyter, gud fader hva de trengte i meg. Så begynte det å komme folk til meg.

Tordis Reve viser frem bilde av seg selv og ektemannen Leif Reve fra den tiden hun lå på Sandnes sykehus. Foto: Marie Smith-Solbakken

ØYVIND, EGIL, MARIANNE, MOR OG FAR

Folk hadde ringt til foreldrene mine, Leif hadde ringt til Sjernarøy til foreldrene mine og spurt om de kunne passe på å se etter ungene. Øyvind hadde kjørt gale med motorsykkel, satt med gips opp til her, gikk på krykker, Egil var hos noen venner på Sola, for han skulle være på flystasjonen i arbeidsveken. Han klarte de ikke å fortelle noe ting. Der gikk han inn. Der satt det fullt med folk og så på TV. Han satte seg ned, og så det at Alexander Kielland hadde kveltret. Så kommer listen med «Savnet», der står faren som savnet som tredje mann. Egil hadde ropt: «Det er jo far min, det er jo faren min», og for ut. Noen sprang etter han og kjørte han hjem.

Marianne var 11 år, hun så det på fjernsyn, han satte i et skrek. Farmor sprang inn, og lurte på om hun hadde brent seg på ovnen, da stod hun helt stiv og skreik.

Og eg på sykehuset. Det var et mareritt, ut av en annen verden for alle. Øyvind fikk noen venner hos seg. Eg ringte til mor og far min på Sjernarøy at faren var om bord der. De skulle jo komme dagen etterpå. De var i sjokk de og. Det var jo alle.

TANKEFELLESSKAP

Skjebnes ironi, eg hadde lyst på ibenholtrammer til konfirmasjonsbildene av ungene. Jeg hadde funnet en fin ramme og siden de skulle ut av produksjon kjøpte eg alle tre på en gang. (De lå hjemme).

Så klokken halv to om natten, så kom de tre rammene der opp på den nakne veggen på rommet på sykehuset. Inne der, inne i rammene i ibenholt var Leif. På det første bildet var han helt alvorlig, på det andre smilte han forsiktig, på det tredje tok han opp hånda og krysset pekefinger og langefinger og sa du skal nok klare deg kåna. Om eg blir 120 år vil eg huske det. Det er klasket inn i hjernen min. Eg hadde klypt sykesøsteren sånt. Nå døde han sa eg. Nei, sa de, vi vet ikke det. Ingen trenger å fortelle meg at han lever mer, sa eg. Han var levende inni de bildene. Eg glemmer det aldri om eg blir 120 år.

Vi hadde en veldig telepati, han gikk alltid med en syvende sans i brystlommen, han noterte mange ting, han hadde skrevet mange ting. Jeg kunne si , jeg vet det, vi hadde en forunderlig rar veldig kontakt, telepati.

LEIF SAVNET

Kom folk utover natten, alle prøvde å roe meg ned. Folk sa Leif vil alltid klare seg, Leif sa også alltid, eg klarer meg. Det var så mye som skjedde den gang. Eg var alltid redd for helikopter. Og hvorfor eg tok eg opp det med plattformen at den kunne kveltre, det vet eg ikkje.

Legevisitten, glemmer det ikke, om eg blir 120. Overlege Skeie kom først, så doktorere og sykepleiere på rekke inn i rommet. Overlege Skeie kom bort til meg, la seg over meg, hva skal

vi si til deg i en sånn stund, sa han. Tårene skvatt frem i øyene i de alle. Det er stemplet i hjernen. Så kom ungene Marianne, Egil, Øyvind, mor og far min. Øyvind tok krykkene og slengte de rundt i veggene, murmalingen skvatt av. Ungene krøyp opp i enga min, ikkje Øyvind, men Marianne og Egil.

Alle stod der som de ikke visste hva de skulle si eller gjøre. Vet ikke hvor lenge eg låg der. Så kom eg inn på det rommet eg hørte til på. Det var som å komme i ei grav, overalt var det blomster, så begynte det å komme på besøk de som hadde vært med på plattformene. Spesielt en fra Sjernarøy, han var førstereisgutt, hadde sittet på siden av Leif ut. Leif hadde trøstet han på helikopteret, og sagt han ikke måtte være redd. Leif hadde med livbåten å gjøre. De hadde hørt stemmen han helt bort til Edda.

På slutten hadde han sagt: «Dette blir kaldt, eg får hente på survivalsuiten min».

Når han var på vei ned etter survivalsuiten, så kveltret plattformen, om han var kommet i lugaren sin eller ikke vet ingen. Det jeg har tenkt er at han kom inn i lugaren sin og har ligget i en luftlomme. Om han har ligget i en luft lomme, hvordan har han hatt det da, det vet vi ikke. Han ble aldri funnet, det visste eg. Eg var imot å snu plattformen. Ville at de skulle få fred. Eg visste at vi finner ikke han. Vi fikk ingen grav til han, det fikk vi ikke.

Konfirmasjonsbildene av de tre barna til Tordis og Leif Reve. (I ibenholtrammer)
Leif Reve i midten.
Foto: Marie Smith-Solbakken.

MINNES

Eg minnes han inni meg, har vært der hver gang det er noe. Øyvind han er den som reiser og legger ned blomster.

HAVET

Havet er en forferdelig grav. Tenkt på alle de som har omkommet der, alle de som er der. Det er mer der enn det som er gravlagt her på land. Tenkt på alt som har omkommet på havet. Leif sa alltid det: «Han Rasmus er ikke å spøke med». Det visste han som hadde havet innpå seg fra han var født. Eg hater hav, eg orket ikke ha det havet som hadde tatt Leif. Herregud, uff.

OPPFØLGING

Kom meg på føttene etter hvert. Det var ikke en sjel fra rederi, kommunen, skolen som var der for oss. Ingen som spurte om vi trengte hjelp. Ikke en sjel. De skøyv oss heller vekk , enn eller ta del i det. Hva trøst fikk de, ingenting.

Øyvind var 17 og Egil på 15 som skulle konfirmeres, og Marianne. Eg kom meg ut fra sykehuset og gjennomførte konfirmasjon, med hjelp fra mor og far, svigerfar og svigermor.

Kom ned ei fra sykehuset med en konvolutt og - en konvolutt med tabletter.

Øyvind sier han husker ingenting fra den tiden, verken konfirmasjon eller annet. Egil er annerledes, snakker lite om det. Øyvind er følelsesmenneske de lux, Marianne har hatt seg nogen smell og verst var det etter at eg flyttet her til. Egil sier, eg snakker med far hele tiden eg. Han er en helt annen type.

VIDERE

For eg overtok – solgte alt i Kristiansand og flyttet til Sjernarøy. Mor mi fikk kreft og jeg flyttet heim til mor mi. Tok meg av henne, kjøpte heimen min der inne.

Øyvind hadde det grusomt tøft i mange år. Han er en arbeidskar, han er sjå Stangeland.

Da eg flyttet til Kristiansand bodde han i huset, men tilslutt måtte eg selge huset på grunn av hu Lillian, hu dredhovet, som ikke gjorde opp for seg.

Egil kjøre hos Tine, bor på Undheim. Marianne bor i Verdalen, ble skilt og er gift igjen med en kjekke gasser.

Jeg har alltid likt å danse. Fikk livsglede av å danse. Marianne og Egil danser, Leif var god til å danse når han endelig satte i gang.

WENCHE GOWART OLSEN

Hun passet på ungene – var 61 år da hun døde, eg var i bryllupet deres. Han, Carsten, begynte å gå hos oss, han og Leif var kjempekompiser. Wenche var ei søster og eg litt mor for henne. Det er 12 år mellom meg og Wenche. De gikk mye hos oss. Var utrolig mye inne hos Wenche, hun var med på Lito. Det var vel der hun fikk gnisten til å selge klær og sånt.

I 1985 begynte hun for seg selv, veldig dyktig. . de hadde kafé La France. Alt gikk konk i 1990 –

Solgte Sjernarøy, til ei flyvertinne som døde, datteren har overtatt. Hanne Vasshus.

HØRTE PÅ OLE ØSTLUND

Husker han, Ole Østlund (mannen til flyvertinnen), var så enig med han at det var sabotasje. Hørte på han på Atlantic. Trodde på han, fordi på grunn av Leif. For nemlig, grunnen til at den veltet at det var en åpen ventil, der det skulle vært luft, der kom det vann. De ventilene var ikke stengte.

Hadde Torger Skretting (advokat). Fikk 435 000. Så det det var min mann verdt. Sæd druknet. Leif satt i kontrollrommet med Sæd og de. Leif skrøtte veldig av han. Sæd ringte ut og sa at den skulle inn til represjon.

MINNEMARKERING

Så kom dronning Elisabeth og kong Olav for å legge krans ned på en krigsgrav, og de så ikke på plattformen. Eg sa det til VG, og skreiv et innlegg. De ville ikke ta det inn. VG ville ikke skrive det, de kunne ikke ta inn kritikk mot konge og dronningen. De skreiv det til slutt. Stod på forsiden.

VERNEOMBUD

Leif var hovedverneombud, Leif var alt for sikkerheten. Alt for sikkerheten, ferdig.

ØYVIND REVE

Av Marie Smith-Solbakken og Hans-Jørgen Wallin Weihe, 9. januar, Orre

PERSONALIA

f. 1962

Klepp

Oey-rev@online.no

GJENNOMFØRING OG BRUK

Samtale gjennomført 9.1.2016 på Orre. Samtale sendt til gjennomlesing og korrigering 21. Juni 2016. Korrigering gjort på telefon 3.7 og 4.7.2016. Korrigert notat sendt tilbake 4.7.2016. Det bes om samtykke til å kunne bruke notatet som et bakgrunnsnotat i vår fremstilling av Alexander L Kielland-ulykken herunder fotofortelling, essays og polyfoni som er en sammenstilling av ulike utsagn fra ulike personer.

Vil la seg fotografere med lastebilen på veien ved Jæren rev, der de bodde.

Samtykke gitt 10.juli 2016.

Samtykket til at notat fra samtalen kan offentliggjøres og inngå i minnesamling om Alexander L. Kielland-ulykken og overføres til Norsk oljemuseum, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv og bibliotek for at ettertiden skal få del i dette. (E-post 31.12.2018)

BAKGRUNN

Sønn av omkomne Leif Ø. Reve og Tordis Reive. Søsken Marianne og Egil. Leif var 42 år da ulykken skjedde, jobbet i Stavanger Drilling som kranfører.

Øyvind var 17 år, Egil 14 år og Marianne 11 år da ulykken skjedde.

17 ÅR

Far reiste ut samme dag, om morgenen. En ekstratur. Det var en som var sjuke. Han skulle være heime ei uke til. Jeg hadde knekt fot, mor var på sjukehus og jeg var heime. Jeg hadde ikke på fjernsynet, det ble mormor som ringte. Hun lurte på om far var hjemme, fordi det var en ulykke i Nordsjøen. Jeg tenkte det kunne ikke være Kielland, i tilfelle problemer kunne det være Ibsen.

Jeg reiste ut et år etterpå på Ibsen. Et år etterpå, samme dag som Kielland kveltret, var jeg på Ibsen på samme plass som Kielland lå året før (27.mars 1981).

KVELDEN NATTEN OG DE NESTE DAGENE

De var bare å følge med på fjernsyn. De ringte fra Stavanger Drilling. De ringte og jeg ringte. Jeg ble hele tiden informert. Vi hadde en god dialog. Jeg synes de var flinke ut i fra situasjonen. Jeg syntes de støttet meg. Det var bare jeg som var heime. De visste ikke så mye om det i begynnelsen. Hvordan og hva som var skjedd. Så gikk timene, så håpte du og helikoptrene kom i land med folk. Jeg håpte det skulle dukke opp en etter hvert som vi kjente på skjermen. De filmet folka etter hvert som de kom ut av helikopteret og jeg håpte at far min dukket opp.

Satt våken i to og et halvt døgn. Etter hvert som timene gikk kom det mer informasjon hvor gale det var. Etter et døgn ga jeg opp. Vi så tomme flåter som fløyt i Nordsjøen. Jeg vet jo hvor kaldt det er i sjøen, og tenkte mitt.

Reiste inn til mor, fikk en kompis til å kjøre meg om morgenen til mor. Fikk beskjed fra Stavanger Drilling, Johannesen ringte, flotte mann, som fortalte at han (far) var savnet. Jeg prøvde å ta ansvar siden mor ikke var hjemme. Et mål var da, at de måtte finne han.

SAVNET

Håpet på det i flere år, at de skulle finne han. De fant Sæd der ute. Siste mannen de fant der ute, var Sæd. Det var han og far som gikk ned fra livbåten sammen. Far var livbåtfører på den båten. De manglet mange folk. De måtte få mer folk i den før de satte ut livbåten. Han og skipperen (Sæd) gikk for å hente folk. Det er det siste de så av far. Kjettingen røyk og plattformen kveltret. Håpte i det lengste at de skulle finne folk i samme leia.

SNUING OG SENKNING

Torturen begynte når riggen kom inn, da de begynte å snu, og så ombestemte de seg. Det var mange kokker som blandet seg inn i det som de ikke hadde greie på. Når den var snudd, var han ikke der heller.

Ulykken var en katastrofe, men det er tida etterpå som har brent seg noe grasat inn i systemet på meg.

Politikerne overstyrte amerikanerne som skulle snu plattformen. De blandet seg i et felt de ikke kunne. Likte ikke hvordan det foregår. Politisk styring på ting de ikke har greie på. De skyldte på sikkerhet. Noe de ikke hadde forutsetninger for. Det ble forsterket fordi jeg håpet at han var der, og at han kunne få en grav.

Han ligger enten i Nordsjøen der den veltet eller en plass på slepet inn. De gjorde sitt beste. De hadde et nett etter seg.

Å holde på i årevis og snu og ikke snu, og med en gang den er snudd, så senker de den etter de har tatt ut de de fant. Det er politisk. Alle vet jo det. De kunne gransket. Når politikerne skal gjøre noe går det som regel veldig seint, men her gikk det veldig fort. I forhold til hvor lang tid det tok å snu den, gikk det unormalt fort å få den senket. At det drog ut så mange år var tøft. Det var det tøffeste.

Minne

«Den brutte lenken», navnet står jo der, har vært med på markeringene, og har lagt ned blomster.

Våt grav

Ei våte grav er og ei grav. Det pleide far min å si. Far hadde mistet mange han opp i gjennom åra på sjøen. Jeg ser på sjøen og minnes far. Det er der graven er. Jeg er oppvokst med sjøen, og ser på sjøen, og tenker at far er der. Savner han. Har lagt blomster på havet.

Det preger meg å miste far, men jeg er realist, og jeg har innfunnet meg med det for lenge siden. Det er sårt.

Det var verst de to første årene. Mor solgte heime, og flyttet til Kristiansand. Det verste var at heimen forsvant. Farmor og farfar var bauta.

Årsaker - feilbelastet

Det som gjorde det enda verre var journalister som spekulerer, rols! Noen var inne på at det kunne være sabotasje. Det er helt utelukket. Det er dummeste jeg har hørt i mitt liv. Kantringen hadde ingen ting med konstruksjonen å gjøre.

Pentagonriggene var en fantastisk konstruksjon. Jeg kjenner konstruksjonen. Hadde Kielland ligget slik den var bygd, hadde det ikke skjedd. Den var provisorisk ombygd, og feilbelastet. Da trøtthetsbruddet kom, og en fot datt av, og det var det heist ombord flere moduler som var satt oppå hverandre på dekk og som ikke var beregnet å være der, måtte det gå galt. Hele boligmodulen var på heist om bord, i tillegg til at Kielland var lager og boreutstyr var tatt ombord. Dette ble fatalt fordi vekten ombord var feilplassert i forhold til det plattformen var konstruert for. Hadde den vært original, slik som den var levert fra verftet, hadde den aldri hadde veltet. Slik det ble var, at foten detter av, hun legger seg ned, og ankerkjettingen klarer ikke holde plattformen oppreist. Den skulle klare å ligge stabilt med fire bein, men da må forutsetningen være at den brukes som den er beregnet til.

Når «hu» kveltra, og alt som var påbygd «na» som ikke skulle være der, måtte det gå galt.

Kielland lå bare der provorisk. Ibsen ble forsinket, derfor var Kielland der fortsatt. Ibsen var skikkelig konstruert.

Sertifiseringen ble utsatt, fire års sjekken ble utsatt, sikker på at de hadde funnet sprekkene i den om den hadde blitt kontrollert.

Mannhullene

Det var vanlig praksis å skru opp mannlokkene når det skulle gjøres reparasjoner, vedlikehold eller inspeksjon om bord. Det ble gjort ute i havet på den tiden. Men etter Kielland ble det bestemt at mannhullene bare kunne åpnes i smult farvann.

Henrik Ibsen

I utgangspunktet hadde vi en 10 års kontrakt. Etter Kielland fikk vi en ettårs prøvekontrakt. Gikk det greit skulle vi få fem års kontrakt med Phillips. Jeg reiste ut når jeg var 18 år. Mange der som fortalte om far. Det var godt å høre om han.

Storm/orkan høsten 1981

Jeg var ute i en grasat storm den høsten, det blåste noe enormt. Vi lå forhalt ut fra Edda, det var ganske kritisk. Vi holdt på å slite oss. Hadde det skjedd hadde vi rekt rett inn på Ekofisk komplekset.

Vi var langt over belastningen på hva ankerkjettingene skulle tåle, men det holdt.

På Bravo ble kontrollrommet fylt med vann. Et par fiskebåter forliste Gnisten på Ibsen skreiv innlegg om den stormen. Riggen var god, den tålte det. (Det kan leses om det i avisene).

Mistet kontrakten pga. streik

Vi streiket vi fikk beskjed om at dersom vi ikke kom oss i jobb så ville de taue plattformen i opplag. Det var Phillips som presset på det. Fagforeningen sa det var bare trussel, men det var det ikke. Vi ble liggende i opplag utenfor Tau. Hadde vi stått på og gjort jobben hadde vi fått den femårskontrakten.

Det var en sympatistreik med Norsk Sjømannsforbund som hadde streiker på andre flyterigger. Det var avstemming for og mot streik. Det var et knapt flertall for streik, og riggen ble shuttet ned. Det var spikeren, da fikk vi ikke ny kontrakt.

Våre gjester ble plassert på de svenske boligriggene i Nordsjøen som ikke streiket. De som bodde hos oss ble flydd over på de svenske. Vi ble liggende i opplag utenfor Tau resten av ettårskontrakten, og fikk ikke tak i ny kontrakt.

Rederiet jobbet så godt de kunne med å få ny kontrakt, når de ikke lyktes med det, ble riggen solgt.

MARIANNE REVE

Av Vilde Omdal, Melanie Solvei, Nghi Vuong Nguyen & Hannah Eileen Johansen
5. februar 2024

PERSONALIA

Datter av Leif Ø. Reve
f. 1968 (54 år)
Bor på Klepp

BRUK OG GJENNOMFØRING

Vi fikk tips fra Marie Smith-Solbakken om at Marianne ønsket å snakke om ulykken. Vi fikk kontakt med henne gjennom Facebook. Hun har gitt oss tillatelse til å legge informasjonen hun har delt med oss i Minnebanken den 5. februar 2024.
Marianne har samtykket til at notat fra samtalen offentliggjøres og inngår i minnesamling om Alexander l. Kielland-ulykken og overleveres Norsk Oljemuseum, Statsarkivet i Stavanger, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv for at ettertiden skal få del i dette. (Messenger 07.02.24).

27. MARS 1980

Pappa reiste veldig tidlig ut den dagen ulykken skjedde. Han skulle egentlig ikke vært ute da. Han hadde friperiode men mor lå på sykehuset. Han reiste ut fordi det var helt krise. Jeg har to eldre brødre. En som var 15, og en som var 18. Og vi var alle tre spredt på tre forskjellige steder når ulykken skjedde. Jeg var hos farmor og farfaren min som bodde i samme nabolag. På kvelden gikk besteforeldrene mine på kjøkkenet og ordnet kveldsmat mens jeg satt i stua og fargela i en bok mens TV-en sto på. Så ser jeg bort på TV-en, fordi det kom en ekstra sending. Nyhetsoppleseren sa at det hadde skjedd en ulykke i Nordsjøen. At Alexander Kielland hadde kantet og lå på en 45 graders vinkel. Og at de ville komme med mer informasjon senere.
Jeg var veldig sikker på at det var der far var. Så jeg ropte på farmor og farfar og sa de måtte komme inn å se på TV-en fordi jeg trodde det hadde skjedd noe med far. Vi fikk ingen annen informasjon enn det som kom på TV-en.

KORT TID ETTER ULYKKEN

Vi var i en litt spesiell situasjon fordi vi satt og fulgte med på TV-en på Sandnes sykehus fordi mor var på sykehuset. Jeg fikk ikke komme inn på rommet til mor fordi jeg var et barn og kunne oppskake henne, og gjøre henne mer engstelig og urolig. Jeg var 11,5 år, så jeg var også for liten til å bare være hjemme, så jeg satt ute i gangen på sykehuset når farmor og farfar besøkte mor. Både tanter og onkler gikk inn og ut av rommet hennes, men jeg var mye i gangen. Jeg gikk ned i dagligdagsstua hvor det var et lite svart-hvitt tv. Det føltes ut som jeg satt i timer inn og timer ut og bare så på TV-en. Det rullet nedover på skjermen “overlevende”, “døde” og “savnede” fra ulykken. Far sitt navn sto hele tiden under “savnet” listen.

BEGRAVELSE

I og med at de aldri fant han så hadde vi heller aldri begravelse. Jeg vet enda ikke hvorfor, men mor valgte å ikke ha noe seremoni eller begravelse. Så dermed ble det aldri noen avslutning.

HÅPET

Jeg gikk egentlig i mange år og bare ventet på at han skulle komme tilbake. Fordi far reiste jo alltid veldig mye vekk, som jeg var vant med. Men han kom jo alltid tilbake. Han var en stor og sterk mann så det var veldig vanskelig for meg å forstå at han ikke skulle klare seg, og komme tilbake.

Jeg gikk konstant rundt med et håp om at han ville komme tilbake frem til jeg var 15 år gammel. Da ble jeg såpass realitetsorientert at jeg forsto at det aldri ville skje at han kom tilbake. Selv om det ikke var noe grav så ville han aldri komme tilbake. Jeg ble veldig deprimert og fikk mye angst videre.

INFORMASJONSFORMIDLING ETTER ULYKKEN

Det var ingen som satte seg ned og snakket med meg om at han var død. Ingen prest, psykolog eller noe sånt som snakka med meg. På den tiden så var det sånn at barna ikke ble tatt på alvor. Så når det var snakk om ulykken i rommet, og barna kom inn så ble det helt taust. Vi ble møtt med stillhet. Barn forstår mer enn man tror, og selv om de ikke viser disse følelsene så kan reaksjonene komme i ettertid.

"Skulle du ønske at de satt seg ned og fortalte om ulykken?"
Selvfølgelig! Fordi jeg hadde vel egentlig bare en følelse av forlatthet. Det var vanskelig å gå videre når jeg ikke fikk noe konkret svar.

PÅ SKOLEN

Ulykken skjedde jo i påskeuken, men etter ferien så ble vi sendt på skolen igjen med en gang. Når jeg kom på skolen så hadde læreren det samme blikket som de andre voksne hadde. De hadde et blikk når de så på meg. Så jeg så at de synes synd på meg, men de sa ingenting. Og uttrykte ingenting. Det var ingen av lærerne som snakket om det som hadde skjedd.

I klasserommet hadde vi en stor plakat av en plattform som var blitt hengt opp i sammenheng med samfunnsfag. Og den ble jo hengende, selv etter ulykken. Så hver gang jeg gikk inn i klasserommet og så plakaten fikk jeg bare vondt i magen. Ingen andre på skolen hadde opplevd det samme.

MEG OG SØSKNENE MINE

Det som er litt sårt, helt til den dag i dag, er at vi tre søsknene var på tre ulike steder når ulykken skjedde. Siden mor var på sykehuset. Så ble vi aldri samlet etter ulykken. Det gikk såpass lang tid at vi aldri snakket om det oss imellom engang. Så vi fant ikke trøst i hverandre, og jeg klarte ikke å håndtere følelsene mine alene.

KONSEKVENSER AV Å HÅNDTERE FØLELSENE PÅ EGENHÅND

Tausheten og den totale mangelen på oppfølging gjorde at jeg satt med veldig mye sinne inni meg etter hvert. Som jeg ikke helt forstod den gangen, og ikke helt forstod før nå i voksen alder. Det har ført til depresjon og angst.

Når jeg var barn ble jeg bare sett på som en ramp og problembarn. Oppførselen min var ikke som dette før ulykken, men av å måtte håndtere følelsene mine på egenhånd gjorde at jeg ble en ramp. Jeg skulket og ville ikke være på skolen. Jeg hadde veldig mye følelser jeg kjente på ved å stå alene. Så jeg fikk jo ikke noe utdannelse eller noe sånt. Jeg har prøvd noen ganger, men ikke klart å fullføre. Og jeg mener selv at hvis jeg hadde fått oppfølging etter ulykken så ville hele livssituasjonen min vært annerledes. Det er jeg ganske bestemt på.

KIELLAND NETTVERKET

Det er først nå i de senere årene med Kielland nettverket at jeg har fått møte andre barn i samme situasjon som meg. Som har hjulpet veldig. Vi har mye felles følelser og opplevelser.

SINNE

Det er faktisk bare noen få uker siden vi var på et treff hvor det var en krisepsykolog som sa at det var veldig vanlig etter sånne traumer å ha sinne. Så faktisk nå nylig har jeg fått plassert hvor jeg har sinnet mitt fra. Det er litt sent å få vite dette nå.

HVORDAN BØR MAN HÅNDTERE KRISESITUASJONER TIL BARN

Det jeg tenker er viktig er at barn blir tatt på alvor. At følelsene deres blir tatt vare på, at de voksne setter seg ned og snakker med barna, og ikke minst er ærlige. Selv om det er grusomme ting så er det veldig viktig slik at barn skal forstå. Ikke minst for at de ikke skal få skyldfølelse. Barn har en tendens til å få skyldfølelse, noe jeg selv opplevde.

Jeg hadde skyldfølelse for to ting. Det første var at far ikke skulle ha reist ut i det hele tatt. Jeg tenkte lenge at hvis jeg bare hadde sagt han ikke fikk lov, at han ikke kunne reise og at jeg ikke ville til farmor og farfar, så hadde dette aldri skjedd. Men jeg sa ingenting. Den andre tingen jeg hadde skyldfølelse for var at da han leverte meg hos besteforeldrene mine så var jeg litt sur. Jeg ville ikke til farmor og farfar, og hadde aldri overnattet der før. Så da var jeg litt sur når han leverte meg der. Derfor ga jeg han ingen klem. Noe jeg normalt ville gjort når han reiste. Det var en sånn liten ting som laget veldig mye følelser inni meg. Så en samtale med en psykolog på dette tidspunktet kunne gjort at jeg kanskje hadde sluppet å gå rundt på alle disse vonde følelsene.

I en krisesituasjon er det også viktig, ut ifra mine erfaringer, at familien får hjelp samlet. At de er en enhet og ikke blir splittet, vi ble splittet og er fremdeles splittet. Vi søsknene har aldri kunnet snakket om følelsene, og har ikke klart å kommunisere.

SÅ EN ANNEN VEI

Alle så en annen vei fordi det var lettest tror jeg. På den tiden skulle man ikke blande seg. Jeg skulle ønske at noen hadde gjort noe istedenfor å bare snakke om det.

JEG BLE IKKE TATT HENSYN TIL

Når mor kom hjem fra sykehuset så følte jeg selv på et ansvar om at jeg måtte oppføre meg fint, slik at hun ikke skulle få det verre enn hun hadde det. Alt fokuset var på henne, og jeg skulle bare være snill og støttende. Jeg måtte alltid ta hensyn. Jeg fikk ansvaret for hennes følelser. Familien rundt meg oppførte seg ikke som de burde, de burde tatt vare på meg. Farmor og farfar hadde nok med sin egen sorg, de mistet sin eldste sønn. De så mer sin egen sorg, og jeg føler aldri at de så at jeg mistet min far. Det har alltid vært alle andre sin historie. Det har alltid vært snakk om at min mor mistet mannen sin. Hun har for eksempel aldri sagt "når faren din døde". Så jeg føler aldri at jeg har eid historien. Jeg fikk aldri noe normal sorgreaksjon fordi jeg forsto jo ikke engang at han ikke ville komme hjem engang.

Mor var veldig mye inn og ut av sykehuset i årene etter ulykken som gjorde at jeg også var redd for å miste henne, og måtte stå veldig mye på egne bein.

FLYTTET TIL KRISTIANSAND MED MOR OG STEFAR

Ikke så mange år etter ulykken så fant mor seg en ny mann fra Kristiansand. Så da måtte jeg flytte med dit. Brødrene mine var gamle nok til å bli igjen, så det var bare jeg som flyttet med. Da jeg begynte på ny skole, ble ikke skolen informert om situasjonen min. Jeg var en 13 år gammel mistilpasset ramp på en måte som måtte flytte med til et ukjent sted. Skolen i Kristiansand foreslo at jeg skulle begynne på en annen skole for elever som var vanskelige. Men de så ikke på årsaken til hvorfor jeg oppførte meg som jeg gjorde. De tok ikke tak i roten på problemet.

HAR DET SOM SKJEDD PÅVIRKET HVORDAN DU HÅNDTERER TING I DAG?

Det har sittet langt inne å be om hjelp fordi en har følt på at det ikke er noe hjelp å få. Det har ført til at jeg ble godt voksen før jeg har prøvd å få hjelp.

MARERITT

De første årene hadde jeg veldig mye mareritt. Mye av de samme marerittene kom om og om igjen. I en drøm lette jeg for eksempel etter far. Da jeg ga opp håpet i femten års alderen så gikk marerittene over og jeg sov og sov. Jeg kunne sove døgnet rundt, og ble skikkelig deprimert.

TERAPI

Jeg går i terapi den dag i dag, og har ganske nøyaktig gjort det i et år. Jeg går i traumeterapi. Det har vært både godt og nødvendig å gå i terapi. Jeg merker stor forskjell etter jeg startet å gå til psykolog. Jeg har lært å gi meg selv aksept for følelsene jeg har hatt. De har lært meg å forstå reaksjoner og handlinger. Jeg jobber med å ikke være så redd for å miste hele tiden. I tillegg til at jeg har hatt et stort kontrollbehov hele livet, og jeg har endelig forstått hvorfor jeg har hatt dette. Det hjelper å ha god forståelse for hvorfor jeg er som jeg er. Denne hjelpen skulle jeg hatt for lenge siden.

DEN DAG I DAG

Ting er heldigvis veldig annerledes i dag. Jeg ser at en får raskt hjelp. Noe jeg synes er veldig positivt. Heldigvis har verden gått videre. Så jeg tror ikke at noen barn vil oppleve det samme sviket som jeg opplevde.

Minnesmerke på Smiodden

I 1990 var den første markeringen jeg var på. Det var ganske spesielt. Det føltes godt å ha et sted å gå til. Selv om det ikke var en grav så var det et sted navnet hans sto i en minnestein. Å ha en markering tror jeg er veldig viktig for at det skal bli en sorgprosess.

Bitter

Jeg prøver jo å ikke være bitter. Men jeg er ennå sint. Ja, jeg er ganske forbannet og mest fordi ingen tar ansvar. Det er en ansvarsfraskriving hele tiden. Når de prøvde å få saken gjenopptatt, og regjeringen konkluderer med at det er gjort veldig mange feil. Vi som er etterlatte og de overlevende ble totalt svikta. Så skjer det allikevel ingenting. Ikke så mye som et brev med en unnskyldning. Ingenting, ingen konsekvenser. Norge har tjent så sykt mye på oljearbeiderne av den rådriften de drev på med de arbeiderne. Det burde de fått betalt for. Det kan ikke endre det som har skjedd, men det hadde hjulpet hvis de hadde tatt ansvar.

MARIANNE REVE (ENGLISH)

By Vilde Omdal, Melanie Solvei, Nghi Vuong Nguyen & Hannah Eileen Johansen
5th February 2024

PERSONAL DETAILS

Daughter of Leif Ø. Reve
Born 1968 (54 years old)
Lives in Klepp

USE AND EXECUTION

We received a tip from Marie Smith-Solbakken that Marianne was interested in talking about the accident. We got in touch with her through Facebook. She has given us permission to add the information she has shared with us to the Memory Bank on 5 February 2024.

Marianne has given us permission to publish the notes from the conversation and include them in the Alexander I. Kielland memorial collection and handed over to the Norwegian Petroleum Museum, the State Archives in Stavanger, the National Library and the Labour Movement Archives so that posterity can benefit from this (Messenger 07.02.24).

MARCH 27TH, 1980

Dad travelled out very early on the day of the accident. He wasn't supposed to be out then. He was off work and mum was in the hospital. He only went out because it was absolutely necessary. I have two older brothers. One who was 15 and one who was 18. And all three of us were spread out in three different places when the accident happened. I was with my grandmother and grandfather who lived in the same neighbourhood. In the evening, my grandparents went to the kitchen and made my supper while I sat in the living room with my colouring book and the TV on. Then I looked over at the TV because there was an extra programme on. The newsreader said there had been an accident in the North Sea. The Alexander L. Kielland had capsized and laid at a 45-degree angle. And that they would provide more information later.

I was very sure that was where my father was. So, I called my grandmother and grandfather and told them to come in and watch the TV because I thought something had happened to my father. We didn't get any information other than what was on the TV.

SHORTLY AFTER THE ACCIDENT

We were in a somewhat unusual situation because we were watching the TV at Sandnes Hospital because my mum was in the hospital. I wasn't allowed into my mum's room because I was a child and could upset her, causing her to become more anxious and worried. I was 11.5 years old, so I was also too young to just stay at home, so I sat out in the corridor at the hospital when my grandmother and grandfather visited my mum. Both aunts and uncles went in and out of her room, but I spent a lot of time in the corridor. I went down to the living room where there was a

small black and white TV. It felt like I sat for hours on end just watching the TV. The screen scrolled down "survivors", "dead" and "missing" from the accident. My father's name was always under the "missing" list.

Funeral

Since they never found him, we never had a funeral. I still don't know why, but mum chose not to have a ceremony or funeral. There was never any closure.

Hope

I spent many years just waiting for him to come back. Because my father always travelled away a lot, which I was used to. But he always came back. He was a big, strong man, so it was very difficult for me to understand that he wouldn't make it and come back.

I was constantly hoping that he would come back until I was 15 years old. Then I became so reality-oriented that I understood that he would never come back. Even if there was no grave, he would never come back. I became very depressed and suffered from a lot of anxiety.

Information dissemination after the accident

Nobody sat down and talked to me about the fact that he had died. No priest, psychologist, or anything like that talked to me. At the time, kids weren't taken seriously. When there was talk of the accident and children entered, the room fell silent. We were met with silence. Children understand more than you think, and even if they don't show these emotions, reactions can come later on.

"Do you wish they would sit down and tell us about the accident?"
Of course! Because I guess I really just had a feeling of abandonment. It was hard to move on when I didn't get any concrete answers.

At school

The accident happened during Easter week, but after the holidays we were sent back to school straight away. When I arrived at school, the teacher had the same look as the other adults. They had a certain expression when they looked at me. I could see that they felt sorry for me, but they didn't say anything. And expressed nothing. None of the teachers talked about what had happened.

We had a big poster in the classroom of a platform that had been displayed in connection with social studies. It stayed up, even after the accident. Every time I went into the classroom and saw the poster, I just felt sick to my stomach. No one else at school had experienced the same thing.

My siblings and I

What's a bit painful, to this day, is that we three siblings were in three separate places when the accident happened. Since my mum was in hospital. We were never together after the accident. So much time passed that we never even talked about it amongst ourselves. We couldn't find comfort in each other, and I wasn't able to deal with my feelings on my own.

Consequences of dealing with emotions on your own

The silence and the total lack of follow-up meant that I was left with a lot of anger inside me as time went on. Which I didn't fully understand at the time, and didn't realise until now in adulthood. This has led to depression and anxiety.

When I was a child, I was just seen as a rascal and a troublemaker. My behaviour wasn't like this before the accident, but having to deal with the emotions on my own made me a troublemaker. I skipped school and didn't want to be there. I had a lot of emotions that I felt from being on my own. So I didn't get an education or anything like that. I've tried a few times, but I haven't been able to finish. And I believe that if I had received follow-up after the accident, my whole situation in life would have been different. I'm completely convinced of that.

The Kielland network

It's only in recent years with the Kielland network that I've been able to meet other children in the same situation as me. That has helped a lot. We have a lot of mutual feelings and experiences.

Anger

In fact, only a few weeks ago we were at a meeting where a crisis psychologist said that anger was very common after such traumas. I've actually recently been able to pinpoint where my anger comes from. It's a bit late to find out now.

How to handle crisis situations for children

What I think is important is that children are taken seriously. That their feelings are taken care of, and that the adults sit down and talk to the children and, most importantly, are honest. Even if it is regarding horrible things, it's very important for the kids to understand. Especially so that they don't feel guilty. Children have a tendency to feel guilt, something I myself experienced.
I felt guilty about two things. The first was that my father shouldn't have travelled at all. I thought for a long time that if I'd just said that he wasn't allowed and that he couldn't travel, that I didn't want to stay with my grandparents, this would never have happened. But I didn't say anything. The other thing I felt guilty about was that when he dropped me off at my grandparents' house, I was a little angry. I didn't want to go to grandma and grandpa's, and I'd never spent the night there before. I was a bit angry when he dropped me off at their house. I didn't hug him. Something I would normally do when he was going to work. It became one of those little things that caused a lot of emotions inside me. A conversation with a psychologist at this point might have saved me from carrying around all these bad feelings.

In a crisis situation, it's also important, based on my experience, that the family is helped as a unit. That they are a unit and are not split up. We were split up and still are. Us siblings have never been able to talk about our feelings and haven't been able to communicate.

Looked another way

Everyone looked the other way because it was easier, I think. At that time, you weren't supposed to interfere. I wish someone had done something instead of just talking about it.

I WASN'T CONSIDERED

When my mum came home from the hospital, I felt a responsibility to behave myself so that she wouldn't be worse off than she already was. All the focus was on her, and I was only supposed to be kind and supportive. I always had to be considerate. I was responsible for her feelings. The family around me didn't behave as they should have, they should have looked after me. Grandma and grandpa had enough with their own grief, they had lost their eldest son. They saw more of their own grief, and so I never feel that they saw that I had lost my father. It's always been everyone else's story. It was always my mother losing her husband. She never said "when your father died". I never felt like I owned the story. I never had a normal grief reaction because I didn't even realise that he wouldn't come home.

My mum was in and out of hospital a lot in the years after the accident, which meant that I was also afraid of losing her and had to stand very much on my own two feet.

MOVED TO KRISTIANSAND WITH MUM AND STEPDAD

Not many years after the accident, my mum found a new husband from Kristiansand. I had to move there with her. My brothers were old enough to stay behind, so it was just me who went with them. When I started at my new school, they weren't informed of my situation. I was a 13-year-old misfit in a way who had to move to an unknown place. The school in Kristiansand suggested that I should go to a different school for difficult children. But they didn't address the reason why I behaved the way I did. They didn't get to the root of the problem.

HAS WHAT HAPPENED AFFECTED HOW YOU DEAL WITH THINGS TODAY?

"It's been difficult to ask for help because you feel that there's no help available. This has led to me not reaching out for help until late adulthood.

NIGHTMARES

In the early years, I had a lot of nightmares. Many of the same nightmares came back over and over again. In one dream, for example, I was looking for my father. When I gave up hope at the age of fifteen, the nightmares subsided, and I slept and slept. I could sleep around the clock, and I became really depressed.

THERAPY

I go to therapy to this day and have done so for about a year. I go to trauma therapy. It has been both good and necessary to go to therapy. I have noticed a big change since I started seeing a psychologist. I've learnt to give myself acceptance for the feelings I've had. They have taught me to understand reactions and actions. I'm working on not being so afraid of loss all the time. In addition, I've had a great need for control all my life, and I've finally understood why I've had this. It helps to have a good understanding of why I am the way I am. I should have had this help a long time ago.

To this day

Fortunately, things are very different today. I realise that you get help quickly. Which I think is a good thing. Fortunately, we have made progress in that field. I don't think any child will experience the same kind of betrayal that I did.

Memorial at Smiodden

In 1990 was the first memorial I attended. It was pretty special. It felt good to have somewhere to go. Even though it wasn't a grave, there was a place where his name was written on a memorial. I think it's very important to have a memorial in order for there to be a grieving process.

Bitter

I try not to be bitter. But I'm still angry. Yes, I'm quite pissed off, and mostly because no one takes responsibility. There's a constant absence of accountability. When they tried to get the case reopened, and the government concluded that a lot of mistakes were made. The bereaved and the survivors were totally let down. And yet nothing happens. Not so much as a letter of apology. Nothing, no consequences. Norway has earned so much money from the oil workers that the exploitation they carried out with those workers. They should have been paid for that. It can't change what has happened, but it would have helped if they had taken responsibility.

INTERVJU MED MARIANNE REVE

Intervjuer: Tonje V. Hetlelid.

PERSONALIA:
Marianne Reve, f. 1968.
Klepp.

BRUK OG GJENNOMFØRING:
Jeg ble tipset om å ta kontakt med Marianne av min veileder Marie Smith Solbakken, og fant kontaktinformasjon i Minnebanken. Etter en telefonsamtale hvor jeg informerte om masterprosjektet som omhandler oppfølging og informasjon etter A. L. Kiellandulykken. Marianne sa seg villig til å stille til intervju.

Vi møttes hjemme hos Marianne på Klepp, 30.09.24. Intervjuet ble tatt opp med lydopptaker på telefon, og har blitt transkribert ved hjelp av Dropbox Ai verktøy og manuell redigering.

Godkjent for bruk i Minnebanken, 6. februar 2025.

BAKGRUNN:
Datter av omkommet Leif Ø. Reve.

- *«Men han var jo veldig glad i sjøen, og bygget så nært han fikk lov å bygge hus. Og der, når jeg er der nede – det er der jeg kan føle meg nær han. For jeg vet at der var der hans hjerte var. Så. Det er på en måte, det er på en måte gravplassen – for sjøen er jo, en grav god nok som noen det. Tenker jeg i dag da» (M. Reve, 30.09.24).*

KIELLANDULYKKENS BETYDNING I FAMILIEN:

Hvilken betydning tror du Kielland ulykken har hatt i familien din? Hvordan har livet vært i familien med tanke på at din far omkom?

Det har vært en altoverskyggende hendelse i familien, rokket på hele fundamentet egentlig, som var familien. Far var en bauta, han som bar familien, bar både mor og var tydelig ovenfor oss barn og sånn. Så selv om han var mye borte så var han veldig til stede når han var hjemme. Det at ja, altså – hele grunnmuren falt ut rett og slett, av familien. Det gjorde den. Vi, dette er jo min historie og sånn som jeg har opplevd det, og jeg vet at vi tre søsken, der jeg var yngst, han eldste var 17,5 og han mellomste 15, og jeg da på 11,5, vi har jo hatt tre forskjellige oppvekster på en måte, og opplevd det forskjellig. Han eldste hadde jo egentlig far til han var voksen, og han mellomste ble konfirmert rett etterpå og hadde nok gode venner og sånn som han kunne snakke med og jeg var såpass liten at jeg nok ikke forsto helt hva som egentlig var skjedd, eller – det gjorde jeg ikke. Jeg forstod det ikke, det tok flere år før jeg forstod at far aldri kom tilbake. Mor lå på sykehuset når ulykken skjedde, og vi tre barn var spredd på tre ulike steder, og det gjorde nok og sitt til at vi ble aldri en samlet familie igjen etterpå, fordi vi var ikke sammen når det skjedde, og vi var ikke sammen den første tiden. Vi fikk aldri snakket sammen om det som skjedde, alle måtte egentlig bare klare seg så godt en kunne selv. Det var veldig tøft. På skolen så var det

ingen oppfølging, det var – jeg gikk i 5 klasse da, det var aldri noen, hverken lærere eller noe annet som satte seg ned og snakket med meg om det som hadde skjedd og.. ingen fra kommunen, det var ingen, ingen prest, ingen, det var absolutt ingen. Og jeg følte meg veldig alene alltid, følte meg utenfor, så det var, det var veldig tøft. Ja, jeg vet ikke. Mor fant seg jo etter hvert en ny mann da, og valgte å flytte til Kristiansand og da var jeg 13. Og da flyttet vi jo egentlig bort fra det nettverket som hadde vært der.

Min eldste bror ble boende i huset på Reve, og han mellomste han begynte da på videregående her, han gikk på husmorskolen, så han bodde på internat og sånn da. Så når vi flyttet så var det bare jeg som var med. Jeg hadde jo allerede begynt å falle litt utenfor da, skulke skolen og, var egentlig blitt ganske tøff. Hard. Og det hadde aldri vert noen begravelse, de fant jo ikke far. Det var ingen begravelse, det var ingen minnestund, det var ingen avslutning, så det var ikke noen normal sorgprosess på en måte.

Mor var veldig sint. Jeg har aldri helt forstått hvorfor, men hun lot mye av sitt sinne gå ut over Kiellandfondet og de som var med der, og det var, ja, det var veldig amper stemning når det ble snakk om det. Men hun spurte ikke meg, om jeg kunne trengt noen å snakke med. Og det var på den tiden der at jeg begynte å forstå på en måte, at far aldri ville komme tilbake igjen. For han reiste jo helt fra jeg var liten, så reise han alltid bort, så kom han alltid hjem igjen. Og han var, han var nok kanskje en litt sånn drømmer og. Han hadde sine tanker om ting, og sa at i sitt neste liv så skulle han bo i sånn husbåt på sånne kanaler i ja, Belgia eller hvor det var. Men, så det, på en måte så ble det en sånn trøst for meg. For det at jeg tenkte at det var det som var skjedd, at han hadde på en måte mistet hukommelsen eller ett eller annet, så levde han liksom det livet, så derfor så, ja.. Men jeg måtte jo bare innse etter hvert at det var, han kom aldri til å komme tilbake, selv om det ikke var noen grav. Følte aldri at Aleksander Kiellandulykken var min historie på en måte, for det var en historie mor fortalte. Det var hennes historie som ble fortalt, traumatisk, og når hun lå på sykehuset. Det er beskrevet i noen bøker også dette her, og hun så bildet av far og at han måtte komme opp i disse ovale rammene som hun hadde tatt ut til konfirmasjonsbilder til barna. Den historien der, det var liksom det som var historien om når hun mistet Leif. Jeg var ganske voksen før jeg fortalte det som min historie, som at jeg mistet far. Og begynte å ta eierskap til den historien å og da, begynte å bearbeide den sorgen. Og første gang jeg var på noe i forbindelse med, noen markeringer eller noe sånn, var på avdukingen av minnesmerket, og da begynte jeg å følge litt med på Kiellandfondet og dette her. Men det har alltid vært veldig stor konflikt i familien vår rundt det spørsmålet der.

Første gang jeg egentlig snakket sånn ordentlig med den eldste broren min var da farmoren min døde, og det er vel kanskje 10 år siden, nei- er det så lenge siden. Hmm, ja – syv år siden kanskje, seks, syv. Det var egentlig første gang at jeg og Øyvind da, satt faktisk og snakket sammen om hva som hadde skjedd og opp gjennom, hvordan vi hadde opplevd det og sånn. Og da var jeg jo nesten 50 år. Men det var først da og at det gikk opp for han at jeg og han faktisk ikke hadde samme oppvekst. Så, men det er veldig, det er kjempetrist at det ble slik at vi ikke fikk snakket noe om hva vi følte og hvordan vi hadde det og. Hva vi tenkte og sånn. Så jeg har egentlig ikke fått bearbeidet det skikkelig før nå, før jeg begynte i behandling for halvannet år siden. Minnesmerket er blitt viktig. Det er jo det nærmeste jeg kommer en grav. Det er jo der navnet hans står. Det er et flott minnesmerke synes jeg. Likevel så er jo plassen der jeg kommer nærmest far, er jo ute på Reve der vi bodde, helt ute med sjøen. Han var fra gård, han var odelsgutt. Men han sa fra seg odelsretten under ett år før han døde, faktisk. Men han var jo veldig glad i sjøen, og bygget så nært han fikk lov å bygge hus. Og der, når jeg er der nede – det

er der jeg kan føle meg nær han. For jeg vet at der var der hans hjerte var. Så. Det er på en måte, det er på en måte gravplassen – for sjøen er jo, en grav god nok som noen det. Tenker jeg i dag da. Men minnesmerket er, det er blitt en viktig, en viktig plass. Det er ingen regel, det er ikke sånn at jeg må være der den 27.mars. Hvis vi har andre ting eller sånn, men jeg synes det er fint og være der når jeg kjenner for det rett og slett. Det er det.

OPPFØLGING:

Har familien (noen i familien) hatt noen oppfølging i etterkant av ulykken?

Nei, det har ikke vært noe. Altså de første årene så var det jo ofte at det kom frem på tv, hver gang det var noe nytt om snuing, ikke snuing, sprenging og alt mulig sånn noe. Så det ble litt sånn, følte etter hvert og at folk ble sånn «årh, blir de aldri ferdige med den der…», ulykken og dette her. Så tenker jeg, Nei – det er jo over 40år siden, og vi blir aldri ferdige. Fordi at, for det om det har vært veldig, i perioder har vert en del oppe i nyhetsbildet, og mediebildet og sånn noe. Så har det aldri vært noen konkrete svar på ting, eller noen som faktisk har tatt på seg ansvaret for det som skjedde. Og jeg tenker at så lenge det er slik, så vil det være et åpent sår. Fordi spørsmålene blir aldri besvarte. Og jeg kan enda, ja, jeg kan enda kjenne på sinnet i forhold til akkurat det, i forhold til mye dårlig jobb de gjorde på den tiden, rett og slett. Og at de var veldig veldig raske med å konkludere, og ikke ville, ikke ville høre. Og at det er de som har sluppet unna med å aldri fortelle sannheten, og som nå ikke lever lenger. Og som dermed ikke kan fortelle sannheten, noen gang. Det gjør jo sitt til at en aldri får helt ro. Og så tenker man på, kan det skje igjen? Hva hadde skjedd? Det er, mange ting er forandret, jeg er helt sikker på at hjelp og oppfølging ville vært helt annerledes i dag.

Jeg har oppsøkt det på egenhånd. Jeg har strevd mye oppgjennom, og vert veldig rotløs. Det har egentlig bare vert, jeg har bare prøvd å holde hodet over vannet egentlig. Prøvd å tenke mest på barna. Det er jo klart at jeg ble diagnostisert med kompleks PTSD, og det er klart at det har påvirket barna og, å vokse opp med mine traumer. Det er det jo ingen tvil om. Og, de når jeg fikk den første, eller andre barnet, når jeg fikk nummer to. Så fant mor en ny mann, som var snill da, og god. Så han ble jo bestefar, det ble bestefar. Så han ble bestefar til barna, de vokste jo opp med han som bestefar. Han døde jo og dessverre, når hun minste var 1,5år ca., men det er han de har kjent som sin bestefar. Og jeg tror nok og siden de og mistet han, så ble det en så stor sorg at – jeg har ikke snakket så mye om morfaren deres til dem. Men det gikk egentlig ikke opp for meg, siden kun bare for kort tid siden – at jeg har jo ikke fortalt dem noe særlig om hvordan min far var for meg og sånn. Så de har egentlig ikke hatt noe, eller kjent han gjennom noe annet en mormoren sin fortelling «når jeg mistet Leif», det er det de også har, og så bildene.

Hva tror du det har betydd at det ikke har skjedd?

Jeg tror for min egen del, så tror jeg det hadde hatt alt å si, faktisk. Jeg tror jeg hadde hatt et helt annet liv. Jeg tror ikke at jeg hadde endt opp som 100% uør. Jeg tror vi alle hadde hatt det bedre, hadde vi fått hjelp da. Og bare det og, altså vi var så alene. Det var ikke noe, vi ble aldri samlet med de andre. Alle satt liksom på hver sin tue, og på den tiden så var det jo og sånn at de trodde de skjermet barna ved å slutte å snakke når barna kom inn i rommet. Og, sånn var det jo. Det ble taust og de visste ikke hva de skulle si og sånn noe. Og dermed så ble det ikke noe sagt. Det var ingen, ingen tanter eller onkler, hverken på mor sin side, eller far sin side, som noen gang snakket med meg om at far var død.

Den ene faster mi, snakket jeg med en gang. Når jeg var sånn, rundt 20, 21. Det gikk ikke så mye, det var, vi snakket om da, hvordan jeg hadde hatt det egentlig mest etter at vi flyttet til Kristiansand da. For hun forsto at jeg ikke hadde hatt det så godt der. For det gikk mer på det, og på manglende oppfølging fra mor og litt sånn. Men det var aldri noen som spurte hvordan jeg opplevde det å miste far, hvordan jeg hadde det, hvordan det var, nei. Det var ikke det. Og det håper jeg jo at aldri ville skjedd i dag. Så ulykken har hatt veldig stor betydning på hvordan livene våre ble, og hvert fall, nå snakker jeg for meg selv og hvordan mitt liv ble. Hvilken retning det tok. Men jeg har landet med beina nå, men nå er jeg jo godt voksen. Men det har vært ganske, tøff vei – det har det. Og jeg har jo aldri taklet noe særlig sånn, skole og sånn. Det gikk jo ikke så veldig bra, jeg har liksom prøvd på ting, men har liksom falt av da. Aldri klart å fullført noe utdannelse eller sånn. Det er jo fordi jeg har slitt mye psykisk. Så jeg velger jo å tro at det ikke har med evnen og gjøre, men mer omstendighetene, liksom – som har gjort det sånn da. Så, jeg, det har jo hatt stor betydning for meg, både med – altså, økonomisk i livet faktisk. Jeg har nok gått glipp av en del muligheter som jeg ellers ville hatt, men det er jo sånn jeg tenker og reflekterer over, men det er – jeg kan jo ikke gjøre noe med det. Men ja, jeg er sikker på at hvis vi hadde fått hjelp så hadde ting vært annerledes. Og det var jo også sånn på den tiden, at folk skulle ikke blande seg. Og det er jo synd.

Jeg tror både det at om jeg hadde opplevd et fellesskap, men og det at jeg ikke hadde følt meg så alene, og så utenfor. Jeg tror nok at hadde jeg, hadde vi fått hjelp da av psykolog eller fått noen, uansett, noen til å snakke med, noen som hadde snakket med meg. Jeg hadde jo, jeg hadde veldig dårlig samvittighet. Fordi jeg var sur når far dro ut, fordi at, altså – egentlig så skulle ikke far dra ut, for han måtte være hjemme med barna fordi mor var på sykehuset, men om det hadde noe med, om noen var syke eller, hvert fall så trengtes han akutt på plattformen. Så vi fikk vite det dagen før han dro ut at han måtte ut, det hadde vel noe med at det skulle flytte plattformen eller sånn og gjør. Så måtte jeg opp til farmor og farfar da, for han mellomste bror min han var på Sola da, for det di hadde arbeidsuke og han var på Heliporten, på helikopterplassen der og hadde arbeidsuke der, så han var ikke hjemme. Så jeg måtte opp til farmor og farfar, og der ville ikke jeg sove, det likte jeg ikke. Så når han dro så var jo jeg litt sur… Det slet jeg med, dårlig samvittighet fordi jeg ikke hadde gjort det som jeg pleide å gjøre, fordi jeg pleide alltid å krype opp i fanget til far og klemme han, både når han kom hjem og når han dro. For jeg var far sin jente. Jeg var skikkelig pappajente, eller farajente. Så når jeg da var tverr når han dro, den kvelden, eller leverte meg til farmor og farfar for å reise ut tidlig dagen etter, så var det siste gang jeg så han. Så dro han ut, og bare noen timer etterpå var han død. Så det bar jeg liksom med meg. Så om bare noen hadde snakket med meg om det, så tror jeg det hadde forandret mye. Men og på skolen, hvis lærerne faktisk hadde satt seg ned og snakket om det som skjedde. Så, nei, jeg kan jo ikke si hvordan ting hadde vert, men jeg vil tro at det hadde hatt stor betydning for meg hvert fall. Jeg vet ikke om hvor stor betydning det hadde hatt for brødrene mine som var eldre, men jeg tror nok det at han mellomste hvert fall, har tenkt det noen ganger at, men han sier jo og at han snakket med vennene sine.

PÅVIRKNING:

Hvordan tror du dette har påvirket deg?

Det å flytte, at vi flyttet. Det var både godt og vondt på en måte, vondt fordi at jeg ikke hadde noen av vennene mine rundt meg lenger, men så var det litt godt på en måte å få en ny start. Men jeg klarte jo ikke flytte fra meg selv og mine egne følelser. Og jeg ble mer og mer deprimert da. Jeg har jo sett det i ettertid, eller i ettertid, etter at jeg ble voksen at jeg forsto egentlig at det

var en dyp depresjon jeg hadde. Og veldig mye sinne inni meg. Så jeg ikke helt visste hvordan jeg skulle håndtere. Mor var kanskje ikke så god til å følge meg opp, og var nok mer opptatt av seg selv. Det gjorde og sitt til at, altså, den nye skolen som jeg kom til da, i Kristiansand, ble jeg ikke, altså de, de ble ikke informerte om min bakgrunn – så, og det var aldri noen som spurte heller. Så jeg, jeg ble vel bare oppfattet som en, en veldig opprørsk jente med til dels store tilpasningsvansker. Selv om jeg fikk venner og hadde venner og sånn, så hadde jeg hele tiden, likevel en sånn ensomhetsfølelse inni meg. Følte meg veldig alene, selv når jeg var sammen med andre. Veldig rotløs. Det var en del, ikke så gode episoder i hjemmet med den nye mannen til mor. Han var alkoholiker. Så det skapte jo og en større utrygghet hjemme da.

Vi snakket aldri om det i familien. Jeg snakket heller ikke med andre, eller hvert fall ikke om hvordan jeg hadde hatt det, hvilke følelser jeg hadde hatt og sånn. Men og for det var mye skam, jeg bar på mye skamfølelse og sånn. Vanskelig å, og alt det sinnet var veldig vanskelig å snakke om. Men nå har jeg jo lært at det er veldig vanlig å ha det sinne, når man har opplevd sånn ting. Så jeg synes jo det er lettere nå, en det var da. For da var jeg både sint, og samtidig skamfull over at jeg var sånn jeg var. Ja, for jeg var jo ikke snill. Jeg gjorde jo mye ramp, eller, gjorde vel ikke så mye galt sånn mot andre. Mest mot meg selv egentlig, Var rastløs, rastløs og rotløs. Gjorde mye rart for å prøve å finne en trygghet. Så, og – jeg var vel mest sta, stridig. Jeg snakket ikke så mye om følelsene på den måten. De kom vel heller mer til utrykk i en del sinne og sånn. Men, de siste årene har jeg snakker mye, for når jeg først begynte å snakke om følelsene. Så jeg har jo en veldig god, stødig mann. Som synes dette er viktig å snakke om det, så det, så jeg har jo blitt flinkere å snakke om det nå da. Både snakke om det, og akseptere at de følelsene jeg hadde. Men det var, det var aldri – kan liksom ikke huske at det var noe sånn tema blant venner eller vennegjeng eller sånn, der skulle man ikke snakke om noe, man skulle bare være tøffe.
Det var jo aldri noen som kom med noe dødsbudskap til oss. Jeg satt jo å så på tv, det var, jeg satt alene i stua hos farmor og farfar når det først kom på nyhetene, sånn ekstra på slutten at det var skjedd en ulykke. Aleksander Kielland. Og etter det, altså alt – alt jeg fikk vite fikk jeg vite gjennom den skjermen der. Jeg visste hvor han var. Jeg visste det var far sin plattform. Han var fast der, han var kranfører. Den rulleteksten som gikk over skjermen da, i mange dager etterpå. Det var liksom det jeg hadde å forholde meg til, hvor stod navnet hans. Stod det fremdeles under savnet, og det stod det alltid. Det stod aldri at han var død.

Jeg fikk aldri noen bekreftelse på at han var død. Ikke stod det navnet hans der, ikke var det noen som fortalte det til meg, ikke hadde vi minnemarkering. For det var jo – har jeg fått vite i ettertid da, at det var jo flere som valgte å ha en gravstein for det, eller en minnemarkering. Men vi hadde ingenting. Mor hadde ikke. Det var ikke, det var aldri snakk om. Det var aldri snakk om noen ting sånn. Og jeg tror faktisk det var der verste. For, for meg så var det aldri noen slutt, det var bare en sånn evig venting på en måte.

Jeg håpte jo at de skulle finne far da de snudde plattformen, jeg husker det. Men når de ikke fant ham, så var han jo ikke der heller liksom, så det var bare. Hadde de funnet han da, så hadde det jo blitt en slutt, det hadde kommet en bekreftelse på at han var død. Jeg vet ikke, jeg hadde et sånn håp inni meg, så da gikk i knas. Så var det jo en sånn kransnedleggelse etter på, i Nedstrandsfjorden. Det visste jeg ingenting om, det fikk jeg ikke vite før etterpå. Mor sa ingenting om det.

Har du forsøkt å finne ut mer ved å snakke med familien, holde deg oppdatert på forskningen/minnebanken Kielland?

Jeg har lest det meste og sett det meste. Jeg begynte vel for alvor å engasjere med da den råolje boken ble lansert, den første på Sola. Det var vel da jeg på en måte begynte å snakke med folk, det var første gang jeg fikk snakke med andre som hadde mistet faren sin. Og det var jo en, altså vi satt en gjeng der så hadde veldig mye av de samme opplevelsene og følelsene. Og det var veldig spesielt å sitte en plass og føle seg som en del av noe, og ikke føle seg alene. Så det har betydd enormt mye for meg, med kjellandnettverket og det å få komme sammen, og snakke og, ja. Det, det er et nettverk og det er på en måte et sånn fellesskap og, altså å og, det har gjort veldig inntrykk og få høre historiene til både de som var med å redde, de som var med og lette og de som overlevde. For det er mange som har sterke historier. Og det har jo gjort sitt til at jeg har fått mer sånn eierskap til historien på en måte.

En får jo flere og flere svar. Og det gjør jo sitt til at en stiller større krav da, til regjering og – at det faktisk skal ta det ansvaret som de hadde. Og, ja. Føler vel kanskje at det fellesskapet og, og det å møte alle har gjort sitt til at jeg ikke bare lenger sitter på sidelinjen og ser på. Men at jeg på en måte vil være med å ta den kampen, på å få rettferdighet rett og slett. Og det og er jo litt godt, for da føler en jo at en gjør noe og. Som heilt sikkert far hadde gjort hvert fall, for han var jo – opptatt av at ting skulle være skikkelig og rettferdig og riktig, så, han var – han hadde ikke gitt opp han hvert fall. Det vet jeg. Så det gjør jo litt sånn, at – nei, vi skal ikke tie stille. Selv om mange ønsker at vi skal tie etter hvert, det er mange som er veldig leie av og høre om det. Da blir jeg egentlig bare mer sånn – ja, vi skal bli ferdig den dagen det er rettferdighet.

Jeg er lei av å gå å på en måte skjule meg nærmest. Sitte alene og være ja. Så ja, hvis det hadde vært et nettverk for 40 år siden, så tror jeg det hadde sett annerledes ut i dag, enn det det gjør nå. Det tror jeg faktisk. Det har vært noen treff utenom samlinger, liksom sånn cafe og sånn. Så vi har kontakt, det har vi. Og det er jo, bare det å vite hvem folk er, det hjelper, at de er, at vi er liksom – ja, at det er et fellesskap, vi vet hvem hverandre er nå, vi kjenner hverandres historier, og det er jo – det gjør godt. Og det tror jeg det er flere som føler på, at det gjør godt.
Det å møte andre og høre deres historie, og høre mye av altså, de speiler mange av de samme følelsene og det som jeg har gått med i mange år. Det gir på en måte legitimitet til mine følelser.

INTERVIEW WITH MARIANNE REVE

Interviewer: Tonje V. Hetlelid

PERSONAL INFORMATION:
Marianne Reve, born 1968.
Klepp.

USE AND IMPLEMENTATION:
I was advised to contact Marianne by my supervisor Marie Smith Solbakken and found the contact information in the Memory Bank. After a phone call where I informed her about the master project about follow up and information after the Kielland accident, Marianne agreed to be interviewed.

We met at Marianne's home in Klepp, 30th of September 2024. The interview was recorded with a telephone audio recorder and has been transcribed using Dropbox Ai tools and manual editing.

Approved for use in memory bank, February 6th, 2025.

BACKGROUND:
Daughter of the deceased Leif Ø. Reve.

- *"But he really loved the sea and built as close as he was allowed to build a house. And there, when I'm down there – that's where I can feel close to him. Because I know that's where his heart was. So, it's in a way, it's in a way the cemetery – because the sea is, well, a grave as good as any, at least that's what I think today" (M. Reve, 30.09.24).*

THE SIGNIFICANCE OF THE KIELLAND ACCIDENT IN THE FAMILY:

What impact do you think the Kielland accident has had on your family? What has life been like in your family considering that your father died?

It has been an overwhelming event in the family, shaking the entire foundation, which was the family. Father was a pillar, he who carried the family, carried both mother and was clear to us children and so on. So even though he was away a lot, he was very present when he was home. The fact that yes, well – the entire foundation simply fell out, of the family. It did. We, well this is my story and how I have experienced it, and I know that we three siblings, where I was the youngest, the oldest was 17.5 and the middle 15, and I was 11.5, we have had three different upbringings in a way, and experienced it differently. The oldest actually had his father until he was an adult, and the middle had his confirmation right after and probably had good friends and people he could talk to and I was so young that I probably didn't fully understand what had really happened, or – I didn't. I didn't understand it, it took several years before I understood that

father never came back. Mother was in the hospital when the accident happened, and we three children were spread out in three different places, and that was enough to make us never be a united family again afterwards, because we weren't together when it happened, and we weren't together at first. We never got to talk about what happened, everyone just had to cope as best they could. It was very tough. At school there was no follow-up, it was – I was in 5th grade then, there was never anyone, neither teachers nor anyone else who sat down and talked to me about what had happened and... no one from the municipality, there was no one, no priest, no one, there was absolutely no one. And I always felt very alone, felt left out, so it was, it was very tough. Well, I don't know. Mother eventually found herself a new husband, and chose to move to Kristiansand and I was 13 at the time. And then we actually moved away from the network that had been there.

My oldest brother stayed in the house at Reve, and the middle one started high school here, he went to homeschooling, so he lived in boarding school and stuff like that. So when we moved, it was just me. I had already started to fall out a bit by then, skipped school and had actually become quite tough. Hard. And there had never been a funeral, they couldn't find my father. There was no funeral, there was no memorial service, there was no end, so there wasn't a normal grieving process in a way.

Mother was very angry. I never quite understood why, but she let a lot of her anger out on the Kjelland Foundation and those involved, and there was, yes, a very tense atmosphere when it came to talking about it. But she didn't ask me if I needed someone to talk to. And it was at that time that I began to understand in a way that father would never come back again. Because he had been traveling since I was little, so he always travelled away, then he always came back home. And he was, he was probably a bit of a dreamer too. He had his thoughts about things and said that in his next life he would live in a houseboat like that on some canal in, well, Belgium or wherever it was. So that, in a way, it was such a comfort to me. Because I thought that was what had happened, that he had somehow lost his memory or something, so he kind of lived that life, so therefore, well… But I just had to realize over time that it was, he was never going to come back, even though there was no grave. I never felt that the Aleksander Kielland accident was my story in a way, because it was a story my mother told. It was her story that was told, traumatically, and when she was in the hospital. This is described in some books too, and she saw the picture of my father and that he had to come up in these oval frames that she had taken out for the children's confirmation pictures. That story there, that was kind of what the story was about when she lost Leif. I was quite grown up before I told it as my story, as if I lost my father. And started to take ownership of that story and then, started to process that grief. And the first time I was at something related to, any commemorations or something like that, was at the unveiling of the memorial, and then I started to follow the Kjelland Foundation and this. But there has always been a lot of conflict in our family around that issue.

The first time I really talked to my oldest brother like that was when my grandmother died, and that was probably 10 years ago, no - is that so long ago. Hmm, yes - seven years ago maybe, six, seven. It was actually the first time that Øyvind and I actually sat down and talked together about what had happened and up to, how we had experienced it and so on. And I was almost 50 at the time. But it was only then that he realized that he and I actually didn't have the same

upbringing. So, but it's really, it's really sad that it turned out that we didn't get to talk about what we felt and how we were doing and. What we were thinking and so on. So, I haven't really been able to process it properly until now, before I started treatment a year and a half ago.

The memorial has become important. It's the closest I get to a grave. That's where his name is. I think it's a great memorial. Still, the place where I get closest to my father is out on Reve where we lived, right out by the sea. He was from a farm, he was to inherit the farm. But he gave up his rights less than a year before he died, actually. But he really loved the sea and built as close as he was allowed to build a house. And there, when I'm down there – that's where I can feel close to him. Because I know that's where his heart was. So. It's in a way, it's in a way the cemetery – because the sea is, well, a grave as good as any. I think today. But the memorial is, it has become an important, an important place. There is no rule, it is not that I have to be there on March 27. If we have other things or something like that, but I think it is nice to be there when I feel like it. That is it.

FOLLOW-UP:

Has the family (anyone in the family) had any follow-up after the accident?

No, nothing like that. Well, in the first few years, it was often on TV, every time there was something new about turning, not turning, demolition and all sorts of things like that. So it became a bit like that, felt over time and that people were like "oh, they'll never finish with that...", the accident and this. Then I think, No - it's been over 40 years, and we'll never finish. Because, because it's been very, at times it's been spoken a lot about in the news, and the media and stuff like that. But there's never been any concrete answers to things, or anyone who has actually taken responsibility for what happened. And I think that as long as it's like that, it will be an open wound. Because the questions will never be answered. And I can still, yes, I can still feel the anger in relation to that, in relation to a lot of bad work they did at that time, simply. And that they were very, very quick to conclude, and didn't want, didn't want to hear. And that there are those who have gotten away with never telling the truth, and who are now no longer alive. And who therefore cannot tell the truth, ever. It does its part to never get complete peace. And then you think, could it happen again? What would have happened? There are, many things have changed, I am absolutely sure that help and follow-up would be completely different today.

I have sought it out on my own. I have struggled through a lot and have been very rootless. It has really just been, I have just tried to keep my head above water really. Tried to think mostly about the children. I was diagnosed with complex PTSD, and that has clearly affected my children and, growing up with my trauma. There is no doubt about that. And, when I had the first, or second child, when I had number two. Then my mother found a new man, who was kind, and good. So, he became a grandfather. He became the children's grandfather; they grew up with him as a grandfather. He died to unfortunately, when the youngest was about 1.5 years old, but that is who they have known as their grandfather. And I think that since they lost him, it became such a great sadness that – I have not talked much about their biological grandfather to them. But it

didn't really dawn on me, since it was only a short time ago that I realised it myself – that I haven't told them much about what my father was like to me and such. So, they haven't really had anything or known him through anything other than their grandmother's story "when I lost Leif", that's what they also have, and then the pictures.

What do you think it means that it hasn't happened?

I think for my own part, I think it would have had a life changing impact, actually. I think I would have had a completely different life. I don't think I would have ended up not being able to work. I think we all would have been better off if we had gotten help then. And that's all and, well, we were so alone. It wasn't anything, we never got together with the others. Everyone kind of sat on their own, and at that time it was like that and so on that they thought they were protecting the children by stopping talking when the children came into the room. And that's how it was. It became silent and they didn't know what to say and stuff like that. And so nothing was said. There was no one, no aunts or uncles, neither on my mother's side, nor my father's side, who ever talked to me about my father being dead.

One of my aunts, I spoke to at one point. When I was like that, around 20, 21. It wasn't much about the accident, it was, we talked about, how I had actually been feeling mostly after we moved to Kristiansand then. Because she understood that I hadn't been feeling so well there. It was more about that, and the lack of follow-up from my mother and a little bit like that. But no one ever asked how I experienced losing my father, how I felt, what it was like, no. It wasn't. And I hope that would never happen today. So the accident has had a very big impact on how our lives turned out, and at least, now I speak for myself and how my life turned out. What direction it took. But I've landed on my feet now, but now I'm a grown-up. But it's been quite a tough road - it has. And I've never really coped with anything, like school and stuff. It didn't go that well, I've kind of tried things, but I've dropped out. Never managed to complete any education or anything like that. It's because I've struggled a lot mentally. I choose to believe that it has nothing to do with ability, but more with the circumstances that have made it that way. So, I, it has had a big impact on me, both with – well, financially in life, I've probably missed out on a few opportunities that I would have otherwise had, but that's how I think and reflect on it, but it's – I can't do anything about it. But yes, I'm sure that if we had gotten help, things would have been different. And it was also like that at the time, that people weren't supposed to interfere. And that's a shame.

I think both that if I had experienced a community, but also that I wouldn't have felt so alone, and so left out. I think that if I had, if we would have gotten help from a psychologist or gotten someone, someone to talk to, someone who would have talked to me. I had, I had a very bad conscience. Because I was angry when dad went out, because, well – actually, my dad wasn't meant to go out, because he had to stay home with the kids because mom was in the hospital, but if it had something to do with it, if someone was sick or, at least he was urgently needed on the platform. So we found out the day before he went out that he had to go out, it probably had something to do with it moving the platform or something like that. I had to go up to grandma

and grandpa then, because my middle brother he was at Sola then, because he had a work week and he was at the Heliport, at the helicopter site there and had a work week there, so he wasn't home. Therefor I had to go up to grandma and grandpa, and I didn't want to sleep there, I didn't like that. So when he left, I was a bit angry… I struggled with that, a bad conscience because I hadn't done what I used to do, because I used to always crawl into my father's lap and hug him, both when he came home and when he left. Because I was my father's girl. I was a real daddy's girl, or a father's girl. So when I was acting out when he left that night, or handed myself over to grandma and grandpa to go out early the next day, that was the last time I saw him. Then he went out, and just a few hours later he was dead. So I kind of carried that with me. If only someone had talked to me about it, I think it would have changed a lot. But also at school, if the teachers had actually sat down and talked about what happened. I can't say how things would have turned out, but I would think that it would have had a big impact on me anyway. I don't know how much significance it had for my older brothers, but I think that the middle one, at least, has thought about it sometimes, but he also says that he talked to his friends.

IMPACT:

How do you think this has affected you?

Moving, that we moved. It was both good and bad in a way, bad because I didn't have any of my friends around me anymore, but then it was kind of good in a way to get a new start. But I couldn't move away from myself and my own feelings. And I became more and more depressed then. I have seen that in retrospect, or in retrospect, after I became an adult that I understood that I actually had a deep depression. And a lot of anger inside me. I didn't really know how to handle it. Mother was perhaps not so good at following up with me and was probably more concerned with herself. That also meant that, well, the new school that I went to then, in Kristiansand, I wasn't, well, they weren't informed about my background - so, and no one ever asked either. So I, I guess I was just perceived as a, a very rebellious girl with some major adjustment difficulties. Even though I made friends and had friends and stuff, I always had a feeling of loneliness inside me. Felt very alone, even when I was with others. Very rootless. There were a few, not so good episodes at home with mother's new husband. He was an alcoholic. So that also created a greater sense of insecurity at home.

We never talked about it in the family. I didn't talk to others either, or at least not about how I had felt, what feelings I had had and so on. But and because there was a lot of shame, I carried a lot of shame and so on. It was difficult, and all that anger was very difficult to talk about. But now I've learned that it's very common to have that anger, when you've experienced things like that. I think it's easier now than it was then. Because then I was both angry and at the same time ashamed that I was the way I was. Yes, because I wasn't kind. I did a lot of mischief, or, I guess I didn't do that much wrong to others. Mostly to myself really, I was restless, restless and rootless. I did a lot of strange things to try to find a sense of security. So, and - I was mostly stubborn, combative. I didn't talk about my feelings that way that much. They were more likely to be expressed in a lot of anger and so on. But, in recent years I've talked a lot, because when I first started talking about my feelings. Also I have a very good, steady husband. Who thinks it's

important to talk about it, so I've become better at talking about it now. Both talking about it and accepting the feelings I had. But it was, it was never – I can't remember that there was any such topic among friends or a group of friends or something like that, where you weren't supposed to talk about anything, you were just supposed to be tough.

No one ever brought us any death notices. I was sitting watching TV, I was sitting alone in my grandmother and grandfather's living room when the news first came on, at the end there was an extra broadcast that said there had been an accident. Aleksander Kjelland. And after that, everything - everything I found out, I found out through that screen there. I knew where he was. I knew it was my father's platform. He had his work there, he was a crane operator. That scrolling text that ran across the screen then, for many days afterwards. That was kind of what I had to deal with, where was his name? It was still under the missing person, and it always was. It never said that he was dead.

I never received any confirmation that he was dead. His name wasn't there, no one told me, we didn't have a memorial. Because there was - I learned afterwards that there were more people who chose to have a tombstone for it, or a memorial. But we had nothing. Mother didn't have anything. It wasn't anything. There was never anything like that. And I actually think that was the worst part. Because, for me, there was never any ending, it was just like an eternal wait in some way.

I was hoping they would find my father when they turned the platform over, I remember. But when they didn't find him, he wasn't there either, so that was it. If they had found him then, it would have been the end, there would have been confirmation that he was dead. I don't know, I had such hope inside me, so then it all went to shit. Then there was a wreath-laying ceremony afterwards, in Nedstrandsfjorden. I didn't know anything about that, I didn't find out until afterwards. Mother didn't say anything about it.

Have you tried to find out more by talking to the family, staying up to date on the research/memory bank Kielland?

I've read most of it and seen most of it. I guess I really started getting involved when the "Råolje" book was launched, the first one at Sola. That's when I kind of started talking to people, that was the first time I got to talk to other people who had lost their father. And there was one, so we were a group of people sitting there and had a lot of the same experiences and feelings. And it was very special to sit in one place and feel like part of something and not feel alone. That has meant a lot to me, with the Kielland network and being able to come together and talk. And, it's a network and it's kind of like a community and it has made a big impression to hear the stories of both those who were involved in rescuing, those who were involved in searching and those who survived. Because there are many who have strong stories. And it has helped me to have more ownership of the story in a way.

You get more and more answers. And that makes you make bigger demands on the government and – that they should actually take the responsibility that they had. And, yes. I feel that maybe that community and, and meeting everyone has made it so that I am no longer

just sitting on the sidelines and watching. But that I in some way will take up that fight, to simply get justice. And that is a bit good, because then you feel like you are doing something. As my father certainly had done, because he was – concerned that things should be proper and fair and right, so, he was – he wouldn’t give up on it. I know that. It makes it a bit like – no, we should not remain silent. Even though many people want us to remain silent, there are many who are very tired of hearing about it. Then I really just become more like – yes, we will be finished the day there is justice.

I'm tired of going and kind of hiding myself. Sitting alone and being, well... Yes, if there had been a network 40 years ago, I think it would have looked different today than it does now. I actually think so. There have been some meetings outside of gatherings, like cafes and stuff. So we have contact, we do. And that's just knowing who people are, it helps, that they are, that we are alike - yes, that there is a community, we know of each other now, we know each other's stories, and that's - it makes it better somehow. And I think there are more people who feel that, that it makes it better.

Meeting others and hearing their stories, and hearing a lot of them, they mirror many of the same feelings and what I've been going through for many years. It kind of gives legitimacy to my feelings.

EGIL REVE

Av Else M. Tungland

Jeg har ofte tenkt på hvordan det hadde vært å ha en far som voksen.

Det gikk lenge før jeg innså at han ikke kom tilbake, at han var borte. Jeg snakket med han i mange år etterpå. Spurte han om råd. Jeg tenkte alltid at han kom tilbake.

INTERVJU MED RUNE HODNE

Intervjuer: Tonje V. Hetlelid

PERSONALIA:
Rune Hodne, f. 1991.

BRUK OG GJENNOMFØRING:
Rune fikk forespørsel om å delta som informant i masterprosjektet gjennom sin mor Marianne, som selv deltar som informant. Jeg snakket med Rune på telefon og informerte om masterprosjektet som omhandler oppfølging og informasjon etter A. L. Kiellandulykken. Vi ble enige om å møtes hjemme hos han for intervju 17.10.24.

Intervjuet ble tatt opp med lydopptaker på telefon, og har blitt transkribert ved hjelp av Dropbox Ai verktøy og manuell redigering.

Godkjent for bruk i Minnebanken, 20. februar 2025.

BAKGRUNN:
Barnebarn til Leif Ø. Reve, sønn til Leifs datter Marianne Reve.

- *«Men den dagen der, ja, mitt inntrykk er at den familien rakna der, og puslebitene datt og det var ikke noe samhold, hver mann for sitt, ingen fikk hjelp, ingen ville snakke om det, ingen spurte hvordan de hadde det, det var ingen forståelse for at hverandre hadde det tøft, du måtte bare «get on with it»» (R. Hodne, 17.10.24).*

KIELLANDULYKKENS BETYDNING I FAMILIEN:

Hvilken betydning tror du Kiellandulykken har hatt i familien din? Hvordan har livet vært i familien med tanke på at din bestefar omkom?

For meg tror jeg ikke det har hatt så stor innvirkning, men jeg vet det har vært stor innvirkning på andre i familien. Det har det. Så kunne det sikkert, noen kunne nok taklet det bedre, men vet ikke, men for meg personlig har det ikke hatt stor betydning.

Vi har vel snakket litt om det, men ikke veldig mye. Men det var heller ikke sånn at vi ikke skulle snakke om det. Det var helt greit at vi kunne snakke om det. Aldri noe sånn spesielle datoer eller sånn som jeg kan huske. Men det er ikke helt meg å bry meg om sånne ting, så jeg har ikke, det er ikke helt, jeg bryr meg når jeg kommer på det så spør jeg og graver da. Det er mer sånn hulter til bulter, litt da og da. Mor og mormor har gått på minnesmarkeringen, i begynnelsen hvert fall

tror jeg. Men ikke i de seneste årene tror jeg. Mor var aleine tror jeg. Mormor er ikke i form, hun er gammal. Lever på lånt tid. Hun snakker litt om han, ikke så mye om ulykken, tror ikke hun vil snakke så mye om det som skjedde etterpå. Hun har ikke snakket om det.

Det gikk så hardt innpå mormor, hun klikket helt, og skammer seg i ettertid. Tror jeg, så hun vil ikke snakke om det, hun kan snakke om dagen det skjedde og at hun mistet mannen sin, og alt sånn, men hun vil ikke snakke om hvilke følger det hadde. Fælt sier hun bare. Det er ikke noe hun vil snakke om.

Mor snakker mer om det. Hun har alltid snakket om det, aldri vært redd for å snakke om det. Jeg tror jeg visste om det hele veien, men, jeg har visst det før jeg forstod hva det betydde. Mormor giftet seg på ny, så vi vokste opp med en bonusbestefar. Hadde hun vært alene, så hadde det kanskje, så stusser en mer på det, men vi tenkte ikke så mye mer på det. Vi hadde en bestefar. Bonusbestefar, kall det hva du vil, og han var jo der så lenge jeg kan huske. Så det var jo normalen da. Som sagt vi var klar over det, alltid, men selv om en får vite om det når en er tre år så hva betyr det. En forstår jo ingenting da. Jeg kan ikke huske nøyaktig når tid, men jeg kan huske at det går over til at du forstår at vi har vokst opp med bestefar og det har vært fint nå. Og alle ser ut til å ha det fint nå. Men det kan ikke nødvendigvis alltid ha vært sånn, for den dagen, ja, jeg kan ikke huske når, men jeg kan huske at en kommer inn på de tankene da. Jeg spurte vel mor, og hun har alltid svart etter beste evne. Jeg forstår jo at det var litt vanskelig for henne og ikke lett, men jeg har ikke inntrykk at det var, det var noe hun fikk til, selv om det var vanskelig, altså, det var ikke verre enn det.

Jeg har snakket med min onkel, Øyvind, han har jeg snakket en del med, men han er litt vanskelig å komme innpå. For han er jo, ja, jeg skal ikke fortelle om hvordan jeg har hatt det. Men det er helt klart at min mor og Øyvind har taklet det forskjellig. Forskjellige alder og forskjellige liv. Men de er forma til den de er i dag på grunn av det som skjedde den dagen der. Han er den eldste av søsknene, han hadde nok litt mer ansvar. Og hans måte, han, han snakker ikke. Så hvis du får han til å snakke så er det ganske tøft. Men han vil jo ikke innrømme at det har kostet noe som helst. Ikke sant. Men så klart det har det.

Jeg vet ikke om mor og brødrene snakket sammen, det kan godt hende altså. Uten at jeg, men som sagt jeg husker dårlig, men det er slettes ikke umulig at de har snakket sammen om det ved noen anledninger. Men jeg kan ikke minnes at det er noe de har snakket om rundt middagsbordet noen gang. Nei, jeg tror ikke de har snakket om det noen gang, de internt en gang, uten meg til stede.

Jeg tror jo det har påvirket mor en del, men i min oppvekst har jeg aldri følt det har vært noe galt. Jeg har hatt en trygg og god oppvekst, hvert fall jeg. Jeg har aldri følt noe har vært galt. Jeg var såpass gammal når jeg forstod at det har hatt konsekvenser. Så det er jo først da en kan tenke tilbake og tenke at det har kostet noe. Jeg har snakket med søsknene mine og om det, vi er ikke redde for å snakke sammen, jeg opplever at vi oppfatter tingene ganske likt.

Jeg tror nok mor skulle ønske hun hadde fortalt mer om han, morfar. Men om det er noen grunn for det. Nei jeg har vel inntrykk at, det er vel for at de ikke ville snakke om det da. Kanskje. Nei jeg vet ikke, jeg føler det alltid er snakt om. Hun har kanskje fortalt lite ja. Men kanskje det og var for det at når jeg vokste opp, det var en ny bestefar når jeg vokste opp. Gjort er gjort liksom. Kanskje naturlig at det blir sånn. Hun snakker mer nå, men jeg har kanskje blitt flinkere å spørre også. Eller kanskje er det en kombinasjon altså, for all del. Men det er jo stygt å si det, men når du er 12-13 år så er det ikke det du tenker på, du bryr deg ikke. Så vi modnes jo sammen kanskje. Så møtes vi på midten, jeg vet ikke, men jeg har ikke inntrykk av at det er et tema vi ikke skal snakke om.

Rett etterpå flyttet de til Kristiansand, eller ikke Øyvind. Han ble igjen. Hjemme. Alene. Han bodde fremdeles hjemme når de skulle flytte. Hjemme på Reve. Nei han ville ikke flytte, de flytta jo til Kristiansand, han hadde ingenting i Kristiansand å gjøre. Han var 17 da, og odelen på gården var vel skrevet fra, Leif altså, han skrev vel fra seg odelen på gården et halvår før han, ja, altså før Øyvind ble 18 da. Så det er jo flere ting. Men den dagen der, ja, mitt inntrykk er at den familien rakna der, og puslebitene datt og det var ikke noe samhold, hver mann for sitt, ingen fikk hjelp, ingen ville snakke om det, ingen spurte hvordan de hadde det, det var ingen forståelse for at hverandre hadde det tøft, du måtte bare «get on with it». Og det kosta de mye, alle ungene. Jeg har prøvd å spørre mormor hvorfor de flyttet mange ganger, men det vil hun ikke svare på. Det var nok hennes måte å komme videre på. Jeg tror ikke hun brydde seg om hvilke konsekvenser det hadde, der og da. Jeg tror hun bestemte ganske kjapt at hun skulle selge huset når det skjedde. Det føltes vel hvert fall ut for dem at det var ganske momentant og at alt ble snudd på hodet.

OPPFØLGING:

Har familien (noen i familien) hatt noen oppfølging i etterkant av ulykken?

Det kjenner ikke jeg til. Men så vidt meg bekjent, på generelt grunnlag var det generelt veldig dårlig var det ikke det, for alle involverte parter i den tiden. Så det kan godt være det kunne vært, men jeg kjenner ikke til at det har vært noe nei.

Mor har kjempet med et eller annet, gått i bresjen for å være med på, mener det var på grunn av det var dårlig oppfølging og at de ikke ble ivaretatt. Mulig det er det Kiellandnettverket. Mormor har aldri i verden tatt noe initiativ til privat oppfølging i etterkant heller, mor har kanskje, men jeg vet ikke.

Hva tror du det har betydd at det ikke har skjedd?

Jeg tror definitivt det ville gått bedre om de hadde fått oppfølging. Ikke nødvendigvis for alle, men for de fleste så ville det nok det.

For min familie, det er jo ikke til å stikke under en stein det, min familie den dagen der, på den siden er, den familien rakna jo, og den familien ble aldri det samme igjen. Det kunne nok vært

bedre i dag, men som sagt det har ikke gått utover meg, jeg har det bra jeg, men jeg ser jo det at på de andre så gjør det jo ikke det, de har hatt en tøff oppvekst og betalt prisen for det i senere tid. Helt klart. Mor var jo 12 vel, og kan se for meg selv at å miste faren sin, du mister faren din og du flytter vekk direkte etterpå, fra hjemgården, fra hjemplassen din, fra vennene dine, fra alt, til noe ukjent som du ikke vet om, med en mor som kunne vært en bedre mor. Hu var 12, Egil var 14-15, Øyvind var 17. Det påvirka de forskjellig, de løste det på forskjellig vis, de klarte seg på hver sin måte. Men det var ingen som hjalp dem med noe, de fikk ingen oppfølging, de måtte bare klare seg. Så opplever de det de opplever, så det er klart, det har kosta. Det er en søskengjeng som ikke sitter, altså, det er bedre i dag, men det var jo perioder de ikke hadde noe med hverandre, ikke sant, det er jo derfor. Hele familien rakna jo der, den dagen der. Det er forståelig, men klart at ting kunne vært bedre. Ingen tvil om det.

Jeg tror nok mormor ble kaldere etter ulykken. Jeg håper ikke sånn at hun har vært sånn hele livet. Jeg håper det var det som tok knekken på henne, hvis hun har vært så kald hele livet så tror jeg ikke noen hadde holdt ut å leve med henne noen gang. Mor forteller jo litt. Men mor har jo sin historie. Men hun kan ikke si hvorfor, mormor gjorde som hu gjorde, hun kan jo bare spekulere som jeg, men hun kjenner henne litt bedre, men det var vel hennes måte å takle det på vil jeg tro. Hun hadde jo en livsstil på den tiden som tilsa at hun måtte holde en fasade, fest og hæla i taket og sånn. Hun hadde jo butikk da. Leif hadde jo vært med å finansiere at de skulle begynne på denne butikken tror jeg. Butikken gikk godt også, mormor tjente godt med penger på denne tiden. Hun tjente penger i tiden etterpå også. Hun har brukt penger også. Ingenting igjen nå.

Jeg mistenker at ulykken gjorde mormor til den hun ble. Når jeg vokste opp hadde jeg en bestefar, som het Kjell. Han døde i 2001 og jeg var 10, men i løpet av de første ti årene så følte jeg at når jeg vokste opp var alt var normalt for sånn skulle det være. Mormor var ikke den samme da, som hun var etterpå. Så det virker som at hun har måttet ha en mann som kunne ramme henne inn på en måte.

Det burde vært noe, myndigheter som, noen som, jeg vet ikke hva. Det burde vært oppmuntra til å samles og bearbeide sorgen sammen. For det var ikke sånn at det var bare mormor som mistet mannen sin, min mor mistet faren sin, min onkel mistet faren sin, og han andre onkelen min mistet faren sin, men det måtte de deale med hver for seg. Og det er ikke en god løsning tror jeg. For alle mistet noe den dagen. Så det kunne de bearbeidet sammen, hatt en større forståelse for hverandre, faktisk funnet noen som har det like vondt egentlig. Så vil jeg tro, det er spekulasjoner, men jeg tror det hadde hatt noen, det er ikke alltid så mye som skal til, men jeg tror det hadde hjulpet mye. Jeg tror det er helt feil å sette lokk på det og late som det aldri har skjedd og bare gå videre.

Jeg tror Kiellandnettverket har hatt en betydning for mor. Jeg har ikke snakket med henne om det, men det sier jo kanskje mer om meg. Jeg vet det har hatt en betydning, hun bryr seg, hun synes det er kjekt og er interessert. Selvfølgelig er det kjekt for henne og å møte andre som har en historie å fortelle. Det er nok mye av den samme historien. Det kan godt være det har en

effekt, men en får aldri igjen de årene som gikk. Så det er jo for sent, men at det kan ha en effekt nå ja. Ikke like god, for det meste er jo, men det har nok noe effekt ja.

PÅVIRKNING:

Hvordan tror du dette har påvirket deg?

Jeg synes det er så teit å grave seg ned, sånn som, sånn som de som ikke vil snakke om det, det er jo sånn du opplever, de som ikke vil snakke om det i 20 år, ikke seg imellom en gang, hvor barnslig er ikke det, hvorfor skal jeg være en sånn da? Det må jo gå an å snakke om det for det om de ikke tør å snakke om det. Det er så teit. Det er bare sånn jeg tenker, det er kanskje lett for meg å si, jeg er simpel og enkel. Det er så lenge siden, det kan ikke være farlig.

Jeg mistet jo en morfar som jeg aldri har kjent da. Men som jeg sier, det er når du vokser opp at du skjønner konsekvenser, du skjønner at morfar har vært et menneske så jeg stammer fra, så en lurer på hvordan han har vært. Men det er jo ikke før du er eldre at du lurer på sånt. Klart jeg har lurt på det, hvordan var han, hvem var han. Helt klart.

Jeg har ikke et godt forhold til mormor i dag, det er bare blitt sånn, eller egentlig er det et bevisst valg. Jeg har kontakt med henne, men det er vanskelig. Tror hun er blitt ganske alene med årene, det er tungt å være der.

Jeg valgte jo å jobbe i olja i 12 år. Det er flere faktorer på det, men en av faktorene er definitivt at Leif gjorde det, jeg kommer fra Leif og da kan jeg også gjøre det. Det er klart det har påvirket, det har vært en faktor det også som alt annet. Men det er jo en viss fare for at jeg hadde gjort det uansett. For i den tiden vi vokste opp så skulle alle ut i olja. For du tjente en million kroner og satt på ræven hele dagen, sant. Så det, men for meg personlig så tenkte jeg selvfølgelig på det ja. Jeg ville også se hva han har opplevd der ute, hvordan har det sett ut. Det var kjekt å få et innblikk i det på et vis. Men jeg kjente jo aldri mannen, har ikke et sånn forhold til det sånt sett, men jeg tenkte jo at jeg kan prøve å oppleve det han har opplevd. Se hvordan det ser ut.
Jeg tenkte at det kanskje ikke ville være så populært, men det får så være. Det er det jeg vil. Men altså, nei, jeg vet jo at mor, mor likte ikke, det er klart hun ikke gjorde det. Mormor vet jeg ikke. Men mor likte det ikke. Sjansen for at det skjer igjen er jo ikke stor, det er ganske trygt. Men, nei hun likte det ikke. Men jeg vurderte, jeg hadde aldri vurdert å ikke gjøre det med hensyn til det. Men jeg vet at hun, hun bet nok tenner første gangen da. Når jeg sa jeg var ferdig, da sukket hun og sa det var bra. Det minnes jeg.

Jeg reiste ut på flyterigg selv, og han var på flyterigg, og det jeg forstod etter hvert, jeg tenkte ikke på det når jeg reiste ut, men etter noen år tenkte jeg at en får jo, de kan si hva de vil og skrive hva de vil, og ha mye meninger om hvem, hva og hvordan det skjedde, men etter 12 år på flyterigg har du en litt større forståelse skal jeg si deg, for hvordan sånne ting kan skje. Uten at vi trenger å gå i detaljer på det. Det er ikke nødvendigvis så utrolig at det har skjedd, så vi kanskje skulle tro. Det er mange ting som er det samme som da, men det er mye som er bedre, skal ikke

ta det fra bransjen altså. Men det er bare flaks at det ikke har vært en til egentlig. Det er det. Og det blir ikke bedre heller - for det koster penger. Jeg har hatt 12 fine år, har møtt masse nydelige mennesker, mange gode kolleger, jeg ville ikke vært foruten de 12 årene, men jeg har aldri angret på at jeg sluttet. Skal aldri tilbake igjen.

Har du forsøkt å finne ut mer ved å snakke med familien, holde deg oppdatert på forskningen/minnebanken Kielland?

Jeg har jo sett alle dokumentarene og sånn. Jeg har sett det fordi jeg er interessert og ikke minst fordi jeg, etter så mange år så forstår du hvordan det fungerer. Så det er derfor jeg har sett det, for å se hvor mye de er inne på, sporet av det, hva som er rett og galt, de har noen gode poeng hvert fall i noen plasser. Noe som er helt galt og mener jeg. Jeg har ikke prøvd å finne ut så mye mer, minnebanken har jeg aldri hørt om.

Har bare snakket med andre om det ved tilfeldigheter. Egentlig ikke så mye. Har ikke hatt behov for det. Men hvis det kommer opp så. Har ikke snakket noe særlig med søsken om at jeg jobbet i Nordsjøen heller, tror ikke det er noe de har brydd seg om eller vært bekymret for. Det har jeg faktisk aldri tenkt på før. Så glade i meg er de nok ikke.

INTERVIEW WITH RUNE HODNE

Interviewer: Tonje V. Hetlelid.

PERSONAL INFORMATION:
Rune Hodne, born 1991.

USE AND IMPLEMENTATION:
Rune was asked to participate as an informant in the master's project through his mother Marianne, who is also participating as an informant. I spoke with Rune on the phone, and I informed him about the master project about follow up and information after the Kielland accident. We agreed to meet at his home for an interview on 17.10.24.

The interview was recorded with a telephone audio recorder, and has been transcribed using Dropbox Ai tools and manual editing.

Approved for use in memory bank, February 20, 2025.

BACKGROUND:
Grandson of Leif Ø. Reve, son of Leif's daughter Marianne Reve.

- *"But that day, yes, my impression is that that family fell apart, and the pieces of the puzzle fell and there was no unity, every man for himself, no one got help, no one wanted to talk about it, no one asked how they were doing, there was no understanding that each other was having a tough time, you just had to " get along " on with it"" (R. Hodne , 17.10.24).*

THE SIGNIFICANCE OF THE KIELLAND ACCIDENT IN THE FAMILY:

What impact do you think the Kielland accident has had on your family? How has life been in the family considering that your grandfather died?

For me, I don't think it has had that much of an impact, but I know it has had a big impact on others in the family. It has. So it could certainly, some people could probably handle it better, but I don't know, but for me personally it hasn't had a big impact.

We've talked about it a little, but not very much. But it wasn't like we weren't supposed to talk about it either. It was perfectly fine that we could talk about it. Never any special dates or anything like that that I can remember. But it's not really me to care about things like that, so I don't, it's not really, I care when I think about it and I ask and dig then. It's more like bumps and

bumps, a little now and then. Mother and grandmother have gone to the memorial service, at least in the beginning I think. But not in recent years I think. Mother was alone I think. Grandma is not in shape, she's old. Living on borrowed time. She talks a little about him, not so much about the accident, I don't think she wants to talk so much about what happened afterwards. She hasn't talked about it.

It hit grandma so hard, she was completely devastated, and she's ashamed afterwards. I think she doesn't want to talk about it, she can talk about the day it happened and that she lost her husband, and all that, but she doesn't want to talk about the consequences. She just says it's awful. It's not something she wants to talk about.

Mom talks about it more. She's always talked about it, never been afraid to talk about it. I think I knew about it all along, but, I knew it before I understood what it meant.

Grandma remarried, so we grew up with a bonus grandfather. If she had been alone, then maybe it would have been, then you would think about it more, but we didn't think much more about it. We had a grandfather. Bonus grandfather, call it what you want, and he was there for as long as I can remember. So that was the norm then. As I said, we were always aware of it, but even if you find out about it when you're three years old, what does it mean? You don't understand anything then. I can't remember exactly when, but I can remember that it transitions to you understanding that we've grown up with grandfather and it's been great now. And everyone seems to be having a great time now. But it can't necessarily have always been like that, because that day, well, I can't remember when, but I can remember that those thoughts come to mind then. I guess I asked mom, and she always answered to the best of her ability. I understand that it was a bit difficult for her and not easy, but I don't have the impression that it was, it was something she managed to do, even though it was difficult, well, it wasn't worse than that.

I've talked to my uncle, Øyvind, I've talked to him a lot, but he's a bit difficult to get through to. Because he's, well, I'm not going to tell you how I've been. But it's clear that my mother and Øyvind have dealt with it differently. Different ages and different lives. But they're shaped into who they are today because of what happened that day. He's the oldest of the siblings, he probably had a bit more responsibility. And his way, he, he doesn't talk. So if you get him to talk, it's pretty tough. But he won't admit that it's cost him anything. Not true. But of course it has. I don't know if my mother and brothers talked to each other, it could very well be. Without me, but as I said I don't remember well, but it's not at all impossible that they talked about it on some occasions. But I can't remember it being something they ever talked about around the dinner table. No, I don't think they ever talked about it, they only talked about it once, without me present.

I think it has affected my mother in part, but growing up I have never felt that anything was wrong. I have had a safe and good upbringing, at least I did. I have never felt that anything was wrong. I was old enough when I understood that it had consequences. So it is only then that you

can look back and think that it has cost something. I have talked to my siblings about it, we are not afraid to talk to each other, I find that we perceive things quite similarly.

I think my mother probably wishes she had told me more about him, my grandfather. But is there any reason for that? No, I have the impression that it's probably because they didn't want to talk about it then. Maybe. No, I don't know, I feel like it's always talked about. She may have told me little, yes. But maybe that was because when I was growing up, there was a new grandfather when I was growing up. What's done is done, so to speak. Maybe it's natural that it's like that. She talks more now, but I've maybe gotten better at asking too. Or maybe it's a combination, by all means. But it's ugly to say it, but when you're 12-13 years old, that's not what you think about, you don't care. So maybe we mature together. Then we meet in the middle, I don't know, but I don't have the impression that it's a topic we shouldn't talk about. Shortly afterwards they moved to Kristiansand, or not Øyvind. He stayed behind. At home. Alone. He was still living at home when they were going to move. At home in Reve. No he didn't want to move, they moved to Kristiansand, he had nothing to do in Kristiansand. He was 17 then, and the farm was probably written off, Leif that is, he probably wrote off the farm six months before he, yes, before Øyvind turned 18 then. So there are several things. But that day, yes, my impression is that that family fell apart, and the pieces of the puzzle fell and there was no unity, every man for himself, no one got help, no one wanted to talk about it, no one asked how they were doing, there was no understanding that each other was having a tough time, you just had to " get on with it". And it cost them a lot, all the kids. I've tried to ask Grandma why they moved many times, but she won't answer. It was probably her way of getting on with things. I don't think she cared what the consequences were, then and there. I think she decided pretty quickly that she was going to sell the house when it happened. At least it felt to them that it was quite instantaneous and that everything was turned upside down.

FOLLOW-UP:

Has the family (anyone in the family) had any follow-up after the accident?

I don't know about that. But as far as I know, on a general basis it was generally very bad, wasn't it, for all parties involved at that time. So it could well have been, but I don't know that there has been any no.

Mother has struggled with something or other, taken the lead in being involved, believes it was because there was poor follow-up and that they were not being looked after. Possibly it is the Kielland network.

Grandma has never taken any initiative for private follow-up afterwards either, maybe mom has, but I don't know.

What do you think it means that it hasn't happened?

I definitely think things would have gone better if they had received follow-up. Not necessarily for everyone, but for most people it probably would have.

For my family, it's not something you can hide under a rock, my family that day, on that side, that family fell apart, and that family was never the same again. It could have been better today, but as I said it hasn't affected me, I'm fine, but I can see that it doesn't for the others, they've had a tough upbringing and paid the price for it later. Absolutely. Mother was 12, and I can imagine for myself that losing your father, you lose your father and you move away immediately afterwards, from your home farm, from your hometown, from your friends, from everything, to something unknown that you don't know about, with a mother who could have been a better mother. Hu was 12, Egil was 14-15, Øyvind was 17. It affected them differently, they solved it in different ways, they each managed in their own way. But there was no one to help them with anything, they didn't get any follow-up, they just had to manage. Then they experience what they experience, so it's clear that it has taken its toll. It's a bunch of siblings who don't get along, so it's better today, but there were periods when they didn't have anything to do with each other, right, that's why. The whole family fell apart there, that day. It's understandable, but of course things could have been better. No doubt about it.

I think grandma probably became colder after the accident. I hope she hasn't been like that her whole life. I hope that's what broke her, if she's been that cold her whole life I don't think anyone would have ever endured living with her. Mom tells a little bit. But mom has her story. But she can't say why, grandma did what she did, she can only speculate like me, but she knows her a little better, but I think that was her way of dealing with it. She had a lifestyle at the time that meant she had to keep up a facade, party and go crazy and stuff. She had a shop then. Leif had helped finance them starting this shop, I think. The shop did well too, grandma made a lot of money at that time. She made money in the time after too. She's spent money too. Nothing left now.

I suspect that the accident made my grandmother who she became. When I was growing up I had a grandfather named Kjell. He died in 2001 when I was 10, but during the first ten years I felt that when I was growing up everything was normal because that's how it was supposed to be. My grandmother wasn't the same then as she was afterwards. So it seems like she had to have a man who could frame her in a way.

There should have been something, authorities like, someone like, I don't know what. There should have been encouragement to come together and process the grief together. Because it wasn't like it was just my grandmother who lost her husband, my mother lost her father, my uncle lost his father, and my other uncle lost his father, but they had to deal with that separately. And I don't think that's a good solution. Because everyone lost something that day. So they could have processed it together, had a greater understanding for each other, actually found someone who was in the same pain as them. So I would think, it's speculation, but I think

someone would have, it doesn't always take that much, but I think it would have helped a lot. I think it's completely wrong to put a lid on it and pretend it never happened and just move on.
I think the Kjelland network has had an impact on my mother. I haven't talked to her about it, but maybe that says more about me. I know it has had an impact, she cares, she thinks it's fun and is interested. Of course it's fun for her to meet others who have a story to tell. It's probably a lot of the same story. It may well have an effect, but you never get back the years that went by. So it's too late, but it may have an effect now. Not as good, for the most part, but it probably has some effect.

IMPACT:

How do you think this has affected you?

I think it's so stupid to bury yourself, like, like those who don't want to talk about it, that's how you experience it, those who don't want to talk about it for 20 years, not even among themselves, how childish is that, why should I be like that? It must be possible to talk about it for that if they don't dare to talk about it. It's so stupid. That's just how I think, it's maybe easy for me to say, I'm simple and straightforward. It's been so long, it can't be dangerous.
I lost a grandfather that I never knew then. But as I say, it's when you grow up that you understand the consequences, you understand that grandfather was a human being like I come from, so you wonder what he was like. But it's not until you're older that you wonder about things like that. Of course I've wondered about it, what he was like, who he was. Absolutely.
I don't have a good relationship with my grandmother today, it's just that way, or is it actually a conscious choice? I have contact with her, but it's difficult. I think she's become quite lonely over the years, it's hard to be there.

I chose to work in the oil industry for 12 years. There are several factors behind that, but one of the factors is definitely that Leif did it, I come from Leif and then I can do it too. Of course it has influenced, it has been a factor like everything else. But there is a certain danger that I would have done it anyway. Because at the time we were growing up, everyone was going to go into the oil industry. Because you earned a million kroner and sat on your ass all day, right. So that, but for me personally, of course I thought about it. I also wanted to see what he has experienced out there, what it has been like. It was nice to get an insight into it in a way. But I never knew the man, I don't have that kind of relationship with it, but I thought that I could try to experience what he has experienced. See what it looks like.

I thought it might not be that popular, but it's okay. That's what I want. But, no, I know that mother, mother didn't like it, of course she didn't. I don't know about grandmother. But mother didn't like it. The chance of it happening again is not great, it's pretty safe. But, no, she didn't like it. But I considered, I had never considered not doing it because of that. But I know that she, she probably gritted her teeth the first time then. When I said I was done, she sighed and said it was good. I remember that.

I went out on a floating rig myself, and he was on a floating rig, and what I eventually understood, I didn't think about it when I went out, but after a few years I thought that you get, they can say whatever they want and write whatever they want, and have a lot of opinions about who, what and how it happened, but after 12 years on a floating rig you have a slightly greater understanding, I'll tell you, of how things like that can happen. Without us having to go into detail about it. It's not necessarily so incredible that it has happened, as we might think. There are many things that are the same as then, but there are many that are better, not to take that from the industry. But it's just luck that there hasn't been another one really. That's it. And it's not getting any better either - because it costs money. I've had 12 great years, have met lots of lovely people, many good colleagues, I wouldn't have been without those 12 years, but I've never regretted quitting. I'm never going back again.

Have you tried to find out more by talking to the family, staying up to date on the research/memory bank Kielland?

I've seen all the documentaries and stuff. I've seen it because I'm interested and not least because, after so many years, you understand how it works. So that's why I've seen it, to see how much they're into, the track of it, what's right and wrong, they have some good points at least in some places. Which is completely wrong and I think. I haven't tried to find out much more, I've never heard of the memory bank.

I've only talked to others about it by chance. Not really that much. Haven't had the need to. But if it comes up then. Haven't really talked to my siblings about me working in the North Sea either, I don't think it's something they've cared about or been worried about. I've actually never thought about it before. They're probably not that happy about me.

INTERVJU MED TIRIL APRIL HODNE REVE

Intervjuer: Tonje V. Hetlelid

PERSONALIA:
Tiril April Hodne Reve, f. 2000.

BRUK OG GJENNOMFØRING:
Tiril fikk forespørsel om å delta som informant i masterprosjektet gjennom sin mor Marianne, som selv deltar som informant. Jeg snakket med Tiril på telefon og informerte om masterprosjektet som omhandler oppfølging og informasjon etter A. L. Kiellandulykken. Vi ble enige om å møtes hjemme hos henne for intervju 15.10.24.

Intervjuet ble tatt opp med lydopptaker på telefon, og har blitt transkribert ved hjelp av Dropbox Ai verktøy og manuell redigering.

Godkjent til bruk i Minnebanken, 5. februar 2025.

BAKGRUNN:
Barnebarn til Leif Ø. Reve, datter til Leifs datter Marianne Reve.

- *«Hele tiden synes jeg det var skummelt, hver eneste gang det var en eller annen storm som gjorde at han ikke kunne komme hjem når han skulle komme hjem, så satt jeg sånn, og var kjempenervøs og begynte å svette i hendene og var sånn at nå må han komme hjem. For jeg hadde ikke lyst å gå gjennom det som mor gikk gjennom, selv om det var broren min og ikke faren min som var der ute.» (T.A.H.Reve, 15.10.24).*

KIELLANDULYKKENS BETYDNING I FAMILIEN:

Hvilken betydning tror du Kiellandulykken har hatt i familien din? Hvordan har livet vært i familien med tanke på at din bestefar omkom?

På min storfamilie tror jeg ikke det har hatt så stor betydning. Men på min kjernefamilie tror jeg mer det har hatt en betydning. Jeg tror nok mest sannsynlig så har det påvirket meg og mine biologiske søsken mer enn det vi tror. Så vet jeg at sant, det har påvirket mor masse masse, og mormor og for så vidt. Mine onkler på mor sin side har det nok og påvirket en del, uten at det blir liksom snakket om noe særlig. Det har så lenge jeg kan huske, opp til senere år som mor har blitt aktiv med dette her Kiellandopplegget og, så har det ikke blitt så mye snakket om rett og slett. Så det har liksom vert sånn diffust greier som jeg har visst at det har skjedd og min morfar

var en av dem som omkom, men mer har jeg ikke visst på en måte. Det eneste utenom det som jeg har visst er liksom det som har blitt fortalt på skolen, og det synes jeg er litt spesielt. Men jeg har jo fortsatt forstått at det har påvirket, hvert fall mor. Jeg tror nok og muligens at det har påvirket far min litt, men det er jo fordi at det har påvirket mor. Så når de da var sammen og han, de bryr seg jo fortsatt om hverandre sant – så jeg tror nok og at det ligger litt der og. At de kjenner litt på det.

Jeg husker, jeg husker ikke når det var. Men jeg husker at jeg var relativt liten. Og da begynte mor plutselig å tenne masse lys, hjemme. Og var sånn veldig rolig og gikk og tente masse lys. Og jeg forstod liksom ikke heilt hva som skjedde. For ja – hun pleide jo å tenne lys, men da var det liksom for det skulle være koselig. Men da var det liksom sånn at hun liksom mer målrettet og spesifikt gikk rundt og tente lys. Og da sa hun da at hun tente lys for Kielland ulykken. Så begynte hun å fortelle litt da, om at det var hennes far da, som omkom i den. Og det tror jeg var, så vidt jeg husker – en av de første gangene hun har snakket om det til meg. Hun har nok sikkert, altså det har nok sikkert blitt snakket om før og. Men da har jeg vært så liten at jeg har ikke forstått det. Så det husker jeg ganske godt, at hun begynte å tenne lys til Kiellandulykken. Og så har de jo vært mye mer snakk nå i det siste.

Siste to årene kanskje. Noe sånn, kanskje tre. Da har hun blitt mye mer aktiv, og har blitt med på ting og tang og, fått kontakt med folk som, både folk som var der, altså som overlevde, men og altså andre generasjon folk. Så da har hun jo begynt å snakke mye mer om dette plutselig, eh, og så har hun og lagt ganske mye tid og energi og krefter inn i og komme over det selv. Fordi at hun var så liten, når det skjedde og hun fikk ikke noe skikkelig oppfølging eller trøst eller omsorg eller noen ting etterpå. Så hun har jo jobbet kjempe mye i senere tid, det ser jeg jo, det har vi jo hørt, og hun har jo fortalt om det og sånn. Og da har jeg jo også sett hvordan mormor reagerer på dette, og det er ganske spesielt synes jeg. For hun lukker seg jo helt ned.

Jeg klarer ikke huske en eneste gang at mormor har nevnt Leif. Aldri kan jeg huske det. Og jeg, jeg har jo hatt altså bestefar – som mormor ble sammen med etterpå, hun var med ham når jeg var liten. Så det er jo han som har tatt den rollen som morfar hadde, eller skulle hatt. Så det er jo han som blir snakket om i ettertid, det er aldri Leif. Jeg tror ikke hun har lyst til å snakke om det. Og det kan jeg til en viss grad forstå, fordi det gjør nok vondt for henne og. Men hun takler det nok veldig dårlig, og har nok taklet det veldig dårlig fra starten av. Så det har nok ikke blitt helt bearbeidet hos henne heller, og det gjør nok at det blir veldig vanskelig for henne å snakke om. Ikke bare fordi det er emosjonelt vanskelig og snakke om, men fordi hun ikke har gjort seg opp skikkelige tanker om det. Fordi hun lar ikke seg selv kjenne på det. Jeg vet ikke, jeg har jo hatt lyst til å spørre henne om morfar. Om hvordan han var, men jeg har liksom aldri gjort det. Og nå fortiden har jeg heller ikke så fryktelig mye kontakt med mormor. Og jeg klarer heller ikke, jeg har heller ikke et bilde i hodet mitt av hvordan han var. I det hele tatt, og det synes jeg er veldig synd. Fordi jeg tror mor og har et ganske diffust bilde av han, fordi at det eneste hun sitter igjen med er jo noen sånn barndomsminner, og barndomstanker og sånn.

Jeg jo og fått vite i senere tid at det var aldri noen minnestund for Leif. Og det synes jeg jo er helt ekstremt trist, at det aldri var. Så jeg har jo tenkt ganske mye på mor i det siste, etter alt dette

her. For hun, altså for henne så kjennes det sikkert ut som hun går gjennom det en gang til. Eller har gått gjennom det en gang til, for nå har hun jo kommet litt utav det da. Så jeg kan nok se for meg at det muligens blir mer sånn typ, minnestundaktig på datoen fremover, en det det kanskje har vert. Og det synes jeg er kjempefint. Fordi jeg synes jo at vi skal tenke på han, og selv om jeg aldri fikk møtt han – så tenker jeg jo av og til på han. Tenker på om det er noen av oss som ligner på han, eller har noen av de personlighetstrekkene som han hadde for eksempel.

Jeg var der veldig mye, hos mormor. Jeg var, jeg var hele tiden oppe hos henne. Sov hos henne i helgene, og likte veldig godt å være hos henne. Vi satt og så på skal vi danse sammen, og, så jeg var der veldig mye når jeg var liten. Så begynte jeg å distansere meg mer og mer fra mormor. I starten var det ubevisst, så var det bevisst. Det er tungt å være der, vanskelig.

Vi har snakket mye om mormor, og altså søstera mi og broren min har og et vanskelig forhold til henne. Mor er jo hos mormor en del, men som oftest går vi flere sammen. Det er lettere da. Vi har liksom snakket litt innad i familien om ulykken og alt rundt. Så jeg har jo snakket med mine søsken om det, sånn sett. Men det har aldri blitt sånn at vi har satt oss ned og snakket om det. Det har mer vert sånn rundt middagsbordet, når det har kommet opp. Så har vi vært litt innom det, så har vi gått bort fra det igjen. Med mine onkler har jeg ikke snakket noen ting om det, jeg har ikke et sånn forhold til dem.

OPPFØLGING:

Har familien (noen i familien) hatt noen oppfølging i etterkant av ulykken?

Så vidt jeg har forstått, når det skjedde - Så fikk ikke noen av dem, altså hverken mor eller hennes brødre noen form for oppfølging. Jeg mener å huske at mor har sagt nå i senere tid at mormor fikk tilbud om å få oppfølging til barn og henne selv, men hun sa nei. Det kan være at det ikke stemmer, men så vidt jeg husker så var det det hun sa. Men, det er jo det. At du har, altså du sitter der i en situasjon hvor du har mistet mannen din, barna dine har mistet faren sin, det er ikke noe, altså de finner han ikke. Så det er ikke noen faktisk avslutning på det. Så det må jo være ekstremt tungt, for alle involverte. Så når de var små så mener på at de ikke fikk noen ting form for hjelp, tror kanskje det var en prest en eller annen gang som har snakket med dem. Men det var det. Senere tid så vet jeg jo at Mor har fått hjelp. Både fått hjelp til å bearbeide det, bearbeide alle følelsene som hun sitter med nå, og som hun ikke klarte bearbeide når hun var liten. Så vet jeg jo og at hun har godt komt inn i dette, Kiellandnettverket. Så det har nok hjulpet veldig veldig mye, på hvordan hun har taklet det. Men ingen av de andre har blitt involvert i det. Så hverken mine onkler eller mormor, og mormor synes jo ingenting om det. Og holde på med det nå, så mange år senere. Hun forstår liksom ikke hvorfor mor har lyst til å være en del av Kiellandnettverket. For det var jo så lenge siden nå. Så hun forstår ikke hvorfor det er relevant enda.

Hva tror du det har betydd at det ikke har skjedd?

Mormor har ikke helt forstått dette med at mor har gått til terapi, og har sagt at hun ikke fikk

noen hjelp eller støtte selv. Jeg tror det har vært vanskelig for mor og mormor å snakke sammen om dette etter så lang tid, for de har ikke snakket om det før. Jeg tror – jeg tror at ulykken gjorde det verre for mormor. Jeg tror nok at hun til en viss grad har vært litt tung alltid. Men jeg tror at etter ulykken så ble det verre, fordi hun bearbeidet det aldri. Og i stedet for å få den hjelpen hun trengte og få støtte og være en støtte, så lukket hun heller helt ned.

Men, det er nok for seint nå. For de fleste, tenker jeg. Jeg tror for de fleste som ikke fikk hjelp i starten så er det for seint nå, for noen så, som ønsker selv å få hjelp nå, så kommer det til å hjelpe. Sånn som mor, hun ønsket å få hjelp nå, siden hun ikke fikk det før. Og da hjelper det. Men hvis du ser på andre folk som ikke ser poenget i å få hjelp nå, siden det er så lenge siden – så kommer det ikke til å hjelpe. Men jeg synes det bør være en mulighet hvert fall, for at folk skal få hjelp nå, i dag.

Jeg tror nok at veldig mange som ikke fikk hjelp da, sitter igjen i dag med følelser som de ikke har bearbeidet, og de har ligget der og blitt vonde og stygge – og mest sannsynlig gjort at de kanskje har blitt litt bitre på en måte. Og det er sikkert mange av dem, som ikke har latt seg selv gå gjennom en sorgprosess, eller som ikke har fått hjelp, som sitter i dag og er en holdt på å si en verre versjon av seg selv. Og jeg tror nok at hvis de hadde vert åpne for å få hjelp, rett etter ulykken, og hvis tilbudet hadde vert der. Så tror jeg at de nok hadde hatt det litt lettere. Men jeg tror nok fortsatt at det, det hadde fortsatt vert en sorg der, den dag i dag. Men det hadde vert noe som de hadde klart. De hadde allerede vert gjennom det, de hadde vert ferdige med det, og så kan du heller sitte igjen med noen følelser som er sånn, de er vonde – men du takler dem. I stedet for at du sitter igjen med vonde følelser som du ikke vet hva du skal gjøre med.
Jeg tror at hvis barna hadde fått en skikkelig forklaring på hva som hadde skjedd, fått møte andre barn i samme situasjon, fått snakket med hverandre, men og snakket med voksne som vet hvordan de kan bearbeide følelsene sine. Og hvordan de best kan komme seg over det, så tror jeg at det hadde vært mye lettere for dem. Enn det det var. Det tror jeg, så jeg tror nok definitivt at hvis de hadde fått bedre hjelp til å forstå situasjonen bedre og få hjelp til å vite hvordan de skulle ha kommet seg over det psykiske – så hadde det hjulpet. I tillegg til, altså sikkert og sånn typ støtte hvor du, for di at, du har jo så mange familier der mennene forsvinner, og det på den tiden var det jo mennene som tok seg av familien og forsørget dem og hele pakken. Så når de plutselig da forsvinner, så er det jo ingen der til å forsørge, eller som kan forsørge. Så jeg tror jo og hvis det hadde vært en eller annen form for hjelp, av den typen.

PÅVIRKNING:

Hvordan tror du dette har påvirket deg?

Jeg har definitivt blitt påvirket av det. Fordi at hver gang jeg hører snakk om å jobbe i oljen, så får jeg klump i magen. Jeg synes – og det er jo, jeg vet jo at det kanskje er irrasjonelt å tenke sånn... Men det er liksom en eller annen sånn, innebygd frykt som ligger der om at – men tenk hvis det som skjedde da skjer nå… Så hvis, og det er jo spesielt da hvis jeg har noen som jeg bryr meg om,

som jobber på plattform, så er det skummelt. Han, min bror valgte jo å gjøre det. Og det synes jeg var skummelt, jeg forstod ikke hvorfor han skulle gjøre det. Jeg klarte ikke, i starten når han fortalte at han skulle ut å jobbe i oljen på plattform, så var jeg kjempeforvirra. Jeg forstod jo ikke hvorfor han ville det. Med den historien som er, som, og alle – altså alle kjenner ikke til historien, men jeg vil jo håpe og tro at de fleste kjenner til det. Men det blir liksom litt annerledes når du selv er i en familie som har mistet noen til ulykken, da kjenner du litt ekstra på det, jeg tror alle gjør det. Sånn, om de vet det eller ikke. Så jeg forstod liksom ikke helt hvorfor han skulle det, hva altså – jeg forstod ikke helt tankegangen hans, forstod ikke hvorfor han ikke var livredd. Han er jo 9år eldre enn meg. Jeg bare vet at jeg var forvirret og synes det var skummelt. Og jeg fortsatte og synes det var skummelt, så lenge han jobbet i oljen. Det er ikke så mange år siden han sluttet i oljen. Hele tiden synes jeg det var skummelt, hver eneste gang det var en eller annen storm som gjorde at han ikke kunne komme hjem når han skulle komme hjem, så satt jeg sånn, og var kjempenervøs og begynte å svette i hendene og var sånn at nå må han komme hjem. For jeg hadde ikke lyst å gå gjennom det som mor gikk gjennom, selv om det var broren min og ikke faren min. Så hadde det jo vert nærmeste familie, og det hadde jeg synes var skikkelig tøft hvis noe skulle skjedd. Så sånn har det hvert fall påvirket meg.

Jeg var bekymret for mor når min bror var ute. Jeg følte kanskje at min bror ikke tok i betraktning mor sine følelser når han gjorde det. Fordi at, og jeg klarer ikke huske spesifikt at mor viste noe til at hun var nervøs for det, eller synes det var skummelt eller noen ting. Men jeg husker at jeg satt og tenkte på at hun må jo kjenne på disse følelsene, for dette er sønnen hennes som går ut i oljen, på en plattform, og hun mistet sin far til det. Som jeg vet, var traumatisk for henne. Så jeg visste, selv om hun ikke sa det, at hun satt og syntes det var ekkelt og skummelt. Og jeg har aldri snakket med henne heller om det, jeg tror ikke jeg har fortalt noen om det faktisk. Jeg har bare gått og kjent på det selv. Jeg tror nok at grunnen til at jeg ikke har snakket med noen om det, er at det er jo til syvende og sist han som tar valget, jeg tror jeg tenkte at når det er et sånn valg så må han ha tenkt gjennom det, så jeg tror ikke det går å snakke han bort fra det. Så det er liksom ikke noen vits i å ta det opp, følte jeg. Altså – det ville jo ikke gjort noe uansett om jeg snakket med han om det, eller mor om det eller. Så tror jeg og at jeg var litt redd for at hvis jeg snakket med mor om det, så kom hun bare til å begynne å grine. Så jeg hadde ikke lyst til å gjøre henne mer vondt, en det som hun kanskje allerede satt og kjente på. Jeg følte nok kanskje at hvis jeg uttrykte at jeg syns det var skummelt, så ville kom hun til å synes det er enda mer skummelt. Spesielt når jeg er minstebarnet.

Når jeg skal snakke med mor om ting, så er det kanskje det at jeg må formulere i hodet mitt hvordan jeg skal si det. Så må jeg og forsikre meg om at hun er på et sted hvor hun klarer å svare meg. For jeg har jo visst at det har vert ting som mor har slitt med, både i relasjon til Kielland, men og bare generelt sett med sine brødre og sin familie, sin mor. Som har vert vanskelig. Det har jeg alltid forstått, selv om jeg kanskje ikke har visst at jeg har forstått det – så har jeg alltid forstått det. Det har vert perioder der forholdet hennes til enten en av sine brødre eller til mormor har vært mer anstrengt enn før eller senere. Så da har jeg kanskje valgt å ikke ta opp sånne ting i en periode hvor det er mer anstrengt. Fordi at jeg vet selv at når du sitter oppi en vanskelig situasjon så kan det være vanskelig å snakke om det. Men når du har bearbeidet det

litt bedre selv, så er det lettere å snakke om det. Og jeg visste og at hvis det var noe som var skikkelig galt, så ville hun sagt det.

Det er noe jeg gjør i alle situasjoner, med absolutt alle. Det har jeg gjort så lenge jeg kan huske. Hvis jeg sitter og kjenner på noe, så er det ikke alltid jeg sier det til folk generelt sett. Fordi at jeg har ikke lyst å bidra til at de skal sitte og kjenne på negative følelser, med mindre jeg vet at de takler det. Jeg tror nok at egentlig så kan jeg gjøre det, både med far, mor, og jeg kan gjøre det med søsteren min – og jeg kan gjøre det med alle tror jeg. Jeg tror bare at for en eller annen grunn så gjør jeg det ikke.

Jeg tror nok kanskje, at det er nok ikke så mye Kiellandulykken i seg selv som har påvirket meg. Det er nok virkningen det har hatt på folk rundt meg, som har påvirket meg. Altså virkningen det har hatt på mormor, og mor, morbror Egil og morbror Øyvind. Det er de ringvirkningene som har påvirket meg mest. Jeg tror nok at det som har påvirket meg mest er den der frykten, for oljeplattformer – mens alt annet er på grunn av folkene rundt egentlig. På hvordan det har påvirket dem, så har det påvirket meg.

Har du forsøkt å finne ut mer ved å snakke med familien, holde deg oppdatert på forskningen/minnebanken Kielland?

Jeg har nok ikke gjort det så mye som jeg skulle gjort det, utfra kor mye jeg faktisk har lyst til å vite mer om han. Men jeg har jo gjort det litt. Og det er sånn typ spurt mor om, hvis jeg ser et bilde av han. Så er jeg sånn – hvilken situasjon var dette for eksempel. Ikke at det er så fryktelig mange bilder av han, men av de der finnes. Så liker jeg jo å stille spørsmål om hvilken situasjon var dette, hvor og når var dette og sånt. Og mor har jo og nå i senere tid begynt mer å fortelle ting uoppfordret, det synes jeg er veldig gøy. For jeg tror og at jeg ikke har spurt henne så veldig mye om det, fordi jeg har visst at det er et sårt tema. Så har jeg nok og tenkt at hun vet ikke så mye selv heller, fordi hun var jo så liten. Og det er ikke så mange bilder av han, det er ikke så mye igjen etter han. Så jeg har liksom tenkt litt det at tenk hvis jeg stiller henne et spørsmål som hun også har tenkt på, som hun ikke har svar på. Det må jo gjøre vondt. Så sitte å lure på ting om sin egen far, og så ikke vite. Så kommer det noen andre og stiller det samme spørsmålet, så må du sitte der å være sånn «jeg vet ikke». Det er jo ikke så gøy. Det har nok bremset meg litt. Men jeg føler nok nå er det enklere å stille sånn type spørsmål, for jeg føler at nå, om mor har svaret eller ikke – så føler jeg at hun takler det bedre nå, enn det hun hadde gjort før. Så, jeg ser nok for meg at jeg kommer til å begynne å stille litt mer spørsmål fremover. Kanskje grave litt i mormor og.

Jeg tror nok det at jeg hadde en bestefar, han overtok jo den rollen som morfar skulle hatt. Og når den rollen var tatt så føltes det nok ikke like viktig ut å grave så mye i han andre holdt jeg på å si. Og hvert fall ikke når jeg var så liten. For da var det jo bestefar, det var mormor og bestefar. Og jeg kjente jo ikke noen mormor og morfar. Så, janei – det har nok vert mye av grunnen det. Og også i ettertid når jeg har tenkt på liksom mormor i sammenheng med noen andre, så har det alltid vert mormor sammen med bestefar, ikke mormor sammen med morfar. For det er jo han

jeg har kjent. Så det tenker nok jeg at begge mine søsken tenker likt, at det er mormor og bestefar, ikke mormor og morfar. For vi kjente ikke noen morfar. Og fordi han allerede var der, så var det liksom ikke noen grunn til å begynne å stille spørsmål med det heller. Men jeg tror nok hvis den rollen var tom, stod tom – så hadde det nok vært mer snakk.

Jeg tror at hvis mor kunne skrudd tiden tilbake igjen, så ville hun nok fortalt mer om han. Men det er jo lett å si nå. Men det var nok, jeg ser for meg at det ikke var noe hun snakket om fordi det var vondt og sårt. Men når er det jo ikke like vondt lenger, nå er det lettere. Og da er det jo lett å tenke at åh, jeg skulle snakket mer om han. Jeg håper jo at mormor og tenkte det, og mor skulle nok og ønske at hun tenkte det. Men jeg tror ikke hun selv tenker det. Jeg tror kanskje det er for vanskelig. At hun, at det er derfor det er så vondt. At det er så stort savn, og det ble ikke tatt tak i når det skjedde. Så det har bare blitt større og større. Så derfor går det jo ikke an å snakke om det nå, for det er for vondt.

Jeg har ikke sett dokumentaren eller sett i Minnebanken eller sånne ting. Det tror jeg er mest fordi at min, altså det jeg har lyst til å vite er om min morfar, ikke nødvendigvis om Kiellandulykken. Jeg vil ikke nødvendigvis vite om hva det egentlig var som skjedde. For det er jo bare tragisk. Så blir det litt sånn, det som har skjedd har skjedd. Jeg kan ikke gjøre noe med det. Jeg tror ikke at mine tanker rundt Kiellandulykken hadde endret seg så fryktelig mye hvis jeg hadde visst mer om hva det gikk i. Men mine tanker om min morfar hadde endret seg, utfra hva jeg hadde lært om han. Altså det er det jeg har lyst til å lære mer om.

Jeg har hatt litt undervisning om det en gang, husker ikke hvilket fag det var, men det var på ungdomsskolen. Lurer på om det var samfunnsfag, og hvor de da gikk kort gjennom ulykken. Og da husker jeg at læreren sendte meg et blikk, lurer på om han og hadde vert lærer for mor. Han sendte meg et blikk som gjorde at jeg tenkte «han vet at der var min morfar». Det var kun den timen, og kort om det. Så det var så vidt jeg husker den første skikkelige introduksjonen til Kiellandulykken.

INTERVIEW WITH TIRIL APRIL HODNE REVE

Interviewer: Tonje V. Hetlelid.

PERSONAL INFORMATION:
Tiril April Hodne Reve, b. 2000.
Sandnes.

USE AND IMPLEMENTATION:
Tiril was asked to participate as an informant in the master's project through her mother Marianne, who is also participating as an informant. I spoke with Tiril on the phone, and informed her about the master project about follow up and information after the Kielland accident. We agreed to meet at her home for the interview 15th of October 2024.

The interview was recorded with a telephone audio recorder, and has been transcribed using Dropbox Ai tools and manual editing.

Approved for use in the memory bank February 5, 2025.

BACKGROUND:
Granddaughter of Leif Ø. Reve, daughter of Leif's daughter Marianne Reve.

- *"I always thought it was scary, every time there was some storm that meant he couldn't come home when he was supposed to come home, I would sit like that, and I was really nervous and my hands would start to sweat and I was like, now he has to come home. Because I didn't want to go through what my mother went through, even though it was my brother and not my father who was out there."*

  (T.A.H. Reve, 15.10.24).

THE SIGNIFICANCE OF THE KIELLAND ACCIDENT IN THE FAMILY:

What impact do you think the Kielland accident has had on your family? How has life been in the family considering that your grandfather died?

I don't think it has had that much of an impact on my extended family. But I think it has had more of an impact on my core family. I think it has probably affected me and my biological siblings more than we think. I know that it's, it has affected my mother a lot , and my grandmother and so on. My uncles on my mother's side have probably been affected a lot, without it being talked about in particular. As long as I can remember, up until later years when

my mother became active with this Kielland network, it simply hasn't been talked about that much. So it's been kind of diffuse stuff like I've known that it happened and my grandfather was one of those who died, but I haven't known much more in a way. The only thing outside of that, that I've known is what I've been told at school, and I think that's a bit special. But I still understand that it has affected, at least my mother. I think it probably has affected my father a little, but that's because it has affected my mother. So when they were together and he, they still care about each other, right – so I think it's probably a little bit there. That they feel it a little bit.

I remember, I don't remember when it was. But I remember that I was relatively small. And then my mother suddenly started lighting lots of candles at home. And was very calm and went around lighting lots of candles. And I kind of didn't quite understand what was happening. Because yes – she used to light candles, but then it was kind of to make it cozy. But this time it was like she kind of went around lighting candles more purposefully and specifically. And then she said that she was lighting candles for the Kielland accident. Then she started telling a little bit about how it was her father who died there. And I think that was, as far as I remember – one of the first times she's talked about it to me. She's probably, I mean, it's probably been talked about before too. But then I was so little that I didn't understand it. I remember that quite well, that she started lighting candles for the Kielland accident. And then it’s been talked about a lot more lately.

The last two years maybe. Something like that, maybe three. Then she became much more active, and has joined in on things and got in touch with people who, both people who were there, who survived, but also second generation people. So then she suddenly started talking a lot more about this, uh , and then she has put quite a lot of time and energy and effort into getting over it herself. Because she was so little when it happened and she didn't get any proper follow-up or comfort or care or anything afterwards. So she has worked a lot lately, I see that, we have heard that, and she has told us about it and things like that. And then I have also seen how grandma reacts to this, and I think that it is quite special. Because she completely shuts herself down.

I can't remember a single time that my grandmother mentioned Leif. I can’t remember. And I, I've had a grandfather - who my grandmother got together with afterwards, she was with him when I was little. So he's the one who has taken on the role that my grandfather had, or should have had. So he's the one who is talked about afterwards, it's never Leif. I don't think she wants to talk about it. And I can understand that to a certain extent, because it probably hurts her too. But she probably handled it very badly and has probably handled it very badly from the start. So it probably hasn't been fully processed by her either, and that probably makes it very difficult for her to talk about it. Not only because it's emotionally difficult to talk about, but because she hasn't really thought about it. Because she doesn't let herself feel it. I don't know, I've wanted to ask her about my grandfather. About what he was like, but I've never done it. And now I don't have that much contact with my grandmother. And I can't, I don't have a picture in my head of what he was like. Not at all, and I think that's a real shame. Because I think my mother has a

pretty vague picture of him, because the only thing she's left with are some childhood memories and childhood thoughts and stuff.

I also found out recently that there was never a memorial service for Leif. And I think that's extremely sad, that there never was. So I've been thinking about my mother quite a lot lately, after all this. For her, well, for her it probably feels like she's going through it again. Or has gone through it again, because now she's come out of it a bit. So I can probably imagine that it will possibly be more like that, memorial service-like on the date in the future, than it might have been. And I think that's great. Because I think that we should think about him, and even though I never got to meet him - I still think about him. I think about whether there are any of us who are like him or have some of the personality traits that he had, for example.

I was there a lot, at my grandmother's. I was, I was up with her all the time. I slept at her house on the weekends, and I really enjoyed being with her. We sat and watched Are We Going to Dance Together, and so I was there a lot when I was little. Then I started to distance myself more and more from my grandmother. At first it was unconscious, then it was conscious. It's hard to be there, difficult.

We've talked a lot about grandma, and my sister and brother also have a difficult relationship with her. Mom spends a lot of time with grandma, but most of the time we go together. It's easier then.

We've kind of talked a little bit within the family about the accident and everything around it. So I've talked to my siblings about it, sort of. But it's never been like - we've sat down and talked about it. It's been more like that around the dinner table, when it's come up. Then we've visited it for a bit, then we've walked away from it again. I haven't talked about it with my uncles at all, I don't have that kind of relationship with them.

FOLLOW-UP:

Has the family (anyone in the family) had any follow-up after the accident?

As far as I understand, when it happened - So none of them, that is, neither mother nor her brothers, received any form of follow-up. I think I remember that mother has said recently that grandmother was offered follow-up for the children and herself, but she said no. It may not be true, but as far as I remember, that's what she said. But, that's it. That you have, that is, you are sitting there in a situation where you have lost your husband, your children have lost their father, that is nothing, that is, they can't find him. So there is no actual end to it. So it must be extremely difficult, for everyone involved. So when they were little, I mean they didn't get any form of help, I think maybe a priest spoke to them at some point. But that was it. Later on, I know that mother has received help. Both help to process it, to process all the feelings that she is having now, and that she couldn't process when she was little. Then I also know that she has really gotten into this, the Kielland network. So that has probably helped a lot, in how she has

dealt with it. But none of the others have been involved in it. So neither my uncles nor my grandmother, and my grandmother doesn't think anything of it. And to keep doing it now, so many years later. She kind of doesn't understand why my mother wants to be part of the Kielland network. Because it was such a long time ago now. She doesn't understand why it is still relevant.

What do you think it means that it hasn't happened?

Grandma hasn't quite understood this about mom going to therapy and has said that she didn't get any help or support herself. I think it's been difficult for mom and grandma to talk about this after so long, because they haven't talked about it before. I think - I think the accident made it worse for grandma. I think she's always been a bit heavy to a certain extent. But I think that after the accident it got worse, because she never processed it. And instead of getting the help she needed and getting support and being a support, she just shut down completely.

But, it's probably too late now. For most people, I think. I think for most people who didn't get help in the beginning, it's too late now, for some people who want to get help now, it will help. Like mother, she wanted to get help now, since she didn't get it before. And then it helps. But if you look at other people who don't see the point in getting help now, since it's been so long - it won't help. But I think there should be an opportunity at least, for people to get help now, today. I think that many people who didn't get help then are left with feelings that they haven't processed, and they've been there and become hurtful and ugly – and most likely made them maybe a little bitter in a way. And there are probably many of them, who haven't let themselves go through a grieving process, or who haven't gotten help, who are sitting there today and are a worse version of themselves. And I think that if they had been open to getting help, right after the accident, and if the offer had been there. Then I think they would have had a little easier time. But I still think that there, there would still have been grief there, to this day. But it would have been something that they had managed. They had already been through it, they would be finished with it, and then you can be left with some feelings that are like that, they are hurtful – but you deal with them. Instead of being left with hurtful feelings that you don't know what to do with.

I think that if the children had been given a proper explanation of what had happened, had been able to meet other children in the same situation, had been able to talk to each other, but also talked to adults who know how to process their feelings. And how best to get over it, then I think it would have been much easier for them. Than it was. I think so, so I definitely think that if they had been given better help to understand the situation better and get help to know how they should have gotten over the psychological thing – then it would have helped. In addition to, well, certainly and that kind of support where you, because you have so many families where the men disappear, and at that time it was the men who took care of the family and supported them and the whole package. So when they suddenly disappear, there is no one there to support them, or who can support them. So I think and if there had been some kind of help, of that kind.

IMPACT:

How do you think this has affected you?

I've definitely been affected by it. Because every time I hear talk about working in the oil, I get a lump in my stomach. I think – and it's, I know it's maybe irrational to think like that.. But there's kind of some kind of built-in fear that's there that – but imagine if what happened then happens now… So if, and it's especially if I have someone I care about who works on a platform, it's scary. He, my brother, chose to do it. And I think that was scary, I didn't understand why he would do it. I couldn't, at the beginning when he told me he was going out to work in the oil on a platform, I was really confused. I didn't understand why he wanted to. With the story that is, like, and everyone – well, not everyone knows the story, but I would hope and believe that most people know it. But it's kind of different when you're in a family that has lost someone to the accident, then you feel it a little extra, I think everyone does. Like, whether they know it or not. So I kind of didn't quite understand why he would, - I didn't quite understand his thinking, didn't understand why he wasn't terrified. He's 9 years older than me. I just know that I was confused and thought it was scary. And I continued to think it was scary, as long as he worked in the oil industry. It's not that many years since he quit the oil industry. I thought it was scary the whole time, every single time there was some storm that meant he couldn't come home when he was supposed to come home, I would sit like that, and I would be really nervous and start sweating in my hands and I was like, now he has to come home. Because I didn't want to go through what my mother went through, even though it was my brother and not my father. Then it would have been immediate family, and I would have thought that would have been really tough if something had happened. So that's how it has affected me, at least.

I was worried about my mother when my brother was out. I felt maybe my brother didn't take my mother's feelings into account when he did it. Because, and I can't remember specifically that my mother showed any signs of being nervous about it or finding it scary or anything. But I remember sitting there thinking that she must be feeling these feelings, because this is her son going out into the oil, on a platform, and she lost her father to it. Which I know was traumatic for her. So I knew, even though she didn't say it, that she was feeling it was uncomfortable and scary. And I've never talked to her about it either, I don't think I've actually told anyone about it. I've just been feeling it myself. I think the reason I haven't talked to anyone about it is that ultimately it's him who makes the choice, I think I thought that when it's a choice like that, he must have thought it through, so I don't think you can talk him out of it. So there's no point in bringing it up, I felt. Well – it wouldn't matter if I talked to him about it, or my mother about it or something. I also think I was a little afraid that if I talked to my mother about it, she would just start crying. So I didn't want to hurt her more than she was probably already feeling. I probably felt that if I expressed that I thought it was scary, she would think it was even scarier. Especially when I'm the youngest child.

When I talk to my mother about things, it's perhaps that I have to formulate in my head how I'm going to say it. Then I have to make sure that she's in a place where she's able to answer me.

Because I've known that there have been things that my mother has struggled with, both in relation to Kielland, but also just in general with her brothers and her family, her mother. That have been difficult. I've always understood that, even though I may not have known that I understood it – I've always understood it. There have been periods when her relationship with either one of her brothers or with her grandmother has been more strained than before or after. So then I may have chosen not to bring up such things during a period when it's more strained. Because I know for myself that when you're in a difficult situation it can be difficult to talk about it. But when you've processed it a little better yourself, it's easier to talk about it. And I also knew that if there was something that was really wrong, she would say it.

It's something I do in all situations, with absolutely everyone. I've done that for as long as I can remember. If I'm feeling something, I don't always tell people in general. Because I don't want to contribute to them feeling negative emotions unless I know they can handle it. I think I can actually do it, with my father, my mother, and I can do it with my sister – and I can do it with everyone, I think. I just think that for some reason I just don't.

I think maybe it's not so much the Kielland accident itself that has affected me. It's probably the effect it has had on the people around me that has affected me. So the effect it has had on my grandmother, and mother, uncle Egil and uncle Øyvind. It's those ripple effects that have affected me the most. I think what has affected me the most is that fear of oil platforms – while everything else is because of the people around me really. In terms of how it has affected them, it has affected me.

Have you tried to find out more by talking to the family, staying up to date on the research/memory bank Kielland?

I probably haven't done it as much as I should have, based on how much I actually want to know more about him. But I have done it a little. And that's kind of what I ask my mother about, if I see a picture of him. Then I'm like - what situation was this, for example. Not that there are so many pictures of him, but of the ones that do exist. So I like to ask questions about what situation this was, where and when this was and so on. And my mother has also recently started to tell me things more unprompted, which I think is really fun. Because I think I haven't asked her that much about it, because I've known that it's a sensitive topic. Then I've probably thought that she doesn't know that much herself either, because she was so little. And there aren't that many pictures of him, there's not that much left of him. So I've kind of thought a little bit that imagine if I ask her a question that she's also thought about, that she doesn't have an answer to. It must hurt. Then you sit there wondering about things about your own father, and then you don't know. Then someone else comes along and asks the same question, and you have to sit there and be like, "I don't know." It's not that fun. It's probably slowed me down a bit. But I feel like it's easier now to ask those kinds of questions, because I feel like now, whether my mother has the answer or not - I feel like she's handling it better now than she did before. So, I imagine I'll start asking a few more questions in the future. Maybe dig a little into my grandmother too.

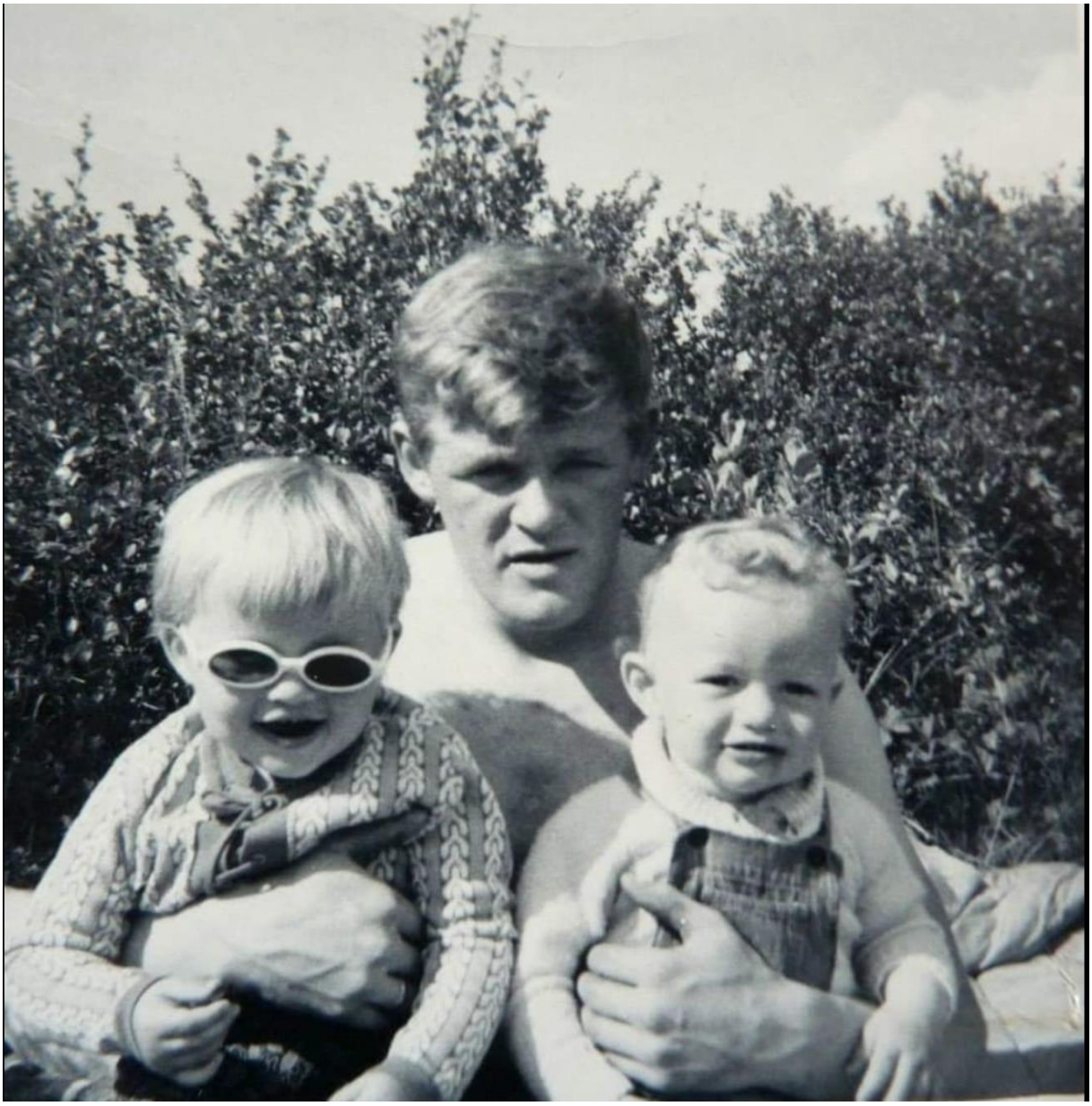
I think that since I had a grandfather, he took over the role that my grandfather should have had. And once that role was taken, it probably didn't feel as important to dig so much into the other guy so to speak. And at least not when I was so little. Because then it was grandfather, it was grandmother and grandfather. And I didn't know any other grandmother and grandfather. So, well – that's probably a lot of the reason. And also in retrospect when I've thought of grandmother in connection with someone else, it's always grandmother together with grandfather, not grandmother together with my biological grandfather. Because that's who I've known. I think that both my siblings think the same, that it's grandmother and grandfather, not grandmother and (biological) grandfather. Because we didn't know any other grandfather. And because he was already there, there was no reason to start asking questions about it either. But I think if that role was empty, stood empty – there would probably have been more talk.

I think that if my mother could turn back time, she would probably tell me more about him. But it's easy to say now. But it was enough, I imagine that it wasn't something she talked about because it was painful and hurtful. But since it doesn't hurt as much anymore, now it's easier. And then it's easy to think that oh, I should have talked more about him. I hope that grandma thought that, and mom probably wishes she thought that. But I don't think she thinks that herself. I think maybe it's too difficult. That she, that's why it hurts so much. That there's such a great loss, and it wasn't addressed when it happened. So it's just gotten bigger and bigger. So that's why it's impossible to talk about it now, because it hurts too much.

I haven't seen the documentary or looked in the memory bank or anything like that. I think that's mostly because my, what I want to know is about my grandfather, not necessarily about the Kielland accident. I don't necessarily want to know what actually happened. Because it's just tragic. So it's a bit like, what happened has happened. I can't do anything about it. I don't think my thoughts about the Kjelland accident would have changed that much if I had known more about what happened. But my thoughts about my grandfather would change, based on what I had learned about him. So that's what I want to learn more about.

I had a little lesson about it once, I don't remember what subject it was, but it was in middle school. I wonder if it was social studies, and where they briefly went through the accident. And then I remember the teacher giving me a look, I wonder if he had been my mother's teacher. He gave me a look that made me think "he knows my grandfather was there". It was only that lesson, and briefly about it. So that was as far as I remember the first proper introduction to the Kielland accident.

ETTERLATTE AV HANS HERBERT HANSEN (1947-1980) FRA ISLAND

Pabbi, ég og Halli bróðir. Þarna er ég 2ja ára og Halli 1 árs. Foto tilhører Gudny Hansen. Gjengitt med tillatelse.

HALGRÍMUR HANSEN

Halli bróðir (Hallgrímur Hansen) að hjálpa pabba (Hans Herbert Hansen) að bera svifflug búnaðinn upp á fjall. Svifflug = Hangglide- Foto tilhører Gudny Hansen. Gjengitt med tillatelse.

GUDNY HANSEN: KJÆRE DEG

Av Gudny Hansen

GJENNOMFØRING OG BRUK

Gudny Hansen holdt foredrag på Arendalsuka 2018, og har skrevet i avisen (Dagsavisen 15.1.218) om belastningen av å miste sin far Hans Herbert Hansen i ulykken. Samtykket i at notatet kan inngå i minnesamlingen om Alexander L. Kielland-ulykken og overleveres Norsk oljemuseum, Statsarkivet i Stavanger, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv for at ettertiden skal få del i dette. (E-post 14.01.2019)

ARENDALSUKA 2018

Hei,

Jeg er datter av omkomne Hans Herbert Hansen.

Jeg er eldst av 3 søsken og var kun 11 år gammel når jeg mistet faren min i Aleksander Kielland-ulykken. Pappa var kun 33 år gammel når han mistet livet. Mor og far hadde skilt seg og jeg hadde ofte fått lov til å være med pappa på jobb når han jobbet på Island. Før ulykken hadde jeg gledet meg masse å få lov til å reise alene og for første gang til Norge å besøke pappa. Den drømmen ble knust og jeg fikk aldri å se pappa igjen.

27. mars 1980 sto jeg i stuen hjemme på Akureyri og hørte på radioen at Alexander Kielland plattformen hadde veltet. 1 islending var savnet. Jeg tenkte med en gang at dette måtte være pappa. Mamma sto i kjøkkenet og hadde hørt nyhetene og kom med en gang fram i stua, helt stiv og tok rundt meg. Jeg husker at vi søsknene samt mor lå i sengen til mor og grein oss i søvn.

Jeg har ofte tenkt på i etterkant at vi fikk ingen hjelp/omsorg fra det offentlige at bearbeide sorgen, til å komme oss videre, og trodde egentlig at det kun gjaldt oss, da vi bodde på Island. 36 år senere når jeg kom i kontakt med Kielland-nettverket innså jeg at dette gjaldt alle etterlatte. Tidene har endret seg og heldigvis får familier hjelp i dag som ikke fantes den gangen.

Jeg klarer av og til å snakke om pappa uten å gråte og hadde trodd at etter så lang tid måtte jeg vel kunne å snakke om han og ulykken med en normal stemme.
Når Råolje bok 1 ble lansert på Solastranden i november 2016 var det første gang jeg møtte andre som hadde opplevd den samme smerten som jeg, folk som hadde jobbet med pappa og folk som var med å prøve å redde så mange liv som mulig i denne ulykken. Jeg bokstavelig begynte å grine når jeg kom inn og grein nesten hele veien. Dette var en veldig sterk opplevelse og kanskje et steg på veien i å bearbeide sorgen.

Siste 2 årene har Stavanger Aftenbladet skrevet en del om denne forferdelige ulykken i sammenheng med *Råolje*-bøkene som UiS ga ut. Folk som ikke har noen relasjoner med de

som ble rammet av ulykken mener at all den omtalen i det siste gjør vondt verre for de etterlatte. Jeg er ikke enig med de og tror at det er mange etterlatte som ønsker bedre svar.

Vi dør alle en gang, sånn er bare livet. Mormor døde av kreft og det var veldig vondt og sårt å miste henne men det var ikke noe uvisse rundt hennes død.

Jeg har lyst å gi beskjed …
... til de som tror at det er bedre å grave ned omtale om denne ulykken,
... til de som ikke ønsker at sannheten kommer opp og
... til de som ikke ønsker å finne ut av om alle «ryktene» stemmer
at det smerter at tro at du ikke vet hele sannheten.

Jeg vet at jeg er ikke alene om dette.

Jeg skrev «Åpent brev» som Rogalands Dagsavis publiserte tidligere i år. Meningen var ikke å skrive tekst til å få den publisert men til å få tankene mine rundt alt som jeg har hørt og lest de siste 2 årene ned.

Kjære deg,
Har du noen gang mistet noen som står deg nær?
Da vet du hvor mye det smerter og uansett hvor mye du prøver, så går smerten ikke vekk men du lærer etter hvert å leve med den. Jeg samt mange andre var kun barn når våre fedre omkom i Norges største industri ulykke når Aleksander Kielland kantret i mars 1980. I dag er det 37 år siden pappa forsvant i sjøen og aldri ble funnet. 37 år etter ulykken smerter det ennå ufattelig mye og det som kanskje smerter mest er at vite at etterforskningen for ulykkesårsaken var ufullstendig og det ser ut som at myndighetene ikke er interessert i å offentliggjøre den virkelige årsaken.

Det smerter å høre at hvis riggen hadde vært operert i forhold til manualen, hadde pappa og de 122 andre ikke mistet livet.
Det smerter å høre at ansatte om bord fikk ikke nok opplæring, at utstyret om bord hadde feil og ble ikke reparert.
Det smerter å høre at utstyr om bord ikke var sikret så de ansatte ble skadet eller drept før riggen kantret.
Det smerter å høre at pappa og de andre døde da sikkerhetsutstyret ikke virket.
Det smerter å høre hvordan de omkomne ble funnet, uten klær, uten kroppsdeler...
Det smerter å høre at Veritas aksepterte endringer i jobbprosedyrer som var imot manualen.
Det smerter å høre at de ansatte fikk trusler om å miste jobben hvis de snakket om feil bruk av plattformen.
Det smerter å høre at hverken Philips, Stavanger Drilling eller Veritas påtok seg ansvar for ulykken.

Det smerter å høre at Stavanger Drilling profitterte på ulykken.
Det smerter å høre hvor lite hjelp overlevende og pårørende fikk i ettertid av ulykken.
Det smerter å høre at mange viktige opplysninger om ulykken ble holdt skjult.
Det smerter å høre at ulykken kunne ha vært unngått.
Det smerter å høre at Norges omdømme i oljeindustrien var viktigere enn ulykke årsaken.
Det smerter å høre at et av verdens rikeste land med oljefondet som Aleksander Kielland bidro til, ikke ønsker å bruke penger på ny granskning.
Det smerter å høre at det er ikke vilje til å ære pappa og de andre 122 fedrene, sønnene, barnebarna, onklene som omkom med riktig ulykkesårsak.
Det smerter å høre at politikerne i landet nekter å gjenoppta granskningen for å få fram de virkelige årsakene til ulykken og bidra til at vi som står igjen uten våre kjære får fred i sjelen.

I januar var jeg med på seminar som Kielland-nettverket holdt med tema «Hva skjedde med Kielland?» Vitnemål fra mannskapet som jobbet på Alexander Kielland plattformen. Der kom fram mye interessant og dette seminaret gjorde meg ennå mer sikker på at ulykken kunne ha vært unngått og at mange viktige opplysninger ble holdt skjult.

Det smerter uendelig mye at 123 mann omkom fordi at jobbprosedyrer ble ikke fulgt, de hadde ikke god nok manual, de fikk ikke opplæring, de ble ikke hørt hvis noe var feil, instrumentene ble ikke reparert eller byttet ut.

Jeg tror alle vet – også regjeringen - at det har vært gjort feil, men ingen har lyst til å innrømme det og jeg synes det er veldig alvorlig. Om de ikke aksepterer granskning, kan de i det minste innrømme at det har blitt gjort en rekke feil. Det ser ut som det har vært gjort feil på mange forskjellige måter, det er Veritas, det er SD, politiet, granskningskommisjonen. Det er veldig rart at ingen må stå til ansvar. SD fikk millioner i erstatning, mens familier uten hovedforsørger fikk nesten ingen hjelp.

Gudny Hansen
Datter av Hans Herbert Hansen

AUDUR HANSEN: MEMORIES ABOUT MY FATHER

Av Audur Hansen, 25.01.2019.

Gudny, Audun, halgrímur Hansen, Island. Foto tilhører Gudny Hansen.

BRUK OG GJENNOMFØRING

Samtykket i at hennes skriv kan offentliggjøres og inngå i minnesamling om Alexander L. Kielland og overleveres Norsk oljemuseum, Statsarkivet i Stavanger, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv og bibliotek for at ettertiden får del i dette.

MEMORIES ABOUT MY FATHER HANS HERBERT HANSEN WHO DIED WHEN THE OIL PLATFORM ALEXANDER KIELLAND COLLAPSED IN THE NORTH SEA IN 1980

As a child and as an adult I have never known, from a first-hand experience, what having a father means. Sure I grew up seeing my friends having their fathers around and yes I got to know a couple of male figures in my home, but a father, that I didn't have. And for the most part I didn´t even miss it, what was there to miss – I had no idea what I was missing anyway.

That is until my own children were born, and I saw the relationship they had with their own father, a loving sincere relationship full of trust. It started the minute they were born, he held them and sat by their crib – held their hand when: they were taking their first steps, had their first accident, high fever, a rift with a friend. He was there when they felt lonely, when they experienced success or worries for the future, answering their questions patiently about how

to fix a broken scooter, how to tune a guitar, he shared his life experiences openly with them and told them stories about long gone relatives while going through old photo albums. And then, then I knew what a father was, and then I knew what I had missed. You see, I had just turned 7 years old when my father died (he died on the 31st of march and my birthday was on the 1st of march) and he had been working in Norway on the oil platform for some time by then, and as I lived in Iceland with my mother and my two older siblings, I didn t see much of him. Actually my memories of him are just glimpses, moments that leave the second I try to remember. First memory is not actually of him, but that of the voice recorded tapes he sent my siblings and me from Norway, plus the gifts I remember receiving from him: an orange colored school bag, a necklace and an umbrella. Second memory: I'm six years old at my grandmother's house, a man is ringing the doorbell, and my grandmother sends him away. I can hear that he is asking to see me, but my grandmother is resistant and turns him down. I run to the window and see a man standing still in front of the house and then walking away. Knowing this is my father I want to see him, but my grandmother is upset so I don´t mention it. By that age I guess I had already figured out that my mother´s family didn't appreciate my father much.

I later heard that shortly afterwards he went to Norway, and he never came back to ring the bell.

As an adult, there is always a part of me that is still that little girl by the window, hoping and waiting to see her father. Even though I am 45 years old today, there is still this persistent feeling that pops up out of nowhere as it seems, that my father might have survived the accident, that he didn´t die, that he was rescued suffering memory loss. That glimpse of hope that he might still be alive, and as if by accident I would meet him somewhere and we would know each other immediately. I know that this sounds insane, but see, his body was never found, his being just vanished, and we didn´t have any proof and never could bury him and say our goodbyes. So on Christmas morning when we go to visit our lost ones graves or in the spring when we go to the cemetery to plant flowers for the summer, we have no place to go. Because he isn t there, he isn t anywhere to be found.

Or well yes he is very likely somewhere to be found. He was most likely resting in his cabin at the time of the accident, maybe he was sleeping, I don t know. But wherever he was, that was to become his grave, be it his cabin, a hallway, a common room...inside the Alexander Kielland is probably where the remains of my father are. And I cannot understand how, when the platform was dragged to land to be investigated in the year 1983, the remains of the people that died inside it where not collected, analysed and handed to their families. It makes me so sorrowful thinking that someone made the decision not to bother handing the last earthly remains of the loved ones to the grieving families. And it makes me angry; you know these are somebodies sons and brothers, somebodies fathers.

When my father died, I didn't understand what had happened. I was young and gullible and thought the weather was responsible, and you can't blame the nature, it's just something

uncontrollable. And at the time, I didn't have the wits to investigate, to make up my own opinion about what had really happened. For this event was the single biggest catastrophe in my life, and it changed me, it changed my brother and it changed my sister, for good. And to try and to make sense of it and not to dwell on the painful feelings, I started thinking, well maybe it was just my father´s time to die, maybe his life wasn´t supposed to be longer than 33 years. Today I get really angry thinking about this, and the uselessness of his death: his time wasn t up, somebody decided he, and the other men on board where disposable. That they were worth taking risks with, that financial benefits of few was more important than the lives of many, and that, that is the real reason my father died.

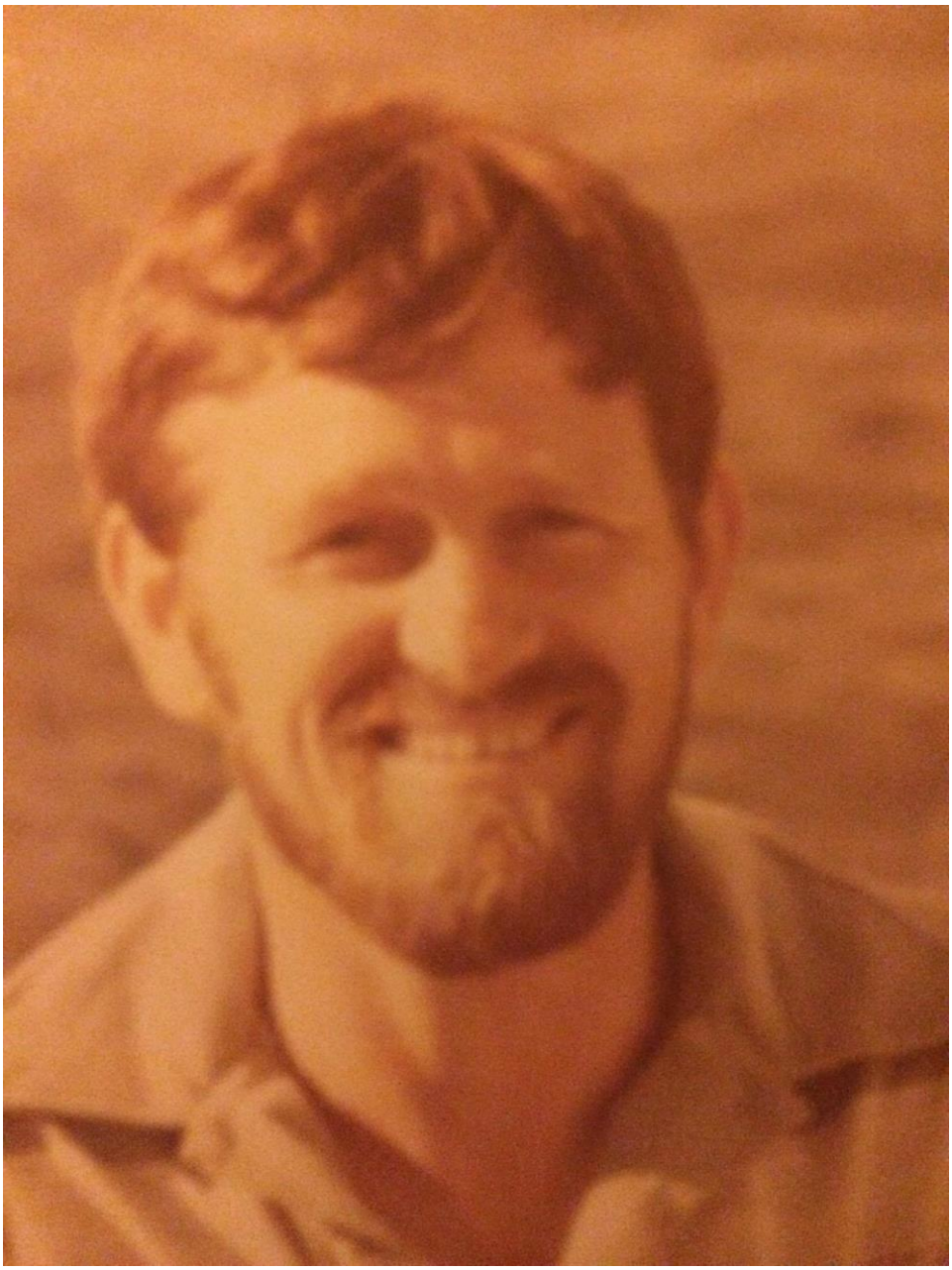
Today, all of this is known, and even after decades of covering up, the truth still manages to emerge, claiming the justice for those men that met their unnecessary deaths on that night. However nobody wants to take responsibility, stand up and just say: We see that wrong was done, because of that innocent people died, we want to provide you and your families with all the information needed to start coming to terms with what happened, and we will make the responsible ones accountable. We will make sure this never happens again.

This is all I want to hear, but instead there is silence, absolution of all responsibility, a void, and you know that is why we are still here, stuck on the 31st of march 1980, and we can´t move forward. Because wrong was done and the wrong hasn t been undone.

I only speak as one daughter of one man on Alexander Kielland, even though I can feel the devastating heartache of every single person who lost a loved one that night. But from me, from just a 7-year-old girl at the time, there are today 4 other persons who, before they were born lost their grandfather. Children who never got to take their first steps or fall asleep in the arms of a loving grandfather, nor can they ask him about memories of old family albums or how it is to fly a kite, they can´t even take flowers to his non existing grave.

There is a feeling, a feeling of heaviness so thick that sits on your chest and no matter how deep you try to breath the heaviness doesn't go away, from your throat down to your stomach, as if something is sitting on you, just giving you enough breathing space to survive, but not to live. That for me is my loss, that for me is my sorrow, and that for me is not having a father!

FAMILIEN HASLUND FRA RÆVESAND PÅ TROMØYA MED SØSTER, VENNER, NABOER OG VERGE

Fredrik Haslund (1939-1980). Foto tilhører Merete Haslund. Gjengitt med tillatelse.

BERIT SYNNØVE HASLUND

PERSONALIA

F: 1941

Enke etter Fredrik Haslund.

GJENNOMFØRING OG BRUK

Det ble gjennomført en felles samtale, på Sola strandhotell, 3. juni 2016 med

Merete Haslund, Berit Synnøve Haslund og Wenche Skadberg.

i tillegg til at vi også hadde en felles samtale med Kian Reme. Det er utarbeidet et fellesnotat fra telefonsamtale og samtale på Sola strandhotell som er sendt til gjennomlesing og korrigering hvor Merete tar ansvar for å involvere sin tante og mor.

Det bes om samtykke til å kunne bruke notatet som et grunnlagsdokument i fremstillinger av Alexander L Kielland-ulykken herunder fotofortelling, essays og polyfoni som er en sammenstilling av ulike utsagn fra ulike personer.

Samtykke til at notat fra samtalen kan offentliggjøres og inngå i minnesamling om Alexander L. Kielland-ulykken som overleveres Norsk oljemuseum, Statsarkivet i Stavanger, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv og bibliotek for at ettertiden kan få del i dette. (Telefon 26.01.2019)

KOMMENTAR

Husker lite fra de dagene det skjedde, vi skulle ha konfirmasjon, jeg måtte tenke på det. Merete husker hva som skjedde.

Det kan være tøft å ikke vite, men verre å ikke vite. Ønsker å vite hva som skjedde.

MERETE HASLUND

Av Marie Smith-Solbakken

PERSONALIA

f. 1967

meretehaslund@gmail.com

BAKGRUNN

Rævesand på Tromøya utenfor Arendal
Datter av maskinist Fredrik Haslund (40 år) og Berit Synnøve Haslund
Lærer
Leder i Kirkens bymisjon

GJENNOMFØRING OG BRUK

Merete Haslund ble kontaktet via Facebook 28.mars 2016 etter å ha kommentert ulykken på NOG sin side. Det be gjennomført telefonsamtale den 27.mai 2016 og tatt notat fra samtalen. Det ble gjort avtale om et personlig møte på Sola strandhotell fredag 3. Juni.2016. På Sola Strand Hotel møtte Merete Haslund sammen med sin faster Wenche Skadberg f.1944 og mor Berit Synnøve Haslund 1941. Det ble gjennomført en felles samtale, i tillegg til at vi også hadde en felles samtale med Kian Reme.

Det er utarbeidet et fellesnotat fra telefonsamtale og samtale på Sola Strand Hotell som er sendt til gjennomlesing og korrigering hvor Merete tar ansvar for å involvere sin tante og mor. Korrigert notat mottatt 8. juli 2016. Korreksjoner innarbeidet

Samtykket i å kunne bruke notatet som et grunnlagsdokument i fremstillinger av Alexander L Kielland-ulykken herunder fotofortelling, essays og polyfoni som er en sammenstilling av ulike utsagn fra ulike personer. (E-post 08.07.2016).

Samtykket til at notat fra samtalene offentliggjøres og inngår i minnesamling om Alexander L. Kielland-ulykken og overleveres Norsk oljemuseum, Statsarkivet i Stavanger, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv og bibliotek for at ettertiden får del i dette. (Telefon 26.01.2016).

MIN FAR

Vi kommer fra Rævesand på Tromøya, som er et av de eldste stedene på Tromøya, et sted som bærer preg av sjøfart. Min far hadde en lang karriere på sjøen før han omkom i Alexander L Kielland-ulykken. Han startet med å seile utenriks, så var vi hele familien i Trinidad i 3 år, deretter var han på boreriggen Håkon Magnus før begynte han på Ekofisk. Han var ansatt i Phillips. Det var hans første tur på Alexander L Kielland.

Egentlig skulle han ikke vært ut da plattformen veltet. Han hadde byttet med en kamerat for å være hjemme i konfirmasjonen til min eldste bror. Min far var en uredd person, han likte utfordringer. Han var aldri redd. Han var maskinist. Han skulle ha ansvar for sikkerhet.

Han var ikke klar over at plattformen var i så dårlig forfatning. Jeg tror ikke at han trodde at den ville gå rundt når den krenget.

AVSKJED

Før han reiste ut den siste gang, gikk vi opp en liten gressbakke og pratet sammen. Jeg holdt han i hånda. Vi hadde kjørt hen i en gull Opel, Opel kadett, for vi skulle hente tanten og onkel hans. Jeg stilte to spørsmål til min far mens vi gikk: «Pappa kan den plattformen du skal på kantre ?» Jeg var alltid litt redd når han skulle reise. Han var uredd, og forklarte så godt han kunne. Det er en plattform som ikke kan kantre, sa han, og forklarte at den har fem bein og den flyter. Han kom med flere tekniske detaljer.

Neste spørsmål var «Tror du på Gud?»" Han sa selvfølgelig gjør jeg det. Jeg og min yngste bror ga han 14 klemmer om kvelden før han reiste. Jeg våknet fem om morgenen da han skulle reise, stod opp og ga han en ekstra klem.

Da den kantret ble det spesielt, fordi vi hadde snakket så mye om det før han dro.

DE FØRSTE DAGENE MED HÅP, VENTING OG FORTVILELSE

Jeg satt og så på TV en helt alminnelig torsdag sammen med resten av familien. Kari Sørbø kom på skjermen og sa det. Jeg skjønte det med en gang. Dette her har ikke pappa klart, tenkte jeg. Minstebror spurte om dette er den plattformen pappa er på. Det ble stille i stuen, og han løp gråtende ned på rommet sitt.

NÅR DET KOM PÅ TV

De neste dagene visste vi ikke noe. Vi hadde akkurat fått telefon før min far reiste ut. Den grå skivetelefonen ble fokus de neste dagene. Den ble et symbol på venting, håp og fortvilelse. Når ringte den ?

Vi visste ikke noe før lørdag ettermiddag. I de dagene vi ventet, er det jeg husker best atmosfæren som var helt annerledes enn ellers. Det var spesielle dager. En spesiell rastløshet fulgte i de dagene vi ventet. Jeg synes jeg husker fra time til time.

STADFESTELSE

De ringte fra Stavanger. Han var ansatt i Phillips. Da reiste to av mine onkler til Stavanger, de var med på identifiseringen av min far.

Pappa ble identifisert på lørdag. Det ble bekreftet lørdag ettermiddag klokken tre. Da jeg kom hjem fikk vi beskjed. Vi var mange i huset. Det var min onkel som ga beskjeden. Bror til min mamma.

Jeg fikk ikke se han, ville se han. Det er jeg lei for. Jeg fikk beskrivelse av han at han hadde et skrubbsår i pannen.

Innerst inne visste jeg det, når Kari Sørbø meldte om ulykken på TV.

STOREBROR ER KONFIRMANT

3 - 4 uker etterpå hadde min bror konfirmasjon. Min far hadde byttet vakt for å være tilstede. Alle visste det. Han skulle ikke vært ute da.

MINSTEBROR ARE HASLUND

Min bror som er 4 år yngre enn meg, var 9 år da det skjedde og har problemer med å huske i detalj, han fikk en reaksjon da han selv ble pappa.

MIN MOR BERIT SYNNØVE HASLUND

Min mor måtte stålsette seg, hun fikk livet til å gå videre, samtidig som hun hadde sin egen sorg. Hun har hatt gode folk rundt seg. Mamma har en formidable styrke, hun hjalp oss tilbake til hverdagen, selv hvor svart det må ha vært rundt henne. Det er rart å tenke på hvordan hun klarte det. Vi ble loset gjennom sorgen på en sånn måte at vi klarte oss. Jeg ville ikke på overnatting, jeg ville ikke være borte, hun hjalp meg ut. Hun var sterk.

NÆRMILJØET VÅRT

Vi fikk ingen oppfølging fra selskapet pappa jobbet i. Støtten fikk vi fra nærmiljøet. Jeg har en fantastisk venninne, hun var fantastisk, i alle år, hun har vært en stor del av vår historie. Naboene på Tromøya stilte opp for oss. Ulykken er alltid et tema for oss hver gang vi møtes. Hun som venninne og jeg som pårørende. Det er noe vi bærer med oss hele livet. Det er fordelen med å komme fra en liten plass. Alle visste hva som var skjedd, og følte med oss.

Når vi kommer fra et lite miljø, er det ofte naboene som trør til. Det gjorde de for oss.

SKOLEN DEN GANG

Det ble ikke satt i gang tiltak. Lærerne var obs en stund. Så ble det normalisert. Det verste var

å ha om Oljenorge og se bilde av en plattform med beina i været i lærerboka. Jeg var sjenert og ble flau og følte at alle så på meg.

Når jeg ble spurt om hva din pappa gjorde, svarte jeg han jobber ikke med noe, ikke nå.

Erstatning

Vi fikk 50 tusen til hver av oss unger og mor fikk 200 tusen. Pappa hadde livspolise, og var forut for sin tid. Vi klarte oss greit økonomisk. Han hadde nok tenkt at vi skulle klare oss også uten han.

Vergen Bjørn Hansen

Bjørn Hansen var vår setteverge. Bjørn var en som mamma kunne rådføre seg med når det gjaldt barnas økonomi og andre ting som kunne være utfordrende. De var gode venner og naboer og møttes ved behov. Vi fikk erstatning på 50 000 som ble brukt til utdanning. Mamma var tydelig på at de pengene skulle brukes til skole.

Han sier til meg ofte når jeg møter han: «Jeg savner din far noe veldig. Alt var så enkelt for Fredrik. Uansett hva det var, alt var lett. Han var alltid positiv.» Da jeg fortalte at jeg skulle bli intervjuet sa han igjen at han savner han så, han klarte ikke å holde tårene tilbake. «Ha en fin tur Merete, sa han, og hils fra vergen.»

Snuing og senkning hva det betydde?

Bruker 3 år på å snu den, og tre uker, så pang er den senket. Hvorfor ?

Huske og glemme

Jeg husker alt klart, fra time til time, i den minste detalj. Alt husker jeg, som om alt var filmet. Mamma har glemt mye av det som skjedde. Vi snakket ikke så mye om det i oppveksten at vi mistet pappa, men vi snakker om det nå. Det er enkelte ting hun ikke husker. Jeg husker i detalj, og de rundt husker. Når jeg forteller så husker hun mer. Hun klarer å gjenkalle mer og mer.

Det er aldri en dag uten at tankene mine streifer innom min far. Hva tenkte han på da den gikk rundt og hva tenkte han når han lå der i sjøen. Du stiller så mange spørsmål. Jeg tror ikke han trodde at den kunne kantre.

MEG I OFFENTLIGHETEN

Jeg har ikke snakket offentlig om å det før for ett år siden. Å snakke om det offentlig gjorde noe med meg. Det tok lang tid før jeg turte å si ja. Jeg har fortalt om det å miste på en temakveld i Trefoldighetskirken i Arendal og kreftforeningen i Aust og Vest Agder. De ønsker å få historier om det å miste. Jeg hadde foredrag om Kielland-ulykken og det å miste.

Mamma var også med på det første foredraget i april 2015. Jeg holdt foredrag om ulykken og det å miste pappa. Mange av de menneskene som var der visste om oss. Mamma opplevde at mange av de som var der når jeg holdt foredraget, kom til henne og snakket med henne etterpå. Det det ga henne en styrke.

TIDEN ER INNE

Tiden er inne for å sette ord på det nå. Det kan snakkes om nå. Dette er historie og en del av velferdssamfunnet vårt, og prisen noen av oss har betalt for å oppnå det vi har fått til i landet vårt.

TAPET, SAVNET OG SORGEN

Det er mulig å gå videre, men du kan velge å bruke erfaringene til noe, eller gjemme det inni deg. Alle bærer på en sorg, eller får en sorg.

Jeg ble fort voksen. Jeg bestemte meg for å ta det med meg. Det var for tidlig for meg, mine brødre og min mor at vi mistet pappa. Men vi må ta det tapet med oss. Det har preget livet mitt siden jeg var 13 år. De sporene satte seg fast, og har hatt betydning for de valgene jeg gjorde og det livet jeg lever.

Mange kjenner bitterhet. Bitterhet kan ikke løse sorgen eller hva som skjedde. Minnene som jeg har etter min far vil være i mitt hjerte og mitt sinn for bestandig. Jeg vil leve med det. Jeg vil ikke skyve det bort. Jeg vil ha det. Vi vil alle oppleve at sorgen tar oss, vi må finne en måte å leve med det.

LÆRDOM

Å leve her og nu, ikke utsette å fortelle folk rundt deg hva de betyr for deg og ta øyeblikkene med har jeg lært. Det er ikke en klisje å gripe dagen. Det har festet seg veldig i meg fra jeg var 13.

KONSEKVENSER

Sikkerheten ble satt på dagsorden. Alle ble mer bevisst på det.

LÆRER

Som lærer kan jeg huske en gutt jeg møtte som satt alene ved bålet. Jeg satte meg ned med han og spurte hva det var. Han fortalte at han hadde mistet pappaen sin, og de var ofte ute i naturen og tente bål. Over bålet kom sorgen tilbake. Jeg fortalte om meg selv, og at jeg hadde mistet pappaen min, og vi fikk en fin samtale. Jeg fortalte at jeg hadde gjemt pappaen min i hjertet mitt, og sa at det måtte han også gjøre. Jeg skjønte han forstod, og litt etter var han med i leken med de andre.

Sola Strand Hotell, 3. juni 2016

Merete Haslund, Berit Synnøve Haslund og Wenche Skadberg var med på samtalen 3. Juni 2016.

Hans Inge Fagerviks sang til Merete om Pappa

Av Hans Inge Fagervik (2016)

Hans Inge Fagervik er mannen til Merete Haslund. Han har laget tekst og melodi til denne sangen, som er om Merete og hennes pappa Fredrik Haslund.

Pappa

Jeg har en hemmelig venn som bor oppe i himm´len
Jeg kan vinduet hans midt i stjernevrim´len
Jeg fikk en gave av ham før han reiste dit
Det har jeg gjemt her inne, inni hjertet mitt
Det er et modem som jeg kaller kjærlighet
Men ingen vet det, det var hemlighet

Pappa jeg savner deg så
Skulle ønske jeg var hos deg må
At du er borte er umulig å forstå
Pappa jeg savner deg

Jeg trekker aldri for gardin når jeg skal sove
For han vil se meg, derfor har jeg måtte love
Og når jeg vet det, har jeg det ganske greit
Selv om mange ting på dagen har vært leit
Og i drømmene så kobler jeg meg til
Og da snakker jeg med pappa som jeg vil

Pappa jeg savner deg så
Skulle ønske jeg var hos deg må
At du er borte er umulig å forstå
Pappa jeg savner deg

(Gjengitt med tillatelse fra Hans Inge Fagervik og Merete Haslund 26.01.2019)

ARE HASLUND

Av Marie Smith-Solbakken, 12. februar 2019.

PERSONALIA

f. 1971

are.haslund@gmail.com

Samtykket i at notat fra samtalene offentliggjøres og inngår i minnesamling om Alexander L. Kielland-ulykken og overleveres Norsk oljemuseum, Statsarkivet i Stavanger, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv og bibliotek for at ettertiden får del i dette. (E-post 13.02.2019)

BAKGRUNN

Rævesand på Tromøya utenfor Arendal
Sønn av Berit Synnøve og Fredrik Haslund (40 år) maskinist
Gått på skole på Tromøya, bodde hjemme i huset som min mor og far bygget, jobbet et par år, ingeniørskolen innen data.
Jobber nå som teamleder i software i en bedrift i Grimstad, Powel.
2 egne barn og 3 bonusbarn

BARNDOMSHJEMMET

Bodde en periode i Molde. Flyttet tilbake til Tromøya i 2015 og overtok barndomshjemmet. Litt spesiell reise og overta det. Det var et hus som min far var med å bygge. Vi har pusset opp en del og sett litt ånden fra før, og prøvd å videreføre det. Litt spesiell atmosfære, litt godt å ta videre det som engang ble startet da foreldrene mine bygde. Kontinuiteten.

BRUK GJENNOMFØRING

Kort samtale sommeren 2017 med Marie Smith-Solbakken og Hans-Jørgen Wallin Weihe. Oppfølgingssamtale 28. januar og 12. februar 2019.

Samtykket til at notat fra samtalene offentliggjøres og inngår i minnesamling om Alexander L. Kielland-ulykken og overleveres Norsk oljemuseum, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv og bibliotek for at ettertiden får del i dette.

HUSKER ULYKKEN VELDIG GODT

Var bare 8 ½ år, husker det ekstremt godt. Husker hvor vi satt i huset. Husker nyhetssendingen som kom. Vanligvis så vi ikke på nyheter, men vi samlet oss og så på ekstrasendingen. Skjønte med en gang at det var den riggen pappa var på. Spurte mamma, og i forfjamselsen sa hun nei, men jeg skjønte at det ikke var sånt, og sprang ned på rommet mitt og hylgrein. Hun

husker ikke selv hva hun svarte. Tror det var en forsvarsmekanisme fra hennes side, hun fikk jo også beskjeden først på TV.

Det er noen timer da som har brent seg fast. Mamma kom etter, og sa at det var den riggen som pappa var på som var gått rundt. Jeg ble med opp til søsknene mine. Prøvde å puste og gjøre det beste ut av det. Det blir et vakuum i en slik situasjon. Må prøve å finne ut av det på en god måte. Det finnes egentlig ikke en god måte. Det gikk noen dager før vi fikk vite utfallet.

Mamma har et sitat som sier alt: Det ille å vite, men verre å ikke vite. Det er oppsummert hvordan det var. Det er tøft.

VENTET

I den alderen jeg var, så går livet videre, man er 8 år. Man har ikke langtidstenking fremover. Det tok lang tid før jeg skjønte at ikke pappa kom tilbake. Jeg var sikker på at han kom tilbake. Helt sikker. Jeg bare ventet.

BEGRAVELSEN

Fikk velge om jeg ville gå i begravelsen, eller ikke. Jeg sa at jeg orket ikke. Skulle ønsket at jeg hadde vært med, at jeg ikke fikk lov å slippe. Jeg skulle nok ha vært der. Det handler om å avslutte. Har spurt meg selv om hva jeg hadde gjort? Jeg hadde vel gitt etter.

GRAVEN

Til tider er jeg på graven, men til tider ikke. Av og til er det noe jeg må fortelle. Da er jeg der. Jeg forteller pappa om kjærlighetslivet, at jeg skal bli pappa, at jeg ble ingeniør at jeg fikk eksamen på ingeniørskolen. Jeg forteller pappa om de situasjonene man ellers ville kontaktet foreldrene sine om. Da går jeg på graven og forteller han om hva som skjer. Hva han sier? Noen ganger føler jeg at han har gitt meg en klapp på skulderen. Jeg har nok mest lettet hjertet, og på den måten fått et svar. Jeg har følt en tilstedeværelse der.

BARNDOMHJEMMET

Det er spesielt nå når vi pusset opp huset. Kjenner på en god tilstedeværelse. Gode tanker. Ser på det paneltaket han satte opp i stua. Det var «strekktak» før. Min mor hadde kjørt en gardinstang gjennom det, og min søster en sko gjennom taket. Hun kom sikkert inn fra verandaen og skulle kjappe seg, sparket av seg skoa i en fart, så føyk den rett i taket.

Det er ikke alltid man ser det selv. Jeg skulle rive ned taket og legge gatt tak, men kom ikke i gang. Det er ikke meg. Jeg gjør ting når jeg bestemmer meg for å gjøre det. Men ikke da. Det taket kom aldri ned.

Samboer sa, det taket skal ikke ned. Det taket skal bli, det maler vi. Av og til trenger man noen som tar avgjørelsen. De små tingene, som følger en gjennom livet, er ofte de små hverdagsdryppene med mye historie. Sånt var det med taket. Hun sa, du er ikke klar til å trive det taket.

Mamma om sorgen og savnet

Jeg var veldig opptatt av at mamma ikke skulle se at jeg grein, for da grein hun og. Det var ingen som hjelp oss videre. Det var ingen som tok tak i det og pratet med oss. Vi burde vi sikkert ha hatt noen

Hun snakket ikke om det. Det var for tungt for henne. Noen ganger trenger man noen andre, Håper at det er bedre system i dag enn den gang.

Presten var på besøk Han hadde det hardest håndtrykket jeg noen gang har kjent. Han sa ”Dette var trist”. Det var det han sa. Utenom det, var det bare familien som var her med oss.

En mor som skal takle alt dette. Det er tungt. Takle at mannen forsvinner, og ikke kommer inn i livet igjen, og sitte der med tre unger, Lasse 14, Merete 13 og jeg 8 år.

Savnet Pappa

Vi snakket om han, men ikke om hvor vondt det var å miste han. Snakket ikke om hvordan vi savnet. Når man er 8 ½ er livet ganske enkelt, så går ting videre. Det kan vi bli lurt av. Jeg gikk alene med savnet. Pratet noe med Merete, men ble mest alene med tankene. Det blir tungt.

Det største savnet kom senere.

Reaksjonen kom da jeg fikk barn selv. Da jeg skjønte, at at pappa måtte ha skjønt der ute i havet, at her går det galt. Det tenkte jeg først på, når jeg fikk barn selv. Da tenkte jeg, hva tenkte pappa da? Da fikk jeg en veldig reaksjon. Det kom først da jeg ble pappa selv. Fikk hjelp til å stokke tanker. Godt å få litt hjelp.

Skolen

Hadde en flink lærer. Husker ikke hvor lenge jeg var borte fra skolen. Han snakket om det inni mellom. Det var ingen markering på skolen som jeg husker.

Gode Minner

Skjekta, jeg har elsket å være på sjøen, så lenge jeg kan huske. Min far hadde sjekte, en Polar 22, en plast-sjekte, klassisk sørlands-sjekte fra 70- tallet. Han sa aldri nei til en tur. Vi dro inn til Pollen i Arendal og kjøpte reker. Så dro vi tilbake. Jeg ser for meg rekene som lå og hoppet på motorkassen. Jeg drakk cola og pappa hadde en øl. Det er minner som står sterkt.

OM TAPET

Tenker mest på hva jeg har fått. Jeg har hatt en mamma som alltid var der. Vanskelig å vite hva man har tapt, når man ikke har hatt det.

Lære å fikse sykkelen, lære å gjøre guttetingene. Prøvde selv, eller ventet til storebror var hjemme. Måtte prøve å få hjelp hos andre. Har funnet ut av mye selv.

OM MEG

Påvirket meg til å bli mer åpen. Blir litt ertet for at jeg har lett for å ta til tårene. Man blir overfor egne barn bevisst på en annen måte. Man har ting på lån. Det skjer fort. Man må gjøre så godt man kan underveis. Tanken om pappa som ble borte har åpnet meg som person, jeg har blitt sånt at det gjør ikke noe om det renner en tåre eller to.

Må finne roen. Kan velge å gruble, eller innfinne seg med at det er trist det som har skjedd, men sånn er det. Man må videre på livet sitt.

De 123 som døde påvirket mange liv. Jeg vil prøve å minnes han med gode minner.

SAMFUNNSANSVAR

Det var andre tider i Nordsjøen i 1980 enn i dag. Det var ting som man ikke hadde tillatt i dag, men som var vanlig den gang. Det var andre tider, men ansvaret er noens. Selvfølgelig må man få alle fakta på bordet, alt som var, selv om det var i 1980. Riktig, at de som hadde ansvar, må stå ansvarlig.

Det er en rar følelse at Kielland kommer opp igjen. En god følelse. Skylder de som var der ute, å finne ut hva som hendte den kvelden.

WENCHE HASLUND SKADBERG FRA SOLA

PERSONALIA

F 1944
Søster til Fredrik Haslund

Samtykke til at notat fra samtalen kan offentliggjøres og inngå i minnesamling om Alexander L. Kielland-ulykken og overleveres Norsk oljemuseum og Nasjonalbiblioteket for at ettertiden får del i dette. Gjort noen korrigeringer 22.01.2019 (Messenger 14.01.2019, telefon 22.01.2019).

SISTE JEG MINNES

Han kom innom meg, før han reiste. Vi satt og drakk kaffe og koste oss. Jeg kjørte han til Forus og han sa «Wenche jeg er så glad i familien min og ungene». Det høres kanskje merkelig og klisjeaktig ut. Jeg fortalte Berit Synnøve det. Jeg husker hun stod på kjøkkenet da jeg sa det til henne. Hun husker ikke at jeg sa det.

STERKESTE MINNE

Det jeg husker best er helikopter trafikken som gikk i skytteltrafikk over her hele natta. Jeg hadde helikoptrene over meg hele tiden. Vi bor på Sola. Jeg spurte meg om er han der, lever han? Det var en skrekkelig opplevelse. De viste i fjernsynet at de bare ut lik fra helikopter. Er det han? Du stilte deg spørsmål. Du hadde ikke annet kommunikasjon enn fjernsynet. Vi hadde ikke telefon.

Jeg så det i fjernsynet – tilfeldigvis –. Vi var en vennegjeng som skulle til Tromøya dagen etterpå. Vi hadde kjøpt t-skjorter som vi skulle være like. Vi hadde kjøpt en masse med mat, men det ble ikke noe av det.

SJOKK OG SORG

Det kom en boble og la seg rundt meg, som jeg ikke kan forklare helt. Vi var nært knyttet til hverandre, jeg og min bror. Jeg var dag og natt i boblen, sov ikke. Tilslutt kom naboen bort til meg og sa ta av deg nattserken og kom deg ut. Jeg sa til henne takk for tilbudet, jeg vil sitte her alene.

Jeg fikk beskjed om at han var død gjennom naboen. Vi hadde ikke telefon. Den tiden er borte. Det er et svart hull. Det var noen som prøvde å få tak i meg for at jeg skulle identifisere han.

MOR OG FAR

De levde da. Far sørget seg i hjel. Han sultet seg til døde. Han døde 1982. Han sluttet å spise. Han ville ikke ta til seg mat.

MERETE HOLDER FOREDRAG OM DET Å MISTE

Var det noen som kunne si noe om det, så var det Merete.

OM ULYKKEN

Jeg har lurt i alle år på hva som skjedde.

Vi fikk det der monumentet utenfor i sjøen i mange år. Plattformen med beina i været. Ikke et godt syn.

LUKSUSENKENE

De ble rike, de fikk penger, de ble snakket om. Tenk deg, du har mistet mannen din, en sentral person i familien, og så blir du satt i bås som luksusenke (henvendt til Berit Synnøve). Flere snakket om disse enkene om alt de fikk og de store erstatningene de fikk.

FELLESSAMTALE MED VERGE BJØRN HANSEN OG THORA MARGRETHE HANSEN OG MERETE HASLUND

Av Marie Smith-Solbakken og Hans-Jørgen Wallin Weihe, 27. juli 2016, 4811 Færvik

GJENNOMFØRING OG BRUK

Merete Haslund presenterte oss for Bjørn Hansen og konen Thora Margrethe Hansen i deres hjem den 27. Juli 2016. Hun fortalte om prosjektet og hun, hennes mor og hennes tante deltok. Vi orienterte om prosjektets hensikt, og spurte om vi kunne ta notater fra samtalen. Det ble gitt samtykke til det. Videre orienterte vi ekteparet Hansen at notatet ville bli oversendt dem til gjennomlesing og korrigering og at de da og når som helst senere vil kunne gjøre endringer i notatet og at de har anledning når som helst å trekke notatet.

Notatet vil kunne benyttes av de prosjektmedarbeiderne (Christer D Daatland, Ellen Kongsnes, Else M Tungland, Hans-Jørgen Wallin Weihe og Marie Smith-Solbakken) i vår fremstilling av Alexander L Kielland-ulykken, herunder fotofortelling, essays og polyfoni som er en sammenstilling av ulike utsagn fra ulike personer.

Tilstede under samtalen Merethe Haslund, Hans-Jørgen Wallin Weihe, Marie Smith-Solbakken

Notat oversendt. Samtykket til bruk til oppgitt formål 7.10.2016.

Samtykket til at notat fra samtalen offentliggjøres og inngår i minnesamling og oversendes Norsk oljemuseum, Statsarkivet i Stavanger, Nasjonalbiblioteket og Arbeiderbevegelsens arkiv og bibliotek for at ettertiden får del i dette. (Telefon 26.01.2019)

BJØRN HANSEN

PERSONALIA

F. 1936
Nabo
Setteverge for Merete Haslund og hennes to brødre

THORA MARGRETHE HANSEN

F. 1936
Nabo
Konen til støtteverge Bjørn Hansen og venn/nabo av familien Haslund

BAKGRUNN

Bjørn Hansen: Vi var nære naboer og venner med Merete og hennes familie. Våre barn og deres barn var venner og foreldrene til Merete var venner med oss.

Når vi bodde så nærme opplevde vi det sterkt.

Inspektør i Ugland rederi.

SETTEVERGE

Det er regler. Formannen i Tromøy overformynderi Ole Martin Torgersen spurte meg om jeg kunne være setteverge for de. De var barn fra 9 år og oppover.

Bakgrunnen for at jeg sa ja, var at jeg kjente familien og kjente barna. Jeg kunne være den som var mellom mamma og overformynderiet og støtte familien.

HENDELSEN

Thora Margrethe Hansen: Jeg reagerte for jeg visste at Fredrik var det. Jeg visste at Fredrik var om bord. Det var skremmende nyheter. Vi hadde vært sammen rett før han reiste ut. Vi trodde det ikke var så ille som det ble. Det ble bare verre og verre.

Bjørn Hansen: Torsdag var jeg på besøk på Skils… med barna. Jeg kom hjem og så kveldsnytt og de første bildene kom fra åstedet. Det utrolige hadde skjedd, jeg så de fire egg som lå der i havet. Det var fem bein, og så fór et av, og i tillegg kantret. Jeg tenkte på Fredrik. Vi måtte innhente opplysninger om han var der, men jeg var urolig.

OM KVELDEN

Merete kom løpende først, hun medelte seg og fortalte. Vi slapp og spørre.

Merete: Katrine og jeg var mye sammen, jeg hadde mitt fristed her.

Bjørn Hansen: Merete var budbringer hele tiden. Hun håpte, og vi håpte, men vi trodde mindre og mindre.

STERKESTE MINNE

Bjørn Hansen: Merete satt i trappen her opp til andre etasje, når jeg kom hjem. Så kom spørsmålet «Tror du pappa har klart seg». Det gjentok seg dag etter dag. Det var verre og verre og svare på.

Merete Haslund: Bjørn og Katrine har betydd mye mer enn jeg tror de vet det. De var der. Vi visste vi hadde en trygghet. De fant han i lørdag i halv tre tida.

TROMØYA

Bjørn Hansen: Det var andre på Tromøya som også hadde omkommet.

Jeg ble setteverge, og de skulle ikke bruke pengene mens de var mindreårige. De kunne ikke brukes før de var myndige. Sånt ble det.

KJENSGJERNINGEN

De fikk beskjed om at han var funnet. Det var jo godt at han ble funnet, og kom seg hjem.

SETTEVERGE

Så ikke på det som en oppgave, det var bare trist og trasig det som var skjedd. Var glad for at jeg kunne være til disposisjon.

Det var angående erstatning, fikk informasjon om det sammen med Berit. Det var praktiske ting, som at vaskemaskinen var tett og da ligningspapirer som skulle fylles ut. Jeg var lett å spørre, vi kjente hverandre.

Husker godt din mor, når hun lurte på hvordan hun skulle fylle ut selvangivelsen. Det husker jeg godt. Det ville jeg ikke blande meg oppi. Jeg kjente en advokat så jeg spurte om han kunne få avsatt en time, og hun gikk til han. Så hjalp han henne å fylle ut. Det var den baugen. Når hun plutselig var alene.

Det oppstod ikke vanskeligheter, det gikk greit med mor og barna.

FREDRIK

Jeg ble spurt om å være med å bære han til graven. Jeg bar han til graven. Det sier noe om forholdet

Fredrik og meg var naboer og kamerater. Vi satte liner og fisket sammen. Det ble tettere og tettere. Vi hadde det greit sammen.

ERSTATNINGER

Fagforeningene og firma opplyste. Det var ikke bare Phillips, det var mange underleverandører og det var mange faggrupper om bord. Det var god tilhørighet.

Husker et fellesmøte i Kristiansand med advokater som informerte. Diskusjoner gikk rundt erstatning. Din mor (Berit) og meg var innkalt der. Alle pårørende var der.

Det var rein informasjon, «Take it, or leave it.» Det fremkom ikke noe nytt i det møte der.

Bygda

Det virket inn på alle. Louie Larsen omkom også, og en på Hisøya. Jeg kjente Louie Larsen.

Pentagone-rigger

Utrolig at den veltet, det var utrolig. Det slo sterkt inn i den tekniske verden. Det hadde vært kjent at om den mistet en fot, skulle den ikke velte. Det var mer snakk om det utrolige. Mest snakk om hvorfor det ikke gikk an å rette den opp.

Var inspektør på en annen plattform som var kontrahert under bygging. Den fikk navnet Gullnare. Mølands rederi. Det var en Pentagone-rigg.

Kjente en som laget en modell, og hadde den i badekaret og gjorde forsøk på å velte den. Vi hadde den inne på kontoret, og så på den.

Familien Haslund

De har klart seg godt. Til tross for det sjokket de var gjennom.

Min erfaring

Det går dypt inn i meg, vet ikke hvordan jeg kan si hva den erfaringen gjorde med meg. Det gikk dypt. Det gjorde meg godt å se hvordan de utviklet seg. Merete var foregangspersonen for guttene. Det var ille for din mor. Etter hvert fikk hun et ankerfeste (en ny mann). Jeg tror hun fikk et godt liv igjen. Det var det beste fra mitt ståsted som kunne skje.

MERETE DYRSTAD, DATTER TIL JOAR ASBJØRN DYRSTAD

Av Merete Dyrstad i e-post til Else M. Tungland.

Mitt navn er Merete Dyrstad (snart 57 år)
Jeg er oppvokst på Askøy med mor, far og en 7 år yngre lillebror.
I oppveksten var min far, Joar Asbjørn Dyrstad mye ute og reiste til sjøs.
Mor og jeg var med en tur rundt Afrika til Kuwait da jeg var 5 år (bildet er tatt av min mor om bord på dekk av min far og meg)

Både mor og pappa synes han var litt lenge borte fra familien, så en stund jobbet han som elektriker på land, noe han ikke trivdes med. Så da han fikk jobb i Nordsjøen var han litt oftere hjemme med oss.

Det finnes ikke så mange bilder av min far dessverre, men jeg kan sende det jeg har.

Min far var oppvokst på Dyrstad ved Svelgen og var en av syv søsken. Min mor er fra Haugesund.

De jobbet begge i Bergen da de traff hverandre, og da to av min far sine brødre fant hver sin Askøy-jente og bosatte seg der ute, var det naturlig at også mine foreldre bygde hus på Askøy.
Husker jeg satt i stuen med mor for vi hadde sett på barne-TV. Da mor gikk ut på kjøkkenet og vasket opp, så jeg nyhetene om plattformen som hadde tippet rundt. Jeg ropte på mor og spurte om han var på den plattformen denne turen og.. men hun sa at det trodde hun ikke.
Vi gikk hele natten i uvisshet om han var der eller ikke.

Jeg skulle feire min konfirmasjon i begynnelsen av mai, og derfor hadde han byttet turen en annen som fikk bli hjemme. Jeg fylte også 15 år 2 uker etter ulykken, så det var en grusom periode av livet vårt. Husker ikke så mye av tiden etterpå da jeg fikk sjokk. Jeg fulgte ikke med på skolen, og jeg ble nok litt aggressiv i lang tid etterpå.

Jeg har gått til psykologer men aldri gått i traumeterapi, og jeg merker at jeg har problemer i forhold til menn den dag i dag.

Det at vi aldri har fått svar eller funnet min far, gjør at vi ikke har en grav å gå til og heller ikke har fått bearbeide det som har skjedd.

Jeg og mor var på minnestunden i Stavanger kirke og fikk være med på kransenedleggelse på «Brutt lenker» hvor vi også så navnet til pappa på minnesmerket, etterfulgt av middag på hotell.
Det at minner nå dukker opp igjen som følge av dokumentaren kan være både sårt og godt på samme tid.

Min mor var enke i 10 år før hun flyttet tilbake til Haugesund og ble samboer der. Hun bor der fortsatt med samme mann.

I går tok jeg kontakt med Kielland-nettverket og lurte på om det fantes bilder av arbeiderne eller min far, men det hadde de ikke.

De sa jeg kunne ta kontakt med deg da du skulle lage en minnebank.
Håper denne informasjonen kan være til nytte!

Med vennlig hilsen
Merete Dyrstad

MERETE DYRSTAD, DAUGHTER OF JOAR ASBJØRN DYRSTAD

By Merete Dyrstad, in an email to Else M. Tungland.

My name is Merete Dyrstad (soon 57 years old).
I Grew up in Askøy with my mom, dad and a brother that was seven years younger than me.
In my upbringing my father, Joar Asbjørn Dyrstad was out at sea quite a lot.

Mom and myself joined him on a trip around Africa to Kuwait when I was five years old. (The photo is taken by my mom on the deck, depiciting my father and myself.)

Both mom and dad thought that he spent a bit too much time away from family, so for a while he worked onshore as an electrician – which he didn't like. When he got a job in the North Sea he could spend a bit more time at home with us.

There aren't too many pictures of my father, sadly but I can send you what I do have.

My father grew up in Dyrstad by Svelgen as one of seven children. My mother is from Haugesund.

They both worked in Bergen when they met, and when both of my father's brothers each found a girl from Askøy, it was only natural that they settle there and build a house.

I remember sitting in the living room with mom because we had watched childrens TV. When mom went to do the dishes, I saw the news about the platform that had capsized. I called for mom and asked if he was on the platform this time too … but she said she didn't think so.
We went that whole night wondering if he was there or not.

I was supposed to celebrate my confirmation in the beginning of May, and he had switched his shift with someone else who got to stay home. I also turned 15, two weeks after the accident, so this was a terrible time in our lives. I don't remember that much of what happened after, as I was in shock. I didn't pay attention at school, and I think I was a bit angry for a long time after. I've gone to see psychologists, but never for the trauma and I notice that I have some problems with relations with men to this day.

Never having a definite answer or finding my father means that we don't have a grave to go to, and that we never got to process what happened.

My mom and me were at the memorial in Stavanger Church and joined the wreath-laying at "Brutt Lenke" where we also saw dad's name on the plaque, followed by a dinner at a hotel. Memories being brought up again by the documentary can be both tender and a good thing at the same time.

My mother was a widow for ten years before she moved back to Haugesund and found a coinhabitant there. She still lives there with the same man.

Yesterday I reached out to the Kielland-network and asked if there were pictures of the workers or my father, but they didn't have any.

They said that I could contact you, as you were making a Memory Bank.
I hope this information is helpful!

Best Regards,
Merete Dyrstad

NOTAT FRA TELEFONSAMTALE MED MERETE DYRSTAD, DATTER TIL OMKOMNE JOAR DYRSTAD

9. oktober 2025.
Skrevet av Else M. Tungland.

Merete er mor til tre sønner, født i 1981, 1986 og 2003. Hun var 15 år da ulykken inntraff, og ble konfirmert to uker etter, den 15. mai. Faren skulle egentlig ikke ha vært på Kielland denne skifteturen; han ønsket å være hjemme til konfirmasjonen hennes.

Faren var fra Nordfjord og den yngste av tre brødre. Alle tre flyttet til Askøy utenfor Bergen og bygget hus der. Merete hadde en kusine på samme alder, men de ble konfirmert på ulike dager, noe hun ikke likte. Hun beskriver mange sorte hull i hukommelsen fra tiden rundt ulykken. Hun husker at hun så på Barne-TV da det kom en ekstra nyhetssending. Broren hennes, som da var 7,5 år, var på rommet sitt, og moren vasket opp. Merete ropte til moren: "Det har hendt en ulykke. Er det der pappa er?" Moren visste ikke sikkert, men trodde at han kunne være der.
De sov lite den natten. De ringte morens bror, og naboer kom på besøk. Dagen etter kom hennes tante fra Haugesund, hvor også moren kom fra. Merete ble sendt til Haugesund og kom ikke tilbake på skolen før etter påske.

Da hun kom tilbake på skolen, satt hun ofte apatisk på bakerste pult og stirret ut av vinduet. Hun utagerte når noen snakket til henne, og ble sint. Tidligere var hun en skoleflink jente, men etter ulykken slet hun med konsentrasjonen. Ingen snakket med henne om det som hadde skjedd, og lærerne ba henne bare om å "ta seg sammen".

Om sommeren dro hun til Syden med moren og et vennepar. Broren ble hjemme. Der møtte hun en syv år eldre mann, som studerte i Stavanger, og hun ble gravid som 15-åring. Som 16-åring ble hun mor til en sønn som ble født ved keisersnitt. Hun giftet seg, og moren brukte erstatningspengene fra Kielland-ulykken til å kjøpe et hus slik at Merete og sønnen skulle ha et hjem. Merete startet på Handelsskolen, men følte seg ikke motivert. Hun ønsket å være ung og fri, kanskje til og med bli skuespiller. Hun følte seg ikke klar for å være gift og mor i så ung alder. Hun skilte seg som 20-åring, og kjøpte seg senere et rekkehus i et borettslag. Kort tid etter møtte hun en ny mann, 11 år eldre enn henne. Merete tror hun søkte etter en farsfigur, da hun alltid var en "pappajente". Men denne mannen var voldelig og rusmisbruker, noe hun oppdaget senere. Han solgte ting fra huset, og snart kom rusmisbrukere på døren for å kreve inn penger han skyldte. Merete mistet til slutt både huset og omsorgen for sønnen, og opparbeidet gjeld som hun ble ansvarlig for. Hun holdt lenge mishandlingen skjult for moren, men måtte til slutt flykte. Hun flyttet ofte, hele ti ganger på ett år, men mannen fant henne alltid. Det hele kulminerte da han truet med kniv og skulle drepe henne. Politiet ankom i siste øyeblikk og pågrep ham. Etter dette så hun ham ikke på syv år.

Merete har aldri brukt rusmidler selv og tar knapt en pille når hun er syk. Hun har vært stort sett singel i 36 år, med unntak av et kortvarig forhold som resulterte i hennes tredje sønn. Gjennom årene har hun forsøkt å være en god mor for sønnene sine, men mangelen på utdanning og en skikkelig jobb har preget henne. Hun jobbet i mange år som servitør.

Hun finner det vanskelig å forholde seg til andre mennesker, spesielt menn og er skeptisk til store forsamlinger. Selv om hun kan fremstå som sosial og utadvendt, skjuler det ofte hennes virkelige selv. Hun gråt ikke på mange år etter ulykken, og lukket følelsene inne. Hun blir sint når hun ser andre gråte.

Merete har gått til psykolog i mange år og ser nå frem til et rekreasjonsopphold med relasjonsterapi. Hun bor i dag på 40 kvadratmeter sammen med sin yngste sønn. Hun sover i stuen, mens sønnen har soverommet. Økonomien er trang, og de har ikke råd til tannlege. Hun eier ingenting som kan gå i arv til sønnene sine.

På et Kielland-treff fikk hun "wake-up call" da hun hørte historiene til andre berørte av Kielland-ulykken. Hun kjente seg igjen i historiene og innså hvor mye ulykken har påvirket livet hennes. Det var først da hun virkelig forstod hvordan ulykken hadde preget henne gjennom alle disse årene.

NOTE FROM PHONE CONVERSATION WITH MERETE DYRSTAD, DAUGHTER OF THE DECEASED JOAR DYRSTAD

October 9th, 2025.
Written by Else M. Tungland.

Merete is the mother of three sons, born in 1981, 1986, and 2003. She was 15 years old when the accident occurred, and she was confirmed two weeks later, on May 15. Her father was not supposed to be on the Kielland rig for that shift; he had wanted to be home for her confirmation. Her father was from Nordfjord and the youngest of three brothers. All three moved to Askøy outside Bergen and built houses there. Merete had a cousin of the same age, but they were confirmed on different days, which she didn't like. She describes many blackouts in her memory from the time around the accident. She remembers watching children's TV when a news bulletin broke in. Her brother, who was 7.5 years old at the time, was in his room, and her mother was doing the dishes. Merete called out to her mother, "There's been an accident. Is that where Dad is?" Her mother wasn't sure but thought he might be there.

They didn't sleep much that night. They called her mother's brother, and neighbors came by to visit. The next day, her aunt came from Haugesund, where her mother was also from. Merete was sent to Haugesund and didn't return to school until after Easter.

When she returned to school, she often sat apathetically at the back desk, staring out the window. She lashed out when someone spoke to her and became angry. Previously, she had been a good student, but after the accident, she struggled with concentration. No one talked to her about what had happened, and the teachers just told her to "pull herself together."

In the summer, she went to the Canary Islands with her mother and a couple of family friends. Her brother stayed home. There, she met a man seven years older than her who was studying in Stavanger, and she became pregnant at the age of 15. At 16, she became a mother to a son who was born by cesarean section. She got married, and her mother used the compensation money from the Kielland accident to buy a house so that Merete and her son would have a home.

Merete started at a business school, but she didn't feel motivated. She wanted to be young and free, maybe even become an actress. She didn't feel ready to be married and a mother at such a young age. She divorced at the age of 20 and later bought a townhouse in a cooperative housing community. Shortly after, she met a new man, 11 years older than her. Merete believes she was looking for a father figure since she had always been a "daddy's girl." But this man was violent and a drug addict, something she discovered later. He sold things from the house, and soon drug addicts started coming to her door to demand the money he owed. Merete eventually lost both the house and custody of her son, and she accumulated debt that she became responsible for. She kept the abuse hidden from her mother for a long time, but eventually had to flee. She moved frequently, ten times in one year, but the man always found her. It all culminated when he threatened her with a knife and was about to kill her. The police arrived at the last moment and arrested him. After this, she didn't see him for seven years.

Merete has never used drugs herself and hardly takes a pill when she's sick. She has been mostly single for 36 years, except for a short relationship that resulted in her third son. Over the years, she has tried to be a good mother to her sons, but the lack of education and a stable job has affected her. She worked as a waitress for many years.

She finds it difficult to relate to other people, especially men, and is wary of large gatherings. Even though she may come across as social and outgoing, she often hides her true self. She didn’t cry for many years after the accident and kept her emotions locked inside. She becomes angry when she sees others cry.

Merete has been seeing a psychologist for many years and is now looking forward to a rehabilitation stay with relational therapy. She currently lives in a 40-square-meter apartment with her youngest son. She sleeps in the living room, while her son has the bedroom. Finances are tight, and they can’t afford dental care. She owns nothing of value to pass on to her sons. At a Kielland gathering, she had a "wake-up call" when she heard the stories of others affected by the Kielland disaster. She recognized herself in their stories and realized how much the accident had influenced her life. It was only then that she truly understood how the accident had shaped her all these years.

SAMTALE MED RAKEL ØYERHAMN (ENKE) OG MAGNY ELIN (DATTER)
Haugesund 13.01.2024.
Skrevet av: Else M. Tungland

Enke og datter til Harald Øyerhamn som omkom i Alexander L. Kielland-ulykken.
Rakel og Magny Øyerhamn har lest, korrigert og samtykket til at historien deres publiseres i Minnebanken. Dette samtykke kan når som helst kan trekkes tilbake, også etter publisering.

Kontaktinformasjon: Søre Tjernagel 5550 Sveio.

Rakel traff Harald på dans på samfunnshuset da hun var 16 år gammel. Han jobbet på Haugesund Mekanniske Verksted (HMV) og var fra Rosendal. Her vokste han opp sammen med foreldrene, tre brødre og en søster. Harald var åtte år eldre enn Rakel og var veldig klar for å stifte familie. De ble raskt kjærester og giftet seg om lag ett år senere, noen dager før Rakel ble 18 år.

«Jeg måtte ha tillatelse fra foreldrene fordi jeg ikke var myndig ennå», sier Rakel med et smil.

I løpet av de neste seks årene fikk de 4 barn sammen. Den eldste datteren Signe Berit ble født i 1971, så kom Magny Elin i 1972, lillesøster Anne Helene i 1975 og lillebror Edvart Severin i 1976.

Først bodde familien i en leilighet i Haugesund. Senere fikk de tomt av mor til Rakel og bygde nytt hus på hjemstedet hennes. Huset sto ferdig i 1975, samme år som datteren Ann Helen ble født. Harald fortsatte å jobbe for HMV og fikk jobb i Nordsjøen.

Rakel spilte i korps og jobbet også som vikar for landpostbudet. Selv om det var travelt med fire små barn og en mann som jobbet i Nordsjøen hadde Rakel god hjelp av familien som stilte opp når det trengtes.

ULYKKEN
Torsdag den 27. mars 1980 var Rakel på musikkøvelse med korpset. Barna var hjemme med mormor som barnevakt. Magny Elin, som var sju år den gangen forteller:

Jeg kan huske at vi skulle legge oss og holdt på å pusse tennene. Da kom det en ekstra nyhetssending på TV. Vi fikk med oss at det hadde skjedd noe i Nordsjøen, men gikk vi å la oss. Vi var ikke urolig eller noe og sov da mor kom hjem.

På vei hjem fra øvelsen stoppet gikk Rakel innom en nabo hun brukte å hente avisen for. Der sto fjernsynet på og nyheten om ulykken var nettopp sluppet. Rakel fortet seg hjem, men fikk ikke mer informasjon om hva som hadde skjedd med mannen hennes den kvelden. I motsetning til de fleste ble hun ikke sittende oppe og følge nyhetssendingene på TV:

Jeg tenkte at det er ikke noe jeg kan gjøre fra eller til med det som har skjedd. Dersom noe har skjedd med mannen min er det fire barn som våkner i morgen tidlig. Jeg måtte være uthvilt for å klare det som kommer, så jeg gikk og la meg og sov.

Neste morgen vekte jeg barna og fortalte at det hadde vært en ulykke i Nordsjøen og at det kanskje hadde skjedd noe med far. Jeg sa også at de ikke behøvde å gå på skolen, men det ville de og jeg lot dem dra.

Rakel fikk en telefon utpå dagen med beskjed om at mannen hennes var funnet omkommet. Hun var 28 år og hadde fire barn under ti år.

Klubbformann på HMV kom på fredag eller lørdag. Presten Gunnar Salomonsen kom også på flere besøk. Rakel husker best en gang han satte seg på gulvet og lekte med tog sammen med minstegutten Edvart.

Magny Elin husker ikke så mye av det som skjedde dagen etter ulykken, men hun husker at presten kom på besøk flere ganger: Han var en trygg person med rolig stemme. Det hun minnes er bruddstykker av hendelser:
Glimt av nyhetssendinger på TV.
Far er savnet eller død.
Slektninger som kommer på besøk.
Kista som står i kirken før begravelsen.

Minnene

Magny Elin har mange gode minner fra sin far:

En gang kom han hjem med et polaroid kamera som vi hadde mye moro med.

Når han var hjemme kjørte vi til byen på torsdager. Da var det lenge åpent i butikkene.

Så var vi ofte ute med båten. Han hadde en trebåt med påhengsmotor. Jeg satt der med verdens største redningsvest og ble bedt om å holde i styrepinnen mens han fisket. Duvingen fra bølgene var søvndyssende. Far måtte dulte borti meg for å holde meg våken.

En gang flere av barna var med i både fikk han en fjesing. Han advarte oss og sa at den måtte vi ikke ta på! Så av en eller annen grunn tok han på den selv. Han stakk seg og blødde og syntes selv at det var veldig dumt gjort.

Så har jeg et minne om at jeg våknet av en ekkel drøm. Det var mørkt ute så jeg trodde at det var midt på natten. Nede på kjøkkenet satt far. Han skulle nok tidlig på jobb på HMV og lurte på hvorfor jeg var våken nå? Da jeg fortalte om drømmen tok han meg på fanget og sa at jeg hadde hatt et mareritt.

I en friperiode tok han alle barna med seg til Rosendal. Da benyttet Rakel muligheten til å tapetsere barnas soverom mens det var ro i huset.

Livet etterpå

Rakel er glad for at «det ble folk av alle» barna, selv om de tidlig måtte klare seg uten far. De fikk god hjelp av besteforeldre og «handy» søskenbarn som var der da det trengtes. Så stilte

korpsmedlemmene mannsterke opp og gjorde ferdig garasjen på dugnad. Den var satt opp rett før ulykken og det gjensto ennå en del utvendig arbeid.

Inni garasjen hadde Harald begynt å bygge skroget på en båt. Han hadde en plan om å lage sin egen trebåt og hadde bygget en modell av en halv båt for å teste og se hvordan den skulle bli. Etter ulykken ble garasjen ryddet og båtdrømmen solgt, så de fikk plass til bilen.

Alle savnet pappa, men det ble aldri noe oppstyr rundt det som hadde skjedd. Ungene var vant til at far var borte, så hverdagen kunne gå videre nokså normalt. Rakel følte at ungene trengte å snakke om det som hadde skjedd:

Når ungene spurte fikk de svar, så var de ferdige med det. Det gikk nokså naturlig, uten noe oppstyr. Det er godt at det ikke kom noe psykologer og sånt. Vi hadde ikke behov for noe slikt.

Magny Elin er enig. De savnet selvfølgelig pappa og etter ulykken var de redde for å miste mor også:

Vi fulgte etter henne hele tiden. Når hun kom hjem fra jobb satte hun seg på do med avisa, med døra åpen. Vi måtte se henne hele tiden og vite hvor hun var. Når hun snakket i telefonen, ville vi sitte på fanget.

Rakel ler litt og sier at det var nokså trangt i senga også om morgenen, når alle skulle ligge sammen med henne der.

Magny Elin har aldri opplevd det at hun mistet far sin i Kielland-ulykken som noe negativt i forhold til omgivelsene:

Alle i nærmiljøet visste at far døde på Kielland. Senere antok de fleste at foreldrene mine var skilte, når de skjønte at det ikke var noen far i bildet. Jeg har ingen negative opplevelser rundt dette. Da jeg fortalt at mor var enke og at faren min døde i Kielland-ulykken var den vanligste reaksjonen at de beklaget og forsto. Vi hørte jo litt om andre som slet med ryktene om «de rike Kielland-enkene» men dette var jo lett å tilbakevise, så ble det ikke mer snakk om det.

KOMPENSASJON OG SINNE MOT SORGEN

Rakel blir ennå sint når hun tenker på det økonomiske oppgjøret etter ulykken. Hun synes ikke at avtalen som ble forhandlet fram av LO og advokaten deres Nandrup Dahl, er mye å skryte av.

Hver av ungene fikk 50.000.- hver i erstatning for tapet på faren. Pengene ble satt inn på en sperret konto og skulle ikke røres for barna ble 18 år.

Enkene fikk 1 million hver i erstatning, het det så fint, men dette er en sannhet med modifikasjoner. I avtalen som ble forhandlet fram av LO ble forsikringssummen som de omkomne eventuelt fikk fra sin arbeidsgiver trukket fra. I tillegg ble det trukket fra en kapitalisert sum av det enkene skulle få fra Folketrygden i etterlattepensjon, frem til pensjonistalder.

Fra den fastsatte millionen ble det altså trukket fra 500.000.- som tilsvarte forsikringen Rakel fikk av mannens arbeidsgiver HMV, og altså i tillegg et estimert beløp tilsvarende enkepensjon fra Folketrygden. Dermed endte Rakel opp med en sjekk på 275.000.- i erstatning fra Phillips og Stavanger Drilling, for tapet på mannen sin.

Rakel var sterkt i tvil om hun skulle godta avtalen og var i kontakt med en egen advokat, som mente at det kunne være mulig å få et langt større beløp om man gikk til sak i USA. Hun snakket med andre om dette, men de var redde for hva som kunne skje om de takket nei til det forelagte tilbudet. En av de andre enkene sa hun ikke kunne frasi seg farsarven til ungene.

Rakel fant ut at hun kunne klare seg på det som ble utbetalt og skrev til slutt under, selv om dette bød henne imot: *Vi klarte oss – men det var ikke fett.*

Det ble ingen Levis bukser og Sydenturer, for å si det sånn, skyter Magny Elin inn. *I påskene reiste vi til onkel Sverre i Rosendal. Det var vakkert der også.*

Rakel fortsatte å jobbe som vikar for Landpostbudet og fikk inn litt ekstra inntekter på den måten. Så fikk hun et brev fra trygdekontoret med krav om tilbakebetaling av 20.000.- som hun ifølge dem hadde fått for mye. Den utbetalte etterlattepensjonen var for høy i forhold til inntekten. Ordlyden i brevet var krass. Rakel følte hun nærmest ble fremstilt som en bedrager som hadde forsøkt å tilsnike seg penger hun ikke hadde krav på. Det var jo umulig for henne å forutsi nøyaktig hvor mye inntekter hun ville få i løpet av et år når hun jobbet som vikar.

Dermed tok hun turen til Trygdekontoret og lot vreden gå utover saksbehandleren. Han unnskyldte seg med at det var et standard brev som ikke var rettet mot henne personlig.

Jeg skjelte han ut! sier Rakel og ler litt:

Noen synes at det hjelper med en kasse øl mot sorg, men sinne hjelper også.

Magny Elin og Rakel Øyehamn (Foto: Else M. Tungland/NOM)

CONVERSATION WITH RAKEL ØYERHAMN (WIDOW) AND MAGNY ELIN (DAUGHTER)

Haugesund, 13th of January 2024.
Written by: Else M. Tungland

Widow and daughter of Harald Øyerhamn who died in the Alexander L. Kielland accident.
Rakel and Magny Øyerhamn have read, revised and consented to their story being published in the Memory Bank. This consent can be withdrawn at any time, even after publication.
Contact information: Søre Tjernagel 5550 Sveio.

Rakel met Harald at a dance at the community centre when she was 16 years old. He worked at HMV and was from Rosendal. He grew up here with his parents, three brothers and a sister. Harald was eight years older than Rakel and was very much ready to start a family. They quickly became a couple and married about a year later, a few days before Rakel turned 18.
"I had to get permission from my parents because I wasn't of age yet," says Rakel with a smile.
Over the next six years, they had four children together. The eldest daughter Signe Berit was born in 1971, followed by Magny Elin in 1972, little sister Anne Helene in 1975 and little brother Edvart Severin in 1976.

At first the family lived in an apartment in Haugesund. Later, Rakel's mum gave them a piece of land and they built a new home in her hometown. The house was completed in 1975, the same year their daughter Ann Helen was born. Harald continued to work for HMV and got a job in the North Sea.

Rakel played in a brass band and also worked as a substitute for the rural postman. Even though things were busy with four small children and a husband working in the North Sea, Rakel had good help from her family, who were there when needed.

THE ACCIDENT

On Thursday the 27th of March 1980, Rakel was at rehearsal with the band. The children were at home with their grandmother babysitting. Magny Elin, who was seven years old at the time, recounts:

I remember that we were going to bed and were brushing our teeth. Then there was an extra news programme on TV. We realised that something had happened in the North Sea, but we went to bed. We weren't worried or anything and were asleep when mum came home.

On the way home from practice, Rakel stopped by a neighbour she used to pick up the newspaper for. The television was on, and the news of the accident had just been released. Rakel hurried home, but didn't get any more information about what had happened to her husband that evening. Unlike most people, she didn't stay up and watch the news programmes on TV:

I thought that there is nothing I can do about what has happened. If something has happened to my husband, there are four children who will wake up tomorrow morning. I had to be rested to cope with what was coming, so I went to bed and slept.

The next morning, I woke the children and told them that there had been an accident in the North Sea and that something might have happened to their father. I also said that they didn't have to go to school, but they wanted to, and I let them go.

Rakel received a phone call during the day informing her that her husband had been found dead. She was 28 years old and had four children under the age of ten.

The club chairman at HMV came on Friday or Saturday. The priest Gunnar Salomonsen also made several visits. Rakel remembers best a time when he sat on the floor and played with trains with her little boy, Edvart.

Magny Elin doesn't remember much of what happened the day after the accident, but she does remember that the priest came to visit several times: He was a safe person with a calm voice. What she remembers are fragments of events:
Glimpses of news programmes on TV.
Dad is missing or dead.
Relatives coming to visit.
The coffin in the church before the funeral.

THE MEMORIES

Magny Elin has many fond memories of her father:
Once he came home with a Polaroid camera that we had a lot of fun with.
When he was home, we drove into town on Thursdays. The shops were then open for longer.
Then we often went out on the boat. He had a wooden boat with an outboard motor. I sat there with the world's biggest life jacket and was asked to hold the tiller while he fished. The roar of the waves was sleep-inducing. My father had to nudge me to keep me awake.

Once, when several of the children were in the boat, he got a greater weever. He warned us and told us not to touch it! So for some reason he touched it himself. He pricked himself and bled and thought it was a very stupid thing to do himself.

Then I have a memory of waking up from a nasty dream. It was dark outside, so I thought it was the middle of the night. My father was downstairs in the kitchen. He was probably going to work early at HMV and wondered why I was awake now? When I told him about the dream, he took me on his lap and said I'd had a nightmare.

During a free period, he took all the children with him to Rosendal. Rakel used the opportunity to hang wallpaper in the children's bedrooms while the house was quiet.

LIFE AFTERWARDS

Rakel is glad that all the children turned out well, even though they had to manage without their father early on. They received good help from grandparents and "handy" cousins who were there when needed. Then the band members put their shoulders to the wheel and volunteered to finish the garage. It had been erected shortly before the accident and there was still some exterior work to be done.

Inside the garage, Harald had started building the hull of a boat. He had a plan to make his own wooden boat and had built a model of half a boat to test and see how it would turn out. After the accident, the garage was cleared out and the boat dream was sold to make room for the car. Everyone missed dad, but there was never any fuss about what had happened. The children were used to their father being away, so everyday life could continue normally. Rakel felt that the children needed to talk about what had happened:

When the kids asked, they got an answer, and then they were done with it. It went fairly naturally, without any fuss. It's good that there weren't any psychologists or anything like that turning up. We didn't need anything like that.

Magny Elin agrees. They missed dad, of course, and after the accident they were afraid of losing mum too:

We followed her around constantly. When she came home from work, she would sit in the bathroom with the newspaper, with the door open. We had to see her all the time and know where she was. When she talked on the phone, we would sit on her lap.
Rakel laughs a little and says that it was also quite cramped in the bed in the morning when everyone had to be there with her.

Magny Elin has never experienced the fact that she lost her father in the Kielland accident as something negative in terms of her surroundings:

Everyone in the neighbourhood knew that my father died at Kielland. Later, most people assumed that my parents were divorced when they realised that there was no father in the picture. I don't have any negative experiences about this. When I told them that my mother was a widow and that my father died in the Kielland accident, the most common reaction was that they apologised and understood. We heard a bit about others who struggled with the rumours about "the rich Kielland widows" but this was easy to refute, so there was no more talk about it.

COMPENSATION AND ANGER IN THE FACE OF GRIEF

Rakel still gets angry when she thinks about the financial settlement after the accident. She doesn't think the agreement negotiated by LO and their lawyer Nandrup Dahl is much to brag about.

Each of the children received NOK 50,000 each in compensation for the loss of their father. The money was deposited in a locked account and was not to be touched until the children turned 18.

It was said that the widows received 1 million each in compensation, but this is a truth with modifications. In the agreement negotiated by LO, the insurance sum that the deceased may have received from their employer was deducted. In addition, a capitalised sum was deducted from what the widows would receive from the National Insurance Scheme as a survivor's pension until retirement age.

From the fixed million, 500,000 was deducted, which corresponded to the insurance Rakel received from her husband's employer HMV, and in addition an estimated amount corresponding to the widow's pension from the National Insurance Scheme. Rakel thus ended up with a cheque for NOK 275,000 in compensation from Phillips and Stavanger Drilling for the loss of her husband.

Rakel had strong doubts about whether she should accept the agreement and contacted her own lawyer, who believed that it might be possible to get a much larger amount if she took legal action in the USA. She spoke to others about this, but they were afraid of what might happen if they turned down the offer. One of the other widows said she couldn't refuse the children's paternal inheritance.

Rakel realised that she could manage on what she was paid and eventually signed the contract, even though it was difficult for her: *We made it - but it wasn't great.*

There were no Levi's trousers or trips to the South, so to speak, Magny Elin adds. *At Easter we travelled to Uncle Sverre in Rosendal. It was beautiful there too.*

Rakel continued to work as a stand-in for the rural postman and earned some extra income that way. Then she received a letter from the social security office demanding repayment of 20,000, which they claimed she had been overpaid. The survivor's pension paid out was too high in comparison to her income. The wording of the letter was harsh. Rakel felt that she was being portrayed as a crook who had attempted to swindle money she was not entitled to. After all, it was impossible for her to predict exactly how much income she would receive over the course of a year when she worked as a temp.

So, she went to the social security office and took her anger out on the caseworker. He apologised that it was a standard letter that wasn't directed at her personally.
I scolded him, says Rakel, laughing a little:
Some people find that a case of beer helps with grief, but anger helps too.

Magny Elin and Rakel Øyehamn (Photo: Else M. Tungland/NOM)

TOVE VALLE, DATTER TIL TORVID VALLE

Notat fra telefonsamtale 9. april 2024
Oppdatert med kommentarer fra Tove, februar 2025

Hun har blant annet jobbet som intensivsykepleier og har vært en del av flere krisegrupper. Blant annet var hun med på å ta imot ofre fra Utøya, noe som har gitt henne bred erfaring med mennesker i katastrofesituasjoner. Hun er nå universitetslektor på sykepleierutdanning på UiA, Grimstad.

Selv husker hun lite fra tragedien som rammet hennes egen familie da hun var barn. Hun var fire år gammel i 1980 og for ung til å forstå hva som skjedde.

"Jeg hadde bursdag 23. mars og husker at jeg var sint fordi pappa ikke kom hjem. De voksne forklarte at han aldri ville komme hjem igjen, og at det var mange andre barn som også gråt og var lei seg. Det var greit å gråte, sa de. Jeg husker at jeg la meg ned og gråt jeg også, men jeg skjønte ikke helt hva det betydde."

I familien ble det snakket lite om ulykken. Det var noe vondt, noe man helst unngikk. De snakket om pappa, men ikke om det som hadde skjedd. Tove tror ikke at hun var med i begravelsen – det var ikke vanlig på den tiden. Mest sannsynlig ble barna passet på av naboer. Man tenkte annerledes om slikt enn i dag.

Hun vet at det har eksistert en støttegruppe for etterlatte, og at noen fortsatt søker svar om ulykken. For henne har dette aldri vært viktig. *"Ulykker skjer, og man må forholde seg til dem."* Som voksen har hun reflektert mer over hvordan ulykken påvirket menneskene rundt henne enn hvordan den formet henne selv. I dag er hun eldre enn sin egen mor var da hun ble enke som 29-åring med to små barn. Spesielt sterkt er det å tenke på hvordan det må ha vært for mormoren hennes å måtte ringe farmoren og fortelle at sønnen hennes hadde omkommet.

Tove forteller at hun på mange måter hadde en god barndom, men at det var til tider veldig tøft også.

Min mor som ble enke i en alder av 29 år, sleit mye med angst og depresjon som følge av hendelsen. Det ble ikke satt noen ord eller diagnose på det da, ikke til meg i alle fall, men i ettertid har jeg jo skjønt det var slik det var. Og det er jo ikke rart når man mister mannen sin i en så tragisk ulykke så ung. Så det at hun hadde det så vanskelig preget meg og min brors barndom i stor grad.

Etter å ha blitt voksen selv har jeg skjønt at hun egentlig var veldig psykisk syk til tider, og det var en følge av ulykken. Min tante sa at hun aldri ble den samme personen som hun var før ulykken. Når hun hadde det vanskelig gjorde jeg som barn ofte gjør, prøver å ta ansvar for at mamma skal

ha det bra, og det var jo en umulig oppgave. Hun døde bare 52 år gammel av kreft. Jeg tror ikke hun hadde så mye krefter å kjempe imot med. Selv om det selvfølgelig var veldig trist at hun døde, var jeg glad hun fikk slippe fra lidelsene hun hadde hatt i livet. Og jeg slapp å ha konstante bekymringer for at hun ikke hadde det bra, og slapp å ha dårlig samvittighet som jeg alltid hadde når jeg gjorde andre ting en å være sammen med henne.

Etter å ha blitt kontaktet, har jeg tenkt litt mer på ulykken en jeg har gjort tidligere. Jeg har blant annet sett ferdig serien Lykkeland som jeg ikke turte se videre på når det kom til ulykken. Men jeg har sett den sammen med samboeren min som også har vært med i et båtforlis (KNM OSLO i 1994). Han overlevde heldigvis, men det var jo en kjempetraumatisk opplevelse. I motsetning til etter Alexander Kielland ulykken fikk de god oppfølging fra forsvaret og psykologer, men han forteller om mange av de som var med som sliter. Vi så den sammen og det var tøft for begge, men det var en liten seier for meg å ha sett de episodene for å ta litt mer eierskap i en historie jeg ikke har villet tenke på.

TOVE VALLE, DAUGHTER OF TORVID VALLE

Notes from a phone conversation, April 9th 2024
Updated with comments from Tove, February 2025

She has worked as an intensive care nurse and has been part of several crisis teams. Among other things, she was involved in receiving victims from Utøya, which has given her extensive experience working with people in disaster situations. She is now a university lecturer in nursing education at UiA, Grimstad.

She remembers little from the tragedy that struck her family when she was a child. In 1980, she was four years old—too young to understand what had happened.

"My birthday was on March 23, and I remember being angry because my dad didn't come home. The adults explained that he would never come home again and that there were many other children who were also crying and feeling sad. It was okay to cry, they said. I remember lying down and crying too, but I didn't really understand what it meant."

In her family, little was said about the accident. It was something painful, something they preferred to avoid. They talked about her dad, but not about what had happened. Tove does not believe she attended the funeral—it was not common at the time. Most likely, the children were looked after by neighbors. People thought differently about such things back then.
She knows that a support group for the bereaved has existed and that some still seek answers about the disaster. For her, this has never been important. *"Accidents happen, and you have to deal with them."*

As an adult, she has reflected more on how the accident affected those around her rather than how it shaped her personally. Today, she is older than her own mother was when she became a widow at 29 with two small children. What strikes her the most is thinking about how difficult it must have been for her grandmother to call her paternal grandmother and tell her that her son had died.

Tove says that, in many ways, she had a good childhood, but at times it was very tough.
"My mother, who became a widow at the age of 29, struggled a lot with anxiety and depression as a result of the incident. No one put words or a diagnosis on it back then, at least not to me, but in hindsight, I understand that's what it was. And it's not surprising when you lose your husband in such a tragic accident at such a young age. Her struggles had a significant impact on my and my brother's childhood.

After growing up, I realized that she was actually very mentally ill at times, and it was a direct consequence of the disaster. My aunt said she was never the same person after the accident. When she was struggling, I did what children often do—I tried to take responsibility for making sure my mom was okay. But that was an impossible task.

She passed away from cancer at just 52 years old. I don't think she had the strength to fight it. Although it was, of course, very sad that she died, I was glad she was freed from the suffering she had endured in life. And I was relieved that I no longer had to constantly worry about her well-being or feel guilty whenever I did anything other than be with her."

After being contacted, she has thought more about the accident than she had before. She finally finished watching the TV series *Lykkeland*, which she had previously avoided when it reached the part about the disaster.

"I watched it with my partner, who also survived a shipwreck (KNM OSLO in 1994). Fortunately, he survived, but it was a deeply traumatic experience. Unlike after the Alexander L. Kielland accident, they received good follow-up from the military and psychologists, but he tells me that many who were involved still struggle. We watched it together, and it was tough for both of us. But for me, it was a small victory to have seen those episodes—to take a little more ownership of a story I had never wanted to think about."

Samtale med Tom M. Johansen, sønnen til Steinar Johansen (27 år i 1980)

Brennåsen 18. april 2024. Skrevet av Else M. Tungland

Bakgrunn familieforhold

Tom er i dag gift med Hilde. De har 2 barn sammen. Han har en søster som heter Anne Cathrine som bor i Stavanger. Han har også halvsøsken.

Foreldrene mine var skilt. Moren min var 16 da de møttes på en ungdomsfest. Far var den kjekkeste gutten hun hadde sett, da han kom tuslende inn der.

Mamma traff sin nye mann kort etter skilsmissen. De giftet seg da min halvsøster var på vei. Hun ble født i 1979. Stefaren min var en fantastisk mann. Han steppet rett inn i farsrollen.

Yrkeskarriere

Tom har jobbet med mye forskjellig. Yrkeskarriere startet da han var på videregående og fikk en sommerjobb på lageret hos en bekjent. Han viste seg å være rask til å lære og ble raskt tildelt andre oppgaver, og til slutt ble han en slags salgssjef. I tillegg til dette har han vært parkeringsvakt og har erfaring fra arbeid både i Nordsjøen og undervisning.
«Selv om jeg egentlig ikke har noen formell utdanning», sier han, «har jeg en tykk kursmappe. Jeg har sagt ja til å være med på alt jeg ble spurt om.» Til tross for manglende formell utdanning, klarte han å karre seg opp til stillingen som innkjøpssjef for veidekket – en jobb som vanligvis krever en ingeniørutdanning.

Tiden før ulykken

Før ulykken hadde foreldrene mine delt samvær. Jeg hadde derfor jevnlige møter med min biologiske far. Han flyttet hjem og bodde på hybel hos foreldrene sine etter skilsmissen. Besteforeldrene mine var nok ikke klare til å få en såpass voksen sønn hjem igjen. Det var noen konflikter mellom far og farfar.

Mor stolte ikke på at far kunne ta vare på oss, så den yngste søsteren min fikk ikke lov til å være med på disse besøkene. Hun sa at far var bare en stor guttunge. Jeg fikk treffe han, men jeg måtte si hva vi hadde gjort, om vi hadde kjørt bil og om han hadde kjørt for fort osv.
Jeg har mange gode minner fra disse møtene med far. Vi fisket og skiftet olje på snekken. Så var han veldig glad i å skrue og drev og kjøpte biler fra USA. Jeg har gode minner fra da vil holdt på i garasjen. Jeg liker ennå å skrue på biler.

Ulykkesdagen

Den 27. mars 1980, tror jeg at far var ute på en ekstratur i Nordsjøen, for jeg skulle egentlig ha tilbragt påsken sammen med ham. Jeg var åtte år gammel og hadde feiret bursdagen min den 25. februar.

De stoppet barne-tv den dagen. På alle kanaler kom det om Kiellandulykken. Jeg kunne lese så jeg satt foran TV-en og fulgte nøye med og håpte på å se faren min sitt navn blant de overlevende. Men da skjærtorsdag kom, og de sa at de ikke lenger lette etter overlevende, visste jeg at hans navn ikke hadde stått på skjermen. Han ble funnet på langfredag. (Fra arkivene kan vi se at han var nr. 60 som ble funnet. Han ble tatt opp av dykkere på Seaway Falcon 1. april 1980).
Det var faren min sin eldre bror som kom og fortalte det til mammaen min.

Den dagen lekte jeg og nabogutten på lekeplassen da jeg så onkel sin røde Volvo komme kjørende. Jeg husker at jeg tenkte at det skulle bli gøy med besøk. Jeg løp bort til ham, men han sa at han ikke kunne snakke med meg nå, at han måtte snakke med mammaen min. Han gikk inn, så hørte jeg et vræl fra mor.

DAGENE ETTER ULYKKEN

Det var ikke bare møtene med far som stoppet etter at han døde. Jeg fikk ikke besøke besteforeldrene mine heller. Jeg var så lik min far, at de ikke orket at jeg kom på besøk. Det var kjempevanskelig. En 8 åring skjønner ikke slikt. Senere var jeg alltid velkommen, men rett etter ulykken fikk jeg hverken besøke far eller mine besteforeldre. Når farfar kom seg over sjokket kunne jeg komme og gå der som jeg ville. Men alle var så triste og bare grein hele tiden. Det var jo trist at pappa var død, men jeg skjønte ikke hvorfor de grein så mye.

Jeg fikk ikke være med i begravelsen. Det var to herfra som omkom. De skulle begraves samtidig og dermed ble kirka full, så barn fikk ikke være med.

På toppen av det hele var min stefar telegrafist på Ibsen som også holdt på å kantre. Jeg husker at jeg slåss med vaktene på Kjevik da han skulle reise ut i Nordsjøen. Jeg var livredd for å miste han også. Jeg trodde ikke at noen kom levende hjem igjen.

PÅ SKOLEN

På skolen var det mye hvisking og tiksing i gangene. «Nå kommer han», sa de. Så ble det stille. Jeg hørte godt hva de sa, og det skjedde mange ganger.

Det var ingen lærere eller helsesøster som snakket med meg. På skolen var jeg ofte utagerende. Da ble jeg satt på et kontor alene. Andre ble sendt hjem. Jeg fikk kanskje spesialbehandling? Det var ille å sitte der alene. Jeg klarte ikke å si at jeg trengte noen å prate med, for det visste jeg ikke. De lukket døra og lot meg sitte alene og da ble det jo bare verre.

Jeg var mye sinna. Jeg var et sinna barn og en sinna ungdom. Dette løste de med sport. De kjørte meg rundt på alt mulig, dermed hadde jeg ikke mer energi igjen til å være sint.

Jeg husker at jeg ble veldig sint på farmor og farfar da de tok bort smijernstrappa som førte ned til far sin hybel. Jeg syntes den var trappa var veldig fin, med mange buer og snurrer. Det var farfar som hadde laget den på Falconbridge der han jobbet. Trappa ble tatt bort da de bygget om. Jeg husket jeg sto og hylte til dem fordi trappa var borte. Den var jo inngangen hjem til far. Senere ble far sin bil også solgt. Den sto jo bare der og støvet ned. Så da ble den også borte. Det var trist.

FARMOR OG FARFAR BLIR MOR OG FAR

Da min biologiske far døde var det min stefar som ble pappa. Jeg kalte også mine besteforeldre, far og mor. Farfar overtok rollen som far (ved siden av min stefar). Når jeg var hos dem, var det de som var foreldre mine. Men jeg kunne ikke gå til farmor og farfar når stefaren min var hjemme. Det var ikke helt greit. Jeg gikk på besøk til de når stefar var på sjøen og snakket ikke til han om det etterpå. Mor sa at det ikke er å lyve når du ikke sier noe.

Farmor og farfar hadde to andre sønner som tidlig reiste hjemmefra. Far min var yngst, attpåklatt. Han hadde en hjertefeil og lå lenge på sykehus i Oslo som liten. Farmor fikk reise og besøke han der ofte. Det var han og henne. Det var veldig tungt for henne da den yngste sønnen døde.

Hjemme var det lite rom for farmor sin sorg. Hun fikk ikke lov til å sørge. Ett år etter ulykken tørket hun støv av bilder. Da begynte hun å gråte da hun kom til bildet av min far. «Nå må du slutte å tute, jeg orker ikke mer», sa farfar. Etter dette tok hun bort alle familiebildene. Da farfar døde kom det opp et bilde av faren min igjen.

Ellers har jeg har egentlig bare gode minner om min farfar. De bygget et soverom på loftet. Det var mitt rom når jeg var på besøk. De hadde jo et nærmest et tempel med far sine tin. Og esker og skuffer var fulle av kassettbånd, så var det båndopptaker forsterkere og bilder. Alle tingene ble båret urørte opp dit når de ryddet ut av hybelen hans.

Da jeg spurte farfar hvordan jeg skulle få på spilleren sa han at det måtte jeg finne ut selv. Han sa alltid at jeg måtte finne ut ting selv, for da lærer du det.

Det var et bånd i spilleren, så da den ble slått på begynte det å spille midt i en sang. Det var: «Seasons in the sun». Til å begynne med skjønte jeg ikke teksten, men jeg lærte meg den utenat senere. Da sa jeg til farmor at det var rart at det kanskje den siste sangen far hørte på. Det var også bånd der far snakket, så jeg hadde stemmen hans i mange år.

På den måten fikk jeg bearbeidet sorgen litt, men det ingen snakke med. Kom jeg ned fra loftet med tårer i øyner fikk beskjed om å vaske øynene. Farfar turte aldri selv å kjenne på sorgen etter sønnen hans var borte. Farfar sa: «Gutter griner ikke» Det var slik han var oppdradd. Han førte bare videre det han selv hadde lært. Jeg merker at jeg er litt slik selv og tåler ikke mye sipping fra mine egne under heller.

Jeg er dårlig på sorg. Det ble en veldig privat ting for meg. På et tidspunkt bestemte jeg meg for at jeg bare skulle glemme. Da pakket jeg bort båndspilleren og la bort bildene. Har et veldig klart bilde av meg selv gjøre dette. Da var jeg i 10-12 årsalderen. Etter dette sluttet jeg å kommunisere om far i det heletatt. Da begynte fornektelsen.

Da en lærer på ungdomskolen spurte hvem som var faren min, sa jeg at stefar var faren min. Jeg fornektet at jeg egentlig hadde en annen far.

Da fastlegen senere spurte om jeg savnet far sa jeg også at jeg hadde en far.

UNGDOMSTIDEN

Jeg hadde ingen god ungdomstid. Hjemme var det vanskelig. Jeg ble nok mer og mer lik han mor ikke hadde skværet opp med. Jeg ble kastet ut hjemmefra da jeg var 16 år og bodde etter dette hos besteforeldrene mine.

Jeg ble mer og mer innesluttet. Stolte ikke på noen. Før jeg traff Hilde hadde jeg bestemt meg for å ikke få barn. Ville ikke ha noen som skulle stole på meg. Ville ikke risikere å sette noen til verden som kunne oppleve det samme som meg.

Da jeg ble 18 -19 hatet jeg min mor. Snakket ikke til henne på langt tid. Hatet også min stefar. Jeg vet ikke hva som utløste det, men har skværet opp med dem nå, men det er sjelden vi snakker sammen selv om hun bor i nærheten.

MINNENE VÅKNER

Jeg har et savn og mye bitterhet. Savnet er så intenst at det nesten kjennes som sinne. Sint for alt

det som kunne ha vært. Far var 27 år da han døde. Han fikk aldri vise hvem han var. Fikk aldri være far og farfar.

Jeg skiftet fra Hallsteinsen, stefar sitt navn, til Johansen som voksen. Jeg ville gifte meg med min fars navn.

Da vi fikk sønnen vår Michal og det gikk opp for med at han ikke hadde noen farfar, var hardt for meg. Likevel snakket jeg sjelden om ulykken.

Teamet kom opp for alvor i 2008 da sønnen min fikk i oppgave å lage slektstre på skolen. Da fikk jeg kjeft av læreren fordi jeg ikke kunne snakke om min døde far, men ting begynte først å løsne da jeg ble tvunget av NAV å gå til psykolog.

Jeg har jobbet mye hele livet, selv om helsa sviktet og legen ville sykemelde meg. Jeg jobbet likevel. Jobbet for å glemme helt til jeg ramlet og knakk ryggen. Da kunne jeg hverken gå eller sitte. Jeg lå veldig mye og hadde smerter, likevel ønsket jeg ikke å bli ufør. Det var da jeg ble sendt til psykolog, for jeg måtte innse at jeg ikke kunne jobbe lenger.

Jeg kom raskt til psykolog. Hun var så flink. Jeg skulle fortelle om meg selv og da begynte hun og spør om hva som skjedde rundt ulykken. Jeg husket ingenting, ikke datoen en gang. «Har du ingen følelser rundt det»? spurte hun.

Jeg gikk hjem og begynte å tenke. Da begynte minnene å våkne. I dag husker jeg mange episoder veldig godt. Det er som om en film snurrer foran meg.

Jeg har mange streke minner som jeg har forsøkt å slette, som jeg har brukt halve livet på å glemme. Nå husker jeg.

MINNET SOM TEMMET SORGEN

Jeg husker hvordan jeg lærte meg å ikke være trist. Det lærte jeg tidlig.

Farmor og farfar hadde båt, en bitte liten snekke. Jeg og far skrudde ofte på den båten. Han skiftet olje. Det var som et paradis å være ute i den om våren. Når vi var ute og kjørte satt vi på hver vår side bak. Det er så fint om våren når det blinker av sol i bølgene. Tom stopper litt og svelger.

Grunnen til at jeg blir trist nå når jeg forteller dette er at jeg har gjemt så mye bak dette bildet. Bildet av sola på bølgene ga en indre ro. Far er der ikke. Det er bare sola på bølgene. I mitt hode var det ikke storm når Kielland gikk ned. Det er pakket inn i duvende sjø og sol.

BEARBEIDING AV SORG

Tom er sikker på at mange kunne hatt en bedre ungdomstid dersom noen kunne snakket med de som mistet faren sin i Kielland-ulykken og fortalt at det ikke var ulovlig å kjenne på følelsene. *Psykologen sier at du kan ikke dø av en følelse. Jeg føler ikke lenger at jeg blir kvalt når jeg snakker om det, men jeg er ikke klar til å lese om andres erfaringer ennå. Har logget meg inn og prøvd å lese i Minnebanken flere ganger, men må stoppe.*

Da jeg var barn, fikk jeg ikke lov til å være lei meg. Jeg måtte late som om jeg ikke var lei meg, eller finne på en unnskyldning for å være det. Det var tabu og flaut å si at min far var død.

Jeg har ikke snakket mye om ulykken før de siste årene. Jeg synes fortsatt det er vondt å snakke om det og forsøker ennå å styre unna det som er verst. Jeg er ikke god på være trist. Da griner jeg i dusjen for meg selv. Det gjør jeg ofte.

Foreldrene mine hadde en ganske kranglete skilsmisse. De var ikke på god fot og fikk aldri skværet opp før han døde. Jeg trodde det var min skyld og har gått med dårlig samvittighet for dette. Men det var jo ikke noe jeg gjorde som var grunnen til at de kranglet.
Det var tøft når stefar og mor skilte seg. Da mistet jeg den andre faren min også.
Jeg har fortsatt problem med å slippe folk innpå meg. Tar lang tid før jeg stoler på noen.
Jeg er veldig engstelig. Om noen ikke kommer hjem på tiden blir jeg redd. Jeg krisemaksimerer veldig. Er noen fem minutter for sen blir jeg redd og det er kort vei mellom å være redd og sinna.
Nå forsøker jeg å finne fram barnet igjen. Det er godt å snakke med andre som har opplevd det samme. Det ville vært bra om vi hadde et nettverk tidligere. Det er godt å snakke med de som overlevende. Nå melder jeg meg på alt mulig.

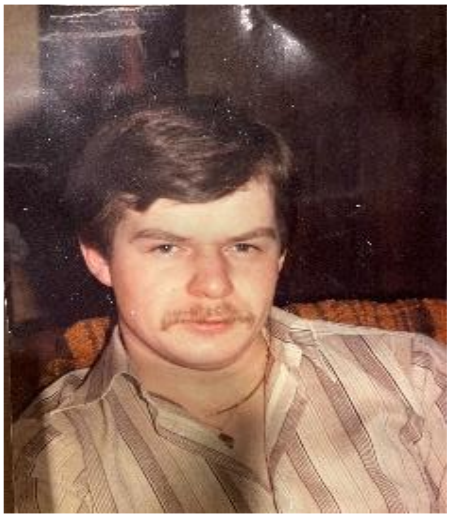
Jeg har 100 spørsmål om det som skjedde. Far sa til min farmor at det var som å bo i en slum da han var på Kielland. Han likte seg ikke der og gledet seg til at Ibsen skulle komme.
Min medisin er informasjon. Jo mer jeg lærer om det som skjedde jo bedre. Nå klarer jeg å tilgi min far at han døde.

Jeg har ikke vært på Brutt lenke og går aldri på grava. De små minner jeg har av min far er så dyrebare at jeg ikke vil ødelegge dem med å tenke på en grav eller et minnesmerke. Kanskje dette er litt absurd, men jeg prøver å ikke huske gravsteinen når jeg tenker på far. Jeg vil huske ansiktet hans som blir bare mer og mer likt det jeg ser i speilet.

Jeg kjenner at det blir bedre til mer jeg snakker om det. Dette er en prosess jeg må gjennom. Det finnes ulike måter å være lei seg på. Å kjenne på sorgen kan også være godt.

Smykket vi fikk er noe av det kjæreste jeg har. Tar meg selv i å sitte å kjenne på det ofte. Det er trøstende å ta på smykket. Det er rart for det er jo bare en metallbit og glass. Det er som meg, glatt utpå med en hard klump på midten.

Bilder: Steinar (far) til venstre. Tom (sønn) til høyre.

A conversation with Tom M. Johansen, son of Steinar Johansen (27 years old in 1980)

Brennåsen, April 18th, 2024.
Written by Else M. Tungland

Background and Family Relations

Today, Tom is married to Hilde. They have two children together. He has a sister named Anne Cathrine who lives in Stavanger, as well as half-siblings.

My parents were divorced. My mother was 16 when they met at a youth party. My father was the most handsome guy she had ever seen when he strolled in.

My mom met her new husband shortly after the divorce. They got married when my half-sister was on the way. She was born in 1979. My stepfather was a fantastic man. He stepped right into the father role.

Career Path

Tom has worked in many different fields. His career started when he was in high school and got a summer job in a warehouse through an acquaintance. He proved to be a quick learner and was soon assigned other tasks, eventually becoming somewhat of a sales manager.
In addition, he has worked as a parking attendant and has experience working both in the North Sea and in teaching.

"Even though I don't have any formal education," he says, "I have a thick folder full of course certificates. I said yes to everything I was asked to do."
Despite lacking formal education, he managed to work his way up to the position of purchasing manager for "Veidekke" – a job that normally requires an engineering degree.

The Time Before the Accident

Before the accident, my parents had shared custody, so I regularly saw my biological father. After the divorce, he moved back home and lived in a small apartment at his parents' house. My grandparents were probably not prepared to have their adult son move back in, and there were some conflicts between my father and my grandfather.

My mother did not trust that my father could take care of us properly, so my youngest sister was not allowed to visit him. She said that my father was just a big kid himself. I was allowed to visit him, but I had to report back on everything we did – whether we had driven anywhere, if he had driven too fast, and so on.

I have many fond memories of those visits with my father. We went fishing and changed the oil on his boat. He loved tinkering with things and often bought cars from the U.S. Some of my best memories are of us working together in the garage. I still enjoy working on cars.

The Day of the Accident

On March 27, 1980, I believe my father was on an extra trip in the North Sea. I was actually supposed to spend Easter with him. I was eight years old and had celebrated my birthday on February 25.

That day, they interrupted children's TV. Every channel was covering the ***Kielland disaster****. I could read, so I sat in front of the TV, watching closely, hoping to see my father's name among the survivors. But when Maundy Thursday came, and they announced that they were no longer searching for survivors, I knew his name had never appeared on the screen.*

He was found on Good Friday. (From the archives, we can see that he was the 60th person found. He was recovered by divers from the *Seaway Falcon* on April 1, 1980).
It was my father's older brother who came to tell my mother.

That day, I was playing with the neighbor boy at the playground when I saw my uncle's red Volvo driving up. I remember thinking it would be fun to have a visitor. I ran toward him, but he said he couldn't talk to me right then – he had to speak with my mother. He went inside, and then I heard my mother scream.

The Days After the Accident

It wasn't just the visits with my father that stopped after he died. I wasn't allowed to visit my grandparents either. I looked too much like my father, and they couldn't bear to see me. That was incredibly difficult. An eight-year-old doesn't understand things like that. Later, I was always welcome, but right after the accident, I wasn't allowed to visit my father or my grandparents. Once my grandfather got over the shock, I could come and go as I pleased. But everyone was so sad all the time, always crying.

Of course, it was sad that my dad had died, but I didn't understand why they cried so much.
I wasn't allowed to attend the funeral. Two people from our area had died, and they were to be buried together, so the church was full, and children were not allowed to attend.
On top of everything else, my stepfather was a telegraphist on the *Ibsen*, which also nearly capsized. I remember fighting with the guards at Kjevik when he was leaving for the North Sea. I was terrified of losing him too. I thought no one ever came home alive.

At School

At school, there was a lot of whispering and murmuring in the hallways. *"Here he comes,"* they would say. Then there would be silence. I could hear them well, and it happened many times.

No teachers or school nurses spoke with me. I often acted out at school. When that happened, they would put me alone in an office. Other kids were sent home, but I was kept in a room by myself. Maybe I was getting special treatment?

Sitting there alone was awful. I didn't know how to say that I needed someone to talk to. They just closed the door and left me there, and that only made things worse.
I was often angry. I was an angry child and an angry teenager. They dealt with this by putting me into sports. They drove me around to every possible activity so that I wouldn't have any energy left to be angry.

Process of Grief

Tom believes that many children who lost their fathers in the *Kielland* disaster could have had a better adolescence if someone had talked to them and told them that it's okay to feel emotions.

A psychologist once told me, 'You can't die from a feeling.' I no longer feel like I'm choking when I talk about it, but I'm still not ready to read about other people's experiences. I've logged into the Minnebanken (Memory Bank) several times, but I always have to stop."

"As a child, I wasn't allowed to be sad. I had to pretend I wasn't, or come up with an excuse for why I was. It was taboo and embarrassing to say that my father was dead.

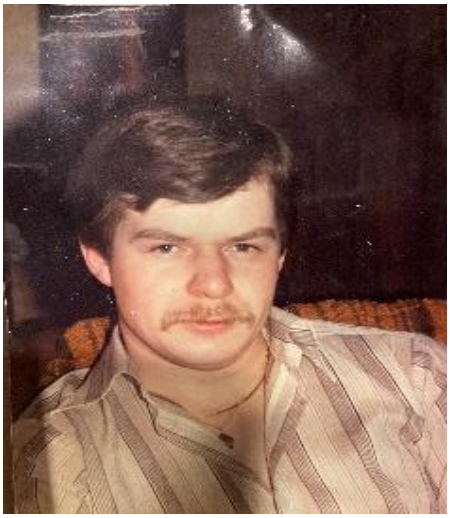
I rarely talked about the accident until recent years. Even now, I try to avoid the worst parts. I'm still not good at being sad. I cry in the shower when I need to. I do that often."
"My medicine is information. The more I learn about what happened, the better I feel. Now, I can forgive my father for dying.

I have never visited Brutt Lenke (the memorial) and I never go to the grave. The few memories I have of my father are too precious to taint with thoughts of a gravestone or a memorial. Maybe it's strange, but I try not to picture the gravestone when I think of him. I want to remember his face – which is becoming more and more like the one I see in the mirror.

I can feel that the more I talk about it, the better it gets. This is a process I have to go through. There are different ways to be sad. Acknowledging the grief can also feel good."

"The necklace we received is one of my most treasured possessions. I often find myself holding it. It's comforting. It's strange because it's just a piece of metal and glass. It's like me—smooth on the outside with a hard lump in the middle.

Photos: Steinar (father) on the left. Tom (son) on the right.

Hanne Lock Nilsen: Til minne om min kjæreste som omkom da plattformen som ikke kunne kantre, kantret

Likt med det skipet som ikke kunne synke, men som sank.

Om pårørende som ikke var eller er definert som pårørende, men som er sterkt og personlig berørt.

Som i Titanic-historien; Rose ble mot alle odds kjæreste med Jack. De fikk fem kjærlighetsfulle dager om bord på Titanic. Historien om ung og sterk kjærlighet som kun de to visste om. Historien om ham som døde i isvannet, men også om sterk kjærlighet som levde videre i hjertet og gjerningene til Rose.

Det var ingen stor, blå Havets Diamant i min historie, men et ønske fra min kjæreste om han kunne få designe en ring for oss med bokstaven H i diamanter, for Hanne og Hans Herbert, til vi skulle møtes igjen? Dette var våren 1979, mindre enn ett år før plattformen som ikke kunne kantre, faktisk kantret og han ble borte for all tid. Aldri funnet.

Min unge alder og mangel på livserfaring gjorde at jeg var overlykkelig over omsider å ha fått min første båt i utenriksfart. Jeg reiste fra Trondheim ned til Stavanger. Jeg skulle bidra med å klargjøre gasstankeren Venator til å gå utenriks igjen. Min store drøm om å reise rundt til alle verdensdeler, var i ferd med å oppfylles. Jeg ville se verden, kjenne lukta av saltvann og kjenne på bølger, og var innstilt på å sette utdannelse og «det ordinære livet» på vent i 4-5 år.

Så møter jeg en mann som viser tydelig interesse, men som jeg prøver å overse, snakket hyggelig med, men jeg var ikke interessert i å bli kjent med noen akkurat da. Egentlig ble det bare litt støy, det var det siste jeg ville da. Men til tross for min motstand, så ble jeg betatt av ham.

Hans Herbert og jeg rakk i løpet av to måneder å bli godt kjent, så godt at vi ga hverandre et løfte: Vi avtalte å møtes om 4-5 år når jeg var ferdig med min sjømannskarriere. Han skulle også inn i en ny jobb / rolle over en treårsperiode. Vi både ville og skulle møtes igjen for å se hvor vi sto i livet. Ville vi fortsatt ha lyst til å være sammen da? Var han til å stole på? Jeg ville iallfall ha noen år på meg, før jeg skulle ta et varig valg om et livslangt forhold.

Vi var sammen siste gang i mai 1979. Så reiste Venator ut på oppdrag. Hans Herbert ble et godt minne og en visshet om at han skulle jeg treffe igjen. Jeg fikk både 1 postkort og 1 brev fra ham mens jeg var om bord også. Gledelig.

Så i mars 1980 kom nyheten om katastrofen i Nordsjøen. Jeg var hjemme i Trondheim da, ventet på ny hyre på ny båt. Da katastrofen inntraff fulgte jeg med på nyhetene på Dagsnytt, radio osv. Jeg tenkte at jeg kjenner en – 1 – person i hele verden som jobbet i Nordsjøen, av jeg tror ca. 10 000. Hva var oddsene for at akkurat han skulle være en av de savnede liksom? Etter noen dager skulle navn på savnede frigis.

Radiooppleseren begynte på ei lang liste over døde og savnede. Det var lørdag før palmesøndag. Jeg trodde ikke at han hadde vært om bord akkurat da. Om han hadde vært om bord, ville han nok overlevd, det hadde jeg også "bestemt meg for". Stort og brutalt ble sjokket da akkurat han ble lest opp som "Savnet, ikke funnet, død."

Jeg bodde fortsatt hjemme hos foreldrene mine. Og ble sjokkert langt inn i sjela og hjertet. Var det virkelig mulig? Store, sterke mannen, dykker, savnet i havet, eller kanskje innestengt om bord? Han var sosial, det var kveld, kanskje han var innestengt i kinosalen? Eller spilte kort? I kantina? Det ble et tankekjør uten like. Bare kaos og grusomme bilder i hodet mitt.

Jeg hørte videre på nyhetene. De pårørende var i sjokk, det ble etablert krisemottak. Dette var en ny verden for meg. Pårørende ble, slik jeg oppfattet det, definert til ektefeller, foreldre og barn. Det ble varslet samling i Stavanger Domkirke. Skulle jeg fly ned? Ja, men nei. Hvem kunne bli med midt i krisa? Skulle jeg dra alene? Hva om jeg ble spurt hvilken tilknytning jeg hadde til ulykka, ville jeg i det hele tatt klare å snakke?

Ville det være andre der for ham? Jeg visste at hans far allerede var død, men moren levde enda våren før iallfall? Skulle jeg ringe rundt til hoteller for å finne et rom for noen dager? Alene, midt i Påska? I Stavanger? Hvordan, hva, hvem, kaos, kaos, kaos. Mange fra Trondheim var berørt, men de var alle i samme firma. Jeg spurte heller ikke om hjelp, alt virket bare så håpløst. Jeg ble hjemme. Mine foreldre var informert, men vi snakket ikke om jeg skulle dra eller ikke. Det var mer som at: «Slik er livet – hardt og brutalt». Ingen plass for sentimentalitet. Ingen rom for vanskelige følelser, var jo voksen nå, måtte stå på egne ben. (Foreldrene mine, som var vokst opp under 2. verdenskrig, hadde opplevd sine egne sorger, som ikke var bearbeidet, så jeg klandrer de ikke for deres håndtering her.)

Jeg har i 43 år vært lei for at jeg ikke dro ned til Stavanger. Det er det eneste jeg angrer på, og det angrer jeg sterkt på. Da ville jeg nok ha kommet videre i prosessen på en mye bedre måte. Hvorfor lot jeg journalister definere meg til ikke å være en verdig pårørende? Hvem kan si at du er eller du er ikke en pårørende? Andre enn du selv? «En pårørende er en person som står en annen person særlig nær».

Jeg kjente meg som aller nærmeste pårørende, men turte ikke møte opp. «Hvem var jeg, liksom, som trodde at jeg på 20 år var av betydning?» Hva om det kom andre, som vendte meg ryggen fordi de var «mer pårørende enn meg»? Slike tanker hadde jeg. Men kanskje var det ingen der for ham? Ingen? Jeg har tenkt en del på det i ettertid. Tenk å dø i ett fremmed land, og ingen møter opp på Minnegudstjenesten over deg.

Så fikk jeg hyre på ny båt i rederiet, reiste ut og levde i en ny "boble" i 6 måneder. Hodet var fortsatt tidvis kaos. Dro så til Stavanger en tid etter at jeg mønstret av den båten, for å finne ut om det virkelig var sant. Jeg både trodde og håpet på at var en feil et sted her. Jeg oppsøke derfor adressen og hybelen hans og fikk se med egne øyne: det sto et annet navn på døra. Ute på gata igjen, totalt sjokkert. Da traff jeg en kollega og naboen av Hans Herbert, som husket meg

igjen fra våren før. I all hast, før han måtte hoppe inn i en taxi for å rekke ei ferje, så bekreftet han uoppfordret at det var «Min» Hans Herbert som aldri kom inn fra jobben han egentlig ikke skulle ha vært på den dagen. Det var en ekstratur.

Jeg forlot Stavanger med et hjerte som føltes var langt nede i magen. 21 år. Glemmer aldri den sugende følelsen.

Jeg slutta til sjøs etter 3-4 år. Jeg tok utdanning og fikk 8-16 jobb. Jeg var sykemeldt en kort periode i 1999, var bare ikke i form uten at jeg forsto helt hvorfor. Titanic kom på kino i Norge i februar 1998. Hvor mange ganger har jeg ikke sett den? Kjent så inderlig på den smerten til Rose, men også på kraften og motet og optimismen til Jack. Så sitter jeg hjemme i sofaen og strikker julegaver, og TV-en står på. Sleipnerulykka: Katamaran-båten som hadde kjørt seg på et umerka skjær i høstmørket. Kaos, leteaksjoner, og jeg oppdaget at jeg bare gråt og gråt, men koblet ikke mitt tap til Sleipnerulykka. Jeg skjønte ikke det selv! Men herifra fikk heldigvis hjelp av psykolog. Et ledd i min sorgbearbeiding nå, nesten 20 år etter Katastrofen, var å lese alt om Kiellandulykka som biblioteket hadde tilgang til, og videre å sende noen ord til Kian Reme som selv hadde mistet, og var blitt talsperson og leder i nettverket av pårørende etter Kiellansulykka. Det var ingen andre jeg kunne henvende meg til, ikke noe «offisielt» kontor eller rådgivning. Vel, jeg skrev til Reme, og fortalte også at om Hans Herbert sine barn kom til å ta kontakt med ham, så fortell de gjerne at jeg kjent deres far og kan fortelle litt om hans liv i Stavanger det siste året. Jeg fikk et hyggelig svar tilbake, hvor han viste til at brev til Hans Herbert sin mor etter hvert kom i retur. Mer visste han ikke.

Jeg kjøpte ett gullsmykke med tro, håp og kjærlighet, som jeg gikk med til minne om ham i flere år.

Jeg levde videre, og har sørget for å leve et rikt liv med «mye kjekt og show». Har tre flotte barn, seks barnebarn, syklet Trondheim- Oslo mange ganger, syklet Oslo-Paris, deltatt på Triatlon, svømt til Munkholmen bare fordi jeg hadde lyst, padlet litt kajakk, hoppet tandem fallskjerm og kjørt tung motorsykkel.

Når jeg ser opp på stjernehimmelen, tenker jeg på ham. Ute på havet også. Fredfullt og fint. Hans Herbert var åpen for overnaturlige hendelser. Jeg har flere eksempler, samtidig som jeg også etter hvert har åpnet opp for å observere og ta inn inntrykk. Da jeg for første gang besøkte stedet han kom fra i august 2021, fikk jeg en uforklarlig uke med mange og sterke og svært gode inntrykk. Vemodig, men samtidig svært takknemlig.

Hans Herbert var en flott mann, en glad og munter fyr som hadde lett for å smile og le, han var raus med gode, tette klemmer og sine lange, sterke armer. Han ble godt likt av mine arbeidskollegaer og sugde til seg kunnskap og språk og var en god person å være rundt. Skulle jeg heller satse på Nordsjøen etter første båten?

I utenriksfart på den tiden var det ingen restriksjoner på alkohol, bare man møtte edru og klar på jobb. På Nordsjøen var det null-toleranse. Ingen alkohol. Alkotester før ombordstigning i

helikopteret. Greit nok, men det var jo heller ikke nye steder eller nye land å komme til, heller ikke klima som gjorde det nødvendig med et avkjølende bad i utendørs svømmebasseng i Nordsjøen. Nei; utenriks sjøfart var min vei. Jeg var ikke i tvil. Jeg holdt på drømmen min.

Hans Herbert var en «cowboy». Han hadde jobbet litt i smia til sin far og onkel, på en fiskebåt, han var hangglider- instruktør hjemme og jeg jublet over det, for det var noe jeg hadde lyst til å prøve. Tenk å fly, fri som fuglen? Wow. Han var vel det vi kunne kalle en våghals og «rocken roller». Han var barn av sin tid. En «68-er», med alt fra hippiebevegelsen, opposisjon mot autoriteter, The Rolling Stones, sterk fagbevegelse, raske oljepenger, på full fart inn mot 80-tallet og «jappetiden». Han var cool, han kunne danse som om han eide hel verden, han duftet aldeles nydelig og hans favorittblomst var plukket etter duft. Jeg kommer aldri til å glemme ham. Lukta av ham. Optimismen hans. 43 år etter at 32 åringen døde, sitter jeg fortsatt med sår i hjertet, men samtidig utrolig glad for å ha fått disse to månedene sammen med ham. Mange gode minner. Jeg både føler og kjenner hans urkraft og hans strålende vesen. Og som hans storesøster sa i det hun la hånden sin over min: «Du kommer til å møte han igjen».

Jeg har vært på monumentet Brutt Lenke to ganger. Første gang var i 2002. På gjennomreise egentlig. Jeg tok da av meg smykket mitt, fant en fin stein, surra lenka rundt og kasta det ut i sjøen ved navneplatene. «Tro, håp og kjærlighet». Mente det var mitt siste farvel.

Men jeg måtte tilbake i høst, over 20 år etter det igjen. Da dro jeg ut alene, tidlig på morgenen. Været var ikke det beste, men det var så vanvittig med regnbuer; nærmest et redigert lys-show i vakre farger, flere vedsiden av hverandre, den siste buen kom helt opp i fjæresteinene der jeg hadde kastet gullsmykket 20 år tidligere. Wow.

Hans Herbert pleide å sitte og venter på meg da jeg kom inn med taxibåten, når han selv ikke var ute på en eller annen rigg, kortere eller lengre turer. Jeg ser ham fortsatt levende for meg på fortøyningspælen, sittende med den brune semska-frakken, papir-VG og en cola og et varmt og kjærlig blikk.

Hanne Lock Nilsen, 63 år, fra Trondheim.
Sterkt og personlig berørt.

HANNE LOCK NILSEN: IN MEMORY OF MY SWEETHEART WHO DIED WHEN THE PLATFORM THAT COULDN'T CAPSIZE CAPSIZED

Like that ship that could not sink but sank.

About relatives who were not or are not defined as relatives, but who are deeply and personally affected.

As in the Titanic story; Rose became Jack's girlfriend against all odds. They had five love-filled days on board the Titanic. The story of young and strong love that only the two of them knew about. The story of the man who died in the ice water, but also of a strong love that lived on in Rose's heart and deeds.

There was no big, blue Heart of the Ocean diamond in my story, but a wish from my boyfriend that he could design a ring for us with the letter H in diamonds, for Hanne and Hans Herbert, until we would meet again? This was in the spring of 1979, less than a year before the platform that couldn't capsize actually capsized and he disappeared forever. Never to be found.

My young age and lack of life experience meant that I was overjoyed to have finally acquired my first boat in international shipping. I travelled from Trondheim down to Stavanger. My job was to help prepare the gas tanker Venator for travelling abroad again. My big dream of travelling around the world was about to be fulfilled. I wanted to see the world, smell the salt water and feel the waves, and I was prepared to put my education and "ordinary life" on hold for 4-5 years. Then I meet a man who shows clear interest, but whom I try to ignore, chatted pleasantly with, but I wasn't interested in getting to know anyone right then. Actually, it was just a bit of noise, it was the last thing I wanted then. But despite my resistance, I became infatuated with him. Hans Herbert and I managed to get to know each other well within two months, so well that we made a promise to each other: We agreed to meet again in 4-5 years when I had finished my seafaring career. He was also going into a new job/role over a three-year period. We both wanted and needed to meet again to see where we were in life. Would we still want to be together then? Was he trustworthy? I wanted at least a few years before making a permanent decision about a lifelong relationship.

We were together for the last time in May 1979. Then Venator went on a mission. Hans Herbert became a good memory and I was certain that I would meet him again. I received one postcard and one letter from him while I was on board as well. That was gratifying.

Then in March 1980 came the news of the disaster in the North Sea. I was at home in Trondheim then, awaiting new hire on a new ship. When the disaster occurred, I followed the news on Dagsnytt, radio, etc. I thought to myself that I know one - 1 - person in the whole world who works in the North Sea, out of I think around 10,000. What were the odds that he would be one of the people missing? After a few days, the names of the missing were to be released.

The radio announcer started a long list of dead and missing persons. It was the Saturday before Palm Sunday. I didn't think he had been on the rig at the time. If he had been on board, he would probably have survived, I had also "made up my mind". The shock was huge and brutal when he was read out as "Missing, not found, dead."

I was still living at home with my parents. And I was shocked to the very core of my soul and heart. Was it really possible? Big, strong man, a diver, missing in the sea, or maybe trapped inside? He was social, it was evening, maybe he was locked up in the cinema? Or playing cards? In the cafeteria? It was a mind race like no other. Just chaos and horrible images in my head.
I kept listening to the news. The relatives were in shock, a crisis centre had been set up. This was a new world for me. As I understood it, relatives were defined as spouses, parents and children. A gathering was announced in Stavanger Cathedral. Was I going to fly down? Yes, but no. Who could come with me in the middle of the crisis? Should I go alone? What if I was asked what connection I had to the accident, would I be able to talk at all?

Would there be others there for him? I knew his father was already dead, but his mother was still alive the spring before at least? Should I call around to hotels to find a room for a couple of days? Alone, in the middle of Easter? In Stavanger? How, what, who, chaos, chaos, chaos. Many people from Trondheim were affected, but they were all in the same company. I didn't ask for help either, everything just seemed so hopeless. I stayed at home. My parents were informed, but we didn't talk about whether I should leave or not. It was more like: "This is life - hard and brutal". No room for sentimentality. No room for difficult emotions, I was an adult now, had to stand on my own two feet. (My parents, who had grown up during World War II, had experienced their own grief, which had not been processed, so I don't blame them for their handling here.

I have been sorry for 43 years that I didn't go down to Stavanger. It's the only thing I regret, and I regret it deeply. I would probably have moved forward in the process in a much better way. Why did I let journalists define me as not being a worthy next of kin? Who can say that you are or you are not next of kin? Other than yourself? "A next of kin is a person who is particularly close to another person".

I felt like the nearest next of kin, but I didn't dare turn up. "Who was I, anyway, to think that at 20 years old, I was of any importance?" What if others came along and turned their backs on me because they were "more of a next of kin than me"? I had thoughts like that. But maybe there was no one there for him? No-one? I've thought about it a lot in retrospect. Imagine dying in a foreign country and no one turning up at your memorial service.

Then I was hired on a new boat by the shipping company, travelled overseas and lived in a new "bubble" for six months. My head was still occasionally in chaos. I went to Stavanger some time after I signed off that boat, to find out if it was really true. I both believed and hoped that there had been made a mistake. I therefore went to his address and his bedsit and saw with my own eyes: there was another name on the door. Out on the street again, totally shocked. Then I met a

colleague and neighbour of Hans Herbert, who remembered me from the previous spring. In a hurry, before he had to jump into a taxi to catch a ferry, he confirmed without being asked that it was "My" Hans Herbert who never came back from the job he wasn't supposed to be at that day. It was an extra trip.

I left Stavanger with a heart that felt like it was deep in my stomach. 21 years old. I'll never forget that sinking feeling.

I left seafaring after 3-4 years. I went to university and got an 9-5 job. I was on sick leave for a short period in 1999, I just wasn't in shape without fully understanding why. Titanic came to the cinemas in Norway in February 1998. How many times have I seen it? I felt so deeply the pain of Rose, but also the power, courage and optimism of Jack. Then I sat at home on the sofa knitting Christmas presents, and the TV was on. The Sleipner accident: The catamaran boat that had run aground on an unmarked reef in the autumn darkness. Chaos, search and rescue operations, and I realised that I just cried and cried, but didn't connect my loss to the Sleipner accident. I didn't realise it myself! But I was lucky enough to get help from a psychologist.

One part of my grief processing now, almost 20 years after the disaster, was to read everything about the Kielland accident that the library had access to, and also to send a few words to Kian Reme, who had also lost someone, and had become the spokesperson and leader of the network of relatives after the Kielland accident. There was no one else I could turn to, no "official" office or counselling. Well, I wrote to Reme, and also told him that if Hans Herbert's children were to contact him, please tell them that I knew their father and could tell them a little about his life in Stavanger during his last year. I received a pleasant reply in return, in which he pointed out that letters to Hans Herbert's mother were eventually returned. That was all he knew.
I bought a gold necklace bearing faith, hope and love, which I wore in memory of him for several years.

I lived on, and have made sure to live a rich life with "lots of fun and show". I have three beautiful children, six grandchildren, I have cycled Trondheim-Oslo many times, cycled Oslo-Paris, participated in triathlons, swam to Munkholmen just because I felt like it, kayaked a little, tandem parachuted and ridden heavy motorcycles.

When I look up at the starry sky, I think of him. Out at sea too. Peaceful and beautiful. Hans Herbert was open to supernatural events. I have several examples, while I have also gradually opened up to observing and taking in impressions. When I visited the place he came from for the first time in August 2021, I had an unexplainable week with many strong and very good impressions. Sad, but at the same time very grateful.

Hans Herbert was a great man, a happy and cheerful guy who was quick to smile and laugh, he was generous with good, tight hugs and his long, strong arms. He was well liked by my work colleagues and soaked up knowledge and language and was a good person to be around. Would I rather focus on the North Sea after the first boat?

In international shipping at the time, there were no restrictions on alcohol, as long as you turned up to work sober and ready to work. In the North Sea, there was a zero-tolerance policy. No alcohol. Breathalyser tests before boarding the helicopter. Fair enough, but there were no new places or new countries to visit, nor a climate that necessitated a cooling dip in an outdoor swimming pool in the North Sea. No; international shipping was my path. I had no doubts. I held on to my dream.

Hans Herbert was a "cowboy". He had worked a bit in his father and uncle's forge, on a fishing boat, he was a hang-gliding instructor back home and I was excited about it, because it was something I wanted to try. Imagine flying, free as a bird? Wow. He was what you might call a daredevil and a rock 'n' roller. He was a child of his time. A "68er", with everything from the hippie movement, opposition to authority, The Rolling Stones, strong labour movement, fast oil money, full speed ahead into the 80s and the "yuppie era". He was cool, he could dance like he owned the world, he smelled absolutely beautiful and his favourite flower was picked by scent. I'll never forget him. The smell of him. His optimism. 43 years after the 32-year-old died, I still have a wound in my heart, but at the same time I'm incredibly happy to have had these two months with him. Many good memories. I both feel and recognise his primal force and his radiant nature. And as his big sister said when she put her hand over mine: "You will meet him again".

I´ve been to the Broken Chain monument twice. The first time was in 2002. Just passing through really. I took off my necklace, found a nice rock, tied the chain around and threw it into the sea, next to the name plaques. “Faith, hope and love.” It was supposed to be my last farewell.
But I had to go back this autumn, over 20 years since last time. I went out alone, early in the morning. The weather was not the best, but there was an incredible number of rainbows; almost like a planned lightshow in beautiful colours, several rainbows next to each other, and the last rainbow reached the shore where I´d thrown the golden necklace 20 years earlier. Wow.
Hans Herbert used to sit and wait for me when I came in with the taxi boat, when he himself wasn´t out on some rig, for shorter or longer trips. I can still picture him vividly at the mooring pole, sitting with the brown suede coat, a paper VG, a coke, and a warm and loving gaze.

Hanne Lock Nilsen, 63 years old, from Trondheim.
Strongly and personally affected.

BRIAN GRAHAM

23.09.22 – Cleator Moor

Til stede: Brenda Graham(enke), Paul Graham (sønn).
I samtale med: Ingebjørg Haughom, Simen D. Idsøe og Else M. Tungland.
Notater: Ingebjørg Haughom og Else M. Tungland

Brian Graham var en av seks menn fra Cleator Moor-distriktet, som mistet livet i Alexander L. Kielland-katastrofen den 27. mars 1980. Vi møtte enken Brenda og sønnen Paul i UK, høsten 2022.

Brian Graham

Brian jobbet ved atomkraftverket i Sellafield før han begynte å jobbe på oljerigger. Da oljevirksomheten blomstret var lønningene i Nordsjøen mer enn 3 ganger høyere enn ved atomkraftverket. Dette var grunnet til at Brian og mange andre menn fra dette området fikk seg arbeid på norske oljeplattformer. Brian jobbet for Grootcon.

Brenda og Brian møtte hverandre da de var ganske unge. Noen år senere giftet de seg og fikk til etter hvert to sønner, Simon og Paul.

Vi var begge 15 år da vi traff hverandre. Han pleide å gå på puben og deretter henge i en platebutikk, det var der vi møttes. Vi gikk på forskjellige skoler, så vi kjente ikke hverandre fra før. Etter noen år ville vi gifte oss. Søsteren min skulle gifte seg i mars. Jeg ble lovet et stort bryllup hvis jeg kunne vente til september, men det ville jeg ikke. Jeg var tjueen og alt jeg ønsket var å gifte meg med Brian. Vi giftet oss ni uker etter søsteren min. Han var mitt livs kjærlighet.

Da jeg var gravid i 6. måned med min yngste sønn fikk Brian jobb i Amsterdam der de bygget rigger. Deretter var han i Bordeaux i Frankrike. Så ble han ansatt av Grootcon og fikk jobb på oljerigger.

Ulykkesdagen
Brenda fikk en telefon fra mannen sin rett før riggen tippet over.

Han fortalte meg at han skulle på kinoen etterpå. De skulle vise en cowboyfilm. Jeg hørte ikke noe om ulykken før klokken ti om kvelden. En venn av Brian ringte meg, etter at ulykken hadde vært

på nyhetene. Vi fikk ikke mer informasjon før dagen etter. To av kollegene hans som ikke hadde vært på jobb på ulykkestidspunktet kom fra Newcastle for å møte meg. En uke etter at vi fikk bekreftet at de hadde funnet Brian. Han var 31 og jeg var 30, barna våre var 7 og 4 år.

Paul hørte først om ulykken i skolegården. Han husker at barna lekte en ballonglek som var veldig populær på den tiden. Da var det noen som sa at det var en rigg som hadde kantret i Nordsjøen.

«Faren din var på den riggen» sa en fyr til meg. Det var slik jeg fikk vite hva som hadde skjedd med faren min.

Tiden etter
Etter ulykken kom Brendas foreldre og bodde hos dem og hjalp henne med guttene.

Jeg måtte komme meg videre i livet. Til slutt gikk jeg ut og møtte folk igjen. Det var vanskelig fordi ingen ikke hva de skulle si til deg. I frykt for å si noe feil, sa de ikke noe i det hele tatt.

Svigermor kom aldri over sønnens død og døde 3 år senere. Jeg har vært både mor og far for guttene mine.

Erstatning
Etter ulykken fikk Brenda enkeerstatning.

Jeg mottok £115 116,08 i kompensasjon. Guttene fikk £32 000 hver som ble satt i fond.

Brenda fikk ikke bruke noen av sønnenes penger. De skulle ikke røres før guttene var 18 år gamle. Paul mener at dette ikke var noen klok avgjørelse:

Da jeg var 18, var det narkotika og drikking, og jeg hadde råd til det. Jeg fikk pengene da jeg var minst i stand til å håndtere dem. Det gikk ikke bra for broren min heller. Han fikk diagnosen PTSD og døde som rusmisbruker for 2 år siden.

Brenda er enig i at erstatningen bidro til hennes yngste sønns død:

Guttene våre fikk penger (kompensasjon) den dagen de fylte atten. Det var mye penger for guttene. Jeg prøvde å holde pengene tilbake for Simon, men dette er en liten landsby, et lite sted. Alle visste at de andre barna til Kielland-ofrene fikk penger da de fylte atten. Dette gjorde det vanskelig å ikke gi noe til Simon. Han var inn og ut av sykehus på grunn av narkotikamisbruk, han slet. Paul slet også med avhengighet. Han er ute av det nå.

Brenda og Paul Graham

I dag har Paul barn som han har delt omsorg for. Han jobber med sikkerhet ved Sellafield kjernekraftverk, på samme stedet som faren hans også jobbet. Brenda har mye kontakt med barnebarna:

I uker når Paul har barna, hjelper jeg til med å få dem opp av senga og sendt til skolen.

BRIAN GRAHAM (ENGLISH)

23.09.22 – Cleator Moor

Present; Brenda Graham, Paul Graham (son).
In conversation with: Ingebjørg Haughom, Simen D. Idsøe and Else M. Tungland.
Notes by: Ingebjørg Haughom and Else M. Tungland

Brian Graham was one of six men from the Cleator Moor district, who lost his life in the Alexander L. Kielland disaster at the 27TH of March 1980. We meet his widow Brenda, and son Paul.

Brian Graham

Brian worked at the Sellafield nuclear plant before he got jobs at oil rigs. When the oil boomed wages in the Petroleum business were more than 3 times higher than at the nuclear plant. That's why Brian and many other men from this area found work on Norwegian oil platforms in the North Sea. Brian worked for Grootcon.

Brenda and Brian met each other when they were quite young. A few years later they married and eventually had two sons, Simon and Paul.

We met when we were both 15, he used to go the pub then and then attended a 'record shop' where we met. We went to different schools, so we didn't know each other from before. After a few years we wanted to get married. My sister was getting married in March. I was told if I waited until September, we could have a big wedding. I didn't want to wait. I was twenty-one and just wanted to marry Brian. We got married nine weeks after my sister. He was the love of my life.

I was 6 months pregnant with my youngest son when Brian first went away to work on rig building in Amsterdam then in Bordeaux in France, from there he was employed by Grootcon on his first rig.

The day of the disaster.
Brenda had a call from her husband just before the rig tippet over.

He told me he was going to the cinema room afterwards. They were supposed to show a cowboy movie.

I didn't hear anything about the accident until ten o'clock in the evening. A friend of Brian's called me, it had been on the ten o'clock news. We didn't get any more information until the next day. Two of his colleagues who were off the rig at the time came from Newcastle to see me. A week after we got confirmation that they had found Brian. He was 31 and I was 30, our children were aged 7 and 4.

Paul first heard about the accident in the school yard. He remembers the kids were playing a game with a balloon that was very popular at the time. Then somebody said something about a rig that had capsized in the North Sea.

Your father was on that rig" a chap said to me. That's how I learned what happened to my father.

The aftermath
After the accident Brenda's parents came and stayed with them and helped her with the lads.

I had to move on. Eventually I had to go out and meet people. It was awkward because people didn't know what to say to you. So instead of saying the wrong thing, they said nothing at all. My mother-in-law never got over the death of her son and passed away 3 years later. I've been mother and father to my boys.

Compensation
After the accident Brenda got a widow compensation.

I received £115,116.08 compensation. The boys received £32,000 each which was put into trust.

Brenda was not allowed to spend any of her son's money. This could not be touched before the lads were 18. Paul says that this was not a wise decision:

When I was 18, it was drugs and drinking, and I could afford it. I got the money when I was least fit to handle it. It did not go well for my brother eighter. He was diagnosed with PTSD *and died as a drug addict 2 years ago.*

Brenda agrees that compensation attributed to her youngest son's death:

Our boys got money (compensation) the day they turned eighteen. It was a lot of money for the boys. I tried to keep them away from Simon, but it's a small village, a small community. Everybody knew that the other children of Kielland victims received money when they turned eighteen. This made it difficult to keep them away from him. Simon was in and out of hospital due to drug addiction, he struggled. Paul, also struggled with addiction. He's out of it now.

Brenda and Paul Graham

Today Paul has children and shared childcare. He works with the security at the Sellafield Nuclear plant. This was the place his father also used to work. Brenda has a lot of contact with her grandchildren:

I am there a few mornings during the week and help to get them out of bed and to school.

SAMTALE MED DEBORAH LAXON

Datter av Edward Laxon
61 år gammel

Debbie mistet sin far Edward Laxon i Alexander L. Kielland-katastrofen. Han var da 52 år gammel. Debbie, var 19 år og bodde sammen med foreldrene i Bedford. Hun var deres eneste barn.
Edward eller Ted, som han ble kalt, hadde jobbet på plattformen omtrent 3 år før ulykken, som "sandblåser".

Han var opprinnelig snekker og båtbygger, men mistet arbeidet fordi arbeidsgiveren gikk konkurs. Han mistet også feriepengene sine. Så begynte han å jobbe offshore. Arbeidsrutinen hans var 2 uker på og 2 uker fri.

Det var hyggelig for da kunne vi ha mer familietid. Noen ganger spiste far og jeg lunsj sammen i byen der jeg jobbet. Det kunne vi ikke gjøre da han jobbet i sin forrige jobb. Det var hyggelig at vi hadde noen gode år før ulykken.

Faren min kjente Poulter-familien. Han snakket også om noen Ferguson.
Rett før han dro fra ut siste gang, hadde moren hans en ulykke. Hun falt og skadet seg på gamlehjemmet. Hun hadde begynt å bli litt dement. Faren min fortalte oss at han ville ringe hjem på torsdag når han hadde kommet seg ut på plattformen. Han ville følge med på hvordan det gikk med moren.

Han dro med det siste toget, mye senere enn vanlig. Det er litt rart, men før han dro fortalte han moren min hvor alle de viktige dokumentene var, i tilfelle noe skulle skje med ham. Kanskje han var bekymret fordi broren hans nettopp hadde hatt et hjerteinfarkt. Egentlig skulle også broren hans reise også vært på Kielland den dagen, men på grunn av denne hendelsen unngikk han katastrofe.

Han tok toget fra Bedford til Middlesbrough. Herfra tok han fly til Stavanger. Han fløy med helikopter fra Stavanger til Edda. Han jobbet for Grootcon.

Vi spurte om han var redd for helikopteret. «Jeg er ikke redd for helikopteret. Jeg er mer redd for gangbroen[7]», sa han.

Vi hørte om ulykken på TV-nyhetene. Det var en ulykke i Nordsjøen. Faren min sa alltid: «Om noe skjer vil jeg dere med en gang, hvis jeg kan.» Han ringte ikke.

Broren hans ringte arbeidsgiveren. All informasjon var usikker. De visste ikke mye og holdt oss ikke informert. Det kom en telefon fra Grootcon. De sa at situasjonen var kaotisk.

Jeg hadde en kald følelse. Neste morgen da vi ikke hørte noe ble vi virkelig bekymret.
Lørdag fikk vi en telefon. De sa at han var savnet, og trolig omkommet.

Søndag kom en fra Grootcon og fortalte at han var funnet og identifisert av en kollega. Noen fra familien måtte også identifisere han.

[7] Broen mellom Kielland og Edda.

Jeg måtte til Norge. Min mor kunne ikke. En familievenn fulgte meg, en mann som også hadde jobbet i Nordsjøen.

Jeg hadde aldri vært i utlandet før. Jeg hadde ikke pass, men fikk en spesiell tillatelse til å reise til Norge uten. På flyturen ble jeg invitert inn i cockpiten. Det var hyggelig, men jeg hadde ikke mye glede av det.

Vi dro til et likhus, kanskje på sykehuset? Mine minner om dette er uklare.

Først kom de ut med noen biter som ble funnet på min far. Klokken hans, som stoppet kl. 18.40, en liten lommekniv, et batteri sannsynligvis til klokken, en plektre. Han elsket å spille gitar. På plastikkposen sto det nummer 35. Han var kropp 35.

Deborah med plastposen som inneholder tingene etter faren hennes.

Kompensasjon.
Vi fikk ingen hjelp fra myndighetene. De sa bare: Kondolerer og vi føler med dere.

Min mor, Dorothy Laxon eller Peggy som hun ble kalt, var aldri den samme etter ulykken. Da jeg kom tilbake fra Norge spurte hun: «Er du sikker på at dette var ham?» Hun ville tro at han fortsatt var i nærheten og at han bare hadde mistet hukommelsen og ikke fant veien hjem.
Ulykken førte min mor og meg nærmere. Vi ble mer som venninner eller søstre. Hun fortalte meg om bekymringene sine, og diskuterte problemene med meg.

Vi fortalte aldri bestemoren min om ulykken. Hun hadde demens og ville nok ikke ha forstått det uansett. Hun trodde ofte at faren min var hennes avdøde ektemann, fordi de så like ut. Hun døde en uke etter sønnens død.

Da jeg fant nettsiden med minnesmerket "Brutt lenke" og med min fars navn der, var det en sterk følelse. Det opprørte meg (på en god måte).

CONVERSATION WITH DEBORAH LAXON

Daughter of Edward Laxon
61 years old
deblaxon@aol.com

Debbie lost her father Edward Laxon, in the Alexander L. Kielland disaster. He was 52 years old by the time. Debbie was 19 years and lived together with her parents in Bedford. She was their only child.

Edward or Ted, as he was called, had worked on the platform about 3 years before the accident, as a "sand-blaster".

He was originally a carpenter and a boat builder, but he lost his work because his employer went bankrupt. He also lost his holiday money. Then he started working offshore. His schedule was 2 weeks on and 2 weeks off.

It was nice because then we could have more family time. Sometimes my father and I had lunch together in town where I worked. We could not do that when he worked in his previous job. It was nice that we had some good years before the accident.

My father knew the Poulter family. He also talked about some Ferguson.

Right before he went offshore for the last time, his mother had an accident. She fall at her elderly home, and had an injury. She had started to get a bit dementia. My father told us he would call home on Thursday, when he was settled on the platform. He wanted hear about his mother.

He left with the last train, much later than usual. It is a bit strange, but before he was leaving, he told my mother where all the important documents were, just in case something should happen to him. Maybe he was concerned because his brother just had a heart attack. Actually, his brother was also supposed to go to Kielland that day, but because of this incident he avoided the disaster.

He took the train from Bedford to Middlesbrough. From here he took a flight to Stavanger. He flew with helicopter from Stavanger to Edda. He worked for Grootcon.

We asked if he was afraid of the helicopter. "I am not afraid of the helicopter. I am more afraid of the chair[8]", he said.

We first heard about the accident on the News flash on the TV. There was an accident in the North Sea. My father always said: "If something happens, I will contact you right away, if I can. He didn't call.

His brother in law called the employer. All information was insecure. They did not know much and did not keep us informed. We had one call from Grootcon. They said the situation was chaotic.

I had a cold feeling. The next morning when we didn't hear anything, and we started to really worry.

[8] The bridge which connected Kielland to Edda.

Saturday, we got a phone. They said he was missing, and presumed dead.

Sunday someone from Grootcon came and told us that he was found and identified by a colleague. Someone from the family had to do the proper identification.

I had to go to Norway. My mother could not. A family friend followed me, a man who also had worked in the North Sea.

I had never been abroad. I did not have a passport, but was given a special permission to go to Norway without. On the flight I was invited into the cockpit. That was nice, but I could not enjoy it.

We went to a mortgage, maybe at the hospital? My memories of this are blurred.
First, they came out with some bits and pieces that was found on my father. His watch, that stopped at 6:40 pm, A small pocketknife, a battery probably for the watch, a plectrum. He loved to play the guitar. On the on the plastic bag there was a number 35. He was body 35.

Deborah with the plastic bag containing the things after her father.

We got no help from the government whatsoever. They only said: "*Sorry for your loss, if it is anything we can do.* "

My mother, Doris Laxon or Peggy as she was called, was never the same after the accident. She asked my when I returned from Norway: Are you sure that this was him?
She wanted to believe he still was around and just had lost his memory and couldn't make it home.

The accident brought my mother and me closer. We became more like friends or sisters. She told me about her worries, and discussed her problems with me.

We never told my grandmother about the accident. She had dementia and would probably not understand it anyway. She often thought that my father was her late husband, because they looked the same. She passed away a week after her sons' death.

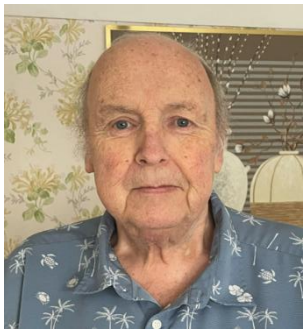
When I found the website with the memorial "Brutt lenke" with my father's name there, it was a strong feeling. It really upset me (in a good way).

MEETING WITH THE FAMILY OF ALAN BEGGS

Present: Diana Oxley (sister), Louise Oxley (niece), Kevin Oxley (Diana's husband), Alans' mother.
In conversation with: Simen D. Idsøe, Ingebjørg Haughom, Else M. Tungland and Kian Reme.

Alan Beggs grew up in Wallasey a town in Merseyside, near Liverpool. He was only 27 years old when he perished in the Alexander L. Kielland-accident, 27th of March 1980.

We met his mother, sister Diana, her husband Kevin, and their daughter Louise. The family struggles with health issues. Among others Louise who is waiting for a transplant and is depended on inhalator. Alan's mother suffers from dementia and is taken care of by her daughter Diana and her son in law Kevin.

Diana and Kevin

The family had never met any with connection to the Kielland accident before our visit.

Alan grew up in Wallasey along with two siblings. He loved sports, enjoyed swimming and Football. He even was offered to trial for Everton but didn't want to. He was a dedicated Liverpool fan.

Alan was engineer and worked in a nuclear plant. He married Lynne two years before the accident. She didn't like him working at a nuclear facility, because she thought it was too dangerous. They moved to Aberdeen and settled there. Allan got work on an oil rig. He had only been at the rig a few times before the accident happened. The couple had no children yet.

Diana remembers that Alan visited them to see the new newborn baby, Louise.

Alan and Lynne

I spoke with Alan some six-weeks before the accident. He was in training for Sperry and told my they were giving him a place on an oil rig. He thought he was changing to a safer job!

The family first heard about the accident on the news. Alan's father thought right away that his son could be on the capsized rig, even he was not supposed to be there.

Kevin explains:

He was supposed to be off the platform, but the helicopters couldn't land on the rig because of the storm. And about half an hour after the helicopter had given up, that's when the leg snapped off.

Diana thinks somebody told the press that Alan was missing*:*

We started to get constant phone calls from the press and the media, but they were very helpful too. You know, they were trying to gather all the information.

Diana says that Lynne's family (Allan Beggs wife) was very supportive.

Alan had an awful lot of friends, and they were concerned and supportive. It became a kind of united grief. The funeral was packed with people and there was an ocean of flowers.

Diana don't want to know what happened on the oil rig:

I just hope Alan was knocked in the head and left unconscious without suffering.

Louise

Louise was only a few months when she lost her uncle. Still Alan had an impact on her life:

We talked a lot about Alan, but my mother didn't tell me much about the accident. Sometimes I think she struggled to show emotions. My mom and dad were also very protective of me. They did not want me to go to the sea or on boats. I think that this might be because of what happened with Alan.

My granddad started drinking after the disaster. He died a year later of cancer. Alan's younger brother John died 15 years later as well. So, I never had any cousins.

I started being curious about my uncle after the Piper Alpha accident, that brought it all back for the family. I started looking for information but couldn't find it anywhere. When The book "Kielland: based on the stories of those who were there" came we got information we had not seen before.

Louise thinks It's hard not to know anything about Alan’s last moments. Where was he? How did he die? What was his last thoughts?

When we ask Alan’s mom about her son she answers this:

Alan was wonderful, my wonderful son.
He was good.
He went down with that oil rig, didn't he?

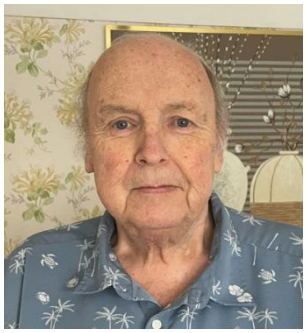
MØTE MED FAMILIEN TIL ALAN BEGGS

Til stede: Diana Oxley (søster), Louise Oxley (niese), Kevin Oxley (Dianas ektemann), Alan Beggs mor.
I samtale med: Simen D. Idsøe, Ingebjørg Haughom, Else M. Tungland og Kian Reme.

Alan Beggs vokste opp i Wallasey, en by i Merseyside, nær Liverpool. Han var bare 27 år gammel da han omkom i Alexander L. Kielland-ulykken den 27. mars 1980.

Vi møtte moren hans, søsteren Diana, mannen hennes Kevin og datteren deres Louise. Familien sliter med helseproblemer. Blant andre Louise som venter på transplantasjon og er avhengig av inhalator. Alans mor lider av demens og blir tatt hånd om av datteren Diana og svigersønnen Kevin.

Diana og Kevin

Familien hadde aldri møtt noen med tilknytning til Kielland-ulykken før vårt besøk.

Alan vokste opp i Wallasey sammen med to søsken. Han elsket sport, svømming og fotball. Han ble til og med tilbudt å prøvespille for Everton, men det takket han nei til. Han var en dedikert Liverpool-fan.

Alan var ingeniør og jobbet i et atomkraftverk. Han giftet seg med Lynne to år før ulykken. Hun likte ikke at han jobbet på et atomkraftverk, fordi hun syntes det var for farlig. De flyttet til Aberdeen og slo seg ned der. Allan fikk jobb på en oljerigg. Han hadde kun vært ved riggen noen få ganger før ulykken skjedde. Paret hadde ingen barn.

Diana husker at Alan besøkte dem for å se Louise da hun var nyfødt.

Jeg snakket med Allan seks uker før ulykken. Han var under opplæring hos Sperry og fortalte at han hadde fått jobb på en oljerigg. Han trodde han gikk over til en tryggere jobb!

Familien hørte om ulykken på nyhetene. Alans far fryktet med en gang at sønnen hans kunne være på den kantrede riggen, selv om han egentlig skulle hatt fri.

Kevin forklarer:

Han skulle ha reist fra riggen, men helikoptrene kunne ikke lande der på grunn av uværet. Rundt en halvtime etter at helikopteret hadde returnert, knakk beinet og gikk av.

Diana tror noen tipset media om at Alan var savnet:

Vi fikk en strøm av telefoner fra presse og media, men de var også veldig hjelpsomme. De prøvde å få oversikt over all informasjonen.

Diana sier at Lynnes familie (Alan Beggs kone) var en god støttespiller.

Alan hadde utrolig mange venner, og de var bekymret og hjelpsomme. Det ble en slags forent sorg. I begravelsen var stappfullt av mennesker og det var et hav av blomster.

Diana ønsker ikke å vite hva som skjedde på oljeriggen:

Jeg håper bare Alan ble slått i hodet og ble bevisstløs uten å lide.

Louise var bare noen få måneder da hun mistet onkelen sin. Alan har likevel hatt innvirkning på livet hennes:

Vi snakket mye om Alan, men moren min fortalte meg ikke så mye om ulykken. Noen ganger tror jeg hun slet med å vise følelser. Mamma og pappa var også veldig beskyttende mot meg. De ville ikke at jeg skulle til sjøen eller på båter. Jeg tror at dette kan være på grunn av det som skjedde med Alan.

Bestefaren min begynte å drikke etter katastrofen. Han døde et år etterpå av kreft. Alans yngre bror John døde også 15 år senere. Så jeg har aldri hatt noen søskenbarn.

Jeg begynte å bli nysgjerrig på onkelen min etter Piper-Alfa-ulykken, som førte til at Kielland-ulykken på nytt ble et tema i familien. Jeg begynte å lete etter informasjon, men fant ikke noe. Da boken «Kielland: basert på historiene til de som var der» kom fikk vi informasjon vi ikke hadde fått tidligere.

Louise synes det er vanskelig å ikke vite noe om Alans siste øyeblikk. Hvor var han? Hvordan døde han? Hva var hans siste tanker?

Når vi spør Alans mor om sønnen hennes, svarer hun dette:

Alan var fantastisk, min fantastiske sønn.
Han var god.
Han gikk ned med den oljeriggen, gjorde han ikke?

JANE BROOKS (DAUGHTER) AND JOAN DOWSON, WIDOW TO BRIAN OWEN DOWSON (36)

In conversation with Kian Reme and Else M. Tungland, Great Yarmouth 7th of June 2022.
Notes: Else M. Tungland
Accepted for publication (e-mail 23.06.2022)

Jane and Joan live in Lowestoft the most easterly point in the UK. Joan also has a son Andrew, who didn't want to attend, because he doesn't want to bring up the memories of the accident.

Joan was a mother of two young children when she lost her husband in the Alexander L. Kielland disaster. Her husband was a former Lowestoft skipper who worked as a rigger in the North Sea. She didn't know he was on Kielland, the day of the accident.

27th of March 1980 was a Thursday. Brian always telephoned on a Thursday. My son Andrew (14) knew this too. He was waiting for his father to call because he wanted a new pair of shoes. Every 10 minutes he would come through and ask if dad had phoned.

"Don't forget to ask dad about the shoes" he said. But he didn't call. I didn't know anything about the disaster that was going on.

Then a friend rung and told me about the accident, and that Brian was on board Kielland. I phoned our friends who got in touch with his office. They were told that the accident indeed was on Kielland.

I didn't notice, but Andrew was listening to my calls. He understood what was going on. He was crying and shaking. We just cuddled till we got some news.

Jane being the youngest didn't show much emotion at the time. Later I found her one night in the wardrobe. She said it was not room enough there. She kept repeating: "He can't get out!" I think she was sleep walking.

Jane has no memories of this episode. She was the youngest but tried to be the strongest:

I was 10 years old. I kept the grief inside me.

When it happened, Mum tried to keep it from me. I went to school. A girl told me about the accident. My teacher drove my home. I was afraid I was in trouble.

He was never found. One of the survivors, Tony Sylvester, saw that my father went down to his cabin for a survival suit.

I had these fantasies, about him, that he still was alive. Maybe he met someone else and had a new family somewhere? I couldn't believe he was gone. I could not believe that there was a God anymore.

Jane struggled at school after the accident. This affected her grades. Later in life, Jane got an education. Today she is working as a side teacher.

Joan and her husband Brian.

Brian with his kids Jane and Andrew.

Joan:
I had two kids. A son and a daughter. I needed to go on after the disaster. Nobody got in touch with me. We did not get much help.

A Norwegian came to visit us. He came from Norway to see us. I don't know how he found us. He lost his son on the rig. His son was not married and still lived at home. His father couldn't claim anything because it was his son and not his partner that was lost.

Both Joan and Jane said it was good to talk about their experiences and the disaster.

Jane: *This is the first time I meet others that had the same experience as us. It has been difficult to talk about it because nobody really understood.*

Joan: *Good to talk to you! I could do this every week. Can't you come next week too!*

Brian Owen Dowsons' body was never found. Instead of a grave this plaque hangs on the wall at a Life Boat Shed, beside a bar in Lowestoft.

JANE BROOKS (DATTER) OG JOAN DOWSON, ENKE ETTER BRIAN OWEN DOWSON (36)

I samtale med Kian Reme og Else M. Tungland, Great Yarmouth 7. juni 2022.
Notat: Else M. Tungland
Godkjent for publisering (e-post 23.06.2022)

Jane og Joan bor i Lowestoft, det østligste punktet i Storbritannia. Joan har også en sønn Andrew, som ikke ønsket å delta, fordi han ikke vil rippe opp i minnene fra ulykken.

Joan var mor til to små barn da hun mistet mannen sin i Alexander L. Kielland-katastrofen. Mannen hennes var en tidligere Lowestoft-skipper som jobbet som rigger i Nordsjøen. Hun visste ikke at han var på Kielland, ulykkesdagen.

27. mars 1980 var en torsdag. Brian ringte alltid på en torsdag. Sønnen min Andrew (14) visste dette også. Han ventet på at faren skulle ringe fordi han ville ha et par nye sko. Hvert 10. minutt kom han innom og spurte om pappa hadde ringt.

"Ikke glem å spørre pappa om skoene," sa han. Men han ringte ikke. Jeg visste ingenting om katastrofen som foregikk.

Så ringte en venn og fortalte om ulykken, og at Brian var på Kielland. Jeg ringte vennene våre som kom i kontakt med kontoret hos arbeidsgiveren. De bekreftet at ulykken faktisk var på Kielland.

Jeg la ikke merke til det, men Andrew hørte på samtalene mine. Han forsto hva som foregikk. Han gråt og skalv. Vi bare koset oss til vi fikk noen nyheter.

Jane som den yngste viste ikke mye følelser da det skjedde. En natt senere fant jeg henne i garderobeskapet. Hun sa at det ikke var plass nok der. Hun gjentok stadig: «Han kan ikke komme seg ut!» Jeg tror hun gikk i søvne.

Jane har ingen minner fra denne episoden. Hun var den yngste, men prøvde å være den sterkeste:

Jeg var 10 år gammel. Jeg holdt sorgen inni meg.

Da det skjedde, prøvde mamma å beskytte meg og sa ikke noe. Jeg gikk på skolen der en jente fortalte meg om ulykken. Læreren min kjørte hjem til meg. Jeg var redd jeg var i trøbbel.

Han ble aldri funnet. En av de overlevende, Tony Sylvester, så at faren min gikk på lugaren for å hente overlevelsesdrakten.

Jeg fantaserte om at han fortsatt var i live. Kanskje han hadde møtte noen og fått en ny familie et annet sted? Jeg kunne ikke tro at han var borte. Jeg kunne ikke tro at det fantes en Gud lenger.

Jane slet på skolen etter ulykken. Dette påvirket karakterene hennes. Det var først senere i livet at hun fikk seg en utdannelse. I dag jobber hun som hjelpelærer.

Joan og mannen Brian.

Brian med barna Jane og Andrew.

Joan:
Jeg hadde to barn. En sønn og en datter. Jeg måtte gå videre etter katastrofen. Ingen tok kontakt med meg. Vi fikk ikke mye hjelp.

En nordmann kom på besøk til oss. Han kom fra Norge for å se oss. Jeg vet ikke hvordan han fant oss. Han mistet sønnen sin på riggen. Sønnen hans var ikke gift og bodde fortsatt hjemme. Faren kunne ikke kreve noe fordi det var sønnen og ikke partneren som gikk hadde gått bort.

Både Joan og Jane sa at det var godt å snakke om opplevelsene og katastrofen.

Jane: D*ette er første gang jeg møter andre som hadde samme opplevelse som oss. Det har vært vanskelig å snakke om det fordi ingen virkelig forsto.*

Joan: Godt å snakke med dere! Jeg kunne ha gjort dette hver uke. Kan ikke du komme neste uke også!

Brian Owen Dowson ble aldri funnet. I stedet for en grav henger plaketten hans på veggen i et livbåtskur, ved siden av en bar i Lowestoft.

NOTE FROM MEETING WITH RELATIVES OF MICHAEL FLEMING

Laura Fleming (daughter), Nicola Hodgson (niece) and Zeta Hodgson (sister)

23-24.09.2022 Cleator Moor

In conversation with; Guðný Hansen, Ingebjørg Haughom, Simen D. Idsøe, Else M. Tungland and Kian Reme.
Notes by: Simen D. Idsøe, Ingebjørg Haughom and Else M. Tungland
Accepted for publishing 16.12.2022 (e-mail).

When the oil boomed many men from Cleator Moor area found work on Norwegian oil platforms in the North Sea. When the Kielland rig capsized, the 27th of March 1980 six men from the district never came back alive. The accident had a big impact on the community in Cleator Moor, a place where everyone knew everybody. Outside the library in the main street there is a memorial stone after the accident. One of the names engraved here Michael Fleming.

Michael Fleming was an electrician. His daughter Laura was six years old when the accident hit. She recalls how upset her mother was

When she got the news, my mum tumbled over and said, "Michael is on that rig". The news was all over the morning after. And even as a child you could feel it.

After the accident my mother didn't get much help, and nothing was in English. My mother always says my father was killed; she always corrects me when I say "died".

Nicola remembers when the priest came and that her mom sent him away.

It took a while before Michael's body was found. His sister says that going to the funeral of others and knowing Michael was still in the water was terrible:

I don't know if I could have coped if we didn't find Michael in the end. I still don't cope with it well. He wasn't supposed to be at the rig that day. I talked to him the night before the accident. He was planning to visit me.

He loved to laugh. He was a comedian, so funny!

(Michael to the left with friends on the oil rig.)

When the affected children turned eighteen, they received a compensation for the loss of their fathers.

Laura says her mum wouldn't let her waste any of the money they received as compensation. Today she understands why.

Zeta Says the boys in Cleator Moor was hit by two disasters. The first when they lost their fathers, the second when they got their compensations.

They got all the money at once. Some found “new friends" and spent the most on alcohol and drugs. Many had problems after this. They should have had people who gave them advice on how to spend it.

Laura and Zeta agree that the compensation the children got at 18 was not only good for everyone.

Laura (right) with Guðný Hansen from Icland,
who also lost her father in the Kielland accident.

Zeta and Nicola.

NOTAT FRA MØTE MED SLEKTNINGER AV MICHAEL FLEMING

Laura Fleming (datter), Nicola Hodgson (niese) og Zeta Hodgson (søster)

Cleator Moor 23 og 24.09.2022

I samtale med; Guðný Hansen, Ingebjørg Haughom, Simen D. Idsøe, Else M. Tungland og Kian Reme
Notater av: Simen D. Idsøe, Ingebjørg Haughom og Else M. Tungland
Godkjent for publisering 16.12.2022 (e-post)

Da oljen blomstret fikk mange menn fra Cleator Moor-området arbeid på norske oljeplattformer i Nordsjøen. Da Kielland-riggen kantret 27. mars 1980 kom seks menn fra distriktet aldri tilbake i live. Ulykken hadde stor innvirkning på samfunnet i Cleator Moor, et sted der alle kjente alle. Utenfor biblioteket i hovedgaten står det en minnestein etter ulykken. Et av navnene inngravert her er Michael Fleming.

Michael Fleming var elektriker. Datteren hans Laura var seks år gammel da ulykken rammet. Hun husker hvor opprørt moren hennes var.

Da hun fikk nyheten, ramlet mamma over ende og sa: «Michael er på den riggen». Nyhetene var over alt morgenen etter. Selv som barn kunne jeg føle stemningen.
Etter ulykken fikk ikke mor mye hjelp, og ingenting var på engelsk. Moren min sier alltid at faren min ble drept; hun korrigerer meg alltid når jeg sier «død».

Nicola husker da presten kom og at moren hennes sendte ham bort.

Det tok en stund før Michaels kropp ble funnet. Søsteren hans sier at det å gå i begravelsen til andre og vite at Michael fortsatt var i vannet var forferdelig:

(Michael til venstre sammen med venner fra oljeriggen.)

Jeg vet ikke om jeg hadde klart meg hvis vi ikke fant Michael til slutt. Jeg takler det fortsatt dårlig. Han skulle ikke vært på riggen den dagen. Jeg snakket med ham kvelden før ulykken. Han planla å besøke meg.
Han elsket å le. Han var en skøyer, veldig morsom!

Da barna til omkomne på Kielland fylte atten, fikk de en erstatning for tapet av fedre.
Laura sier at moren hennes ikke ville la henne kaste bort noen av pengene de mottok som kompensasjon. I dag forstår hun hvorfor.

Zeta sier at guttene i Cleator Moor ble rammet av to katastrofer. Den første da de mistet fedrene sine, den andre da de fikk erstatning.

De fikk alle pengene på en gang. Noen fant "nye venner" og brukte mesteparten på alkohol og narkotika. Mange hadde problemer etter dette. De burde hatt folk som ga dem råd om hvordan de skulle disponere midlene.

Laura og Zeta er enige om at kompensasjonen barna fikk da de var 18, ikke bare var bra for alle.

Laura til høyre sammen med Guðný Hansen fra Island, som også mistet faren sin i Kielland-ulykken

Zeta og Nicola.

LETTER FROM MAUREEN FLEMING

This is a letter written by Maureren Fleming, widow of Michael Fleming. It was written in response to an invitation for an interview with the Norwegian oil museum. The letter was transcripted from photos and small errors may have occurred.

22nd September 2022.

It is impossible for me to write (42 years after the event) an accurate account of the events following the Alexander L. Kielland- accident. Here are just snippets of my memories which are not in any particular order and maybe not entirely accurate.

The evening of the event I was late going home from my parents' house about 6 pm. I was expecting a call from Mike that night. I know if I had missed his call he would try again. I put Lauren to bed at 7 pm but she was very restless, up and down the stairs. This was very unusual behavior as she normally sang herself to sleep every night. I did not have the tv or radio on but I received some odd sorts of telephone calls from Mike's friends but with no hint as to what had happened. I did put the tv on and then realized the reasons for the phone calls. I stayed up all night and watched for more news.

The big problem was the lack of information from any sort of official body. Most information I gleaned from tv, newspapers, friends of Mike and two of the other wives I was in touch with. Bodies were found, funerals were arranged and attended, Mike's body was found after about a month? (that may not have been true). My friend Kathleen and I proposed going to Norway to try and obtain some information but were advised by the company John and Mike worked for that we would not be allowed into the country. Whether this was the truth we will probably never know.

There was a Norwegian counsel in Newcastle. I wrote to them regarding a fund that was to be used for the children. My friend Norma's children received some money, my daughter none. No joy was received from the counsel in that regard. My solicitor tried to get in touch with the Norwegian tax authority regarding my late husband's Norwegian tax letters. After no response I called him to give up. I got the message eventually - no cooperation, no respect and no empathy. They just wanted to sweep it under the carpet.

My daughter is still paying for therapy at the age of 49, she has paid thousands to therapists because she at 6 years old thought her dad had abandoned her. My view on the past events: The Norwegian government were in thrall to the American companies. Money was flooding into the economy of a country which had been relatively poor. They also provided many jobs especially for the fishermen and merchant seamen. **Greed** and power made the government let Philips Petroleum call the shots. It does not paint a nice picture of Norway to their own countrymen who were killed and the foreign nationals who died and justice was not served and probably never will be.

- **Maureen Fleming**

BREV FRA MAUREEN FLEMING

Dette er et brev skrevet av Maureen Fleming, enken etter Michael Fleming. Det er skrevet som svar på en invitasjon til et intervju med Norsk oljemuseum. Brevet ble transkribert fra bilder og det kan ha oppstått små feil.

22. september 2022
Det er umulig for meg å skrive en nøyaktig beretning (42 år etter hendelsen) om Alexander L. Kielland-ulykken. Her er bare utdrag av minnene mine som ikke er i noen spesiell rekkefølge, og kanskje ikke helt nøyaktige.

Kvelden det skjedde var jeg på vei hjem fra foreldrene mine ca kl. 18.00. Jeg ventet en telefon fra Mike den kvelden. Jeg vet at hvis jeg hadde gått glipp av samtalen hans, ville han prøve igjen. Jeg fikk Lauren i seng klokken 19, men hun var veldig urolig, og var opp og ned i trappene. Dette var veldig uvanlig oppførsel da hun vanligvis sang seg selv i søvn hver natt. Jeg hadde ikke TV eller radio på, men jeg mottok noen rare telefonsamtaler fra Mikes venner, men uten noen hint om hva som hadde skjedd. Da jeg satte på TVen skjønte jeg grunnen til telefonsamtalene. Jeg var oppe hele natten og fulgte med på nyhetene.

Det store problemet var mangelen på informasjon fra noen form for offisiell instans. Mest informasjon hentet jeg fra TV, aviser, vennene til av Mike og to av de andre konene jeg var i kontakt med. Lik ble funnet, begravelser ble arrangert og deltatt i. Mikes kropp ble funnet etter omtrent en måned? (Dette stemmer kanskje ikke?) Venninnen min Kathleen ønsket å reise til Norge for å prøve å få litt mer informasjon, men ble informert av selskapet der John og Mike jobbet for at vi ikke ville slippe inn i landet. Om dette var sant får vi nok aldri vite.

Det var en norsk advokat i Newcastle. Jeg skrev til dem angående et fond som kunne brukes til barna. Min venninne Normas barn fikk noen penger derfra, men datteren min fikk ingenting. Advokaten min ble ikke glad for spørsmål i denne sammenheng. Han forsøkte å komme i kontakt med skatteetaten i Norge angående min avdøde manns skattemelding. Da han ikke fikk noen respons, ringte jeg ham og ba han gi opp. Jeg fikk meldingen etter hvert – ikke noe samarbeid, ingen respekt og ingen empati. De ville bare feie alt under teppet.

Datteren min betaler fortsatt for terapi i en alder av 49, hun har betalt tusenvis til terapeuter fordi hun som 6-åring trodde at faren hennes hadde forlatt henne.

Mitt syn på de siste hendelsene: Den norske regjeringen var hengivne overfor de amerikanske selskapene. Penger strømmet inn i økonomien i et land som hadde vært relativt fattig. De ga også mange jobber spesielt for fiskerne og sjøfolk. Grådighet og makt gjorde at regjeringen lot Philips Petroleum slå til. Det tegner ikke et pent bilde av Norge overfor deres egne landsmenn som ble drept og de utenlandske statsborgerne som døde, og rettferdigheten som ikke vant frem og sannsynligvis aldri vil gjøre det.

- Maureen Fleming

NICOLA HUNTER, DAUGHTER OF KEITH HUNTER

Notes from meeting in London 6th of June 2022.

Present:
Nicola Hunter, her son Connor Hunter (17), her son in law (name?) and Andrea Young[9].
In conversation with: Kian Reme and Else M. Tungland(ref).

Everyone gave the impression that they were grateful to be able to talk about the accident and meet each other. No one had previously shown any particular interest in hearing what they had experienced.

Nicola and her siblings.
Nicola was 8 years old (almost 9) when her father perished in the Alexander L. Kielland accident. At the time of the accident her parents were divorced.

Nicola was brought up in Hensingham. She has two older half brothers Alan and Paul, who lived in Disington, and a younger half brother Wayne in Cleator More. When the oil boomed many men from this area found work in the North Sea. One of them was Keith Hunter.

Keith Hunter

Keith Hunters' four children.
From left: Alan (second oldest),
Nicola (second youngest),
Paul (oldest) and Wayne (youngest).

The day of the accident six men from Cleator Moor were on the platform. Five of them never came home again. They were; Michael Fleming, John McGrady, Brian Graham, Colin Lamb and Keith Hunter. The lives lost from Cleator Moor are now remembered with a memorial on the town's Market Square.

[9] Daughter of survivor Ronald N. Jackson, own note.

Lack of information and follow-up
Nicola says that she did not receive much information, when the accident occurred:

My mother did not tell me about the accident the day it happened. Somebody told me when I went to school the following day. Some other kids had heard the grownups talking about the accident at home.

"Have you heard about your dad?" they asked me.

My mother explained me when it came on TV. Still, I couldn't understand.

The 29. of March it was my birthday. A card came from my father the same day. He had sent it from the platform. The card had a picture of the platform he worked on. I could not believe he was gone.

They hold memory service in the parish church in Distington, which was Keith's hometown, growing up*. I remember my brother holding my hand. They talked about him (my father). Where is he? I kept waiting for him to come home.*

Several families in the district lost a father, a brother, or a husband the 27th of March, but nobody talked about it. Nicola did not know the other families well.

I have never talked about it.
Nobody talked to me about it.
There was nowhere to go, nobody to talk to.
Nowhere to go to keep respect.
His body was never found.
I still find it hard to believe he is gone.

In the years after the accident Nicola had all this fantasies that her father survived, living on an island having a new family.

Nicolas, son Connor, says he thinks that his mother still believes her father will come back.

Compensation
Nicolas's mother (71) was the last person who was married to Keith. Because of that they offered compensation just to Nicola.

My mother said "no". She believed all of Keith's children should be compensated. Me and my brothers have different mothers, even though she fought for compensation for us all.

My mother, Keith's dad and the mothers of the 3 boys, went to court in Norway.
In the end it was decided that compensation would be given to all 4 children and spilt between them.

The compensation went to an account. Nicolas older brother used to keep the money for her.

He was the account keeper. I went to him and asked when I needed something. My big brother had to get it for me.

Nicolas's mother remarried, but Nicola never accepted her mother's new husband as her father. She remembers she told him:

You can't be my stepfather! My father will come back from his island.

Keith Hunter had 2 sisters. One of them lives in Australia now.

NICOLA HUNTER, DATTER AV KEITH HUNTER

Notater fra møte i London 6. juni 2022.

Til stede:
Nicola Hunter, sønnen Connor Hunter (17), svigersønnen (navn?) og Andrea Young[10].
I samtale med: Kian Reme og Else M. Tungland(ref).
Alle ga inntrykk av at de var takknemlige for å kunne snakke om ulykken og møte hverandre.
Ingen hadde tidligere vist noen spesiell interesse for å høre hva de hadde opplevd.

Nicola og søsknene hennes.
Nicola var 8 år gammel (nesten 9) da faren hennes omkom i Alexander L. Kielland ulykken.
Foreldrene hennes var skilt på ulykkestidspunktet.
Nicola vokste opp i Hensingham. Hun har to eldre halvbrødre Alan og Paul, som bodde i Disington, og en yngre halvbror Wayne i Cleator More. Da oljen blomstret fikk mange menn fra dette området arbeid i Nordsjøen. En av dem var Keith Hunter.

Keith Hunter.

Keith Hunters fire barn.
Fra venstre: Alan (nest eldst),
Nicola (nest yngst),
Paul (eldst) og Wayne (yngst).

Ulykkesdagen var seks menn fra Cleator Moor på plattformen. Fem av dem kom aldri hjem igjen. De var; Michael Fleming, John McGrady, Brian Graham, Colin Lamb og Keith Hunter. På byens marked er det reist et minnesmerke med navnene til mennene fra Cleator Moor som mistet livet i Alexander L. Kielland-ulykken.

[10] Datter til Ronald N. Jackson, se eget notat.

Mangel på informasjon og oppfølging
Nicola forteller at hun ikke mye informasjon da ulykken skjedde:

Min mor fortalte meg ikke om ulykken den dagen det skjedde. Jeg fikk vite det på skole dagen etter. Noen andre barn hadde hørt de voksne snakke om ulykken hjemme.

«Har du hørt om faren din?» spurte de meg.

Moren min forklarte meg da det kom på TV. Likevel kunne jeg ikke forstå.

Den 29. mars var det bursdagen min. Da kom det et kort fra faren min samme dagen. Han hadde sendt det fra plattformen. På kortet var det et bilde av plattformen han jobbet på. Jeg kunne ikke tro at han var borte.

De holder minnegudstjeneste i sognekirken i Distington, som var Keiths hjemby og der han vokste opp. Jeg husker at broren min holdt meg i hånden. De snakket om ham (faren min). Hvor er han? Jeg fortsatte å vente på at han skulle komme hjem.

Flere familier i distriktet mistet en far, en bror eller en ektemann den 27. mars, men ingen snakket om det. Nicola kjente ikke de andre familiene godt.

Jeg har aldri snakket om det.
Ingen snakket med meg om det.
Det var ingen steder å gå, ingen å snakke med.
Ingen steder å gå for å minnes..
Kroppen hans ble aldri funnet.
Jeg har fortsatt vanskelig for å tro at han er borte.

I årene etter ulykken hadde Nicola fantasier om at faren hennes overlevde, og bodde på en øy og fikk en ny familie.

Nicolas, sønn Connor, sier at han tror at moren fortsatt tror at faren hennes vil komme tilbake.

Kompensasjon
Nicolas mor (71) var den siste personen som var gift med Keith. På grunn av det tilbød de kompensasjon bare til Nicola.

Min mor sa "nei". Hun mente at alle Keiths barn burde kompenseres. Hun kjempet for kompensasjon til oss alle, selv om jeg og brødrene mine har forskjellige mødre.

Min mor, Keiths far og mødrene til de 3 guttene var i rettsak i Norge. Til slutt ble det bestemt at erstatning skulle gis til alle de 4 barna og deles likt mellom dem.

Erstatningen ble satt inn på en konto. Nicolas eldre bror passet på pengene for henne. Han disponerte kontoen. Jeg gikk til ham og spurte når det var noe jeg trengte. Så skaffet storebroren min det for meg.

Nicolas mor giftet seg på nytt, men Nicola aksepterte aldri morens nye ektemann som sin far. Hun husker at hun sa til ham:

Du kan ikke være stefaren min! Faren min vil komme tilbake fra øya si.

Keith Hunter hadde 2 søstre. En av dem bor i Australia nå.

WAYNE HUNTER

23.09.22 – Cleator Moor

Present: Wayne Hunter, Karen Hunter (wife)
In conversation with: Simen D. Idsøe, Else M. Tungland and Kian Reme
Notes by: Simen D. Idsøe

Wayne Hunter was four years old at the time of Alexander L. Kielland- disaster, and is the youngest sibling in the family. His other Siblings Paul and Alan lived at Disington and he also has a sister Nicola Hunter who lived in Hensingham. Wayne was brought up in Cleator Moor. When the oil boomed many men from this area found work on Norwegian oil platforms in the North Sea. One of them was his father, Keith Hunter.

My story is that I was four years old. It's very vague. When you lose your dad at that age, it brings its own problems. I still have problems. It brings a knockdown effect. My oldest brother Paul was dealt the cards where he had to take care of the family. This was a massive thing for him. How he did it I don't know, but he did. He is my kind of hero. If I needed new shoes or a jacket my mom would phone him, and he would fix it somehow. Paul was seventeen and Alan was eleven.

The community tried to protect people, so nobody talked about it. As a child nobody talked to you. They created a smokescreen, a bobble to keep the children safe, but you weren't safe. It isn't healthy, I know with my kids if something's up let's talk about it. When I grew up, we didn't talk about it. I don't know if my brothers knew anything about the disaster, we are just learning about this now from the documentary.

And as I went through life, I was up, and I was down and up and down. And I still carry it with me today, it really messes with your head, these kinds of things. When I was young, I turned into a bit of a bad lad. Couse, I had to provide for my mom. So, I have a bit of a criminal record. Growing up without a dad and feeling responsible for feeding your family pushes you. I served time more for violence, for fighting. It was a rebellious thing. I had no one there to tell me what to do, as I do to my kids. But then I met my wife Karen, and she straightened me out.

In a way I didn't only lose my father, but also my mom. My mother took the loss of my father very hard. She went through different hospitals with nervous breakdowns, so I grew up with my mother's mom. My mom did her best, but she couldn't get over it, it wasn't very nice. My mother was a good-looking hairdresser with her own thriving business, but she had to stop, she couldn't do it any longer, her health stopped her. She died eleven years ago. After the disaster I had to provide for my mom, so we didn't go hungry. My mom did her best back then, but she was left on her own. She really loved him, but the loss of my father really finished her.

My father was never found. I think he was offshore on a shift swap; he wasn't supposed to be there. I can't really explain a lot about my dad, but now more than ever it's on my mind. I thought we deserved better, we needed answers forty-two years ago. The more I learn, the more questions I get. Why were they afraid to take the helicopter to work? It confuses you really, I

think as human beings we all deserved better. The rigg going down forty-two years ago, people are still grieving, and I've just started. Not because of my dad back then, but because I didn't know what I lost. I was four, I've just started grieving.

I was in Norway when I was about seven or eight, I can remember a dark feeling. I remember some small things. But I will always remember throwing the flowers in the ocean. But then you go home and try to get on with your life. I would like to visit Norway again and see the broken chain memorial and the oil museum.

Wayne & Karen Hunter in Cleator Moor

Wayne Hunter with a "DAD" tattoo

WAYNE HUNTER (NORSK)

23.09.22 – Cleator Moor

Til stede: Wayne Hunter, Karen Hunter (kone).
I samtale med: Simen D. Idsøe, Else M. Tungland og Kian Reme.
Notater av: Simen D. Idsøe

Wayne Hunter var fire år gammel da Alexander L. Kielland-plattformen kantret. Han er yngst av fire søsken. Han har to eldre halvbrødre, Paul og Alan som bodde i Disington, og en eldre søster Nicola Hunter, som bodde i Hensingham. Wayne vokste opp i Cleator Moor. Mange menn i dette området begynte å jobbe på norske oljeplattformer da oljenæringen blomstret. En av dem var Wayne sin far Keith Hunter.

Jeg var fire år gamme da far min omkom i Kielland-ulykken. Å miste en far i den alderen er ikke lett. Minnene fra det som skjedde er veldig vage. Jeg har fortsatt problemer når jeg snakker om det. Blir helt satt ut. Paul var sytten og Alan var elleve.

Etter ulykken var det min eldste bror Paul som fikk oppgaven med å ta seg av familien. Dette var viktig for ham. Hvordan han klarte det vet jeg ikke, men han gjorde det. Han er min helt. Hvis jeg trengte nye sko eller en jakke, ringete moren min til ham, så fikset han det på en eller annen måte.

Lokalsamfunnet prøvde å beskytte oss, så ingen snakket om ulykken. Ingen snakket til et barn om dette. Vi befant oss i en slags boble som ble laget for å beskytte oss, men du var ikke trygg. Det var ikke sundt. Fra erfaring med mine egne barn vet jeg hvor viktig det er å snakke om det som skjer når de er bekymret for noe. Da jeg vokste opp, snakket ingen om det som hadde skjedd. Jeg vet ikke om brødrene mine fikk vite noe om ulykken. Alt jeg vet fikk jeg nylig vite da jeg så dokumentaren om Kielland-ulykken.

For meg har livet bydd på opp- og nedturer. Det som skjedde med meg som barn sliter jeg ennå med. Som ungdom havnet jeg på skråplanet i en periode. En av grunnene til dette var at jeg følte på ansvaret av og måtte forsørge moren min. Dette bidro til min kriminelle fortid. Jeg har blant annet sittet inne for vold. Det var aldri noen far som fortalte meg hva jeg skulle gjøre, slik jeg gjør til barna mine. Jeg tok meg sammen da jeg møtte min kone Karen.

Man kan kanskje si at jeg ikke bare mistet min far i Kielland-ulykken, men også min mor. Tapet av far rammet henne veldig hardt. Hun hadde flere innleggelser på grunn av nervøse sammenbrudd, så jeg vokste opp hos mormoren min. Mamma gjorde sitt beste, men hun kom seg ikke over ulykken. Det var ikke særlig hyggelig. Moren min var en vakker dame. Hun var frisør og drev egen salong som gikk bra, men hun måtte slutte å jobbe, hun klarte det ikke lenger, helsen stoppet henne. Hun døde for elleve år siden. Etter katastrofen måtte jeg forsørge mamma, så vi ikke skulle gå sultne. Moren min gjorde sitt beste, men hun var alene. Savnet etter faren min fortærte henne. Hun elsket ham virkelig.

Faren min ble aldri funnet. Skiftet hans var over den dagen; han skulle egentlig ikke ha vært der. Jeg kan ikke fortelle så mye om faren min, men jeg tenker mye på ham nå.

Jeg synes at vi fortjente bedre oppfølging, vi trengte svar for førtito år siden. Jo mer jeg hører om ulykken, jo flere spørsmål får jeg. Hvorfor var folk redde for å ta helikopteret på jobb?

Riggen gikk ned for førtito år siden, folk sørger fortsatt, og jeg har akkurat begynt å sørge. Ikke på grunn av faren min og det som skjedde med han den gangen, men over alt jeg ikke har fått vite og det jeg tapte. Jeg var fire, og jeg har akkurat begynt å sørge.

Jeg var i Norge da jeg var rundt syv-åtte gammel og kan minnes en mørk følelse. Jeg husker noen små ting. Men jeg vil alltid huske når vi kastet blomstene på havet. Så reiste vi hjem og prøvde å komme videre i livet. Jeg vil gjerne besøke Norge igjen og se minnesmerket «Brutt lenke» og Oljemuseet.

Wayne & Karen Hunter i Cleator Moor

Wayne Hunter med "DAD" tatovering.

INTERVJU MED WAYNE HUNTER

Intervjuer: Tonje V. Hetlelid.

PERSONLIG INFORMASJON:
Wayne Hunter, f. 1976.
Bigrigg, Egremont, Storbritannia.

BRUK OG UTFØRELSE:
Jeg kom i kontakt med Wayne via e-post, jeg fikk informasjonen hans fra noen i Kiellandnettverket. Jeg informerte om masterprosjektet som omhandler oppfølging og informasjon etter A. L. Kiellandulykken. Vi avtalte å møtes hjemme hos ham i Bigrigg, den 3. november 2024. Jeg ville også kunne møte sønnen hans Lewis for et intervju. Jeg gjorde intervjuene separat.

Jeg brukte telefonen min til å lage et lydopptak og brukte denne lyden til å transkribere intervjuet med hjelp fra Dropbox AI-verktøy og manuell redigering.

Godkjent for bruk i Minnebanken, 5. februar 2025.

BAKGRUNN:
Sønn av avdøde Keith Hunter.

- *«Jeg har sett bilder og forskjellige ting, men jeg kan huske rundt tiden da riggen gikk ned, men jeg kan ikke, jeg kan huske bilen, jeg kan huske at jeg satt i bilen, bilen hans, men jeg kan ikke huske ansiktet hans. Det vil si, jeg kan huske hendene hans, armene, hvordan holdningen hans var, alt, men ansiktet hans, ansiktet hans er uskarpt. Du vet, jeg kan bare ikke få bildene til ansiktet hans"*
  (W. Hunter, 03.11.24).

KONSEKVENSEN AV KIELLANDULYKKEN I FAMILIEN:

Hvilken innvirkning tror du Kiellandulykken har hatt i familien din? Hvordan har livet vært i familien med tanke på at faren din døde?

Effekten vil være at jeg tror det har endret liv og ikke har gitt, ikke gitt folk den samme livskvaliteten, de samme mulighetene, definitivt ikke de samme mulighetene for utdanning som andre.

Jeg var fire. Mens jeg har levd livet mitt, gått tilbake og tenkt – det var i samfunnet jeg vokste opp i, ikke noe vi snakket om, det var å prøve å ikke snakke om emnet i det hele tatt. Dette er

ikke meg, men alle rundt meg. Ehm, og de trodde at det ville beskytte barn, som meg selv. Det så ikke ut til å være tilfelle, det hjalp egentlig aldri i det hele tatt, om noe tror jeg det gjorde det verre.

Faren min, Keith Hunter, han ble borte på sjøen, så han ble aldri funnet. Så han er fortsatt der ute et sted. Det var en minnestein, oppe i Cleator Moor, med ytterligere fire navn på. Som alltid har vært, jeg tror det var 1980 det ble satt på opp. Og det var der jeg bodde på den tiden og vokste opp. Så det var som en grav for ham, og jeg besøker den ofte. Det var noe jeg gjorde på egenhånd. For som jeg sa, ble det ikke snakket om, og jeg visste ikke om hvordan ting skjedde og den tekniske siden av alt før for to og et halvt år siden. Da denne dokumentaren startet og vi gikk videre med de ubesvarte spørsmålene. Så ja, jeg antar at det var et sted å gå ja, men for så vidt ehm .. mest av alt tror jeg det var mer at jeg alltid så til Stavanger.

Den eneste informasjonen jeg hadde mulighet til å få, tipper jeg ble fortalt til familien min. Og jeg, husk at jeg var fire, så nettet ble lukket rundt meg. Jeg fikk vite minimalt. Og det ble en vane for familien å fortelle deg minimalt for å beskytte deg. Og så i neste øyeblikk, etter årene gikk, og du hører ting fra forskjellige mennesker om hva som skjedde, og hvordan de trodde det skjedde, og du får vite om alle problemene på riggen, og hvorfor folk gikk på jobb der var uforståelig. Mammaen min, fra 1980-tallet hadde hun nervøse sammenbrudd, og det var problemer med alkohol og forskjellige ting, så det å søke svar var alltid noe jeg ønsket å gjøre, men jeg hadde, jeg hadde andre problemer med min mor, og jeg ville egentlig ikke si noe fordi det ville opprøre henne så mye, så det var – hun kunne få angstanfall på forskjellige ting og sånn. Fra jeg var syv til jeg var ganske stor, passet jeg alltid moren min for å se om hun hadde det bra eller var full eller når hun ville få et anfall, jeg lærer at jeg måtte snu henne på siden, åpne luftveiene og slikt. Jeg prøvde å holde meg unna å grave i ting for å si det sånn.

Moren min trivdes før ulykken. Hun hadde sitt eget frisørfirma tilbake på 70-tallet. Hun hadde nettopp kjøpt et hus og alt gikk bra. Og så, åpenbart, kantret riggen og alt endret seg. Jeg mener, ikke bare, det er bare et eksempel på hva jeg vet. Men du vet, det jeg også tror, og jeg vet at dette skjer, og jeg vet at det blir nevnt. Jeg tror også, for britene, jeg sier ikke at jeg vet, men jeg tror det var vanskeligere for britene enn det var for nordmenn, fordi de ikke ble fortalt noe. Jeg tror det var Kian Reme, som jeg fikk, den originale kopien av nyhetsbrevet fra Kielland som han sendte til britene, som var tilbake i 1980, og det var slik de britiske familiene fikk vite ting, fra advokater og sånn, men.

Alan og Paul, brødrene mine, det var avstand mellom oss - så jeg ble aldri kjent med dem før rundt 16 til 18års alderen, det var langt, kanskje 6-7 engelske mil unna, men når jeg tenker tilbake, det var det nettet for å beskytte deg, for å skjerme deg, vet du. Så minimum av informasjon, minimum.

Vi fikk en slags forsikringsutbetaling, det ble bare gjort så feil at jeg tror at, jeg tror det var rundt 5000 pund jeg fikk, i dagens penger ville det vært som 25.000 pund, men du fikk tilgang til dette som ung voksen, da du var 18 år gammel, det er det verste noen kunne ha gjort. Fordi du ikke

har noen far å henvende deg til, og hvis moren din ikke er helt i form – på grunn av det som har skjedd. Så blir du vill, du blir helt vill, det var det jeg ble.

Det er morsomt – jeg har negleklipperne hans, i en liten lommebok, en liten lommebok. Han hadde en liten negleklipper i den, og en fil, jeg tror den har initialene hans på. Og det var det nærmeste jeg kunne komme. Det var bilder og sånt. Men det var en veldig liten mengde bilder, mamma hadde det, men hun la det bort, det var gjemt. Kanskje for å beskytte meg og henne. Folk spurte ikke, ville ikke snakke om det. Så for moren min vendte hun seg jo til alkohol, men da var det bare alkohol alene i huset, med et minimum av folk, hun var ikke en som blandet dem. På grunn av måten hun var på vet du. Ikke en som gikk til andres hjem og.. Ferier nei, minst mulig folk ser, liker ikke å blande for mye privatliv og sånn. Vi åpner ikke opp. Det er noe man takler innenfra, man prøver å komme seg videre. Når det gjelder effektene av å gå videre på den måten, vel – du vet…

Jeg har ikke snakket så mye med barna mine om det. Jeg tror det er bedre for dem å høre i detalj, og å høre så mye som mulig. Høre om alt som er kjent, for det har jeg aldri hatt mulighet til. Det hele ble dekket til, og jeg mener at informasjonen burde være der for alle. Jeg har jobbet mye med det selv, de siste 2-3 årene. TV, og andre ting, parlamentet. Prøver å … få disse filene åpnet for alle, fordi jeg tror alle har rett til all informasjonen du vet. Jeg tror alle disse ubesvarte spørsmålene trenger svar. Jeg tror bare det er noe som ikke stemmer med katastrofen, enten det er profitt eller sånn.. Jeg tror bare vi er blendet fra sannheten om du skjønner.

Vel, og dette er en annen ting. Så, besteforeldrene mine, ja, de kjempet med nebb og klør, for hvis du tenker, jeg var den yngste og jeg var ikke der med dem. Og Keith, han var gullgutten, du vet, han var gullgutten. Så når han var borte, når.. men mamma, jeg vet ikke hvorfor, men hun tok ikke kontakt med dem, jeg mener det var noen ganger jeg gikk dit og sånne ting. Ser ut til å være konflikter og forskjellige ting i bakgrunnen, men det ble holdt unna meg jeg.. Merkelig, så det var, de døde tidlig, etter at faren min gikk bort, fordi de bare var knuste, og mangelen på oppfølging, og mangelen på informasjon det bare, det bare ødela dem – det jeg har sett i oppveksten. Da jeg var 18, begynte jeg jo å ta dine egne avgjørelser, og det var da jeg knyttet båndet til dem, jeg og søsknene mine, og jeg var på besøk, de var på besøk, å – hvordan sier du det. Til og med min eldste bror Paul, han ville ha vært rundt 14-15 år da riggen gikk ned, og da vi gikk til, tror jeg det var for å treffe noen studenter oppe på Cleator Moor, de var fra universitetet og de sa ting og de fortalte oss forskjellige ting. Og da vi kom ut, ringte Paul min eldste bror meg, jeg tror han følte seg ansvarlig for ikke å ha gitt meg noen informasjon, men han sa at det ikke var slik vi håndterte ting, vi taklet ting ved å ikke snakke om det. De var beskyttende, jeg tror det bare var det.

OPPFØLGING:

Har familien (noen i familien) hatt noen oppfølging etter ulykken?

Nei, nei, det var, som jeg sa, katastrofen skjedde. Og folk fortsatte med livet sitt, mange tok standpunktet om å la oss holde det unna, la oss holde det stille, la oss ikke snakke om det. Det

var deres overlevelsesmekanisme. Det er klart, det var sannsynligvis det verste de kunne ha gjort, men det er slik folk gjorde det på den tiden vet du. Så det ble ingen oppfølging, ingenting. Da jeg vokste opp, husker jeg at det var et skap under trappa, og det var en koffert i skapet, og det var forskjellige ting inni, og jeg lærte mye ved å se på dem. Og Kielland-nyhetene, pleide å komme hver tredje måned, rundtom. Så jeg lærte mye gjennom det fordi jeg aldri ville stille et direkte spørsmål. Nei. Fordi det ville opprørt folk.

Jeg har heller aldri prøvd å få privat oppfølging. For jeg var aldri i den situasjonen at jeg var selvsikker nok, at jeg visste alle fakta. Så ved å ikke vite fakta, har du ikke selvtilliten til å forklare hva som skjer. Fordi det forklarer hvorfor du er i den situasjonen du er i, for hvis du ikke kjenner fakta og ikke vet, hvordan forklarer du deg selv?

Ikke søsknene mine heller, de ble bare forlatt, alene, og sikkert stemplet, vet du.. Sånn var det. Ingen på skolen, ingenting. Sikkert bare stemplet utenfra og inn, jeg slet veldig med skolen, sannsynligvis på grunn av tankegangen min. Jeg hadde muligheter i livet, i forskjellige ting med sport, men jeg slet med nervøse sammenbrudd ved å holde alt borte fra alle, så alt hjemme fikk meg bare til å falle så langt bak og så, jeg bare – jeg mislyktes.

Jeg tror folk visste hva som skjedde, men. Det var en annen gutt, en annen, en av kameratene mine, han mistet også faren sin på riggen, den samme riggen. Men vi snakket aldri om det, for det er slik vi ble oppdratt, vet du. Vi snakket aldri om det, han gikk den veien som jeg sa med narkotika og disse tingene. Og han kom aldri tilbake på rett vei, han døde. Aldri snakket om, fordi det var noe vi ikke gjorde. Som jeg sa, det var der alle problemene kom fra for å være ærlig, eller vel, det hjalp ikke.

Hva tror du det har betydd at det ikke har skjedd?

Hvis vi hadde et sted å henvende oss, eller det var noen til å samle oss, kunne en gruppe støtte hverandre. Jeg tror det ville støtte hver familie, ikke bare foreldrene.

Forhåpentligvis ville det vært annerledes i dag, det ville være noe som er organisert, at barna ikke trenger å gå gjennom det, de kunne snakke fritt med hverandre, Det er en stor ting med andre barn som har vært gjennom det samme, men selv foreldrene som snakker til et nettverk av støtte, vil hjelpe barna tror jeg. Både for å ikke føle seg alene, men også bare for å snakke. Åpne opp følelsene dine, og ved å si at du føler noe og møte noen som føler noe annet. Du vet, så – vil du jobbe gjennom ting, men ved det deler du også informasjon, hva du vet, hva du ikke vet, og hva du vil vite. Og når du lever livet slik, med et teppe av stillhet vil sette deg i en dårlig situasjon når du blir gammel og begynner å utvikle dine egne problemer i livet. Det er noe med hvordan du takler problemene, som hvordan jeg alltid har taklet problemene mine ved å legge det i en boks, legge det bort, låse døren, ikke gå i nærheten av det, bare la det være.

I et nøtteskall, tenker du for deg selv at du har gjort deg selv til et stykke stein, og enten du innrømmer det eller ikke... ingenting plager deg, ingenting setter deg ut. Men egentlig er det

fordi forsvarsmekanismene dine kommer opp, dette er hvordan du har taklet ting i livet, jo flere ting som skjer, jo mindre takler du det, fordi du bare – inn i esken, inn i skuffen, låser den. Så, bare gjør du deg selv til en hjerteløs. Men som i å fortelle barna dine det, er det ikke måten å håndtere ting på nei. Det ville vært vanskelig å forkynne når jeg ikke gjør det selv. Jeg ville ikke vite hvordan jeg skulle gjøre det selv, så det er der kona mi kommer inn, hun gjør det på en måte som – hvis du trenger å snakke snakker du, mens jeg er som ohh … Vel, det er måten å håndtere ting på som har fått meg til der jeg er, så for meg å endre det, som jeg har prøvd, og jeg har blitt litt bedre, men det kommer aldri til å bli slik det burde være.

PÅVIRKNING:

Hvordan tror du dette har påvirket deg?

Når du blir eldre begynner du å snakke med forskjellige mennesker, og du begynner å finne ut av hva de har hørt, om hvem som har opplevd forskjellige ting. Du begynner å få mye mer informasjon ja. Men på det tidspunktet tror jeg at jeg hadde tatt feil vei, fordi jeg var sterkt involvert i alkohol, narkotika og andre ting selv. Så, det var – og utdanning, jeg kunne bare ikke, jeg kunne ikke. Jeg har aldri likt grupper av mennesker, noe over fire personer, så mye, så mange. Så ja, det påvirket oss på alle forskjellige måter, med åpenbart grupper av mennesker, og narkotika, alkohol, og åpenbart utdannelsen din blir rammet, fordi du ikke kan, du har ikke tankesett eller tålmodighet til å lære, fordi du har andre ting som skjer.

Alt du oppnår, eller alt du vet, som han går glipp av - Han er alltid der i bakhodet mitt. Men igjen, igjen for meg – jeg har sett bilder og forskjellige ting, men jeg kan huske rundt tiden da riggen gikk ned, men jeg kan ikke, jeg kan huske bilen, jeg kan huske at jeg satt i bilen, bilen hans, men jeg kan ikke huske ansiktet hans. Det vil si, jeg kan huske hendene hans, armene, hvordan holdningen hans var, alt, men ansiktet hans, ansiktet hans er uskarpt. Du vet, jeg får bare ikke bildene til ansiktet hans, det er sprøtt. Og en annen ting, mens jeg vokste opp, tenker du selvfølgelig tilbake på forskjellige ting, men som barn så holdt jeg, jeg holdt hendene mine sånn, fordi jeg pleide å få, hvis du kan tenke deg å ha en slik ståltråd mellom fingrene som strammes opp, griper hendene dine, og jeg får det fortsatt nå. Bare ståltråd, og det blir strammere og strammere, det skremmer deg først, men du lærer å bli kvitt det. Sprøtt.

Dette er effekten av, definitivt effekten på meg personlig. Hvor du holder deg til ditt eget, bare ikke bland inn for mange, store folkemengder og forskjellige ting. Dette er første gang jeg har snakket om dette, i dybden.

Vel, jeg vil si den sosiale, den sosiale siden, jeg blander meg ikke med mennesker, jeg prøver å holde meg unna situasjoner med for mye, med for mange mennesker og forskjellige ting. Ehm, jeg tror humøret mitt også, du har mindre lunte, for du vet at det kommer til å gå galt uansett. Fordi du har den tankegangen, om katastrofe og tap. Og du føler deg ranet, du føler at noen sier, fra fire år gammel – det er kortene du har fått utdelt, kom deg videre.

Du tror vel, jeg var fire år gammel. Faren din gikk bort, men kom alltid tilbake blabla, og så skjer dette på grunn av det. Jeg fikk disse problemene på grunn av det, når du kommer til tenårene, vet du bare, du vet ikke hvilken vei du skal snu, det er overveldende, du har bare tapt. Du vet navnet ditt, fødselsdatoen din, du vet hvor du bor og når faren din døde. For når jeg møtte folk på gaten, spurte de meg hvem jeg var? Og så var jeg sånn at jeg sa navnet mitt, hvor jeg kom fra og at faren min døde for mange år siden, og det var det, det var en ting jeg måtte si, så jeg ikke måtte forklare meg, vet du. Sprøe, sprøe tider. Forhåndsøvde setninger for å presentere meg selv for en voksen, så jeg trengte ikke å forklare noe. Ja, og det er her steinen kommer inn, du vet fordi... ikke slå løs på steinen, jeg forklarer meg selv på denne måten, la meg nå være.

Jeg var livredd for å miste moren min også. Når hun var full - jeg kunne se når hun har drukket en drink. Bare en. Det var å komme seg bort fra personen, som var moren min – fordi hun hadde en drink. Men så vent – du er i høy beredskap, for hvis hun får et anfall, må du være der for å åpne luftveiene hennes, legge henne på siden, ligge med henne på gulvet. Det var bare fryktelig, vet du, jeg kan ikke engang tenke tilbake på den tiden.. for ingen syvåringer skal måtte gå gjennom det. Definitivt ikke. Og du vet, du må tenke hva hun følte også.. Fordi, men det er det at jeg hater at hun tok en drink, sånn som en drink og jeg hater deg. Men det hun gikk gjennom, sprøtt. Inn og ut av sykehuset, nervøse sammenbrudd, og så pleide jeg å bo hos mormor, hun var stabil, drakk ikke, hadde alltid bacon, det er det jeg kan huske, det var et fast sted, husker det var fløyel på tapetet når du skulle opp trappene. Det var et trygt sted vet du. Jeg var der mye, fordi hun var inn og ut av sykehuset mye, du vet nervøse sammenbrudd og forskjellige ting.

Da hun kom ut var hun helt ny, til neste gang. Og så gikk jeg med mamma, for det var riktig å gå med henne vet du. Men jeg var sammen med min bestemor da ting gikk skeis, og så var det tilbake til å se gamle filmer på VHS-videoen, du vet, dette husker jeg, og luktene. Hun var en hard kvinne, så det var et trygt sted. Og tro det eller ei, det siste jeg tenkte på var mamma. Sprøtt. Men selv der, hos bestemoren min, ble det ikke snakket om det, riggen eller … det var mange ganger vi var alene, fordi det var bare min bestemor – men vi snakket aldri om Keith, faren min, eller riggen eller hvordan den gikk rundt, for det var ikke stedet å gjøre det, for det var ikke måten vi taklet ting på. Så når jeg tenker tilbake på om vi snakket om ting, når jeg sier nei, mener jeg virkelig nei.

Da jeg ble myndig, ville jeg til Nordsjøen. Jeg tror det var fordi, litt rart kanskje, ikke vet jeg, men hvis jeg hadde muligheten – som jeg aldri hadde, jeg hadde ikke mange muligheter, om noen i det hele tatt, men det var dit jeg ville gå, hvem vet hvorfor? Kanskje fordi jeg ikke hadde all informasjon, eller kanskje for å komme nærmere, jeg vet ikke.

Hvis ungene mine ville til Nordsjøen, tror jeg at jeg ville blitt livredd, men… Jeg er en stor tro på å støtte det de gjør, ned til den minste ting, hvis de gjør noe vil jeg ikke gå glipp av det, uansett hva jeg gjør, om det er jobb eller hva som helst, jeg gjør alt jeg kan for å være der. Så jeg ville støttet dem hvis det var det de ønsket å gjøre, jeg ville nok definitivt ikke vært fornøyd, men ok – hvis det er det du vil gjøre, så støtter jeg det. Sannsynligvis må de gjøre det av en grunn. Jeg ville støttet dem. Det de går på avtaler eller sånn, hvis de vil at jeg skal være der, så er jeg der. For det var ingen der for meg da jeg vokste opp.

Har du prøvd å finne ut mer ved å snakke med familien, holde deg oppdatert med forsknings-/minnebanken Kielland?

Jeg synes det er lettere å snakke om det som en kamp, så hvis jeg skulle snakke ville det være fakta, det ville være dette, det ville være hvordan det skjedde, hvordan de taklet det, ikke i meg og tingene i boksen. Så som en kamp kan du få det ut, fordi du bare kjemper tilbake.
Det startet for informasjonen, du vet, de satte i gang noe for tre år siden, så la oss fullføre det. For hvilken rett hadde de til å sette det i gang, for 42-43 år siden, men så la den være uferdig. Så det er mine handlinger mot det ja. Nå tror jeg papirarbeidet er i gang for å saksøke den norske regjeringen på grunn av manglende oppfølging og andre ting. For meg kan du sette et gjerne klistremerke på det, og si at du fortjener dette fordi du har vært gjennom dette, du har ikke fått noen oppfølging og, men hvis du ikke endrer hvordan ting fungerer, så vil flere bli berørt, og så igjen kompensert for hvordan ting ble gjort. Det ordner seg også, puh... Hvis du blir kompensert og de sier hør her, jeg beklager, dette er all fortjenesten selskapene har hatt, og så har vi gjort det til noe på dine vegne, nå har vi denne planen fremover at hvis dette skjer igjen, vil vi gjøre dette, du vet at det vil være støttenettverk og du vet at ting ville blitt gjort annerledes. Det ville vært en god ting.

INTERVIEW WITH WAYNE HUNTER

Interviewer: Tonje V. Hetlelid.

PERSONAL INFORMATION:
Wayne Hunter, born: 1976.
Bigrigg, Egremont, United Kingdom.

USE AND EXECUTION:
I came in contact with Wayne via email, I got his information from someone within the Kielland network. I informed him about the master project about follow up and information after the Kielland accident. We agreed to meet at his home in Bigrigg, the 3rd of November 2024. I would also be able to meet with his son Lewis for an interview. I did the interviews separately.
I used my phone to make an audio recording and used this audio to transcribe the interview with help from Dropbox AI tool and manual editing.

Approved for use in the Memory bank 5th of February 2025.

BACKGROUND:
Son of deceased Keith Hunter.

- *"I've seen pictures and different things, but I can remember round about the time when the rig went down, but I can't, I can remember the car, I can remember sitting in the car, his car, but I can't remember his face. Which is, I can remember his hands, his arms, the way his posture, everything, but his face, his face is blurred out. You know, I just can't get the images to his face" (W. Hunter, 03.11.24).*

THE IMPACT OF THE KIELLAND ACCIDENT IN THE FAMILY:

What impact do you think the Kielland accident has had in your family? How has life been in the family considering that your father died?

The impact would be I think it's changed lives and not give, not give people the same quality of life, the same opportunities, definitely not the same opportunities for education as others.
I was four. As I lived my life, going back and thinking – it was, in the community that I grew up in, it was hush hush, it was trying not to speak about the subject. This isn't me, this is everyone around me. Ehm, and they though that that would protect the children, as in myself. That didn't seem to be the case, it never really helped at all, if anything I think it made it worse.

My dad, Keith Hunter he was lost at sea, so he was never retrieved. So, he is still out there somewhere. There was a memorial stone, up in Cleator Moor, with another four names on.

Which has always been, I think it was 1980 it was put in place. And that's where I lived at the time and grew up. So that was like a grave to him, and I visit it often. It was something I did on my own. Cause like I said it wasn't talked about and, I didn't know the intent of, how things happened and the technical side of everything till maybe two and a half years ago. When this documentary started and moved forward with the unanswered questions. So yeah, I suppose it was somewhere to go yeah, but as far as, as far as ehm… getting anything from it I think it was more you were always looking to Stavanger.

The only information I had, I'm guessing now was told to my family. And I, remember I was four, so the net was closed on to me. I got told minimum. And it became a habit for the family to tell you minimum to protect you. And then the next thing you know, years and years went by, and you're hearing second hand of different people of what went on, and how they thought it happened, and you know all the problems on the rig, and why people went to work there was crazy.

My mom, from the 1980's she had nervous breakdowns, and there was problems with alcohol and different things, so as in seeking answers it was always something I wanted to do, but I had, I had other problems with my other parent and I didn't really want to say anything because it would upset her so much, so it was – she was to take fits at different things and so. From the age of like seven until I was old I was always monitor my mom to see if she was alright or drunk or when she would have a fit, I learns that I had to turn her on the side, opening her airways and such. I tried to stay away from opening the box so to speak.

My mom was thriving before the accident. She had her own hairdressing company back in the 70s. She just bought a house and everything was going well. And then, obviously, the rig, and everything changed. I mean, not only, that's just an example of what I know. But you know, its I think as well, and I know this is going on, and I know it's being mentioned. I think as well, for the British, I'm not saying I know, but I think it was harder for the British than it was for the Norwegian, because they weren't told anything. I think it was Kian Reme, of which I got, the original copy of the Kielland newsletter that he sent to the British, that was back in 1980, and that was how the British families learned things, from solicitors and different things but.
Alan and Paul, my brothers, they were distant – so I never really got to know them until maybe 16 to 18, it was far, like maybe 6-7 miles away, but going back again that was that net of protecting you, of keeping you, you know. So minimum of information, minimum.

We got some kind of insurance payout, that was just done so wrong I think that, you know I think it was like 5000 pounds I got, in today's money it would be like 25.000 pounds, but you were given access to this as a young adult, when you were 18 years old, it's the worst thing anyone could have done. Cause you have no dad to turn to, and if your mom isn't up to sted – because of what's been going on. You're going wild, you're going absolutely wild, which is what I did.
It's funny – I have his nailclippers, in a wee wallet, wee little wallet. He had a little nailclipper in it, and a file, I think it has his initials on it. And that was the closest thing of him that I could get. There were photos and stuff yeah. But there was a very small amount of photos, my mom had it, but she put it away, it was hidden away. Maby to protect me, and her.

People didn't ask, didn't want to talk about it. So, for my mom, obviously she turned to alcohol, but then it was just alcohol on her own in the house, with minimum people, not one for mixing them. Because of the way she was you know. Not one for going to other people's homes and… Holidays no, Minimum people see, don't like to mix to much. We do not open up. It's something you deal with from withing, you try to move forward. As for the effects of moving on, well – you know…

I haven't talked to my kids much about it. I think it would be better for them to hear in detail, and to hear as much as possible. Hear about everything that is known, because that's what I never had. It was all covered up, and I think that the information should be there for everyone. I've done a lot of work on it myself, over the last 2 – 3 years. Television, and different things, parliament. Trying to… getting these files opened for one, because I think everyone's got the right for all the information you know. I think all of these unanswered questions need answers. I just think there's something that doesn't sit right with the disaster, whether that be profit or it be... I just think we're blinded from the truth you know.

Well, this is another thing. So, my dads' parents, yeah, they fought tooth and nail, because if you think, I was the youngest and I wasn't there with them. And Keith, he was the golden boy, you know, he was the golden boy. So when he was gone, obviously when… but my mom, I don't know why, but she didn't contact them, I mean there was a few times I went and different things. Seems to be arguments and different things in the background, but it was kept away from me I think so… Crazy, so that was, they died early on, after my dad went, because they were just heartbroken, you now the lack of follow up, and the lack of information it just, it just destroyed them – what I've seen growing up. When I was 18, well obviously, you start making your own decisions, and that's when we made the bond you now, me and my siblings, and I was visiting, they were visiting, oh – how do you put it. Even my oldest brother Paul, he would have been about 14-15 when the rig went down, and when we went down, I think It was to see some students up at Cleator Moor, they were from the university and they were saying things and that you know, telling us different things. And when we came out, Paul my oldest brother called me, I think he felt responsible for not giving me any information, but he said like that wasn't how we dealt with things, we dealt with things by not speaking of it. Protecting, I think that was just it.

FOLLOW-UP:

Has the family (anyone in the family) had any follow-up after the accident?

No, no, that was, like I said, was obviously the disaster happened. And people went on with their lives, a lot of people took the thought of let's keep it off books, let's keep it quiet, let's not talk about it. That was their survival mechanism. Obviously, that was probably the worst thing they could have done, but that's the way people delt with it back then you know. So, there was no follow-up, nothing. As I was growing up, I remember there was a cupboard under the stairs, and it was a suitcase in the cupboard, and it had different items in it, and I learned a lot by looking at them. And the Kielland news, used to come every three months, roundabout. So, I learned a lot

through that because I would never ask a direct question. No. Because it would upset people. I have never tried to get private follow-up either. Because I was never in the situation that I was confident enough, that I knew all the facts. So, by not knowing the facts, you haven't got the confidence to explain what's up. Because it explains why you're in the situation that you're in, because if you don't know the facts and you don't know, how do you explain yourself? Not my siblings either, they were just left, left alone, and probably labelled, you know... That's the way it was.

No one in school, nothing. Probably just labelled from the outside in, but really struggled with school, obviously because of my mindset. I had opportunities in life, in different things with sports, but I struggled with nervous breakdowns by keeping everything away from everyone, so everything at home, just made me fall that far behind and so, I just – I failed.

I think people knew what was up, but. There was another lad, another, one of my mates, he lost his dad as well on the rig, the same rig. But we never talked about it, cause that's the way we were brought up you know. We never talked about it, he went of in the path like I said with the drugs and the things. And he never came back on the right path, he died. Never talked about, because it was something that we didn't do. Like I said, that's where all the problems came from to be honest, or well, it didn't help.

What do you think it has meant that it has not happened?

If we had somewhere to turn, or it there were someone to watch over, a group could support each other. I think it would support each family, not just the parents.

Hopefully it would be different today, it would be something that's organized, that kids don't have to go through it, they could speak to each other freely, That's a big thing with other kids that have been through the same, but even the parents speaking to a network of support, would help the kids I think. Not to feel alone, but also just to talk. Open up your feelings, and by saying that you feel something and to counteract with someone that feel something else. You know, so – you will work through things, but by that, you share information as well, what you know, what you don't know, and what you want to know. And you live through life like that, but a blanket of silence will put you in a bad situation, when you get old and start developing problems of your own in life. It's something of how you deal with the problems, like how I always dealt with my problems is putting it in a box, putting it away, lock the door, don't go anywhere near it, just leave it you know.

In a nutshell, you think to yourself that you've turned yourself into a piece of rock and whether admitting it or not... nothing bothers you, nothing faces you. But really it's because your defence mechanisms comes up, this is how you've dealt with things in life, the more things that happen, the more you can't deal with it, cause you just – in to the box, in to the drawer, lock it. So, you just turn yourself into a heartless… But as in telling your kids that, it isn't the way to deal with tings no. That would be hard to preach, if I'm not doing it myself. I wouldn't know how to do that

myself, so that were my wife comes in, she does it sort of like – if you need to speak you speak, while I'm like ohh… Well, it's the way that has got me to where I am, so for me to change that, which I have tried, I have been getting a little better, but it will never be how it should be.

IMPACT:

How do you think this has affected you?

When you grow older you start speaking to different people, and you start to find things out on their take, about who experienced different things. You start getting a lot more information yeah. But by then I, I think by then I took the wrong path, because I was heavily involved in alcohol, drugs and different things myself. So, it was – and education, I just couldn't, I couldn't. I never liked groups of people, anything over four people, so much, so much. So yeah, it affected us in all different ways, with obviously groups of people, and drugs, alcohol, and obviously your education is getting hit, because you can't, you haven't got the mindset or the patience to learn, because you have other things going on.

Everything you accomplish, or everything that you know, that he misses out on - He is always there in the back of my mind. But again, again for me – I've seen pictures and different things, but I can remember round about the time when the rig went down, but I can't, I can remember the car, I can remember sitting in the car, his car, but I can't remember his face. Which is, I can remember his hands, his arms, the way his posture, everything, but his face, his face is blurred out. You know, I just can't get the images to his face, it's crazy. And another thing, as I was growing up, obviously you think back on different things, but as a kid I always like, I held my hands like that, because I used to get, if you can imagine having like wire in-between your fingers tightening up, grabbing your hands, and I still get it now. Just wire, and it's getting tighter and tighter, it freaks you out at first but you learn to get rid of it. Crazy.

This is the effect of, definitely the effect on me personally. Where you keep your space you know, just don't mix to many, big crowds and different things. This is the first time I have talked about this, in depth.

Well, I would say the social, the social side, I don't mix with people, I try to keep out of situations with too much, with too many people and different things. Ehm, I think my temper as well, you've got less of a fuse, because you know that it's going to go wrong anyway. Because you've got that mindset, of a disaster, and loss. And you feel robbed, you feel someone's, from four years old – there is the cards you're delt, get on with it.

You think, right well, I was four years old. Your dad went away, but always came back blabla, and then this happens because of that. I got these problems because of that, by the time you get to your teenage years, you just you know, you don't know which way to turn, its overwhelming, you just lost. You know your name, your date of birth, you know where you live, and when your dad died. Because when I was meeting people on the street, they asked me who I was? And then I

was like saying my name, where I was from and that my dad died lots of years ago, and that was it, it was a thing I had to say, so I didn't have to explain myself, you know. Crazy, crazy times. Pre rehearsed sentence to introduce myself to an adult, so I didn't have to explain anything. Yeah, and that's where the stone comes in, you know because…don't chip away at the stone, I explain myself in that way, now leave it.

I was petrified of losing my mom as well. When she was drunk - I could tell when she's had one drink. Just one. It was get away from the person, which was my mom – because of she's had a drink. But then wait – you're on high alert, because if she takes a fit, you need to be there to open her airways, put her on the side, lay with her on the floor. It was just horrible, you know, I can't even think back to that time... because no seven-year-old should have to go through that. Definitely not. And you know, you got to think what she felt as well… Because, but it's that I hate that she had a drink, like one drink and I hate you. But what she gone through, crazy. In and out of the hospital, nervous breakdowns, and then I used to live with my mom's mom, she was stable, didn't really drink, always had bacon, that's what I can remember, it was a settled place, remember there was velvet on the wallpaper as you were going up the stairs. It was a safe place you know. I was there a lot, because she was in and out of the hospital a lot, you know the nervous breakdowns and different things.

Coming out she was brand new, until the next time. And then I went with my mom, because it was right to go with her you know. But I was with my nana, my grandmother when shit hit the fan, and then it was back to watching old films on the VHS video, you know, you remember this, and the smells. You know she was a hard woman, so it was a safe place. And believe it or not, the last thing on my mind was my mom. Crazy. But even there, at my grandmother, it wasn't talked about, the rig or…there was a lot of times we were on our own, cause it was only my nana – but we never talked about Keith, my dad, or the rig or how it went over, cause it wasn't the place to do it, cause that wasn't the way we dealt with things. So, when going back thinking if we talked about things, when I say no, I really mean no.

When I was coming of age, I wanted to go to the North Sea. I think it was because, bit of a headcase I don't know, but if I had the opportunity – which I never, I didn't have a lot of opportunities, if any, but that's where I wanted to go, who knows why? Maby because I didn't have all the information, or maybe to come closer, I don't know.

If my kids wanted to go to the North Sea, I think I would be petrified, but... I'm a big believer in supporting what they're doing, to a drop of a hat, if they're doing anything I won't miss it, whatever I'm doing, whether that's work or whatever, I'm doing anything I can to be there. So, I would support them if that what they wanted to do, I probably definitely wouldn't be happy, but okey – If that's what you want to do, id support them. Obviously, they need to do it for a reason so. I'd support them. It they go appointments or anything, and they want me to be there, I'll be there. Because there was no one there for me when I was that kid.

Have you tried to find out more by talking to the family, keeping up to date with the research/memory bank Kielland?

I find it easier to speak as a fight, so If I was to talk it would be facts, it would be this, it would be how it happened, how they dealt with it, not in the me and the things in the box no. So as a fight you can get it out, cause you're just fighting back.

It started for the information, you know, you set something off three years ago, so let's finish it. Because what right did you have to set it off, 42-43 years ago, but then leave it unfinished. So that's my actions towards it yeah. Now I believe its paperwork in to sue the Norwegian government because of the lack of follow up and different things. For me you can put a sticker on it, and say you deserve this because you have been through this, you didn't get any follow up and, but if you don't change how things work, then more people will be affected, and then again compensated for how things were done. So does money fix, pooh…if you're compensated and they say listen mate, I'm sorry this is all the profit the companies have, and then made it into some things on your behalf, now we've got this plan going forward that if this happens again we will, you know there will be support networks and you know. That would be a good thing.

INTERVJU MED LEWIS HUNTER

Intervjuer: Tonje V. Hetlelid.

PERSONLIG INFORMASJON:
Lewis Hunter, født 2003.
Bigrigg, Egremont, Storbritannia.

BRUK OG UTFØRELSE:
Jeg kom i kontakt med Wayne, Lewis sin far, via e-post. Jeg fikk informasjonen hans fra noen i Kielland-nettverket. Jeg informerte om masterprosjektet som omhandler oppfølging og informasjon etter A. L. Kielland ulykken. Vi avtalte å møtes hjemme hos dem i Bigrigg, 3. november 2024. Jeg gjorde intervjuene individuelt.

Jeg brukte telefonen min til å lage et lydopptak og brukte denne lyden til å transkribere intervjuet med hjelp fra Dropbox AI-verktøy og manuell redigering.
Godkjent for bruk i Minnebanken, 5. februar 2025.

BAKGRUNN:
Barnebarn av avdøde Keith Hunter, sønn av Keith Hunters sønn, Wayne Hunter.

- *Jeg visste ikke hvordan han døde; Jeg visste ikke engang at han var død den gangen. Jeg har alltid tenkt, kanskje jeg trodde de gikk fra hverandre på en dårlig måte eller noe, jeg tror egentlig ikke jeg tenkte på det, for jeg var så ung. Da jeg vokste opp, lurte jeg på hvorfor bestefaren min ikke var der, gikk rundt på søndagsmiddager og sånt med søsteren min og brødrene mine. Vi satt rundt bordet, og en gang lurte jeg på hvor er bestefaren min, som om det mangler en del av puslespillet (L. Hunter, 03.11.24).*

KONSEKVENSEN AV KIELLANDULYKKEN I FAMILIEN:

Hvilken innvirkning tror du Kielland-ulykken har hatt i familien din? Hvordan har livet vært i familien med tanke på at bestefaren din døde?

Ganske massiv innvirkning åpenbart, faren min vokste ikke opp med faren sin, og jeg har ikke hatt en bestefar, som andre mennesker har hatt. Og åpenbart mamma, det gikk nok hardt ut over mamma også, med traumet pappa har hatt. Det har påvirket alle på forskjellige måter. Det har vært vanskelig. Jeg antar at jeg bare har hatt en bestefar i livet mitt, mens andre mennesker, for eksempel kameratene mine og sånt har hatt to. Så hvis du ser på det på den måten, er det vanskelig, ja. Åpenbart med det som har skjedd, kan du ikke kontrollere, vi kan ikke, vi kan ikke gjøre noe med det, hvis du skjønner hva jeg mener? Det hadde vært fint, det hadde vært fint med svar på hva som har skjedd. Om du skjønner? Så ja, det har vært ganske traumatisk for alle.

Faren min var 3-4 år da det skjedde. Så ja, det har nok vært vanskelig for ham, å ikke kjenne faren så godt da det skjedde. Så ja, veldig traumatisk for alle i familien, inkludert moren min også, fordi hun har måttet takle alt. Fordi faren min møtte henne da hun var ganske ung, tror de møttes da hun var 16-17 år gammel. Ja – de har vært sammen i 27 – 28 år eller noe sånt
Jeg var ganske nær min bestemor før hun døde, jeg var vel ganske ung da hun døde også, jeg tror jeg var 13-14, da hun døde. Vi pleide å gå dit hver helg for en søndagsmiddag og sånt, naturligvis var ikke bestefaren min der, og jeg har aldri virkelig forstått helt hvorfor han ikke var der, og faren min nevnte aldri noe om hvordan han døde og hva som skjedde. Inntil for noen år siden, som typisk dette er ham, det er den eneste grunnen til at jeg vet hvordan han døde og hva som skjedde. Jeg er ikke sikker på hvorfor han ikke har fortalt meg det, sannsynligvis på grunn av traumet og han ønsket ikke å snakke om det. Men jeg vet at han har prøvd på dette før, prøvd å finne ut mer, forsøkt å finne svar, som for mange år siden, men jeg tror det satte ham litt ut, fordi han ikke var klar til å snakke og snakke om det. Han er åpenbart klar nå og ønsker å finne svar så raskt som mulig. Jeg tror, jeg vet ikke – dette er alt jeg vet, jeg har bare tenkt på dette med besteforeldre, det er alt jeg visste. Det er ikke en stor ting for meg, men med faren min har det påvirket mye. Og du kan se noen ganger når han snakker med folk om det, at han blir litt for besatt av det, og han blir litt deprimert, og sånne ting, og det får ham litt nedfor. For jeg tror det har pågått så lenge nå, jeg tror bare han vil ha svar så fort som mulig slik at han bare kan roe seg ned og slappe av, om skjønner? Så ja, jeg vil si at jeg ikke vet hvordan det påvirket moren min, men det ville nok påvirket henne litt å se faren min hvordan han hadde det, men for meg var det alt jeg visste, du vet, da jeg vokste opp med en besteforelder, det var alt jeg visste, så det har egentlig aldri påvirket meg så mye. Det påvirket meg ved å påvirke faren min, men egentlig ikke påvirket. Han døde før jeg ble født, jeg møtte ham aldri, så det har ikke påvirket meg, bare med å vokse opp med en besteforeldre mens andre hadde to, men det hadde vært fint å bli kjent med ham, med de tingene jeg har hørt om ham. Høres ut som en god mann. Og du vet hva jeg mener, det hadde vært fint å ha svar på hvorfor det har skjedd, og på hvorfor det tok så lang tid, fordi han døde da faren min var fire – så hvorfor har det tatt så lang tid før det hele kom ut, sånne ting. Jeg tror det er så lenge å skjule noe, og det har vært så vanskelig for dem.

Jeg var bare 13-14 år da bestemoren min på min fars side døde, og jeg snakket aldri med henne om det. Så jeg har egentlig aldri hatt noen som snakket med meg om det. Selvfølgelig, fordi jeg ikke tror faren min vil snakke om det rundt meg, er det bare en av disse tingene der vi bare trenger svar så snart som mulig, slik at han kanskje kan snakke om det etter det.

Det ble egentlig aldri snakket om. Og det er nok derfor, for bestemoren min fikk sikkert traumer av det også, og pappaen min, og jeg tror ikke de likte å snakke så mye om det, for de visste ikke hva som skjedde. Det har bare vært i bakhodet, ikke i bakhodet til alle, men han har vært der hvis du skjønner hva jeg mener. Det har vært et ømtålig tema for folk å snakke om, så vi har egentlig ikke vært i stand til å snakke så mye om det.

Jeg visste ikke hvordan han døde; Jeg visste ikke engang at han var død den gangen. Jeg har alltid tenkt, kanskje jeg trodde de gikk fra hverandre på en dårlig måte eller noe, jeg tror egentlig ikke jeg tenkte på det, for jeg var så ung. Da jeg vokste opp, lurte jeg på hvorfor bestefaren min ikke

var der, når vi var på søndagsmiddager og sånt med søsteren min og brødrene mine. Vi satt rundt bordet, og kanskje en gang lurte jeg på hvor er bestefaren min, som om det mangler en del av puslespillet.

Det er hva det er, jeg vil ha svar selv. Hvorfor hadde jeg ikke en bestefar da jeg vokste opp? Hvorfor skjedde det, og hvorfor ble vi forlatt slik? Hvis dette ikke skjedde, ville han ha vært rundt det bordet hver søndag, så det er vanskelig på den måten å ikke vokse opp med ham. Og det jeg hørte om ham, han var en flott fyr – litt lik faren min, ganske lik faren min. Så ja, det er vanskelig på den måten. Men det er alt jeg visste, men jeg skulle ønske at det skulle være annerledes.
Jeg har ikke vært ved minnesteinen i Cleator Moor. Jeg tror ikke det, kanskje jeg har det, men – som jeg sa før det har ligget i bakhodet på alle i lang tid, frem til de siste årene. Så, det har vært en av disse tingene at du bare må fortsette videre. Tydeligvis, vel, jeg tror faren min har vært litt redd for å komme inn i det, fakta om hvorfor han døde og hvorfor det skjedde. Så det lå i bakhodet hans, og tydeligvis går alle rundt faren min… Som at han ikke vil snakke om det, så da gjør vi det ikke.

OPPFØLGING:

Har familien (noen i familien) hatt noen oppfølging etter ulykken?

Egentlig ikke, nei. Jeg tror at når alt dette Kielland-tinget (nettverk, bøker osv.) startet første gang, gjorde det faren min litt mer.. Til å begynne med ønsket han tydeligvis ikke å gå inn i alt, men andre gangen var han mye mer komfortabel. Jeg vet ikke hvorfor, kanskje første gang så var han ikke klar. Men jeg tror det har hengt over ham så lenge at det har bygget seg opp helt siden han var et lite barn. Og det har nok påvirket ham, jeg tror at hvis han hadde hatt en farsfigur i oppveksten, ville det ha påvirket, som at det hadde vært bedre for ham. For han kan være litt humørsyk noen ganger, og jeg tror det er på grunn av dette, fordi han ikke får de svarene han leter etter – og det ødelegger dagen hans hele tiden og hver dag – åpenbart er det nok normalt, jeg tror alle, jeg tror jeg ville vært lik hvis noe slikt skjedde med meg. Det har rotet mye med tankene hans.

Hva tror du det har betydd at det ikke har skjedd?

Ehm... Jeg tror det hadde gjort det litt bedre om de hadde blitt fulgt opp, ja, bare tenk han som en ung gutt som egentlig ikke hadde noen, som den farsfiguren, eller kanskje noen som kommer inn som – ikke en farsfigur, men kanskje noen som prøver å oppføre seg slik, kanskje som en onkel eller noe som satte seg ned og snakket med ham, og så ville han kanskje innse at det var greit, det vet de ikke helt hvordan det skjedde, men de vet hva som har skjedd. Jeg vet ikke hvordan, eller om bestemoren min fortalte ham noe. Men hvis hun ikke gjorde det, da satt han sikkert og tenkte på "Hva har skjedd? Hvorfor er ikke faren min her? Hvorfor skjedde dette? Hvorfor er det slik? Hvordan har han dødd? Hvorfor døde han? Hvor døde han?", så du skjønner hva jeg mener. Så hvis han hadde noen der som kunne ha fortalt ham det, kunne det vært annerledes. Men jeg vet ikke om de visste det, vi vet fortsatt ikke nøyaktig hva som skjedde. Så

det må ha vært vanskelig for dem å fortelle ham, fordi de ikke hadde så mange svar selv. Jeg er ganske åpen om følelsene mine, jeg kan snakke med hvem som helst om følelsene mine. Jeg tror det var slik mamma oppdro meg. Fordi jeg tror faren min hadde, han hadde traumer med familien sin og sånt. Jeg har traumer selv, jeg døde nesten tre ganger de siste seks månedene, så jeg har slike traumer – men det har egentlig ikke endret måten jeg snakker om ting på. Kanskje hvis det skjedde da jeg var ung, kunne det blitt annerledes, men nå kan jeg snakke om hva som helst – jeg er åpen om alt, det er akkurat slik jeg er – mamma er den samme. Faren min er ikke det, på grunn av det som har skjedd vet du. Jeg tror lillebroren min er litt mer lik faren min, men jeg bare – da jeg var på hans alder snakket jeg om ting, men han gjør det ikke, han slår det av med en gang. Jeg vet ikke hvorfor det er, kan være på grunn av det han ser i faren min, kan være hva som helst, kanskje bare alderen også. Tenåring. Jeg var åpen om alt, men alle er forskjellige – så det er forskjellig.

Jeg vil si at faren min ville være engstelig hvis jeg eller søsknene mine ville reise bort. For sist gang noen han elsket og brydde seg om reiste bort – se hva som skjedde, skjønner du hva jeg mener? Jeg og søsteren min har egentlig ikke vært så ofte borte, det har broren min. Men du vet hva jeg mener, han er en voksen mann nå – jeg tror det er fordi jeg er en ung gutt, og broren min er en ung gutt, og søsteren min har ikke vært borte så lenge fordi hun har barn og sånt. Jeg tror det er annerledes for oss, fordi vi er som en stor familieenhet i dette huset, og hvis jeg skulle reise bort alene med kameratene mine og sånt. Jeg tror han ville vært bekymret, jeg tror Kielland-katastrofen ville ligge i bakhodet hele tiden. Jeg tror han ville at jeg skulle gå, men jeg tror bare det ville ligge i bakhodet hans.

PÅVIRKNING:

Hvordan tror du dette har påvirket deg?

Nei, jeg har egentlig aldri tenkt på det sånn. Da jeg var yngre, var jeg interessert i fotball og alt det der, jeg var på noen få akademier og så mye, så det var hovedfokuset mitt. Bare fotball, jeg har egentlig ikke tenkt på noe annet. Så da onkelen min spurte meg om å jobbe i firmaet hans, da jeg trengte en jobb, var det en «no brainer» for meg. Det var mye penger for en ung gutt, det var bra. Men jeg har egentlig aldri - da jeg vokste opp, visste jeg egentlig aldri hva jeg skulle gjøre, for fotball var hovedfokuset mitt.

Jeg har egentlig aldri tenkt på det. Jeg tror ikke jeg har lyst til å jobbe i Nordsjøen. Det ville jeg aldri, for jeg er redd havet. Det har jeg alltid vært. Ikke som bassenget eller sånt, men sånn det dype havet. Jeg er livredd for det, jeg vet ikke hvorfor. Jeg kunne nok gjort det, men jeg ville aldri se ned dit. Jeg vet ikke, jeg tror at hvis noen andre hvis familien ville ha gjort det, ville jeg sannsynligvis ha vært forsiktig på grunn av det som skjedde med bestefaren min, men jeg ville ikke ha sagt ikke gjør det, men akkurat som – du gjør deg. Men det hadde vært som i bakhodet, om det kunne skje igjen eller noe. Frykten for at historien kan gjenta seg. Jeg vet ikke så mye om det, men etter det jeg har hørt var det noe galt med plattformen, og de visste om det. De visste at noe var galt med det, men de lot folk gå på jobb der likevel.

Jeg tror ikke faren min ville ha latt meg. Jeg tror han ville blitt livredd. Jeg tror nok moren min også ville det. Jeg tror det ville plage faren min, det ville plage ham enormt tror jeg. Jeg tror han ville ha prøvd å overtale meg til å ombestemme meg. Men jeg ville aldri ha gjort det mot ham, jeg ville aldri utsette ham for det igjen. Jeg ville aldri gjort det mot ham. Det er ikke hyggelig, og det ville aldri vært fint å gjøre det. Jeg vet hvordan han er, jeg vet hvordan han har vært i årevis. Han er aldri, jeg kan ikke si at han aldri har vært den samme – for jeg vet ikke hvordan han var før han døde.

Jeg tror at hvis han har hatt faren sin nå, tror jeg hele personligheten hans ville ha endret seg. Siden det ville ha gjort, altså jeg tror han er typen person som ikke liker å snakke ut om følelsene sine og slike ting. Og jeg tror det er på grunn av det. Jeg tror bare det påvirket ham enormt, i måten han gjør ting på, noen ganger kan han være ganske lat, og jeg tror alt kommer ned til hva som skjedde. Jeg tror alt gjør det, for det har påvirket ham så mye. Jeg har sett ham gråte av det noen ganger, mange ganger – og jeg tror alt kommer av det. Og jeg tror det er derfor han vil ha svar snart, og det gjør vi alle. For oss alle, noen ganger kan han være litt stille, og han bare sitter i sofaen og han vil ikke kjenne noen. Men jeg tenker at hvis vi får svar så fort som mulig, så tror jeg kanskje at han kommer ut av det, slipper det. Blir litt bedre. Jeg tror han ville endret seg enormt hvis han fikk noen svar.

Har du prøvd å finne ut mer ved å snakke med familien, holde deg oppdatert med forsknings-/minnebanken Kielland?

Folk på jobb vet hva som har skjedd. For vi hadde åpenbart Keith der, fetteren min og onkelen min. Vi har hatt noen, som – jeg kaller det en familiebedrift, for det er i grunnen mye familie der, så folk vet hva som har skjedd, men det blir egentlig ikke snakket om det. Du trenger på en måte å vite det, for faren min hadde litt fri fra jobben, fordi han dro til Norge og sånt. Noe jeg tror er et stort skritt for ham, å reise ut av landet for første gang. Og jeg tror han har vært der 2-3 ganger. Da han gikk første gang, tror jeg det var som noe ble løftet av skuldrene hans. Jeg tror de har noen gruppechatter som fungerer på samme måte. Jeg tror fortsatt ikke vi vet så mye nå egentlig, jeg tror det vil ta noen år i hvert fall før vi får noe.

Jeg tror jeg og moren min alltid bare tar ting på strak arm, men faren min blir litt stresset av det. Og så sier han bare nei, jeg vil ikke gjøre det. Men jeg og moren min bare kjører på. Noen ganger gjør pappa det med en gang, men noen ganger til og med de minste ting – så er han bare sånn nei, bare la det være, jeg vil ikke gjøre det. Han går ikke mye ut av huset nå, det har vært slik i årevis nå. Han vil ikke reise bort, han vil ikke gjøre noe. Han vil bare være her. Kanskje han ville reise bort og gjøre ting med familien sin. Jeg vet ikke, kanskje fordi bestefaren min døde, jeg tror ikke han, det er derfor han ikke vil reise bort hvis du skjønner hva jeg mener. Kanskje det holdt han igjen. Kanskje hvis vi får svar, om et år eller to eller hva som helst, vil det kanskje endre seg. Men foreløpig, vel.. Faktisk snakket mamma om å reise bort neste år, men faren min bare skjøv det bort. Du vet, det var ikke et alternativ. Jeg har vært borte en gang, kanskje jeg var 10 eller 11 år gammel, pappa ville ikke dra, jeg dro med mamma og bestefar, men pappa ble her. Det er alt dette traumet som kan knekke folk. Og jeg tror dette har knust ham på alle mulige måter.

Noen ganger lurer jeg på om jeg er noe som bestefaren min, ja, muligens ut fra de tingene jeg har blitt fortalt. Jeg er ganske lik faren min, så jeg antar at jeg ville vært det. Hadde vært fint å vite. Jeg vil si at jeg ville ha vært det ja, og åpenbart er det Keith også, Keith er fetteren min, og jeg er ganske lik Keith. Han ble oppkalt etter bestefaren min Keith, så jeg er ganske lik Keith, og ganske lik faren min – så jeg vil si at jeg ville vært ganske lik ham ja.

INTERVIEW WITH LEWIS HUNTER

Interviewer: Tonje V. Hetlelid.

PERSONAL INFORMATION:
Lewis Hunter, born: 2003.
Bigrigg, Egremont, United Kingdom.

USE AND EXECUTION:
I came in contact with Wayne, Lewis's father via email, I got his information from someone within the Kielland network. I informed him about the master project about follow up and information after the Kielland accident. We agreed to meet at their home in Bigrigg, the 3rd of November 2024. I did the interviews separately.

I used my phone to make an audio recording and used this audio to transcribe the interview with help from Dropbox AI tool and manual editing.

Approved for use in the Memory bank, 5th of February 2025.

BACKGROUND:
Grandson of deceased Keith Hunter, son of Keith Hunters son, Wayne Hunter.

- *I didn't know how he died; I didn't even know he was dead at the time. I've always thought, maybe I thought they split up in a bad way or something, I don't think I really thought about it, because I was that young. When I grew up, I wondered why my granddad weren't there, going around for Sunday dinners and stuff with my sister and my brothers. We'd be sitting around the table, and maybe one and again I wondered where is my granddad, like its missing a piece of the puzzle (L. Hunter, 03.11.24).*

THE IMPACT OF THE KIELLAND ACCIDENT IN THE FAMILY:

What impact do you think the Kielland accident has had in your family? How has life been in the family considering that your grandfather died?

Quite a massive impact obviously, my dad not growing up with his dad, and me not having like a grandfather, like other people have had. And obviously my mom, it probably took a toll on my mom as well, with the trauma my dad has had. It has affected everyone in different ways. It's been hard. I suppose, I have only had one granddad in my life, while other people, such as like my mates and stuff have had two. So, If you look at it that way, it's difficult that way, yeah. Obviously with what's happened, you can't control, we can't, we can't do anything about it, if

you know what I mean? It's just nice, it would be nice to have answers to what has happened. Do you know what I mean? So yeah, it's been quite traumatic for everyone.

My dad was 3 – 4 years old when it happened. So yeah, it's probably been hard for him, not knowing his dad that well when it happened. So yeah, very traumatic for everyone in the family, including my mom as well, because she's had to deal with everything. Because my dad met her when she was quite young, think they met when she was like 16 -17 years old. Yeah – they have been together for 27 – 28 years or something like that.

I was quite close to my grandmother before she died, I think I was only young when she died as well, I think I was like 13-14, when she died. We used to go there every weekend for a Sunday dinner and stuff like that, obviously my granddad wasn't there, and I never really clicked on to why he wasn't there, and my dad never mentioned anything about how he died and what happened. Up until a few years ago, like this is him, the only reason I know how he died and what happened is because of this. I'm not sure why he hasn't told me, probably because of the trauma and he didn't want to speak about it. But I know he has been trying at this before, trying to find out more, trying to find answers, like years and years ago, But I think it put him off a bit, because he wasn't ready to talk and speak up about it. Obviously, he is ready now and want to find answers as quick as possible. I think, I don't know – this is all I know, I only have on set of grandparents, it's all I knew. It's not a massive thing for me, but obviously with my dad, it has affected him a lot. And you can see sometimes when he is speaking to people about it, he gets a little bit to obsessed with it, and he gets into a little bit of a depressed mood, and stuff like that and it gets him down a little bit. Because I think it been going on for that long now, I just think he wants answers as soon as possible so that he can just calm down and relax, do you know what I mean? So yeah, I'd say I don't know how it affected my mom, but it probably would affect her a little bit seeing my dad how he was, but for me it was all I knew, you know, growing up with one grandparent, it was all I knew, so it never really affected me that much. Its affected me by affecting my dad, but not really affected. He died before I was born, I never met him, so it's not affected me, just with growing up whit one grandparent while others had two, but it would have been nice to know him, with the things I've heard about him. Sound like a good man. And, you know what I mean, it would have been nice to have answers to why it's happened, and to why it took so long, because he died when my dad was four – so why has it taken so long for it all to come out, stuff like that. It's so long I think, to hide something, and it's been so hard for them.
I was only 13-14 when my nan on my dad's side died, and I never spoke to her about it. So, I never really had anyone speak to me about it. Obviously, because I don't think my dad wants to talk about it around me, it's just kind of one of these things were we just need answers as soon as possible, so that maybe he can talk about it after that.

It was never really talked about. And that's probably why, because my nana probably got trauma from it as well, and my dad, and I don't think they liked to talk about it that much, because they didn't know what happened. It's kinda just been in the back, not in the back of everyone's mind, but he's been there if you know what I mean. It's been a touchy subject for people to speak about, so we haven't really been able to speak about it that much.

I didn't know how he died; I didn't even know he was dead at the time. I've always thought, maybe I thought they split up in a bad way or something, I don't think I really thought about it, because I was that young. When I grew up, I wondered why my granddad weren't there, going around for Sunday dinners and stuff with my sister and my brothers. We'd be sitting around the table, and maybe one and again I wondered where is my granddad here, like its missing a piece of the puzzle.

It is what it is, I want answers myself. Why didn't I have a granddad growing up? Why did it happen, and why were we left like this? It this didn't happen he would have been around that table every Sunday, so it is hard that way, not growing up with him. And the stuff I heard about him, he was a great lad – little bit like my dad, a lot like my dad. So yeah, it's hard that way. But it's all I knew, but I would like for it to be different.

I haven't been at the memorial stone in Cleator Moor. I Don't think so, maybe I have, but – like I said before it's been in the back of everyone's mind for a long time, up until the last few years. So, it's been one of these things that you just got to go on with it. Obviously, well, I think my dad has been a little bit scared to get into it, the facts about why he died and why it happened. So it been in the back of his mind, an obviously everyone goes around my dad… Like if he doesn't want to talk about that, then we don't.

FOLLOW-UP:

Has the family (anyone in the family) had any follow-up after the accident?

Not really, no. I think that when all this Kielland thing (Network, books etc) started the first time, it kind of put my dad of a little bit. Obviously at first, he didn't want to get into it all, and the second time he was a lot more comfortable. I don't know why, maybe the first time he wasn't ready. But I think it's done him in for so long, it's been building up ever since he was a little kid. And it's probably affected him, I think if he had a father figure growing up, it would have affected, like it would have been better for him. Cause obviously he can be a bit like moody sometimes, and I think it's because of this, cause he's not getting the answers that he wants – and ruining his day all the time and everyday – obviously its normal, I think everyone, I think I would be the same if something like this happened to me. It's messed with his mind a lot.

What do you think it has meant that it has not happened?

Ehm... I think It would have made it a bit better if they had follow-up yeah, just him being a young lad not really having anyone, like that father figure, or maybe someone coming in like – not a father figure, but maybe someone trying to act like it, maybe like an uncle or something that sat down talking to him, and then maybe he would realise that okay, that what's happened, they don't know exactly what's happened, but I know how it has happened. I don't know how, or if my nan told him or anything. But it she didn't then he probably sat thinking about "What's happened? Why is my dad not here? Why is this happened? Why is it? How's he died? Why is he

died? Where is he died?", so you know what I mean. So, if he had someone there who could have told him, it could have been different. But I don't know if they even knew, we still don't know exactly now what happened. So, it's difficult for them to have had someone there to tell him, because they didn't have as many answers themselves.

I'm quite open about my feelings, I can talk to anyone about my feelings. I think that's just how my mom brought me up. Cause I think my dad was, he had trauma with his family and stuff. I have trauma with myself, I nearly died three times the last six months, so I have trauma like that – but it hasn't really changed the way I speak about things. Maby if it happened when I was young it could have, but now I can speak about anything – I'm open about everything, it's just the way I am – my mom is the same. My dad isn't because of what's happened you know. I think my little brother is a little bit more like my dad, but I just – when I was his age I talked about stuff, but he doesn't, he just shuts it down straight away. I don't know why that is, could be because of what he is seeing in my dad, could be anything, maybe just the age as well. Teenager. I was open about everything, but everyone is different – so it's different.

I'd say my dad would be anxious it me or my siblings wanted to go away. Cause last time someone he loved and cared about went away – look what happened, you know what I mean? Me and my sister hasn't really been away that often, my brother has. But you know what I mean, he is a grown man now – I think is because I'm a young lad, and my brother is a young lad, and my sister hasn't been away that long cause she has kids and stuff. I think it's different for us, because we are like a big family unit in this house, and if I was to go away on my own with my mates and stuff like that. I think he would be worried, I think the Kielland disaster would be in the back of his mind all the time. I think he would want me to go, but I just think it would be in the back of his mind.

IMPACT:

How do you think this has affected you?

No, I have never really thought about it like that. When I was younger, I was into my football and all that, I was in a few academies and that much, so that was my main focus. Just football, I haven't really thought about anything else. So, when my uncle asked me to work at his work, when I was in need of a job – It was a no brainer for me. It was a lot of money for a young lad, its good. But I never really - when growing up, I never really known what to do, cause football was my main focus.

I have never really thought about it. I don't think I would want to work in the North Sea. I would never, because I'm scared of the sea. I have always been. Not like the pool or stuff, just like the deep sea. I'm petrified of it, I don't know why. I probably could do it, but I would never look down there. I don't know, I think if anyone else if the family would have done it, I probably would have been cautious because of what happened to my granddad, but I wouldn't have said don't do it, but just like – you do you. But it would have been like in the back of my mind, if it

could happen again or something. Fear of that history could repeat itself. I don't know much about it, but from what I have heard it was something wrong with it, and they knew about it. They knew something was wrong with it, but they let people go to work there anyway.

I don't think my dad would have let me. I think he would be petrified. I think probably my mom would as well. I think it would do my dad's head in, it would bother him massively I think. I think he would have tried to persuade me to change my mind. But I would never have done that to him, I would never put him through that again. I would never do that to him. It's not nice, and it would never be nice to do that. I know what he's like, I know what he has been like for years. He's never, I can't say he's never been the same – because I don't know what he was like before he died.

I think if he's had his dad now, I think his whole personality would have changed. Since it would have, I think he is the type of person who doesn't like to speak out about his feelings and things like that. And I think it's because of that. I just think it affected him massively, in the way he does stuff, sometimes, he can be quite lazy sometimes, and I think, everything comes down to what happened. I think everything does, because it has affected him that much. I've seen him cry about it sometimes, a lot of times – and I think everything comes from that. And I think that's why he wants answers soon, and we all do. Cause all of us, sometimes he can be a bit quiet, and he just sits on the sofa and he doesn't want to know anyone. But I'm thinking if we get answers as soon as possible I think maybe he will come out of it, snap out of it. Be a bit better. I think he would have change massively if he got some answers.

Have you tried to find out more by talking to the family, keeping up to date with the research/memory bank Kielland?

People at work know what has happened. Cause obviously we had Keith there, my cousin, and my uncle. We have had a few, like – I call it a family business, cause it's just basically a lot of family there, so people know what has happened, but it's not really being spoken of. You kind of need to know, because my dad did some time off work, for going to Norway and stuff like that. Which I think is a massive step for him, going out of the country for the first time. And I think he has been there 2 -3 times. When he went the first time, I think it was like a lift of his shoulders. I think they have some group chats that work in the same way. I still don't think we know much now really, I think it will take a few years at least until we will get anything.

I think me and my mom are always head on with things, but my dad gets a little stressed about it. And then he just says no, I don't want to do it. But me and my mom always just head on. Sometimes dad does it straight away, but sometimes even the smallest things – he just be like no, just leave it, I don't want to do it. He doesn't go out of the house much now, it's been like this for years now. He doesn't want to go away, he doesn't want to do anything. He just wants to be here. Maby he would want to go away and do stuff with his family. I don't know, maybe because my granddad died away, I don't think he, that's why he doesn't want to go away if you know what I mean. Maybe it has put him off. Maby if we get answers, in a year or two or

whatever, maybe it will change. But for now, well... Actually, my mom talked about going away next year, but my dad just passed it away. You know, it wasn't an option. I've been away once, maybe I was 10 or 11 years old, my dad didn't want to go, I went with my mom and granddad, but my dad stayed here. It's all this trauma like that, that can break people. And I think this has broken him in all kinds of ways.

Sometimes I wonder if I'm anything like my granddad, yeah, from the stuff I've been told possibly. I'm a lot like my dad, so I'm guessing I would be yeah. Would have been nice to know. I'd say I would have been yeah, and obviously it's Keith as well, Keith is my cousin, and I'm a lot like Keith. He was named after my granddad Keith, so I'm a lot like Keith, and a lot like my dad – so I'd say I would have been a lot like him yeah.

COLIN R. LAMB, SON OF COLIN LAMB

Colin Lamb, and son who has the same name as his father.

In conversation with Ingebjørg Haughom and Guðný Hansen
Accepted for publication (E-mail 23.12.2022)

Colin Lamb was a Scaffolders who worked 3 weeks on and 2 weeks off in the North Sea. He was one of six men from the Cleator Moor aera who didn't return home after the Alexander L. Kielland-accident. We meet his son Colin, in Cleator Moor 23.09.2022.

Dad was 44 years old when the accident hit.
My sister Annis was 15. I was 17. We were living in Blackpool at the time.
We had a guest house there. My father was supposed to be on one his last trip after the disaster. Then he was going to run the guest house with mom.

Colin Lamb and his wife Shirley

I was on the road, at work when I heard about the disaster. The news came on the radio. I said: "My father is on the Kielland platform"

The driver pulled over the car and looked at me and said. "No, nooo.., that can't be".

I could not believe it was happening. We kept on the news.
"He will be all right, I said. "He will be one of those dinguses that survives. He will be alright" The driver didn't know what to say.

When I came home, we didn't know much more. We had to wait to get it confirmed.

My father was never found. There was no funeral. I never had a grave to go to. I never grieved properly. Later I learned that he probably was in the cinema when the disaster happened.

My dad always said to me "Look after your mom." I didn't understand why he was saying that at

the time, I was only 17 in 1980. It was like he knew something was wrong. I didn't understand why he said that at the time, maybe he knew something was wrong?

After the disaster my mom moved back to Cumbria. She couldn't handle the guest house alone. My mum got compensation and bought a house in Whitehaven. She is now 80.

I came back to Cumbria, looked for work and had to carry on. It was my mom, my little sister and me.

I had uncles, but not a dad, that's not the same. It was just us and my mom's family.

I dream about him all the time. It is so real. It is something you missed in life, a dad. I feel like he left us and never came back. He is there in the dreams. At least I had my first pint with my dad Xmas 1979. I remember that well.

Colin Lamb junior, when we met him in Cleator Moor

Colin Lamb at job in the North Sea.

COLIN R. LAMB, SØNN AV COLIN LAMB

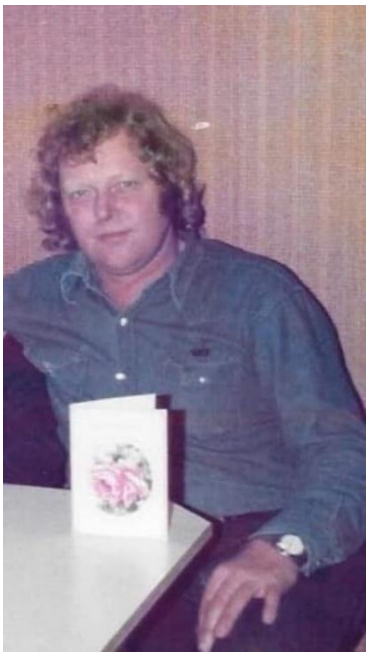
Colin Lamb, og sønnen med samme navn som faren.

I samtale med Ingebjørg Haughom og Guðný Hansen.
Akseptert for publisering (e-mail 23.11.2022)

Colin Lamb var en stillasarbeider som jobbet 3 uker på og 2 uker av i Nordsjøen. Han var en av seks menn fra Cleator Moor som ikke kom hjem etter Alexander L. Kielland-ulykken. Vi møtte sønnen hans Colin, i Cleator Moor 23.09.2022.

Pappa var 44 år gammel da ulykken rammet.
Søsteren min Annis var 15. Jeg var 17. Vi bodde i Blackpool på den tiden. Vi hadde et gjestehus der. Faren min var på en av sine siste turer da ulykken inntraff. Planen var at han skulle drive gjestehuset sammen med mamma.

Colin Lamb og hans kone Shirley

Jeg var på veien, jobb da jeg hørte om katastrofen. Nyheten kom på radioen. Jeg sa.
«Min far er på Kielland-plattformen»

Sjåføren stanset bilen og så på meg og sa. "Nei, nei..., det kan ikke være det".

Jeg kunne ikke tro at dette skjedde. Vi hadde på nyhetene.

«Han kommer til å klare seg, sa jeg. "Ha er en av de råskinnene som overlever. Han klarer seg.»
Sjåføren visste ikke hva han skulle si.

Da jeg kom hjem, visste vi ikke så mye mer. Vi måtte vente på å få det bekreftet.

Faren min ble aldri funnet. Det var ingen begravelse. Jeg har aldri hatt en grav å gå til. Jeg sørget aldri ordentlig. Senere fikk jeg vite at han sannsynligvis var på kino da katastrofen skjedde.

Faren min sa alltid til meg "pass på moren din." Jeg forsto ikke hvorfor han sa det på den tiden, jeg var bare 17 år i 1980. Det var som om han visste at noe var galt. Jeg skjønte ikke hvorfor han sa det den gangen, kanskje han visste at noe var galt?

Etter katastrofen flyttet mamma tilbake til Cumbria. Hun kunne ikke drive gjestgiveriet alene. Moren min fikk kompensasjon og kjøpte et hus i Whitehaven. Hun er 80 nå.

Jeg kom tilbake til Cumbria, og prøvde å få meg jobb der, livet måtte gå videre. Det var mor, lillesøster og meg. Jeg hadde onkler, men ikke en pappa, det er ikke det samme. Det var bare oss og min mors familie.

Jeg drømmer om ham hele tiden. Det er så ekte. Det er noe du savnet i livet, en pappa. Jeg føler at han forlot oss og aldri kom tilbake. Han er der i drømmene. Jeg fikk i det minste min første halvliter sammen med pappa julen 1979. Jeg husker det godt.

Colin Lamb junior, da vi møtte han i Cleator Moor

Colin Lamb på jobb i Nordsjøen.

AUDREY JOHNSTONE'S STORY

24.09.22 - Cleator Moor

Present: Audrey Johnstone, John Johnstone.
In conversation with: Simen D. Idsøe, Else M. Tungland, Kian Reme, Ingebjørg Haughom and Guðný Hansen.
Notes by: Simon D. Idsøe

Audrey Johnstone is the daughter of the late Richard Milne. At the time of Alexander L. Kielland-accident she was ten years old the oldest of her siblings. She grew up in Glasgow with her two siblings, a brother, a sister and mother.

Well, I suppose I remember I was old enough to know that he was working at an oil platform. It took a long time for information to travel in those times. We didn't know what had happened or if it was the same oil field he was working on. So, we didn't even know for a couple of days that my dad had been on the platform. But you know that way when you just know something is not good? Where you just know something is wrong. And then probably a ten-days after they found my dad.

We didn't speak about the accident, but we would speak about my dad. You knew there was a feeling that we weren't supposed to talk about it, it would only bring more sadness. It was big news in the country. We only had two or three news channels in those times. I was trying to find out what I could, but it was hard for a ten-eleven-year-old to understand. And the adults would try to shield you as much as possible, so they would turn the news off.

And the journalist would come to the door. They wanted the news on the front page to show the local connection to the accident. They wanted the human story and connection to the local society. My mom didn't have anyone to tell her that maybe she shouldn't be speaking to the journalist, that one person was the one who had been killed. By the time the accident was over, there was no further reporting on it in the UK.

My mom had three children. She was devastated and would probably have gotten some medical help from the hospital. My mom didn't work, my dad was the breadwinner of the family. So, she had a lot on her mind as well as the devastating loss of her partner. In those days you didn't get any therapy, you didn't go to speak to a doctor about it. It was hard and I guess I grew up very quickly. And I became a bit of an adult in the house.

I remember there was some sort of legal process after the accident that went on for years. She got some sort of pension from the Norwegian government. Everything was written in Norwegian, so we couldn't understand a word. If all these documents and information was made to help the families, why couldn't they have translated them before sending it out? It's a bit strange why they couldn't communicate with a UK-person in English. I remember a few times when she said, "the

pension money from Norway hasn't come in this month”. And she had to contact her lawyer in the UK who then had to contact someone who could translate every document.

In addition, I think she got some sort of settlement from the company. We didn't really talk about it, but we knew at least that mom didn't have to go out looking for work. She had time to look after the children and take care of the house, she was a mom. It was hard enough raising three children on her own. Later she learned to drive, she hated it but she did it to be a better mom and get us about. She was really depressed; it probably took her a year or more to get somewhat back to normal. I think my little brother being a baby helped her, he was one-year old. She had to focus a lot of attention on him, she had no choice but to move on.

But we still went on to have good times and great family get-togethers. My brother, sister, me, and mom are still very close. I don't know if my mom would have come to this interview, it would have brought it all back for her.

You don't really know what it's like growing up with a dad. To be honest with you, it wasn't that hard after the first year. Life goes back to normal as a child, you still have your friends. You're still grieving but I wasn't really talking about it. I went to a new school, and if it came up, I always just said “I don't have a dad”. I wasn't comfortable talking about it.

Before I did not want to know what happened, it would only bring it all back up.
But now I'm looking back at this wondering what happened. It was clearly negligence and clearly nobody wanted to take responsibility. Why would you cover that up? Accidents happen, negligence happens. People make mistakes, but there is something that's not right.

TARA PENDER, DAUGHTER OF PATRICK JOSEPH PENDER

In conversation with: Ingebjørg Haughom, Kian Reme and Guðný Hansen.
Notes: Ingebjørg Haugom

Tara Pender was 10 years old at the time of the Alexander L. Kielland- disasters. The family consisted of her father Patrick Joseph Pender, her mother Zoe Pender, a younger foster sister and Tara. Her father worked for Grootcon as a foreman and had been in the business for a few years. He had previously worked in Brazil and Canada before moving on to the North Sea.

I remember that night, I was in bed.

My dad was Irish, but we lived over here. So my grandmother called my mother and said “that's PJ`s rig on the news” and my mom said “that can't be, that can't be.” My mum came into my room after the news had been on the television. She said that there has been an accident on one of the rigs in the North Sea. She said, “It's not dads, it's not dads.” But it was. After that everything is kind of a blur.

A lot was hidden from me.

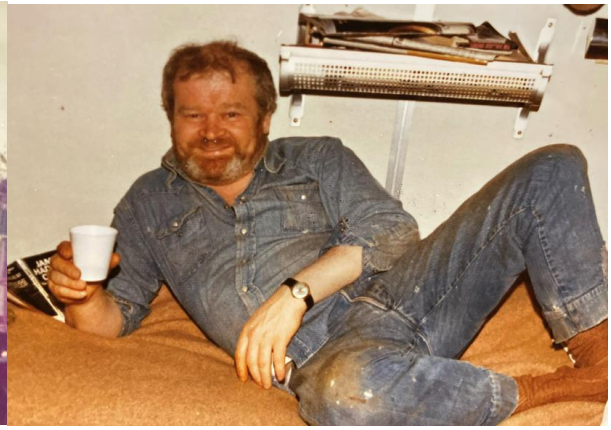

Tara Pender

It was on the news all the time. It was, what felt like, wall to wall coverage. I remember strumming the news, there were helicopters coming in and I looked for my dad's face.

And then three weeks later, when I came back from school, the doctor was there. My mom had to be sedated. The doctor, who was a family friend, sat me on his lap and said “you know how they've been looking for your daddy… they found him.”

And then he was kind of taken away from me again because I wasn't allowed to go to the funeral. The funeral was over in Ireland, my father's family was very catholic. My mom knew it would be a huge thing. I always think it was a wrong decision, they should have let me go. In Ireland they normalize death, so all my little cousins were allowed to go, even the very young ones. They had a memorial service afterwards at home in Breaston. I went to that, but it was weird. There was no coffin…

Patrick Joseph Pender

We got his wedding ring back. It was badly damaged. Most likely after he had tried to get out of the cinema. We also got his watch back. It was an Omega watch, it worked. We had it serviced, and they were shocked that it still worked.

My father had not been to Ireland for years and he went home just before the accident. One of my cousins remembers very well that father was visiting them just before the accident. She was five years old and remembers my father saying, "you will never see me again." On the 14 of March, he wrote his will. That's when he made Brian my legal guardian. It was like he kind of knew…

Right before he died, I had taken some entrance exams to a private school, a girl school daddy really wanted me to go to. It cost a lot of money. I was a nightmare, I was awful. And then I was thrown out eventually. Then I went to a state school, Rob and Michel went there. They were the sons of one of my father's colleagues, Barry Pickup. He was from this area and they were friends. He was from this area, they were friends. Berry was also killed in the disaster.

My mother, Zoe, remarried after the accident, but it didn't last. She always said that my father was the love of her life. She took to bed for weeks after the accident. She was sedated and really broken down. We were in the foster system and fostered this younger girl. My parents had been going through the process of giving me a younger sibling. She had not been with us for long so when the accident happened. I sort of ended up taking care of her. I had to dress us both for school, put on the uniform and make breakfast because my mother was not able to do it herself. It lasted probably a year, a long time, she never really spoke about it. I had to be the grown-up. My mom was ninety years old when she passed away.

Years ago, when the Internet first came, I remember going online and searching for stuff. That was the first time I saw photos and read about it and it was horrifying.

I read the book, Kielland: Based on the stories of those who were there, and that helped a lot. It gave me information I didn't have. My mom asked me why you are reding that book, you are torturing yourself. I said that I need to know.

Today I can't cope with surprises. People say that I'm kind of a control freak, not in the normal sense of the word. I just must know what is happening so nothing can come as a shock. My friends know that they cannot throw me a surprise party- that will not go well.

Written by Clinton Pender, nephew of Patrick Joseph Pender, who was killed in the Alexander L. Kielland accident. January 2025.

My last memories of my uncle PJ, my father's oldest brother, were of him sprucing himself up in front of the mirror that hung over the faithful Rayburn range in my grandparents' small two-bedroom semi-detached house at the northern end of O'Molloy Street in Tullamore. I still remember the scent of his aftershave, which he splashed on liberally, and how he took great care in combing his hair to get it just right for his visit to the local pubs to chat and laugh with the friends he had grown up and worked with. He was back for a weekend visit from his home in Breaston, Derby, where he lived with his wife Zoe and his daughter Tara. He had a great job working as a foreman fitter on an oil rig in the North Sea. Its name was the Alexander L. Kielland, a Norwegian semi-submersible drilling rig operated by the Stavanger Drilling II Company, situated in the Ekofisk oil field.

PJ was a very bubbly, outgoing character. He was quick-witted and enjoyed a pint and a laugh in good company. His job paid very well, and with a rota of two weeks on and two weeks off, he was a regular visitor to Ireland, sometimes with his family and sometimes on his own during his time off.

As it happened, I was the last member of my family to see PJ alive. Shortly after that visit, a terrible tragedy unfolded—one that would change our lives forever. Early in the evening of 27 March 1980, more than 200 men were off duty in the accommodation on Alexander L. Kielland. The weather was harsh, with rain, dense fog, wind gusting to 40 knots (74 km/h), and waves up to 12 metres (39 ft) high. Kielland had just been winched away from the Edda production platform.

Minutes before 18:30, those on board felt a 'sharp crack' followed by 'some kind of trembling.' Suddenly, Kielland heeled over 30° and then stabilised. Five of the six anchor cables had broken, with the one remaining cable preventing the rig from capsizing. However, the list continued to increase, and at 18:53, the remaining anchor cable snapped, and the rig capsized completely. At the time of the disaster, 130 men were in the mess hall and the cinema. Kielland had seven 50-man lifeboats and twenty 20-man rafts. Four lifeboats were launched, but only one managed to release from the lowering cables due to a safety device that required the strain to be removed before release. A fifth lifeboat came adrift and surfaced upside down; its occupants managed to right it and gathered nineteen men from the water. Two of Kielland's rafts were detached, and three men were rescued from them. Two 12-man rafts were thrown from Edda, rescuing thirteen survivors. Seven men were taken from the sea by supply boats, and seven swam to Edda.

No one was rescued by the standby vessel Silver Pit, which took an hour to reach the scene. Of the 212 people aboard the rig, 123 had been killed, making it the worst disaster in Norwegian

offshore history since the Second World War and the deadliest offshore rig disaster of all time up

to that point.

The first news we received of the disaster came through mainstream media, followed by more details from PJ's wife. We were left in shock and disbelief, anxiously waiting to learn if PJ was one of the few survivors. Days passed, and it soon became clear that PJ was one of the missing men. I will always remember the blank stare of my poor grandmother as she looked out the kitchen window, seemingly peering into the heavens as we waited for any news. Rumors circulated that men could be trapped in air pockets in the submerged platform, but as hours turned to days and days to weeks, our hope faded—and so did my grandmother.

After six long weeks, the rig was towed back to port, and my uncle's remains were located in the wreck. His remains were flown back to Ireland. I vividly remember accompanying my father to the morgue at Dublin Airport. The coffin was white, but as only children were interred in white coffins in Ireland, it was transferred to a traditional Irish oak coffin. PJ was buried in our ancestral burial ground in Durrow, just a few miles from Tullamore. He was the only Irishman who perished in the disaster.

I often think of PJ and the last time I saw him. He had such a zest for life and a deep love for his family and heritage. Following his footsteps, I joined the pipe band in Tullamore, where PJ learned his drumming skills. He eventually went on to drum with the Ballinamere Ceili Band, which was very popular in the late 1950s Ceili scene.

I will never forget the emotions we all felt during those terrible six weeks in April and May 1980: Shock, hope, despair, and resignation. All that's left for us to do is pray for the 123 souls lost that night and hope they are at peace.

Clinton Pender

Uncle PJ. at work in the North Sea

Skrevet av Clinton Pender, nevøen til Patrick Joseph Pender, som ble drept i Alexander L. Kielland-ulykken. Januar 2025.

Mitt siste minne om onkel PJ, min fars eldste bror, er at han står og steller seg foran speilet over ovnen. Det var i mine besteforeldres lille tomannsbolig med to soverom i den nordlige enden av O'Molloy Street i Tullamore, Irland.

Jeg husker fortsatt lukten av etterbarberingsvannet hans, som han var raus med. Han brukte også god tid på å gre håret sitt for å få det perfekt før besøk på de lokale pubene der han pratet og lo med venner som han hadde vokst opp med og jobbet sammen med. Han var hjemme på et helgebesøk fra Breaston i Derby, hvor han bodde med kona si, Zoe, og datteren deres, Tara. Han hadde en flott jobb som arbeidsformann og montør på en oljerigg i Nordsjøen. Den het *Alexander L. Kielland*, en norsk halvt nedsenkbar borerigg som ble operert av Stavanger Drilling II Company, som lå på Ekofisk-feltet.

PJ var en livlig og utadvendt person. Han var kvikk i replikken og likte en pint og en god latter i hyggelig selskap. Jobben hans var godt betalt, og med en turnus på to uker på og to uker av var han jevnlig på besøk i Irland, noen ganger sammen med familien og andre ganger alene i fritiden. Det skulle vise seg, var jeg det siste familiemedlemmet som så PJ i live. Kort etter det besøket skjedde den forferdelige tragedien som skulle endre livene våre for alltid. Tidlig på kvelden den 27. mars 1980 befant det seg over 200 menn på *Alexander L. Kielland*. Været var røft, med regn, tett tåke, vindkast opp til 40 knop (74 km/t) og bølger opptil 12 meter høye. *Kielland* hadde akkurat blitt vinsjet bort fra produksjonsplattformen Edda.

Få minutter før kl. 18:30 kjente de om bord et «skarpt smell» etterfulgt av «en slags skjelving». Plutselig krenget *Kielland* 30° før den stabiliserte seg. Fem av de seks ankerkablene hadde røket, og den ene gjenværende kabelen hindret riggen i å kantre. Men krengningen fortsatte, og kl. 18:53 røk også den siste kabelen, og riggen gikk helt rundt.

Før ulykken inntraff var det 130 menn i spisesalen og kinosalen. *Kielland* hadde sju 50-manns livbåter og tjue 20-manns flåter. Fire livbåter ble sjøsatt, men bare én klarte å frigjøre seg fra senkemekanismen på grunn av en sikkerhetsanordning som krevde at spenningen ble fjernet før frigjøring. En femte livbåt løsnet og kom til overflaten opp ned; de ombord klarte å snu den og reddet nitten menn fra vannet. To av *Kiellands* flåter løsnet, og tre menn ble reddet av disse. To 12-manns flåter ble kastet ut fra *Edda* og reddet tretten overlevende. Sju menn ble plukket opp fra sjøen av forsyningsbåter, og sju svømte til *Edda*.

Ingen ble reddet av standby-fartøyet *Silver Pit*, som brukte én time på å nå ulykkesstedet. Av de 212 menneskene om bord på riggen mistet 123 livet, noe som gjorde det til den verste katastrofen i norsk offshore-historie siden andre verdenskrig og den dødeligste oljeriggulykken noensinne på det tidspunktet.

De første nyhetene om katastrofen fikk vi gjennom nyhetskanalene, deretter fikk vi flere detaljer

fra PJs kone. Vi var lamslåtte og i sjokk, og ventet nervøst på å få vite om PJ var en av de få overlevende. Dager gikk, og det ble snart klart at PJ var en av de savnede. Jeg vil alltid huske det tomme blikket til min stakkars bestemor mens hun stirret ut av kjøkkenvinduet. Det var som om hun stirret opp mot himmelen mens vi ventet på svar. Ryktene sirkulerte om at noen kunne være fanget i luftlommer inne i den kantrede riggen, men etter hvert som timene ble til dager og dager til uker, bleknet håpet vårt – og det samme gjorde min bestemor.

Etter seks lange uker ble riggen tauet tilbake til havn, og restene av onkelen min ble funnet i vraket. Levningene hans ble fløyet tilbake til Irland. Jeg husker tydelig at jeg fulgte faren min til likhuset på Dublin lufthavn. Bare barn ble begravet i hvite kister i Irland, så JP ble flyttet over i en tradisjonell irsk eikekiste. PJ ble gravlagt på vår forfedres gravplass i Durrow, bare noen få kilometer fra Tullamore. Han var den eneste irske personen som mistet livet i ulykken.
Jeg tenker ofte på PJ og den siste gangen jeg så ham. Han hadde stor livsglede og en dyp kjærlighet til familien og opphavet sitt. Jeg fulgte hans fotspor ble jeg med i sekkepipekorpset i Tullamore, hvor PJ lærte å spille trommer. Han spilte senere i Ballinamere Ceili Band, som var svært populært i Irland på slutten av 1950-tallet.

Jeg vil aldri glemme følelsene i de forferdelige opplevelsene vi alle hadde de seks ukene i april og mai 1980: Sjokk, håp, fortvilelse og resignasjon. Alt vi kan gjøre nå er å be for de 123 sjelene som gikk tapt den natten og håpe at de har funnet fred.

CATHARINA EIDE SVENSSON, DATTER TIL IVAR ELLINGSEN

Risør 19. april 2024. Skrevet av Else M. Tungland.
Redigert av Catharina E. Svensson, 01.05.24

Catarina bor i dag sammen med mannen sin i Risør. Hun har to voksne barn som har flyttet ut.

Hun har ingen minner hverken fra Alexander L. Kielland-ulykken eller av faren sin. Hun kan ikke huske at de feiret jul sammen, reiste på ferier eller spiste middag. Det er et bilde av henne i en bok fra en minnesamling i domkirken i Stavanger, så hun vet at hun var der, men husker det ikke. Det eneste som er igjen er noen bruddstykker av minner som er relatert til faren:

Jeg er i en båt. Det er mange folk der og ubehagelig trangt. Onkelen min løftet meg opp. Jeg tror, eller har blitt fortalt at vi var det for å legge ned krans på havet.

Så har jeg et minne fra mormor og morfar sin stue. Alle er lei seg. Det er nedtrykt stemning selv om tante har kommet fra Oslo, det var uvanlig. Søsteren min og jeg skulle overnatte, det var også merkelig. Så måtte jeg gå og legge meg tidligere enn vanlig. Fikk ikke lov til å være oppe. Ser for meg at jeg kan ha stått og lusket i døra og kanskje fikk med meg noe av det som skjedde på TV. Jeg tror ikke at noen fortalte meg om ulykken den kvelden det skjedde. Jeg vet ikke om jeg fikk fri fra skolen.

En ting jeg husker fra skolen: Espen, en «bajas» kom og ga meg en klem. Han sa at det var dumt at jeg ikke hadde noen pappa lenger, men at jeg kunne få en av ham for nå hadde han to.

Fars familie var kjent i byen og mange jeg møtte sa positive ting om pappa. Han var en grei mann som snakket mye og var sosial og aktiv.

Da jeg var alene med mitt første barn, fant jeg meg et hus i Risør som vi skulle leie. Sønnen min var en vilter krabat, så jeg kunne ikke gå fra han. En gang løp han ut i veien og ble nesten påkjørt. Det sto et gammelt kirsebærtre i hagen som jeg bant han til når jeg måtte inn en tur. Da jeg kom ut igjen sto det en nabo, en eldre dame og så på gutten min.

«Nei så artig at det står en liten gutt bunnet til det treet», sa hun. «Nå skal du høre. For mange år siden bodde Kåre og Dagny Ellingsen her og deres yngste sønn Ivar var så vill at de måtte binde han til det treet.» «Det er bestefaren hans», sa jeg.

Mens jeg bodde i det huset, kom pappa til meg en kveld. Jeg hadde en lang samtale med han. Jeg fortalte ham at han var blitt bestefar. Da trodde jeg at jeg begynte å bli gal, for jeg tror ikke på slikt. Etter det gikk jeg til psykolog en stund. Hun sa at jeg ikke var gal, men at slike ting kan skje med personer som har uforløste traumer.

Etter at jeg var på Kielland-treff i Arendal har jeg prøvd å prate med mamma. Det er vanskelig å prate om far rundt mamma. Hun sa bare at foreldrene hennes ringte til legen som ga henne en sprøyte, så husker hun ikke mer.

Mor er adoptert fra Tyskland etter krigen i 1949. Da mor og far ble kjærester, ble det ikke godt

mottatt av hans foreldre. Da far døde kom foreldre hans og plukket ned brudebildet, bryllupsgaver og alt som hadde relasjon til han og deres familie. Da ville de ikke ha mer med min mor å gjøre. Jeg har aldri hatt noe særlig med mine onkler og tanter og mine besteforeldre å gjøre.

Da pappa døde, ble en av brødrene til min far (som var politi) verge for meg og min søster, noe mor ikke ønsket. Han tok oss med til farmor og farfar, men det var ikke hyggelig å være der, for de snakket stygt om mamma. Da jeg ble gammel nok, sa jeg fra at jeg ikke ville ha mer med dem å gjøre.

Da jeg var på Kiellandtreff traff jeg en som hadde jobbet sammen med en annen bror til min far i alle år. De hadde vært mye sammen i ulike anledninger, men min onkel hadde aldri fortalt at han hadde en bror som omkom på Kielland. Så i min fars familie snakket de ikke heller om pappa.

Jeg kunne ikke snakke med min fars familie og heller ikke med min mor om pappa. Min søster bare var 6 måneder gammel da far omkom. Det er først i de senere årene at hun har kjent på et savn etter en far, men hun ville ikke bli med på Kielland-treff. Jeg tror at det skjedde så mye vondt i kjølvannet av ulykken at ingen orker å snakke om det.

Det eneste jeg har etter pappa er en ting han laget på sløyden da han gikk på skolen. Jeg kjenner ingen av arbeidskollegaene hans eller andre som kjente han. Han er liksom borte fra alle plan. Det er rart og sårt at jeg ikke husker noe.

Hva trenger du nå?

Tilbud om å prate med noen som vet hva det innebærer å ha en sorg etter en slik ulykke.

Jeg gikk i mange år til en lege som sa at smertene satt i hodet. Da jeg skiftet lege ble det oppdaget at jeg har revmatisme, som kunne vært behandlet tidligere. Det som gjør meg sint i dag er at om jeg hadde blitt fanget opp tidligere hadde jeg kanskje hatt en jobb i dag og jeg hadde kanskje ikke blitt 100 % ufør. Jeg synes det var godt å være i Arendal og treffe alle menneskene der som hadde det slik som meg. Jeg har ofte tenkt at ulykken skjedde for så lenge siden at dette er vi ferdige med. Du er så gammel nå at du kan ikke være lei deg for det nå. Men sorgen er der, man kan bli emosjonell. Jeg har lov å savne pappa. Jeg savner en jeg ikke husker, og det er jo det som er litt vanskelig.

Etter samtalen med Else M. Tungland:

Jeg har snakket med mamma mer om pappa, ulykken, oppveksten og hva vi husker/ikke husker. Hun ble overrasket over at jeg ikke har noen minner fra pappa. Hun kunne fortelle meg at vi har feiret jul hvert år med hennes familie og jeg har danset mye rundt juletreet med min far.

Så Kiellandnettverket har for meg åpnet opp for å snakke mer om pappa med både min mor, resten av familien og venner. Jeg har også kommet i kontakt med andre, både overlevende og etterlatte, som er berørte av ulykken.

Catarina sammen med faren Ivar Ellingsen

CATHARINA EIDE SVENSSON, DAUGHTER OF IVAR ELLINGSEN

Risør, 19.04.24. Written by Else M. Tungland.
Edited by Catharina E. Svensson 01.05.24

Catharina currently lives with her husband in Risør. She has two adult children who have moved out. She has no memories of either the Alexander L. Kielland disaster or of her father. She cannot recall celebrating Christmas together, going on holidays, or having dinner together. There is a photo of her in a book from a memorial gathering at the cathedral in Stavanger, so she knows she was there, but she does not remember it. The only things left are fragments of memories related to her father:

"I am in a boat. It is very crowded and uncomfortably tight. My uncle lifted me up. I think, or have been told, that we were there to lay a wreath on the sea.

Then I have a memory from my maternal grandparents' living room. Everyone is sad. There is a subdued atmosphere even though my aunt came from Oslo, which was unusual. My sister and I were supposed to stay overnight, which was also odd. Then I had to go to bed earlier than usual. I wasn't allowed to stay up. I imagine I might have stood sneaking at the door and perhaps caught some of what was happening on TV. I don't think anyone told me about the accident that evening it happened. I don't know if I was given time off from school.

One thing I remember from school: Espen, a 'troublemaker' came and gave me a hug. He said it was sad that I no longer had a dad, but that I could have one of his because he now had two. My father's family was well-known in town, and many I met said positive things about dad. He was a decent man who talked a lot and was sociable and active.

When I was alone with my first child, I found a house in Risør that we were going to rent. My son was a lively little fellow, so I couldn't leave him alone. Once he ran out into the street and was nearly run over. There was an old cherry tree in the garden to which I tied him when I needed to go inside briefly. When I came out again, there was an elderly neighbour lady watching my son. 'Oh, how funny to see a little boy tied to that tree,' she said. 'Now, listen. Many years ago, Kåre and Dagny Ellingsen lived here and their youngest son Ivar was so wild that they had to tie him to that tree.' 'That's his grandfather,' I said.

While I lived in that house, dad came to me one evening. I had a long conversation with him. I told him that he had become a grandfather. Then I thought I was starting to go mad, because I don't believe in such things. After that, I went to a psychologist for a while. She said I wasn't mad, but that such things can happen to people who have unresolved traumas.

After I attended a Kielland gathering in Arendal, I have tried to talk with mum. It's difficult to talk about dad around mum. She just said that her parents called the doctor who gave her an

injection, and then she doesn't remember anything else.

Mum was adopted from Germany after the war in 1949. When mum and dad became sweethearts, it was not well received by his parents. When dad died, his parents came and took down the wedding picture, wedding gifts, and everything related to him and their family. Then they didn't want anything more to do with my mother. I have never really been involved with my uncles and aunts or my grandparents.

When dad died, one of my father's brothers (who was a police officer) became the guardian for me and my sister, which mum did not want. He took us to our paternal grandparents, but it was not pleasant to be there, as they spoke ill of mum. When I was old enough, I told them I didn't want anything more to do with them.

When I was at a Kielland gathering, I met someone who had worked with another brother of my father for years. They had been together a lot on various occasions, but my uncle had never mentioned that he had a brother who died on Kielland. So, in my father's family, they didn't talk about dad either.

I couldn't talk with my father's family or even with my mum about dad. My sister was only six months old when dad died. Only in recent years has she felt a loss for a father, but she didn't want to attend the Kielland gatherings. I think so much pain followed the disaster that no one can bear to talk about it.

The only thing I have from dad is something he made in woodworking class when he was at school. I don't know any of his work colleagues or others who knew him. He seems to have disappeared from all records. It's strange and painful that I don't remember anything.

What do you need now?
An offer to talk with someone who understands what it means to grieve such a disaster.
I spent many years going to a doctor who said the pain was all in my head. When I changed doctors, it was discovered that I have rheumatism, which could have been treated earlier. What makes me angry today is that if I had been caught earlier, I might have had a job today and might not have become 100% disabled. It was good to be in Arendal and meet all the people there who felt the same as me. I have often thought that the accident happened so long ago that we are done with it. You are so old now that you can't be sad about it now. But the grief is there, you can get emotional. I am allowed to miss dad. I miss someone I don't remember, and that's what's a bit difficult.

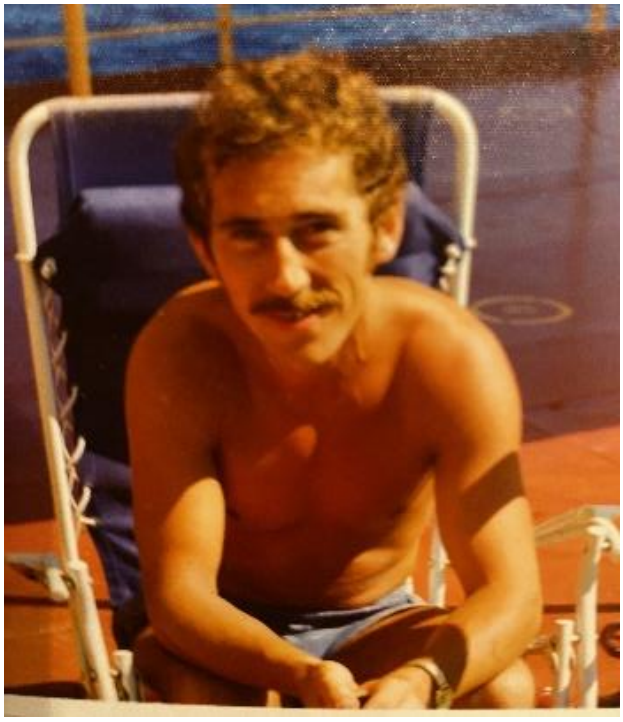
After talking with Else M. Tungland:
I have talked more with mum about dad, the accident, growing up, and what we remember/don't remember. She was surprised that I have no memories of dad. She told me that we have celebrated Christmas every year with her family, and I have danced a lot around the Christmas tree with my dad.

So the Kielland network has opened up for me to talk more about dad with both my mum, the rest of the family, and friends. I have also come into contact with others, both survivors and relatives, affected by the disaster.

Catarina with her father Ivar Ellingsen

CHARLOTTE EGGEN, DATTER TIL ARNE JØRGEN EGGEN

Porsgrunn 20. april 2024. Skrevet av Else M. Tungland

Charlotte er født i 1970. Hun har en bror som er født i 1967.

Ulykken

Alexander L. Kielland-ulykken inntraff noen måneder før hun fylte 10 år, broren var 13. Om morgenen dagen etter hørte de om ulykken på radioen. Moren skvatt liksom til og gikk ut av rommet. Så tok det et kvarters tid før farmor og farfar kom på besøk, og de kom jo aldri på besøk på en skoledag midt i uka om morgenen. Hun ble sendt på skolen. Der visste alle hva som hadde skjedd, men ingen snakket om det. Hun tenkte at selvfølgelig finner de ham, og det gjorde de, men da var han død. Tiden etter husker hun ikke så mye av, for den var veldig vond.

Det var ikke mange rundt oss. Mor lukket døren for alle som kom på besøk. Dette skulle vi klare å stå i alene, og det gjorde hun.

Da presten kom ble vi sendt på rommet. Vi skulle skånes. Broren min og jeg var heller ikke med i begravelsen.

Vi var en gang på et treff i Porsgrunn, men ellers så stengte hun det meste ute.
Jeg husker å ha hørt en historie om at far skulle ha vært sammen med en skotte under ulykken, men var usikker på om det var noe jeg bare har drømt. Nå har vi funnet politiavhøret av skotten og det stemmer at han var sammen med pappa.

Skanna materiale: Pa 1660 - Kielland- fondet, SAST/A-102242/E/Ea/L0008: Sak- og korrespondanse, 1980-1989, s. 505 - Skanna arkiver - Arkivverket (digitalarkivet.no)

Den skotten har vært i hodet i alle år, men jeg har ikke visst om han finnes før nå. Hvorfor ikke mamma kontaktet han vet jeg ikke. Hun er dement nå og husker ikke dette lenger.
Mamma fikk en demens diagnose veldig tidlig. Det er litt rart for det er ingen andre i familien som har det. Jeg har lest at depresjon kan være årsak til demens.

Tiden etter ulykken.
Et par år etter ulykken begynte broren min på skole i Horten. Han var stille og rolig og ble mer stille og rolig etter at far døde. Han var også veldig snill og omsorgsfull. Han ble sendt bort fordi mor mente at det var det beste. Hun skulle ikke ha for mye følelser.

Jeg var mer utagerende og det motsatte av broren min. På skolen var det forståelse for dette. Der syntes alle så synd på meg, og det utnyttet jeg jo, men samtidig var det fryktelig at de syntes synd på meg. Hovedlæreren min hadde selv mistet mora si selv. Jeg ble favoritteleven hans, så det var ikke heller greit.

Jeg ble et problembarn. Søkte spenning. På ungdomsskolen var det jeg som introduserte alle venninnene mine for alkohol. Jeg vanket med feil folk en periode. Mamma var ikke sterk nok til å stå imot en rebelsk tenåring. Broren min fikk hun ikke mye hjelp av for han var jo sendt vekk. I stedet for å være sterk begynte hun å grine. Det ville jo jeg unngå. Det ble til at vi gikk på tå og hev rundt hverandre. Jeg misunte de som hadde foreldre de kunne krangle med. Det kunne ikke jeg for hvis jeg kikket litt hardt på mamma begynte hun å grine. Hun hadde en ubearbeidet sorg som hun aldri kom over, så da ble til at jeg sneik meg rundt henne, men gjorde mye faenskap uten at hun visste om det.

Det kunne gått galt, men jeg hadde en strek venninnegjeng rundt meg, så det gikk bra.
Broren min har fått en fysisk sykdom Morbus Chrons som kan utløses av påkjenninger, som har preget han i mange år. Vi fikk beskjed om at det mest sannsynlig kom av ulykken.
Jeg fikk sorgen ut med å gjøre ting jeg ikke burde, mens han stengte det inne seg i.

Økonomi
Jeg kommer fra et veldig lite sted der det er 10 hus eller noe sånt. Når dette skjedde fikk jeg høre av vennene mina at nå har moren din blitt rik. Men hun fikk en veldig stor avkortning i utbetalingen på grunn av forsikringen far hadde. Hun fikk dessuten månedlige utbetalinger og ingen stor engangssum. Den voldsomme summen de snakket om på tv var det ikke. Vi hadde et ekstra hus på gården som hun leide ut og solgte noen tomter. Hun klarte seg, men det var ikke noen overflod.

Venner og venninner var misunnelige fordi hun hadde blitt millionær. Vi merket at det gikk fra sympati og medfølelse til å bli misunnelse. Det merket vi godt på et lite sted.

Tryggheten som forsvant
Vi hadde minkfarm, men far var egentlig utdannet som elektriker. Da det begynte å gå dårlig med pelsdyrnæringen bestemte han seg for å jobbe i Nordsjøen og minkfarmen ble nedlagt.
Jeg ser for meg barndommen da far levde som helt perfekt. I minnene mine var faren min verdens beste pappa. Alt var greit og trygt.

De beste barndomsminnene er at vi reiste på camping. Mor og far hadde en vennegjeng som campet sammen med oss hver sommer. Da bodde vi i hus-telt. Far reiste derfra og stelte minken

om dagen. Da pappa døde forsvant tryggheten.

Jeg giftet meg tidlig med en mann som var en del eldre enn meg. Jeg tror jeg ønsket å gjenskape den tryggheten jeg hadde som barn, men slik ble det ikke. Jeg skilte meg 31 år gammel.
Jeg husker at da jeg var 34 år tenkte jeg at nå er også alene og like gammel som mor var da hun ble enke. Da gikk det opp for meg hvor ung hun egentlig var.

Etter at mor ble rammet av demens, har det kommet fram at far ikke bare var en superhelt, men en vanlig mann. Han kunne bli sinna og da tøyde vi ikke strikken lenger. Da mor begynte å bli dement forsvant kanskje noen av sperrene. Da fortalte hun at far kom hjem til vanlig tid, bare noen dager før ulykken. De hadde en krangel, og like etterpå dro han av gårde igjen. Den ekstra turen til Nordsjøen ble hans siste, det var da han omkom. De fikk aldri snakket ut etter den krangelen.

Er det noe som burde vært annerledes?
Jeg burde fått noen å prate med noen som ikke var mamma.

Er det noe som hjalp?
En av lærerne ga meg muligheten til å skrive om ulykken på tentamen. Vi kunne skrive om vår verste eller beste dag. Det hjalp.

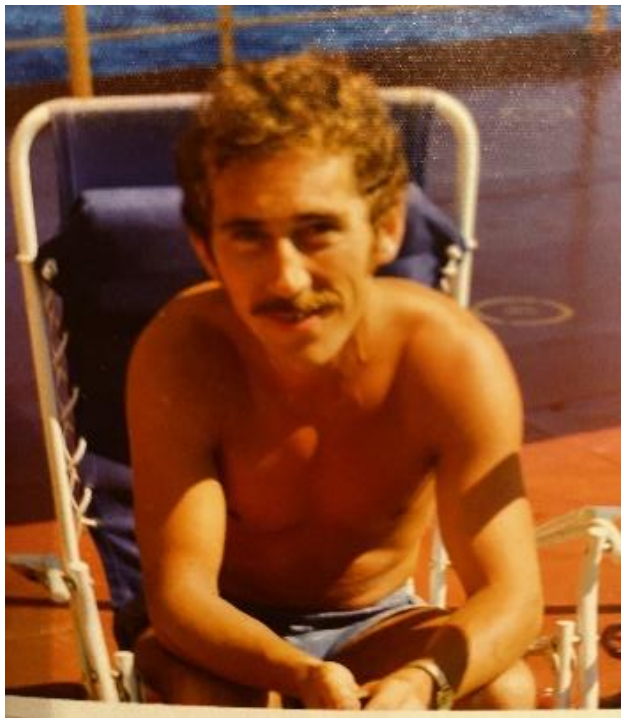
Er det noe du trenger nå?
Det er veldig lenge siden. Jeg går ikke og tenker på dette hele tiden – men det kommer når jeg snakker om det. Vi gjerne settes i kontakt med skotten som var sammen med faren min under ulykken.

Barnebarna er også interesserte i å finne ut mer om morfar:
Det er få etterlatte i Sandefjord. Datteren min har gravd litt tidligere angående ulykken. En på hennes egen alder som hun jobber sammen med en fra Stavanger visste mye mer om ulykken enn henne. Det var jo litt rart.

CHARLOTTE EGGEN, DAUGHTER OF ARNE JØRGEN EGGEN

Porsgrunn, 20 April 2024. Written by Else M. Tungland.
Charlotte was born in 1970. She has a brother who was born in 1967.

The Disaster

The Alexander L. Kielland disaster occurred a few months before she turned 10 years old; her brother was 13. The morning after the disaster, they heard about the accident on the radio. Their mother visibly startled and left the room. Then, about a quarter of an hour later, their grandparents came to visit, which they never did on a weekday morning during the school term. She was sent to school. There, everyone knew what had happened, but no one spoke about it. She thought, of course, they would find him, and they did, but by then he was dead. She doesn't remember much of the time that followed because it was very painful.

Not many were around us. Mother shut the door to all visitors. We were to cope with this alone, and so she did.
When the priest came, we were sent to our rooms. We were to be shielded. My brother and I also did not attend the funeral.

We once went to a gathering in Porsgrunn, but otherwise, she shut most things out.
I remember hearing a story that my father had been with a Scot during the disaster, but I wasn't sure if it was something I had just dreamed. Now, we have found the police interrogation of the Scot, and it confirms he was with my dad.

Scanned material: Pa 1660 - Kielland- fondet, SAST/A-102242/E/Ea/L0008: Sak- og korrespondanse, 1980-1989, s. 505 - Skanna arkiver - Arkivverket (digitalarkivet.no)

The Scot has been in my mind all these years, but I didn't know if he existed until now. Why mother didn't contact him, I don't know. She has dementia now and no longer remembers this. Mother received a dementia diagnosis very early. It's odd because no one else in the family has it. I have read that depression can cause dementia.

The Time After the Disaster

A couple of years after the disaster, my brother started school in Horten. He was quiet and calm and became even quieter and calmer after dad died. He was also very kind and caring. He was sent away because mother thought it was best. She shouldn't have too many emotions.
I was more rebellious, the opposite of my brother. At school, there was understanding for this.

Everyone felt sorry for me, which I exploited, but at the same time, it was terrible that they felt sorry for me. My headteacher had lost his own mother. I became his favourite student, so that wasn't right either.

I became a troubled child. Sought excitement. In secondary school, I was the one who introduced all my girlfriends to alcohol. I hung out with the wrong crowd for a while. Mother was not strong enough to stand up to a rebellious teenager. She didn't get much help from my brother because he was sent away. Instead of being strong, she began to cry. I wanted to avoid that. We ended up tiptoeing around each other. I envied those who had parents they could argue with. I couldn't because if I looked a bit harshly at mum, she would start to cry. She had unprocessed grief that she never got over, so it ended up with me sneaking around her, but I got up to a lot of mischief without her knowing.

It could have gone wrong, but I had a strong group of friends around me, so it turned out okay. My brother has developed a physical illness, Morbus Crohn's, which can be triggered by stress and has affected him for many years. We were told that it most likely stemmed from the disaster.

I expressed my grief by doing things I shouldn't, while he kept it all inside.

Finances

I come from a very small place with about ten houses or something like that. When this happened, my friends told me that your mother has become rich now. But she received a significant reduction in the payout due to the insurance my father had. She also received monthly payments and no large lump sum. The enormous sum they talked about on TV wasn't accurate. We had an extra house on the farm that she rented out and sold some plots. She managed, but it wasn't lavish.

Friends and acquaintances were envious because she had become a millionaire. We noticed that it went from sympathy and compassion to envy. That was very apparent in a small place.

The Lost Security

We had a mink farm, but dad was actually trained as an electrician. When the fur industry began to decline, he decided to work in the North Sea, and the mink farm was closed down.
I imagine my childhood when dad was alive as absolutely perfect. In my memories, my father was the best dad in the world. Everything was fine and safe.

The best childhood memories are of us going camping. Mum and dad had a group of friends who camped with us every summer. Then we lived in cabin tents. Dad would leave from there to tend to the minks during the day.

When dad died, the security disappeared.

I married early to a man who was quite a bit older than me. I think I wanted to recreate the security I had as a child, but it didn't turn out that way. I got divorced at the age of 31.
I remember thinking when I was 34 years old that now I'm also alone and the same age as mum was when she became a widow. Then it dawned on me how young she really was.

After mum was affected by dementia, it came out that dad wasn't just a superhero, but a regular man. He could get angry and then we didn't push him further. Maybe some barriers disappeared as mum began to suffer from dementia. Then she told me that dad came home at the usual time, just a few days before the disaster. They had an argument, and shortly afterwards, he left again. That extra trip to the North Sea was his last; that was when he died. They never had a chance to talk after that argument.

Is there something that should have been different?
I should have had someone to talk to who wasn't mum.

Is there anything that helped?
One of the teachers gave me the chance to write about the disaster in an exam. We could write about our worst or best day. That helped.

Is there anything you need now?
It's been a very long time. I don't think about this all the time – but it comes up when I talk about it. I would like to be put in contact with the Scot who was with my father during the disaster.

The Grandchildren Are Also Interested in Learning More About Granddad
There are few survivors in Sandefjord. My daughter has previously dug into the disaster. Someone her own age who she works with from Stavanger knew much more about the disaster than her. That was a bit strange.

HISTORIEN TIL EVELYN SOLBERG, ENKE ETTER ARILD DIDRIKSEN

Notat fra telefonsamtale 3. juli 2024 Skrevet av Else M. Tungland.

Evelyn var bare 15 år da hun møtte Arild på en gammeldans hvor hun serverte. Han var 20 år, noe som vakte litt oppmerksomhet på grunn av aldersforskjellen. Likevel ble det kjærlighet ved første blikk. De giftet seg fire år senere, da Evelyn var 19. Trude Helen ble født syv måneder etter bryllupet.

Evelyn flyttet inn hos Arild i Sandefjord, og Arild fikk jobb i Elektrisk Byrå i Oslo. Han begynte senere å jobbe offshore på grunn av de gode lønningene i Nordsjøen.

Før hans siste tur offshore, var Arild bekymret og lettet over at han ikke lenger skulle være på Kielland-plattformen. Han følte at noe var noe som ikke stemte på Kielland. Noe med krengningen i stag. Arild var vanligvis ikke redd, så han var lettet over overgangen til Ibsen.

Da Evelyn fikk høre om ulykken, fikk hun umiddelbart en følelse av at Arild var involvert. Hun var 26 år, høygravid og hjemme alene med en femåring. Svigermoren(?) kom for å være hos henne om natten. Senere kom presten, en fantastisk støtte, men etterpå var det ingen som fulgte opp med hvordan hun hadde det.

Evelyn deltok på en minnemarkering i Stavanger da kongen var til stede. Hun har også besøkt "Brutt lenke" og Oljemuseet, men alltid alene. Arild ble aldri funnet, så det var ingen begravelse, men de holdt en minnesmarkering på Allehelgensdag. Evelyn fikk også skrevet inn navnet hans på gravsteinen der foreldrene hans ligger, så det er et sted hun kan besøke for å minnes.

Tiden etter ulykken var svært vanskelig. Barn nummer 2 Ole Kristian ble født i mai og fikk aldri møte se sin pappa. Evelyn hadde ingen å snakke med om det som hadde skjedd. En gang traff hun en som hadde overlevd ulykken i et bryllup. Han ble svært beruset, og situasjonen ble så ubehagelig at hun valgte å forlate festen.

Evelyn har slitt med angst og depresjon og fikk etter hvert hjelp, blant annet gjennom terapi hos en dyktig psykolog.

I dag er Evelyn pensjonist. Det er fortsatt sårt å snakke om det som skjedde for snart 45 år siden. Kanskje ting hadde vært annerledes om hun hadde fått mer hjelp den gangen. Evelyn er stolt og glad for barna sine som har klart seg bra.

Arilds kone Evelyn og barna

With Ole Kristian Didriksen, Trude Helen Didriksen, Evelyn

THE STORY OF EVELYN SOLBERG, WIDOW OF ARILD DIDRIKSEN

Notes from a phone conversation on July 3, 2024. Written by Else M. Tungland.

Evelyn was only 15 years old when she met Arild at a traditional dance where she was serving. He was 20, which drew some attention due to the age difference. Despite this, it was love at first sight. They got married four years later when Evelyn was 19. Their daughter, Trude Helen, was born seven months after the wedding.

Evelyn moved in with Arild in Sandefjord, and Arild got a job at the Elektrisk Byrå in Oslo. He later started working offshore because of the good wages in the North Sea.

Before his last trip offshore, Arild was worried and relieved that he would no longer be on the Kielland platform. He felt that something was not right on Kielland, something about the inclination in the braces. Arild was usually not afraid, so he was relieved about the transition to the Ibsen platform.

When Evelyn heard about the accident, she immediately had a feeling that Arild was involved. She was 26 years old, heavily pregnant, and home alone with a five-year-old. Her mother-in-law (?) came to stay with her that night. Later, the priest arrived, providing fantastic support, but after that, no one followed up on how she was coping.

Evelyn attended a memorial service in Stavanger when the King was present. She has also visited the "Broken Chain" monument and the Oil Museum, but always alone. Arild was never found, so there was no funeral, but they held a memorial service on All Saints' Day. Evelyn also had his name inscribed on the headstone where his parents are buried, so there is a place she can visit to remember him.

The time after the accident was extremely difficult. Their second child, Ole Kristian, was born in May and never got to meet his father. Evelyn had no one to talk to about what had happened. Once, she met a survivor of the accident at a wedding. He became very intoxicated, and the situation became so uncomfortable that she chose to leave the party.
Evelyn has dealt with some anxiety and depression and eventually received help, including therapy with a skilled psychologist.

Today, Evelyn is retired. It is still painful to talk about what happened almost 45 years ago. Perhaps things would have been different if she had received more help back then. Evelyn is proud and happy for her children, who have done well.

Arilds kone Evelyn og barna

With Ole Kristian Didriksen, Trude Helen Didriksen, Evelyn

SAMTALE MED JAYNE FLECK, DATTER AV JOHN CHRISTOPHER MURRAY

Else M. Tungland/Kian Reme. Norwich den 8. juni 2022.

Jayne var 11 og et halvt år gammel da ulykken intraff. Faren var 32 år og var utdannet elektriker og jobbet på Grootcon-kontoret.

Familien hadde nettopp kommet hjem fra ferie da faren fikk en telefon. Han måtte dra tilbake på jobb en uke tidligere enn planlagt. Han skulle til Edda, i Nordsjøen.

Jeg var alltid redd for å miste ham. Hver gang jeg kom hjem fra skolen, måtte jeg utføre ritualer for at han skulle komme trygt tilbake. Jeg måtte hoppe over gresset, gå tre ganger rundt lyktestolpen, berøre dørmatten tre ganger, og kysse ham tre ganger.

Vi visste at han var på Edda da ulykkeskvelden. Hele familien samlet seg. Jeg stod opp fra sengen og sa til alle: 'Faren min er død.'

Vi hørte ingenting fra selskapet hans. Neste morgen var journalister utenfor huset vårt, som jaktet på informasjon. Vi forlot hjemmet vårt og bodde hos andre familiemedlemmer en stund. Familien til pappa kom også.

Jeg var tilbake på skolen de ringte og spurte etter tannlegen hans. Da hadde de funnet ham på havbunnen. Han ble identifisert ved hjelp av tannlegejournalene, St. Christopher-medaljongen som han alltid bar, og klokken.

Katastrofen traff oss hardt. Mamma var bare 31 år på den tiden—samme alder som datteren min er nå. Når pappa var borte, pleide jeg å sove i sengen hennes. Før han kom hjem, pleide hun å bake kaker og pynte huset med blomster. Da far var hjemme flyttet jeg over til mitt eget rom. Det var vår rutine. Da pappa ikke kom hjem mer, fortsatte min mor og jeg å sove i samme seng.

Jeg pleide å gjemme meg i klesskapet hans fordi lukten av klærne hans gjorde at jeg følte meg nærmere ham. En dag da jeg kom hjem, var klærne hans borte. Det var et stort tap for meg.

En stund skapte jeg min egen fantasiverden. Jeg forestilte meg at jeg bodde i en trestamme sammen med faren min. Jeg trodde det var virkelig.

Mamma var en vakker kvinne, og mange menn var interessert i henne, men jeg gjorde det vanskelig for henne. Når hun ble invitert ut på en drink, likte jeg det ikke.

Jeg var 16 da hun møtte Terry. Da hun fortalte meg at han skulle bo hos oss, klarte jeg ikke å håndtere det. Terry er egentlig den mest kjærlige og snille personen, men på den tiden trodde jeg at han var en bedrager som prøvde å erstatte faren min.

'Hva vil du gjøre hvis pappa kommer tilbake?' spurte jeg henne.

'Han kommer ikke tilbake,' sa hun.

Som voksen ser jeg ting annerledes. Mamma var en ung kvinne—ikke eldre enn datteren min er nå. Selvfølgelig måtte hun gå videre i livet, men som barn så jeg det annerledes. Mamma og jeg hadde reist mye, og jeg ønsket ikke denne forandringen. Jeg ville bli der vi var.

Da Terry flyttet inn, dro jeg for å bo hos mine besteforeldre. Mamma ville at jeg skulle komme hjem, men jeg nektet. Da fortalte hun meg at det var noen penger til meg etter faren min. Hun hadde investert erstatningen hun fikk etter katastrofen. Min fremtid som ung kvinne var sikret. Jeg hadde 25.000 pund på en konto som jeg kunne begynne å bruke når jeg ble 18.

Da jeg flyttet fra mine besteforeldre, kjøpte hun en leilighet og sa at hun ville overføre den til meg hvis jeg ikke rørte pengene på kontoen min før jeg ble 21.

Jeg gikk på college, utdannet meg til frisør, og jobbet i en salong. Jeg møtte min ektemann da jeg var 20.

Min bestefar fulgte meg til alters på bryllupsdagen min. På vei inn måtte vi passere min fars grav utenfor kirken. Det ble veldig emosjonelt for meg og bryllupsseremonien måtte stoppes en stund."

Vi besøkte den lokale kirken hvor Jayne giftet seg. Kirkeklokkene har en inskripsjon til minne om faren hennes og de mennene som mistet livet i Alexander L. Kielland-katastrofen. Jayne fikk presten til å åpne dørene, og de ringte til og med kirkeklokkene for oss.

Jayne var glad for å få besøk fra Norge og for å kunne snakke om det som skjedde da hun mistet faren sin:

"Dere aner ikke hvor viktig arbeidet dere har gjort er. Å møte dere har hjulpet meg mer enn alle terapitimene mine."

Kian og Jayne ved hennes fars minnesmerke utenfor kirken.
St. Christopher-medaljongen som faren alltid bar (til høyre)

Jayne og datteren Olivia

CONVERSATION WITH JAYNE FLECK, DAUGHTER OF JOHN CHRISTOPHER MURRAY

Else M. Tungland/Kian Reme. Norwich, June 8, 2022.

Jayne was 11 and a half years old when the accident occurred. Her father was 32 years old, a trained electrician working at the Grootcon office.

The family had just returned from vacation when her father received a phone call. He had to go back to work a week earlier than planned. He was headed to Edda in the North Sea.

"I was always afraid of losing him. Every time I came home from school, I had to perform rituals to ensure his safe return. I had to jump over the grass, walk three times around the light pole, touch the doormat three times, and kiss him three times.

We knew he was on Edda the evening of the accident. The whole family gathered. I got out of bed and said to everyone, 'My father is dead.'

We heard nothing from his company. The next morning, journalists were outside our house, hunting for information. We left our home and stayed with other family members for a while. My father's family also came.

I was back at school when they called and asked for his dentist. They had found him on the seabed. He was identified through his dental records, the St. Christopher medallion he always wore, and his watch.

The disaster hit us hard. My mother was only 31 at the time—the same age as my daughter is now. When Dad was away, I used to sleep in her bed. Before he came home, she would bake cakes and decorate the house with flowers. When Dad was home, I would move back to my own room. That was our routine. When Dad didn't come home anymore, my mother and I continued sleeping in the same bed.

I used to hide in his closet because the smell of his clothes made me feel closer to him. One day, when I came home, his clothes were gone. It was a huge loss for me.

For a while, I created my own fantasy world. I imagined living in a tree trunk with my father. I truly believed it was real.

My mother was a beautiful woman, and many men were interested in her, but I made it difficult for her. When she was invited out for a drink, I didn't like it.

I was 16 when she met Terry. When she told me he was going to live with us, I couldn't handle it. Terry is actually the most loving and kind person, but at the time, I thought he was an impostor trying to replace my father.

‘What will you do if Dad comes back?’ I asked her.

‘He’s not coming back,’ she said.

As an adult, I see things differently. My mother was a young woman—not older than my daughter is now. Of course, she needed to move on with her life, but as a child, I saw it differently. My mother and I had traveled a lot, and I didn’t want this change. I wanted to stay where we were.

When Terry moved in, I went to live with my grandparents. My mother wanted me to come home, but I refused. Then she told me there was some money for me from my father. She had invested the compensation she received after the disaster. My future as a young woman was secured. I had £25,000 in an account, which I could start using when I turned 18.

When I moved out from my grandparents’ home, she bought a flat and said she would transfer it to me if I didn’t touch the money in my account until I was 21.

I went to college, became a hairdresser, and worked in a salon. I met my husband when I was 20.

My grandfather walked me down the aisle on my wedding day. On the way in, we had to pass my father’s grave outside the church. It was very emotional for me, and the wedding ceremony had to be paused for a while."

Kian and Jayne at her father's memorial outside the church.

We visited the local church where Jayne got married. The church bells have an inscription in memory of her father and the men who lost their lives in the Alexander L. Kielland disaster. Jayne arranged for the vicar to open the doors, and they even rang the church bells for us.

Jayne was grateful to receive visitors from Norway and to have the opportunity to talk about what happened when she lost her father:

"You have no idea how important the work you’ve done is. Meeting you has helped me more than all my therapy sessions."

LENE YTTERØY

Far: Svein Steinar Hansen
Født 08.02.76

Dynamisk samtykke
Inkludert i Minnebanken
Nedtegnet av Marie Smith-Solbakken

27. MARS 1980
Husker ikke så mye av det. Var liten. Husker etterpå.
Har ingen minner fra de dagene.

HUSKER ETTERPÅ
Husker hvordan han var. Husker hvordan han bar meg, hvordan han vasket nevene. Han rullet veldig når han vasket hendene. Kunne bære meg «å for et pissevær i dag».

Masse bilder fra vi var på sjøen, vet ikke om det var bildene, eller om jeg opplevde det.

MAMMA
Var veldig engasjert. Hun var med i Kiellandfondet. Hun var med. Vi har alltid blitt inkludert og fortalt. Alltid blitt tatt med på minnemarkeringer.

For vår familie ble det omveltning, en inntekt. Måtte finne seg jobb. Hun måtte ta sertifikat. Hun måtte bli to forsørgere i en.

PAPPA
Han ble bare 29 år. Mamma har fortalt egentlig alt. Elsket å fiske. Mamma og de bygde hus. Jeg har overtatt det huset som mamma og pappa bygde. Han var flink med hendene. Han bygde grunnmuren. Han skulle ikke ha vært der ute. Han hadde vært på rep øvelse. Så var det en som ble syk, og pappa fikk hans plass. Alltid et savn. Jeg fikk aldri oppleve å bli oppdradd av en pappa.

FARMOR
Ville ikke snakke om det, hun hadde en annen sorg.

NÅR JEG BLE VOKSEN BLE DET ANNERLEDES
For meg ble det naturlig å snakke. Tenkte mer på at jeg ikke hadde en far når jeg ble voksen. Han fulgte meg ikke, det vil alltid mangle en morfar, en svigerfar. Det ble sterkere jo eldre jeg ble.

STERKESTE MINNE
Tenker på sorg, mye tragedier, mye ulykke.
Meg traff det – savne pappen min. Eg har et savn om en pappe eg aldri har hatt.

MINE BARN
De er så heldige. De har besteforeldre og far. De får vokse opp med to foreldre. Og det blir veldig tydelig hva jeg ikke hadde.

LENE YTTERØY (ENGLISH)

Father: Svein Steinar Hansen
Born: 08/02/1976

DYNAMIC CONSENT
Included in the Memory Bank
Recorded by Marie Smith-Solbakken

MARCH 27, 1980
I don't remember much of it. I was little. I remember afterward.
I have no memories from those days.

I REMEMBER AFTERWARD
I remember what he was like. I remember how he carried me, how he washed his hands. He would scrub his hands thoroughly when he washed them. He could carry me and say, "What terrible weather today."

I have lots of pictures from when we were at sea, but I don't know if it's the pictures or my own memories.

MOM
She was very involved. She was part of the Kielland fund. She was active. We were always included and informed. We were always brought to memorial events.
For our family, it was a major upheaval—losing an income. She had to find a job. She had to get a driver's license. She had to become both providers in one.

DAD
He was only 29 years old. Mom has told me almost everything. He loved to fish. Mom and he built a house together. I've taken over the house that mom and dad built. He was skilled with his hands. He built the foundation. He wasn't supposed to be out there. He had just been on a reserve exercise, then someone got sick, and dad took his place. There's always been a sense of loss. I never got to be raised by a father.

GRANDMOTHER
She didn't want to talk about it; she had a different kind of grief.

WHEN I GREW UP, IT BECAME DIFFERENT
For me, it became natural to talk about it.
I thought more about not having a father as I got older. He didn't get to watch me grow up; there will always be a missing grandfather, a missing father-in-law. The feeling grew stronger as I got older.

STRONGEST MEMORY
Thinking about sorrow, so much tragedy, so much loss.
For me, it hit home—the longing for my dad. I have a longing for a dad I never had.

MY CHILDREN
They are so lucky. They have grandparents and a father. They get to grow up with two parents. And it becomes very clear what I didn't have.

Impact of the Kielland Tragedy; Notes from a chat with Graham and Melanie Poulter

Norwegian Oil Museum, 15th April 2024.
Written by Else M. Tungland, edited and approved by Graham Poulter.

Graham Poulter is the son of James Edward Poulter from Grimsby, who perished in the Alexander L. Kielland disaster.

Graham and his wife Melanie were on a cruise and visited the Oil Museum when their ship docked in Stavanger. Graham was only 9 years old when his father perished in the Alexander L. Kielland disaster. Graham, now a psychiatric nurse with military background and vivid recollections from the Kosovo conflict, also holds a master's degree & Specialist Post Graduate Qualifications in CBT, Trauma and Research in mental health care. For over 35 years, he has worked in mental health, particularly with crisis situations and post-traumatic stress.
When asked if his father's loss in the Kielland disaster influenced his career path, Graham suggests it might have, albeit not consciously. Seafaring runs deep in his family, yet he never imagined himself following that path until he joined the navy.

The Tragedy and Its Aftermath

Graham's father had spent a few years in the North Sea before the accident. He had planned to retire after his last trip on Kielland. When the disaster struck, he was on what he had decided would be his final tour, aiming to pay off the mortgage on their house, Graham recounts.
Recalling the tragedy, Graham remembers a knock on the door after he had gone to bed. He heard cries in the hallway. It was likely Uncle Tony (his father's brother) breaking the news to his mother and sister that his father was on the rig that had an accident. Uncle Tony also worked in the North Sea for Grootcon. Graham also recollects the press camped outside their house, eager for photos. They had to keep the curtains drawn. Graham was shielded from much of it and sent to stay with his Aunts for a while.

Graham remembers sitting on his Aunt's lap, looking up at the sky, imagining his father might be on a boat, gazing at the same sky. That was before his body was found.
In April 1980, Graham was supposed to go on a school trip to France. He didn't want to go, but he was persuaded to. It was tough. His childhood ended at the age of 9 when his father died. His sisters also struggled tremendously.

Graham doesn't envy his teachers at school. He recalls storming out of the classrooms and shouting. He would often find himself in the headmaster's office being comforted. His mother also worked at the school and was called often due to latter situations.
At the age of 14, Graham was diagnosed with a Bowel condition. The doctor suggested there's now evidence that severe trauma at a young age can trigger such illnesses.

Legal Battles and Financial Struggles

Graham shares that his mother was devastated by all the legal battles after the accident.
Phillips Petroleum and the lawyers broke her. She didn't have good legal representation.
Graham also recalls attending a meeting as a child where he had to sign that he wouldn't sue Phillips when he grew up before they would settle anything for his mother.

After his father's death, his mother struggled to support the family alone. She cleaned at the school and took on other jobs. Graham remembers sending money home to her after he joined the navy.

She never recovered from the loss of her husband. It was only in the final years of her life that she began to engage in activities again and visited them, Graham and Melanie to share visits and time away.

Graham's mother died of cancer 57 years old.

She never talked to me heart to heart about the events surrounding the accident. All she said was that she had only loved one man, and that was your father.

MEMORIAL AND GRIEVING PROCESS

While grief is experienced differently by everyone, Graham points out a common thread among those who lost loved ones in the Kielland disaster.

Something was stolen from us, something we'll never get back. Regardless of our actions, it won't return. It was something beyond anyone's control. Even today, speaking about it makes me feel like a 9-year-old boy and I can still feel the same pain.

Graham rarely speaks about this and knew it would be difficult to talk about it today.
He has a somewhat ambivalent relationship with questions of compensation for the bereaved. He feels somewhat uncomfortable when the topic arises. He keeps an eye on what the Kielland network is doing but prefers not to be at the forefront. This is partly because he witnessed what the fight for compensation did to his mother, a battle that lasted at least 10 years.
There's no compensation that can make up for the loss of a father. Money doesn't bring back the childhood he lost. Moreover, there's no one left to blame for the accident. There's no one to hold accountable anymore. The authorities apologized. For Graham, the most important thing is that such a tragedy never occurs again.

One of the saddest aspects, Graham reflects, is the thought that his father never knew what he achieved in life. *I miss being able to go to a pub and have a chat with my father. Not being able to share our children and our, and now their life experiences.*

Graham envies those who have parents: *Even if one has a terrible relationship with their parents, they still have parents, I've not had that since early adulthood.*

Photo: James Edward Poulter (left) and son Graham Poulter

Some years ago, in February 1995, Graham and his mother visited the "Broken Link" memorial together. The monument had just been erected. They had to search a bit before finding the plaque with the names of the deceased. They found his father's name. John Harris' name was also there, a neighbor from Grimsby who also perished on the Kielland. He was in his twenties and had a young wife.

Graham decided not to visit the Broken Link this time. It would be too overwhelming. Last time he was there to remember his father. This time it would be to remember both his father and mother.

My mother was also a victim of the Kielland disaster.
Graham doesn't want to delve back into that grief. He can almost hear both his parents saying, "You don't have to do this."

Melanie adds; *The most important thing for me is that our son carries his name, the name James Edward Poulter, the III (3rd), his grandfather and great grandfather before him.*
Graham and his wife Melanie have twins who are 17 years old, a boy and a girl. Their son is named James Edward Poulter after his grandfather as above. The name has been passed down for 3 generations.

27th March 1980 was and remains a tragedy, and is still painful many generations on in Graham’s view.

Ettervirkninger av Kielland-tragedien; Notater fra en samtale med Graham og Melanie Poulter

Norsk Oljemuseum, 15. april 2024.
Skrevet av Else M. Tungland, redigert og godkjent av Graham Poulter.

Graham Poulter er sønn av James Edward Poulter fra Grimsby, som omkom i Alexander L. Kielland-ulykken. Graham og hans kone Melanie var på cruise og besøkte Oljemuseet da skipet deres la til kai i Stavanger.

Graham var bare 9 år gammel da faren hans omkom i Alexander L. Kielland-ulykken. Graham, som nå er psykiatrisk sykepleier med militær bakgrunn og sterke minner fra Kosovo-konflikten, har også en mastergrad og spesialistutdanning i kognitiv atferdsterapi, traumer og forskning innen psykisk helsevern. I over 35 år har han jobbet innen psykisk helse, spesielt med krisesituasjoner og posttraumatisk stress.

Da han ble spurt om farens tap i Kielland-ulykken påvirket karrierevalget hans, antyder Graham at det kanskje gjorde det, om enn ikke bevisst. Sjøfart er en dypt forankret tradisjon i familien hans, men han hadde aldri forestilt seg å følge den veien før han selv gikk inn i marinen.

Tragedien og dens ettervirkninger

Grahams far hadde tilbrakt noen år i Nordsjøen før ulykken. Han hadde planlagt å gå av med pensjon. Da ulykken inntraff, var han på det som skulle være hans siste tur i Nordsjøen. Målet var å kunne betale ned boliglånet, forteller Graham.

Graham husker ulykkes-kvelden da det banket på døren etter at han hadde lagt seg. Han hørte gråt i gangen. Det var sannsynligvis onkel Tony (farens bror) som brakte nyhetene til moren og søsteren hans om at faren var på plattformen der det hadde vært en ulykke. Onkel Tony jobbet også i Nordsjøen for Grootcon. Graham husker også pressen som slo leir utenfor huset deres, for å få bilder. De måtte holde gardinene trukket for. Graham ble skjermet fra det meste og ble sendt til tantene sine der han fikk bo en stund.

Graham har et minne om at han sitter på tantes fang og ser opp mot himmelen. Han tenker at faren kanskje er på en båt og ser opp på den samme himmelen. Det var før kroppen hans ble funnet.

I april 1980 skulle Graham på skoletur til Frankrike. Han ville ikke dra, men ble overtalt til å bli med. Det var tøft. Barndommen hans tok brått slutt da han var 9 år da faren døde. Søstrene hans slet også enormt.

Graham misunner ikke lærerne som måtte hanskes med han på skolen. Han måtte ofte opp på rektors kontor og husker at han kunne storme ut av klasserommet og skrike. Moren hans jobbet også på skolen.

I en alder av 14 år ble Graham diagnostisert med en tarmsykdom. Legen antydet at det nå er bevis på at alvorlig traume i ung alder kan utløse slike sykdommer.

JURIDISKE KAMPER OG ØKONOMISKE VANSKELIGHETER

Graham forteller at moren hans ble knust av alle rettsakene etter ulykken. Phillips Petroleum og advokatene brøt henne ned. Hun hadde ikke god juridisk bistand. Graham husker at han som barn deltok på et møte hvor han også måtte signere på at han ikke ville saksøke Phillips når han ble voksen, før de ville gjøre opp noe for moren hans.

Etter farens død slet moren hans med å forsørge familien alene. Hun vasket på skolen og tok andre jobber. Graham husker at han sendte penger hjem til henne etter da han var i marinen. Hun kom seg aldri etter tapet av mannen sin. Det var først i de siste årene av livet hennes at hun begynte å delta i aktiviteter igjen og besøkte Graham og Melanie for å tilbringe tid sammen med dem.

Grahams mor døde av kreft, 57 år gammel. *Hun snakket aldri fortrolig med meg om hendelsene rundt ulykken. Alt hun sa var at hun bare hadde elsket én mann, og det var din far.*

MINNESMERKET OG SORGPROSESSEN

Selv om sorg oppleves forskjellig for alle, mener Graham de som mistet sine kjære i Kielland-ulykken har mye til felles.

Noe ble stjålet fra oss, noe vi aldri vil få tilbake. Uansett hva vi gjør, kommer det ikke tilbake. Det var noe utenfor alles kontroll. Selv i dag, når jeg snakker om det, føler jeg meg som en 9 år gammel gutt og jeg kan fortsatt føle den samme smerten.

Graham snakker sjelden om dette og visste at det ville bli vanskelig å snakke om det i dag.

Graham har et noe ambivalent forhold til spørsmål om erstatning til de etterlatte. Han føler seg litt ukomfortabel når temaet kommer opp. Han følger med på hva Kielland-nettverket gjør, men foretrekker å ikke være i forgrunnen. Dette er delvis fordi han var vitne til hva kampen for erstatning gjorde med moren hans, en kamp som varte i minst 10 år.

Det finnes ingen erstatning som kan kompensere for tapet av en far. Penger bringer ikke tilbake barndommen han mistet. Videre er det ingen igjen å klandre for ulykken. Det er ingen å holde ansvarlig lenger. Myndighetene har unnskyldt seg. For Graham er det viktigste at en slik tragedie aldri skjer igjen.

For Graham er noe av det tristeste at han ikke kan fortelle faren sin om hva han har oppnådd i livet. *Jeg savner å kunne gå på en pub og ha en prat med faren min. Jeg savner å ikke kunne dele våre barns og våre egne livserfaringer.*

Graham misunner dem som har foreldre: *Selv om man har et dårlig forhold til foreldrene sine, har man fortsatt foreldre. Jeg har ikke hatt det siden tidlig i voksen alder.*

Foto: James Edward Poulter (til venstre) og sønnen Graham Poulter

For noen år siden, i februar 1995, besøkte Graham og moren minnesmerket "Brutt Lenke" sammen. Monumentet var nettopp blitt reist. De måtte lete litt før de fant plaketten med navnene på de omkomne. De fant farens navn. John Harris' navn var også der, en nabo fra Grimsby som også omkom på Kielland. Han var i tjueårene og hadde en ung kone.

Graham bestemte seg for ikke å besøke Brutt Lenke denne gangen. Det ville være for overveldende. Forrige gang var han der for å minnes sin far. Denne gangen ville det være for å minnes både faren og moren. *Min mor var også et offer for Kielland-ulykken.*

Graham ønsker ikke å dykke tilbake i den sorgen. Han kan nesten høre begge foreldrene sine si: "Du trenger ikke å gjøre dette."

Melanie legger til; Det viktigste for meg er at sønnen vår bærer navnet, navnet James Edward Poulter, den tredje, etter hans bestefar og oldefar før ham.

Graham og hans kone Melanie har tvillinger på 17 år, en gutt og en jente. Sønnen deres er oppkalt etter bestefaren som nevnt ovenfor. Navnet har blitt ført videre i 3 generasjoner.

27. mars 1980 var og forblir en tragedie, og vil fortsatt være smertefull i mange generasjoner.

SAMTALE MED SVEN OSKAR MOSEID, SØNNEN TIL SVEN HARALD MOSEID

Notat fra samtale med Else M. Tungland 23. april 2024

BARNDOM

Foreldrene mine ble skilt i 1971 da jeg var tre år gammel. Samme år fikk jeg en lillebror. Jeg vet ikke alt om diskusjonene som foregikk i kulissene, men resultatet ble at jeg ble boende hos farmor og farfar, mens min mor flyttet hjem til sin egen mor i Tønsberg, sammen med lillebroren min. Noen år senere fant hun seg en ny mann og startet en ny familie, mens besteforeldrene mine overtok foreldrerollen for meg.

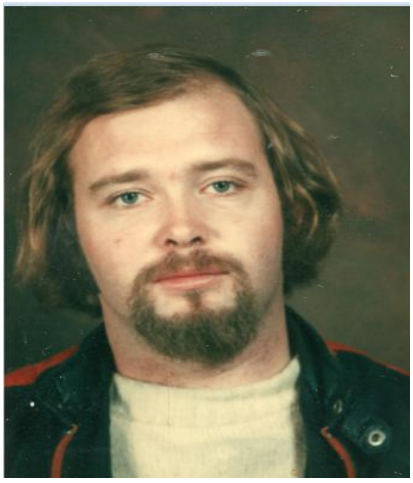
Faren min begynte å jobbe i oljeindustrien i 1973 og var derfor mye borte på jobb. Etter hvert giftet han seg igjen. Da jeg var 4-5 år gammel flyttet jeg inn hos ham og stemor, som også hadde en sønn som var to år eldre enn meg og to eldre døtre. Vi hadde det veldig bra sammen, med mange besøk, musikk, fest og moro. Stemoren min og jeg er enige om at dette var glansdagene. Men da min far fikk kontrakt på riggen "Håkon Magnus" og skulle flytte til Thailand, ville bestemor å ikke la meg bli med. Min konfliktsky far reiste derfor til Thailand med sin nye familie uten meg. Det gikk ett år før jeg fikk se ham igjen.

Der jeg vokste opp, var det mange som hadde foreldre til sjøs, så at fedrene var lenge borte var ikke noe unormalt, men det gjorde jo at det ble en ny inntakelsesprosess da de kom hjem igjen. Da hadde resten av familien opplevd ting som jeg ikke hadde vært med på. Da de kom tilbake, ble det i hvert fall en fantastisk sommer. Vi bodde i en Kaperby på utsiden av Farsund, og det begynte å bli stell på ting. Jeg begynte på skolen. Far var fortsatt en del borte på jobb i Nordsjøen og en gang i India, men det var sånn ting var på den tiden.

Høsten da jeg begynte i andre klasse ble det tatt en avgjørelse over hodet mitt. Det ble bestemt at jeg skulle flytte tilbake til besteforeldrene mine. Jeg var 8 år og sa klart ifra om at dette var jeg uenig i, men til ingen nytte. Da ble til at jeg så enda mindre til pappa. Vi bodde ikke så langt fra hverandre, men det var 2-3 kilometer å sykle. Det var nok tungt for han også. Da han kom på besøk, skulle han bare være min og han dukket opp altfor sjelden. Det gikk 2 år i den modellen der.

Far var veldig glad i livet. Han sang og spilte flere instrumenter. Han tok oss med på båtturer, fisketurer, fjellturer og rideturer. Jeg husker en gang han kjørte fra Kristiansand til Farsund med 3-4 unger i baksetet som hadde hver sin papirfløyte, som vi blåste i stykker på den turen. Jeg skjønner ikke hvordan han orket å høre på oss.

Jeg har mange gode minner fra far, men jeg har også mange venteminner. Det var mye venting på grunn av denne familiekonstellasjonen. Det var ganske standard at far ikke møtte opp til avtalte tidspunkt. Da vi ryddet ut av bestemors hus og klargjorde det for salg, fant jeg et barndomsminne. Jeg oppdaget et hakekors som jeg hadde risset inn i vinduet der jeg brukte å sitte å vente på far. Kan aldri huske at jeg fikk kjeft for det, så besteforeldrene skjønte nok frustrasjonen min. De var selv 18 år da krigen brøt ut. Min nesten teologiutdannede bestefar forklarte meg da om Svastika, solkorset og hvorfor det ikke er allment akseptert å bruke dette etter 1940.

Sven Harald Moseid

ULYKKESKVELDEN

I 1980, var 11 år gammel og bodde fortsatt hos besteforeldrene mine. Min yngste onkel, som var ti år eldre enn meg, bodde også hos oss. Vi fikk nyheten om ulykken på TV. Jeg var veldig opptatt av riggene faren min jobbet på og kunne navnet på de fleste. Da nyhetene kom, sa jeg fra om at dette var riggen pappa var på, men onkelen min benektet det for å ikke uroe bestemor, som allerede var urolig for sin eldste sønn. Men det gikk ikke lang tid før det ble bekreftet at jeg hadde rett. Jeg mener at jeg fortsatt var våken da den telefonen kom. Kort tid etter ble jeg sendt ut av huset til trygge omgivelser hos min onkel og tante. Bestemor hadde ikke så gode nerver fra før, så da dette skjedde hadde hun nok med å ta vare på seg selv.

Jeg husker Norges første "reality TV" da jeg var på loftstua hos onkel og tante i Kristiansand. Navnene til de som ble reddet ble fortløpende vist på TV. Jeg fulgte med på om navnet til pappa kom opp på skjermen. Da dødsbudskapet kom via telefon, var jeg så forberedt som en 11-åring kunne være. Navnet hans hadde ikke kommet på listen over overlevende på TV. Bestefar hadde i alle år holdt på med svømmetrening og livredning, så i familien vår var alle klar over hvor lenge man kunne overleve i sjøen.

Jeg har blitt fortalt at det var en bror av far som var 4 år yngre enn han, som kom og hentet meg. Han var 26 år og lærerstudent i Kristiansand. Han ble senere oppnevnt som verge for meg og min bror.

Begravelsen var den dagen da sinnet begynte og det varte lenge. Bestemor klarte ikke å gå i begravelsen. Det var folk som var hjemme og passet på henne. Jeg fikk ikke heller være med, selv om jeg hadde lyst å være med. I dag mener jeg at det var en feil avgjørelse at jeg måtte være hjemme.

Selv om det var en ulykke, er døden en naturlig del av livet. Hvorfor skulle jeg ikke få være med på det og følge den kista? I ettertid lurte jeg på om den kista var der i det hele tatt. Kanskje hadde det hjulpet å få være der? Jeg opplevde det i hvert fall som en plage, både som gutt og senere som tenåring, at jeg ikke hadde vært i begravelsen til pappa.

UNGDOMSTIDEN

Etter ulykken var det mye sinne i meg. Jeg begynte å lyve, om helt unødvendige ting. Jeg kunne fortelle at pappa hadde båt eller at han skulle kjøpe noe til meg, så hadde jeg ikke engang en pappa. Jeg ble tatt på løgnene mine flere ganger, men det ble aldri skikkelig adressert. Besteforeldrene mine var født i 1922, så de hadde ikke kontakt med meg på samme måte som foreldre kan ha med barna sine i dag. De visste ikke hva jeg holdt på men jeg vokste opp i en god gate der nabokoner eller den eldste og mest fornuftige av barna sendte hjem de som gikk over streken.

I 13-årsalderen toppet det seg. Da kom til et punkt der jeg måtte velge om livet mitt skulle fortsette eller om det skulle avsluttes. Jeg sto på toppen av en bro. Da jeg kom til å tenke på hva som ville skje med bestemor og de andre i familien om jeg også ble borte. De hadde jo allerede mistet noen.

Jeg hoppet ikke, men bestemte meg for at når du går herfra begynner du et nytt liv. Da skulle det være slutt på hyling og skriking. Etter dette ble jeg mer aktiv i svømming, friidrett, friluftsliv, padling, både alene og sammen med andre. Om jeg hoppet hadde jeg den gangen hadde jeg trolig overlevd, for noen år senere hoppet jeg fra det samme stedet for moro skyld.

VOKSENLIV OG YRKESVALG

Jeg har ellers klart meg ganske bra i livet og har hatt få reaksjoner etter ulykken, bortsett fra en episode på ungdomsskolen. Det var en såkalt «Hva vil du bli-dag», der ulike yrkesvalg ble presentert. I denne sammenheng ble det vist en film der det var en Supplybåt. Da fikk jeg en reaksjon og måtte bare gå. Læreren kom etterpå og beklaget hendelsen. Jeg sa at «det kunne jo ikke du vite, jeg visste det ikke selv at jeg skulle reagere slik».

Jeg gikk på idrettsgymnas og hadde egentlig tenkt å bli fysioterapeut, men endte opp i samme yrke som faren min og har jobbet 25 år i Nordsjøen.

Min første jobb i offshore fikk jeg trolig fordi onkelen min allerede jobbet der, og fordi noen syntes at de skyldte Sven Harald å gi sønnen hans en sjanse. Går det greit så får han fortsette, og det gjorde det jo.

Å jobbe i Nordsjøen ble etter hvert en av de tryggeste arbeidsplassene, mye på grunn Kielland-ulykken. En av fordelene med jobben er periodene hjemme da jeg kunne dyrke friluftsliv og ha alenetid. Jeg har ikke behov for å ha mange rundt meg hele tiden. Noe av det beste er å fyre opp i peisen og stirre inn i flammene mens jeg tar den første morgenkaffen før resten av familien våkner.

Etter å ha vært på Kielland-samlinger og ha truffet andre som mistet faren sin skjønner jeg også at yrkesvalget mitt har gjort ting lettere for meg enn for mange andre.

På Kielland-samlinger skjønner jeg at mange har behov for å prate med personer som var i samme yrke som faren deres. Etter ulykken var de flere av kollegaene til far som kom på besøk hjemme his oss og jeg har også senere fått jobbe sammen med noen av dem. Denne kontakten har vært veldig verdifull for meg. Jeg har derfor fått svar på ting mange andre lurer på, om arbeidet i Nordsjøen. Jeg har i tillegg drevet med sivilt redningsarbeid og har erfaring fra bergingsarbeid i sjø. Denne kunnskapen gir større fred.

CONVERSATION WITH SVEN OSKAR MOSEID, THE SON OF SVEN HARALD MOSEID

Memo from a conversation with Else M. Tungland, 23. April 2024

CHILDHOOD

My parents divorced in 1971 when I was three years old. The same year, I had a younger brother. I don't know all the discussions that went on behind the scenes, but the result was that I stayed with my grandparents, while my mother moved back to her own mother's home in Tønsberg, along with my little brother. A few years later, she found a new man and started a new family, while my grandparents took on the role of my parents.

My father began working in the oil industry in 1973 and was often away for work. He remarried eventually. When I was 4-5 years old, I moved in with him and my stepmother, who also had a son two years older than me and two older daughters. We had a great time together, with lots of visits, music, parties, and fun. My stepmother and I agree that those were the golden days. However, when my father secured a contract on the "Håkon Magnus" rig and was about to move to Thailand, my grandmother refused to let me go. Hence, my conflict-averse father left for Thailand with his new family without me. It was a year before I saw him again.

Growing up, it was common for parents to be at sea, so fathers being away for long was not unusual, but it meant a readjustment process when they returned home. The rest of the family had experienced things I hadn't been part of. When they came back, at least, we had a fantastic summer. We lived in a Kaperby on the outskirts of Farsund, and things started to take shape. I began school. My father was still often away on jobs in the North Sea and once in India, but that's just how things were at the time.

The autumn when I started the second class, a decision was made over my head. It was decided that I would move back to my grandparents. I was 8 years old and made it clear that I disagreed, but to no avail. This meant I saw even less of my dad. We didn't live far from each other, but it was a 2-3 kilometre bike ride. It must have been tough for him too. When he came to visit, he was supposed to be all mine, and he showed up far too infrequently. That went on for two years. My father loved life. He sang and played several instruments. He took us on boat trips, fishing trips, mountain hikes, and horseback rides. I remember once he drove from Kristiansand to Farsund with 3-4 kids in the backseat, each with their own paper whistle, which we blew to pieces on that trip. I don't understand how he could stand listening to us.

I have many fond memories of my father, but I also have many waiting memories. There was a lot of waiting because of this family setup. It was quite standard that my father didn't show up at agreed times. When we cleared out my grandmother's house and prepared it for sale, I found a childhood memory. I discovered a swastika that I had etched into the window where I used to sit waiting for my

Sven Harald Moseid

father. I can't remember ever being scolded for it, so my grandparents probably understood my frustration. They were themselves 18 when the war broke out. My almost-theologically trained grandfather then explained to me about the swastika, the sun cross, and why it's not generally acceptable to use this after 1940.

Accident Night

In 1980, I was 11 years old and still living with my grandparents. My youngest uncle, who was ten years older than me, also lived with us. We heard about the accident on TV. I was very interested in the rigs my father worked on and knew the names of most. When the news came, I pointed out that this was the rig my dad was on, but my uncle denied it to avoid upsetting my grandmother, who was already anxious for her eldest son. However, it wasn't long before it was confirmed that I was right. I believe I was still awake when that phone call came. Shortly after, I was sent out of the house to safe surroundings with my uncle and aunt. My grandmother didn't have good nerves to begin with, so this incident was enough for her to cope with herself.
I remember Norway's first "reality TV" when I was in the loft living room with my uncle and aunt in Kristiansand. The names of those rescued were continuously shown on TV. I watched to see if my father's name would appear on the screen. When the death message came by phone, I was as prepared as an 11-year-old could be. His name had not appeared on the list of survivors on TV. My grandfather had always been involved in swimming training and lifesaving, so in our family, everyone was aware of how long one could survive in the sea.

I was told it was a brother of my father, four years younger than him, who came and collected me. He was 26 years old and a teacher student in Kristiansand. He was later appointed as guardian for me and my brother.

The funeral was the day when the anger started, and it lasted a long time. My grandmother couldn't attend the funeral. There were people at home taking care of her. I wasn't allowed to go either, even though I wanted to. Today, I think it was a wrong decision that I had to stay home. Maybe it would have helped to be there? I experienced it as a burden, both as a boy and later as a teenager, that I hadn't been at my father's funeral.

Teenage Years

After the accident, there was a lot of anger in me. I began to lie, about completely unnecessary things. I could say that my father had a boat or that he was going to buy something for me, and I didn't even have a father anymore. I was caught in my lies several times, but it was never properly addressed. My grandparents were born in 1922, so they didn't connect with me in the same way parents today might with their children. They didn't know what I was up to, but I grew up on a good street where the neighbourhood women or the oldest and most sensible of the kids sent home those who crossed the line.

At the age of 13, it came to a point where I had to choose whether my life would continue or end. I stood on top of a bridge. When I thought about what would happen to my grandmother and the others in the family if I also disappeared, they had already lost someone.

I didn’t jump but decided that when you walk away from here, you start a new life. After that, there should be no more yelling and screaming. After this, I became more active in swimming, athletics, outdoor activities, paddling, both alone and with others. If I had jumped, I probably would have survived, because a few years later, I jumped from the same place for fun.

Adult Life and Career Choice

I have otherwise managed quite well in life and have had few reactions after the accident, except for an episode in secondary school. There was a so-called "What do you want to be-day", where different career options were presented. In this context, a film was shown featuring a supply boat. I had a reaction and just had to leave. The teacher came afterwards and apologized for the incident. I said, "Well, you couldn’t know, I didn’t even know myself that I would react like that". I attended a sports academy and initially thought I would become a physiotherapist, but I ended up in the same profession as my father and have worked 25 years in the North Sea.

My first job offshore was probably because my uncle was already working there, and because some felt they owed Sven Harald to give his son a chance. If it goes well, he can continue, and indeed it did.

Working in the North Sea eventually became one of the safest workplaces, much thanks to the Kielland accident. One of the benefits of the job is the periods at home when I could enjoy outdoor life and have alone time. I don’t need to have many people around me all the time. One of the best things is to light the fireplace and stare into the flames while I have my first morning coffee before the rest of the family wakes up.

After attending Kielland gatherings and meeting others who lost their father, I understand that my career choice has made things easier for me than for many others.

At Kielland gatherings, I understand that many feel the need to talk to people who were in the same profession as their fathers. After the accident, several of my father’s colleagues came to visit us at home, and I have also later had the opportunity to work with some of them. This contact has been very valuable for me. I have therefore received answers to things many others wonder about, regarding work in the North Sea. I have also been involved in civilian rescue work and have experience from salvage operations at sea. This knowledge brings greater peace.

INGUN RØDBERG

Orientert om dynamisk samtykke og Minnebankens hensikt. Hennes minne skal tilføyes minnebanken. Nedtegnelse fra samtalen er sendt 7. september 2023 til gjennomlesing og godkjenning.

Ingun Øye Rødberg
Kona til Johnny Mauland
Født 080452

TORSDAG 27. MARS 1980

Fikk det på fjernsynet. Da satt eg og strikket. Ungene hadde lagt seg. Satt og fulgte med hele natten. Eg visste ikkje kor han var. Det var sånt, da. Ringte firma, og de visste ingenting. Gikk der å virra, vi var i opprør. Vi tenkte og trodde, men var ikke sikre. Da de ikke kunne svare fra firma, så ble vi ...bare å vente

Han jobbet i Scanpaint, med vedlikehold. De hadde logo med Mona Lisa. De visste ingenting.

FREDAG

Foreldrene kom jo. Ikke hadde vi telefon eller bil. Sprang rundt til naboer som hadde telefon. Prøvde å ringe politi. De kunne heller ikke si noe ting. Ringte jobben hans, de visste ingenting.

HELGEN

Gikk hele helgen og viste ingenting

NANDRUP DAHL

Det kan ha vært mandag... eller i helga.

Da ringte de fra han som skulle betale ut forsikringer. Advokaten Nandrup Dahl.
Nandrum Dahl ringte til naboen, og sa hvem jeg var. De hentet meg. Han sa at det var han som skulle betale ut forsikringer og at han var advokat.

Han sa: «Mannen din var med på ulykken». Han visste i grunnen mer enn meg.
Han sa at eg måtte ha tak i foreningsbok. Da skulle jeg få penger. Da måtte jeg reise til byen. Fikk den slutt på Folkets hus.

Det er rart at det var Nandrup Dahl som ringer først, han visste det før meg.. det er merkelig, men sån var det. De jeg ringte kunne de ikke uttale seg om noe, så eg visste ingenting, men eg følte på meg, at han ikke hadde klart seg. Naboene sa han ringer nok snart hjem. Nei sa eg «dette har ikkje Johnny greid».

Så kom navnene på skjermen (TV), husker ikke når det kom.

FAGFORENINGSBOKA

Presenterte meg på firma, Scanpaint. Da var det mange øyer da som så på meg. Da visste de de hvem jeg var. De visste jo at de var der på grunn av været. De skulle ikke være der. (De ansatte i Scanpaint, skulle vært en annen plass. Men var blitt plassert på Kielland pga været) Jeg spurte etter forretningsboka. Den hadde ikke de, sa de. De sa at den lå nok på Folkets hus. De sa at den måtte jeg ha. Da gikk jeg opp på Folkets hus.

TINGHUSET I STAVANGER

Kaldere mennesker har eg aldri møtt. Bangbang få det gjort. Det var så kaldt, eg skulle skrive under. Vi var på Tinghuset i Stavanger. Svigerfaren var med. Måtte ha verge til ungene. Det var full fart inn, og full fart ut.

Vi stod i rekke og rad. Inn med neste. Inn med neste, sånn var det. Eg fikk 620 000, ungene fikk hver sin 50 000.

Det var Nandrup Dahl som satt der med røyken sin, og delte ut papir, og så måtte jeg skrive under. Vi fikk beskjed om at om vi ikke skrev under, så fikk vi ingenting. Det var det mange som reagerte på.

POLITIET

Politiet kom til slutt, de ville vite om han hadde merker. Vi visste det, det var sagt på TV. Det var svigerfaren min som tok affære og reiste ut der han var og så at det var han. Han hadde en tatovering på armen. Der stod «Santos», det var vel en by i Amerika. Sakene hans kom til Jørpeland, eg var nede på politikammeret på Jørpeland og hentet det.

BEGRAVELSEN

Begravelsesmann som ordnet opp i det meste. Heldigvis. Det var mye folk. Vi hadde bodd der (Jørpeland) ei stund. Det var ganske mange. Det kom folk fra Tananger for han var derfra. Det kom en krans fra firmaet han jobbet i.

Et menneskeliv i den situasjonen, er ikke noe verdt. Det var oljå og penger som gjaldt. i Det (mennesket) betyr ikke mye, det gjør ikke det... Det er godt det er blitt bedre. Nå får de hjelp med en gang heldigvis.

FAMILIEN MIN

Eg har hatt mye hjelp. Mor og far. De var utrolige. De tok seg av unger. Heldigvis hadde eg de. Fikk ikke tid til å tenke og sørge. Skulle ikke vise noe til de. Vet ikke om det var rett. Eg ble frarådet å ta de med i begravelsen. Eg tok de ikke med. Det skulle eg å gjort. Men ingen klandret meg for det. Svigerfar hjalp det han kunne, han var hjertesyk. Det var ikke så mye han kunne gjøre, men han gjorde det han kunne.

Guttene mine er Roger Mauland og Trond Mauland. De var fire og seks år. De husker ikke så mye. Men de går mye på graven. Jeg skal høre med de om de vil være med i Minnebanken.

ØKONOMI

Fikk pengene ganske fort. Økonomisk gikk det greit. Hadde nettopp bygd hus. Betalte det.
Ungene sine penger stod på konto til de var 18.
Jeg fikk også overgangsstønad.
Jeg var hjemmeværende.
Det hadde eg råd til.
Erstatningen eg fikk, var eg redd for at noen skulle ta ungene, fordi vi hadde penger. Men det skjedde aldri. Rart tenkt.

VIDERE

Årene gikk. Ungene vokste. De oppførte seg fint.
Det har gått greit.

Hvert år når det blir mars, har eg en «vonde tur». Da blir eg urolig. Det er hvert år.

Er gift på nytt nå. Han er fra Ålgård og jobbet Gjesdal Møbel og jobbet med Rolf Reme et års tid.

STERKESTE MINNE

Det sterkeste minne er når eg skreiv under på de pengene, det var så merkelig, så kaldt, eg synes det. Det var ikkje kjekt, det var veldig kaldt. Det er mange minner, du får det på avstand. Men det der var noe eg aldri glemmer.

BODIL MELKEVIK

Født 140952
Gift med Bjarne Melkevik

7. september 2023
Notat gjort av Marie Smith-Solbakken

FORMALIA

Bodil Melkevik ble orientert om Minnebanken – Alexander L. Kielland-ulykken
https://ebooks.uis.no/index.php/USPS/catalog/book/10 .
Gjennomlest, korrigert av Bodil Melkevik. Samtykket til å inngå i Minnebanken 12.10.24.

TORSDAG 27. MARS 1980

Jeg husker at jeg hadde lagt ungene, skrudde på TV-en og så var katastrofen på fjernsynet. Det var sånn jeg fikk vite om katastrofen.
Jeg hadde en sterk følelse av at Bjarne var omkommet. Han kunne ikke svømme og det var i tankene mine.

FREDAG

Fredagen gikk jeg og ventet på telefon fra arbeidsgiver. Jeg prøvde å få laget middag, Jeg hadde lagt tørrfisk i vann som skulle bli til bacalao. Det smakte ikke noe godt. Jeg har aldri likt bacalao etter dette. Mamma og søsteren min kom for å være sammen med meg. Søsteren min hadde en liten baby med seg og en liten gutt hjemme så hun kunne ikke bli lenge. Mamma var hos meg, men hun måtte gå på jobb, dagen etter.

LØRDAGEN

Det var mens mamma var på jobb på lørdagen jeg ringte til HMV, som var arbeidsgiver. Jeg syntes det var vondt at jeg ikke fikk noen telefon fra HMV. Jeg ringte selv på lørdagen og spurte om han var på plattformen. Han svarte bare ja og sa ikke mer ... Hvorfor det var sånt, vet jeg ikke. I ettertid har jeg forstått at andre etterlatte har fått både telefon og besøk fra HMV i tiden rett etter katastrofen.

På lørdagskvelden, etter at ungene var lagt seg, kom presten med beskjed om at Bjarne var omkommet. Han sa at jeg var den siste han kom til. Det jeg husker mest var at han snakket mest om hvor trøtt og sliten han var. Han hadde vært hos alle de andre og jeg var den siste familien han skulle besøke. Jeg var skuffet over at han snakket mest om seg selv, og sine plager i vår prat.

OMSORGSOPPGAVER

Jeg hadde to unger som trengte meg og det var det som reddet meg.

BYGDA

Det var mye rykter og snakk på bygda. Vi var så mange fra Tysvær som var berørt og vi ble nok blandet i hop. Det var og mye snakk om erstatningen som det stod i avisene. Opplevde at folk var misunnelig. Det hadde de ingen grunn til.

ERSTATNING

Jeg var på HMV i et møte om erstatning etter begravelsen. Jeg husker det var mye snakk om erstatningen. Jeg gikk før det var slutt, satt i bilen og gråt når de andre kom ut. De trøstet meg.

Mye mas om at om vi tok imot pengene, så måtte vi skrive under på at vi ikke skulle kreve mer penger. Jeg var uenig. Men følte at jeg ikke hadde noe valg.

Tenker om ulykken

Det var ikke jeg som ville han skulle ut i Nordsjøen, det er jeg veldig glad for. Det var han som ønsket det. Jeg likte det ikke.

Jeg har siden ofte tenkt, at det kommer til å skje noe mer dramatisk. At det kan skje noe med ungene. Sånt er det kanskje for alle som har opplevd noe, det er hvertfall sånn for meg. Møtet på Sola (september 2023) var bra for meg og mine to sønner. Vi ble minnet på en vanskelig tid, og det var bra å få snakket med andre som hadde opplevd katastrofen. Følte alle hadde omsorg for hverandre, også de som arrangerte det. Snakket med mange fine mennesker. Veldig proft arrangement.

Minnemarkeringer

Har vært med på alle minnemarkeringer. Det har også vært bra, men da snakket jeg ikke så mye med andre som var til stede. På Sola var det satt av mer tid til samtaler. Veldig bra at vi ble delt opp i grupper. Sterkt å høre andre sine opplevelser.

Sterkeste minne

Sitter alltid igjen med den følelsen når eg satte meg ned å så på TVen og fikk høre om ulykken, at jeg tenkte, at han ikke overlevde. Han var veldig dårlig til å svømme. Følte meg så liten og tom.

Ikke kjekt å se bildet av han i avisa.

Etterpå

Du lever ikke et A4 liv med mann og unger. Du blir utenfor.

INTERVJU MED EVA HOFSTAD

Intervjuer: Tonje V. Hetlelid

PERSONALIA:
Eva Hofstad, f.1974.
Trondheim

BRUK OG GJENNOMFØRING:
Jeg kom i kontakt med Eva på landsmøtet til Kiellandnettverket og konferansen «Når det verste skjer». Jeg avtalte med henne og komme til Trondheim for å snakke med Eva og hennes datter Julie i forbindelse med masterprosjektet som omhandler oppfølging og informasjon etter A. L. Kielland ulykken. De ble informert om prosjektet og Eva sa seg villig til å la seg intervjue.

Vi møttes hjemme hos Eva i Trondheim, 30.10.24. Intervjuene ble gjort enkeltvis. Intervjuet ble tatt opp med lydopptaker på telefon, og har blitt transkribert ved hjelp av Dropbox Ai verktøy og manuell redigering.

Godkjent til bruk i Minnebanken 12. februar 2025.

BAKGRUNN:
Datter av omkommet Per Bjarne Hofstad.

- *«Jeg ligner jo veldig får jeg høre, jeg ligner veldig på pappa. Det er sånn som farmor kunne si, at jeg hadde samme lynne da kanskje, eller mye av lynne til pappa da. Han var veldig mørk i håret, og jeg så vel ut til å bli like mørk når jeg var yngre. Og da var det nesten litt viktig det der, å få like mørkt hår som pappa» (E. Hofstad, 30.10.24).*

KIELLAND ULYKKENS BETYDNING I FAMILIEN:

Hvilken betydning tror du Kielland ulykken har hatt i familien din? Hvordan har livet vært i familien med tanke på at din far omkom?

Helt klart har det gjort at forholdet til farfamilien har vært problematisk hele livet mitt. I store perioder har vi ikke hatt kontakt i det hele tatt. Mamma har vært veldig flink og veldig generøs i den forstand at vi var 10 dager sammen med farmor og farfar hvert eneste år etter at pappa døde. Så hun har nok lagt til rette for at det skulle gå, men det er hennes generøsitet rett og slett. Det gjør jo at jeg har fire søsken barn, som jeg ikke har noe særlig kontakt med. Jeg har tremenninger og andre slektninger på den siden som jeg ikke har noe kontakt med. Og det er jo

på grunn av ulykken, og på grunn av at det var skikkelig ugreit etterpå. Og det er jo sånn som jeg var jo fem eller fem og et halvt, som barn så får man jo ikke med seg, som voksen så kjenner man jo på det. Jeg tror nok at jeg og broren min har følt mye på at vi var de her barnebarna som aldri var god nok. Så forholdet til farmor og farfaren min var anstrengt. Så ble det ikke bedre når testamentet kom, og at min onkel ble forfordelt. Jeg synes at gesten overfor pappa er så stygg da, pengene bryr jeg meg heller lite om. Når de skrev det testamente, så tror jeg at jeg var 13 år, og han(bror) var 10 år, og da er litt av argumentasjon for å forfordele onkelen min at han hjalp dem mer. Så var jo han veldig allright i arveoppgjør, så vi fikk en del da... Det er veldig problematisk i forhold til den greina av familien. Så desto nærere med mormor og morfar, fordi at mamma var to og tyve, to barn. Jeg husker i barndommen min at vi har vært mye, sovet over mye hos mormor, fordi mamma skulle få litt avlastning.

Jeg husker jo noe fra når ulykken skjedde. Blant annet så hadde vi jo ikke telefon, så noen kom på døra, og det var vel farmor og farfaren min. Jeg vet at vi var hos mormor og morfar og husket at mamma begynte å røyke og litt sånt. Og at hun skrek(grein) veldig mye og at jeg trøstet henne. Og så husket jeg den der foten som ligger alene fra TV -bildene. Det gjør jeg. Når jeg har vært på de to samlingene med kjellandnettverket så blir det litt at, for jeg vet at jeg har spurt mamma om vi dro på påskeferie. For det var jo påske ikke sant, dro vi på påskeferie. Og mamma har svart, og nå vet jeg jo, for nå har jeg har spurt henne tusen ganger, at jo, vi gjorde det. Men jeg var veldig voksen før jeg greidde å huske på hva hun hadde svart. Og det er jo litt sånn, da blir det litt sånn, ja, det er jo sånne ting som alle, noen av de andre kjellandungene snakker om, og det er her med at det er ting fra den tiden som er vanskelig å snakke om. Det var faktisk litt sånn å «aha» for meg. For jeg har jo gått rund hele livet og tenkt at jeg ikke har vært påvirket. Lest i minnebanken, det mamma skrev og så ser at jeg at okey ja. Nei, men derfor er jeg sånn, så det har vært litt sånn, og det er jo noe som jeg har funnet ut nå, jeg er jo 50 år, så kommer det litt sånn at det jo, nei, noe har det vært.

Vi var mer med farmor og farfar og onkelen min før ulykken. Onkel har jo fortalt meg en historie en gang om at han satt barnevakt for meg, og det må ha vært før broren min ble født. Hvor han drev og skulle lese til noe prøve eller, og han er like gammel som mamma, skulle lese til noe eksamen eller noe sånn. Og jeg bare forstyrra, jeg bare tøysa som baby. Og jeg husker jo, vi har jo vært mye sammen med onkelen min som unger og sånn da. Jeg har jo masse fine minner og både om farmor og farfar og om onkelen min. Men det er klart det at når man blir voksne og så opplever man ting som barn, da blant annet det her med at etter at mamma traff stefaren min, så var det litt sånn at hans slektninger ikke skal være mine tante og onkler og besteforeldre og sånt ting, for det var de veldig nøye på. Og da var det nesten sånn at mora til farmor, for hun levde enda da. Og hun var litt sånn, jaja men ikke bry deg. Så hun var nesten mer en støtte for meg enn det dem var.

Forholdet mellom mamma og min farmor og farfar har alltid vært litt anstrengt. Mamma forteller at når jeg var baby, så ble jeg skifta fra innerst til ytterst på alle skift. Ja, for at hun skulle jo bevise at hun kunne. Ja, og sånn har det på en måte vært hele tiden overfor besteforeldrene mine, sånn at når hun traff stefaren min da, så var dem de første som fikk lov til å treffe ham. Og

det, det husker jeg. Og når vi dro derfra, så var de veldig sinte, for de syntes at hun skulle være enslig, kanskje, eller at det var et halvt år etter at pappa hadde død da. Farfaren min har jo sagt at det var andre enker, en annen enke la seg jo selv inn på en sånn institusjon fordi hun hadde psykiske problemer. Men hun var ordentlig enke, fordi hun sørget så mye at hun hadde blitt lagt inn. Altså sånne ting, fikk jo mamma høre. Og det er klart det at det eneste de snakket om den gangen, var jo det her at hun måtte huske at de hadde mistet en sønn. Det var jo aldri snakk om at hun hadde mistet kjæresten sin eller mannen sin, faren til barna sine, og at vi hadde mistet pappa. Det var liksom bare deres sorg, det var det. Og så jeg husker vel ikke akkurat hva som ble sagt for jeg var jo ikke så gammel, men jeg husker stemninga. Jeg husker at når vi rygga ut derfra, så var, jeg husker ikke hvem om dem som kjørte, så var dem så opprørt at da ble det skrap i lakken på bilen og litt sånne ting, så skikkelig utrivelig. Og hun har jo prøvd hele tiden å gjøre det som er rett overfor dem da. Så hun har sagt det til meg når at jeg var voksne og at hun skulle hvert fall. Det skulle være sånn at hvis hun hadde kunnet snakke med pappa igjen - Så skulle han vært enig i det hun har gjort hele tiden - Ja, så det har vært viktig for henne. Så hun har nok bitt tennene sammen ganske mye i forhold til dem. Og det tror jeg, det at hun har vært nødt og bygge så mye murer og være så sterk, har jo gjort at hun har tatt med seg det videre ut i livet. Altså, etterpå at hun har hatt, tror jeg, som voksen et reaksjonsmønster, som kanskje ikke er hensiktsmessig.

Vi fikk vel aldri noe sånt dødsbudskap, men jeg tror jeg har skjønt det hele tida. Og mamma sier jo det, og det er vel spesielt sånn, hun kunne ikke ta med både meg og broren min på kirkegården samtidig. Fordi at broren min, kunne ikke forstå, for husk på at han var to -og et halvt. Han lurte på hvorfor pappa lå under der, hvorfor vi ikke bare kunne grave ham opp, og det er klart at for meg som var litt større som kanskje skjønte litt, så var det der, for det første så tungt for mamma, og så ja, da fikk vi lov å være med annen hver, eller at vi ikke var der samtidig, litt for oss å skåne meg som kanskje, følte på at det kanskje var litt ekkelt det der med å grave ham opp.

Nå er det jo meg som steller grava til pappa, og vi har vært der på bursdagene hans og alltid på jul. Men jeg tenker at kanskje de første årene så var vi mindre med, for jeg tenker at jeg tror ikke at mamma noen gang har sluttet å være glad i pappa. Og sånn sett så synes jeg jo at stefaren min, og leve et helt liv sammen med en dame som er glad i en annen mann, det må være, hun er jo glad i pappaen min og, eller stefaren min. Sier litt om stefaren min da.

Han (stefaren) kom på besøk en kveld en gang, og etter det så han han vert der gitt. Så hun har vært veldig bestemt på at hun - all in eller ingenting. Og det er jo og noe hun har gjort av hensyn til oss, sånn at jeg tror at etter at pappa døde, så har hun putta ungene først. Hun har det. Og vi har jo snakket masse om pappa, kjempemasse. Kikket på bilder, prøvde å huske. Det blir jo litt sånn for broren min da, som var så liten. Man blir jo usikker da på om det man husker er det vi har fortalt eller det mamma har fortalt eller om man husker noe selv da. Man er jo veldig liten. Jeg tror for at mamma har vært veldig sånn her at vi ikke skulle markere ulykkesdagen. Hun har nok vært mye flinkere å dra etter som vi har vært større og vært på bursdagen, på gravstedet og sånt ting. Vi har ikke hatt noen markeringer egentlig. Men vi snakker jo om han når det har

kommet opp, og jeg tror at mamma har svart på spørsmål. Og så ser jeg jo i voksen alder, at det masse spørsmål jeg skulle ha stilt. Så jeg er glad at jeg har snakket litt med henne, etter den første samlinga. Fordi at hun er så mye dårligere nå. Ja, så var det veldig godt å lese i minnebanken nå, for hun har vært usedvanlig åpen der. For hun er litt sånn at man trenger ikke å ha sorg i felleskap. Og jeg synes egentlig at det er veldig synd, for, for meg så hjelper det.
Vi har ikke snakket om selve ulykka. Hun har svart på det vi har spurt om, men jeg tror at for hun og så har det vært vanskelig, tror jeg, at man aldri har fått noen ordentlig svar. Og hun har jo hatt mange av de her bøken om Alexander Kielland, så hun har nok gjort mye mer på bakrommet som vi ikke vet.

Vi var ikke med i begravelsen. Det var så fullt i Havsteinkirka, at alle sammen kom ikke inn. Han spilte i Byåsen korpset. Hele korpset var jo der. Jeg tror at hun var så hudløs, at hun så ikke helt for seg at hun skulle greie å ta vare på oss. Og sant, han var 2,5, broren min. Og det er ingenting jeg klandrer henne for. Jeg kan forstå det. Det er ikke noe som jeg sitter og kjenner på at jeg er sint for at jeg ikke fått lov å være med på.

Jeg husker jo at folk visste jo om ulykken og hva som var skjedd, hvis man møter unge folk nå, så vet de ikke om ulykka en gang. Hvis det at jeg treffer folk og folk spør om faren min, så sier jeg at han døde i Alexander Kielland ulykka i 1980. Og på barneskolen og ungdomsskolen, så møter man veggen da. Det er jo sånn at folk blir så redd for at det skal være vondt for deg, de vil ikke snakke, sånn at jeg har, og det var noe som kanskje mamma har lært meg og sikkert broren min og, det her med at, men det går bra, vi snakker om han, når det er liksom det, ja, pappa døde i Alexander Kielland, og det går fint, vi snakker om han. Det er vår måte å holde han i live på, så det er ikke. ja, sånn at jeg er veldig snar med å forsikre folk om at det går fint. Jeg vil heller at du skal snakke med meg om det, eller at du skal trekke deg unna. Det er jo noe av de tingene jeg har lest i minnebanken og, om at hun hadde naboer som gikk over i gaten, fordi de ikke vill snakke med henne. Det er klart at det er ille nok det som har skjedd om ikke verden skal trekke seg bort. Så jeg tror kanskje at hun har lært meg at når ting er skitt, så må man prate om det, og så få det ut i stedet for at, for det om ikke hun selv er flink til det, da. Ja, men at det er bedre å prate om ting, da, enn å koste det under tappet.

Min bror har nok tatt litt etter mamma om å ikke ha sorgen i offentligheten, mens jeg må få det ut. Alltid har vært sånn at når det har vært markeringa, så har hun alltid sagt at hun vil ikke ha sorgen sin i offentligheten. Og det er jo klart at det har vi hørt hele livet. Og så blir liksom motstykket at vi har grav å gå til, at vi kan sørge der, og da blir sorgen privat og innenfor familien i hvert fall.

OPPFØLGING:

Har familien (noen i familien) hatt noen oppfølging i etterkant av ulykken?

Ja. Jeg vet at mamma har gått til psykolog etterpå. Jeg tror at det var på hennes eget initiativ da, og da tok hun jo med seg farfar dit og. Fordi hun håpet at det skulle gjøre at de fikk en bedre

relasjon antar jeg da. Uten at jeg forstår at det var en hit da. Sånn at hun gjorde det. Og det tror jeg faktisk det var morfaren min som sa. Men om hun synes hun hadde så veldig utbytte av det.. Jeg vet jo at hun til søsteren min har sagt i voksen alder når hun hadde vært hos psykolog «at du tør», sant, fordi at – å utlevere seg selv sånn da. Men hun gjorde et forsøk da.

Dette var nok ganske tett på ulykken, for når pappa døde så var det jo full krise etterpå. Og sant, det er jo sånne ting som man kan tenke på. Du hadde mista mannen din, de var i ferd med å bygge et hus. Det var jo det som var grunnen til at han var i Nordsjøen. De hadde jo kranglet lenge, hun hadde sagt nei, og nei og nei. For hun var jo mest redd for helikopterturen. For det hadde det jo vært noen ulykker. Men da begynte han å argumentere for at «når han var ute så kunne de grave, og så kunne han legge armeringsjern og sånn, så kunne de støpe mens han var ute neste gang og sånn sant. Så hu dreiv å bygga et hus, og så blir det mye da, og så mister hun mannen sin. Så får hun i tillegg svigerforeldre da som lager et kaos i det kaoset som allerede er da. Hun var veldig usikker på om hun ville flytte i det huset. Og det var det morfaren min som til slutt overtalte henne og sa at vi bygger det hvert fall ferdig, så kan du selge det..

Mamma hadde en bestevenninne som hun støttet seg på. Men hun bestevenninna hennes fikk hjernekreft og døde i 91. Og etter det tror jeg ikke hun har hatt noen nære venninner. Tror egentlig, uten at jeg skal tillegge henne noen tanker og meninger. Så tror jeg at da var hun på en måte ferdig med å miste mennesker som var nære. Så da hadde hun jo venninner, men ingen som var så tett på.

Mamma hadde litte grann avlastning. Og mamma hun er en lur dame da. For det er jo en av de tingene som jeg vet, eller om jeg har lest det kanskje i minnebanken. Men når jeg begynte på Kattem skole, og broren min begynte i barnehagen på Kattem. Så har hun vert å snakka med lærere og sånn ting – om at dette her er det som har skjedd, og her tenker jeg at dere godt kan være litt oppmerksomme på at her kan det komme ting, og så vet jo ikke jeg om hun noen gang fikk noen telefon hjem igjen da. Men hun gjorde hvert fall det hun kunne da, for at skolen skulle være oppmerksom på at her er det barn som har vert med på noe traumatisk da, og at det kanskje kan komme reaksjoner på det. Hun har nok gjort det hun kunne tror jeg.

Jeg selv også har snakket med noen, på privat initiativ. Men det har ikke med ulykka og gjøre, men med andre familiære forhold for min del da.

Hva tror du det har betydd at det ikke har skjedd?

Nei, jeg tenker jo at hvis dem hadde fått hjelp og det inkluderer jo besteforeldrene mine og. Så hadde jo relasjonene vert noe helt annet. Sant, det er klart det at, jeg har jo lært av min mor å bite sammen tennene og klare det selv. Men det er jo klart det at da hadde man kanskje hatt et annet forhold til en onkel, til noen søskenbarn, og til noen andre slektninger. Det er jo ikke det at man trenger dem så ofte, men det er jo allright med noe familie da. Og jeg tror kanskje at det hadde hatt mye å si for helsa til mamma, det tror jeg. For jeg tror nok at mye av de tingene som

hun har gått rundt og båret på, har vært med og gjort at hun er der hun er i dag. Ja, sant fordi at det har alltid vært sånn at vi merker, har merket på henne hvis det har vært gnisninger mellom henne og pappa(stefar). Det ble en sånn innbitt atmosfære da, for man skal jo ikke vise at man er såra, skal ikke vise – må være sterk hele tiden.

Jeg har nok fått med meg en del av det, men jeg er mye mer sårbar enn henne. Jeg tør å være det. Jeg tror det har noe med at jeg gråter uansett. Jeg kan bli så sint og, at jeg gråter. Det er en sånn svakhet som jeg blir sur for. Så får jeg ikke til å gjøre noe med det, og man biter tennene sammen for det da.

Så vet jeg jo at spesielt ovenfor Christine, som fikk et veldig tett forhold til min farfar, når han døde da- så hadde jeg veldig store problemer med å takle hennes sorg over at han var borte. Der kan jeg nok ha skada henne litt, fordi at jeg ikke har vert nok på for hennes emosjoner, og ikke møtt henne på den følelsen. Fordi jeg ikke har greidd å være i den selv, fordi jeg har vært så sint. Sint for det han har gjort med moren min, men også sint fordi dem på en måte ikke har hatt noen respekt for, altså jeg oppfatter at de ikke har hatt noen respekt for pappa. Jeg greidde ikke møte henne i hennes sorg over at han var død, for jeg var ikke egentlig veldig lei meg. Det hadde vært så mye grums. I og med at jeg var så gammel når han døde da, over 30. Så har jeg jo hatt mange år sammen med ham som voksen person.

Så, jeg tenker jo at hvis man på en måte har fått jobbe gjennom relasjonene. Så vet jeg jo at fordi det var krøll allerede når jeg meldte min ankomst, så hadde det nok aldri kommet til å være et sånn veldig tett og nært forhold. Men jeg tenker jo at hvis de hadde fått hjelp til å snakke ut, og at man kanskje hadde fått mer forståelse for den andre sin sorg da. Så er jeg jo sikkert veldig farget at jeg har fått mamma sin historie, sånn at, men jeg tror at det hadde kunnet vært gunstig og satt de tre, altså farmor, farfar og onkelen min og mamma i et rom, og så fått noen til å få dem til å se da, at okei – så sørger vi på forskjellige måter, men vi må finne en måte å sameksistere da, man blir jo som barn ganske var på at hver gang man er der så gjør mamma det fordi at vi er barnebarn og så vil hun egentlig ikke være der.

PÅVIRKNING:

Hvordan tror du dette har påvirket deg?

Jeg har jo egentlig frem til nå trodd at jeg ikke har vært påvirket. Så, når man leser i Minnebanken da, eller snakker med folk på disse samlingene. Så blir du litt sånn her – aah, ja. Blant annet så har jo mamma sagt at en av de tingene, for det første når jeg var ute og lekte, for da bodde vi i en rekkehusleilighet før vi flyttet til den eneboligen – som ligner litt på her jeg bor nå. Sånn at vi hadde inngang nede, og kjøkken og stue oppe, og soverommet ovenfor der igjen. Da pleide jeg og, kunne jeg ringe på døra å si at mamma måtte komme frem i trappa sånn at jeg kunne se om hun grein eller ikke. Så jeg avbrøt leken hele tiden for å passe på henne. Så har mamma sagt, skrev i minnebanken at jeg var så redd for å såre andre folk – og det er sånn som jeg kjenner igjen. Og sånn er jeg fremdeles. Om det har noe med ulykken og gjøre eller ikke, det vet jeg ikke. Redd for å skuffe folk.

Men nå vet jeg det jo, at det ikke er sånn. Det er sånne ting som jeg ikke har tenkt over. Så vet jeg jo det, sånn at jeg ikke kunne, eller spesielt når jeg var med farmor og farfaren min på ferie, så kunne jeg ikke høre nyheter. For på 1980 tallet var det sånn, at etter nyhetene så kom det sånn det «søker blå Toyota på vei mellom Oppdal og Hønefoss, vennligst ring hjem». Og det hadde jeg altså helt angst for, jeg ville ikke høre det, for da var jeg helt sikker på at vi kunne få beskjed om at vi måtte ringe hjem, for da hadde det skjedd noe. Og det var nok en sånn ubevisst greie at jeg var redd for at noe hadde skjedd med mamma. Og det er jo og sånne ting som jeg ikke har tenkt over før som voksen da.

Ja, jeg har vel i nesten, la oss si 30-35 neste 40 år da, gått rundt og trodd at nei, det har ikke påvirket meg. Og jeg har jo sagt at jeg har vært en av de heldige. Det er to grunner til det, vi hadde en grav å gå til – han ble funnet. Og så har jeg jo stefaren min, og han har jo vert – altså jeg var så stor at jeg sa aldri pappa. For det var liksom ikke naturlig. Jeg var nesten seks år, skulle begynne på skolen og sånne ting da. Så, men – når søsteren min kom og, så er det ikke noen forskjellsbehandling av oss, det har aldri vert det. Så vi har snakket litt om det, jeg og henne. At hadde det ikke vert for ulykken så hadde ikke hun vert her. Så det er jo en av de gode tingene som man kan si at kom av det. Men det er jo klart at – enkelte ganger så savner jeg jo å prate med han, og fått kjent han ordentlig. Fordi om mamma har fortalt masse om hvordan han var og, og det er jo sikkert en sånn sorg som aldri går bort, det er rart og ikke ha han sånn, altså – når jeg giftet meg, så spurte mamma, eller sant det var helt naturlig for meg og spør stefaren min, men da går det jo mye tanker til pappa. Så, at han liksom aldri fikk lov å møte barnebarna sine, og derfor så har det jo hele tiden vært veldig viktig at de vet om han Per, for vi har jo ikke sagt morfar, fordi at – det var jo en av tingene mamma lurte på når jeg skulle ha Julie, hva kom vi til å kalle stefaren min, og da var det jo helt klart, det var jo bare en ting det – han var jo morfar. Og han har vært morfar, så til de grader. Han har vært veldig investert i barna.

Jeg mener jeg har fått kanskje av farmor eller farfaren min, et smykke, et sånn hvor jeg har et bilde av meg som liten og et bilde av pappa. Det kan jeg ta på meg. Da skilsmissen var et faktum så var det det eneste jeg brukte, det hadde jeg med meg hele tiden, og da hadde jeg også han med meg. Jeg har bryllupsbilde av mamma og pappa, og mamma har jo fotoalbumene fra da vi var små så.

Jeg ligner jo veldig får jeg høre, jeg ligner veldig på pappa. Det er sånn som farmor kunne si, at jeg hadde samme lynne da kanskje, eller mye av lynne til pappa da. Han var veldig mørk i håret, og jeg så vel ut til å bli like mørk når jeg var yngre. Og da var det nesten litt viktig det der, å få like mørkt hår som pappa.

Har du forsøkt å finne ut mer ved å snakke med familien, holde deg oppdatert på forskningen/minnebanken Kielland?

Nei, det motsatte. Fordi at mamma har vert så tydelig på det der med ikkje sorg i offentlighet og. Sånn at hun har ikke, så hvor mye jeg har fulgt med vet jeg ikke. Jeg vet at jeg fant en bok en gang, jeg vet ikke hvor gammel jeg kan ha vært da. Den bladde jeg i da, fant ut at det var 123

som døde, fant navnet hans og sånn ting, men jeg har ikke lest den. Jeg hadde hørt alle episodene av «Hele historien», og det var bare Aleksander Kielland som var igjen, og da måtte jeg gå mange runder med meg selv. Fordi jeg var så redd at jeg skulle reagere sånn. Og når jeg hadde hørt den, så ble det, fordi den var så allright da – så følte jeg på en måte at okei, det her greier jeg. Og så har jeg jo begynt å lese mye etter den samlinga i februar, for det at det er da man på en måte blir litt sånn her oppmerksom på at her er det masse hull man ikke vet. Sant, når han Anders forteller hvordan det var – at Kielland ble kalt Bangladesh, fordi sant at jeg trodde jo egentlig det var ordna forhold utpå der. Ikke at det var sånn der tredje verdens søppelplass altså, og så blir man litt sånn her oppmerksom på at det er masse spørsmål sant, mamma sa at han var en av de første som ble funnet, og så var det vel noen som på den ene samlinga i Stavanger hadde fått lov og sett noe sånn, og så spurte jeg han Anders. Og han kunne fortelle meg, og da fikk jeg nummeret, han var nummer 57, og at han var funnet av dykkere, og at de var fra Sea Falcon og sånn. Så det var ganske tøft når vi satt i operaen og fikk kommentarene derfra, fordi jeg vet at kanskje var det kommentarer som kom da de fant pappa. Så ja, interessen har vel kommet i voksen alder, for å stille de rette spørsmåla knyttet til ulykken, men så – om pappa så var det jo bare og spørre mamma.

Jeg har jo ikke snakket så mye om ulykken til barna mine, jeg har jo på en måte etter at jeg var på den samlinga så har jeg snakket med dem. Jeg har fortalt dem om animasjonen som er laget, hvis de vil så kan vi se den. Det blir litt sånn som at jeg sier til Julie – vi kan godt se det sammen. Fordi det er min måte å sørge for at de har et nettverk, men jeg har jo fortalt det jeg vet. Jeg og har vel kanskje gjort litt sånn som mamma, at jeg har snakket om ting jeg husker og ting som var, som er godt da. Og så har jeg på en måte vert litt opp til dem og spør, ja, så nå når de har blitt større da, så har jeg jo – prøver jeg jo, hvis de er interesserte, men jeg tenker jo at jeg ikke skal tvinge dem til å – fordi at hvis de vil vite så er det masse informasjon og finne om, og hvis ikke så..
Vi hadde det sånn, en dag på jobb her – en dag for noen år siden, så hadde vi en som jobbet 50% - og han kom bort og sier til meg «mistet du far din i Aleksander Kielland du?», ja sier jeg, for det hadde han og gjort. Og det er en person da, som jeg har gått på ungdomsskole sammen med, han gikk trinnet over meg, men jeg var ikke klar over at han hadde samme skjebne som meg. Mamma kjente til moren litte grann, så hun traff jeg jo på den samlinga inn på Stjørdalen. Hun var jo den som sørga ordentlig. Jeg har snakket litt med han da, og han tror jeg nok er mye mer påvirka enn det jeg er. Og de har jo heller ikke fått noe hjelp da, tvert imot der og.

INTERVIEW WITH EVA HOFSTAD

Interviewer: Tonje V. Hetlelid.

PERSONAL INFORMATION:
Eva Hofstad, born 1974.
Trondheim

USE AND IMPLEMENTATION:
I came in contact with Eva at the national meeting of the Kielland network and the conference "When the worst happens". I arranged with her to come to Trondheim to talk to Eva and her daughter Julie in connection with the master's project about follow up and information after the Kielland accident. They were informed about the project and Eva agreed to be interviewed.
We met at Eva's home in Trondheim, 30th of October 2024. The interviews were conducted individually. The interview was recorded with a telephone audio recorder and has been transcribed using Dropbox Ai tools and manual editing.

Approved for use in memory bank February 12, 2025.

BACKGROUND:
Daughter of the deceased Per Bjarne Hofstad.

- *"I'm told I look a lot like my dad. That's something my grandmother would say, that I had the same temperament as him, maybe, or a lot of my dad's temperament. He had very dark hair, and I seemed to be going to be just as dark when I was younger. And then it was almost a bit important, to have hair as dark as my dad" (E. Hofstad, 30.10.24).*

THE SIGNIFICANCE OF THE KIELLAND ACCIDENT IN THE FAMILY:

What impact do you think the Kielland accident has had on your family? What has life been like in your family considering that your father died?

It has definitely made my relationship with my father's family problematic my whole life. For long periods we haven't had any contact at all. My mother has been very good and very generous in the sense that we spent 10 days with my grandmother and grandfather every single year after my father died. So she probably arranged for it to work, but that's just her generosity. That means I have four cousins, that I don't have much contact with. I have third cousins and other relatives on that side that I don't have any contact with. And that's because of the accident, and because it was really bad afterwards. And because I was five or five and a half, as a child you don't get it, as an adult you can feel it. I think my brother and I have felt a lot that we

were these grandchildren who were never good enough. So the relationship with my grandmother and grandfather was strained. Then it didn't get any better when the will came, and my uncle was given more. I think the gesture towards my dad is so ugly, I don't care much about the money. When they wrote that will, I think I was 13 years old, and he (brother) was 10 years old, and then it's a bit of an argument to give more to my uncle because he helped them more. Then he was very kind in the inheritance settlement, so we got a lot then... It's very problematic in relation to that branch of the family. So I'm even closer with grandma and grandpa on mom's side, because mom was twenty-two, two children. I remember in my childhood that we spent a lot, a lot of sleepovers at grandma's, because mom was going to get some relief.

I remember something from when the accident happened. Among other things, we didn't have a telephone, so someone came to the door, and it was probably my grandmother and grandfather. I know that we were at my grandmother's and grandfather's and remembered that my mother started smoking and stuff like that. And that she screamed a lot and that I comforted her. And then I remembered that foot lying alone from the TV pictures. I do. When I've been to the two gatherings with the Kielland network, it's a bit like that, because I know that I asked my mother if we went on Easter vacation. Because it was Easter, right, did we go on Easter vacation. And my mother answered, and now I know, because I've asked her a thousand times now, that yes, we did. But I was very grown up before I managed to remember what she had answered. And it's a bit like that, it becomes a bit like that, yes - there are things like that, that everyone, some of the other Kielland kids talk about, and it's that there are things from that time that are difficult to talk about. It was actually a bit like an "aha" moment for me. Because I've been going around my whole life thinking that I haven't been affected. Reading in the memory bank, what my mother wrote and then I see that okay yes. So, that's why I'm like that, so it's been a bit like that, and it's something that I've figured out now, I'm 50 years old, so it comes a bit like okay, no, there has been something.

We were more with my grandmother and grandfather and uncle before the accident. My uncle told me a story once about him babysitting me, and it must have been before my brother was born. Where he was busy studying for a test or, and he's the same age as my mother, studying for an exam or something like that. And I just kept interrupting, I just kept playing around when I was a baby. And I remember, we spent a lot of time with my uncle as kids and stuff like that. I have a lot of nice memories of both my grandmother and grandfather and my uncle. But it's clear that when you grow up and you experience things as a child, including this thing that after my mother met my stepfather, it was a bit like they didn't want his relatives to be called my aunts and uncles and grandparents and stuff like that, because they were very strict about that. And then it was almost like my grandmother's mother, because she was still alive then. And she was a bit like that, yes, well- but don't worry. So she was almost more of a support to me than they were.

The relationship between my mother and my fathers' parents has always been a bit strained. My mother says that when I was a baby, I was changed from head to toe on every clothing change.

Yes, so that she could prove that she was able. Yes, and that's how it's always been with my grandparents, so that when she met my stepfather, they were the first ones allowed to meet him. And that, I remember. And when we left there, they were very angry, because they thought she should be single, maybe, or that it was just six months after my father had died. My grandfather said that there were other widows, another widow put herself in an institution like that because she had mental problems. But she was a real widow, because she was grieving so much that she had been admitted. So, things like that, my mother heard. And it's clear that the only thing they talked about at the time was that she had to remember that they had lost a son. There was never any talk of her losing her boyfriend or her husband, the father of her children, and that we had lost dad. It was just their grief, that's all. And so I don't remember exactly what was said because I wasn't that old, but I remember the atmosphere. I remember that when we drove out of there, it was, I don't remember who was driving, they were so upset that the paint on the car got scratched and things like that, so really awful. And she's always tried to do what's right for them. So she told me when I was an adult and that she should at the very least. It would be like that if she could talk to dad again - Then he would agree with what she's been doing all along - Yes, so that's been important to her. So she's probably gritted her teeth quite a bit in relation to them. And I think that, the fact that she's had to build so many walls and be so strong, has meant that she's carried that with her into her life. So, after she has had, I think, as an adult a reaction pattern, which may not be the best one.

We never got any kind of death notice like that, but I think I understood it all the time. And my mom says that, and it's a little special, she couldn't take both me and my brother to the cemetery at the same time. Because my brother couldn't understand, because remember he was two and a half. He wondered why dad was under there, why we couldn't just dig him up, and it's clear that for me who was a little older who maybe understood a little, it was, first of all, so hard for mom, and then yes, then we were allowed to go with her every other time, or that we weren't there at the same time, a little bit to spare me who might, felt that maybe digging him up was a little disgusting.

Now I'm the one who takes care of Dad's grave, and we've been there on his birthdays and always at Christmas. But I think that maybe in the first few years we were less involved, because I don't think Mom ever stopped loving Dad. And in that sense, I think that my stepfather by living a whole life with a woman who loves another man, it must be, she loves my dad to of course, or my stepfather. That speaks a great deal of what kind of man my stepfather was.

He (the stepfather) came to visit one evening, and after that he was just always there. So she has been very determined in that it’s - all in or nothing. And that is also something she has done out of consideration for us, so that I think that after dad died, she has put the children first. She has. And we have talked a lot about dad, a lot. Looked at pictures, tried to remember. It is a bit like that for my brother then, who was so little. You are unsure whether what you remember is what we have told you or what mom has told you or whether you remember anything yourself. You are very little.

I think because my mother has been very much like this that we shouldn't mark the day of the accident. She was probably much better at going when we got older and we have been there on his birthday, to the grave and things like that. We haven't really had any celebrations. But we talk about him when it comes up, and I think my mother has answered questions. And then I see as an adult that there are a lot of questions I should have asked. So I'm glad that I talked to her a little bit, after the first Kielland meeting. Because she is so much worse now. Yes, and it was very good to read in the memory bank now, because she has been unusually open there. Because she is a bit like that you don't need to have your grief in public. And I actually think that's a real shame, because, for me, it helps.

We haven't talked about the accident itself. She has answered what we have asked, but I think that for her it has been difficult, I think, that you have never gotten any proper answers. And she has had many of these books about Alexander Kjelland, so she has probably done a lot more in the back room that we don't know.

We weren't at the funeral. The Havstein Church was so full that not everyone could get in. He played in the Byåsen band. The whole band was there. I think she was so helpless that she didn't quite imagine that she would be able to take care of us. And it's true, he was 2.5, my brother. And I don't blame her for that. I can understand that. It's not something that I sit around and feel angry about not being allowed to be there.

I remember that people knew about the accident and what had happened, if you meet young people now, they don't even know about the accident. If I meet people and people ask about my father, I say that he died in the Alexander Kielland accident in 1980. And in primary and secondary school, you meet a wall. Otherwise It's like people are so afraid that it will hurt you, they don't want to talk, so I have, and it was something that maybe my mother taught me and probably my brother too , this thing about, but it's okay, we talk about him, when it's like, yes, dad died in Alexander Kielland, and it's okay, we talk about him. It's our way of keeping him alive, so it's not, well I'm very quick to assure people that it's okay. I'd rather you talk to me about it, or that you should back off. It's one of those things I've read in my memory bank, about how she had neighbors who walked across the street because they didn't want to talk to her. It's clear that what happened is bad enough, and if the world pulls away as well it’s even worse. So I think maybe she's taught me that when things are hard, you have to talk about it, and then get it out instead of, even if she's not good at it herself, that is. Well, it's better to talk about things, than to keep it under wraps.

My brother has probably taken a bit of my mother's lead in not having his grief in public, while I have to get it out. It's always been like that when there's been a commemoration, she's always said that she doesn't want her grief in public. And of course we've heard that all our lives. And then the counterpart is that we have a grave to go to, that we can grieve there, and then the grief stays private and within the family anyway.

FOLLOW-UP:

Has the family (anyone in the family) had any follow-up after the accident?

Yes. I know that my mother went to a psychologist afterwards. I think it was on her own initiative, and she took my father's father there too. Because she hoped that it would make their relationship better, I suppose. Without me understanding that it was a success that is. That she did it. And I actually think it was my mother's father who said that she should. But as to her feeling that she got anything out of it, that's another question. I know that she said to my sister as an adult when she had been to a psychologist "how do you dare", right, because - to expose herself like that. But she made an attempt at least.

This was probably quite close to the accident, because when dad died, it was a complete crisis afterwards. And like, those are the kinds of things you can think about later. You had lost your husband, they were in the process of building a house. That was the reason he was in the North Sea. They had argued about it for a long time, she had said no, and no, and no. Because she was most afraid of the helicopter ride. Because there had been some accidents. But then he started arguing that "when he was out, they could dig, and then he could lay reinforcement bars and stuff, then they could cast while he was out the next time" and stuff like that. So she was busy building a house, and then everything came crumbling and she lost her husband. Then she also gets in-laws who create chaos in the chaos that is already there. She was very unsure whether she wanted to move into that house. And it was her father who finally persuaded her and said that we'll finish building it anyway, then you can sell it.

Mom had a best friend that she relied on. But her best friend got brain cancer and died in 91. And after that I don't think she had any close friends. I really think, without me attributing any thoughts and opinions to her. I think that by then she was kind of done with losing people who were close. So after that she had friends, but no one who was that close.

Mom had a little relief. And mom, she's a tricky lady. Because that's one of the things that I know, or maybe I've read it in the memory bank. But when I started at Kattem school and my brother started at kindergarten at Kattem. Then she was talking to teachers and things like that – about what had happened, and told them to maybe be a little aware that things could happen here, but I don't know if she ever got a phone call saying that it did. But she at least did what she could, so that the school would be aware that there were children here who had been involved in something traumatic, and that there might be reactions to it. She probably did what she could, I think.

I myself have also spoken to someone, on my own initiative. But it has nothing to do with the accident, but with other family matters for me.

What do you think it means that it hasn't happened?
No, I think that if they had gotten help and that includes my grandparents too. Then the

relationships would have been completely different. It's clear that, I learned from my mother to grit my teeth and manage it myself. But it's clear that then I might have had a different relationship with an uncle, with some cousins, and with some other relatives. It's not that you need them so often, but it's okay with some family around. And I think maybe that would have had a lot to do with mom's health, I think. Because I think that a lot of the things that she has been going through and carrying around have influenced her to where she is today. Yes, because it's always been that way that we notice, have noticed about her if there has been friction between her and dad (stepfather). It became such a strained atmosphere then, because you shouldn't show that you are hurt, shouldn't show it – you must be strong all the time.

I've probably gotten parts of it, but I'm much more vulnerable than her. I dare to be. I think it has something to do with the fact that I cry anyway. I can get so angry that I cry. It's a weakness that makes me angry. Then I don't get to do anything about it, and you just grit your teeth about it. I know that especially towards Christine, who had a very close relationship with my grandfather on dad's side, when he died - I had very big problems dealing with her grief that he was gone. I may have hurt her a little by that, because I haven't been attuned enough to her emotions, and haven't met her in her feelings. Because I haven't been able to be in them myself, because I've been so angry. Angry for what he's done to my mother, but also angry because in a way they haven't had any respect for, well I understand that they haven't had any respect for dad. I couldn't meet her in her grief that he was dead, because I wasn't really very sorry. There had been so much turmoil. Considering that I was so old when he died then, over 30. So I've had many years with him as an adult.

So, I think that if you had somehow been able to work through the relationships. I know that because there were already problems when I announced my arrival, it probably would never have been such a close and intimate relationship. But I think that if they had been helped to talk it out, and that maybe they would have gained more understanding for the other person's grief. I am certainly very influenced that I have got my mother's story, so that, but I think that it could have been beneficial to put the three of them, that is, grandmother, grandfather and my uncle and mother in a room, and then had someone make them see, that okay - we grieve in different ways, but we have to find a way to coexist, you become quite aware as a child that every time you are there, your mother does it because we are grandchildren and then she doesn't really want to be there.

IMPACT:
How do you think this has affected you?

I've actually thought up until now that I haven't been affected. So, that when you read in the memory bank, or talk to people at these gatherings. Then you get a bit like this – aah, yes. Among other things, my mother said that one of those things, when I was out playing, because back then we lived in a terraced apartment before we moved to the detached house – which is a bit like where I live now. So that we had an entrance downstairs, and a kitchen and living room upstairs, and the bedroom upstairs again. Then I used to, I could ring the doorbell and say that

my mother had to come to the stairs so that I could see if she was crying or not. I interrupted the play all the time to look after her. Then my mother said, or wrote in the memory bank that I was so afraid of hurting other people – and that's something that I recognize. And I still am like that. Whether it has something to do with the accident or not, I don't know. Afraid of disappointing people.

But now I know that it's not like that. There are things like that that I haven't really thought about. I know that, so that I couldn't, or especially when I was with my grandmother and grandfather on vacation, I couldn't listen to the news. Because in the 1980s it was like that, after the news it would come like this "looking for a blue Toyota on the road between Oppdal and Hønefoss, please call home". And I was completely petrified of that, I didn't want to hear it, because then I was absolutely sure that we could get a message that we had to call home, because then something would have happened. And it was probably an unconscious thing that I was afraid that something had happened to my mother. And there are things like that that I haven't thought about until I was an adult.

Yes, I have probably been going around for almost, let's say 30-35 almost 40 years, going around thinking that no, it hasn't affected me. And I've said that I've been one of the lucky ones. There are two reasons for that, we had a grave to go to - he was found. And then I have my stepfather, and he has been - I mean, I was so big that I never said dad. Because it wasn't natural. I was almost six years old, about to start school and things like that. So, but - when my sister came and, there's no discrimination against us, there never has been. So we've talked a bit about it, me and her. That if it hadn't been for the accident, she wouldn't be here. So that's one of the good things that you can say came from it. But clearly - sometimes I miss talking to him and getting to know him properly. Because my mother has told me a lot about what he was like and, and it's probably a sadness that never goes away, it's strange not having him like that, so – when I got married, my mother asked, or well it was completely natural for me to ask my stepfather, but then a lot of thoughts goes to my father. Such as he was never allowed to meet his grandchildren, and that's why it's always been very important that they know about him - Per, because we haven't said grandfather, because that – that was one of the things my mother wondered about when I was going to have Julie, what were we going to call my stepfather, and then it was completely clear, it was just one thing – he was a grandfather. And he's been a grandfather, to the full extent. He's been very invested in the children.

I think I got a necklace from my grandmother or grandfather, maybe, like that, where I have a picture of me as a child and a picture of my dad. I can wear that. When the divorce was a fact, that was the only thing I used, I had that with me all the time, and then I also had him with me. I have a wedding picture of my mom and dad, and my mom has the photo albums from when we were little.

I'm told I look a lot like my dad. That's something my grandmother would say, that I had the same temperament as him, maybe, or a lot of my dad's temperament. He had very dark hair, and I seemed to be going to be just as dark when I was younger. And then it was almost a bit important, to have hair as dark as my dad.

Have you tried to find out more by talking to the family, staying up to date on the research/memory bank Kielland?

No, the opposite. Because my mother has been so clear about not mourning in public and. So that she hasn't, I don't know how much I've taken in. I know that I found a book once, I don't know how old I might have been then. I leafed through it then, found out that there were 123 who died, found his name and things like that, but I haven't read it. I had heard all the episodes of "Hele historien", and only Aleksander Kielland was left, and then I had to go a lot of rounds within myself. Because I was so afraid that I would react to it. And when I had heard it, it did, because it was so alright then – then I felt in a way that okay, I can do this. And then I started reading a lot after that gathering in February, because that's when you kind of become aware that there are a lot of gaps here that you don't know. Like when Anders speaks about how it was – that Kielland was called Bangladesh, because you know, I actually thought there were acceptable conditions out there. Not that it was like that, a third world garbage dump, and then you become aware of the fact that there are a lot of questions and stuff. Mom said that he was one of the first to be found, and then there was someone who at one of the gatherings in Stavanger had been allowed to see something, and then I asked him - Anders. And he could tell me, and I got the number, he was number 57, and that he was found by divers, and that they were from Sea Falcon and so on. So it was quite emotionally tough when we sat in the opera house and got the comments from them, because I know that maybe there were comments that came when they found dad. So yes, the interest has probably come in adulthood, to ask the right questions related to the accident, but then again– about dad, I could just ask mom.

I haven't talked to my children about the accident that much, I have, in a way, after I was at that gathering, I have talked to them. I have told them about the animation that has been made, if they want, we can watch it. It's a bit like me saying to Julie - we can watch it together. Because it's my way of making sure that they have a network, but I have told them what I know. I have also maybe done a bit like my mother, that I have talked about things that I remember and things that were, which is good. And then I have in a way let it been a bit up to them to ask, yes, so now that they are older, I have - I try, if they are interested, but I think that I shouldn't force them to - because if they want to know, there is a lot of information to find, and if not then..
I had this happen, one day at work here – one day a few years ago, we had someone who worked 50% – and he came over and said to me, “Did you lose your father in Aleksander Kjelland?”, Yes, I said, because he had. And then there is a person there, who I went to middle school with, he was a year above me, but I didn’t realize that he had the same fate as me. My mother knew the mother a little, so I met her at that gathering in Stjørdalen. She was the one who was properly grieving. I talked to him a little bit, and I think he is probably much more affected than I am. And they haven’t gotten any help either, quite the opposite in fact.

INTERVJU MED JULIE HOFSTAD HAGEN

Intervjuer: Tonje V. Hetlelid

PERSONALIA:
Julie Hofstad Hagen, f. 2006.
Trondheim.

BRUK OG GJENNOMFØRING:
Jeg kom i kontakt med Julies mor på landsmøtet til Kiellandnettverket og konferansen «Når det verste skjer». Jeg avtalte med henne og komme til Trondheim for å snakke med Eva og hennes datter Julie i forbindelse med masterprosjektet som omhandler oppfølging og informasjon etter A. L. Kiellandulykken. De ble informert om prosjektet og Julie sa seg villig til å la seg intervjue. Vi møttes hjemme hos Julies mor i Trondheim, 30.10.24. Intervjuene ble gjort enkeltvis. Intervjuet ble tatt opp med lydopptaker på telefon, og har blitt transkribert ved hjelp av Dropbox Ai verktøy og manuell redigering.

Godkjent for bruk i Minnebanken, 13. februar 2025.

BAKGRUNN:
Barnebarn av omkommet Per Bjarne Hofstad, datter til Per Bjarne Hofstads datter, Eva Hofstad.

- *«… når hun var liten, så hadde han lært mamma, at når du har toast sant - Og du har smør og syltetøy på, så pleide han ta smør på undersiden og ta syltetøyet oppå. Sånn at smøret ikke var så glatt at syltetøyet skled av. Så det har vi da kalla Per metoden, så det har jeg gjennom hele oppveksten tenkt på da. Så jeg vil jo si at han har vært en del av livet mitt, selv om jeg aldri har møtt han» (J.H. Hagen, 30.10.24).*

KIELLANDULYKKENS BETYDNING I FAMILIEN:

Hvilken betydning tror du Kielland ulykken har hatt i familien din? Hvordan har livet vært i familien med tanke på at din bestefar omkom?

Altså, jeg sitter jo og føler mye på det. Fordi jeg har vert veldig heldig å ha fått en veldig fin morfar i etterkant. Altså, mormor, jeg tror det var – jeg vet ikke helt tidslinja. Men hvert fall, hun ble sammen med morfar etterpå. Så selv har jeg ikke følt på en mangel i det. Fordi jeg har liksom, det er min morfar. Jeg har aldri følt at det har vært noe som mangle. Men når jeg liksom ser tilbake på det, så er det jo.. jeg kan si at det har påvirket liksom mormor og mamma og sånn ting da. Og jeg tror nok det har påvirka forholder vårt til oldeforeldrene mine, hans foreldre. Fordi de har vi ikke kontakt med lenger. Fordi – jeg vet ikke. De håndterte ting forskjellig da. Så den siden av familien har vi ikke noe kontakt med.

Mormor og morfar er jeg hos sånn en gang i uka. Jeg har alltid bodd nede med dem, så jeg har alltid hatt et veldig nært forhold til både mormor og morfar. De hadde hytte. Vi var veldig mye der, og var på båt, fisket mye sammen. Sånn klassiske sommerting, sånn da.

Mormor har snakket en del om min biologiske morfar. Det er liksom snakk om han. Men jeg tror, er det bilder. Jeg tror ikke det er bilder. Eller så lenge jeg husker så har jeg alltid visst at han har funnes. Men det er liksom ikke sånn at jeg tenker på han som morfaren min, hvis du skjønner. Jeg bare vet at han eksisterer, eller har eksistert da. Og hun har alltid vært veldig åpen om han, og fortalt om livet sitt, hvordan de møttes og sånne ting. Det er liksom sånn jeg tenker på han. Jeg selv har aldri vært veldig opphengt i ulykken, men søstera mi har alt vært mer opptatt av døden, spesielt når hun var liten. Og hun var veldig lei seg da, når hun fikk lære om det. Men jeg er personlig, hengte meg ikke veldig opp i det. Jeg føler det bare alltid har vært sånn. Sånn, det er liksom ikke sånn spesifikt. Det bare, jeg bare, for meg så har jeg alltid visst det. Jeg har jo ikke alltid det, men du skjønner hva jeg mener.

Nå forteller mamma litt om hennes minner, om han før ulykken da, og om den yngre tid. Jeg husker at hun fortalt om hvordan det var da, og da sitter jeg igjen med at hun fortalt meg om hvordan onkelen min va, for han var mye yngre enn hun. Og at han var veldig lei seg og sånn, at han var sånn "ja, jeg husker pappa min jeg og." Fordi han var så på liten at han, Jeg tror han var fire eller noe sånt, og det har jeg tenkt litt på da, for jeg er veldig glad i pappaen min, og han er en av mine viktigste støttespillere da, så det er liksom, jeg sammenligner det til hvor heldig jeg har vært, og å få vokse opp bare sånn. At det er veldig hardt å miste faren sin på den måten da. Hun har ikke fortalt det i detaljer. Men, sånn, det her er historier som jeg har fått når jeg var yngre. Så jeg har jo glemt deler av det, og det har jo litt som fortalt, bare som små deler, som man kan fortelle til et barn, egentlig. Så litt om hvor tøft det var, og sånt, men ikke i veldig stor i detaljer. Det jeg husker best er egentlig det at onkel hadde så behov for å si at han også husket pappaen sin da.

Vi besøker han hver jul da, Per. For vi drar alltid på gravplasser i jula da og besøk i oldeforeldre og sånne ting. Og jeg tror kanskje det er en av grunnene til at jeg har vært så klar over at han eksisterer. Men vi har alltid dratt dit, det har alltid vært en tradisjon til dratt dit. Og så kanskje på allehelgensaftenen, og det.. Så jeg har alltid visst om han på den måten da. På den måten har jeg hatt en slags connection. Det har vært, vi har alltid møttes på den gravplassen, møttes mormor, morfar, onkel, tante, har da møttes på den gravplassen da.

Mamma har alltid vært veldig sånn, det er viktig å, dette er jula så det er viktig å besøke dem døde da. Så da har det vært og besøkt han og andre besteforeldre, eller oldeforeldre, tror jeg det blir, tippoldeforeldre. Det har kanskje vært mest snakk og liksom forklaring da, når jeg var yngre om liksom hvem det var og historier da.

Han ble funnet, det vet jeg. For jeg husker av mamma sa at hun var veldig heldig, eller de var veldig heldig som faktisk fant han. Og jeg tror det at han ble funnet hjalp på en måte, og liksom sette en strek over det da. Det er veldig vanskelig. Du vil alltid ha håp om at siden da kan han ha

overlevd, det kan ha vært noe som har skjedd. Så det er liksom, det er veldig emosjonelt slitsomt da om man ikke vet helt hva som har skjedd. At han ble funnet hjalp nok med å akseptere at han var borte.

Mormor er en dame med bein i nesa. Jeg tror definitivt hun alltid har hatt bein i nesa, men hun var veldig ung da. Ja, jeg tror det var kanskje 24, 22, når mannen hennes døde og hun var alene med to barn. Det har definitiv gjort henne sterkere da. Og gjort hun til en veldig person som jeg ser opp til. Akkurat nå har hun hatt hjerneslag, så hun er ikke helt seg selv. Men det mormora som jeg husker da, var veldig våken og veldig, hadde veldig mye meninger om veldig mye rart. Veldig smart, og veldig flink til å finne muligheter da. Veldig positiv og veldig glad. Så jeg tror definitiv at det er noe hun har måttet jobbe med da. Når man går igjennom noe så tragisk, spesielt som så ung da. Du tror jo at når det er mannen din, og du er 22år, så tenker du sikkert at du har 40år igjen med mannen din og ikke at det plutselig skal smelle. Så jeg tror definitivt det har formet henne som person da, gjort henne til – måten hun har håndtert det på da, hvert fall sånn jeg har opplevd det – jeg vet ikke hvordan det var i mamma sin barndom da. Men gjort henne til en sterkere og mer omsorgsfull person da.

Mamma har ganske mye bein i nesa hun og, så lik mormor der. Mormor like ikke å vise svakhet, det er viktig å kunne klare seg selv å finne muligheter. Å arbeide for å gjøre seg selv bedre. Mine oldeforeldre, foreldrene til Per var begge i live når jeg ble født. Jeg likte egentlig ikke så godt å besøke dem. Eller det var hvert fall en periode i barndommen som jeg husker veldig godt, at jeg var litt sur for at jeg måtte bra å besøke dem, fordi det var ikke helt det jeg hadde lyst til å gjøre. Men de var involvert i barndommen, Ja, jeg husker at oldemoren min sin bursdag var andre juledag, så vi var alltid hos dem andre juledag. Men, ja, det var ting som kom ut etter de døde i testamentet. Det var liksom, de hadde ikke vært helt rettferdige da. Det har skapt splid mellom den siden av familien. Han hadde en bror og, han har vi ingen kontakt med lenger.

OPPFØLGING:

Har familien (noen i familien) hatt noen oppfølging i etterkant av ulykken?

Utfra min oppfatning – Nei. I min familie har det vært mest snakk om de positive minnene med personen i stedet for å henge seg opp i ulykken. Hva som skjedde etter ulykken og sånn? Det vet jeg veldig lite om. Jeg vet ikke om mormor fikk noe økonomisk støtte, kanskje. Men jeg vet ikke om det er bare vanlig enkel støtte, eller hva nå enn det er. Men jeg vet egentlig lite om oppfølging og sånn, bortsett fra at jeg har hørt det ikke var noe.

Hva tror du det har betydd at det ikke har skjedd?

Jeg tror at oppfølging hadde vært bra, fordi det var en veldig tragisk ulykke, og spesielt mamma og onkel som var såpass ung. Det å miste faren sin på den måten. Det var veldig rart. Og det som er at når jeg tenker at det skjer så langt unna, sånn at det er så vanskelig å forstå, fordi det er liksom, pappa kommer bare aldri tilbake igjen. Og jeg tror nok at det hadde hjulpet med tenk

senere i livet, fordi at sånn, selv om du ikke nødvendigvis bevisst tenker på det da, så former det deg jo. Og det er liksom, ofte du ser det vonde du føler på, det bærer du med det senere i livet. Så jeg tror nok at veldig mange av dem hadde trengt det, og hjulpet og kanskje levd et litt bedre liv da, hvis de hadde funnet en måte å prosessere det på. Jeg vet at min mormor var veldig heldig med min morfar da, og for han er helt fantastisk mot henne. Men fortsatt når hun snakker om Per, som er han som død da, så liksom jeg, hun er skikkelig glad i ham og savner han ordentlig. Og det skjønner jeg. Så det – støtte og ha noen å snakke med. Jeg vet ikke om hun fikk det, eller ikke. For det kunne jeg jo ha hjulpet hun, på en måte å prosessere sorgen da, for det er jo mye enklere å snakke med folk som faktisk vet hva vi går gjennom, og det å ikke føle seg alene om det da.

PÅVIRKNING:

Hvordan tror du dette har påvirket deg?

Jeg føler at det er mindre ulykken, men etter effekten på folkene rundt meg som har påvirket meg. Hvordan det har påvirket mamma og mormor og sånt. Jeg ser på mormor som en veldig sterk person, og hun har vært en person som har vært veldig viktig for meg, gjennom hele livet da, for at hun har bodd så nærmere, hun har vært der for meg, hjulpet meg med skole og hjulpet med masse ting. Så jeg har jo på en måte tatt til meg mye av hennes visdom da, og hva hun sier og hva hun mener. Når jeg tenker på det, så tenker jeg at jeg er veldig heldig for at jeg har min egen far, og sett pris på folkene jeg har i livet mitt fordi jeg vet at det ikke er garantert da. Mormor og mamma har bein i nesa begge to, og det prøver jeg og å ha, bli mer og mer selvstendig, klare meg selv og sånn. Jeg spør gjerne om hjelp og råd, men vil helst klare meg selv på en måte.

Gjennom oppveksten har vi vært ganske close med mammas familie. Mamma og tanta mi. Som er yngste søsteren hennes, 10år yngre, hun er datteren til morfar og ikke Per. De er veldig close, og vi har alltid hatt jul med dem, og veldig mye juletradisjoner og ting rundt jul. Vi har tilbragt sommeren med dem, altså en uke av sommer. Så ja, jeg vil si at vi møtes veldig ofte, og vi er veldig heldige som bor såpass nær hverandre. Det er noe som gjør at det er mye enklere å tilbringe tid sammen også. På mamma sin side, så har jeg veldig mye yngre søskenbarn. Sånn onkel sin datter, hun tror jeg, er tre. Og tante av meg har aldri hatt egne barn, men nå er hun sammen med en mann som har to gutter. Men jeg har aldri vært veldig nær med biologiske søskenbarn. Kanskje fordi mormor var veldig ung når hun fikk mamma, og hennes mor også var veldig ung når hun fikk mormor. Så har mamma en tante som er fire år eldre enn mamma. Og hun har en datter som ett år eldre enn meg, og vi er veldig nære.

Jeg tror kjærligheten har påvirket meg, altså - det har kommet mye kjærlighet ut av det, kjærlighet for andre og forståelse og bare det å kunne vise det til alle andre. Hvordan det var kjærlighet som gjorde at mormor gikk videre, altså kjærlighet for barna sine, og kjærlighet for han som gav henne motivasjon til å gå videre, og da kjærlighet til de som er nær deg og kan hjelpe deg gjennom det.

Jeg vil nok si det at det har vert mest fokus på hvem han var, ikke hva som skjedde med ham. Og jeg føler at det er en fin måte å huske ham på. Det tror jeg nok er noe vi som familie har hatt en ting for - og huske på det gode, for jeg tror det også ble sagt når oldemoren min døde da. Jeg husker på det gode, som dere har gjort, husk på det gode minnene. Og det er jo en ting som er tatt med meg i resten av livet. Det er å huske på det som har vært gøy og det som har vært fint med ulike folk jeg har kjent. For meg er det viktig at du må la deg selv få føle, for hvis ikke blir det bare verre. Men hvis du sitter og føler i det hele tiden, så går du aldri videre. Det er hvert fall sånn jeg oppfatter ting da. Og at selv om ting har såra deg eller gjort det sint, så må du ikke gå og føle på det hele tiden. For da blir du fanga i den dårlige tingen som skjedde med deg, og det hindre deg jo fra å leve livet videre. Og jeg skjønner jo at sånne ting som denne ulykken her da, og det å miste noen former deg som person. Men jeg tror kanskje det å sette fokus på det som er positivt, gjør at det kanskje er litt enklere å håndtere at personen ikke er der. For hvis du tenker på det glade så sitter du igjen med en glad følelse, i stedet for å tenke på det triste.

Har du forsøkt å finne ut mer ved å snakke med familien, holde deg oppdatert på forskningen/minnebanken Kielland?

Nei, men nå som vi snakker om det, så har jeg egentlig veldig lyst til å se den dokumentaren. Jeg blir veldig nysgjerrig. Jeg har aldri satt meg inn i det, mest fordi, som sagt, det har vært en ting som jeg har akseptert som har skjedd, men jeg har gått videre fra den, for den har ikke direkte berørt meg veldig. Men jeg har jo hørt liksom roughly hva som skjedde, men jeg har fått med meg at hvert fall mine, oldeforeldre som var foreldre til Per, trodde jo det var sabotasje. Og det er jo noe av dem som har stått på at de tror at det var derfor ulykken skjedde. Så jeg vet ikke om det er noe sånn conspiracy theories bak det, eller om det bare er... Nå har jeg vel lyst til å se den dokumentaren.

Det har kommet opp i samtaler også har mamma fortalt om det. Som sagt, sånn gode minner og sånn. Og vi har jo hatt et par, vet ikke – ganske sikker på at hun eller noen har hatt et sånt fotoalbum da, med bilder av da de var yngre og vist litt andre ting og sånn da. Så jeg har jo alltid fått et inntrykk av hvem han var som person da, har jo et bilde malt i hodet mitt av hvordan han var da. Så mamma har bidratt veldig mye til det da, og fortalt gode minner av ting som han har gjort da og sånn. Blant annet når hun var liten, så hadde han lært mamma, at når du har toast sant - Og du har smør og syltetøy på, så pleide han ta smør på undersiden og ta syltetøyet oppå. Sånn at smøret ikke var så glatt at syltetøyet skled av. Så det har vi da kalla Per metoden, så det har jeg gjennom hele oppveksten tenkt på da. Så jeg vil jo si at han har vært en del av livet mitt, selv om jeg aldri har møtt han. Og det er liksom sånne småting som mamma har tatt med gjennom sin egen oppvekst og tatt videre til meg da, og det er koselig å tenke på. Ulykken har fått liten plass i minnet om han.

INTERVIEW WITH JULIE HOFSTAD HAGEN

Interviewer: Tonje V. Hetlelid.

PERSONAL INFORMATION:
Julie Hofstad Hagen, b. 2006.
Trondheim.

USE AND IMPLEMENTATION:
I got in touch with Julie's mother at the national meeting of the Kielland network and the conference When the worst happens. I arranged with her to come to Trondheim to talk to Eva and her daughter Julie in connection with the master's project about follow up and information after the Kielland accident. They were informed about the project and Julie agreed to be interviewed.

We met at Julie's mother's home in Trondheim, 30.10.24. The interviews were conducted individually. The interview was recorded with a telephone audio recorder and has been transcribed using Dropbox Ai tools and manual editing.

Approved for use in memory bank, February 13, 2025.

BACKGROUND:
Granddaughter of the deceased Per Bjarne Hofstad, daughter of Per Bjarne Hofstad's daughter, Eva Hofstad.

- *"... when she was little, he had taught my mother that when you have toast, right - And you have butter and jam on it, he used to put butter on the bottom and put jam on top. So that the butter wasn't so smooth that the jam slipped off. So we called that the Per method, so I've thought about that throughout my entire upbringing. So I would say that he has been a part of my life, even though I've never met him" (J.H. Hagen, 30.10.24).*

THE SIGNIFICANCE OF THE KIELLAND ACCIDENT IN THE FAMILY:

What impact do you think the Kielland accident has had on your family? How has life been in the family considering that your grandfather died?

Well, I have a lot of feelings about it. Because I was very lucky to have a very nice grandfather growing up. Well, grandma, I think it was – I don't really know the timeline. But anyway, she met with grandpa afterwards. So I myself haven't felt any lack in it. Because I have, like, that's my grandpa. I've never felt that there was anything missing. But when I kind of look back on it, it's... I

can say that it has affected grandma and mom and things like that. And I think it has probably affected our relationship with my great-grandparents, his parents. Because we don't have contact with them anymore. Because – I don't know. They handled things differently I think. So we don't have any contact with that side of the family.

I visit my grandmother and grandfather about once a week. I've always lived down there with them, so I've always had a very close relationship with both my grandmother and grandfather. They had a cabin. We spent a lot of time there, and went boating, fishing together. Classic summer things like that.

Grandma has talked a lot about my biological grandfather. It's kind of about him. But I think, are there pictures. I don't think there are any pictures. Or as long as I can remember, I've always known that he was there. But it's not like I think of him as my grandfather, if you understand. I just know that he exists, or existed then. And she's always been very open about him, and told about they're life, how they met and things like that. That's kind of how I think of him. I've never been very hung up on the accident myself, but my sister has always been more concerned with death, especially when she was little. And she was very sad when she found out about it. But I personally, didn't get too hung up on it. I just feel like it's always been that way. Like, it's not that specific. It's just, I just, for me, I've always known it. I don't always have, but you know what I mean.

Now my mom is telling me a little bit about her memories, about him before the accident, and about his younger days. I remember her telling me about what it was like then, and what stuck to me was her telling me about how my uncle was, because he was much younger than her. And that he was very sad and stuff, that he was like "yes, I remember my dad too." Because he was so little that he, I think he was four or something like that, and I've thought about that a little bit, because I really love my dad, and he's one of my most important supporters, so it's kind of, I compare it to how lucky I've been, and to grow up just like that. That it's really hard to lose your father like that. She hasn't told me in detail. But, like, these are stories that I've been told when I was younger. So I've forgotten parts of it, and it's kind of like telling, just like small parts, that you can tell a child, really. So a little bit about how tough it was, and stuff like that, but not in great detail. What I remember best is actually that my uncle had such a need to say that he also remembered his dad then.

We visit him every Christmas, Per. Because we always go to cemeteries at Christmas and visit great-grandparents and things like that. And I think maybe that's one of the reasons why I've been so aware that he exists. But we've always gone there, it's always been a tradition to go there. And then maybe on All Saints' Eve, and that... So I've always known about him that way. That way I've had a kind of connection. It's been, we've always met at that cemetery, grandma, grandpa, uncle, aunt, have met at that cemetery.

Mom has always been very like that, it's important, this is Christmas so it's important to visit the dead then. So then we've been and visited him and other grandparents, or great-grandparents, I

think it's great-great-grandparents. It's probably been mostly talk and kind of explanation then, when I was younger about like who it was and stories then.

He was found, I know that. Because I remember my mom saying that she was very lucky, or they were very lucky to actually find him. And I think that he was found helped in a way, and kind of put a line over it. It's very difficult. You always want to have hope that since then he might have survived, that something might have happened. So it's like, it's very emotionally tiring then if you don't know exactly what happened. The fact that he was found probably helped with accepting that he was gone.

Grandma is a woman with strong back. I definitely think she's always had a strong back, but she was very young then. Yes, I think it was maybe 24, 22, when her husband died and she was alone with two children. It definitely made her stronger too. And made her a person that I look up to. Right now she's had a stroke, so she's not quite herself. But the grandma that I remember then was very alert and very, had a lot of opinions about a lot of things. Very smart, and very good at finding opportunities. Very positive and very happy. So I definitely think that's something she had to work on. When you go through something so tragic, especially so young. You think that when it's your husband, and you're 22 years old, you probably think that you have 40 years left with your husband and not that it's going to suddenly stop. So I think it definitely shaped her as a person, made her – the way she handled it, at least the way I experienced it – I don't know what it was like in her mother's childhood. But made her a stronger and more caring person.
Mom has quite a bit of a strong back too, a lot like Grandma. Grandma doesn't like to show weakness, it's important to be able to manage yourself, to find opportunities. To work to make yourself better.

My great-grandparents, Per's parents, were both alive when I was born. I didn't really like visiting them. Or at least there was a period in my childhood that I remember very well, that I was a little angry that I had to visit them, because it wasn't exactly what I wanted to do. But they were involved in my childhood, Yes, I remember that my great-grandmother's birthday was Boxing Day, so we were always with them on Boxing Day. But, yes, there were things that came to light after they died in the will. It was like, they hadn't been completely fair then. It has created a rift between that side of the family. He had a brother and we have no contact with him anymore.

FOLLOW-UP:

Has the family (anyone in the family) had any follow-up after the accident?

From my perspective – No. In my family, there has been mostly talk about the positive memories with the person instead of dwelling on the accident. What happened after the accident and such? I know very little about that. I don't know if my grandmother received any financial support, maybe. But I don't know if it's just regular, simple support, or whatever it is. But I really don't know much about follow-up and such, except that I've heard there wasn't anything.

What do you think it means that it hasn't happened?

I think that follow-up would have been good, because it was a very tragic accident, and especially my mother and uncle who were so young. Losing your father like that. It was very strange. And the thing is that when I think about it happening so far away, so that it's so hard to understand, because it's like, dad is just never coming back. And I think it would have helped with thinking later in life, because that way, even if you don't necessarily consciously think about it then, it shapes you. And it's like, often you see the pain you feel, you carry that with you later in life. So I think that a lot of them would have needed it, and helped and maybe lived a little better life then, if they had found a way to process it. I know that my grandmother was very lucky with my grandfather, and because he was absolutely fantastic to her. But still when she talks about Per, who is the one who died then, I feel like, she really loves him and misses him really. And I understand that. So that – support and having someone to talk to. I don't know if she got that or not. Because I could have helped her, in a way, to process the grief, because it's much easier to talk to people who actually know what we're going through and not feel alone about it.

IMPACT:

How do you think this has affected you?

I feel like it's less the accident, but the effect on the people around me that has affected me. How it has affected my mom and grandma and stuff. I see my grandma as a very strong person, and she's been a person who's been very important to me, throughout my life, because she's lived so close, she's been there for me, helped me with school and helped with a lot of things. So I've kind of absorbed a lot of her wisdom, and what she says and what she means. When I think about it, I think I'm very lucky to have my own father and appreciate the people I have in my life because I know that it's not guaranteed. Grandma and mom both have strong backs, and I'm trying to have that too, become more and more independent, manage myself and stuff. I'm happy to ask for help and advice, but I'd rather manage myself in a way.

Growing up, we have been quite close to my mother's family. My mother and my aunt. Who is her youngest sister, 10 years younger, she is the daughter of my grandfather and not Per. They are very close, and we have always had Christmas with them, and a lot of Christmas traditions and things around Christmas. We have spent the summer with them, that is, a week of the summer. So yes, I would say that we meet very often, and we are very lucky to live so close to each other. There is something that makes it much easier to spend time together too. On my mother's side, I have a lot of younger cousins. So my uncle's daughter, I think, is three. And my aunt has never had children of her own, but now she is with a man who has two boys. But I have never been very close with biological cousins. Maybe because my grandmother was very young when she had my mother, and her mother was also very young when she had my grandmother. So my mother has an aunt who is 4 years older than my mother. And she has a daughter who is a year older than me, and we are very close.

I think love has influenced me, so - a lot of love has come out of it, love for others and understanding and just being able to show it to everyone else. How it was love that made grandma move on, love for her children, and love for the man who gave her motivation to move on, and then love for those who are close to you and can help you through it.

I would say that the focus has been mostly on who he was, not what happened to him. And I feel like it's a nice way to remember him. I think that's something we as a family have had a thing for - and remembering the good, because I think that was also said when my great-grandmother died. I remember the good, like you have done, remember the good memories. And that's something that has been with me for the rest of my life. It's remembering what has been fun and what has been nice with different people I've known. For me, it's important that you let yourself feel, because otherwise it just gets worse. But if you sit and feel about it all the time, you'll never move on. At least that's how I perceive things. And that even if things have hurt you or made you angry, you shouldn't go and feel about it all the time. Because then you get caught up in the bad thing that happened to you, and that prevents you from living your life further. And I understand that things like this accident here, and losing someone, shape you as a person. But I think maybe focusing on what's positive makes it a little easier to deal with the fact that the person isn't there. Because if you think about the happy things, you're left with a happy feeling, instead of thinking about the sad things.

Have you tried to find out more by talking to the family, staying up to date on the research/memory bank Kielland?

No, but now that we're talking about it, I actually really want to watch that documentary. I'm really curious. I've never looked into it, mostly because, as I said, it's been something that I've accepted that happened, but I've moved on from it, because it hasn't directly affected me very much. But I've heard roughly what happened, but I've heard that at least my great-grandparents, who were Per's parents, believed it was sabotage. And some of them have insisted that they believe that's why the accident happened. So I don't know if there's some kind of conspiracy theory behind it, or if it's just... Now I guess I want to watch that documentary.

It has also come up in conversations, my mother has told me about it. As I said, such good memories and such. And we have had a couple, I don't know - pretty sure that she or someone has had such a photo album, with pictures of when they were young and showing a little different things and such. So I have always had an impression of who he was as a person, I have a picture painted in my head of what he was like then. So my mother has contributed a lot to that, and told me good memories of things that he did then and so on. Among other things, when she was little, he had taught my mother that when you have toast right - And you have butter and jam on it, he used to put butter on the bottom and put jam on top. So that the butter wasn't so smooth that the jam slipped off. So we called that the Per method, so I have thought about that throughout my entire childhood. So I would say that he has been a part of my life, even though I have never met him. And it's like little things like that that my mother has taken with her from her own upbringing and passed on to me, and it's nice to think about. The accident has had little place in his memory.

INTERVJU MED HEIDI B. BRINGSVOR

Intervjuer: Tonje V. Hetlelid

PERSONALIA:
Heidi B. Bringsvor, f. 1976.
Haugesund

BRUK OG GJENNOMFØRING:
Vi kom i kontakt i Oslo, på landsmøtet til Kiellandnettverket og konferansen «Når det verste skjer». Jeg ble presentert for Heidi av min veileder Marie Smith Solbakken, i forbindelse med masterprosjektet som omhandler oppfølging og informasjon etter A. L. Kielland ulykken. Hun ble informert om prosjektet og sa seg villig til å la seg intervjue.

Vi gjorde intervjuet ved Høgskulen på Vestlandet, campus Haugesund, 24.10.24. Intervjuet ble tatt opp med lydopptaker på telefon, og har blitt transkribert ved hjelp av Dropbox Ai verktøy og manuell redigering.

Godkjent for bruk i Minnebanken, 19. mars 2025.

BAKGRUNN:
Datter av omkommet Jan Edvin Bringsvor.

- *«Barna skal med. Når min svoger døde, og barna våre var små, så tok vi dem med – barna skal alltid med. 1år, 2år, 0år, de skal med. Nå har jeg jo også fagkunnskapen jeg kan støtte meg til og, men erfaringene mine gjør at jeg vet hvor viktig det er. Barna skal alltid med. Det blir viktigere, hvor andre bare har fagkunnskapen og kanskje kan si at det sikkert går fint, blir jeg helt motsatt – Nei, de skal med! Det er blitt en fanesak.» (H.B. Bringsvor, 24.10.24).*

KIELLANDULYKKENS BETYDNING I FAMILIEN:

Hvilken betydning tror du Kiellandulykken har hatt i familien din? Hvordan har livet vært i familien med tanke på at din far omkom?

Min pappa døde da jeg var tre år, da var vi akkurat flyttet inn i et nybygget hus på et byggefelt. Det var jo andre familier som også mistet fedrene sine i samme ulykken. Mamma og pappa hadde nok et ganske sånn stort vennenettverk før det. Hun sluttet nok å bli invitert på sånne pargreier etter hvert, altså at det ble mindre og mindre. Og hun følte seg nok utilpass når hun

gikk. Jeg husker ikke, jeg var jo tre år da, men jeg kan aldri huske at hun gikk til venner som var par. Hun hadde venninner, hun hadde spesielt to venninner, hun gikk i klubb. Så klubbvenninner hadde hun. De var jo på en måte i parrelasjoner, og de kan jeg huske vi var på besøk hos, men ikke sånn felles der det var mange – veldig sjelden det. Men vi var på besøk hos noen av disse klubbvenninner, ellers gikk vi på besøk til hennes søsken, og til pappa sin bror, der var vi en del. Så var det spesielt i oppveksten to andre enker som hadde hver sin, de hadde en gutt hver som var ca. like gamle som meg. Sånn at, det var liksom det. Som jeg i ettertid ser at er jo litt sært, nå når jeg er voksen ser jeg jo det litt, jeg har nok en litt annen … ja, men det var liksom det som var nettverket, ja. Veldig få egentlig nære, og veldig, litt sånn – hun slapp ikke folk innpå seg altså – uten at det var, var du kommet inn, så var du kommet inn. Men ganske sånn, hun stolte ikke på folk før hun var sikker på, sikker på at de var til å stole på, på et vis. Men hun gikk ikke ut for å lage seg sitt eget nettverk, det har hun jo forklart selv, ja, at enkene ble sett på som litt, altså – alle visste hva som var skjedd, hva som var situasjonen – og da backet de unna. Jeg var hovedfokus i hennes liv, og det er jeg fortsatt, i tillegg til mine barn. Aldri vært noe annet, prioritet nr. 1 – og ferdig med det. Livet er liksom lagt rundt det. Den har jeg kanskje fulgt litt da, så jeg har nok blitt en mamma som og prioriterer mine døtre i en litt, ikke sikkert de legger merke til det, men de har stort sett fått lov til det de vil – gitt de alle muligheter jeg kan, fordi det hadde jeg ikke selv. Hvert fall ser jeg at jeg og min mann er veldig ulike i våre prioriteringer, som jo har ført til litt konflikter. Jeg har det med meg at barna kommer først, uansett – også før alle våre behov. Det har ikke han med seg, som er oppvokst i en veldig tradisjonell familie. Noe som er veldig ulikt min oppvekst. Jeg som er oppvokst alene med en mor, er nok blitt veldig sånn at kvinner kan, nesten litt feministisk. Og det er vel ofte der vi krasjer litt da, at vi har litt annen erfaring på hvordan en familie ser ut. Så disse konfliktene har jo mine døtre måttet stå i da, men jeg tror det har gått fint altså – men det er klart at det er enkelt å se tilbake å si at ting nok er, dette ville nok ikke vært en så stor kilde til konflikt om vi hadde bodd i en by, men når vi bor i en bygd så ligge fortsatt mange av de tradisjonelle kjønnsrollemønstrene i bunn, så vi som familie skiller oss nok litt ut der med tanke på at jeg har prioritert min karriere, og ikke vært en mer tradisjonell husmor da.

Men det er jo ingen som ser det sånn da, fordi jeg er jo ikke i det miljøet. Jeg har gjort litt som min mor, jeg har noen få som er innenfor, og de vennene har jeg. Har du kommet inn, så er du kommet inn – de har jeg for alltid, de mister jeg ikke. Men det skal litt til og komme inn da, og dette bygdegreiene har jeg jo aldri helt forstått meg på. Jeg har, selv om vi har flyttet på landet, da hadde jeg jo på en måte allerede jobb på sykehuset her i Haugesund, og så flyttet vi jo 4mil bort, som innebar 45 minutters kjøring til jobb, men jeg har aldri, eller en gang vurderte jeg å begynne på sykehjemmet der inne i stedet, for å få det til å gå opp, når min eldste skulle begynne på skolen, så var det altså – dette er jo helt krise, det var ikke skole på onsdager, og det var heller ikke SFO. Det er litt vanskelig å kombinere når du har lyst til å være yrkesaktiv og i full stilling, og her kommer jo feministen frem. Da var jeg der at jeg vurderte, eller søkte på stilling på sykehjemmet der inne, og kom på intervju – men da kom det frem hvordan de jobbet og forventet at jeg skulle jobbe, og det var en så stor endring i måten jeg hadde jobbet på at det ble helt uaktuelt for meg å begynne der.

Da kom mamma inn, hun ble løsningen. Hun kom hver onsdag og passet barna, de fikk varm middag – noe jeg ikke vanligvis pleide få til. Men hver onsdag fikk de skikkelig middag, til og med dessert og full oppbakking. Svigerforeldrene mine passet dem litt når de var helt små, eller søsteren til min mann som passet min eldste som dagmamma. Ellers har det vert mamma, mamma kom. Mamma er der jo alltid. Min eldste datter har et nærere forhold til min mor, en hun har til meg. Hun ringer oss og sier vi må huske å gå på besøk, hun passer veldig på sin mormor. Men de har jo alltid visst det, at mormor er alltid der, de har på en måte alltid visst at de har et hjem nummer 2, hos mormor da. Spesielt hun eldste, når hun var hjemme i sommer å hadde sommerjobb, da bodde hun ikke hjemme – hun bodde hos mormor.

Det handler jo om at min mor har prioritert meg, og så dem. Det har vert hennes hovedfokus. Mamma og pappa hadde et sterkt ønske om å få flere barn. Det var de tydelig på at de prøvde å få flere den gang da, det hadde de nok også fått til. Og jeg tror jo at hennes sosiale liv hadde vært helt annerledes. Hun er stille og rolig, og har nok alltid vært det. Men min far som døde, har jeg jo alltid fått beskrevet, og det tror jeg jo og på når jeg ser onkelen min, og har fått beskrevet at min far var «verre», han var liksom familiens sorte får, han var fryktelig sosial, fryktelig utadvendt. Spillopper, høyt og lavt, ja. Var trommeslager i band, og spilte til dans på alle danser altså – hadde et helt annet, ja. Jeg ser jo på en måte, jeg har jo sett i album, festene som var hver helg frem til der, når alt stoppet.

Jul feiret vi alltid hos onkel Arne og de, altså bror til min far. Han var jo og på en måte min, han var oppnevnt som verge da, for det fikk man jo alltid. Ikke at jeg merket så mye til det da. Men der var vi alltid på jul, og da var det meg og mamma, onkel og tante, og deres to barn, så var det tante sine foreldre på andre siden, og så var det broren hennes som ikke hadde barn, og farmor og farfar. Og nyttår feiret vi med Ingunn og Signe, altså disse andre to enkene og barna der. Bursdager var det vel sikkert de samme som kom, og sikkert tanter og onkler fra mamma sin side. Men jeg hadde ikke så nær relasjon til de søskenbarna der, som jeg hadde til de andre. Altså på pappa sin side har jeg bare de to søskenbarna, så de var jeg mye tettere på når jeg var liten, en på mamma sin side hvor jeg har seks søskenbarn.

Jeg opplever at jeg er tettere på dem, men jeg vet ikke... Jeg kjente jo knapt, det var et vanskeligere forhold til de på mamma sin side. Jeg tror kanskje det handlet om at mormor og morfar, altså foreldre til mamma, når pappa døde, så stilte de så utrolig opp for, for mamma og, og for meg. Så de var på en måte min, på samme måte som min mor er for mine døtre, så hadde jeg også mormor og morfar som var der for meg – alltid. Det var de som var der. Farmor og farfar gjorde jo ikke det, på samme måte. Jeg kan huske at jeg var der på besøk, men jeg kan aldri huske at de kom hjem og passet meg. Men mormor og morfar var alltid der, så jeg ble nok litt forskjellsbehandlet i forhold til søskenbarna mine. Jeg hadde alltid 50kr i handa fra mormor og morfar, når jeg ble litt eldre så fikk jeg nesten betalt hver gang jeg var innom, en femtilapp. Dette fikk nok søskenbarna mine med seg, og det må jo ha irritert dem voldsomt. Ja, vi passet nok ikke helt inn da. I et sånn perfekt bilde, jeg og mamma. Vi gjorde jo ikke det.

Vi har ikke snakket så mye om det før, det er komt nå. Kanskje to år siden, når onkel ble pensjonist. Da fikk han plutselig tid til å tenke, og da hadde vi det første besøket hvor faktisk han

og mamma snakket sammen. Da fant de gamle bilder, og han begynte å nøste i litt tråder og begynte å snakke med folk og. Ja, når han begynte å nøste litt, så begynte jo mamma og å – hun har aldri villet snakket om det, altså – hvis du spurte så kanskje, men det var egentlig aldri et tema. Det var en sånn ting som, alle sånne bursdager, og alle sånne store dager. Han er glad i å holde tale, han er glad i å vise igjen, reiser seg i alle forsamlinger og er glad i å holde tale – da måtte han alltid komme innpå det, og da begynte jo jeg å grine. Det skjedde i 50års dagen hans, konfirmasjonen min, bryllupet mitt, det skjedde altså alle plasser, så var det sånn «pokker ta, der kommer han» så konka jeg ut. Men det var liksom, vi snakket ikke om det noe særlig ellers. Det har liksom bare ligget der. Men vi har nok snakket om det, altså, jeg har jo hørt historier, jeg har hørt historier om, som er blitt bilder i mitt hode da, og sett filmer. De har jo tatt filmer når jeg var liten, de har jeg jo sett.

Av en pappa som forgudet meg, som sluttet å røyke fordi jeg prøvde å late som jeg skulle røyke, som jeg har fått beskrevet at jeg hadde ham rundt lille fingeren. I tillegg har jeg fått utseende hans, jeg er helt lik, bortsett fra at han hadde noe mer markerte øyenbryn da. Det er nesten, litt som å se seg selv i, det er litt sånn.. ja. Og så har jeg fått beskrevet at mamma, ja hun var ganske tydelig på at hvert fall med farmor og de, de utfordringene med at han nok var familiens sorte får, og i senere tid var det mer sånn at de ga mer ting til Onkel Arne og de en hva vi fikk – som var en skikkelig sånn. Ja. Så det var litt diskusjoner og sånn da. Når farmor og farfar døde, så ble det og litt vanskelig. Fordi min far hadde jo et barn, meg – så da ble det en veldig påminnelse om at her mangler det et ledd. Det er noe som mangler. De gikk ut på et kjøkken for seg selv og skulle snakke om dette, så kom de plutselig på at jeg også burde være med. Jeg ble ikke regnet med fordi jeg var jo en generasjon under, og mamma hun var jo bare gift med han. Så det ble litt sånn, ja – vanskelig da. Jeg har et kjempegodt forhold til onkel Arne og de i dag, men det var en periode der det var skikkelig vanskelig altså, og når du da skal dele et bo, så har jo han en relasjon til alt- og jeg følte vel at jeg ble litt straffet fordi at min far var død. Heldigvis er de oppegående folk, noen kameler ble svelget – men det har gått fint. Jeg hadde aldri kommet på det før jeg på en måte stod der. Men jeg ringte jo mamma da, og sa hun måtte komme – og hun kom selvfølgelig.

Det var nytteløst å snakke med farmor og farfar. Farmor bare grein, hvis det ble nevnt så grein hun. Farfar var kaptein, sånn at når pappa og de var små så var han ute på de syv hav, og var hjemme i korte perioder. Pappa og onkel Arne var faktisk og satt bort i perioder, fordi farmor reiste med farfar. Så de bodde hos sin tante mye i oppveksten. Så hans prioritering, han var også kaptein når han var hjemme. Så det å snakke med han om det, det gjorde jeg ikke så mye nei. Han laga sang til oss, spilte trekkspill og alt mulig sånn, var hyggelig. Men jeg og han var veldig forskjellige som personer. Jeg vil tippe at han var en som ville stemt FRP, noe jeg definitivt aldri ville gjort. Var nok litt småarasistisk, altså han var kaptein og hadde seilt på de syv hav, og var en hvit voksen mann, med de privilegiene det innebar – og det krasja litt med dette barnebarnet som var vokst opp med litt andre forutsetninger.

Når jeg var 12, jeg har jo et mellomnavn. Det fikk jeg når jeg var 12 ca., det tok jeg litt i protest kanskje. Da ville jeg bytte helt, jeg ville ikke ha det etternavnet som min far hadde da, i det hele

tatt. Fordi jeg var så forbannet på min farfar, jeg synes han var rasistisk, og at han var fullstendig – jeg kunne ikke stå inne for noen som hadde sånne meninger som han hadde. Men mamma klarte å fikse et lite kompromiss, ved at både jeg og hun tok hennes tidligere etternavn som mellomnavn, og samtidig beholdt pappa sitt. Jeg er glad for at jeg ikke fikk viljen min, og at mamma klarte å holde meg i trådene når tenåringstrasset slo inn for fullt.

Vi gikk på graven, men vi gikk bevisst ikke på graven på ulykkesdag, prøvde å la de gå forbi i stillhet. Bursdagene hans og, prøvde å la de gå forbi i stillhet. Noen ganger klarte vi det helt fint, andre ganger kom det nyhetsinnslag og sånn som minnet oss på det. Jeg var med farmor og farfar på noen sånne samlinger, altså – jeg hadde vært og sett på brutt lenke nede i Stavanger med farmor og farfar og litt sånne ting. Mamma vet jeg ikke om har vært der i det hele tatt faktisk, kanskje vi var en sommer – nei, nei, jeg tror ikke hun har det. Det var vel hennes reaksjon. Jeg tror kanskje hun og Signe og Ingunn snakket litt sammen om det, at de snakket mer om det en vi trodde når vi barna lekte sammen. Jeg tror de hadde en god dialog seg imellom, hvert fall hadde de jo mange av de samme utfordringene. De snakket nok om det, hun har hvert fall beskrevet det senere, at de hadde mye god støtte i hverandre. Men å snakke med meg, nei, vi tente vel ikke lys, usikker på om vi gikk ned på julaften og tente lys, jeg tror egentlig ikke. Det var vel litt sånn at noen måtte ned å stelle graven, og at det måtte se fint og skikkelig ut og sånn. Vi gikk nok og tente lys, for det ergret henne litt når noen andre hadde gjort det, at hun fikk en melding om at nå hadde noen vert og fikset og, da følte hun på en måte at hun ikke hadde fulgt opp godt nok opp hvis du skjønner.

Jeg tror nok mamma har kjent hvert fall på at hun kunne tenkt seg at hun hadde bedre vilkår til at jeg kunne få gjøre det jeg ville, det har hun hvert fall sagt etterpå, spesielt i forhold til økonomi. Det tenkte jo ikke jeg over den gang da, men jeg ser jo at hun ikke hadde muligheten og gjerne skulle ønsket hun kunne gitt meg ting som jeg nå kan gi til mine døtre da. Det skulle hun nok ønske at hun hadde ja.

Når jeg var liten, tok hun seg bare av meg. Så, skulle hun jo vise at hun var god nok, det er viktig – å være god nok. Og det har vel bittelitt jeg og fått, sånn at hun tok utdanning når jeg gikk på ungdomsskolen, da tok hun høyere utdanning, gikk ut på høyskolen. Ja, så da hadde hun dårlig samvittighet, for da ble jo jeg sånn nøkkelbarn som kom hjem til tomt hus. Det gikk helt fint altså, ikke sikkert det hadde gått fint for alle, men jeg var allerede da blitt flink pike, så det gikk helt fint. Men ellers så skulle alt være skikkelig, vi hadde fisk fire dager i uken, alltid middag, som jeg da ikke har klart å videreføre – vi har lite skikkelig middag. Men veldig sånn alt ja, hun gjorde det hun kunne, hun kunne trylle da, og hun kan fortsatt trylle nå i forhold til det å klare seg med veldig lite altså.

Altså, hun har aldri sagt at jeg skal prestere noe som helst. Hun har alltid bare skrytt, vært stolt over alt vi får til. Så jeg er ikke sikker på at det kommer fra henne at jeg ble flink pike, eller om det kommer av den forventningen om at, fra andre om at, jeg tror nok det handler vel så mye om den forventningen hun nok, og det tror jeg ikke hun har tenkt, men en sånn forventning om at du skal klare deg, at uansett hva som skjer så skal vi klare oss, og vi skal jammen klare oss bra altså. Ikke middelmådig, men vi skal klare oss bra.

Mamma, jeg og døtrene mine har veldig nært forhold, jeg vet ikke om de ville sagt det selv, men jeg opplever at vi har tettere bånd en de har med sin far. Far er en god praktisk bistand, og selv om min eldste nå er tettere på sin mormor kanskje, så har det nok litt med at forholdene forandrer seg med alderen og sånn. Men jeg opplever at vi alltid har vært veldig åpne med hverandre, og snakket godt sammen. Vi bor jo nærmere min mann sine foreldre, men vi er ikke like nære dem.

Mannen min har nok forsont seg med at mamma alltid er det, og det har familien hans og. Sånn i voksen alder, når vi har feiret jul og sånn, så har familien hans alltid invitert mamma, for ellers kunne jo ikke vi komme – for da hadde mamma blitt sittende alene, og det kunne hun jo ikke. Så hun har alltid vert invitert. Når det har vært konfirmasjoner i familien til min mann, så ble mamma invitert for hun hadde jo alltid vært der på jul og, så de kjente jo henne godt. Vi kan jo ikke utelate henne, hun har jo ingen andre. Hun må vi ta vare på. Når bilen hennes skal på EU kontroll, så er den min mann som fikser, og ringer og alt mulig. Vi tar jo vare på hans foreldre og, det gjør vi jo. Men mamma er jo alltid med, hun er jo veldig hyggelig, krever ikke veldig mye. Jeg tror ikke hun forventer det, men det ligger jo i oss på en måte, at vi selvfølgelig skal ta henne med.

Ja, og så kjøpte vi jo – når min eldste datter var født så kjøpte vi hytte på fjellet. Den hytten var det jeg og mamma som kjøpte sammen. Vi hadde ikke råd til hytte for oss selv, og mamma ville ha hytte – så den hytta er det jo jeg og mamma som eier, min mann er jo selvfølgelig med. Men i og med at hun er medeier, så blir jo det og hennes hytte. Så hun har jo en mening der og, nå skal vi bytte kjøkken, og da må vi jo tilpasse kjøkkenet etter hennes mening og. Så han har nok kanskje fått en litt sånn ekstra, jeg vet ikke – det blir jo litt sånn, hun har jo ingen andre. Jeg har jo ingen søsken. Med hans familie så kan de liksom dele på ting mellom søsken, sånn når det kommer til å ta vare på foreldrene, hvor vi skal feire jul og sånne ting. Det er liksom bare sånn, det har aldri vært et tema til diskusjon, mamma er alltid med og sånn er det bare. Ferdig snakka.

OPPFØLGING:

Har familien (noen i familien) hatt noen oppfølging i etterkant av ulykken?

Nei, eller – kanskje barnehage er litt vesentlig, dette vet jeg jo ikke da. Men mamma har fortalt at den barnehagen jeg gikk i, jeg gikk i en privat barnehage da, tror det var fordi hun ikke ville at jeg skulle gå i barnehagen rett nedi gaten, i tilfelle jeg skulle finne på å løpe hjem. For det kunne jeg nok kommet på. Det var det en av pedagogene som mamma har beskrevet, jeg husker henne bare litt, hun het Siren, som jeg, som tok seg nok, så og tok seg nok ekstra av meg, og som var en trygghet for meg. Jeg likte meg i barnehagen på grunn av Siren, men det var jo ingen offisiell hjelp, det var bare en som jobbet der, som nok så og ivaretok litt mer. Men ingenting utenom det. Når jeg skulle konfirmeres, fikk vi invitasjon, pappa fikk invitasjon. Da holdt mamma på å klikke. Da kom det fra kirken, invitasjon til gudstjeneste eller noe høring eller noe, til pappa. Da gikk mamma i taket. Så mange år etterpå, så hadde de ikke fått med seg. Så vi hadde noen sånne da. Når vi gikk i kirken da, så var alle plassert, jeg og en annen hadde ikke sånn typisk kjernefamilie, og vi ble plassert bakerst. Og det kunne plage henne da.

Hun kunne ikke regne med å få hjelp, du måtte vite hva du hadde rett på selv. Ekstra barnetrygd for eksempel, det var ingen i kommunen som sa det. Men så var det noen som hadde gjort det i en annen kommune, så hun kunne kreve det da. Men det var ingenting, ingen som kom og snakket. Jaja, presten hadde vert innom i starten og det fikk hun litt dårlige vibber av, og hun hadde fått noen sovetabletter som hun da ikke ville ta, og det var det.

Jeg var med farmor og farfar når det var sånn, det kan ha vert 10 års jubileum, tipper det var 10 år, tror det var i Stavanger, da var – ikke kongen, men kronprinsen til stede. Det var stas. Da var vi ute med noe greier, og så på det. Så var vi og spiste, og så skulle jeg oppføre meg, så var jo ikke det.. Husk at farfar var kaptein, og farmor var pen frue. Hun jobbet på gullsmed og hun kunne slå om til bokmål, altså hun kunne slå om å bli pen frue. Det var mer det at det var stas, det var liksom litt sånn stas. Ja, farmor grein jo, men det var jo synd på farmor, hun hadde jo mistet sin sønn. Farfar grein nok aldri, Onkel Arne har sagt han har sett den en gang, det var når de fikk dødsbudskapet. Da grein han litt. Men farmor, hun grein. Men så vil jeg tippe, for sånn var det jo alltid – at farfar hysjet litt på henne og ba henne slutte.

Den første samlingen når vi var her i Haugesund, og hadde disse her samtalene. Så sa jeg noe om at jeg alltid hadde visst at jeg var en Kielland-unge, og da var det noen av det som var andre steder fra som lurte på om det var et begrep. For oss var det jo sånn, at vi var Kielland-unger, og vi visste at andre og var Kielland-unger, jeg snakket ikke med dem, eller sånn – men jeg visste hvem de var. Det var jo liksom ikke så veldig spesielt, vi var flere som hadde opplevd det samme, så vi var ikke så spesielle på et vis. Samtidig så var det sånn at en trengte ikke syntes så synd på seg selv, for det var jo mange som var i samme situasjon. Det var sånn som skjedde. Andre hadde og opplevd det. Men, det var – eller det var sikkert mamma da. For nå, nå har jeg jo snakket med dem. Det var en familie da, som alltid stilte opp i avisen, og dem var det jo alltid veldig synd på – og det husker jeg at mamma synes var vanskelig, fordi det alltid var de samme som var i avisen som fikk all sympatien, men det var jo så mange familier rundt her – så hvorfor skulle den ene familien få alle sympatien. Så var det alle de andre enkene som bare var stille og rolige, som ikke klaget eller krevde noe, bare fikset ting. Jeg gjør det nok ganske likt, krever ikke så mye, men jobber for det – prøver å tenke at det er lov å kreve litt plass av og til, så jeg har nok fått med meg det – at vi får bare tåle, å jobbe for å få det man vil. Vi trenger ikke å dele sorgen liksom, det lærte jeg nok – litt ubevisst – at dette ikke er noe vi skal vise utad at vi sliter med. For hun ble jo, jeg forstod jo det – at sånn gjør vi ikke.

Det var noe på skolen. Mamma har beskrevet, altså jeg var jo ikke i begravelsen til pappa. Så den første begravelsen jeg var i. Jeg hadde jo blitt skånet da. Da gikk jeg sikkert i 7. klasse, det var ganske tragiske omstendigheter. Jeg hadde en god venninne, som var adoptert. Hennes søster døde helt plutselig, da jeg var på besøk der. Det er jo ganske traumatisk at en 12-13åring dør. Da skulle vi gå i denne begravelsen, og da har jo mamma sagt i ettertid at hun burde jo ha tenkt på det, men hun gjorde jo ikke det. Vi gikk fra skolen for å gå i denne begravelsen, og da gikk det opp for meg at oi – det er sånn det er. Og da fikk jeg en sånn helt ekstrem reaksjon, så en nabo hadde klart å skrape meg opp fra gulvet, og mamma måtte hente meg, for jeg klarte jo ikke gå tilbake med de andre ungdommene. Da sa mamma at det burde hun jo ha tenkt på, hun har jo

tenkt det har vært så mye, men, hun sa at hun tenkte jeg hadde erfaring med dette, men det hadde jeg jo ikke. Så da ble det en liten smell der.

Hvis du tror jeg er veldig for at barn skal være med, at barn skal inkluderes i alt, uansett, så er jeg det. De skal med uansett hvor små de er. Barna skal med. Når min svoger døde, og barna våre var små, så tok vi dem med – barna skal alltid med. 1år, 2år, 0år, de skal med. Nå har jeg jo også fagkunnskapen jeg kan støtte meg til og, men erfaringene mine gjør at jeg vet hvor viktig det er. Barna skal alltid med. Det blir viktigere, hvor andre bare har fagkunnskapen og kanskje kan si at det sikkert går fint, men jeg blir helt motsatt – Nei, de skal med! Det er blitt en fanesak.

Hva tror du det har betydd at det ikke har skjedd?
Litt usikker på hva det har betydd, i forhold til sånn sosialt, jeg er ikke sikker på, jeg er ikke sikker på hvordan mamma hadde taklet det. Jeg er redd for at den der stolte og klare seg selv greia kunne slått inn og at hun ikke ville tatt imot hjelpen. Og så, altså jeg opplever ikke at hun hadde noe psykisk, hun var jo sikkert nedfor å lei, men jeg opplevde ikke at hun slet noe psykisk. Jeg har selvfølgelig nå hørt om andre enker som slet psykisk i etterkant. Og der tror jeg nok det kunne betydd noe og fått hjelp tidligere, og hatt et sånn buffersystem hvis man hadde hatt behov for det. Men det var jo ingen plasser å gå om det var behov for det. Jeg er litt usikker på hva det hadde betydd for akkurat oss, fordi det var noe nettverk som på en måte tok det. Og jeg tror jo fortsatt, selv om jeg arbeider som profesjonell, så tror jeg at det ikke profesjonelle nettverket er det viktigste, men så må det profesjonelle nettverket være der hvis ikke det er annet nettverk, eller at det ikke klarer å følge opp behovet. Men det jeg tror ville hatt stor betydning er det økonomiske hvis jeg ser tilbake, litt bisart å tenke på, både hvor mye jeg egentlig ser at hun har prioritert på hva hun har stått i for at jeg skulle, og hva jeg – og senere, hvert fall den gangen når jeg måtte slutte på studier fordi at jeg ikke fikk stipend og ikke fikk noe særlig studielån, der det var en medvirkende årsak til at jeg valgte å reise hjem. Jeg tror ikke det hadde hjulpet om presten hadde kommet mer heller altså. Men jeg tror nok en annerkjennelse om at det har vært utfordrende, eller. Fokuset var liksom at vi var så heldige og fikk så mye og, så var jo ikke det realiteten i det hele tatt. Men jeg tror ikke at mamma hadde hatt behov for noe mer psykolog. Jeg tror nok at vi med fordel kanskje kunne bearbeidet det litt bedre tidligere, og hatt kanskje litt mer åpenhet og diskusjon om det som hadde gjort kanskje at når jeg kom i de 50årsdagene, konfirmasjonen min, bryllupet mitt, og noen pirket borti det – så begynner du å grine fordi det ligger der som en sånn ubearbeidet sak – som det egentlig gjør fortsatt. Som jeg egentlig tror da, men nå er vi jo i gang da – bedre sent enn aldri.

Det jeg tror kunne ha hatt betydning var et fellesskap av de som var berørte. Det så jeg bare nå når jeg fikk henne med meg til Oslo, så satt vi og spiste frokost med noen som bodde på Karmøy som vi ikke visste om. Når de snakket så tenkte jeg at de nok hadde funnet tonen da og, og kunne fått mye støtte av hverandre – mye samme opplevelser og måter og håndtere det på. Hadde garantert hatt betydning. Det kunne nok, altså å ha utvidet det. Nå var det jo disse tre, men det var også en annen som var med en gang iblant. Men det ville nok betydd noe ja, kanskje noen gjorde det og. Men sånn formelt var det ingenting. Kan godt hende, jeg tror det hadde vert godt. Men igjen, de var tre, så behovet var nok ikke så stort, men for andre som ikke hadde

noen. Nå er begge de andre to enkene døde i dag, men jeg var mye tettere på dem enn mine tanter og onkler, jeg hadde heller gått til dem hvis det smalt en mine egne tanter og onkler, de hadde stilt opp uansett, det vet jeg. Og det tror jeg de to guttene på min alder også hadde gjort, den dag i dag hvis det smalt. Vi snakker ikke så mye lenger, men du vet at de er der – og vet at vi hadde stilt opp for hverandre uansett likevel. Et slags usynlig bånd.

Jeg vet ikke, jeg ser jo at de griner veldig de som har snakket om det i alle år og da, så jeg vet ikke. Men kanskje jeg hadde tatt litt andre valg, fordi jeg hadde tenkt mer, eller vært mer bevisst på om ting var særheter som jeg kanskje bør tenke gjennom. Når du tenker psykolog, hvis noen hadde satt meg på plass og sagt at det kan hende du er litt sær nå fordi du har opplevd det du har. Så kanskje jeg hadde bevisst tatt litt andre valg, i stedet for å bli bevisst på det etter hvert som jeg blir eldre. Det er jo litt fascinerende altså, og bli litt møtt i døren av sine egne barn og litt sånn. Men så har jeg jo gjort så godt jeg kan.

PÅVIRKNING:

Hvordan tror du dette har påvirket deg?
Jeg må kunne forsørge meg selv, men jeg er ikke like redd for å bruke penger som mamma er. Jeg tror kanskje det henger litt sammen med at hun alltid har vert så tydelig på å fortelle meg om pappa, at han var så annerledes en mamma. Han var en som levde, onkel Arne og de hadde penger og var skikkelige, Farmor og Farfar hadde penger og var skikkelige, pappa hadde aldri penger, eller han landet alltid på beina er hennes beskrivelse av det. Altså han klarte alltid ordne noe, fikset det alltid på et vis. Slik som at jeg har latt døtrene mine holde på med hest, som koster enormt med penger – i et økonomisk perspektiv er jo det helt tøysete. Klart de skulle få hest, for sånne muligheter hadde jo aldri jeg. Så de fikk kanskje ikke alltid middag, men hest har de fått. Vi var nok litt uenige der, jeg og min mann – men han ble nå med på det til slutt. Han er jo glad i dyr, så han blir jo glad i disse hestene han og. Det er litt skremmende å tenke tilbake på, hvor formet du egentlig er blitt av det.

Jeg er litt usikker på om jeg alltid har tatt riktig valg i forhold til dette med at jeg har prøvd å sjonglere fryktelig med å prioritere både barn og jobb/karriere, og det kan godt hende at de, altså jeg har ofret mye. Jeg har tatt valg for dem. Jeg har valgt at det ikke alltid står middag på bordet, fordi jeg har tenkt at jeg må ha en jobb, jeg må kunne forsørge meg, ha en jobb å få det til å alt mulig. Nå høres det jo ut som de ikke har fått mat, de har jo fått mat, men det har fort vert Toro, eller brødmat eller. Så sånn sett så har vi ulike ting vi har hatt behov for å gjøre perfekt, jeg har ikke hatt behov for å få til denne husmor standarden. Jeg er mer der at jeg kriserydder når vi venter besøk, men ellers er det ikke viktig … Det at alle alltid kan komme hjem og sånn er viktig, men ikke hvordan det ser ut der på et vis. Jeg vet ikke helt om det var fordi det var viktig, eller bare fordi jeg fikset det – altså jeg var jo god på skolen, så det fikset jeg på et vis. Så da ble jo det en sånn ting som jeg bare kunne fortsette med. Jeg spilte jo i korps også, for det var jo relativt, jeg hadde vel arvet litt musikalske gener fra min far, så jeg var jo flink på det og. Men sånn husmorsgreier, det kan jeg ikke.

Vi må alltid klare oss, og vi må – mamma må vi ta ansvar for ja, og vi må alltid vite at vi har en sånn sikkerhet. At vi klarer oss uansett hva som smeller, må alltid passe på at du har nok utdanning, må alltid passe på at selv om jeg skulle bli alene. Altså, når jeg og mannen skulle flytte sammen, så måtte han skrive under på en samboerkontrakt hvor jeg sikret meg.

Vi hadde en samboerkontrakt hvor jeg kom veldig godt ut hvis det ikke hadde gått bra da, men så ble vi jo gift så det var jo bra da! Han kjøpte leilighet, og så brukte jeg noen av pengene som jeg hadde etter pappa, og etter farmor og farfar – så la jeg de inn, og skrev en avtale som gjorde at jeg eide den største delen av leiligheten, og dermed også ville fått store deler av gevinsten om det skulle gått galt. Han visste vel at det ikke ville gå galt kanskje. Men den der med å sikre seg selv, jeg skulle være helt sikker på at dersom han skulle forsvinne på et vis så skulle jeg klare meg. Det husker jeg godt. Når jeg ser tilbake på det, så var jeg nok ikke så naiv som andre 18åringer, jeg visste jo at det ikke var sikkert at livet alltid gikk så bra, det hadde jeg jo lært.
Jeg vært bevisst på at jeg ville videreføre til mine døtre, dette med at de kan klare seg selv. Feministen altså – dere skal, dere kan alt! Sky is the limit! Og det er de gode på, de overgår meg på alle området – helt magisk. Ta når de fikk hest, og det gikk rett til nasjonale mesterskap, Silje har vert på satsingsgruppe for landslaget og alt mulig. De sikter et sted, og så når de mye høyere. Tar utdanning, ja, jeg skjønner ikke hvordan de får det til. Men de er ganske magiske begge to.

Den eldste har nok dessverre fått litt den det der flink pike syndromet som jeg har, men minste jenta tåler det meste. Hun trenger ikke å ha toppkarakterer, og synes nok at jeg maser litt for mye og kjenner nok på at jeg krever mer enn hva hun har som mål for seg selv. Så det tror jeg hun har kjent på. Min eldste har nok dessverre fått det til gangs slik som meg, hun skal helst være best og litt mer en best, hun gikk ut fra videregående med en femmer og resten seksere, hun studerer, trener i timevis, spiser alt for sunt spør du meg – det har jo jeg sluttet med. Det blir fort veldig perfekt. Nå studerer hun psykologi, så jeg tror hun har fått bedre innsikt og forstår seg selv bedre, nå sier hun kanskje at ting som hun tidligere ville kalt for en krise, kan hun nå si er godt nok. Så hun har nok jobbet veldig med seg selv, og med å se at hun er god nok uten at alt må være perfekt. Minstejenta har alltid vært mer opptatt av prosessen, men hun eldste opptatt av å nå de høye målene.

Min eldste har vert ganske tydelig på at jeg hadde skyhøye krav, om ikke bevisst, så hadde de hvert fall skjønt det sånn. Litt sånn – kom igjen, vi skal gjøre alt vi kan, vi skal være så gode vi bare kan. Men det har jo gått bra da. Men sånn sosialt ellers, det er jo litt sånn irriterende egentlig, men jeg har alltid tenkt at det er viktigere å ha noen gode venninner, en sånn parvenner, jeg tror vel nesten ikke jeg og mannen min har noe sånn. Jeg har aldri sett at det var så viktig. Vi prøvde en gang, og gikk litt til hverandre og sånn, men det ga meg ikke så mye – det gir meg så mye mer å ha de der nære venninnene da, de som er der uansett hva som skjer liksom.

Jeg har jo aldri passet inn. Altså jeg bor på bondegård, og går helst i – jaja, i dag har jeg høye hæler. Men altså, før jeg gikk ut døren i dag så er det raggsokker, joggebukser og ullundertøy. Jaja, altså jeg lever to liv. Et liv hvor jeg skrur på fasade, og et skikkelig liv. Og farmor og farfar og

de, der hadde du alltid på fasade, aldri skru av fasaden når de var til stede. Mormor og morfar, der trengte jeg ikke fasade, da kunne jeg være meg selv. Men farmor og farfar har jeg alltid hatt på fasade, faktisk. Herregud, dette har jeg aldri tenkt på. Jeg har alltid hatt på fasade hos dem. At alle skal med. Det har jeg aldri forstått med min svigerfamilie, som har hatt det litt sånn at de feirer ulike steder på jul for eksempel, at det blir så mange, blir mye styr så da er det bedre og dele opp. Jeg ser ikke helt at å være for mange er et problem, det er jo en luksus og ha mange. Vi kan jo ikke la være å inkludere noen fordi det blir for mange, alle skal med. Det med at ingen skal måtte sitte igjen. Kanskje det er litt den at du har blitt sittende igjen, sånn med at mamma ble ikke inkludert, ble sittende igjen, ble ikke med, for hun skilte seg ut. Nei, alle skal med.

Og at jeg også tidvis smeller ganske hardt, det forstår jeg jo at er litt av at barndommen jeg har hatt. At jeg er så opptatt av å klare alt selv, jeg skal liksom klare hus og hjem, jobb og alt mulig selv. Samtidig som jeg da, så skal du helst ikke krangle med folk. Det lærte jeg jo ganske tidlig, mamma var konfliktsky – og det har jeg nok også blitt. Men så krasjer jo det med feministen i meg som har lyst til å brøle høyt, så det blir en ganske stor indre konflikt. Det har jeg nok og delt litt med mine døtre, men spesielt hun eldste som ser sånne ting så utrolig godt, så der har vi jo hatt noen diskusjoner om hvordan jeg driver og balanserer hele tiden.

Når ting er vanskelig så deler jeg ikke. Det samme når vanskelige ting skjer nå. Jeg har en venninne som gjennomskuer meg, vi har vert venner siden barnehagen. Så hun får nok litt, men ellers nei. Jeg har en til venninne som har kommet til litt i senere år, av og til får hun også litt. Men når ting er vanskelig så sier jeg ikke så mye, nei. Jeg har aldri skrevet ned noe heller. I ungdommen hadde jeg en plakat over sengen hvor det stod «Man kan, man vil, man får det til», nå har jeg også en plakat på kontoret hvor det står «Start med det du må, fortsett med det som er mulig, plutselig får du til det umulige». Nei, altså – guri meg, så sånn er vi. Ikke så mange som får se svakheter, ikke mannen min heller. Da sitter jeg oppe om natten og griner for meg selv, så spar jeg meg sammen og så er det å reise seg å fortsette. Det går fint. Det er kanskje bra en av døtrene mine blir psykolog tror jeg. Vi hadde også lenge en plakat i stuen hvor det stod noe om at å være sterk ikke er å springe raskest osv., men det er å se lyset når det er på det mørkeste. Jeg kommer liksom tilbake til det i alle situasjoner. Kan hende det hadde vært annerledes hvis noen hadde vært der fra start og lært meg å være svak, og latt meg være sårbar. Men nei, vi tar ikke imot hjelp – vi gir hjelp. Klart at noe kan jo være personlighet og, men det er lett å se at her er det nok noe som har hatt en betydning. Jeg tror nok at egentlig er jeg litt mer sosial og utadvendt, jeg har lyst til, eller jeg kjenner inni meg at jeg skulle ønske jeg var mer sosial og utadvendt en det jeg faktisk er da. Nesten litt sånn at jeg skulle ønske jeg hadde vært litt mer som pappa, men så er jeg jo veldig lik mamma, og det tenker jeg fort kunne vært annerledes hvis jeg hadde fått hatt den rollemodellen av pappa i livet. Jeg hadde jo ingen rollemodell som kunne vise meg at det var ok å drite seg ut, så det er jeg redd for. Jeg unngår situasjoner hvor jeg kan risikere å drite meg ut, jeg har nok blitt litt bedre etter hvert, men det krever litt å gjøre. Jeg har bevisst begynt å snakke mer om ulykken, om alt som skjedde, hvordan det var og sånn, det har jeg vel gjort de siste 3årene, når Onkel Arne begynte å åpne seg så benyttet jeg muligheten. Før det har det bare ligget baki der som en sånn, ja. Det har nok vert en litt større ting en jeg kanskje har forstått. Jeg har et smykke, som han hadde på seg når han døde – som jeg tar på meg i

spesielle anledninger og sånn, ingen som vet at det er det – men jeg passer på at det er med meg. Jeg har vært heldig, jeg hadde en mor som ikke gikk under – hun mistet kanskje det sosiale litt, men hun var sterk for meg.

Har du forsøkt å finne ut mer ved å snakke med familien, holde deg oppdatert på forskningen/minnebanken Kielland?

Jeg så dokumentaren alene, men nok sammen med barna og, men det er det jeg husker best. Jeg gråt nok mest da når jeg var alene. Eller var de der kanskje, jeg husker ikke helt, de var kanskje der. Jeg husker at jeg så den selv, alene, så husker jeg at jeg tenker at de også måtte se den. Det var veldig viktig for meg at de så den, men jeg tror jeg så den selv alene først. Vet ikke om jeg sa det til dem. Jeg satt oppe en hel natt og så hele serien. Og grein. Vi så den nok kanskje etterpå ja.

INTERVIEW WITH HEIDI B. BRINGSVOR

Interviewer: Tonje V. Hetlelid.

PERSONAL INFORMATION:
Heidi B. Bringsvor, b. 1976.
Haugesund

USE AND IMPLEMENTATION:

We met in Oslo, at the national meeting of the Kielland network and the conference When the worst happens. I was introduced to Heidi by my supervisor Marie Smith Solbakken, in connection with the master's project about follow up and information after the Kielland accident. She was informed about the project and agreed to be interviewed.

We conducted the interview at the University of Vestlandet, campus Haugesund, 24th of October 2024. The interview was recorded with a telephone audio recorder, and has been transcribed using Dropbox Ai tools and manual editing.

Approved for use in memory bank, March 19th, 2025.

BACKGROUND:
Daughter of the deceased Jan Edvin Bringsvor.

- *"The children should be included. When my brother-in-law died, and our children were small, we included them – the children should always be included. 1 year, 2 years, 0 years, they should be included. Now I also have the professional knowledge that I can rely on, but my experiences mean that I know how important it is. The children should always be included. It becomes more important, where others only have the professional knowledge and might say that it will probably be okay, I am completely the opposite – No, they should be included! It is a burning cause for me." (H.B. Bringsvor, 24.10.24).*

THE SIGNIFICANCE OF THE KIELLAND ACCIDENT IN THE FAMILY:

What impact do you think the Kielland accident has had on your family? What has life been like in your family considering that your father died?

My dad died when I was 3, and we had just moved into a newly built house in a residential area. There were other families who also lost their fathers in the same accident. Mom and dad probably had a pretty big network of friends before that. She probably stopped being invited to

those couple things over time, meaning that it became less and less. And she probably felt uncomfortable when she went. I don't remember, I was 3 then, but I can't remember her ever going to friends who were couples. She had friends, she had two friends in particular, she went to a club. So she had club friends. They were kind of in couple relations, and I remember we visited them, but not like that there were many people – very rarely. But we visited some of these club friends, other than that we went to visit her siblings, and Dad's brother, we were there quite a bit. Then there were two other widows, especially when I was growing up, who each had their own, they each had a son who was about the same age as me. So, that was kind of it. Which I see in retrospect is a bit strange, now that I'm an adult I see it a bit, I probably have a slightly different... well, but that was kind of what the network was. Very few really close people, and a bit like that - she didn't let people in - unless it was, if you were in, you were in. But quite like that, she didn't trust people until she was sure, sure that they could be trusted, in a way. But she didn't go out to create her own network, she has explained that herself, that the widows were seen as a bit, so - everyone knew what had happened, what the situation was - and then they backed away. I was the main focus of her life, and I still am, in addition to my children. Never been anything else, priority no. 1 - and that was that. Life is kind of built around that. I may have followed that a little bit, so I've probably become a mother who prioritizes my daughters a little bit too much, not sure they notice it, but they've mostly been allowed to do what they want - given them all the opportunities I can, because I didn't have that myself. In any case, I see that my husband and I are very different in our priorities, which has led to some conflicts. I think that the children come first, no matter what - even before all our needs. He doesn't understand that, who was raised in a very traditional family. Which is very different from my upbringing. I, who was raised alone with a mother, have probably become very aware that women can, almost a little feministic. And that's often where we crash a little bit, that we have a slightly different experience of what a family looks like. So my daughters have had to deal with these conflicts, but I think it has gone well – but clearly it is easy to look back and say that things are what they are, this probably would not have been such a big source of conflict if we had lived in a city, but when we live in a village, many of the traditional gender role patterns still lie at the bottom, so we as a family probably stand out a bit there considering that I have prioritized my career, and have not been a more traditional housewife.

But no one sees it like that because I'm not in that environment. I've done a bit like my mother, I have a few who I let in, and I have those friends. Once you're in, you're t in – I have them forever, I won't lose them. But it takes a while to get in, and I've never really understood this village stuff. I have, even though we've moved to the countryside, I already had a job at the hospital here in Haugesund, and then we moved 40km away, which meant a 45-minute drive to work, but I've never, or once I considered starting at the nursing home closer to home instead, to make it work, when my eldest was going to start school, it was – this is completely crazy, there was no school on Wednesdays, and there was no after-school care either. It's a bit difficult to combine when you want to be employed and in a full-time job, and this is where the feminist comes in. Then I was there considering, or applying for, a position at the nursing home, and came for an interview – but then it became clear how they worked and expected me to work, and it was such a big change in the way I had worked that it became completely out of the question for me to start there.

Then my mother came in, she became the solution. She came every Wednesday and looked after the children, they got a warm meal – something I didn't usually make. But every Wednesday they got a proper dinner, even dessert and fully attended to. My in-laws looked after them a little when they were very young, or my husband's sister looked after my eldest as a daycare. Otherwise it has been my mother, my mother came. My mother is always there. My eldest daughter has a closer relationship with my mother than she has with me. She calls us and says we have to remember to visit, she takes great care of her grandmother. But they have always known that, that grandmother is always there, they have in a way always known that they have a second home, with grandmother. Especially the eldest, when she was home in the summer to have a summer job, she didn't live at home – she lived with her grandmother.

It's about my mother prioritizing me, and then them. That has become her main focus.
Mom and Dad had a strong desire to have more children. They were clear that they were trying to have more at the time, and they probably would have succeeded. And I think her social life would have been completely different. She is quiet and calm, and probably always has been. But my father who died, has always been described, and I believe that when I see my uncle, and I have been described that my father was "worse", he was like the black sheep of the family, he was terribly social, terribly outgoing. Active, high and low. He was a drummer in a band and played at all the dances - had a completely different, well. I see in a way, I have seen in albums, the parties that were every weekend until then, when everything stopped.

We always celebrated Christmas at Uncle Arne's and family, my father's brother. He was kind of like my, he was appointed guardian then, because you always got that. Not that I noticed it that much then. But we were always there for Christmas, and then it was me and my mother, uncle and aunt, and their two children, then there were my aunt's parents on the other side, and then there was her brother who didn't have children, and grandmother and grandfather. And we celebrated New Year with Ingunn and Signe, those other two widows and their children. Birthdays were probably the same ones who came, and probably aunts and uncles from my mother's side. But I didn't have as close a relationship with those cousins there as I had with the others. So on my father's side I only have the two cousins, so I was much closer to them when I was little, than my mother's side where I have six cousins.

I feel like I'm closer to them, but I don't know... I barely knew, it was a more difficult relationship with the family on my mother's side. I think maybe it was because my grandmother and grandfather, my mother's parents, when my father died, they stood up so incredibly for me, for my mother and, and for me. So in a way they were mine, in the same way that my mother is for my daughters, I also had my grandmother and grandfather who were there for me - always. They were the ones who were there. Grandma and grandpa didn't do that, in the same way. I can remember that I was there to visit, but I can't ever remember that they came home and looked after me. But grandmother and grandfather were always there, so I was probably treated a little differently compared to my cousins. I always had 50kr in my hand from grandmother and grandfather, when I got a little older I almost got paid every time I stopped by, a fifty kr. This probably got to my cousins, and it must have irritated them terribly. Yes, we probably didn't quite fit in then. In such a perfect picture, me and mom. We didn't.

We haven't talked about it much before, it's come now. Maybe two years ago, when uncle retired. Then he suddenly had time to think, and then we had the first visit where he and mom actually talked. Then they found old pictures, and he started to unravel some threads and started talking to people and. Yes, when he started to unravel a bit, mom started and oh – she's never wanted to talk about it, I mean – if you asked, she might, but it was never really a topic. It was one of those things like, all those birthdays, and all those big days. He loves to give speeches my uncle, he loves to put on a show, gets up in all gatherings and loves to give speeches – then he always had to bring it up, and then I started crying. It happened at his 50th birthday, my confirmation, my wedding, it happened everywhere, then it was like "damn it, here he comes" and so I just zoned out. But it was like, we didn't really talk about it otherwise. It was just kind of in the back of our minds. But we probably talked about it, I mean, I've heard stories, I've heard stories about, which have become images in my head, and seen movies. They made movies when I was little, I've seen them.

Of a dad who adored me, who stopped smoking because I tried to pretend to smoke, who I have been described as having him around his little finger. In addition, I have got his appearance, I am exactly the same, except that he had somewhat more pronounced eyebrows. It is almost a bit like seeing myself in, it is a bit like that.. yeah. And then I have been described that my mom, she was quite clear that at least with grandma that is, those challenges with dad probably being the black sheep of the family, and in recent times it was more like that they gave more things to Uncle Arne and them than what we got – which was really like... So there were some discussions and things like that then. When grandma and grandpa died, it became a bit difficult. Because my father had a child, me – so then it became a real reminder that there is a missing link here. There is something missing. They went out into a kitchen by themselves and were going to talk about the inheritance, then they suddenly realized that I should also be there. I wasn't counted because I was a generation younger, and my mother was just married to him. So it was a bit like that, well – difficult then. I have a really good relationship with Uncle Arne and his family today, but there was a period when it was really difficult, and when you have to share an estate, he has a relationship with everything - and I felt like I was being punished a bit because my father was dead. Fortunately, they are upbeat people, some camels were swallowed - and it went well. I had never thought about it until I was kind of standing there. But I called my mother, and said she had to come - and of course she came.

It was useless to talk to grandma and grandpa. Grandma just cried, if it was mentioned she cried. Grandpa was a captain, so when dad and uncle were little, he was out on the seven seas, and was home for short periods. Dad and Uncle Arne actually spent time away, because grandma traveled with grandpa on occasions. So they lived with their aunt a lot when they were growing up. So his priority, he was also a captain when he was at home. So talking to him about it, I didn't do that much, no. He made songs for us, played the accordion and all that, was nice. But he and I were very different as people. I would guess that he was someone who would have voted for FRP, which I definitely would never do. Was probably a little bit racist, he was a captain and had sailed on the seven seas, and was a white grown man, with the privileges that comes with that – and it crashed a bit with this granddaughter who had grown up with slightly different values.

When I was 12, well I have a middle name. I got it when I was about 12, I took it a bit in protest maybe. First I wanted to change it completely, I didn't want to have the last name that my father had then, at all. Because I was so pissed off at my grandpa, I thought he was a racist, and that he was completely – I couldn't stand for someone who had the kind of opinions that he had. But my mom managed to work out a small compromise, by both me and her taking her previous last name as my middle name, and at the same time keeping my dad's. I'm glad I didn't get my way, and that my mom managed to keep me in check when the teenage defiance hit full force.
We went to the grave, but we deliberately didn't go to the grave on the day of the accident, tried to let it pass by in silence. His birthdays too, tried to let them pass by in silence. Sometimes we managed just fine, other times there were news reports and things like that that reminded us of it. I was with my grandma and grandpa at some of those gatherings, well – I had been to watch the Broken Link monument down in Stavanger with my grandma and grandpa and things like that. I don't know if my mother has been there at all actually, maybe we were there one summer – no, no, I don't think she has. I think that's just her reaction. I think maybe she and Signe and Ingunn talked a little about it, that they talked more about it than we thought when we children played together. I think they had a good dialogue between themselves, at least they had many of the same challenges. They probably talked about it, at least she described it later, that they had a lot of good support in each other. But to talk to me, no, we didn't light candles, I'm not sure if we went down on Christmas Eve and lit candles, I don't really think so. It was a bit like someone had to go down and tidy the grave, and that it had to look nice and proper and stuff. We probably went and lit candles, because it annoyed her a bit when someone else had done it, that she got a message that someone had been and fixed it and then she felt in a way that she hadn't followed up well enough, if you understand.

I think my mother must have felt that she would like to have had better conditions for me to be able to do what I wanted, she said that afterwards, especially in relation to finances. I didn't think about that at the time, but I can see that she didn't have the opportunity and would have liked to have given me things that I can now give to my daughters. She probably wishes she had. When I was little, she just took care of me. So, she had to show that she was good enough, that was important - to be good enough. And I guess I got a little bit of that, so she got an education when I was in middle school, then she got a higher education, went to college. Yes, so then she had a bad conscience, because then I became that key child who came home to an empty house. It went perfectly fine, not sure it would have gone perfectly for everyone, but I had already become a good girl by then, so it went perfectly fine. But otherwise, everything was supposed to be proper, we had fish four days a week, always dinner, which I haven't been able to continue - we don't have much proper dinner at my house. But very much so, she did what she could, she could make magic then, and she can still do magic now in relation to getting by with very little. Well, she's never said that I had achieve anything. She's always just been encouraging, been proud of everything we do. So I'm not sure if it comes from her that I became a good girl, or if it comes from the expectation that, from others, I think it's probably about the expectation that she probably has, and I don't think she intended that, but an expectation that you should be okay, that no matter what happens, we'll be okay, and we'll definitely be okay. Not mediocre, but we'll be okay.

My mother, me and my daughters have a very close relationship, I don't know if they would say it themselves, but I feel that we have a closer bond than they have with their father. Their father is a good practical help, and even though my eldest is now closer to her grandma perhaps, it probably has something to do with the fact that relationships change with age and such. But I feel that we have always been very open with each other, and talked well together. We live closer to my husband's parents, but we are not as close to them.

My husband has probably come to terms with the fact that mom is always there, and so has his family. So as an adult, when we have celebrated Christmas and such, his family has always invited mom, because otherwise we couldn't come - because then mom would have been sitting alone, and we wouldn't let her. So she has always been invited. When there have been confirmations in my husband's family, mom was invited because she had always been there for Christmas and, so they knew her well. We can't leave her out, she has no one else. We have to take care of her. When her car goes for an EU inspection, my husband is the one who fixes it, and calls and everything. We take care of his parents too, of course, we do that. But mom is always there, she is very kind, doesn't demand very much. I don't think she expects it, but it's in us in a way, that of course we should bring her along.

Yes, and then we bought – when my eldest daughter was born, we bought a cabin in the mountains. That cabin was bought by my mother and me together. We couldn't afford a cabin for ourselves, and my mother wanted a cabin – so that cabin is owned by my mother and me, my husband is of course involved. But since she is a co-owner, it is her cabin too. So, she has an opinion to consider, now we are going to change the kitchen, and then we have to adapt the kitchen to her opinion as well as ours. So he may have got a little extra, I don't know – it will be a little bit like that, she doesn't have anyone else. I don't have any siblings. With his family, they can sort of share things between siblings, like when it comes to taking care of their parents, where we are going to celebrate Christmas and things like that. It's just like that, it's never been a topic for discussion, my mother is always involved and that's just how it is. End of discussion.

FOLLOW-UP:

Has the family (anyone in the family) had any follow-up after the accident?

No, or – maybe kindergarten is a bit relevant, I don't know that. But my mother told me that the kindergarten I went to, I went to a private kindergarten then, I think it was because she didn't want me to go to the kindergarten right down the street, in case I decided to run home. Because I could probably have done so. It was one of the teachers that my mother described, I only remember her a little, her name was Siren, who I, who took care of me, looked after me and probably took extra care of me, and who was a source of security for me. I liked being in kindergarten because of Siren, but there was no official help, there was just someone who worked there, who probably looked after me and took care of me a little more. But nothing beyond that. When I was to be confirmed, we got an invitation, dad got an invitation. Then my mother lost her temper. It came from the church, an invitation to a church service or some

hearing or something, for dad. My mother went crazy. So many years later, they hadn't registered that he had died. So, we had some stuff like that. When we went to church then, everyone was seated, me and another person didn't have that typical core family, we were seated at the back. And that could bother her as well.

She couldn't count on getting help, you had to know what you were entitled to yourself. Extra child benefit, for example, no one in the municipality told her that. But there was someone who had done it in another municipality, so she could claim it. But there was nothing, no one came and talked. Well, the priest had stopped by at the beginning and she got a bit of a bad vibe from that, and she had been given some sleeping pills that she didn't want to take, and that was it. I was with my grandma and grandpa when it was like, it might have been a 10th anniversary, I guess it was 10 years, I think it was in Stavanger, when – not the king, but the crown prince was present. It was grand. Then we were out with some stuff, and watched it. Then we would eat, and then I would have to behave, so it wasn't... Remember that my grandpa was a captain, and my grandma was a pretty lady. She worked at a goldsmith's, and she could switch tongues to bokmål, in other words she could switch to being a pretty lady in a blink. It was more that it was grand, it was kind of grand. My grandma cried, but it was sorry for my grandma, she had lost her son. My grandpa probably never cried, Uncle Arne said he saw it once, it was when they got the news of his death. Then he cried a little. But my grandma cried. But then I would guess, because it was always like that – that my grandpa would hush her up a little and tell her to stop.

The first gathering when we were here in Haugesund, and had these conversations. Then I said something about how I had always known that I was a Kielland kid, and then there were some of those from other places who wondered if it was a concept. For us it was like that, that we were Kielland kids, and we knew that others were also Kielland kids, I didn't talk to them, or anything like that – but I knew who they were. It wasn't really that special, there were several of us who had experienced the same thing, so we weren't that special in a way. At the same time, it was like that you didn't need to feel so sorry for yourself, because there were many who were in the same situation. It was just something that happened. Others had experienced it too. But, it was – or it was probably mom. Because now, now I've talked to them. There was a family, who always appeared in the newspaper, and they were always very pitied – and I remember my mother finding that difficult, because it was always the same ones who were in the newspaper who got all the sympathy, but there were so many families around here – so why should one family get all the sympathy. Then there were all the other widows who were just quiet and calm, who didn't complain or demand anything, just fixed things. I probably do it pretty much the same, don't demand so much, but work for it – try to think that it's okay to demand a little space now and then, so I've probably gotten that – that we just have to endure, to work to get what we want. We don't have to share the grief, I probably learned that – a little unconsciously – that this is not something we should show outwardly that we're struggling with. Because she was clear, I understood that – that we don't do that.

It was something at school. My mom described, I wasn't at my dad's funeral. So the first funeral I went to. I had been shielded you know. I was probably in 7th grade then, it was quite tragic

circumstances. I had a good friend who was adopted. Her sister died suddenly, when I was visiting there. It's quite traumatic for a 12-13 year old to die. Then we were supposed to go to this funeral, and my mom said afterwards that she should have thought about it, but she didn't. We left school to go to this funeral, and then it dawned on me that oh – that's how it is. And then I had such an extreme reaction, a neighbor managed to scrape me up off the floor, and my mom had to pick me up, because I couldn't go back with the other kids. After that my mom said she should have thought about that, she thought it had been so much, but she said she thought I had experience with this, but I didn't. So, there was a little breakdown there.

If you think I'm very much in favor of children being involved, of children being included in everything, no matter what, then I am. They should be involved no matter how young they are. The children should be included. When my brother-in-law died, and our children were small, we took them along – the children should always be included. 1 year, 2 years, 0 years, they should be included. Now I also have the professional knowledge that I can rely on, but my experiences mean that I know how important it is. The children should always be included. It becomes more important, where others only have the professional knowledge and might say that it will probably be okay, I am completely the opposite – No, they should be included! It has become a burning cause for me.

What do you think it means that it hasn't happened?

A little unsure of what it would have meant, in terms of social things, I'm not sure, I'm not sure how my mother would have handled it. I'm afraid that that proud, self-sufficient thing could have kicked in and that she wouldn't have accepted the help. Furthermore, I don't feel that she had anything psychological, she was probably sad and tired, but I didn't feel that she was struggling psychologically. As a grown up I have heard of others that did suffer psychologically, and for them I think it would have meant something to have gotten help earlier and have had a buffer system like that if you had needed it. But there were no places to go if you needed it. I'm a little unsure of what it would have meant for us specifically, because there was a network that in a way took care of us. And I still believe, even though I work as a professional, I think that the non-professional network is the most important, but then the professional network has to be there if there is no other network, or if it is unable to follow up on the need. But what I think would have had a big impact is the financial aspect if I look back, a bit bizarre to think about, both how much I actually see that she has prioritized what she endured for me to do, and what I – and later, at least the time when I had to stop studying because I didn't get a scholarship and didn't get any special student loans, where it was a contributing factor to my choosing to go home. I don't think it would have helped if the priest had come more either. But I think it could have been an acknowledgement that it has been challenging, or. The focus was kind of that we were so lucky and got so much and, that wasn't the reality at all. But I don't think my mother would have needed any more psychologist.

I think we could have worked it out a little better earlier, and maybe had a little more openness and discussion about it, that could have made it so that when I got to my 50th birthday, my

confirmation, my wedding, and someone poked at it – you don't start crying because it's lying there like an unprocessed issue – which it actually still does. Which I actually think, but now we're getting started – better late than never.

What I think could have been important was a community of those affected. I only saw that now when I brought her with me to Oslo, and we sat and had breakfast with someone who lived on Karmøy that we didn't know about. When they talked, I thought that they probably would have found a connection then and could have received a lot of support from each other - a lot of the same experiences and ways of dealing with it. It would have definitely been important. It could have, that is, expanded the network. But that could have meant something, well, maybe someone did too. But formally it was nothing. It may well be, I think it would have been good. But again, there were three of them, so the need was probably not that great, but for others who had no one. Now both the other two widows are dead today, but I was much closer to them than my aunts and uncles, I would rather go to them if it was necessary than my own aunts and uncles, they would have stood up for me, I know that. And I think the two boys my age would have done the same, to this day if it had been difficult times. We don't talk much anymore, but you know they're there – and you know we would have stood up for each other no matter what. A kind of invisible bond.

I don't know, I see that those who have talked about it for years and years are still crying a lot, so I don't know. But maybe I would have made slightly different choices, because I had thought about it more, or been more aware of whether things were oddities that I should perhaps think through. When you think of a psychologist, if someone had put me in my place and said that maybe you are a bit odd now because you have experienced what you have. So maybe I would have consciously made slightly different choices, instead of becoming aware of it as I get older. It's a bit fascinating, and being greeted at the door by your own children and things like that. But then again, I have done the best I can.

IMPACT:

How do you think this has affected you?

I have to be able to support myself, but I'm not as afraid of spending money as my mother is. I think it may have something to do with the fact that she has always been so clear about telling me about my father, that he was so different from my mother. He was someone who lived, Uncle Arne and his family had money and were decent, Grandma and Grandpa had money and were decent, Dad never had money, or he always landed on his feet is her description of it. So he always managed to arrange something, always fixed it in some way. Like letting my daughters have horses, which cost a lot of money – from a financial perspective, it's completely ridiculous. Of course they should get horses, because I never had such opportunities. So they may not always get dinner, but they have got horses. We probably disagreed a bit there, my husband and I – but he eventually agreed to it. He loves animals, so he loves these horses too. It's a little scary to think back on how affected you've become from it.

I'm a little unsure if I've always made the right choice in relation to this, that I've tried to juggle terribly with prioritizing both children and work/career, and it may well be that they, I mean I've sacrificed a lot. I've made choices for them. I've chosen that there's not always dinner on the table, because I've thought that I have to have a job, I have to be able to support myself, have a job to make it through everything. Now it sounds like they haven't had food, they have had food, but it's quickly become Toro, or a meal of bread or something. So in that sense, we have different things that we've needed to do perfectly, I haven't needed to achieve this housewife standard. I'm more there to clear up the mess when we're expecting visitors, but otherwise it's not important... The fact that everyone can always come home and such, that's important, but not how it looks there in a way. I don't really know if it was because it was important, or just because I managed it – I was good at school, so I managed it somehow. So then it became something that I could just keep doing. I also played in a band, because it was relatively, I had probably inherited some musical genes from my father, so I was good at that too. But housewife stuff, I can't do that.

We always have to manage, and we have to – we have to take responsibility for mom, and we always have to know that we have that kind of security. That we can manage no matter what happens, always have to make sure that you have enough education, always have to make sure that even if I were to be alone. So, when my husband and I were to move in together, he had to sign a cohabitation contract where I secured myself.

We had a cohabitation contract where I would have been very well off if things hadn't gone well, but then we got married so it was good then! He bought an apartment, and then I used some of the money that I had from my dad, and from my grandma and grandpa – then I put that in the payment and wrote an agreement that meant that I owned the largest part of the apartment and thus would also get a large part of the profit if things went wrong. He probably knew that it wouldn't go wrong maybe. But that thing about protecting myself, I had to be absolutely sure that if he were to disappear somehow, I would be fine. I remember that well. When I look back on it, I probably wasn't as naive as other 18-year-olds, I knew that it wasn't certain that life would always go so well, I had learned that.

I have been aware that I wanted to pass on to my daughters, this about them being able to manage themselves. The feminist in other words – you should and you can do everything! The sky is the limit! And they are good at it, they surpass me in every area – absolutely magical. Take when they got a horse, and it went straight to the national championships, Silje has been on the focus group for the national team's and everything. They aim somewhere, and then they reach much higher. They get an education, and I don't understand how they manage it all. But they are both quite magical.

My oldest has unfortunately probably got a bit of that good girl syndrome that I have, but the youngest girl can handle most things. She doesn't need to have top grades, and probably thinks that I push a little too much and probably feels that I demand more than what she has as a goal for herself. So I think she has felt that. My oldest has unfortunately probably got it to a tooth like

me, she would rather be the best and a little more than the best, she graduated from high school with one B and the rest A's, she studies, exercises for hours, eats way too healthy if you ask me - I've stopped doing that. It's quickly becoming very perfect. Now she's studying psychology, so I think she's gained better insight and understands herself better, now she might say that things that she would have previously called a crisis, she can now say are good enough. So she's probably worked a lot on herself, and on seeing that she's good enough without everything having to be perfect. The youngest girl has always been more concerned with the process, but the eldest is concerned with reaching the high goals.

My eldest has been quite clear that I had sky-high demands, if not consciously, then they would have at least understood that. A bit like that – come on, we're going to do everything we can, we're going to be as good as we can. But it's been going well then. But socially, it's a bit annoying really, but I've always thought that it's more important to have some good friends. And couple's friends, I don't think my husband and I have anything like that. I've never seen it being that important. We tried once, and went to each other a bit and stuff, but it didn't give me that much – it gives me so much more to have those close friends, the ones who are there no matter what happens.

I've never fit in. I mean, I live on a farm, and I prefer to wear – well, today I'm wearing high heels. But then, before I went out the door today, it was wool socks, sweatpants and wool underwear. Well, I live two lives. A life where I put on a facade, and a real life. And grandma and grandpa and them, you always put on a facade, never take off the facade when they were there.

Grandmother and grandfather, I didn't need a facade there, then I could be myself. But grandma and grandpa I've always put on a facade, actually. Oh my God, I've never thought about this. I've always put on a facade with them.

That everyone should join. I've never understood that with my in-laws, who have had a bit of a problem with celebrating Christmas in different places, for example, that there are so many people, there's a lot of chaos, so it's better to divide it up. I don't really see that being too many is a problem, it's a luxury to have many. We can't stop including someone because there are too many, everyone should join. The thing about no one having to be left alone. Maybe it's a bit like you've been left behind, like with mom not being included, being left behind, not joining, because she stood out. No, everyone should join in.

And that I also occasionally lose my temper, I understand that is a bit of the childhood I had. That I am so focused on managing everything myself, I should sort of manage the house and home, work and everything myself. At the same time, you should not argue with people. I learned that quite early on, my mother was conflict-averse – and I probably have become that too. But then it clashes with the feminist in me who wants to roar loudly, so it becomes a pretty big internal conflict. I have probably shared that a bit with my daughters, but especially the eldest who sees things like that so incredibly well, so we have had some discussions about how I manage and balance all the time.

When things are difficult, I don't share. The same when difficult things happen now. I have a friend who sees through me, we've been friends since kindergarten. So she probably gets a little, but otherwise no. I have another friend who has come around a little in later years, sometimes she gets a little too. But when things are difficult, I don't say much, no. I've never written anything down either. When I was young, I had a poster above my bed that said "You can, you want, you can do it", now I also have a poster in my office that says "Start with what you have to, continue with what is possible, suddenly you achieve the impossible". No, well - that's how we are. Not many people get to see weaknesses, not my husband either. Then I sit up at night and cry to myself, then I pull myself together and then it's time to get up and continue. It's going well. Maybe it's a good thing one of my daughters becomes a psychologist, I think. We also had a poster in the living room for a long time that said something in the sorts of to be strong is not being the fastest etc. , but seeing the light when it's darkest. I kind of come back to that in every situation. Maybe it would have been different if someone had been there from the start and taught me to be weak, and let me be vulnerable. But no, we don't accept help – we give help. Of course, something can be personality and, but it's easy to see that here there is probably something that has had an impact. I think that I'm actually a little more social and outgoing, I want to, or I feel inside that I wish I was more social and outgoing than I actually am. Almost a bit like I wish I had been a little more like my dad, but then I'm very much like my mom, and I think that could have been different if I had had that role model of a dad in my life. I didn't have any role models who could show me that it was okay to screw up, so I'm afraid of that. I avoid situations where I might risk making a fool of myself, I've probably gotten a little better over time, but it takes a little bit of work. I've consciously started talking more about the accident, about everything that happened, how it was and so on, I've been doing that for the last 3 years, when Uncle Arne started to open up I took the opportunity. Before that it was just there like that, well. It's probably become a bit bigger than I might have realized. I have a piece of jewelry that he was wearing when he died – that I wear on special occasions and so on, no one knows it's there – but I make sure it's with me. I've been lucky, I had a mother who didn't go under – she may have lost her social life a little, but she was strong for me.

Have you tried to find out more by talking to the family, staying up to date on the research/memory bank Kielland?

I watched the documentary alone, but probably with the kids and, but that's what I remember best. I probably cried the most when I was alone. Or maybe they were there, I don't remember completely, maybe they were there. I remember watching it myself, alone, and I remember thinking that they had to watch it too. It was very important to me that they watched it, but I think I watched it myself alone first. I don't know if I told them that. I stayed up all night and watched the whole series. And, cried. We probably watched it afterwards, yes.

INTERVJU MED SILJE BRINGSVOR KRAKK

Intervjuer: Tonje V. Hetlelid

PERSONALIA:
Silje Bringsvor Krakk, f. 2004.
Haugesund

BRUK OG GJENNOMFØRING:
Jeg kom i kontakt med Siljes mor, Heidi, på landsmøtet til Kiellandnettverket og konferansen «Når det verste skjer.» Jeg ble presentert for Heidi av min veileder Marie Smith Solbakken, i forbindelse med masterprosjektet som omhandler oppfølging og informasjon etter A. L. Kiellandulykken. Hun ble informert om prosjektet og skulle videreformidle til sin datter. Silje sa seg villig til å bli intervjuet.

Jeg gjorde intervjuet ved Høgskulen på Vestlandet, campus Haugesund, 24.10.24. Intervjuet ble tatt opp med lydopptaker på telefon, og har blitt transkribert ved hjelp av Dropbox Ai verktøy og manuell redigering.

Godkjent for bruk i Minnebanken, 9. mars 2025.

BAKGRUNN:
Barnebarn av omkommet Jan Edvin Bringsvor, datter av Jan Edvin Bringsvors datter, Heidi Bringsvor.

- «*Når jeg var liten, så tenkte jeg jo litt på – tenk hvis morfar kan se nå. Tror ikke han ville vert skuffa av oss, jeg tror han ville vert stolt.» (S.B. Krakk, 24.10.24).*

KIELLANDULYKKENS BETYDNING I FAMILIEN:

Hvilken betydning tror du Kiellandulykken har hatt i familien din? Hvordan har livet vært i familien med tanke på at din bestefar omkom?

På mamma sin side da, så er vi ganske få. Mamma er alenebarn, og de eneste jeg har kontakt med fra den siden er mormor, Unni og Arne, Arne er bror til morfar. Utenom det kjenner jeg ikke så mange, eller, oldemor Edith. Men det er jo lenge siden, det var vel egentlig kun dem da.
Vi snakker egentlig ikke så mye om det, det har vært litt nå i det siste. Mormor og mamma har vert på sånn møter, og det har Arne og, bror til morfar. Det blir jo nevnt, det henger jo bilder oppe og sånn. Men vi lever vel videre uten å tenke så mye på det. Nå nettopp var det litt snakk, for de hadde funne, politiet hadde funnet bilder da, så var det om de skulle se. Mormor ville ikke

se da, men Arne og mamma ville. Post mortem bilder da, ikke obduksjonsbilder – men inni den posen. Jeg har ikke sett det, men mamma har fortalt. Så litt mer snakk i det siste, men sånn i oppveksten så har det ikke vært nevnt så mye, men heller ikke glemt på en måte. Alltid fått svar hvis jeg har lurt på noe og sånn. Det er liksom veldig sterk mormor som bare har fortsatt på en måte, og det er jo mamma og, og for så vidt jeg og kanskje min søster og. Jeg er nok mer sånn at jeg vil klare meg selv, mens min søster gjerne vil være nær hjemme slik jeg tolker det. Det er jo bare oss, og vi er ganske tett på mormor i forhold til hva vi er til farmor og farfar, hvor det er flere barn, søskenbarn og sånn.

Jeg er mye nærere onkel til mamma, bror til morfar enn farmor og farfar kanskje. Jeg tror det har vert viktig for dem å holde sammen. Mormor har jo kun hatt mamma, og hun har aldri funnet seg noen andre heller. Det har alltid bare vert mamma. Så mormor har da hver onsdag, så var det McDonald's etter skolen når vi hadde kort skoledag. Hun er nok nesten unormalt nær, jeg vet ikke. Aldri feiret jul uten mormor, selv om vi har feiret med farmor og farfar, eller pappa sin side da, så er mormor alltid med.

Mamma prøver jo å ta vare på og inkludere mormor. Og hun synes sikkert ikke at hun gjør det godt nok, det synes jeg ikke alltid at jeg selv gjør heller. Åh, nå ble jeg litt lei meg. Det hadde jeg ikke tenkt jeg skulle. Altså, min søster studerer psykologi, så hun har blitt litt ekstra opptatt av at vi skal passe ekstra på mormor da. Så om det kanskje har blitt nevnt at vi er litt for dårlige til å passe på mormor da. Men, jeg tror ikke mormor føler på det. Hun kommer jo alltid når vi inviterer. Hun har aldri vist at hun har følt seg utelatt. Men så er det jo mye man ikke viser heller. Mormor er veldig opptatt av hvordan vi har det og sånne ting. Hun bryr seg veldig. Selv sier hun jo at det går bra og sånn, forteller hva hun har gjort og sånn. Men deler ikke sånne dype ting da, eller, vi snakket litt om det når jeg, mamma og mormor var ute og spiste da. Når de mamma og onkel Arne hadde vert og sett de bildene, tante var vel og med. Da sa mormor at hun følte seg litt, det at Unni var med, at hun følte det var litt merkelig at hun skulle se det fordi hun var jo ikke direkte i slekt på en måte. Hun sa jo det var merkelig, at hun selv ikke ville sett det og sånn. Men hun sier jo ikke det dypeste da, men det tror jeg jo ikke egentlig at besteforeldre eller foreldre gjør da egentlig.

Mormor har en ting hun sier at hun angrer veldig på. At mamma ikke fikk være med i begravelsen til morfar. Hun angrer ikke på sånne ting som at hun ikke fikk mer penger og sånn, men det med begravelsen angrer hun veldig på, det har jeg hørt mange ganger. At mamma ikke fikk sagt ordentlig hadet.

Jeg husker at jeg har spurt om bildene, det er jo bilder av mamma og morfar, og han på en båt eller noe tror jeg. Jeg husker ikke sånn, men jeg har jo spurt om det. Jeg har nok spurt når jeg var liten og, så oldemor Edith da, hun har jo også bilder, eller hadde når hun levde. Så det er nok de bildene da som er viktige, og at jeg spør for å få vite ting.

Vi har jo snakket om det på ulykkesdagen eller bursdager og sånn, men ikke hatt noen sånn spesiell minnegreier. Her om dagen hadde de vert gift i 50år, det kom bare mormor på, men det

virker ikke som det er noe sånn markering. Når vi møter Unni & Arne så pirker de litt, eller kanskje ikke pirker, men de snakker litt om det, så blir det liksom litt sånn trist stemning, men, tror mamma føler at det ofte er sånn at når de er der, da griner hun. For hvis de pirker litt, så griner hun. Det liksom greit å snakke om, spør, og kjenne på at det er trist.

Mormor var veldig flink. Tror ikke mamma tenkte så mye over ting som liten, virker det som. Hun fikk det meste, selv om de ikke hadde så god råd. Så jeg tror ikke. Det har jo garantert påvirket. Men jeg tror kanskje mest det er den selvstendigheten, at hun skal fikse alt selv hele tiden. Sånn er hun jo enda, pappa får gjør sånn «manneting» da, men hvis han ikke gjør det med en gang, så vil hun helst, ja. Hun tok hengerlappen så hun kunne kjøre oss rundt, det samme gjorde jeg nå. For det er ikke sånn at dette må andre fikse, jeg eller vi fikser det selv. Vi spør hverandre jo hvis en av oss kan gjøre det bedre på en måte, men vi vil jo klare oss selv da. Kan gjør det meste selv, mamma for eksempel – hvis hun og pappa skulle blitt skilt, så ville garantert mamma stått i den beste posisjonen. Kan fint klare seg selv, det tenker jeg at vi alle kan. Vi er ikke avhengige av noen, hverken egentlig familie eller andre.

På pappa sin side er det jo ikke sånn i det hele tatt. Mamma jobbet jo da hun fikk min storesøster, og det syns familien til pappa var helt krise, så det tror jeg er noe vi har fra mormor ja. Det tror jeg kommer av dette. Det er jo positivt egentlig tenker jo jeg, det er ikke noe negativt. Vi spør jo hverandre til råds likevel da. Men det har vel blitt litt sånn at vi er så selvstendig at vi tenker at vi alltid skal gjøre så mye, burde gjort ditt, burde gjort datt – burde besøkt og sånne ting.

Mormor er og ekstremt aktiv. Sitter sjelden stille, når vi er på besøk så er det frem og tilbake, ordner ting og. Hun var litt dårlig en periode, og da måtte hun sitte litt stille, og det var vanskelig for henne. Når mamma var yngre så var mormor alltid, hun hjalp henne med alt mulig da. Og jeg vet jo ikke, men vil jo tro hun fant andre ting å gjøre på når mamma trengte henne mindre, så passet hun jo oss da når vi kom og gikk mye på cafe og sånn. Så hun oppsøker jo ting selv, venner og sånne ting også. Håper hun gjør det nå og. Veldig opptatt av å holde seg i form og. Spiser sunn mat og, men gir oss alltid søtt og boller og sånn. Typisk bestemor.

Vi gikk litt på graven når vi var yngre, ikke så mye nå lenger. Mer når vi var yngre, har vært alle sammen og jeg har vert alene med mormor. Spesielt de onsdagene når jeg var med henne når jeg var yngre. Ikke sånn kjempe mye, det er jo litt viktig – men det er kanskje enda viktigere å tenke på det. Da spurte jeg om litt ting og sånn, da passet det seg jo kanskje mer å spørre når vi var der da. Jeg spør heller for lite enn for mye. Jeg tror ikke jeg har opplevd at hun har blitt lei seg, jeg tror hun er mer sånn at sånn er det bare, så bare forteller hun.

Har ikke snakket så mye med mamma om det, for jeg har alltid spurt mormor. Nei, jeg tror ikke jeg har spurt mamma så mye om det. Hvis jeg snakker med mamma så er det mer om ting vi allerede vet. Jeg husker ikke noe spesielt, men når de så de der post mortem bildene så hadde morfar på seg de gullsmykkene som mamma har, så det var fint for henne å se da, for å forbinde det på en måte. Men vi har ikke snakket sånn. Det er vel mer at mormor vet, mamma vet jo ikke

så mye tror jeg. Nå vet hun jo mye mer, men det var jo ikke sånne møter og bøker og sånne ting. Så det har jo kommet i det siste. Så jeg pleier bare spørre mormor, og det er egentlig da jeg kommer på det og. Jeg vet ikke hvor gammel jeg var når jeg begynte å spørre heller.

Jeg har ikke tenkt så mye på om vi ligner så veldig. Ingen har sagt noe sånn noen gang. Kanskje hvis noen hadde sagt det så hadde jeg tenkt på det. Det er jo gøy og se, han var jo blond og sånn, jeg er jo og halvveis blond litt sånn på sommeren. Tenker litt på om vi ligner eller sånn. Men, jeg liksom – ja, jeg har jo sett at han var en flott mann. Det er kanskje annerledes når man har møtt noen eller sånn da.

Mormor hadde jo en venninne, Signe, som også mistet sin mann, og som hadde en sønn på samme alder som mamma. Så de to var jo veldig nære. Men jeg har ikke forstått det som at det var noe nettverk sånn, mormor klarte seg selv liksom. Hun jobbet vel kanskje i en barnehage der, om det var rett før eller hvordan det var men. Jeg tror ikke det var noe nettverk utenom de to da som fant hverandre. De møttes faktisk når de ventet barn, og at begge hadde menn i Nordsjøen. Hvis jeg har forstått det riktig da.

OPPFØLGING:

Har familien (noen i familien) hatt noen oppfølging i etterkant av ulykken?

Nei, det har de ikke. De siste årene har jo de selv meldt seg på disse møtene og alt dette. Men, nei. Mormor har liksom ikke villet virker det som. Det er nå i det siste når mamma har reist på dette med Kiellandnettverket, men ingen oppfølging utenom det de selv melder seg på. Nei, jeg tror ikke det. Da er det hvert fall ikke snakket om.

Hva tror du det har betydd at det ikke har skjedd?

Det har nok garantert betydd noe. Men jeg vet ikke hva, jeg tror at mormor var så sterk da. Mamma var jo på en av disse samlingene, og da var mamma veldig tydelig på at dem var det gått bra med. Det var veldig mange det ikke hadde gått bra med, mange som tydde til alkohol og piller og sånne ting. Så jeg vet ikke om det hadde gått bedre eller, mamma har jo hatt det fint og. Men det er nok fordi mormor har vert så sterk. Det er liksom litt vanskelig, for jeg føler jo det er så bra. Det er nok andre som hadde hatt større behov og sånn. Jeg har aldri opplevd at mormor har grått for det eller sånn. Det er nok bare overflaten vi får se ja. Det hadde nok hjulpet hvis det ble snakket om ja.

Vi har jo hørt at det var dårlig oppfølging. At det var alt for dårlig det som ble gjort i etterkant. Vi har jo hørt det i nyheter og, men snakket om en del etter at de har vert på disse møtene da. Men igjen da, så har det jo gått så bra med oss da på en måte. Så det er litt vanskelig, men ting kunne jo vært bedre med hjelp kanskje, men det er vanskelig å vite.

PÅVIRKNING:

Hvordan tror du dette har påvirket deg?

Jeg vil vel si kanskje dette med å gjøre ting litt selv, vet ikke. Kanskje det ekstra tette båndet til mormor. Men litt dette med å skulle gjøre ting selv, nesten litt feministisk. Jeg tror ikke det har påvirket meg så mye, hvert fall ikke så mye negativt som for de som har hatt foreldre og besteforeldre som har blitt alkoholiserte eller sånne ting. Jeg har det jo veldig fint nå, kanskje det hadde vært enda bedre hvis han var her – men det er jo umulig å vite.

Kjæresten min er litt ute i Nordsjøen, jeg tenkte ikke så mye på det. Men jeg tror mormor har tenkt på det. Hun ble litt satt ut når vi sa det, hvert fall første gangen da. Det skal jo være mye tryggere nå, men man vet jo aldri. Han er ikke på fast rotasjon, så han er litt på land også. Men, det er vel kanskje helikopterturen jeg tenker mest på. Faren hans er og i Nordsjøen, og han var med på et helikopter styrt, så det er jo liksom mye sånn da. Men vi snakker jo sammen, det er jo veldig forskjellig fra da. Nå hadde jeg visst det med en gang hvis noe skjedde, ikke som mormor som ikke var klar over hva som skjedde før det var over. Men det, jeg forstår jo – det var jo ikke overraskende at mormor reagerte litt når vi sa at kjæresten min skulle ut i Nordsjøen

Jeg har alltid tenkt at jeg ikke skal i Nordsjøen, jeg er ikke glad i vann. Men det har ikke påvirket meg sånn ellers, ikke sånn at det har vært et rødt flagg i valg av kjæreste. Kanskje hvis det hadde vært dårlig betalt, men altså – det skal være mye tryggere nå. Men det er jo litt sånn, med mamma sin side, de er jo sjøfolk alle sammen. Så det ville jo vert synd om det skulle stoppe selv om ulykken skjedde. Vi har ikke vært så mye på sjøen da, men jeg tror kanskje mormor og morfar møttes på sjøen, det vet jeg ikke da, men de har vært mye på båt da– tror nesten aldri jeg har vert på båt sammen med mormor– sånn bortsett fra ferja til Danmark eller sånn. Jeg har aldri hørt at hun er redd eller noe, men at hun jobbet på sjøen når hun var yngre eller sånn.

Har du forsøkt å finne ut mer ved å snakke med familien, holde deg oppdatert på forskningen/minnebanken Kielland?

Nei, nei – jeg har vel egentlig ikke det.

Kjæresten min spør jo litt, han er jo litt interessert. Men det er litt mer sånn om hva som skjedde og sånne ting, ikke så mye sånn. Han er vel mest overrasket over at mormor aldri fant seg en ny mann. Jeg eller mamma har hvert fall aldri visst om at det har vært noen andre.

Vi så dokumentaren hjemme. Plutselig satte bare mamma den på, så satt vi å så den da. Det er jo litt trist, men litt godt og på en måte. Det blir en sånn inngang til å snakke om ting, men det blir jo på overflaten. Mamma vet jo ikke så mye selv heller. Jeg føler de siste årene har vi snakket mer om det en før, det har liksom kommet opp mer naturlig og sånn.

Jeg har sett noen av bøkene og sånn, men ikke lest skikkelig. Jeg så i den med noen bilder hvor det stod om opplevelsene til noen og sånn. Den leste jeg, vi skulle gi den til mormor. Nå så jeg vi

hadde fått en til hjemme, så kanskje jeg må lese litt i den. Men jeg har ikke aktivt gått inn for å lese eller sånn.

Ja, så har jeg hatt det på skolen. De snakker om det, de spør jo ikke om det er noen som har et forhold til det. Det har vel skjedd en gang eller to at noen har spurt, og da han de gjerne bare snakket litt mindre om det. Men, altså – de må jo snakke om det, det er en viktig del av undervisningen på en måte. Men det er vel kun på skolen ja, at det har kommet opp. Med mindre det har vært noe sånn spesielt på nyhetene eller sånn.

På skolen er det vel mer sånn at de tar så lett på det, litt sånn «sånn var det og det». De kunne jo forklart litt mer om hvordan det faktisk var for de, men, jeg har ikke tenkt så mye. Blir litt sånn «oi, nå snakker de om det», men så har jeg jo tenkt at jaja, sånn er det, de må jo det.
Jeg snakker ikke om det med venner eller sånn, jeg er jo for øvrig litt travel og, så jeg bruker ikke så mye tid med venner og sånne ting. Jeg vet ikke, det er ikke noe jeg snakker om bare. Tror ikke folk er så interessert heller.

Jeg kunne gjerne visst mer. Jeg er jo veldig interessert i historie og samfunnsvitenskap og sånn, så ja – jeg kunne gjerne visst mer, om hele familien egentlig. Ja, jeg kunne gjerne visst mer. Jeg har jo muligheten til det og, jeg kan jo lese mer, og spør – men det passer jo ikke alltid, og jeg tenker jo ikke så masse på det.

INTERVIEW WITH SILJE BRINGSVOR KRAKK

Interviewer: Tonje V. Hetlelid.

PERSONAL INFORMATION:
Silje Bringsvor Krakk, b. 2004.
Haugesund.

USE AND IMPLEMENTATION:
I came into contact with Silje's mother, Heidi, at the national meeting of the Kielland network and the conference When the worst has happened. I was introduced to Heidi by my supervisor Marie Smith Solbakken, in connection with the master's project about follow up and information after the Kielland accident. She was informed about the project and was to pass it on to her daughter. Silje agreed to be interviewed.

I conducted the interview at the University of Vestlandet, campus Haugesund, 24th of October 2024. The interview was recorded with a telephone audio recorder and has been transcribed using Dropbox Ai tools and manual editing.

Approved for use in memory bank, March 9th, 2025.

BACKGROUND:
Granddaughter of the deceased Jan Edvin Bringsvor, daughter of Jan Edvin Bringsvor's daughter, Heidi Bringsvor.

- " *When I was little, I used to think about it a little bit - imagine if my grandfather could see us now. I don't think he would be disappointed with us. I think he would be proud." (S.B Krakk, 24.10.24).*

THE SIGNIFICANCE OF THE KIELLAND ACCIDENT IN THE FAMILY:

What impact do you think the Kielland accident has had on your family? How has life been in the family considering that your grandfather died?

On my mother's side, there are quite few of us. My mother is an only child, and the only people I have contact with on that side of the family is Grandma, Unni and Arne. Arne is Grandpa's brother. Apart from that, I don't know many people, or great-grandmother Edith. But it's been a long time, it was just them at the time.

We don't really talk about it that much, but more as of late. Grandma and mom have been to some meetings, and Arne has too, grandpa's brother. It's been mentioned, there are pictures

hanging on the walls and stuff. But we probably live on without thinking about it that much. Just now there was some talk about it, because they had found, the police had found some pictures, so it was about whether they should see it or not. Grandma didn't want to see them, but Arne and mom wanted to. Postmortem pictures, not autopsy pictures - but inside that bag. I haven't seen it, but mom has told me about it. So, a little more talk lately, but growing up it hasn't been mentioned that much, but not forgotten in a way either. I always get answers if I've wondered about something and stuff. It's like a very strong grandma who has just continued her life in a way, and the same goes for mom and, and to some extent me and maybe my sister too. I'm probably more of a person that wants to manage on my own, while my sister would like to be close to home as I see it. It's just us, and we're quite close to grandma compared to what we are to grandmother and grandfather on dad's side, where there are more children, cousins, and so on.

I'm much closer to my mother's uncle, my grandpa's brother, than my dad's parents maybe. I think it has been important for them to stay together. My grandma only has my mom, and she never found a new partner either. It's always just been my mom. Every Wednesday my grandma would take care of us, taken us to McDonald's after school when we had a short school day. She's probably almost abnormally close, I don't know. Never celebrated Christmas without my grandma, even though we've celebrated with my grandmother and grandfather, or my dad's side, so my grandma is always there.

Mom tries to take care of and include Grandma. And she probably doesn't think she's doing it well enough, and I don't always think I do either. Oh, now I got a little sad. I didn't think I would. Well, my sister is studying psychology, so she's been a little extra concerned that we take extra care of Grandma. So maybe it's been mentioned that we're a little too bad at taking care of Grandma. But I don't think Grandma sees it that way. She always comes when we invite her. She's never shown that she's felt left out. But then there's a lot you don't show either.

Grandma is very concerned about how we are and things like that. She cares a lot. She herself says that things are going well and tells us what she has done and so on. But she doesn't share such deep things, or we talked a little about it when I, mom and grandma were out to eat. When mom and uncle Arne had been to see those pictures, auntie was also there. Then grandma said that she felt a little, that my aunt was there, that she felt it was a little strange that she should see it because she wasn't directly related in a way. She said it was strange, that she herself wouldn't want to see it and so on. But she doesn't say the deepest things then, but I don't really think that grandparents or parents really do that to their kids.

Grandma has one thing she says she regrets a lot. That mom didn't get to attend grandpa's funeral. She doesn't regret things like not getting more money and stuff like that, but she really regrets the funeral, I've heard that many times. That mom didn't get to say a proper goodbye. I remember asking about the pictures, there are pictures of my mom and grandpa, and him on a boat or something I think. I don't remember exactly, but I did ask about it. I probably asked when I was little and, then my great-grandmother Edith, she also has pictures or had when she was

alive. So, it's probably those pictures that are important, and that I ask to find out things. We've talked about it on the day of the accident or birthdays and such, but we haven't had any special commemorative events. The other day they had been married for 50 years, grandma just brought it up, but it doesn't seem like there's any form of remembrance. When we meet Unni & Arne they poke a little, or maybe they don't poke, but they talk a little bit about it, so it kind of gets a bit sad, but I think mom feels that it's often the case that when they're there, she cries. Because if they poke around it a little, she cries. It's kind of okay to talk about it, ask, and feel that it's sad.

Grandma was very good. I don't think Mom thought about things that much when she was little, it seems. She got what she needed, even though they didn't have much money. So, I don't think. I mean there must have been an impact. But I think maybe it's mostly that independence that she has to fix everything herself all the time. She's still like that, Dad gets to do the "manly things" though, but if he doesn't do it right away, she'd rather, you know. She took the license to drive a hangar so she could drive us around, so did I just now. Because it's not like other people must fix things for us, I or we fix it ourselves. We ask each other if one of us can do it better in some way, but we want to manage ourselves in the end. We can do most things ourselves. Mom for example - if she and Dad were to get divorced, Mom would definitely be in the best position. She can manage herself just fine, I think we all can. We're not dependent on anyone, not really family or anything.

On my dad's side, it's not like that at all. Mom was working when she had my older sister, to my father's family's despair. So, I think that's something we got from grandma. I think that comes as a result of the accident. It's actually positive, I think, it's not a negative thing. We ask each other for advice. But it's become a bit like we're so independent that we think we should always do so much, should have done this, should have done that – should have visited and things like that. Grandma is also extremely active. She rarely sits still, when we visit, she is back and forth, arranging things and so on. She was a bit unwell for a while, and then she had to sit still for a bit, and it was difficult for her. When mom was younger, grandma was always there, she helped her with everything possible. And I don't know, but I would think she found other things to do when mom needed her less, she looked after us when we came and went to cafes a lot and so on. So, she seeks things out herself, friends and things like that too. Hope she does that still. Very keen on staying in shape and so on. Eats healthy food and such but always gives us sweets and buns. Typical grandma.

We went to the grave a few times when we were younger, not so much now. More so when we were younger, we were all together and I was alone with grandma. Especially those Wednesdays when I was with her when I was little. Not that much probably, even though it's somewhat important - maybe it's even more important to think about it. At the grave I asked about a few things and stuff, it was maybe more appropriate to ask when we were there. I'd rather ask too little than too much. I don't think I've ever experienced her getting upset, I think she's more like that's just the way it is, so she just tells us what she knows.

I haven't talked to my mom about it that much, because I've always asked my grandma. I don't think I've asked my mom that much about it. If I talk to my mom, it's more about things we already know. I don't remember anything special, but when they saw those post-mortem photos, my grandpa was wearing the gold jewelry that my mom has, so it was nice for her to see, to connect it to him in a way. But we haven't talked in depth. It's probably more that my grandma knows, my mom doesn't know that much, I think. She knows a lot more now, but there weren't always those kinds of meetings and books and things like that. So, it's come up more lately. But, I usually just ask my grandma, and that's when I actually think about it. I don't know how old I was when I started asking either.

I haven't thought much about whether we look that much alike. No one has ever said anything like that. Maybe if someone had said it, I would have thought about it. It's fun, you know, he was blonde and stuff, I'm also half blonde a bit like that in the summer. I think a little bit about whether we look alike or stuff like that. But I kind of – well, I've seen that he was a handsome man. It's probably different when you've met the person, you know.

Grandma had a friend, Signe, who also lost her husband, and who had a son the same age as mom. They were very close. But I didn't understand it as if there was any network like that, grandma managed on her own. I think she worked in a kindergarten there, whether it was right before or whatever it was. I don't think there was any network outside of the two of them finding each other. They actually met when they were expecting children, and that both had husbands working in the North Sea. If I understood it correctly.

FOLLOW-UP:

Has the family (anyone in the family) had any follow-up after the accident?

No, they haven't. In recent years they have signed up for these meetings and all that. But, no. Grandma hasn't wanted to, it seems. It's been recently when mom has gone on these meetings with the Kjelland network, but no follow-up other than them signing up for it themselves. No, I don't think so. At least it hasn't been talked about.

What do you think it means that it hasn't happened?

It must have meant something. But I don't know what, I think grandma was so strong then. Mom was at one of these gatherings, and then mom made it very clear to us that things had gone well for them. There were a lot of people that had it worse than them, many who resorted to alcohol and pills and things like that. So, I don't know if things could have gone better or not, mom has been fine too. But it's probably because grandma became so strong. It's difficult to say, because I feel like it's so good now. There are probably others who had greater needs and stuff like that. I've never experienced grandma crying about it or anything like that. It's probably just the surface that we get to see though. It could probably be better if they had some help, but it’s difficult to say for sure.

We have heard that there was poor follow-up. What was done afterwards was far too poor. We have heard it on the news too. We also talked about it a lot after they have been at these meetings. But then again, things have been going so well for us in a way. So, it is a bit difficult, but things could be better with help perhaps, but it is difficult to know.

IMPACT:

How do you think this has affected you?

I would say maybe this about doing things a little bit myself, I don't know. Maybe the extra close bond with my grandma. But a little bit this about having to do things myself, almost a little bit feministic. I don't think it has affected me that much, at least not as much negatively as for those who have had parents and grandparents who have become alcoholics or things like that. I'm doing really well now, maybe it would have been even better if he were here – but it's impossible to know.

My boyfriend is working in the North Sea from time to time, I didn't think much about it. But I think grandma has thought about it. She was a bit put out when we told her, at least the first time. It's supposed to be much safer now, but you never know. He's not on a fixed rotation, so he's a bit on land too. It's probably the helicopter trip I'm thinking about the most. His dad is also working in the North Sea, and he was on a helicopter flight that went down, so there's a lot of talk about that. But we talk to each other all the time, it's very different from then. Now I would have known right away if something happened, not like grandma who wasn't aware of what happened until it was over. But that said, I understand – it wasn't surprising that grandma reacted a bit when we said my boyfriend was going out to work in the North Sea.

I've always thought I wouldn't go to the North Sea, I don't like water. But it hasn't affected me that much otherwise, not that it's been a red flag in choosing a boyfriend or anything. Maybe if it had been poorly paid, but then again – it should be much safer now. But it's a bit like that, with my mother's side, they're all sailors. So, it would be a shame if it had to stop even if the accident happened. We haven't been at sea that much, but I think maybe grandma and grandpa met at sea, I don't know, but they've been on boats a lot – I don't think I've ever been on a boat with grandma – like that except for the ferry to Denmark. I've never heard that she's afraid or anything, but that she worked at sea when she was younger or something.

Have you tried to find out more by talking to the family, staying up to date on the research/memory bank Kielland?

No, no – I haven’t really.

My boyfriend asks a little, he's a little interested. But it's more about what happened and things like that, not so much about it otherwise. He's probably mostly surprised that Grandma never found herself a new husband. At least Mom and I never knew that there was anyone else.

We watched the documentary at home. Suddenly, my mom just put it on, and we sat down to watch it. It's a bit sad, but a bit good in a way. It's kind of an introduction to talking about things, but it's just on the surface. Mom doesn't know much herself either. I feel like in recent years we've talked about it more than before, it's kind of come up more naturally in some way.
I've seen some of the books and things but haven't really read them. I looked in the one with some pictures where it said about the experiences of some people. I read it when we were going to give it to grandma. I just saw we had gotten another one at home, so maybe I should read that. But I haven't actively taken the initiative to read about it or anything like that.

Yes, I've had lessons about it at school. They talk about it, they don't ask if anyone has any relations to it. It happened once or twice that someone asked, and then they've just talked a little less about it. But, well – they must talk about it, it's an important part of the curriculum. But it's only at school that it's come up. Unless there's been something special on the news or something.

At school it's more like they take it so lightly, a bit like "that's how it was and that". They could explain a bit more about what it was like for the people affected, but I haven't thought about it that much. It's a bit like "oh, now they're talking about it", but then I've thought that yeah, that's how it is, they have to.

I don't talk about it with friends or anything, I'm a bit busy and, so I don't spend that much time with friends and stuff like that. I don't know, it's not something I just talk about. I don't think people are that interested either.

I would like to know more. I'm really interested in history and social science and stuff, so yes – I would like to know more, about the whole family really. I would definitely like to know more. I have the opportunity to do it and, I can read more, and ask – but it doesn't always work out, and I don't think about it that much.

BENTE INGRID ROSTAD

Da skal jeg skrive noen ord om Vidar og meg:

Da Vidar og jeg møttes var han 19 år og jeg 15 år.

Noe av det første vi snakket om, var at vi skulle møtes i Trondheim sentrum på førstkommende 17. mai for å gratulere hverandre med dagen. Vi hadde begge to bursdag på 17. mai. Da 17. mai kom var vi allerede blitt kjærester.

Vidar jobbet som sjåfør før han begynte i elektrikerlære på Siemens i Trondheim. Hans far jobbet også på Siemens, men jeg rakk aldri å treffe han. Han døde like før jeg traff Vidar. Vidar hadde tre brødre, men den eldste døde noen år etter Vidar.

Vi (han) kjøpte leilighet på Øya, forlovet oss og ble samboere. En dag fortalte at han skulle begynne å jobbe i Nordsjøen. Jeg ble både sint og redd.

Han var veldig opptatt av sikkerheten. Han var også på Statfjord A under «røykestreiken». Se vedlegg av artikkel i VG, 14. august 1978. De var pionerer på sikkerhet offshore.

Kvelden 27. mars 1980 slo jeg på TV-en og så ekstrasendingene. Jeg visste med en gang at noe var galt med Vidar, var ikke i seng den natten. Det første jeg gjorde da jeg kom på jobb neste dag, var å ringe Siemens. (Vi hadde ikke telefon) Der fikk jeg beskjed om at han ikke var på Kielland.

Da jeg ikke hørte noe fra han, ringte jeg igjen. Da var han savnet. Vi samlet oss hjemme hos hans mor som hadde telefon, og ventet på beskjed der. Etter noen dager kom presten og en politimann med budskapet at han var funnet omkommet. Jeg identifiserte smykket hans. Dette var i påsken.

Vidar hadde planer om å begynne på Teknikeren igjen høsten 1980, men slik gikk det ikke.

Det ble en vanskelig tid. Ekstra vanskelig ble det fordi vi «bare» var samboere og forlovet. Samboere hadde ingen rettigheter på den tiden. Vi hadde hele livet foran oss til å ordne papirer og giftemål. Vi fikk 7 år sammen.

Vidar ligger på Havstein kirkegård. Der ligger han sammen med sine foreldre. Det er «arvingene» som har gravstedet, men jeg og min familie har vært der til jul og tent lys og på 17.mai med blomster, når vi er hjemme.

Selv husker jeg ikke så mye fra den første tiden etter ulykken. Faren min døde 6 måneder før. Moren min jobbet hos Narvesen og solgte aviser med bilde av Vidar på forsiden.

Etter noen år fikk jeg ny kjæreste, ikke enkelt det heller. Han var jagerpilot og fløy F16. Det var mange ulykker med F16 en periode.

Vi ble etter hvert gift og fikk en datter. Vi er fremdeles gift og bor i barndomshjemmet mitt.

Mandag 14. august 1978

NYTT 9

KAMPANJE mot røyking

— neste på Statfjord A

Av ARVID HJORT-LARSEN

«Røykestreiken» er slutt. Arbeiderne på Statfjord A skal få lov til å ta røykepauser på boreplattformen på spesielt angitte steder. Plakatene om røykeforbudet skal fjernes, og det skal ikke foretas represalier overfor de som har deltatt i streiken.

Selskapene som utfører arbeidet på plattformen har tapt om lag 30 millioner kroner på den seks dager lange streiken. Mens arbeidet på plattformen er blitt fem dager forsinket i forhold til fremdriftsplanen. En forsinkelse som det vil la seg gjøre å innarbeide, ifølge informasjonssjef Arne Halvorsen i Statoil.

Den samme Halvorsen fikk for øvrig et spesielt tilbud under streiken fra formannen i Landsforeningen for strupeløse, Hans Gottschalk og professor Jens Hall ved Ullevål sykehus. De to tilbød seg å dra ut til plattformen for å foredra om tobakksrøykingens skadevirkninger. Men på grunn av den oppheted situasjonen, fant Halvorsen best å takke nei til tilbudet.

Nå gjentar Hans Gottschalk sitt tilbud i VG.

— Jeg tror arbeiderne ville dra nytte av konkret å se virkningen av hva tobakksrøking kan føre til, sier Gottschalk som selv er strupeløs. Vi vil ikke blande oss inn i konflikten, og arbeiderne må selv ha et ønske om at vi skal komme. Men når spørsmålet om røykepauser kan skape en slik situasjon, burde de impliserte også ha klart for seg hva røyking kan føre til.

Opplegg

— Hvis vi får anledning til å dra ut til Statfjord A, ville jeg se det som naturlig at Statens Tobakkskaderåd ble med. Ved å presentere et bredt opplegg for de ansatte, ville vi også kunne gi anvisninger på hvordan de kan slutte å røyke, sier Gottschalk.

I Statens Tobakkskaderåd stiller vi oss positive til å foredra om røyking og de følger det kan få, sier formannen i rådet, overlege Kjell Bjartveit. Og får vi en anmodning om dette fra Statoil eller de ansatte på plattformen drar vi så gjerne.

— Men det er en ting jeg sterkt har mislikt med konflikten på Statfjord A. Og det er det faktum at begrepet røykepause har blitt brukt. Det gir assosiasjoner og bygger derfor opp om røyking. Jeg går ut fra at det egentlig er snakk om en hvilepause, og at de som ikke røyker også får ta seg fem minutter.

Hans Gottschalk — formann i Landsforeningen for strupeløse — er villig til å reise til Statfjord A for å snakke anti-røyking. (Foto: Arne Iversen.)

Behov

— For øvrig ser jeg fram til den dagen da røyking ikke kan skape slike konflikter som denne. At folk rett og slett ikke har behov for en røyk, sier overlege Bjartveit.

Om ca. to måneder regner man med å starte boringen fra den plattformen som streiken har pågått. I denne tiden vil det bli forhandlet om en permanent løsning for hvor arbeiderne da kan røyke. Disse forhandlingene vil bli ført mellom ledelsen i Brownaker og arbeids- og miljøutvalget om bord i plattformen.

Assisterende prosjektsjef i Brownaker, Arne Rørnes, har beklaget at innskjerpingen av røykeforbudet som utløste konflikten, ikke ble forelagt hovedverneombudet og tillitsmennene i Akergruppen før det ble satt i verk.

BENTE INGRID ROSTAD

Now I will write a few words about Vidar and myself:

When Vidar and I met, he was 19 years old and I was 15.

One of the first things we talked about was that we should meet in downtown Trondheim on the upcoming May 17th to congratulate each other on the day. We both had our birthday on May 17th. By the time May 17th came, we were already a couple.

Vidar worked as a driver before he started his electrician apprenticeship at Siemens in Trondheim. His father also worked at Siemens, but I never got the chance to meet him. He died shortly before I met Vidar. Vidar had three brothers, but the oldest died a few years after Vidar.

We (he) bought an apartment on Øya, we got engaged, and moved in together. One day he told me that he was going to start working in the North Sea. I became both angry and afraid.

He was very concerned about safety. He was also on Statfjord A during the "smoke strike." They were pioneers in offshore safety.

On the evening of March 27, 1980, I turned on the TV and saw the special broadcasts. I knew right away that something was wrong with Vidar, and I didn't go to bed that night. The first thing I did when I arrived at work the next day was call Siemens. (We didn't have a telephone.) There I was told that he was not on the Kielland.

When I still didn't hear from him, I called again. Then he was listed as missing. We gathered at his mother's home, who had a telephone, and waited for information there. After a few days, the priest and a police officer came with the message that he had been found deceased. I identified his necklace. This was during Easter.

Vidar had plans to return to school at Teknikeren in the fall of 1980, but that never happened.

It was a difficult time. It was especially hard because we were "only" living together and engaged. Unmarried couples had no rights at that time. We had our whole lives ahead of us to sort out paperwork and get married. We got 7 years together.

Vidar is buried at Havstein Cemetery. He lies there together with his parents. The "heirs" have the gravesite, but my family and I have gone there at Christmas to light candles, and on May 17th with flowers, when we are home.

Personally, I do not remember much from the first period after the accident. My father had died 6 months earlier. My mother worked at Narvesen and sold newspapers with Vidar's picture on the front page.

After a few years, I got a new boyfriend, not easy that either. He was a fighter pilot and flew F-16s. There were many F-16 accidents during that period.

Eventually we got married and had a daughter. We are still married and live in my childhood home.

REFERANSER

Referansene er ikke direkte knyttet til teksten, men tilknyttet de tema, problemstillinger og spørsmål som informantene reiser. Noen av informantene har fremstått i media på en måte som både bekrefter og utvider forståelsen av deres perspektiv.

Daatland, C. ; Smith-Solbakken, M. & Weihe, H. (2016). To storulykker: Omfanget og følgene. I: Smith-Solbakken, M. (Red.). *«Alexander L. Kielland»-ulykken: Hendelsen, etterspillet, hemmelighetene* (s. 280–322). Stavanger: Hertervig Akademisk

Eggen, B. & Gundersen, H. (1980). *Nordsjøtragedien*. Oslo: Pax

Enghaug, A., & Lønning, P. (1980). *"Alexander L. Kielland" : Katastrofe i Nordsjøen.* Oslo: Dreyer

Kongsnes, E. (2016a, 29. november). Ble bedt om å holde kjeft om anker-uhell på Kielland-plattformen. *Stavanger Aftenblad*. Hentet fra https://www.aftenbladet.no/aenergi/i/v2eQ5/--Ble-bedt-om-a-holde-kjeft-om-anker-uhell-pa-Kielland-plattformen

Kongsnes (2016b, 5. november). Da mannen omkom bygde naboene huset. *Stavanger Aftenblad, Magasin.* Hentet fra https://www.aftenbladet.no/magasin/i/v1G2L/Da-mannen-omkom_-bygde-naboene-huset

Kongsnes, E. (2016c, 19. november). Gjorde pappa nok for å hinder Kielland-ulykken? *Stavanger Aftenblad, Magasin.* Hentet fra https://www.aftenbladet.no/magasin/i/zJ389/Gjorde-pappa-nok-for-a-hindre-Kielland-ulykken.

Kongsnes, E. (2016d, 31. oktober). Kielland-ulykken: Fagforbund krever ny gransking av Kielland-ulykken. *Stavanger Aftenblad*, s. 8–10

Kongsnes, E. (2016e, 22. november). Kielland-fagfolk svært uenige om ulykkesårsaken. *Stavanger Aftenblad*. Hentet fra https://www.aftenbladet.no/aenergi/i/7vp7K/Kielland-fagfolk-svart-uenige-om-ulykkesarsaken

Kongsnes, E. & Smith-Solbakken, M. (2016). Årsaksforklaringene og kampen om opinionen. I: Smith-Solbakken, M. (Red.). *«Alexander L. Kielland»-ulykken: Hendelsen, etterspillet, hemmelighetene* (s. 222–279). Stavanger: Hertervig Akademisk

Myhre, A. (2017). Med blikket på «Kielland». I: Paulsen, T. & Smith-Solbakken, M. (Red.), *Alexander L. Kielland ulykken – ringene i vannet* (s. 7-14). Stavanger: Hertervig Akademisk

Nag, T. & Nøst, A. (2018). *Alexander L. Kielland-ulykken.* Stavanger: Stavanger symfoniorkester. Konsert framført i Stavanger konserthus, 23. august 2018

Nilsen, B. (1984). *Gjenferd i Nordsjøen.* Oslo: Cappelen

Reme, M. (2017). Rolf og jeg. I: Paulsen, T. & Smith-Solbakken, M. (Red.), *Alexander L. Kielland ulykken – ringene i vannet* (s. 175-177). Stavanger: Hertervig Akademisk

Skretting, T. & Kongsnes, E. (2016, 29. oktober). Kiellands dype hemmelighet. *Stavanger Aftenblad, Magasin.* Hentet fra https://www.aftenbladet.no/magasin/i/vj3yX/Kiellands-dype-hemmelighet

Smith-Solbakken, M. & Dahle, E. (2019). Alexander L. Kielland-ulykken. I: *Store norske leksikon*. Hentet fra https://snl.no/Alexander_L._Kielland-ulykken

Smith-Solbakken, M. (Red.). (2016). *«Alexander L. Kielland»-ulykken: Hendelsen, etterspillet, hemmelighetene.* Stavanger: Hertervig Akademisk

Smith-Solbakken, M. & Weihe, H-J. (2016). Alexander L. Kielland ulykken – Norges største arbeidsulykke: Smerten, opplevelsen og sorgen flere tiår etter ulykken. I: Stachoň, M., Weihe, H-J. & Lavríková, E. *Sosialt arbeid og nåtid : Slovakisk-norske perspektiver : Læreverk for høyskoler*. Stavanger: Hertervig Akademisk, 203 – 214

Smith-Solbakken, M. & Tungland, E. (2016). Fortellingen – en polyfoni. I: Smith-Solbakken, M. (Red.). *«Alexander L. Kielland»-ulykken: Hendelsen, etterspillet, hemmelighetene* (s. 27–205). Stavanger: Hertervig Akademisk

Smith-Solbakken, M. (2016). Polyfoni som historisk metode. I: Smith-Solbakken, M. (Red.), *«Alexander L. Kielland»-ulykken: Hendelsen, etterspillet, hemmelighetene* (s. 208–218). Stavanger: Hertervig Akademisk

Smith-Solbakken, M. & Weihe, H-J. (2018). Post-traumatic stress reactions in a long-term and several generations persepective. *Multicultural Studies*, 2018(1), 119 – 141

Stavanger Aftenblad (1980a, 28. mars). Beina kan ikke bryte sammen: Franske konstruktører uforstående til katastrofen. *Stavanger Aftenblad*, s. 9

Stavanger Aftenblad. (1980b, 28. mars). Fullkommen tiltro til plattformen: Burde vært stabil med bare fire søyler. *Stavanger Aftenblad*, s. 9

Stavanger Aftenblad. (1980c, 28. mars). U-stabilitet mulig årsak: «Alexander L. Kielland» under «ommøblering». *Stavanger Aftenblad*, s. 9

Tollaksen, T. (2005, 26. mars). 25 år etter at Alexander L. Kielland-plattformen kantret i Nordsjøen, leter overlevende og etterlatte fortsatt etter svar. *Rogalands Avis*, s. 27–33

Tungland, E. & Smith-Solbakken, M. (2016). *Kielland ulykken – En polyfoni. Det som skjedde da det utenkelige ble virkelighet.* Fremføring av Torfinn Nag og Berit Meland, Sola Strand Hotel, 17. november 2016 ; Helge Jordal og Merete Haslund, Trefoldighetskirken, 18. november 2016

Weihe, H-J. (2008). *Empati og etikk.* Oslo: Abstrakt forlag

Weihe, H-J. & Smith-Solbakken, M. (2012). *Sorg – kjærlighetens pris er sorgen.* Stavanger: Hertervig Akademisk

RIKSARKIVET

Dahle, E. (1980): Alexander L. Kielland. Intakt og skadet stabilitet. Vedlegg til ulykkesrapporten for ALK. Justisdepartementet, 15. september 1980

PRIVAT ARKIV

Advokatfirmaet Mitsen M. N. A. (1986) Klage til Riksadvokaten – Manglende efterforskning i ”Alexander L. Kielland”-saken. 31. mai 1986.

Holsæther, T. Opheim J. (1980) ”Alexander L Kielland” - ulykken 27. mars 1980. Rapport til adm. Superint. Knut Lorentzen, Phillips Petroleum Company Norway, EDDA 2/7 C 30/3-80

Invitasjon til visning av boligplattformen Henrik Ibsen 26. mars 1980. (Privat arkiv Ellen Frisvold)

Mitsem, P. (1986a) Beediget erklæring av maskinsjef Leif Barkved 7. mars 1986, s. 1-3. (Privat arkiv Terje Johansen)

Mitsem, P. (1986b) Utskrift fra telefonsamtale med Leif Barkved 6. mars 1986, s. 1-6. (Privat arkiv Terje Johansen)

Stavanger Byrett. Vitneforklaring avholdt i Bjørnstjerne Bjørnsonsgate 14c, av byrettsdommer Olav T. Låke. (Privat arkiv Terje Johansen)

FOTO

Forsidebilde) Bente Hofstad og barna som mistet sin mann og far Per Hofstad.
Foto: Ellen Kongsnes. Gjengitt med tillatelse.

Bilde 1) Hans-Inge Fagervik, Merete Haslund, Helge Jordal i Trefoldighetskirken i Arendal.
Foto: Marie Smith-Solbakken

Bilde 2) Anne Karin Kråkø (1949-2014) og Odd Sigmund Kråkø (1947-1980) gifter seg 1973.
Tilhører Lene Olaug Kråkø.

Bilde 3) Plattformsjef Torstein Sæd (1931-1980).
Tilhører Anne-Lise Sae Olsen.

Bilde 4) Magnar Sæbø (1950 -1980).
Foto er fra 1976 og tilhører Linda Sæbø.

Bilde 5) Magnar Sæbø (1950-1980) med sine to barn Linda og Henning på fanget i 1977.
Foto tilhører Linda Sæbø.

Bilde 6) Ansatte i Siemens som omkom i Kielland-ulykken. Knut Angar Amundsen øverst til venstre. Faksimile Simens Intern nr. 2 1980.
Tilhører Frode Amundsen.

Bilde 7) Tordis Reve viser frem bilde av seg selv og ektemannen Leif Reve fra den tiden hun lå på Sandnes sykehus.
Foto: Marie Smith-Solbakken

Bilde 8) Konfirmasjonsbildene av de tre barna til Tordis og Leif Reve. (I ibenholtrammer) Leif Reve i midten.
Foto: Marie Smith-Solbakken.

Bilde 9) Hans Herbert Hansen (1946-1980) med sine to eldste barn, Gudny og Halgrímur. Tilhører Gudny Hansen.

Bilde 10) Far og sønn driver med hanggliding.
Tilhører Gudny Hansen.

Bilde 11) Gudny, Audur og Halgrímur tre år før ulykken.
Tilhører Gudny Hansen.

Bilde 12) Fredrik Haslund (1939-1980).
Tilhører Merete Haslund.